

James Potter

ÉS AZ
ŐSÖK UDVARA

G. NORMAN LIPPERT

J.K. Rowling világa és karakterei alapján

JAMES POTTER ÉS AZ ŐSÖK UDVARA

Írta:

G. Norman Lippert © 2007
J. K. Rowling karakterei és világa alapján

Fordította:

Csonki Tibor © 2008

A mű eredeti címe:

James Potter and the Hall of Elders' Crossing
(www.elderscrossing.com)

Borító és illusztrációk:

G. Norman Lippert © 2007

A James Potter és az Ősök udvara (továbbiakban: „mű”) egy a Harry Potter sorozat („sorozat”) univerzumában játszódó rajongói írás, mely nem a sorozat írójának, J. K. Rowling nevéhez fűződik, és nem is az ő felügyelete alatt készült. A műben találhatóak olyan nevek és elnevezések, melyek a sorozat védjegyei, azonban ezek nem hasznoszerzés céljából kerültek felhasználásra. Ezek a szerzői jogok Ms. Rowlinghoz, illetve az illetékesekhez tartoznak. (A fordításban felhasznált magyarított nevek és kifejezések jogai az Animus kiadóhoz és Tóth Tamás Boldizsárhoz tartoznak.) A szerző (és fordító) ezáltal lemond a fent említett szerzői jogokról. A mű szerzői jogai G. Norman Lippertéi.

TARTALOMJEGYZÉK

PROLÓGUS	4
LEGENDÁK ÁRNYÉKÁBAN.....	10
AZ ALMA ALERON-IAK ÉRKEZÉSE.....	32
A SZELLEM ÉS A BEHATOLÓ.....	48
A HALADÓ ELEM.....	67
AUSTRAMADDUX KÖNYVE	86
HARRY ÉJFÉLI TALÁLKÁJA	107
MEGTÖRT HÚSÉG	126
A BARLANGMENEDÉK.....	143
FESTÉK ÉS VÁSZON	159
KARÁCSONY A GRIMMAULD TÉREN	178
A HÁROM RELIKVIA.....	193
VISUM – INEPTIO	214
A KÖPENY TITKA.....	225
AZ ŐSÖK UDVARA.....	244
A MUGLI KÉM	269
A NAGY SEPRÚRABLÁS.....	288
A VISSZATÉRÉS ÉJSZAKÁJA.....	305
GYŰLÉS A TORONYBAN.....	324
LEHULL A LEPEL.....	342
AZ ÁRULÓ MESÉJE.....	357
A ZÖLD DOBOZ.....	366

PROLÓGUS

Mr. Szürke kikandikált a sarkon, és végignézett a folyosón. Az a végtelen homályba nyújtózkodott, melyet helyenként lebegő gömbök ezüstös fénye pöttyözött. Mr. Szürkének azt mondták, a gömbökben lidércfény pislákol, melyet időhurok bűbájjal tettek örökéletűvé. Még sosem hallott lidércfényről, időhurok bűbájról meg pláne nem, de az volt az igazság, hogy egészen a mai napig Mr. Szürke még a Rejtélyek terméhez hasonló helyen sem járt soha. Megborzongott.

- Senkit sem látok - súgta hátra a mögötte álló két alaknak. - Kapuk és záruk sincsenek. Gondoljátok, hogy láthatatlan sorompót használnak, vagy ilyesmit?

- Kizárt - felelte egy komoly hang. - Pontos leírást kaptunk, hogy hol vannak a jelzőfények, nem? Ez a szakasz tiszta. Egyedül az őrség miatt kell aggódnunk, de ha őket nem látod, nyomás.

Mr. Szürke csoszogni kezdett.

- Nagyon jól tudom, mit mondtak nekünk, de rossz érzésem van, Bistle. Jó érzésem van az ilyenekhez, már a mamám is megmondta.

- Ne hívj Bistle-nek, te féleszű - mordult fel ismét az előbbi hang, mely egy különösképpen zömök, fekete inget és nadrágot viselő, már-már medvére emlékeztető koboldhoz tartozott. - Melóban Mr. Sáfrány a nevem. És pokolba a hatodik érzékeddel, egyszerűen csak inába száll a bátorságod, ahányszor idegen helyen jársz. Minél hamarabb bent vagyunk, annál hamarabb végzünk, és mehetünk haza ünnepelni.

A harmadik alak, egy magas, idős férfi hegyes, fehér kecskeszakállal, elsétált Mr. Sáfrány mellett, ki a folyosóra, és haladtában az ajtókat fürkészte.

- Látod, Mr. Pink hogy csinálja? - kérdezte Mr. Sáfrány a nyomába szegődve, s körbe-körbe pislogva. - Bízok a kapott információkban. Nincs ör, nincs probléma. Igazam van, Mr. Pink?

Mr. Szürke homlokráncolva kullogott Mr. Sáfrány mögött, és közben a titokzatos ajtókat figyelte. Több száz - talán több ezer - volt belőlük a végtelen folyosón, és egyiken sem állt név vagy jelzés. Hallotta, hogy elől Mr. Pink halkán számol az orra alatt.

- Miért kell Mr. Szürkének lennem? - horkantott fel Mr. Szürke sértődötten. - Senki nem szereti a szürkét. Még csak nem is egy normális szín.

A kobold nem figyelt rá. Pár perccel később Mr. Pink megtorpan; Mr. Sáfrány és Mr. Szürke követték a példáját, és bizonytalanul fürkésztek a folyosót maguk körül.

- Ez nem lehet az a hely, Mr. Pink - mondta a kobold. - Nincsenek is ajtók a környéken. Biztosan jól számoltál?

- Biztos - dünnyögte Mr. Pink. Lepillantott a padlóra, és sarkával megkopogtatta az egyik csorba sarkú márványlapot. Felmordult, majd fél

térdre ereszkedett, és ujjait végigfuttatta a repedésen. Biccentett, aztán az ujját bedugta a lyukba, és rántott egyet rajta. A padló egy téglalap alakú része kiemelkedett a síkból, s halk morajlással, hosszú, függőleges fiókként, egészen a plafonig csusszant, és ott rögzült. Olyan széles és magas volt, akár egy ajtó, azonban alig pár centi vastag. Mr. Szürke bepillantott mögé, de csak a Rejtélyek termének végtelen folyosóját látta.

- Honnan tudad, hogy ott van? – mérte végig Mr. Pinket Mr. Sáfrány.

- A nő mondta – vont vállat Mr. Pink.

- A nő, mi? Van még valami, amit te tudsz, de nekünk elfelejtett megemlíteni?

- Csak amivel ide jutottunk – felelte Mr. Pink. – Te vagy a zártörő, Mr. Szürke az erős marok, én pedig a térképész. Mi mind tudjuk, amit tudnunk kell, és semmi többet.

- Ja, persze, emlékszem már – mordult fel a kobold. – Akkor engedj végre oda!

Ahogy Mr. Sáfrány közelebb lépett a titokzatos kőtáblához, Mr. Pink félreállt az útjából. A kobold aprólékosan átvizsgálta a tömböt, közben végig motyogott és hunyorgott, egyik hatalmas fülét a kőlapra nyomta, s itt-ott megkopogtatta azt. Végül fekete inge zsebébe nyúlt, és egy rakás rézkarikából álló bonyolult szerkentyűt húzott elő belőle. Az egyik karikát kibontotta a többi közül, és azon átnézve fürkészní kezdte a kőtáblát.

- Aligha éri meg az erőfeszítést – motyogta. – Ez homunculus zár. Csak akkor nyílik, ha bizonyos előre meghatározott tényezők együttesen vannak jelen. Például, ha egy kis vörös leányka Atlantisz nemzeti himnuszát éneklí csütörtökön, három órakor. Vagy ha a lenyugvó nap fénye egy törött tükörről egy kecske szemébe verődik vissza. Vagy mikor Mr. Szürke rémeket uszít egy lila üregi nyúlra. Annak idején jó pár remek homunculus faktort láttam.

- És ez is remek? – érdeklődött Mr. Szürke reménykedve.

A kobold elvagyorodott, számtalan apró, hegyes fogat villantva társaira.

- Ahogy Mr. Pink mondta: mi mind tudjuk, ami kell a munka elvégzéséhez.

- Egy másik zsebébe nyúlt, s egy vörös porral teli fiolát húzott elő. Óvatosan kihúzta a kis üvegcsé dugóját, és a kőtábla előtt a padlóra szórta a tartalmát. A por kavarni és örvényleni kezdett esés közben, így mire földet ért, természetellenesen rendezett mintát alkotott. Mr. Szürke lehajolt, és azt látta, hogy az anyag egy csontvázkezet formáz, aminek a kinyújtott uja egyenesen a tömbre mutat.

Mr. Sáfrány ez alkalommal egy kis üvegszerkezetet vett elő, és halkán azt motyogta:

- Acculumos. – Egy vékony, zöldes fénysugár lőtt ki a szerkezet végéből, mire a kobold leguggolt, és vigyázva a földre helyezte azt, rá a csontos kézre, így a fény pontosan ugyanolyan szögben érte a kőlapot, ahogy a csontujj is mutatta.

Mr. Szürkének elakadt a lélegzete, és tett egy lépést hátra. Mikor a Mr. Sáfrány által beállított fénysugár ráesett, a kőtömb durva felszíne már nem tűnt olyan kesze-kuszának, mint korábban. A fény és árnyék játéka egy vigyorgó csontvázat rajzolt ki, körülötte táncoló, impszerű figurákkal. A

csontváz egyfajta bizarr ajtógombot képezve előrenyújtotta jobb kezét. A bal keze hiányzott, és Mr. Pink kissé összerázkódott, mikor rájött, hogy azt ott láthatja a padlón, vörös por formájában.

- Ez egy haláltánc - jegyezte meg Mr. Sáfrány a vésetet vizsgálva. - A porított sárkányvér és barlangi fény fedte fel. Röviden: igen, Szürke, ez is remek.

- Akkor tehát kinyitottad? - kérdezte Mr. Pink élénken.

- Soha nem is volt bezárva - felelte a kobold. - Csak azt kellett megtudnunk, hol kell megragadni. A tied a megtiszteltetés, Mr. Pink.

A magas, szakállas férfi közelebb lépett a tömbhöz, vigyázva, nehogy megtörje a zöldes fénysugarat. Előre nyúlt, s ujjait a vésett csontváz kinyújtott ökle köré fonta. Elfordította azt, mire halk, súrlódó kattanás hallatszott. A vésett ajtó kitérült, s feltárta a mögötte rejtőző hatalmas, sötét teret. A távolból csöpögő víz hangját sodorta feléjük a nyíláson kiáramló hideg szellő, mely végigszáguldott a folyosón, és meglebegtette Mr. Sáfrány fekete ingét. Mr. Szürke összerezgett, ahogy a homlokán gyöngyöző verejték hirtelen jéghideg lett.

- Hova vezet? Az a hely még csak nincs is itt, ha értitek, mire gondolok.

- Persze, hogy nincs - válaszolta Mr. Sáfrány velősen, de tisztán látszott, hogy ő is meg-megrázkódik. - Ez egy rejtett megőrző. Szóltak róla, mint minden másról. Itt van a láda. Most rajta, nincs sok időnk.

Mr. Pink átvezette őket az ajtón, ahol kissé le kellett hajolnia, hogy maga is beférjen. A szag és a lépteik visszhangja azonnal nyilvánvalóvá tette, hogy egy mély barlangban járnak. Mr. Pink előhúzta a pálcáját, és fényt gyűjtött a végén, de az a talpuk alatt csillogó nedves sziklán kívül alig világított meg többet. A feketeség magába szívta a fényt, és Mr. Szürkének az az érzete támadt, hogy olyan mély helyen vannak, amely még sosem látott napot. A nyirkos, dohos hideg beszivárgott a bőrük alá, ami a folyosó melege után különösképpen megborzongtatta őket. Mr. Szürke vetett egy pillantást a háta mögé, de csak a visszavezető ajtó körvonalát látta. Ezüstös fénnel ragyogó oszlopnak tetszett, egyfajta káprázatnak.

- Mit gondoltok, hol vagyunk? - kérdezte.

- Egy légszámban, valahol az Atlanti óceán mélyén, egy barlangban - felelte Mr. Pink meg sem állva.

- Az Atlanti... - nyögte Mr. Szürke kábán, majd nyelt egyet. - Rossz érzésem van ezzel kapcsolatban. Nagyon rossz. Vissza akarok menni, Bistle.

- Ne szólíts Bistle-nek - szólt rá a kobold reflexszerűen.

- Különben is, mi van abban aládában? - nyöszörögte Mr. Szürke. - Remélem, jó sokat ér. Bagóért nem vagyok hajlandó ilyen helyen maradni.

- Emiatt ne aggódj! - mordult rá Mr. Sáfrány nyersen. - Több van benne, mint amiről valaha is álmodtál. Sosem kell többé ilyen munkát végeznünk. Nincs több pity ügy és éjszakai tolvajlás. Amint megvan a láda, az életünk jobbá válik.

- De mi van benne? - erősködött Mr. Szürke. - Mi van aládában?

- Nos, csak várj, és megtudod.

Mr. Szürke megtorpant.

- Te sem tudod, igaz?
Mr. Sáfrány pökött egyet.
- Nem számít, mi van benne, fajankó. Megmondták, hogy több mint amiről valaha is álmodtunk, nem így van? Nincs más dolgunk, mint becserkészni a dobozt, aztán húsz százalékot lepasszolni a belső informátornak. Aligha segítettek volna betörni a Mágiaügyi Minisztériumba, ha nem érné meg nekik a szajré, igaz? Különben meg Mr. Pink tudja, mi van benne, miért nem kérdezed meg őt?
- Én sem tudom – szólt Mr. Pink töprengve. Hosszú csend következett, amelyben Mr. Szürke tisztán hallotta a távoli sötétségben csöpögő víz visszhangját. Végül Mr. Sáfrány szólalt meg.
- Te sem tudod?
Mr. Pink lassan, a pálca fényében alig láthatóan megrázta a fejét. A kobold megdermedt.
- Mindegyikünk csak azt tudja, amit tudnia kell, igaz?
- Mindössze annyit kell tudnunk, hogy hova menjünk – mondta Mr. Pink. – Ha ott vagyunk, tudni fogjuk, mit tegyünk.
- A kobold biccentett.
- Hát jól van. Gyerünk, Mr. Pink, te vagy a térképész.
- Itt vagyunk – felelte Mr. Pink. – Innentől Mr. Szürke következik.
- Megfordult, és feljebb emelte a palcáját, melynek ezüstös fénye így egy óriási, rémisztő arcra esett. Mr. Szürke térde remegni kezdett.
- Ez csak egy szobor, idióta – mordult fel Mr. Sáfrány. – Ez az a sárkányfej, amit említettek. Rajta, nyisd ki! Dolgozz meg a részedért, Mr. Szürke.
- Utálom ezt a nevet – mondta Mr. Szürke, de azért megindult a hátborzongató sárkányfej szobor felé. Az magasabb volt nála, a barlang falából meredező sztalaktitok és sztalagmitok alkották. – Miért nem lehettem Mr. Lila. Szeretem a lilát.
- Lehajolt, és becsúsztatta ujjait a sárkány felső állkapcsának fűrészkes fogai közé. Mr. Szürke szokatlanul erős volt, de rettentő erejének utolsó cseppjeire is szüksége volt a sárkányállkapocs megemeléséhez. Izzadtság csorgott le az arcán és a nyakán, de a szobor nem moccan. Végül, épp mikor már Mr. Szürke attól tartott, menten leszakadnak az izmok a csontjairól, éles, üvegcsörömpölésre emlékeztető hang hallatszott, s az állkapocs engedett. A sztalaktitok, melyek az állcsont forgóját alkották, elroppantak. Mr. Szürke olyan magasra emelte az állkapcsot, hogy a másik kettő beférjen.
- Siessetek! – sziszegte összeszorított fogai között.
- Csak nehogy ránk ejtsd azt a francos micsodát – nyögte Mr. Sáfrány, miközben ő és Mr. Pink bemásztak a sárkány kitárt szájába.
- A beugró a sárkány feje mögött alacsony volt, és csaknem teljesen kerek. Az álló és függő cseppkövek mintha oszlopokként támasztották volna a csiszolt, boltozatos mennyezetet. A sziklapadló lépcsőzetesen ereszkedett a helyiség közepe felé, ahol egy furcsa alak körvonalait lehetett kivenni a sötétben.
- Ez nem is láda – jegyezte meg Mr. Pink komoran.

- Nem bizony – bólintott Mr. Sáfrány. – De ez az egyetlen dolog itt. Gondolod, hogy ki tudjuk cipelni?

Mr. Pink lelépkedett a lépcsőn, a kobold utána sietett. Egy percig a tárgyat vizsgálgatták, aztán Mr. Pink a fogai közé kapta a varázspálcáját, lehajolt, megragadta a tárgyat, és odabiccentett a koboldnak, hogy kövesse a példáját. Meglepően könnyű volt annak ellenére, hogy vastag rétegben borították különböző kristályos ásványok. Ügyetlenül felbotorkáltak a teraszos padlón, maguk között tartva a tárgyat. Mr. Pink pálcájának fénye fel-le mozgott, megmegrándult, amitől az árnyékuk vad táncba kezdett a falakon.

Végül kirángatták a tárgyat a sárkányfej szobor kitárt száján. Mr. Szürke erősen izzadt, a térdei remegtek, s mikor látta, hogy társai kijutottak, azonnal eleresztette a szobor felső állkapcsát, ami kavicszáport és porfelhőt verve fel zuhant vissza a földre. Mr. Szürke a megerőltetéstől elgyengülve rogyott a barlang kőpadlójára.

- Szóval, mi ez? – kérdezte Mr. Sáfrány ügyet sem vetve Mr. Szürke zihálására. – Nem úgy néz ki, mint ami egy vagyont ér.

- Sosem állítottam, hogy egy vagyont érne – szólt egy hang valahonnan a három férfi mögötti sötétségből. – Csupán annyit mondtam, hogy nem lesz gondjuk többé soha az életben. Vicces, hányféleképpen értelmezhető ez a mondat, nem igaz?

Mr. Sáfrány megpördült, és szemével rögtön a hang forrását kémlelte, de Mr. Pink csak lassan fordult meg, mintha számított volna valami ilyesmire. Fekete talárba bújt alak bontakozott ki a sötétből. Arcát rémisztő, csillogó maszk fedte. Nem sokkal mögötte két másik, hasonlóan öltözött alak várakozott a pálca fénykörén kívül.

- Felismerem a hangját – szólt Mr. Pink. – Tudhattam volna.

- Igen – felelte a hang. – Tudnia kellett volna, Mr. Fletcher, de nem tudta. Az évek tapasztalatát elnyomta önben a pénzsóvárság. Most viszont már késő.

- Várjon! – kiáltotta Mr. Sáfrány a levegőbe tartva kezeit. – Megalkudtunk. Ezt nem teheti! Megegyeztünk!

- Valóban, kobold barátom. Köszönjük a szolgálatait. Itt van a része.

Az egyik maszkos alak narancsszín fénysugarat lőtt ki Mr. Sáfrány arcába, aki ettől térdre rogyott, és fulladozó hangok kíséretében a torkát szorongatta. Végül még mindig rángatózva terült el a földön.

Mr. Szürke remegve tápászkodott fel.

- Ez így nem jó. Nem kellett volna ezt tenniük Bistle-lel, hiszen csak azt tette, amire kérték.

- Mi pedig csak azt tesszük, amit megígértünk – mondta a nyugodt hang a maszk mögött. Újabb narancs fénysugár villant, és Mr. Szürke is a földre zuhant. A három álarcos közelebb húzódott, körbevette Mr. Pinket. A férfi reménytelenül nézett végig rajtuk.

- Legalább azt mondja meg, mi ez – szólt. – Mondja el, mit kellett maguknak megszerezniük, és miért kellettünk hozzá mi, ahelyett, hogy maguk jöttek volna ide.

- A második kérdés, attól tartok, nem tartozik önre, Mr. Fletcher – mondta a hang egyre csak a varázsló körül körözve. – Ahogy mondják: ha elmondanánk, meg kellene, hogy öljük. Márpedig ez kissé megnehezítené az alkunk betartását. Megígértük, hogy soha az életben nem lesz gondjuk semmire, és célunk, hogy ez így is legyen. Hogy ez az élet meddig tart, az már más kérdés, de hát a koldus ne válogasson.

Egy pálca fordult Mr. Pink arca felé. Évek óta nem használta a Fletcher nevet, azóta, hogy felhagyott a sötét ügyletekkel. Annyira próbált jó és becsületes lenni, de aztán jött ez a meló, egy belső munka a Mágiaügyi Minisztériumban... Olyan tökéletesnek tűnt minden, és a fizetés is nagylelkű volt, egész egyszerűen nem utasíthatta vissza. A régi barátai a Rendből bizonyára nagyot csalódtak volna benne, de nagyrészüket mostanra egyébként is halott volt. Nem maradt senki, aki ismerte volna a valódi nevét. Legalábbis azt hitte. Ezek az emberek láthatóan véges végig tudták, ki ő, kihasználták, és most készültek félretenni az útból. Nem mintha nem érdemelte volna meg. Felsóhajtott.

A hang folytatta.

- Az első kérdésére azonban, úgy vélem, válaszolhatunk. Így igazságos. És a mai nap után, ugyan kinek mondhatná el? Kincses ládára számítva jöttek ide, mert maguk kis emberek, kis célokkal. Mi nem vagyunk kicsik, Mr. Fletcher. Minket hatalmas célok vezérelnek, és hála önnek és társainak, most már mindenünk megvan, hogy be is teljesítsük azokat. A mi célunk a hatalom, és amit itt lát, az az eszköz, amivel megszerezhetjük ezt a hatalmat. Amit itt lát, Mr. Fletcher... az ön által ismert világ végét jelenti.

Mundungus Fletcheren reménytelenség lett úrrá, s térdre rogyott. Mikor a narancsszín fénysugár eltalálta és fojtogatni kezdte, lassú kinnal vonszolva őt a mindent elborító sötétségbe, ő köszöntötte azt. Magához ölelte.

1. LEGENDÁK ÁRNYÉKÁBAN

James Potter lassan haladt előre a vonat keskeny folyosóján, s közben olyan közönyös képpel pislogott be az egyes fülkékbe, amennyire csak tőle telt. A bentieknek talán úgy tűnhetett, mintha keresne valakit, pár ismerőst vagy jó barátot, akivel az utat tervezi tölteni; legalábbis remélte, hogy így fest. Az utolsó dolog, amit James szeretett volna, ha észrevesznek, hogy – dacára a peronon való hencegésnek, amit öccsének, Albusnak rendezett – mérhetetlenül ideges volt. A gyomra kavargott és állandó görcsben volt, mintha épp az imént kapott volna be egyet Ron és George bácsikái rókázó rágcsái közül.

Kitárta a vagon végéből nyíló ajtót, és óvatosan a másik kocsiba vezető rövid folyosóra lépett. Az első kupé tele volt lányokkal. Élénk hangú beszélgetésbe bonyolódtak, mintha ezer éve a legjobb barátnők volnának, annak ellenére, hogy, feltehetően, még csak most találkoztak. Az egyikük felpillantott és meglátta, hogy James befelé les, mire ő gyorsan elfordult, és úgy tett, mintha a mögötte lévő ablakon bámulna kifelé a még most is nyüzsgő-mozgó állomásra. James érezte, hogy elpirul, ezért továbbindult. Bárcsak Rose egy évvel idősebb volna, akkor itt lehetne vele! Igaz, ő lány volt, de mégiscsak az unokatestvére, akivel együtt nőttek fel. Máris kellemesebb volna a helyzet, ha legalább egy ismerős arc itt volna mellette.

Persze Ted és Victoire is a vonaton voltak. A hetedéves Tednek azonban alig volt ideje odainteni neki és rákacsintani, mielőtt elnyelte volna őt a visszatérő barátok és osztálytársak zajos kavalkádja, hogy aztán végleg eltűnjön egy zsúfolt fülkében, amelyből tompa zene szűrődött ki. Victoire, aki

öt évvel volt idősebb nála, hívta, hogy csatlakozzon hozzá a vonatúton, de James ezt már nem merete volna bevállalni. Rose-zal még csak-csak, de hogy Victoire és négy másik lány csacsogását hallgassa pixi pirosító púderről meg hajkondicionáló búbájokról, köszönte szépen, de abból nem kért. Véla vére miatt Victoire-nak sosem esett nehezére barátságot létesíteni, legyen a társa bármilyen nemű is. Emellett James úgy vélte, ki kell állnia magáért, még ha emiatt idegesnek és magányosnak érezte is magát.

Nem mintha a Roxfort miatt aggódott volna. Attól a pillanattól várta ezt a napot, mikor elég idős lett ahhoz, hogy megértse, mit jelent varázslónak lenni, és az anyja mesélt a titokzatos iskoláról, ahol a boszorkányok és varázslók a mágiát tanulják, és ahová egyszer őt is felveszik. Alig várta az első óráit, ahol megtanulja, hogyan használja vadonatúj varázspálcáját, amit büszkén pakolt be otthon a hátizsákjába. És mindennél jobban várta a meccseket a roxfordi kviddicspályán, az első igazi seprűjét, az edzéseket a csapattal, már ha...

A kellemes izgatottság helyét hűvös aggályok vették át. Az apja a Griffendél fogója volt, a legfiatalabb a Roxfort történelmében. A legjobb, amit James remélhetett, hogy tartani tudja ezt a rekordot. Mindenki ezt várja majd tőle, a híres hős elsőszülött fiától. Emlékezett a történetre, amit többtucatnyi alkalommal hallott (habár sosem a tulajdon apjától), hogy hogyan kapta el az ifjú Harry Potter élete első cikeszt, szó szerint levette magát a seprűjéről, és szinte lenyelve az apró arany labdát. A mesélők minden alkalommal vidám, harsány nevetésben törtek ki, és ha ott volt, az apja szégyenlősen mosolygott, miközben a hátát veregették.

Mikor James négy éves volt, az étkezőben, egy ládában megtalálta a legendás cikeszt egy cipődobozba rejtve. Az anyja azt mondta, az apja ajándékba kapta a régi iskolaigazgatójától. A parányi szárnyak már nem működtek, és az arany labdát vékony por és patinaréteg borította, de Jamest teljesen megigézte. Az volt az első cikesz, amit közelről látott. Egyszerre tűnt kisebbnek és nagyobbak, mint azt képzelte, és meglepő súllyal nyomta apró kezét. *Ez hát a híres cikesz, gondolta James áhítatosan, amelyekről a történetek szólnak, és amelyet apa kapott el.* Megkérdezte az apját, hogy játszhat-e vele, és tarthatja-e a szobájában, a cipődobozban. Az apja könnyedén és boldogan beleegyezett, így hát James felvitte a dobozt az ágya lábához, a játékseprűje mellé. Úgy tett, mintha a fejtámla mögötti sötét sarok a saját bejárátú kviddics raktára volna. Órákat töltött a képzeletbeli kviddicspálya zöld gyepe fölött suhanva, a legendás cikeszt hajtva, hogy végül egy fantasztikus zuhanórepülést követően elkapja azt, majd felmutassa apja patinás cikeszt az őrjöngő tömegnek.

De mi van, ha James nem lesz képes elkapni a cikeszt, ahogy az apja tette? Mi van, ha nem kezeli jól a seprűt? Ron bácsikája azt mondta, a seprűlovaglás ugyanúgy benne van a Potterek vérében, mint ahogy a tűzokádás a sárkányokéban, de mi van, ha James bebizonyítja, hogy ez nem igaz? Mi van, ha túl lassúnak és kétbalkezesnek bizonyul? Mi van, ha még a csapatba sem kerül be? A legtöbb elsőévesnek ez csak enyhe csalódottságot okozna. Habár a szabályok megváltoztak, így is kevés elsőévest választanak be a házuk csapatába. James számára azonban ez azt jelentené, hogy nem felelt meg az

elvárásoknak. Máris megbukott, nem lehet olyan hatalmas, mint a nagy Harry Potter. És már ha olyan alapvető dologban sem képes megismételni apja eredményeit, mint a kviddics, hogyan is remélhetné, hogy valaha felér a legendával, aki legyőzte a baziliszkuszt, megnyerte a Trimágus kupát, egyesítette a Halál ereklyéit és, ó, igen, eltűntette a föld felszínéről az öreg Voldi-papát, minden idők legsötétebb és legveszélyesebb mágusát?

A vonat lustán döccent egyet. Odakint a kalauz hangosan parancsba adta az ajtók becsukását. James megtorpant a folyosón, és hirtelen hűvös bizonyosság lett rajta úrrá, hogy a legrosszabb már megtörtént, s az előtt megbukott, hogy akár a próbálkozásba belefoghatott volna. A honvágy törként hasított bele, visszapislogta könnyeit, és gyorsan bepillantott a következő kupéba. Két fiú volt odabent, csendben ücsörögtek, és a lassan meginduló kilenc és háromnegyedik vágányt fürkészték. James félretolta az ajtót, sietve az ablakhoz bukácsolt, s azt remélte, még egy utolsó pillantást vethet a családjára. Úgy érezte, szüksége van rá, hogy utoljára találkozzon a tekintetük, mielőtt még nem késő. Az erős reggeli fényben ragyogó tükörképe elmaszatolta a kint tolongó tömeget. Olyan sokan voltak; sosem találja meg őket ebben a csődületben. Kétségbeesve fürkészte a rengeteg arcot, és hirtelen megtalálta, amit keresett.

Éppen ott álltak, ahol hagyta őket. Egy kisebb rakás ember kitartó szigetként állta a tömeg hömpölygő áradatát. Ők nem látták, nem tudhatták, hol talált helyet a vonaton. Bill bácsi és Fleur néni a vonat egy valamivel hátrébb lévő pontja felé integetett, szájukról még a Victoire-től való búcsúzást is le tudta olvasni. Az anyja és apja sóvárogva mosolyogtak a vonatra, szüntelenül vizslatva végig az ablakokat. Albus az apjuk mellett állt, Lily pedig az anyjuk kezét fogta, s mindketten megigézve meredtek a gigantikus, vörös szerelvényre, mely nagy gőzpamacsokat okádva, sziszegve és fütyülve gyorsult. Aztán az anyja szeme találkozott az övével, és az asszony arca felderült. Mondott valamit, mire az apja is feléje fordult és megtalálta őt. Mindketten büszkén mosolyogva integettek. Az anyja tenyere élével megtörölte a szemét, míg a másik kezével, benne Lilyével, Jamesnek integetett. James nem mosolygott vissza, de ahogy őket nézte, már is jobban érezte magát. Lassan távolodni kezdtek, mintha csak egy futószalagon állnának, s egyre több és több arc, intő kéz és elmosódott test bukkant fel a közöttük lévő szakaszon. James egészen addig nézte őket, míg el nem tűntek a peron végén emelkedő fal mögött, aztán felsóhajtott, válláról a padlóra csúsztatta a hátizsákját és lehuppant az ülésre.

Pár perc néma csöndben telt el, miközben James a vonat mellett tovasodródó Londont figyelte. A városképbe lassanként zsúfolt külvárosi kerületek és ipari telepek vegyültek; mindenki serénynek és céltudatosnak tűnt az éles reggeli fényben. Elmerengett, ahogy néha szokott, hogy vajon milyen lehet varázstalanul élni, és hirtelen irigyelni kezdte a muglikat, amint a mágiamentes, kevésbé félelmetes (legalábbis így vélte) iskoláik és munkahelyeik felé tartanak.

Végül a másik két fiú felé fordította figyelmét, akivel a fülkén osztozott. Az egyikük ugyanazon az oldalon ült, ahol ő is, csak az ajtóhoz közelebb. Zömök

volt, szögletes fejét rövid, sötét haj fedte. Mohón falt egy gazdagon illusztrált kiadványt, mely az „Elemi mágia: amit a kezdő boszorkányoknak és varázslóknak tudnia kell” címet viselte. James emlékezett rá, hogy a peronon egy kis bódéból árulták ezeket a könyvecskéket. A fedőlapon egy jó kiállítású tizenéves varázsló volt látható, amint nagyokat kacsintva különböző holmikát bájol elő egy ládából. Éppen egy életnagyságú fát húzott elő, melyen érett gyümölcsök helyett hatalmas sajtburgerek lógtak, mikor a fiú hátrahajtotta a borítót, és kényelmesen hátradőlt, hogy elolvassa az egyik cikket. James a vele szemben ücsörgő fiú felé fordult, aki nyíltan bámulta őt, s hozzá szélesen mosolygott.

- Van egy macskám - mondta minden bevezetés nélkül. James pislogott párat, aztán észrevette a fiú mellett heverő dobozt. Egyik oldalán rácsos ajtó volt, amely mögött egy kis, fekete-fehér macska mosakodott komótos mozdulatokkal. - Nem vagy allergiás a macskákra, ugye? - kérdezte Jamest a fiú feszülten.

- Ó, nem - felelte James. - Nem hiszem. A családomnak kutyája van, de Hermione nénikémnek van egy nagy, öreg macskája. Sosem volt vele bajom.

- Akkor jó - bólintott a fiú élelmesen. Amerikai akcentusa volt, amit James kifejezetten szórakoztatónak talált. - Anya és apa allergiásak a macskákra, így sosem kaphattam, pedig szeretem őket. Mikor láttam, hogy hozhatok egy macskát, tudtam, hogy azt akarok. Ez itt Tappancs. Minden mancsán van egy-egy plusz ujj, látod? Nem hiszem, hogy mágikus tulajdonság volna, vagy ilyesmi, de ez különlegessé teszi. Neked mid van?

- Baglyom. Évek óta a családomé. Egy öreg gyöngybagoly, már jó pár kilométer benne van. Varangyot akartam, de apa azt mondta, egy fiúnak bagollyal kell kezdenie az iskolát. Szerinte nincs hasznosabb állat egy elsőéves számára, de szerintem csak azért akarta, hogy azt hozzák, mert neki is az volt.

A fiú boldogan elvigyorodott.

- Szóval az apád is varázsló? Az enyém nem. Anya sem. Én vagyok az első a családban. Még csak tavaly hallottunk először a varázsvilágról. Alig hittem a fülemnek! Azt hittem a varázslat kimerül abban, amit a kiskölykök szülinapi partiján lehet látni: magas, fekete cilinderes pasasok negyedolcsisokat húzgálnak elő a füled mögül, meg ilyesmi. Húha! Egész életedben tudtad, hogy varázsló vagy?

- Úgy valahogy. Elég nehéz átsiklani a tények felett, ha az első emléked az, hogy a nagyszüleid a kandallón keresztül érkeznek karácsony reggelén - felelte James, és figyelte, ahogy a másik fiú szeme elkerekedik. - Persze sosem tűnt furcsának vagy idegennek. Ebben nőttem fel.

A fiú elismerően füttyentett.

- De durva! Kész örület! Szerencsés vagy. Különben a nevem Zane Walker. Az Államokból jöttem, ha még nem tűnt volna fel, csak az apám idén Angliában melózik. A filmszakmában van, de ez nem olyan izgalmas, mint amilyennek hangzik. Jövőre talán már Amerikában járok tovább suliba, de úgy tűnik, idén a Roxfort a nyerő, amit én nem kimondottan bánok, habár ha még egyszer májat vagy halat akarnak letönni a torkomon reggeli gyanánt, bepöccenek. Örülök, hogy megismertelek. - Hirtelen elhallgatott, és átnyúlt a

fülkén, hogy kezét rázzaon Jameszel. A gesztus olyan őszinte és automatikus volt, hogy James majdnem elnevette magát. Boldogan fogott kezét Zane-nel, és kissé megkönnyebbült, hogy ilyen gyorsan sikerült szert tennie egy ismerősre.

- Én is örülök, Zane. A nevem Potter. James Potter.

Zane hátradőlt, és fejét kíváncsian félrehajtván meredt Jamesre.

- Potter. James Potter? - ismételte, mire Jamesben ismét feltámadt az ismerős büszkeség és elégedettség, ami ilyenkor szokott. Hozzá volt szokva, hogy felismerik, még ha úgy is tett, mintha nem mindig élvezné. Zane arcán incselkedő félvigyor jelent meg. - Hol hagyta Q-t, nulla-nulla-hetes?

James elbizonytalanodott.

- Tessék?

- Mi? Ó, bocs - szólt Zane kába értetlenséggel. - Azt hittem, ez valami James Bond poén. Nehéz megmondani ezzel az akcentussal.

- James ki? - vont össze a szemöldökét James. Úgy érezte, a beszélgetés kezd kicsúszni a kezéből. - És miféle akcentussal? Neked van akcentusod!

- Potter a vezetéknév? - Ezt a harmadik fiú kérdezte. Kissé leeresztette a kiadványt.

- Igen. James Potter.

- Potter! - ismételte Zane nevetséges kísérletet téve az angol kiejtés utánzására. - James Potter! - Öklét az arca mellé emelte, mutatóujját pedig a plafonra szegezte, akár egy pisztolyt.

- A rokona vagy ennek a Harry Potter kölyöknek? - kérdezte a nagyobb fiú figyelembe se véve Zane-t. - Éppen most olvastam róla „a varázsvilág tömör történelme” cikkben. Úgy tűnik, valami nagy ember volt.

- Már nem kölyök - nevetett James. - Ő az apám. Nem olyan nagy, ha minden reggel látod, amint egy szál boxerben eszi a müzlit. - Ez a szó szoros értelmében nem volt igaz, de mindig lenyűgözte az embereket a gondolat, hogy bepillanthatnak a nagy Harry Potter magánéletébe. A zömök fiú kissé összeráncolta szemöldökét.

- Hú! Király! Itt azt írja, hogy legyőzte a valaha élt legveszélyesebb gonosz varázslót. Mi is volt a neve? Valami, ööö... - Lepillantott a könyvecskére, és gyorsan átfutotta. - Itt volt valahol. Volda-izé, vagy valami ilyesmi.

- Igen, ez igaz - bólintott James. - De mostanában már tényleg csak az apám. Az nagyon régen volt.

Azonban a másik fiú már Zane felé fordult.

- Te is mugli születésű vagy? - kérdezte. Zane összezavarodott egy pillanatra.

- Hogy mi? Milyen születésű?

- Varázstalan szülők. Mint nekem - mondta a nagyobb fiú komolyan. - Próbálok megtanulni a nyelvezetet. Az apám szerint nagyon fontos az alapok elsajátítása. Ő mugli, de már elolvasta a Roxfort történetét elejétől a végéig. Egész úton engem tesztelt. Kérdezz valamit! Bármit.

Oda-vissza járatta tekintetét Zane és James között. James felvont szemöldökkel Zane-re sandított, aki viszont értetlenül rázta a fejét.

- Ööö... Mennyi hétszer negyvenhárom?

A zömök fiú szemét forgatva hátradőlt.

- Úgy értettem, a Roxfortról és a varázsvilágról.

- Van egy új pálcám – szólt hirtelen Zane, már el is felejtkezve a nagyobb fiúról, majd a csomagja felé fordult, és könyékig eltűnt benne. – Nyírfából készült, a magja unikornisszőr, vagy mifene. Még nem tudtam kipróbálni, nem mintha nem akartam volna.

Mikor ismét feléjük fordult, egy sárga anyagba csomagolt pálcával hadonászott.

- Különbén Ralph vagyok – tette félre a kiadványt a nagyobb fiú. – Ralph Deedle. Én tegnap szereztem be a pálcámat. Fűzfa, himalájai jetiszőr maggal.

- Mivel? – pislogott rá James.

- Himalájai jeti szőrével. Nagyon ritka, legalábbis a szerint az alak szerint, akitől vettük. Húsz galleonba került, ami, úgy vélem, elég bizonyíték a minőségre.

Zane és James arcát kezdte fürkészni.

- Mi van?

- Még sosem hallottam himalájai jetiről – vont a szemöldökét James.

Ralph felült, és hogy nyomatékosítsa szavait előrébb dőlt.

- Ugyan már, biztos tudod, mik azok! Sokan förtelmes hősörnynek hívják. Mindig azt hittem, hogy csak képzeletbeli lények, de aztán a születésnapomon én és apa megtudtuk, hogy varázsló vagyok, és arról is azt hittem, hogy csak mese. Mostanában mindenféle örült, legendás dologról derül ki, hogy valóságos. – Időközben újra felvette a könyvecskéjét, és miközben egyik kezével szélesen gesztikulált, a másikkal végigpörgette a lapokat.

- Csak kíváncsiságból – puhatolózott James óvatosan. – Hol vettétek a pálcádat?

Ralph elvigyorodott.

- Ó, hát azt hittük, az lesz a legnehezebb. Úgy értem, Surrey-ben, ahonnan jöttem, nem minden sarkon találsz pálcáüzletet. Szóval beutaztunk Londonba, és az utasításokat követve eljutottunk arra az Abszol útra. Nem volt gond! Az egyik sarkon ott állt egy kis bódé, benne azzal a férfival.

Zane érdeklődve meredt Ralphra.

- Egy kis bódé – ismételte James.

- Igen! Persze nem voltak kiállítva a pálcák, ott mindenki előtt, valójában térképeket árult. Apa vett tőle egyet, és megkérdezte, merre találja a város legjobb pálcakészítőjét. Az apám biztonsági szoftvereket tervez. Számítógépekhez. Vagy már említettem? Mindegy, szóval a legjobb, legminőségibb pálcákat gyártó mester után kérdezett. Kiderült, hogy a fickó maga is kitűnő pálcakészítő. Még csak pár éve van a szakmában, de kifejezetten azok számára gyárt, akik tudják, mit keresnek. Így hát apa megvásárolta tőle a legjobb darabot.

James próbált uralkodni a vonásain.

- A legjobb darabot – ismételte.

- Úgy van – bölintott Ralph. Belenyúlt saját hátizsákjába, és egy barna papírba bugyolált, sodrófa nagyságú csomagot húzott elő belőle.

- Jetiszőr maggal – szögezte le James.

Ralph mozdulata hirtelen megtört, és a félig kicsomagolt batyuról Jamesre pillantott.

- Tudod, most hogy így mondd, kezd egy kicsit hülyén hangozni – dűnnyögte kissé morcosan. – Az a szemétláda!

Lehúzta a barna papírt. A pálca majdnem fél méter hosszú volt, és olyan vastag, akár egy seprűnyél. A végét megfaragták, hogy hegyes legyen, és harsányzöldre festették. Mindnyájan hosszan meredtek rá, végül Ralph kétségbeesetten Jamesre pislogott.

- Egyáltalán nem alkalmas varázslásra, mi?

James megingatta a fejét.

- Nos, ha mondjuk vámpirokat akarsz ölni, azért még jól jöhet...

- Tényleg? – derült fel Ralph arca.

Zane hirtelen kiegyenesedett, és a fülke ajtaja felé bökött.

- Hurrá, kaja! Hé, James, van pár varázslógarasod? Kíéheztem.

Az idős boszorkány, aki a büféskocsit tolt, megtorpant a kupé ajtajában, és benézett rajta.

- Adhatok valamit, kedveskéim?

Zane felpattant, és mohón fürkészni kezdte a koci tartalmát; komoly, kritikus szemmel vizsgálta az egyes portékákat. Végül várakozva visszanézett Jamesre.

- Gyerünk, Potter, itt az alkalom, hogy egy kis varázsló-nagylelkűséggel köszönts minket, mugli születésűeket. Össz-vissz egy tízdolcsis bankóm van.

- Visszafordult a boszorkányhoz. – Amerikai zöldhasút nem fogad el, igaz?

A nő kissé megrendülten pislogott.

- Amerikai zöld... hogy mondtad?

- Teringettét! Gondoltam – sóhajtotta Zane, majd James felé nyújtotta kezét, tenyérrel felfelé. James kábán ámuldozott a fiú rámenősségén, de azért belenyúlt farmerje zsebébe.

- Tudod, a varázslópénz nem játék – mondta szemrehányóan, de hangjában mosoly bujkált.

Ralph ismét felnézett a könyvecskéből, és szórakozottan pislogott.

- Azt mondta: „teringettét”?

- Óóó! Ide skubizzatok! – rikoltotta Zane boldogan. – Kondéros keksz! És varázspálca nyalóka! Ti varázslók aztán értetek a metaforákhoz. Mármint mi varázslók.

Míg James kifizette a boszorkányt, Zane visszahuppant a helyére, és kinyitott egy doboz varázspálca nyalókát. Válogatott színű pálcák heverték benne, szépen összecsoportosítva. Zane kihúzott belőle egy pirosat, meglóbálta, aztán Ralph felé pöccintett vele. Halk pukkanás hallatszott, majd apró, lila virágok kezdtek záporozni Ralph pólójára. Ralph lepillantott rájuk.

- Még mindig több, mint amit a saját pálcámból sikerült kicsikarnom – vont vállat Zane, aztán élvezettel leharapta a pálca végét.

James meglepetten vette észre, hogy már egyáltalán nem ideges, vagy legalábbis nem annyira, és ennek felettébb örült. Kinyitotta saját csokibékája dobozát, még a levegőben elkapta a belőle kiszökkenő békát, és gyorsan

leharapta a fejét. Szemügyre vette a doboz alját, és meglátta, hogy az apjával néz farkasszemet. A kártya alján a „Harry Potter, a kis túlélő” felirat volt olvasható. Kivette a kártyát, és átnyújtotta azt Ralphnak.

- Itt egy kis apróság az új, mugli barátomnak - mondta. Ralph elvette, de alig figyelt oda. Töprengve rágcsált, s közben az egyik lila virágot vizsgálta.

- Nem vagyok benne biztos - morogta -, de azt hiszem, ezek habcsókból vannak.

A kezdeti izgatott és aggodalmas rohanást, és a forgószél gyorsaságú barátságkötést követően a vonatút hátralévő része rendkívül hétköznapiaként tűnt. James egyszer egyfajta túravezetőként adott betekintést két új barátjának a varázsvilágba, máskor pedig azon kapta magát, hogy a másik kettő magyarázatait hallgatja különböző mugli fogalmakat illetően. Hihetetlennek találta, hogy látszólag életük nagy részét a televízió előtt töltik, s ha nem éppen a műsort nézik, ők és barátaik játékokat játszanak rajta, s versenyautó pilótának, hős kalandornak vagy sportolónak képzelik magukat. James természetesen hallott már a televízióról és a videojátékokról, de mivel jobbára varázsló barátai voltak, azt hitte, a mugli gyerekek csak akkor fanyalodnak rá ezekre az eszközökre, ha tényleg nincs más. Mikor megkérdezte Ralphot, miért tölt annyi időt sportjátékokat játszva a televízió helyett, hogy a valóságban sportolna, Ralph csak a szemét forgatta, és nagy fújtatás közepette segítségkérően Zane-re pillantott. Zane megveregette James hátát, és azt mondta:

- James, haver, ez amolyan mugli dolog. Te sosem fogod megérteni.

James cserébe olyan részletesen beszélt a Roxfortról és a varázsvilágról, amennyire csak tudott. Mesélt a kastély feltérképezhetetlenségéről, ami azt jelentette, hogy egy térképen sem találhatja meg senki, aki előbb nem értesül a helyéről. Leírta az iskolai házakat, és kifejtette a házak pontozórendszerét, már amennyit a szülei mondtak róla. Amennyire tőle telt, elmagyarázta a kviddics szabályait, amelytől mindketten összezavarodtak, és James csalódottan konstataálta, hogy a téma egyáltalán nem hozta lázba őket. Zane-nek az a nevetséges elképzelése volt, hogy csak a boszorkányok lovagolnak seprűn, ahogy azt egy „Óz, a nagy varázsló” című filmben látta. James megpróbálta türelmesen elmagyarázni, hogy a varázslók és a boszorkányok is repülnek seprűn, és ez egyáltalán nem „lányos dolog.” Zane, mikor látta, hogy a téma mekkora megrökönyödést váltott ki, bizonygatni kezdte, hogy márpedig a boszorkányoknak mind zöldbőrűeknek kellene lenniük, orrukon hatalmas bibircsókokkal, és a beszélgetés gyorsan elfajult.

Mikor az este fakóbíbor leplet borított a tájra, s a vonat ablakának túloldalán álló fáknak már csak a körvonalai látszottak, egy ízlésesen nyírt, szőke hajú, magas, idősebb fiú kopogtatott a fülke ajtaján.

- Közeledünk a Roxmorts állomáshoz - mondta. Ahogy kissé behajolt a kupéba, csak úgy áradt belőle a magabiztosság. - Jobb lesz, ha belebújtok az iskolai talárotokba.

Zane rosszalló szemöldökráncolással pillantott fel rá.

- Valóban? - kérdezte. - Hiszen még percek vannak hétig. Biztos vagy te ebben? - A „biztos” szót a nevetséges angol akcentusával ejtette, mire az idősebb fiú képe elborult.

- A nevem Steven Metzker. Ötödéves prefektus vagyok. És te?

Zane talpra ugrott és kezét nyújtott, egyfajta paródiájaként a gesztusnak, amivel Jamest köszöntötte az út elején.

- Walker. Zane Walker. Örülök, hogy megismerhettem, Mr. Prefektus.

Steven a felkínált kézre pislogott, aztán úgy dönthetett, hogy tesz egy szívességet, és elfogadja, mert előre lépett, és megrázta. Közben az egész fülkéhez intézte szavait.

- Amint megérkeztek az iskolába, lesz egy lakoma a nagyteremben. Az iskolai talár kötelező. A kiejtéséből ítélve, Mr. Walker - tette hozzá egyenesen Zane-re pillantva -, a vacsorához való kiöltözés viszonylag új szokás lehet. Bizonyára gyorsan belejön majd. - Elkapta James tekintetét, futva rákacsintott, aztán megfordult, és eltűnt a folyosón.

- Semmi kétség - vidámkodott Zane.

James segített Ralphnak és Zane-nek a talárjaik felöltésében. Ralph fordítva vette fel a magáét, amitől úgy festett, mint a legfiatalabb pap, akit James valaha látott. Zane-nek viszont tetszett, amit látott, ezért ő is kifordította a talárját, magabiztosan állítva, hogy ha eddig nem is volt divat, hamarosan az lesz. Csak mikor James megjegyezte, hogy ezt sokan talán tiszteletlenségnek vennék az iskolával és a tanárokkal szemben, akkor egyezett bele vonakodva, hogy visszafordítja.

James már számtalanszor hallotta a legapróbb részletekig menően, hogy mi fog történni, miután megérkeznek. Tudott a Roxmorts állomásról, volt is ott párszor még fiatalabb korában, habár ezekről az alkalmakról már nem volt emléke. Tudott a csónakokról, amikkel a tavon szállítják majd át őket, és számtalan képet látott a kastélyról. De rá kellett jönnie, hogy egyik sem volt képes felkészíteni őt annak valódi nagyságára és ünnepélyességére. Ahogy a kicsiny csónakok V-alakú hullámokat vetve megindultak a tükörsima vízben, James talán még a társainál is nagyobb csodálatot érzett, hiszen nekik fogalmuk sem volt, mire számítsanak. A kastély tömör nagysága elképesztette őt, ahogy az lassan fölé hajolt a sziklás dombról. A tornyok és bástyák lebegni látszottak, miközben egyik oldalról minden apró kiszögellés a közelgő éjszaka kék árnyaiban bujkált, a másik pedig a lenyugvó nap arany fényében fürdött. Ablakok galaxisa pötyyözte a kastélyt, meleg sárgában ragyogva a sötét oldalon, és tompán szikrázva a naposon. A látvány masszív-sága és súlya kellemes tisztelettel nehezedett Jamesre, átszivárgott rajta, le a tóba, le önmaga tükörképébe.

Volt viszont egy részlet, amire egyáltalán nem számított. Félúton a tavon, épp mikor az új tanulók között beindult a beszélgetés, és kezdtek huhogni, meg egymást szólogatni a víz fölött, James egy újabb csónakot vett észre. Az

övétől és elsőéves társaiétól eltérően azt nem világította meg lámpás, és nem közeledett a kastélyhoz. Távol úszott Roxfort fényeitől, s nagyobb volt, mint az övék, ahhoz mégis elég kicsi, hogy szinte beleveessen a tóparti sötét árnyakba. Egyetlen ember ült benne, aki hórihorgas és karcsú volt, már-már pókszerű. James úgy vélte, nő lehet. Épp mikor előre akart fordulni, és elfelejtkezni erről a kétségkívül jelentéktelen apróságról, az alak hirtelen felpillantott rá, mintha tudatában volna, hogy James őt nézi. A halvány fényben James szinte teljesen biztos volt benne, hogy találkozott a pillantásuk, mire teljesen váratlanul egy hideg fuvallat száguldott át rajta. Valóban nő volt. Bőre sötét, arca csontos, kemény és magas, álla pedig hegyes volt. Fejére kendőt kötött, elrejtve haja nagy részét. Mikor meglátta, hogy a fiú őt nézi, nem rémült meg, vagy lett mérges. Ami azt illeti, az arckifejezése tökéletesen érzelmentes maradt. Aztán egyszer csak eltűnt.

James meglepetten pislogott párat, aztán néhány másodperccel később rádöbrent, hogy igazából nem vált köddé, csak az alakja elveszett egy nagy kiterjedésű nádas mögött, ahogy a csónak előrébb haladt. Megrázta a fejét, elmosolyodott a tényen, hogy ő is úgy viselkedik, mint egy tipikus, izgatott elsős, aztán visszafordult az előtte álló út felé.

Az elsőévesek elismerően fecsegő és karattyoló kórusa végigvonult az udvaron, és James azon vette észre magát, hogy oda sem figyelve sodródik a tömeggel, miközben a ragyogóan kivilágított lépcsőn caplattak felfelé. Találkoztak Mr. Friccsel, akit James azonnal felismert a hajáról, haragos tekintetéről és a macskájáról, Mrs. Norrisról, akit a gondnok a karjában ringatott. Látták a megbűvölt lépcsőket, még most is nyikorogtak, ahogy az új diákok öröme és riadalmára egyre-másra új pozícióba helyezkedtek. Egyszer csak ott emelkedett előttük a nagyterem ajtaja, melynek szárnyai halványan derengeni látszottak a csillárok fényében. Miközben az összegyűlő diáksereg egyre dagadt, a beszélgetés hangereje úgy csökkent. Zane a nála csaknem egy fejjel volt magasabb Ralph mellett állt meg, aztán a válla fölött vigyorogva hátrapillantott Jamesre.

Az ajtók megnyikordultak, majd kitértek, és a közöttük kiáradó fény és hangáradat szinte ledöntötte őket a lábukról, ahogy a nagyterem a maga valójában jelent meg előttük. A négy ház hosszú asztala telis-tele volt diákokkal, több száz arc vigyorgott, nevetett, beszélgetett és fickándozott a szemük előtt. James Tedet kereste, de nem találta a tömegben.

A magas, kissé esetlen tanár, aki az ajtókhöz vezette őket, megfordult és lefegyverző mosolyt villantott rájuk.

- Üdvözlét a Roxfortban, elsőévesek! - kiabálta túl a nagyterem zaját. - A nevem Longbottom professzor. Hamarosan be lesztek osztva a házaikba. Mikor ez megtörténik, az asztalotoknál megtaláljátok a tányérotokat. Kérlek titeket, kövessetek!

Csattogó talárral sarkon fordult, és fürgén megindult a nagyterem közepe felé. Az elsőévesek idegesen követték, először lassan, aztán egyre gyorsabban, hogy tartani tudják a lépést. James látta a nyakukat nyújtogató Ralphot és Zane-t, amint egyre feljebb és feljebb pislognak. Egészen kiment a fejéből a megbűvölt plafon. Maga is felpillantott hát, de csak egy egészen kicsit,

nehogy úgy tűnjön, mintha lenyűgözné a látvány. Minél magasabbra kúszott a tekintete, a gerendák és mennyezetdarabok annál áttetszőbbé váltak, feltárva a kinti ég kábitó káprázatát. A hűvös, törékenynek tűnő csillagok úgy szikráztak, akárha valaki ezüstporral szórta volna be egy ékszerész bársonyát, jobbra pedig, éppen a Griffendél asztala fölött, ott ragyogott a félhold. Óriási arca egyszerre tűnt örültnek és vidámnak.

- Tényleg azt mondta, hogy Longbottomnak hívják? - szólt oda Zane Jamesnek a szája sarkából.

- Igen. Neville Longbottom.

- Hű - lehelte Zane. - Ti britek aztán tudjátok, hogyan bonyolítjátok a dolgokat. Azt sem tudom, hol kezdjek egy ilyen nevet.

Ralph lepisszegte, mikor a tömeg elcsendesedett, észrevéve a terem elejében felsorakozott elsősöket. James végignézett az emelvényen lévő asztalnál ülőkön, és próbálta beazonosítani a tanárokat, akiket már ismert. Ott volt Lumpsluck professzor, aki pontosan olyan kövérnek és nevetségesen régimódinak tűnt, mint amilyennek a szülei elbeszéléséből képzelte. Lumpsluck, jutott James eszébe, csak ideiglenes tanárként érkezett az iskolába még a szülei idejében, ráadásul akkor is csak vonakodva töltötte be a posztot, de aztán, úgy tűnik, elfelejtett elmenni. Oldalán ott lebegett széke felett Binns professzor, aki mellett Trelawney professzor ült, nagyokat pislogva gigantikus lencsés szemüvege mögött. Valamivel távolabb Flitwick professzort látta, akit legfőképp a méretéről ismert fel - három vastag könyvön ücsörögve tudott csak az asztal fölé emelkedni. Volt pár olyan tanár is, akinek az arcát nem ismerte fel, mivel csak a szülei ideje után érkeztek az iskolába. Hagridnak sem látta nyomát, de James megtudta, hogy Gróppal megint az óriásoknál jár, és csak másnapra várható a visszatérése. Végül az asztal közepén, épp mikor az igazgató felállt, és széttárta karjait, megpillantotta Minerva McGalagonyt.

- Üdvözlöm a visszatérő és az új diákokat - mondta átható, kissé remegő hangon - a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskola évnyitó bankettjén. - Mindenfelé boldog taps és hurrázás hangzott fel James mögött. James hátrapillantott a válla fölött, és végignézett a tömegben. Észrevette Tedet, amint néhány már-már természetellenesen gyönyörű lány és jóképű fiú között ülve huhog a Griffendél asztalánál, tenyerével tölcserít formálva szája elé. James próbált rámosolyogni, de Ted nem vette észre.

Mikor a taps elhalt, McGalagony professzor folytatta.

- Örömmel látom, hogy legalább olyan izgatottan várták ezt a percet, mint a tanári kar és az iskola dolgozói. Reméljük, hogy a kölcsönös egyetértés és a közös cél elkísér minket egészen az év végéig. - Végigfuttatta tekintetét a tömegben, egy-egy arcnál hosszabban elidőzött. James hallotta a kelletlen mocorgást, és a büntudatos vigyorok össze nem téveszthető csendjét. - Most pedig - folytatta az igazgató, miközben a két idősebb diákot figyelte, akik egy széket hoztak be az emelvény közepére. James egyikükben Steven Metzkerre ismert, a prefektusra, akivel még a vonaton futottak össze. - Ahogy büszke tradíciónk tartja, legyünk tanúi, amint a Teszlek Süveg beosztja a legújabb diákokat leendő házaikba. Elsőévesek, lépjenek közelebb! Egyesével

szólítom önöket, s mikor a nevüket hallják, kérem, fáradjanak az emelvényre, és foglaljanak helyet...

James nem figyelt oda. Nagyon is jól ismerte a ceremóniát, hiszen a szülei rengeteget meséltek róla. Az utóbbi napokban sokkal jobban félt a beosztástól, mint bármitől életében. Valójában, most hogy itt volt, rádöbbsent, hogy ez a félelem inkább rettegés volt, semmint egészséges izgatottság. A Teszlek Süveg volt az első próba, melyen bizonyítania kell, hogy ő az az ember, akire a szülei számítottak, és akinek már a teljes varázslóvilág elkönyvelte. Ez nem is tudatosult benne egészen addig, míg pár héttel korábban meg nem jelent az a bizonyos cikk a Reggeli Prófétában. Könnyed, boldog kis írás volt, amolyan „történjék bármi” fajta, mégis hideg, dermesztő rémület töltötte el őt tőle. A cikk összefoglalta Harry Potter nemsoká megjelenő életrajzát, megemlítette, hogy a kis túlélő elvette iskolai szívszerelmét, Ginny Weasleyt, és bejelentette, hogy Harry és Ginny Potter elsőszülött fiát, James Pottert felvették a Roxfortba. Jamest leginkább a cikket záró mondat kísértette. Fejből tudta: *„Mi a Reggeli Prófétánál, csatlakozva a varázsvilág nagy részéhez, innen kívánjuk a legjobbakat Mr. Potternek, hogy sikerrel töltsse be, vagy szárnyalja túl az iránta táplált elvárásokat, és haladjon tovább a mindenki által szeretett és tisztelt apja legendás nyomdokain.”*

Mit gondolna a Reggeli Próféta és a varázsvilág nagy része, ha a mindenki által szeretett és tisztelt legendás alak fiát a Teszlek Süveg máshová osztaná be, mint a Griffendélbe? James még odahaza, a kilenc és háromnegyedik vágány peronján megosztotta ezt a félelmét az apjával.

- Nincs több mágia egy griffendélesben, James, mint azokban, akik a Hugarbugba, a Hollóhátba vagy akár a Mardekárba kerülnek – felelte Harry Potter, egyik kezét a fiú vállán nyugtatva. James szorosan összezárta ajkait; sejtette, hogy az apja valami ilyesmit mond majd.

- Vigasztalt ez téged akkor, mikor te ültél a széken, és tetted a fejedre azt a süveget? – kérdezte halk, komoly hangon.

Apja nem válaszolt, csak bús mosollyal megrázta a fejét.

- De akkoriban egy aggodalmaskodó és felszínes kis idióta voltam, édes fiam. Próbálj ebben nem követni, James, rendben? Mindegyik házból ismerünk nagyszerű boszorkányokat és varázslókat. Kerülj bárhová is, büszke leszek rád.

James biccentett, de ez sem segített. Függetlenül a szavaitól, tudta, hogy az apja mit akar – és mire számít – igazán. Jamesnek griffendélesnek kell lennie, csakúgy, mint az anyja és apja volt, mint a bácsikái és nénikéje, s mint az összes hős és legenda, akiről az a számtalan történet szólt, amit csecsemőkora óta hall. Mint maga Griffendél Godrik, Roxfort alapítóinak legnagyobbja.

Mégis most, hogy itt állt, és a Teszlek Süveget figyelte, amint McGalagony igazgatónő vékony karjai a magasba emelik, úgy érezte, mintha minden félelme és aggodalma valahogy köddé vált volna. Az utóbbi pár órában egy ötlet kezdett motoszkálni a fejében, amely most kibontakozni látszott. Egész idő alatt felvállalta, hogy nincs más választása, fel kell vennie a harcot apjával, és meg kell próbálnia helytállni. Attól rettegett, hogy nem sikerül neki, el fog

bukni ezen a próbán. De mi van, ha van egy másik lehetőség is? Mi van, ha egyszerűen meg sem próbálja?

James vakon meredt maga elé, észre sem vette, amint az első diákok a székhez lépkednek, s amint a Süveg fejükre csúszik, elfedve kíváncsi szemeiket. Úgy festett, akár egy szobor – egy aprócska fiú szobra, aki az apja rendetlen, fekete haját, valamint anyja orrát és kifejező ajkait örökölte. Mi van, ha nem próbál kitörni apja hatalmas árnyékából? Nem mintha ő nem lenne majd nagy a maga módján, csak az valóban egy *egészen más* mód volna. És mi volna, ha ezt most kezdené? Épp itt, az emelvényen, az első napján, amint kikiáltják, hogy a háza... bármi lesz is, de nem a Griffendél. Csak az számítana. Kivéve, ha...

- James Potter – csattant fel az igazgatónő hangja, alaposan megpörgetve a vezetéknev „R” betűjét. James felpillantott, és úgy meredt a professzorra, mintha csak most vette volna észre, hogy egyáltalán ott van. Ház nagyságúnak tűnt, ahogy ott állt az emelvényen, maga elé tartva a Teszlek Süveget, mely háromszögletű árnyékot vetett a székre. Éppen el akart indulni, hogy megtegye az előtte fekvő pár lépcsőfokot, mikor halk zsvivaj hangzott fel mögötte. Ez megdöbbenetett egy pillanatra, és az aggodalom ismét szívébe költözött. Az az abszurd gondolata támadt, hogy a gondolatai valahogy elárulták őt, hogy ez a zaj a Griffendél asztalától érkezik, amely mellett ott állnak és fújognak a ház diákjai. De nem fújolás volt, hanem udvarias taps, mely a neve hallatán csattant fel. James a griffendéles asztal felé fordult, arcára hálás és boldog mosoly kúszott, azonban nem ők tapsoltak. Merev arccal ültek a helyükön, s egy emberként fordultak a zaj forrása felé. James követte a pillantásukat. A mardekárosok voltak.

Jamesnek földbe gyökerezett a lába. Az egész asztal őt figyelte, és kedvesen, nyíltan és boldogan mosolygott rá taps közben. Az egyik diák, egy magas, nagyon csinos lány hullámos, fekete hajjal és nagy, csillogó szemekkel, még fel is állt. Lágyan, de magabiztosan verte össze újra és újra tenyerét, miközben egyenesen Jamesre meredt. Végül a többi asztal is csatlakozott, először csak apródonként, aztán az egész egy hosszantartó, zavart ovációba torkollott.

- Igen. Igen, köszönjük – kiabálta túl McGalagony igazgatónő az éljenzést. – Ez elég lesz. Mind nagyon... ööö... boldogok vagyunk, hogy körünkben üdvözölhetjük az ifjú Mr. Pottert. Most, ha kérhetem, üljenek vissza a helyükre...

Míg elhalt a taps, James megindult a lépcsőn. Miközben megfordult, és helyet foglalt a széken, hallotta, amint az igazgatónő motyogva fejezi be a mondatot.

- ... akkor talán még a következő napéjegylenlőség előtt végezhetünk a beosztással és hozzákezdhetünk a vacsorához.

James felpillantott rá, de csak a Teszlek Süveg sötét belsejét látta, amint lassan a fejére ereszkedik. Szoroson lehunyta a szemét, és érezte a fejfedő hűvös karimáját, ahogy az körbeölelte a fejét, majd egészen a szemöldökéig csusszant.

Hirtelen minden hang megszűnt létezni. James ott volt a Süveg elméjében, vagy talán éppen fordítva. A Süveg beszélni kezdett, de nem hozzá.

- Potter, James, igen, már számítottam erre. Egy újabb Potter a karimám alatt. Mindig bonyolult a döntés... - mélézött magában, mintha csak beszállt volna a James fejében dülő csatába. - Bátorság, igen, mint mindig, de persze a bátorság nem ritka a fiataloknál. Mégis, jó alap egy griffendésnek, mint a többinél.

James szíve nagyot dobbant, aztán eszébe jutott az, amiről az emelvény előtt döntött, és elbizonytalanodott. *Nem kell ezt a játékot játszanom*, gondolta. *Nem kell griffendésnek lennem*. Az éljenzésre gondolt, és a csinos, fekete hajú lányra, aki állva tapsolt neki a zöld-ezüst zászló alatt.

- Szóval Mardekár? - morfondírozott a hang a fejében. - Igen, mint mindig, most is ott a lehetőség. Akárcsak az apjánál. Nagyszerű mardekárossá válhatott volna, de nem akart. Hmm, ez nagyon bizonytalan magában, ami először fordul elő a Pottereknél. A bizonytalanság se nem griffendés, se nem mardekáros vonás. Talán a Hugarbug megteszi...

Ne a Hugarbugba, gondolta James. Arcok úsztak el előtte az elméjében: az anyja, az apja, majd Ron bácsi és Hermione néni, mind griffendések voltak. Aztán ők elhalványodtak, és a mosolygó és tapsoló lány bukkant elő a Mardekár asztala mellől. Hallotta magát, a percekkel korábbi gondolatait: *lehetnék nagy egy egész más módon...*

- Ne a Hugarbugba, hmm? Talán igazad van. Igen, látom már. Megkever a lehetőség, hogy ez lehetsz, de közben habozol nem vállalni. Az első gondolatom a helyes, mint mindig.

Aztán a Teszlek Süveg hangosan kimondta a háza nevét.

Mikor a fejfedő lecsusszant a fejről, még tisztán hallotta, ahogy a „Mardekár” szó végigvisszhangzik a termen, és hirtelen rátörő rémülettel látta, hogy a zöld-ezüst asztal mellett állók éljeneznek, aztán a káprázat színes szappanbuborékként pukkant ki, és rádöbbsent, hogy az arany oroslán alatti asztaltól ugranak fel diáktársai kitörő örömmel. A griffendések hangosan éljeneztek, és Jamesnek az jutott eszébe, mennyivel jobban tetszik neki ez, mint a korábbi udvarias taps. Leugrott a székről, leszaladt a lépcsőn és elvegyült a boldogan kurjongató áradatban. Kezek bukkantak elő a semmiből, hogy hátba csapják, kezet fogjanak vele, vagy csak egy pacsit adjanak neki. Az asztal elején helyet szorítottak neki, és mikor a tapsvihar halkulni kezdett, egy boldog hang azt súgta a fülébe:

- Egy percig sem kételkedtem benne, kisöreg.

Ahogy James odapillantott, Teddel nézett farkasszemet, aki bizalmasan biccentett, megveregette a hátát, majd visszaindult a helyére. Miközben a beosztási ceremónia folytatását nézte, James hirtelen úgy érezte, sosem volt még ilyen boldog, hiszen megtalálta az arany középutat. Nem kell pontosan követnie az apja nyomát, de talán elég, ha csak másnap indul el a másik ösvényen. Mostanra épp elég boldogító volt a tudat, hogy a szüleit mennyire felvillanyozza majd, hogy hozzájuk hasonlóan ő is a Griffendélbe került.

Mikor Zane-t szólították, ő felszaladt a lépcsőn, és lehuppant a székbe, mintha abban reménykedne, hogy egy jó kis hullámvasút-utazásra készül.

Elvigyorodott, mikor a Süveg árnyéka az arcára esett, s csakhamar felhangzott a kiáltás: „Hollóhát!” Zane felvonta a szemöldökét, és zavart vidámsággal előre-hátra ingatni kezdte a fejét, amitől az egész terem eget rengető kacagásban tört ki, s még akkor is nevettek, mikor Zane-t elnyelte a hollóhátasok üdvözlő ovációja.

További elsőévesek botladoztak fel az emelvényre, a házak asztalai lassan kezdtek megtelni. Ralph Deedle az utolsók között foglalt helyet a széken. Összetöpörödni látszott a meglepően hosszú idő alatt, amit a Süveggel a fején töltött. Végül a Teszlek Süveg nagyot kurjantott.

- Mardekár!

James bénultan meredt rá. Biztos volt benne, hogy legalább egy, ha nem mind a két barátja mellette köt majd ki a griffendéles asztalnál, erre egyikőjük sem csatlakozott hozzá, ráadásul az egyikük, akitől legkevésbé várta, a Mardekárba került. Mostanra teljesen kiment a fejéből, hogy az imént ő is majdnem ott kötött ki. De Ralph? Volt egyáltalán valaha mugli születésű mardekáros? Ralph felé pillantott, aki ekkor foglalt helyet a terem túlsó végében álló asztalnál, túrva háztársai hátba veregetését. A csillogó szemű, és hullámos, fekete hajú lány ismét kedvesen mosolygott, úgy üdvözölte a legújabb mardekárost. *Talán a Mardekár megváltozott, gondolta. Apa és anya el sem hinnék.*

Végül McGalagony igazgatónő eltette a Teszlek Süveget.

- Elsőévesek - szólt. - A házuk ezentúl az otthonuk, de mi mind egy nagy család vagyunk. Élvezzük a versenyt, ha úgy alakul, de nem szabad felednünk, hol is fekszik hűségünk. Most pedig - tolt fel szemüvegét az orrán, s közben végignézett a tömegen -, a bejelentések következnek. Mint mindig, a tiltott rengetegbe mindenkor tilos a belépés a diákok számára. Kérem, vegyék figyelembe, hogy ez nem csupán egy mondvacsinált szabály. Az elsőévesek bármely idősebb diáktól megtudakolhatják - kivéve Mr. Ted Lupint és Mr. Noah Metzkert, akiket jobb, ha elkerülnek -, hogy mi vár rájuk, ha úgy döntenek, nem veszik figyelembe ezt az előírást.

James hagyta átsuhanni a fején a többi bejelentést, és inkább az arcokat fürkészte. Zane a hollóhátas asztalnál maga elé húzott egy egész tál mogyorót, és látszólag szilárd elhatározása volt, hogy átrágya rajta magát. A terem másik végén Ralph elkapta James pillantását, s először magán, majd a háztársain végigmutatva meglepetten széttárta a karjait, mintha azt kérdezné, jó-e ez így. James megvonta a vállát és semmitmondóan biccentett egyet.

- Már csak egy dolog maradt - mondta végezetül az igazgatónő annak a pár bátor diáknak, akik hurrázni kezdtek. - Néhányan talán észrevették, hogy maradt egy üres hely a tanári asztalnál. Biztosíthatom önöket, lesz sötét varázslatok kivédése tanár, egy valóban páratlanul képzett, és a témában felettebb járatos varázsló személyében. Holnap délután érkezik, több más kollegája, diákjai és munkatársai kíséretében, az ő iskolája és a Roxfort közötti, egy évet átölelő nemzetközi mágikus csúcstalálkozó keretében. Mindnyájukra számítok holnap délután a főudvaron, hogy illőn fogadhassuk a küldötteket az Alma Aleronból és az Egyesült Államok Mágikus Közigazgatási Ügyosztályától.

Gúnyos és izgatott megjegyzések keveréke csattant fel szerte a nagyteremben, hiszen a diákok sürgős szükségét érezték az új fejlemények azonnali megtárgyalását. James hallotta, amint Ted azt kérdezi:

- Mit mutathat nekünk pár öreg jenki a sötét varázslatokról? Melyik csatornán van róluk szó?

Körülötte nevetés harsant, James viszont inkább Zane felé pillantott, elkapta a tekintetét, aztán rábökött és megvonta a vállát. *Ide jönnek a tieid*, formálta szájával a szavakat. Zane egyik kezét a szíve fölé kapta, másikkal pedig szalutálni kezdett. A vita közepette felbukkant a vacsora a hosszú asztalokon, és James, a többi roxfortos példáját követve, igyekezett végigkóstolni az összes fogást.

Már majdnem éjfél volt, mire James megérkezett a Kövér Dáma elé, aki a Griffendél klubhelyiségének bejáratát őrizte.

- Jelszó? - trillázta dallamosan a portré. James megtorpant, zöld hátizsákja lecsúszott válláról, és tompán puffant a padlón. Senki nem említett neki semmiféle jelszót.

- Még nem tudom a jelszót. Elsőéves vagyok. Griffendéles - tette hozzá ügyefogyottan.

- Felőlem lehetsz griffendéles - felelte a Kövér Dáma udvarias türelemmel végignézve Jamesen -, de ha nincs jelszó, nincs belépés.

- Ez egyszer kaphatnék egy kis segítséget? - kérdezte James, és igyekezett megnyerően mosolyogni.

A Kövér Dáma rezzenéstelen arccal meredt rá.

- Úgy tűnik, valamiféle rémes félreértésnek estél áldozatul a „jelszó” szó jelentését illetően, kedvesem.

A közeli mozgó lépcsősor felől halk nesz hallatszott, majd a felső fokok kissé remegve a helyükre siklottak, és egy csapat idősebb diák jelent meg James mellett egyre csak nevetgélve és sugdolózva. Ted is köztük volt.

- Ted - szakadt fel Jamesből egy megkönnyebbült sóhaj. - Kéne a jelszó. Tudsz segíteni?

- Genisolaris - mondta Ted, ahogy ő és a többiek közelebb értek, majd odaszólt az egyik lánynak. - Siess, Petra, és vigyázz, nehogy Noah öccse észrevegyen!

A lány biccentett, elsietett James mellett, majd nyoma veszett a kitaruló portré mögött rejtező, derengő fényben úszó klubhelyiségben. James megindult a nyomában, de Ted átkarolta a vállát, megfordította, és visszavezette őt a csapatához.

- Drága James, ugye nem képzelted, hogy hagyunk csicsikálni menni ezen a korai órán? Merlin szerelmére, mi lenne úgy a griffendéles tradíciókkal?

- Tessék? - hebegte James. - Tisztában vagy vele, hogy éjfél van?

- Közismert mugli nevén: „a boszorkányok órája” - közölte Ted kioktatón.

- Nem túl helytálló, az igaz, de azt, hogy „az az óra, mikor a boszorkányok és

varázslók megviccelik a gyanútlan vidéki muglikat” úgysem jegyezné meg senki. Mi egyszerűen csak úgy hívjuk: „marsalkó röptetés”.

Miközben beszélt, Ted a lépcső felé kezdte terelni Jamest, oldalán három griffendéles barátjával.

- Hogy mi? – kérdezte James igyekezve tartani a lépést.

- A fiú nem tudja, mi az a marsalkó – rázta fejét Ted, szomorú pillantásokat vetve társaira. – És az apjái a híres-neves Tekergők Térképe. Gondoljatok bele, mennyivel egyszerűbb dolgunk volna, ha megkaparinthattuk volna azt a csodás relikviát. James, engedd meg, hogy bemutassalak téged a Bajkeverőknek, akiknek majdan te is tagja leszel... persze a ma éjjel nyújtott teljesítményedtől függően. – Ted megállt, és szélesre tárva karjait végigmutatott három barátján, akik eddig mellettük meneteltek. – Első emberem, Noah Metzker, kit csupán kelletlen rokoni szál fűz ötödéves, prefektus öccséhez. – Noah kurtán meghajolt, s közben folyamatosan vigyorgott. – A kincstárnokunk – folytatta Ted –, már ha éppen van pár lyukas garasunk, Sabrina Hildegard. – Egy szeplős, kedves arcú lány biccentett oda Jamesnek. Vörös hajába egy penna volt dugva. – Bűnbakunk, kinek szolgálataira eleddig még nem volt szükség, az ifjú Damien Damascus. – Ted megmarkolta a nagydarab, szemüveges, kerek arcú fiú vállát, aki erre elfintorodott és halkán dörmögött valamit. – És végül, de nem utolsó sorban, állandó alibim, tökéletes ellentétem, mindenki kedvenc tanárkedvence, Miss Petra Morganstern. – Ted szeretettel intett a lány felé, aki éppen ekkor mászott ki a portrélyukon, valami egészen aprót tömködve a farmerja zsebébe. Jamesnek még csak most tűnt fel, hogy rajta kívül mindenki levetette a talárját, és egyszerű farmerbe meg sötét melegítő felsőbe bújt. – Minden tiszta? – kérdezte Ted Petrát, mikor az odaért hozzájuk.

- Megerősítve. A rendszer felállt, kapitány – felelte a lány, mire Damien alig hallhatóan felkuncogott. Mindannyian sarkon fordultak, és megindultak lefelé a lépcsőn, Ted Jamest húzva maga után.

- Nem kéne átöltöznöm, vagy valami? – tudakolta James. Hangja meg-megremegett, ahogy a fokokon döcögött.

Ted végignézett rajta.

- Nem, úgy vélem, ez a te esetedben szükségtelen. Nyugi, pajtás, élvezni fogod. Hopp, ugorj! Jegyezd meg, nem akarsz rálépni arra a fokra. – James nagyot lépett, hátizsákja ide-oda csapódott a hátán, és nem tudta eldönteni, melyik húzza előre jobban, a kis csapat lelkesedése, vagy Ted a könyökénél fogva.

Egy hosszú, fáklyafényes folyosóra értek, s Jamesnek igencsak iparkodnia kellett, hogy tartani tudja a tempót. A folyosó másik végén három újabb diák várta őket egy csúcsos süveget viselő, óriási, púpos varázsló szobrának árnyékában.

- Jó estét, Bajkeverő társaim – súgta Ted, mikor már mindnyájan összegyűltek az árnyék jótékony takarásában. – Ismerjétek meg Jamest, keresztapám, valami Harry Potter, édes gyermekét. – James szégyenlős mosolyt villantott az új arcokra, ami azonnal lefagyott, mikor a harmadik személyre esett a pillantása, hogy egy meglepett grimasznak adja át a helyét.

- James, ismerd meg hollóhátas szakaszunkat, Horace-t, Gennifert és az ifjú hogyishívjakot. - Genniferhez fordult. - Hogy is hívják? - bökött állával a sor végén álló fiúra.

- Zane - felelte Gennifer, majd karjait a kisebb fiú köré vont, aki elvigyorodott, és hagyta magát játékosan megrázni. - Csak ma este találkoztunk, de van benne valami, ami azt súgta nekem, ő egy született Bajkeverő. Biztos vagyok benne, hogy a felmenői között legalább egy impet tisztelhetünk, ha nem többet.

- Marsalkó vadászatra indulunk! - közölte Jamesszel Zane az egész folyosón végigvisszhangzó suttogással. - Elég fura, de ha ettől nagy arcok leszünk, akár most rögtön eltehetjük az útból! - James nem tudta eldönteni, hogy vajon Zane viccel-e, de hirtelen rájött, hogy nem is igazán számít.

- Marsalkó röptetés - javította ki Noah.

James úgy vélte, épp itt az ideje, hogy ő is beszálljon a társalgásba.

- Szóval, hol az a marsalkó? És miért szorongunk mind egy szobor mögött?

- Ez nem egy egyszerű szobor - mondta Petra, miközben Ted olyan mélyen nyúlt be a szobor és a fal közé, amilyen mélyen csak tudott. Láthatóan kutatott valami után. - Ez itt az örökké eredményes Szent Lokimagus. Tavaly hallottuk először a történetét, amely végül egy fantasztikus felfedezéshez vezetett bennünket.

- Úgy érted, téged - jegyezte meg Ted tompa hangon.

Petra megfontolta ezt, majd bólintott egyet.

- Valóban.

- Apád idejében - kezdte Noah, mialatt Ted kaparászása egyre halkult a szobor mögött -, hat titkos alagút létezett, mely kivezetett a Roxfortból. De az még a Csata előtt volt. Utána a kastély nagy részét újjáépítették, és az összes régi járatot lezárták. Csakhogy ez a jó öreg kastélyt nem nagyon érdekelte, és úgy tűnik, új titkos alagutakat növesztett. Eddig kettőt találtunk, azokat is csak azért, mert itt vannak nekünk Petra és a hollóhátas barátaink. Az örökké eredményes Szent Lokimagus is közéjük tartozott. Ez világosan látható a jelmondatából.

Noah a szobor talapzatára vésett szavakra mutatott: Igitur Qui Moveo, Qui et Movea.

Ted elégedetten felmordult, mikor hangos kattanás hallatszott.

- Sosem találjátok ki, ez alkalommal hova dugták - jegyezte meg előfurakodva a szobor mögül. Kő csikorgott kövön, aztán Szent Lokimagus szobra egyszer csak felegyenesedett, már amennyire a púpja engedte, majd óvatosan lelépett a talapzataról, és kissé totyogva elsietett a folyosón. Egy ajtó mögött tűnt el, amit James fiúvéceként azonosított még idefele úton.

- Mit jelent a jelmondat? - kérdezte James, ahogy a Bajkeverők egyenként, görnyedezve bemásztak a talapzat hátrészéből nyíló alacsony alagútba. Noah elvigyorodott, majd megvonta a vállát.

- Ha menni kell, hát menni kell.

A járat egy rövid, lekerekített fokú lépcsősorhoz vezetett. A Bajkeverők zajosan felcaplattak a lépcsőn, aztán kölcsönösen püsszegték le egymást, mikor egy ajtóhoz értek. Ted résnyire nyitotta az ajtót, és kikukucskált rajta.

Egy másodperccel később szélesre tárta az ajtószárnyat, és intett a többieknek, hogy kövessék.

Az ajtó, érthetetlen módon, egy aprócska bódéból nyílt, mely egy hatalmas, nyílt tér szélén állt, amiben James a kviddicspályára ismert. A lelátók komoran, tiszteletet parancsolóan nyújtóztak a fényesen ragyogó hold felé.

- Az alagút egyirányú - magyarázta Sabrina Jamesnek és Zane-nek, miközben a csapat sietve átvágott a pálya zöld gyepén, a távolban magasodó dombok felé. - Ha anélkül lépsz be, hogy előtte jártál volna Szent Lokimagus járatában, egyszerűen csak a szertárban találsz magad. Jól jön, mert ez azt jelenti, hogy ha elkapnak, de mégis sikerül eljutnunk az alagútig, ott már senki nem követhet bennünket.

- Kaptak már el benneteket? - érdeklődött James, akinek szinte kocognia kellett a lány mellett.

- Nem, de ez az első eset, hogy kipróbáljuk. Csak tavaly évvégén fedeztük fel. - Felvonta a vállát, mintha csak azt mondaná: „majd meglátjuk, mi sül ki belőle”.

- Mi van, ha az a Szent Mágus Akárkicsoda előbb ér vissza a budiról, mint hogy visszamásznánk a lyukán keresztül? - vetette fel Zane társalkodó hangnemben. Jamest a hideg is kirázta, ha erre az eshetőségre gondolt, mindenestre el kellett ismernie, hogy ez igenis fontos kérdés.

- Ez kifejezetten egy hollóhátasnak való talány - felelte Noah olyan halkan, ahogy csak bírta, de senki nem válaszolt.

Tízpercnyi menetelés után végre maguk mögött hagyták a holdfényes erdő egyenetlen szélét, és átevíckéltek egy drótkerítéssel körbekerített, széles mezőre. Ted, miközben elindult a számtalan bokor és gaz között, előhalászta farzsebéből a palcáját. James követte, és egy alacsony pajtát pillantott meg a gyomok takarásában. Rozoga volt, deszkái közül imitt-amott kúszónövények indái nyúltak elő.

- Alohomora - súgta Ted az ajtón lógó nagy, rozsdás lakatra szegezve a pálca hegyét. Sárga fény villant a lakat belsejében, majd a kulcslyukból egy ragyogó szellemkéz kígyózott elő. A kéz egy ökölben végződött, amelynek mutatójaja az ég felé meredt. Rosszallóan előre-hátra ingatta pár másodpercig az ujját, aztán köddé vált.

- A védőbűbájok még a helyükön - jelentette be Ted boldogan, majd Petrához fordult, aki a farmerja zsebében kotorászva előrébb lépett. Az aprócska tárgy, amit még a Roxfortban vett magához, egy rozsdás kulcs volt, ahogy azt James meg tudta ítélni a gyér fényben.

- Gennifer ötlete volt - mondta büszkén Horace, a másik hollóhátas. - Habár én egy másik kézjelet javasoltam...

- Én rád szavaztam volna - vigyorodott el Zane.

- Úgy okoskodtunk, hogy ha egy mágiával rendelkező lény megpróbálna betörni ide, olyan unalmas dolog, mint egy kulcs, sosem jutna az eszébe - magyarázta Noah. - Szórtunk rá kiábrándító bűbájt is, hogy távol tartsuk a muglikat, de ők amúgy sem igen járnak erre felé. Elég elhagyatott egy hely.

Petra elfordította a kulcsot, majd leakasztotta a lakatot. A ósrégi pajta ajtaja meglepő csendben tárult ki.

- Nyikorgó ajtó csak a kezdőknek jár – húzta ki magát Damien önelégülten. James bekukkantott. Valami nagy hevert az árnyékban, amely teljesen eltakarta a pajta túlsó falát. Alig tudta kivenni az alakját.

- Király! – kiáltotta Zane boldogan, mikor lassan kezdett benne összeállni a kép. – Marsalkó röptetés! Igazad volt, James. Ilyesmi nem volt az Óz, a nagy varázslóban.

- Milyen varázsló? – hajolt kissé közelebb Ted Jameshez.

- Mugli dolog – legyintett James. – Úgysem értenénk.

Frank Tottington hirtelen riadt fel. Biztos volt benne, hogy hallott valamit a kertből. Dühösen lökte le magáról a takarót és dobta át lábát az ágy szélén, mintha számított volna valami ilyesféle zargatásra.

- Himmivá? – motyogta felesége félálomban megemelve fejét.

- Azok az átkozott Grindle kölykök kint vannak a kertben – jelentette be Frank mogorván, és lábát beledugta skótkockás papucsába. – Hát nem megmondtam, hogy éjszakánként beszöknek, hogy eltapossák a begóniáimat és ellopják a paradicsomot? Nyomorult kölykök! – Legyintett, majd ugyanazzal a lendülettel belebújt helyenként már foszladozó köntösébe. Az ősrégi ruhadarab alja a lábszára körül csapkodott, ahogy Frank lesietett a lépcsőn, és lekapta puskáját a hátsó ajtó feletti kampóról.

A szúnyoghálós ajtó nyikorogva kivágódott, és a falnak csapódott, mikor Frank kiviharzott rajta.

- Jól van, gazemberek! Dobjátok el azokat a paradicsomokat, és gyertek a fényre, ahol látlak benneteket! – Figyelmeztetően megrázta a csillagos ég felé tartott vadászpuskát.

Hirtelen fentről a testét vakító fény borította be, mely mintha lágyan zümmögött volna. Frank megdermedt, s a puska csövét kissé megbillentve a fény forrására fogta. Lassan felemelte a fejét, amitől borostás állának árnyéka szinte lefolyni látszott köntöse elején. Valami körözve lebegett fölötte. Nehéz volt megítélni a méretét. Egyszerű, kerek, fekete tárgy volt, vakító fényekkel a karimáján. A valami egyszer csak megmozdult, és mintha ereszkedni kezdett volna.

Frankben bennakadt a levegő, kezéből majdnem kiejtette a puskát. Olyan hirtelen tért magához, mintha nyakon öntötték volna egy vödör jéghideg vízzel, és hátrálni kezdett, miközben szemét le sem vette a lágyan zümmögő tárgyról. Annak lassan csökkent a magassága, mintha a fénysugár tompítaná a zuhanását, s amint egyre lejjebb és lejjebb ereszkedett, a zümmögés elmélyült, és lüktetni kezdett.

Frank megrémült, bütykös térdei össze-összekoccantak. Izgatottan majszolgatta protézisét.

Aztán sziszegés hallatszott, s a tárgy oldalán egy ajtószerűség jelent meg, masszív gőzfelhőt hányva magából. Először csak egy fényes keret látszódott, majd a fény felerősödött, ahogy az ajtó lenyílt, és rövid rámpát képezett. Egy

alak állt a ragyogásban. Frank nagyot horkantva felkapta a puskáját, és a vállához tartotta. Vörös fénysugár villant, mire Frank ugrott egyet. Meghúzta a ravaszt, de semmi sem történt. Az elsütő billentyű megváltozott: egy kis gombbá lett a megszokott fémkampó helyett. A vadászpuskára meredt, aztán döbbsen tartotta azt el magától. Már nem vadászpuska volt, hanem egy vacak esernyő műfa fogantyúval. Még sosem látta korábban. Rádöbbsent, hogy valami más világról származó jelenésnek a tanúja éppen. Térdre rogyott.

Az ajtóban álló alak alacsony volt, és vékony. Bőre zöldeslila, hatalmas feje teljességgel jellegtelen, egyedül csak egy nagy, mandulavágású szemet lehetett kivenni a nyitott lejáróból áradó fénytől. A lény elindult Frank felé a rámpán, léptei szokatlanul óvatosnak, már-már félszegnek hatottak. Kikacsázott az ajtónyílásból, aztán váratlanul megbotlott a nyílás peremében, amitől karjait lóbázva gurulni kezdett, egyenesen Frank felé. A férfi kétségbeesett rémülettel próbált félreugrani, de az aprócska teremtmény egyre csak gurult feléje, aránytalanul nagy feje teljesen betöltötte Frank látóterét...

Frank elcsodálkozott egy pillanatra a tényen, hogy az alak vállán egy közönséges, sötétzöld hátizsák lóg, aztán minden elsötétült számára, és arcán döbbsent aggodalommal összerogyott.

Másnap reggel James alig bírta kinyitni a szemét. Erővel próbált az ismeretlen helyiség részleteire koncentrálni. Baldachinos ágyban hevert, egy nagy, kerek szobában. Az ablakokon beáradó vidám napsugarak további ágyakra vetültek, legtöbbjük vetetlen volt és üres. Lassan kezdett neki rémleni az előző éjjel: a Teszlek Süveg, amint a Kövér Dáma portréja előtt áll és nem tudja a Griffendél jelszavát, és mikor összefutott Teddel meg a többi Bajkeverővel.

Hirtelen felült, és az arcához kapott. Megkönnyebbült sóhaj szakadt fel belőle, mikor saját arcát, szemöldökét és szemeit érezte ujjai alatt. Úgy tűnt, mindene visszaváltozott. Valami lecsusszant a takarójáról; egy újság, amit eddig nem vett észre. A főcím hatalmas betűkkel harsogta: **HELYI LAKOS ÁLLÍTJA: MARSLAKÓ LOPTA EL A PARADICSOMOMAT!** James felpillantott. Noah Metzker grimaszolva ácsorgott az ágya lábánál.

- Már megint elírták a „marsalkó” -t - sóhajtotta.

2. AZ ALMA ALERON-IAK ÉRKEZÉSE

Mire James felöltözött és leért a nagyterembe, hogy egyen valamit, már csaknem tíz óra volt. Alig tucatnyi diák lézengett a kora reggeli roham után maradt romok között. A mardekáros asztal túlsó végén, az egyik hatalmas ablakon besűrődő fénycsóva alatt a hunyorgó Zane görnyedezett. Vele szemben ott ült Ralph, aki, mikor meglátta Jamest, odaintett neki.

Miközben James átvágott a Nagytermen, az asztalsorok között, látszólag véletlenszerű pályán bolyongó négy vagy öt házimanót figyelte. Tógaszzerűen felkötött konyharuhájuk mellén csak úgy ragyogott a Roxfort hímezett címere. Néha egyikük-másikuk lebukott az asztal alá, majd nem sokkal később ismét előbukkant, és egy kósza villát, vagy egy fél pirítóst hajított az abroszon árválkodó többi maradék mellé.

Ahogy James elhaladt egyikük mellett, az felegyenesedett, majd felemelte hosszú karjait, aztán pedig lassan leeresztette őket. Az asztalon előtte lévő dolgok a levegőbe röppentek, majd egy miniatűr tornádót utánozva pörögni kezdtek egymás körül. Porcelán csörömpölése és ezüstneműk zörgése közepette a terítő sarkai kilóttek a plafon felé, majd körbefordultak a reggeli romjai körül, egy hatalmas csörgő batyut képezve, mely a fényesre csiszolt asztal fölött lebegett. A házimanó felpattant a padra, majd az asztal tetejére, onnan pedig egyenesen a lebegő csomag tetejére ugrott. Megragadta a rakománya megcsavarodott tetejét, és kantárként használva a terem oldalából nyíló óriási szolgálati ajtók felé kezdte terelni azt. Jamesnek a nyaka közé kellett rántania a fejét, nehogy levigye a felette elsikló batyu.

- Nem mondom - mormogta Zane, mikor James lehuppant mellé, és az utolsó pirítósért nyúlt -, ezek a kis pincér fazonok lehet, hogy nem a legszebbek, de hogy tudják, hogyan kell jó kávé főzni, az biztos.

- Nem pincérek, házimanók. Olvastam róluk tegnap - javította ki Ralph boldogan rágcsálva egy sültkolbász egyik felét. A maradék a villája végén díszelgett, mellyel a manók felé bökődött. - Odalent dolgoznak. Olyanok, mint a manók abban a mesében, tudod, akik éjjelente elvégzik a varga munkáját.

- A minek a munkáját? - pillantott fel Zane a kávésbögréjéből.

- A fickó, aki a cipőket készíti. Ott volt egy rakás félkész cipője, ő meg kidőlt a melótól. Biztos ismered ezt a sztorit, nem? Szóval elaludt, és az éjszaka közepén megjelentek ezek a kis manók, előkapták a kalapácsaikat, és az összes cipőt megjavították neki. Felébredt, és bumm, minden király. - Ralph a szájába dugta a kolbász másik felét is, és a teremben körülnézve rágni kezdett. - Viszont sosem ilyen konyharuhában képzeltem el őket.

- Hé, idegen-srác, látom, a képed a régi - mondta Zane James arcát vizsgálgatva.

- Mondhatni - felelte James.

- Fájt, mikor Sabrina eltalált?

- Nem - vont vállat James. - Egyszerűen csak furcsa volt, de nem fájt. Éjjel magától elmúlt.

- Igazi tehetség az a lány, remekül festettél. Úszóhártyás láb, meg minden...

- Ti meg mi a frászról beszéltek? - kérdezte Ralph oda-vissza járatva tekintetét kettejük között. Egymás szavába vágva számoltak be neki az előző estéről, a marsalkó röptetéséről és a farmerről, aki elájult, mikor James kis idegen képében felbotlott, és a nyakába gurult.

- Az udvar végében bújtam el, a fészker mellett, és majdnem sérvet kaptam a visszafojtott nevetéstől, mikor a földre döngölted. Támad a Mars! - Zane nevetésben tört ki, James kisvártatva csatlakozott.

- Honnan szedték az úrhajót? - puhatolózott tovább Ralph, akit láthatóan hidegen hagyott a poén.

- Csak egy rakás csibeháló meg papírmásé - legyintett Zane, miután felhajtotta az utolsó korty kávéját, és az asztalra koccintotta a bögrét. Felemelte a karját és kettőt csettintett. - Sabrina és Horace készítették még tavaly karácsonykor a roxmorti felvonulásra. Eredetileg egy hatalmas üst volt. Most egy kis festék és egy bűbáj segítségével, amit Gennifer *visum-ineptionak* hívott, az lett a Marsalkó.

Egy aprócska házimanó lépett oda Zane-hez.

- Ööö, csettintett, ifjú gazda? - A manó hangja fülsértően mély volt természetéhez képest.

- Tessék, haver - nyújtotta oda Zane az üres kávésbögrét. - Szép munka. Csak így tovább! Ez itt a tied.

A manó a kis papírfecnire pislogott, amit Zane csúsztatott a markába, majd ismét felnézett a fiúra.

- Köszönöm, ifjú gazda. Lesz még... ööö... valami más?

Zane hessegető mozdulatot tett a kezével.

- Nem, kösz. Menj, aludj egy keveset, vagy ilyesmi! Fáradtnak tűnsz.

A manó Ralphra nézett, majd Jamesre, aki felvonta a vállát és mosolyogni próbált. A manó alig észrevehető szemforgatással a konyharuhája alá tömködté az ötdolláros bankjegyet, aztán eltűnt az asztal alatt.

Zane komolyan sóhajtott egyet.

- Meg tudnám ezt szokni.

- Nem hinném, hogy borraivalót kellene adni a házimanóknak – jegyezte meg Ralph bizonytalanul.

- Már miért ne kéne? – kérdezte Zane nyújtózkodás közben. – Az apám mindenkinek ad az utazásai alatt. Szerinte ez része a helyi gazdaságnak. Ráadásul elősegíti a minél jobb kiszolgálást is.

- És nem mondhatod csak úgy egy manónak, hogy aludjon egyet – szólalt meg James, aki még csak most fogta fel, mit is látott imént.

- Na és *azt* miért nem?

- Mert megteszi! – nyögte James elkeseredetten. A Potter család házimanójára gondolt, akinek a mogorvaságát már csak a megszállottsága múlta felül, hogy minden egyes parancsot teljesítsen. Nem mintha James nem kedvelte volna Siport, mindössze el kellett sajátítania a kívánságainak minél pontosabb megfogalmazását. – A házimanóknak azt kell csinálniuk, amire a gazdájuk utasítást ad. Ők ilyenek. Ebben a pillanatban talán a vacska, vagy odúja, vagy mit tudom én mije felé tart, amiben durmolni szokott, és azon töpreng, hogy hogy a fenébe fog korán reggel elaludni. – James megrázta a fejét, aztán hirtelen azon vette észre magát, hogy kis híján elvagyorodott. Próbálta leplezni, de ez csak olaj volt a tűzre. Zane meglátta, és mutogatni kezdett rá.

- Ha-ha! Ez szerinted is vicces! – vihogott.

- El sem tudom képzelni, hogy mindent meg kell tenniük, amire megkérjük őket – mondta Ralph összevont szemöldökkel. – Csak diákok vagyunk, ráadásul elsőévesek. Még csak nem is miénk ez a hely!

- Te emlékszel a búbáj nevére, amit Sabrina használt, hogy a marsalkó marslakónak tűnjön? – kanyarodott vissza a korábbi témára James, elismerő füttyentéssel mérve végig Zane-t.

- *Visum-ineptio* – bólintott Zane jólesően ízlelgetve a szót. – Valami olyasmit jelent, hogy „becsapja a szemet”. Ha jó vagy latinból, könnyen ki tudod silabizálni. Horace szerint a búbáj azt láttatja az emberekkel, amit gondolnak, hogy látni fognak.

James összevonta a szemöldökét.

- Szóval, mikor a fénycsóva felülről a farmerre esett, ő azt hitte, hogy egy idegen úrhajót fog látni?

- Bizony. *Mindenki* tudja, hogy ha éjjel fénycsóvát látsz az égből a semmi közepén, az kis, zöld emberkéket jelent.

- Furcsa srác vagy te, Zane – rázta a fejét Ralph hitetlenkedve.

James hirtelen úgy érezte, mintha állna valaki a háta mögött. Mindhárman felpillantottak. A mardekáros lány volt, aki előző este a Jamesnek szóló tapsot vezette a beosztása előtt. Kedves, tétova mosollyal nézett le rájuk. Két másik

mardekáros állt mellette, egy jóképű, ám kissé éles arcvonásokkal rendelkező fiú, akinek széles mosolya töménytelen mennyiségű fogat engedett láttatni, és egy másik lány, aki viszont egyáltalán nem mosolygott. Amint eszébe jutott, hogy a Mardekár asztalánál ül, James érezte, hogy elpirul. Mielőtt átgondolta volna, mit is tesz, kezdett feltápászkodni. Szájából még mindig kiállt egy falat pirítós.

- Ne, ne! - mondta a csinos mardekáros lány, s feléje emelte tenyerét, amitől James mozdulata olyan váratlanul tört meg, mintha varázslat hatására történt volna. - Ne állj fel! Örömmel látom, hogy nem tartod feszélyezőnek, hogy mellénk ülj a mardekáros asztalhoz. Már nem azokat az időket írjuk, amit az apádék. De nagyon előre szaladtam. Mr. Deedle, volna olyan szíves, és bemutatna bennünket a barátainak?

Ralph zavartan köhögve megköszöri a torkát.

- Ööö, ő itt a barátom, James Potter. Ő pedig Zane. Bocs, de elfelejtettem a vezetéknevedet - húzta el a száját, mire Zane megvonta a vállát, Ralphra vigyorgott, aztán talpra szökkent, és átnyúlt az asztal fölött, hogy kezét rázzon a mardekáros lánnyal.

- Walker. Zane Walker. Őszintén örvendek, hogy megismerhetem, Miss...?

A lány mosolya kissé szélesebbé vált, és még mindig Ralphot fürkészve fejet hajtott.

- Ó! - kapott észbe a fiú. - Igen. Ő itt, ööö, Tabitha Corsica. Ő az egyik prefektus a Mardekárban, és azt hiszem, hatodéves. A Mardekár kviddicscsapatának kapitánya. És a vitaköré. És, ööö... nagyon király seprűje van. - Ralph, miután mindent elmondott a lányról, amit csak tudott, és ami az eszébe jutott, kimerülten leengedett.

Tabitha végre elfogadta Zane kinyújtott kezét, aprót rázott rajta, majd eleresztette.

- Örülök, hogy hivatalosan is megismerhettem, Mr. Potter, vagy hívhatlak Jamesnek? - kérdezte aztán, egészen kicsit oldalra döntve fejét. Hangja olyan volt, akár számtalan ezüstcsengettyű, vagy egy darabka bársony; valamivel mélyebb volt, mint az övé, James mégis gyönyörűnek találta. Hirtelen rádöbbsent, hogy éppen most kérdeztek tőle valamit, így gyorsan megrázta magát.

- Igen. Persze. James.

- Te pedig, kérlek, szólíts Tabithának! - mosolygott a lány, mintha a bizalmaskodás eme apró gesztusa mérhetetlen elégedettséggel töltötte volna el. - Az egész Mardekár ház nevében szeretnék üdvözölni köztünk, és reméljük, hogy minden eddigi... - Töprengve a plafon felé pillantott. - ... *előítélet* a múltban marad, ahova tartozik. - Oldalra fordult, mardekáros kísérei felé. - Mi mind a legnagyobb tisztelettel és elismeréssel adózunk neked és édesapádnak. Remélem, mindnyájan barátok lehetünk.

A fiú Tabitha jobbán továbbra is Jamesre mosolygott, a balján álló lány viszont kiszúrt egy pontot az asztallapon, és kifejezéstelen arccal meredt rá, átnézve kettejük között.

- P-persze. Barátok. Hogyne - hebegte James. A nagyteremben uralkodó hatalmas csend furcsán elnyelte, és vékonyá tette a hangját.

Tabitha mosolya az eddiginél is melengetőbbé vált, zöld szemében kiismerhetetlen csillogás játszott.

- Örülök, hogy egyetértesz. Nos, folytassátok nyugodtan a... hmm... reggeliteket. Tom? Philia?

A három felsőéves sarkon fordult, és elsietett az asztalok közötti folyosón.

- Mivel is értettél egyet? - kérdezte Ralph, miután felálltak, és illő távolságból a mardekárosok nyomába szegődtek.

- Azt hiszem, James épp most szerzett magának egy pazar barátot... vagy egy döglesztő ellenséget - vélekedett Zane a sarkon beforduló Tabitha lobogó talárját figyelve. - Nem is tudom, melyiknek drukkoljak.

James egyre csak a fejét törte. A dolgok minden bizonnyal sokat változtak, mióta a szülei elvégezték az iskolát, csak azt nem tudta volna megmondani, hogy konkrétan jobbak lettek-e.

A trió a délelőtt hátralévő részét az iskolaudvar felderítésével töltötte. Megnézték a kviddicspályát, ami Zane és James szerint egészen másként festett éles, nappali fényben, mint éjjel. Zane-nek még a szája is tátva maradt, mikor pár felsőbb éves diákot látott három póznára kviddicsezni. A játékosok ide-oda cikáztak, különböző formációkban száguldoztak épphogy csak elkerülve egy-egy ütközést, és vidám buzdításokat, elvéve szitkozódásokat kiabáltak.

- Brutális! - állapította meg Zane vidáman, mikor az egyik játékos egy ellenfele fejéhez ütötte a gurkót, ami letaszította a diákot a seprújéről. - És én eddig azt hittem, a rögbinél nincsen állatabb.

Hagrid kunyhója felé is jártak, de az üresen és sötéten állt, bezárt ajtóval, egyetlen füstgomoly sem jelezte a kémény környékén, hogy a kis lak gazdája otthon volna. Nem sokkal később összefutottak Ted Lupinnal és Noah Metzkerrel, akik a tiltott rengeteg széléhez vezették őket. Egy hatalmas, ős öregnek tűnő fűzfa uralta a tisztás nagy részét. Ted Ralph elé nyújtotta a karját, mikor az megindult feléje.

- Ne tovább, haver! - figyelmeztette. - Figyeld csak!

Ted kibontotta a nagy zsák száját, amit eddig maga után húzott. Egy négy lábú, szárnyas és csőrös állatra hasonlító dolgot vett elő belőle, amit apró papírfecnik borítottak, amelyek a legapróbb szellő hatására is megváltoztatták színüket, és szemkápráztató hullámvázba fogtak.

- Ez egy pinata! - kiáltott fel Zane a felismeréstől. - Mindjárt megmondom, mit formáz, egy... egy... ne mondd meg! Egy... szfinxoraptort!

- Ez egy hippogriff - nevetett James.

- A másik név jobban tetszik - jegyezte meg Ralph.

- Nekem is! - tette hozzá Noah.

- Csendet! - emelte fel a karját Ted, majd a másik kezével lendületet vett, és olyan erővel hajította a fűz lelógó ágai felé a pinatát, ahogy csak tudta. A színes papírmáséfigurának nyoma veszett a lomb sűrűjében, aztán egy

másodpercig semmi sem történt. Hirtelen azonban vad zörgés hallatszott, s az ostorszerű ágak meg-megvonaglottak, mintha valami nagy bujkálna mögöttük. A fa váratlanul mintha felrobbant volna, a gallyak vadul csapkodtak, a növény hangosan morgott, recsegett, akár egy közelben lecsapó szélvihar. Pár pillanattal később a pinata ismét előbukkant, csak hogy apró, pici cafatokban, mintha turmixgépbe dobták volna. Színes papírdarabkák és varázslóedesség viharzottak mindenfelé a pinata maradványai közül. Konfetti és cukorka borította be a fát és környékét. A fa először megpróbálta megsemmisíteni a színes cafatokat és szemetet is, de végül feladta, és visszatért eredeti állapotába.

Ted és Noah harsányan nevettek.

- Ímhol a szfinxoraptor halála! - kiáltotta Noah.

James hallott már a fúriafűzről, de így is lenyűgözötte egyrészt a növény vadsága, másrészt a másik kettő griffendéles lezsersége, amit a közelében mutattak. Zane és Ralph egyszerűen csak leesett állal figyelték a történeteket. Anélkül, hogy odapillantott volna, Ralph kivett egy mindenízű drasztét a hajából, és a szájába dugta. Töprengve rágta egy darabig, aztán Jamesre pillantott.

- Taco ízű! Fincsi!

Valamivel később James elszakadt a többiektől, és felsietett a lépcsőn a Griffendél klubhelyiségéig.

- Jelszó? - érdeklődött a Kövér Dáma dallamos hangon, ahogy a közelébe ért.

- *Genisolaris* - felelte a fiú. Remélte, hogy nem változott meg előző éjjel óta.

- Helyes - felelte a portré, és kitérült.

A klubhelyiség üres volt, a kandalló hidegen ásított a szobára. James egyenesen a hálótermébe ment, az ágyához. Még a nappali ürességen át is érezte azt a furcsa, meleg otthonosságot, ami a helyiségből áradt. Az ágyakat precízen bevetve találta. Nobby, James hatalmas, barna gyöngybaglya szárnya alá dugott fejjel szunyókált a kalitkájában. James lehuppant az ágyra, az éjjeliszekrény fiókjából elővett egy pennát meg egy pergament, és vigyázva, nehogy letintázza a lepedőt, írni kezdett.

Kedves anya és apa!

Minden gond nélkül megérkeztünk tegnap este. Már van pár jó fej haverom is. Ralph a Mardekárba került, amit sosem gondoltam volna, Zane pedig hollóhátas, és majdnem olyan buggyant, mint George bácsi. Mindketten mugli származásúak, így máris sokat tanultam, pedig a sulis még el sem kezdődött. A segítségükkel a mugliismeret laza kör lesz. Ted megmutatta nekünk a fúriafűzet, de nyugi, anya, nem mentünk túl közel. Van pár új tanár is. Tegnap láttam Neville-t, de nem volt alkalmam átadni az üdvözlőlevelet. Ó, délután meg valami amerikai delegáció érkezik. Biztos érdekes lesz, mivel Zane is az Államokból való. Hosszú történet. A többit később.

Fiatok, James

U.i.: Griffendéles vagyok!

James büszkén mosolygott, miközben összehajtogatta a levelet. Sokat töprengett, hogy volna a legjobb bejelenteni anyjának és apjának (és mindenki másnak, hiszen úgyis alig várják, hogy kiszedjék a szüleikből), melyik házba került, és úgy döntött, az a legegyszerűbb, ha egyszerűen közli. Bármi más vagy túl lezser, vagy szükségtelenül grandiózus lett volna.

- Hé, Nobby – súgta James, mire a madár kissé kijebb húzta a fejét, és egyik nagy, narancsszín szemével rámeredt. – Van itt egy levél, amit el kéne vinned. Mit szólnál egy hazaúthoz, hmm?

Nobby kinyújtózott, felborzolta tollát, amitől egy pillanatra kétszer akkorának látszott, mint egyébként, aztán előre dugta egyik lábát. James kinyitotta Nobby ketrecét, és rögzítette a levelet. A bagoly óvatosan az ablakhoz oldalazott, kitérte szárnyait, lendületet vett, aztán elmerült az ablak alatti verőfényes levegőben. Jamesen majdhogy nem abszurd boldogság lett úrrá, miközben Nobby lassan apró ponttá zsugorodott a távolban kéklő hegycsúcsok előtt. Megfordult, és zajosan lecsörtetett a lépcsőn.

A nagyteremben a Griffendél asztalánál ebédelt, aztán csatlakozott Zane-hez és Ralphhoz, és a többi iskolatársukkal a főudvarra vonultak. Egy néhány diákból álló zenekar az amerikai himnuszt gyakorolta az Egyesült Államok delegációjának tiszteletére. A zaj, ahogy hangszereiket hangolták, fültépő volt. Zane hevesen bizonygatta, hogy most először hallja a *Csillagos-sávok lobogót* skótdudán és tangóharmonikán előadva. A diákok egyre csak gyűltek, feltöltötték az udvar legapróbb zugát is. Végül Longbottom professzor és egy másik tanár, akit James még nem ismert, előre tolokodtak, és a fal mentén rendezgetni kezdték a tömeget. James, Zane és Ralph csakhamar a nagy bejárati ajtó közelében találták magukat, és egyre növekvő izgalommal várták az amerikaiak érkezését. James emlékezett a szülei történeteire abból az időből, mikor a Beauxbatons és Durmstrang iskolák küldöttségét várták, amikor a Roxfortban került megrendezésre a Trimágus Tusa: hatalmas lovak, repülő hintó és egy titokzatos tengeralattjáró gálya... Alig várta már, hogy megtudja, az amerikaiak vajon mivel érkeznek.

A várakozók beszélgetése halk duruzsolással töltötte be az udvart. A zenekar egy emelvényen állt, az utolsó simításokat végezték az előadás előtt a párás, délutáni napfényben. McGalagony igazgató és a többi tanerő az eget fürkészték az előcsarnokba vezető oszlopsor mentén.

Végül valaki felmutatott, és szerte a tömegben kiáltások harsantak. Minden szem felfelé fordult, és a messzi távot kémlelte. James a hegycsúcsok felett úszó aranyló felhőket figyelte. Egy apró pont bukkant fel előttük, ami egyre csak nőtt, ahogy közeledett. Miközben azt bámulta, másik kettő bukkant fel nem sokkal az első mögött. Furcsa hang úszott az udvar felé, ami feltehetően a közeledő tárgytól származott. James Zane-re pillantott, aki zavarodottan vállat vont. A zaj mély, zümmögő morgás volt, mely gyorsan hangosodott. A tárgyak gyorsan haladtak, mivel máris ereszkedni kezdtek az udvar felé. A hangjuk még mélyebbé vált, és úgy vibrált, akár egy hatalmas bogár

szárnycsapásai. James a tárgyakat figyelte, amint észrevehetően lelassítottak, és a gyepen suhanó árnyaikat vették célba.

- De menő! – kiabálta túl Zane a zajukat. – Ezek kocsik!

James már hallott Weasley nagypapa elvarázsolt Ford Angliájáról, amin az apja és Ron bácsikája egyszer a Roxfortba repült, ahol aztán a járműnek nyoma veszett a tiltott rengetegben, és mind a mai napig nem került elő. Ezek egyáltalán nem hasonlítottak arra. Az egyik különbség az volt, hogy az Angliáról látott fotóktól eltérően, ezek az autók csillogtak, és ragyogóan tiszták voltak, krómozott alkatrészei ezüstös sugarakban szórták az udvarra a nap fényét. A másik különbség, ami leginkább elnyerte a roxfordiak tetszését, a szárnyaik voltak, amelyek az egyes járművek hátsó feléből álltak ki. Valóban hatalmas bogarak szárnyára emlékeztettek, amint zümmögve verdestek, és a szivárvány minden színében szórták szét a rájuk hulló napsugarakat.

- Az egy Dodge Hornet! – mutatott Zane az elsőként landoló járműre. Először az elülső kerekek értek földet, majd kissé előrébb gördültek, ahogy a kocsi hátulja követte őket. Az autónak két ajtaja, harsány, sárga színe és darázsra emlékeztető szárnya volt. A második érkező, Zane állítása szerint, aki igazi szakértőnek bizonyult a témában, egy palackzöld, alacsony és hosszú Stutz Dragonfly volt, melynek elkeskenyedő motorházteteje alatt csak úgy szikrázott a krómozott lökhárító. James a mellkasában érezte a kocsi hosszú, kúpszerű szárnyainak mély, doboló döngését. Végül az utolsó is földet ért, de Jamesnek ehhez nem volt szüksége Zane-re, hogy azonosítsa, még ő is tudta, mi az a Volkswagen Bogár. Domború teste előre-hátra hintázott, ahogy a lángvörös kocsi leereszkedett. Zömök szárnyait két kemény fedőszárny borította, amely a jármű farrészből nőtt ki, akár egy igazi bogárnál, s mikor a hártás szárnyak leálltak, szinte azonnal besiklottak a keményebb külső szárnyak alá.

A roxfordosok boldog kiáltásokban törtek ki, amint a zenekar belekezdett a himnuszba. James mögött egy lány gúnyosan megjegyezte:

- Amerikaiak és a masináik.

Zane feléje fordult.

- Az utolsó német. Azt hittem, tudod.

Rávigyorgott a lányra, majd visszafordult, és élvezte a tapsot.

Mikor a zenekar végre végzett a himnusszal, a kocsiajtók kitárultak, és az amerikai delegáció kezdett kiszállni. Három egyentalárba öltözött felnőtt varázsló bukkant elő elsőként, minden kocsiból egy. Sötét, combközépig érő zöld-szürke köpenyt, fehér inget, fekete mellényt és szürke, bő nadrágot viseltek, aminek szárai összeszűkültek a fehér zokni és csillogó, fekete cipő fölött. Nagyjából fél percig csak álltak, és körbe-körbe pislogtak, mintha a tömeget fürkésznék. Láthatóan elégedettek lehettek az udvar biztonsági szintjével, mivel a három férfi ellépett a járművek nyitott ajtajából, és őrpozíciót vett fel a közelben. Onnan, ahol állt, James belátott a legközelebbi járműbe, a Bogárba, és nem lepte meg túlzottan a belső tér hatalmas mérete. Alakok mozogtak odabent, aztán a kilátást elállták az ajtón kimászók.

A kocsikból kiszálló alakok száma viszont még Jamest is meglepte, aki pedig már számtalan alkalommal kempingezett családjával varázslósátrokban, és pontosan tudta, milyen rugalmas tud lenni a mágikus tér. Burgundi-szín talárokba bújt hordárok siettek mindegyik jármű csomagtartójához, apró kulikat vettek elő belőle, és kezdték felpakolni őket megszámlálhatatlan bőrönddel és egyéb dobozokkal, melyek csakhamar magas, ingatag tornyokat alkottak. Ez után meglepően lezser köpenyeket viselő fiatal varázslókkal és boszorkányokkal kezdett megtelni az udvar közepén hagyott tér, akik közül páron farmer és napszemüveg volt. Hivatalos személyeknek tűnő felnőtt boszorkányok és varázslók következtek, világosszürke köpenyeikről és koromfekete tunikájukról messziről harsogott, hogy ők az Amerikai Mágikus Közigazgatási Ügyosztály dolgozói. Szívélyesen mosolyogva integettek az oszlopok irányába, ahol McGalagony igazgató és a tanári kar tagjai már megindultak vendégeik felé.

Utolsóként újabb felnőttek bukkantak elő az autókból, habár a koruk és öltözködésük változatossága világossá tette, hogy se nem diákok, se nem minisztériumi alkalmazottak. James úgy vélte, ők az amerikai varázsló iskola, az Alma Aleron tanárai. Egy-egy jutott belőlük kocsinként. A Bogárból, mely legközelebb állt hozzájuk, egy hordóhasú férfi kászálódott elő, kinek kedves, kerek arcát hosszú, ősz haj keretezte. Apró, téglalap alakú szemüvege mögül kissé öntelt jóindulattal mosolygott a roxfortosokra. Valami azt súgta Jamesnek, hogy már látta őt valahol, de pillanatnyilag nem tudta hova tenni, így hát a második professzor felé fordult, aki a Stutz Dragonfly mellett állt. Ő magas volt, ősz hajú, s hosszú, szürke arcáról komoly szigor sugárzott. Végigmérte a tömeget, bozontos, fekete szemöldöke két apró hernyóként mocorgott homloka tövében. Egy hordár tűnt fel mellette, és egy fekete bőrtáskát nyújtott át neki. Anélkül, hogy odapillantott volna, a tanár bütykös ujjperceit a táska fogantyúja köré fonta, majd olyan határozottan indult az oszlopok felé, akár egy hátszélbe került vitorlás.

- Belefoglalom az újévi fogadalmaim közé, hogy elkerülöm ennek a fickónak az óráit - jegyezte meg Zane komolyan, amire a másik kettő csak bólogatni tudott.

James még csak most figyelte fel a harmadik Alma Aleron-i professzorra, aki lassan, dölyfösen emelkedett ki a Dodge Hornetből. Teljes magasságában kiegyenesedett, aztán lassan körbeforgatta fejét, mintha egyenként minden egyes arcot szemügyre akarna venni. James halkan felnyikkant, és miközben a nő tekintete végigfutott a tömegen, gyorsan elbújt Ralph széles vállalai mögé.

- Mit művelsz? - kérdezte Ralph, szeme sarkából az óvatosan kukucskáló Jamest figyelve.

A nő még csak James felé sem nézett. Úgy tűnt, igazából sehova sem néz, dacára az arcáról sugárzó erős koncentrációnak.

- Az a magas nő. A fejére kötött kendővel. Múlt éjjel láttam őt a tavon.

Zane pipiskedve nézelődött.

- Azt, amelyik úgy néz ki, mint egy múmia?

- Aha - felelte James, de hirtelen olyan érzése támadt, hogy bolondság az egész. A kendős nő sokkal öregebbnek tűnt, mint amire emlékezett. Szürke

szeme tompán fénylett, sötét arca csontos és ráncos volt. Egy hordár egy nagy, fából készült sétatálcát nyújtott oda neki, amit ő egy biccentéssel vett át. Komótosan indult meg a zsúfolt udvaron, botjával úgy kopogott maga előtt, mintha az vezetné.

- Nekem úgy tűnik, olyan vak, mint az a denevér abban a bizonyos szófordulatban - jegyezte meg Zane kételkedve. - Talán inkább egy aligátort láttál a tóban. Nem nehéz összekeverni...

- Hé, srácok, tudjátok, ki az a másik tanár? - vágott közbe hirtelen Ralph tiszteletteljes hangon, és közben a szögletes szemüvegű, testes férfi felé böködött. - Az...! Az ott...! Ő az öt... nem! Várjatok, az ötven...!

Zane az oszlopok felé pislogott, majd összevonta a szemöldökét.

- A kis fickó a John Lennon szemüvegben, meg a fura fodros gallérban?

- Igen! - mondta Ralph izgatottan, olyan hévvel integetve Zane felé, mintha az ő fejéből akarná kiszedni a férfi nevét. - Ő... ó, mi is a neve?! A pénz!

- Milyen szomorú ezt tőled hallani - sóhajtotta Zane hátba veregetve Ralphot.

Ekkor McGalagony professzor a torkához érintette pálcája hegyét, és mágikusan felerősített hangja bezengte az udvart.

- Diákok, kollégák és a Roxfort dolgozói, kérem, üdvözljék az Alma Aleron és az Amerikai Mágikus Közigazgatási Ügyosztály delegációit!

Dübörgő tapsvihár száguldott végig a tömegen, s valaki a zenekarból zavarodottan újra játszani kezdte az amerikai himnuszot. Három-négy társa becsatlakozott, és sietve igyekeztek felvenni a tempót, míg Flitwick professzor eszeveszett hadonászással le nem állította őket.

- Roxfort nagyra becsült vendégei! - folytatta az igazgató az újonnan érkezettek felé biccentve. - Üdvözljük önöket nálunk. Mi mind alig várjuk, hogy megoszthassuk önökkel tanulási, tanítási és kulturális szokásainkat, és elmélyítsük a már régóta tartó, rendületlen szövetségünket és barátságunkat az Egyesült Államokkal. Most pedig megkérem az Alma Aleron képviselőit, lépjenek előre, hogy bemutatthassuk önöket új diákjaiknak.

James mérget mert volna venni rá, hogy a magas, acélos jellemű professzor a vezető, de tévedett. A tömzsi, szögletes szemüvegű varázsló indult meg a tanári kar felé, és mélyen meghajolt az igazgató előtt. Ezután megfordult, és a tömeghez intézve szavait beszélni kezdett. Neki nem volt szüksége pálcára, tenor orgánuma olyan kristálytisztán csengett, mintha meglehetősen hozzá volna szokva a szabadban tartott beszédekhez.

- Roxfort diákjai, kollegák és barátaink, szívből köszönjük ezt a meleg fogadtatást. Természetesen tudtuk, mire számítsunk, de mégis megdöbbenett a valóság impozáns mivolta. - Elmosolyodott és a tömegre kacsintott. - Felvillanyozva várjuk az iskolaévet, és teljesen biztos vagyok benne, hogy az okulás kétirányú lesz. Állhatnék itt napestig, és vége-hossza nincs, lenyűgöző anekdotákkal szórakoztathatnám a nagyérdeműt az európai és amerikai varázsvilág hasonlóságairól és különbségeiről, és bizonyára végtelenül rokonszenves kis beszéd volna... - Ismét elmosolyodott. - De ahogy látom, a saját diákjaim is alig várják, hogy megszabaduljanak a délutáni kötelezettségük alól, s felteszem, ugyanez a roxforti barátainkra is igaz. Így

hát, csupán megejtem a szükséges bemutatásokat, hogy tudjátok, ki kicsoda, és mit tanít majd nektek, aztán mehet ki-ki saját dolgára.

- Máris bírom a palit – hallotta James Tedet valahonnan maga mögül.

- Mindenféle sorrendiség nélkül – folytatta a vaskos varázsló –, hadd mutassam be Mr. Theodore Hirshall Jackson, aki a Technomancia és Alkalmazott Mágia professzora, valamint a Salem-Dirigus Szabad Milícia háromcsillagos tábornoka, így azt tanácsolom, szólítsátok őt „uram”-nak, ahányszor csak alkalmatok nyílik, ha vele beszéltek.

Jackson professzor arca olyan érzelemmentes volt, akár egy gránittömb, mintha már nagyon is jól hozzá volna szokva ehhez a poénhoz. Lassan és elegánsan meghajolt, állát felszegte, sötét szeméit pedig valahová a tömeg fölé szegezte.

- Mellette – folytatta a köpcös professzor, egyik karját szélesen kitérve –, Jóslástan tanár, valamint a Haladó Bűvölés és Távoli Parapszichológia professzora, Desdemona Delacroix. Ezenfelül valami *mesés* ragut készít, habár rendkívül szerencsés flótásnak kell lenni ahhoz, hogy erről valaki meggyőződhesen.

A kendős, sötét asszony a szónokra mosolygott, amitől az arca többé nem egy csontos banyáéra hasonlított, hanem sokkal inkább egy vénséges vén, de nagyon kedves nagyanyóéra. A tömeg felé fordult, és vaksi szemét végigfuttatta az egybegyűlteken, miközben a mosolygástól egyre több ránc jelent meg arcán. James nem értette, hogyan téveszthette össze ezt a vak, ködös pillantást azzal, ami az este sötétségében is képes volt kiszűrni őt a tó túloldaláról. Ráadásul ő még csak most érkezett, érvelt magának. Nem is lehetett itt előző éjjel.

- És végül – mondta a tömzsi varázsló –, de nem utolsó sorban, engedjék meg, hogy én is bemutatkozzam. Jómagam vagyok az új Sötét Varázslatok Kivédése tanár, az Alma Aleron-i vitakör feje, valamint a varázslósakk szakkör nem hivatalos, ám rendkívül lelkes versenyzője, Benjamin Amadeus Franklyn, szolgálatukra. – Mélyen, karjait kitérve meghajolt, ősz haja csak úgy lobogott.

- Na, ezt akartam mondani! – súgta Ralph harsányan. – Ő van a pénzeteken, süketgyerek! – Könyökét Zane bordái közé fúrta, amitől az alacsonyabb fiú kis híján térdre rogyott.

Pár perccel később James, Zane és Ralph már a lépcsőket rótták a Hollóhát klubhelyisége felé menet.

- Benjamin Franklyn? – hitetlenkedett Zane. – Biztos nem az igazi Ben Franklyn. Ahhoz... - Gondolkodott egy kis ideig, szemöldöke összeszaladt a homlokán. – Nos, nem tudom, mennyi idősnek kéne lennie, de nagyon, nagyon öregnek. Ős öregnek. Még McGalagonynál is öregebbnek. Kizárt.

Ralph erősen zihált, hogy tudja tartani a lépést, de ez nem akadályozta meg abban, hogy erre is meglegyen a válasza.

- Mondom, ezeknek a varázslónépeknek... mármint nekünk varázslónépek... meg vannak a módszereink, hogy tovább éljünk. Ha belegondolsz, nem is túl meglepő. Ben Franklyn alapjában véve kicsit varázslószerű, még a mugli történelemkönyvekben is. Hiszen befogott egy villámot egy papírsárkányra kötözött kulccsal...

- Emlékszem - mondta James töprengve -, Hermione nénikém mesélt egy idős varázslóról, akiről elsőévesen hallottak. Nicholas Flanel, vagy ilyesmi. Csinált valami követ, amitől örökké élt, vagy legalábbis majdnem. Persze ez kimondottan olyasminek tűnik, ami állandóan rossz kezekbe kerül, szóval inkább megsemmisítette, és meghalt, ugyanúgy, mint bárki más. Mégis, szerintem még számtalan módja lehet, hogy az ember meghosszabbítsa az életét, akár Flanel köve nélkül is.

- Kérned kéne egy autogramot az egyik százasodra - javasolta Ralph Zane-nek elmerengve.

- Nincsen egy százasom sem. Az utolsó ötöst annak az ajtónálló manónak adtam. Leégttem.

- Az nem ajtónálló volt! - fogott bele újra James, bár nem sok reménnyel.

- Márpedig tartotta nekünk az ajtót - felelte Zane higgadtan.

- Mert Ralph nekilökte, mikor bejöttünk! Meg sem próbálta kinyitni nekünk.

- Mindegy, akkor is kifogytam a pénzből. Remélem, attól az ellátás még marad a régi.

Zane megtorpant a Hollóhát klubhelyiségének ajtaja előtt. A sast formázó kopogtató magas, trillázó hangon szólt hozzájuk.

- Mi a süveg jelentősége a mágikus hatalomban?

- Ó, az áldóját, pedig ezek még a könnyebbek - magyarázkodott Zane.

- Biztos, hogy nem gond, ha mi is bemegyünk? - kérdezte Ralph csoszogva.

- Milyen szabályok vannak más házak klubhelyiségében való tartózkodásra?

- Amennyire tudom, semmilyenek - vont vállat James. - Csak nem hiszem, hogy sűrűn előfordulna. - Ez nem látszott meggyőzni Ralphot tettük helyességéről, még mindig úgy fürkészte a folyosót, mintha tilosban járnának.

- A süveg... a süveg... - motyogta Zane a cipőjére meredve. - Süveg, süveg, süveg. Nyulat a süvegből. Dolgokat húzol elő a süvegből. Talán valami metafora, vagy ilyesmi. A fejedben viseled a süveget... az agyad ott van a fejedben, közvetlen a süveg alatt. Ööö... - Nagyot csettintett az ujjával, és diadalmas pillantást vetett a sas kopogtatóra. - Nem húzhatsz ki olyasmit a süvegből, ami nincs már eleve a fejedben?

- Kissé kimunkálatlan felelet, de elfogadom - mondta a kopogtató, majd a zár kattant egyet, és kitérült az ajtó.

- Húha! - füttyentett James elismerően, mialatt Zane nyomában belépett a klubhelyiségbe. - És muglik a szüleid?

- Ahogy mondtam, az apám mozikat gyárt, a mamámnak meg különleges érzéke van arra, ha valamit megpróbálok átcsempészni mellette, szóval szokatlan módon felkészültem a mágikus világra - vágta rá Zane fesztelenül.

- Ez tehát a Hollóhát klubhelyisége. Seholy villanykörte vagy kólagép. Van viszont egy király szobrunk, meg egy beszélő kandallónk. Tegnap este láttam

benne az apámat. Ha engem kérdeztek, egy kicsit túlságosan gyorsan magáévá tette ezt az egészet.

Zane körbevezette a másik két fiút a hollóhátas szobákon, és sokszor úgy tűnt, légből kapott dolgokkal helyettesíti a számára ismeretlen részleteket. Ralph és Zane megpróbálták megtanítani barátjukat a rabló rómi alapjaira egy pakli mugli kártyával, de James hamar elvesztette az érdeklődését, amikor látta, hogy a királyok, bubik és dámák nem esnek egymásnak. Mikor elunták magukat, Ralph átvezette őket a Mardekár klubhelyiségébe, végig a sötét, fáklyafényes pincefolyosók útvesztőjén. Egy hatalmas ajtó előtt álltak meg, amely a folyosó végét uralta. Az ajtószárny közepét egy tekergő bronzkígyó díszítette, ék alakú fejét fenyegetővé tette a harapásra nyitott szája.

- Ó, persze - kapott észbe Ralph, majd hátrébb rázta a talárja ujját. Jobb kezén új gyűrűt viselt, melynek foglalatában egy nagy smaragd csillogott. Egészen úgy festett, mint egy kígyó szűk pupillájú szeme. Ralph óvatosan a bronzkígyó egyik szemgödrébe nyomta a követ, amitől a másik életre kelt, és zölden ragyogott fel.

- Ki vagy te, aki be kívánsz lépni? - sziszegte a kígyó feje éles hangon.

- Én. Ralph Deedle. Mardekár, elsőéves.

A ragyogó zöld szem Jamesre és Zane-re villant.

- És ezzek?

- A barátaim. Én, ööö, kezeskedem értük.

A ragyogó szem már-már kényelmetlenül hosszú ideig meredt Zane-re, majd Jamesre, végül kihunytt. Komplikált zárszerkezet kattogása és csörgése hallatszott az ajtó belsejéből, aztán a szárny nehézkesen kitért.

A nagy mardekáros szobákat mélyen a tó alá faragták. A plafonon vastag, megerősített üvegablakok voltak, melyeken át zölden szikrázó napfény világította meg Mardekár Malazár és utódai portréit. Még Ralph is idegesnek tűnt, ahogy körbevezette őket. Alig pár diák lézengett a klubhelyiségben, vagy terpeszkedett az extravagáns hanyagsággal szőtt kárpitozású kanapékon. Szemükkel követték Zane-t és Jamest, arcukon halvány mosoly játszott, de egyikük sem tűnt rosszindulatúnak. Ralph némelyiküknek elrebegett egy-egy üdvözlést.

A mardekáros hálólhelyiségek leginkább egy rendkívül ízléses és vagyonos kalózkapitány kabinjára emlékeztették Jamest. Ralph szobája széles volt, parkettázott, az alacsony mennyezetről pedig vízköpő-fej lámpások lógtak. A hatalmas mahagóni ágyak sarkaiban négyszögletes oszlopok álltak. A három fiú felmászott Ralph makulátlanul bevetett ágyára.

- Ezek a srácok nagyon durvák - vallotta be Ralph halkán a többi ágy felé bökve. - Az igazat megvallva, egy kicsit különcnek érzem itt magamat. A hollóhátas szobák sokkal jobban tetszenek.

- Nem is tudom - nézett körbe Zane elismerően. - Az tuti, hogy a dekorációhoz van szemük. Habár elég nehéz lehet aludni ezzel a csomó kitömött állatfejjel itt a falon. Az egy sárkány?

- Igen - felelte Ralph feszült hangon. - A többiek hozták őket otthonról. A családjaik sárkányvadászatokra járnak.

James megdermedt.

- Én azt hittem, a sárkányvadászat illegális.
- Az is – súgta Ralph komoran. – Hát éppen ez az. A srácok családjaiknak saját vadászterületük van, ahol arra vadásznak, amire csak akarnak. Valahol van egy unikorniskoponya is, amin még a szarv is rajta van, bár az állítólag nem igazi. A valódi szarv túl értékes mágikus alapanyag ahhoz, hogy feltűzzék a falra. Az meg ott, Tom ágya mögött, egy házimanó feje! Felteszik a falra, mikor lecsapják! És esküszöm, hogy néha egyenesen rám mered! – Ralph megrázódott, aztán láthatóan úgy döntött, túl sokat fecsegett. Összeszorította a száját, és Jamesről Zane-re nézett, majd vissza.
- Igen, elég hátborzongató – ismerte el James, és elhatározta, hogy nem mondja el Ralphnak, amit más mardekáros családok életéről tudott. – Mégis, szerintem a nagy része csak a műsor miatt van.
- Hát ez meg? – kiáltott fel hirtelen Zane, és lecsapott valamire az ágy elején. – Ez egy GameDeck? Az! És még vezeték nélküli csatlakozód is van online versenyekhez, meg minden! – Beletúrt egy táskába Ralph ágyának a végében, és egy kis, fekete dobozt húzott elő, melynek mérete és formája alig különbözött a kártyapakliétól, amivel az előbb játszottak. Az elején egy kis képernyő volt, alatta pedig megszámlálhatatlan mennyiségű gomb. – Milyen játékos van hozzá? Megvan az *Armageddon Ura három*?
- Nincs! – kapta ki Ralph Zane kezéből a kis szerkezetet. – Más nem láthatja! Totál kiakadnak az ilyesmitől.
- Micsoda? Miért? – hüledezett Zane.
- Honnan tudnám? Milyen a varázslók viszonya az elektronikus cuccokhoz?
- Ralph Jamesnek szegezte a kérdést, aki összevonta a szemöldökét, aztán vállat vont.
- Nem tudom. Többnyire egyszerűen nincs rá szükségünk. Az elektromos dolgok, mint például a számítógép vagy a telefon, a muglik holmija. Mi varázsolunk, ha szükségünk van valamire.
- Ralph megrázta a fejét.
- Nem, ezek a srácok nem így viselkedtek. Úgy beszéltek róla, mintha valami mocskot cipeltem volna be a suliba. Azt mondták, ha igaz mardekáros akarok lenni, le kell mondanom a hamis mágiáról, meg a gépekről!
- Hamis mágia? – kérdezte Zane Jamesre pislogva.
- Igen – sóhajtotta a fiú. – Néhány varázslócsalád így gondol a mugli elektromosságra és gépekre. Azt mondják, azok a holmik csak olcsó utánzataik a valódi mágiának. Úgy vélik, minden varázsló, aki mugli gépet használ, az elárulja a mágikus örökséget, vagy ilyesmi.
- Igen, valami hasonlót említettek ők is – biccentett Ralph. – Tisztára, nem is tudom, *begőzöltek!* Így hát elrejtettem a holmit, majd a következő szünetben visszaadom apámnak.
- Zane halkán füttyentett.
- Le merném fogadni, hogy a te ortodox haverjaidnak nem nagyon tetszhetett, mikor a mieink landoltak azzal a nagyrakás guruló vasdarabbal. Egy Dodge Hornetnél nem találsz gépszerűbbet.
- James fontolóra vette ezt.

- Lehet, de különbség van az elektronika és az óramű között. Úgy gondolnak a kocsikra, mint egy halom fogaskerék és dugattyú. Nem igazán hamis mágia, mint inkább egy szükségtelenül túlkomplikált szerszám. A számítógépeket meg az ahhoz hasonlókat utálják igazán.

- Meglátjuk. - Ralph nagy levegőt vett, lepillantott a GameDeckre, majd visszadugta a táskájába. Felsőhajtott. - Tűnjünk innen! Nemsoká kezdődik a vacsora, én meg éhen halok.

- Betelsz te valaha, Ralph? - élcelődött Zane, miközben leugrott az ágyról.

- Erősek a csontjaim - vágta rá Ralph, mintha már számtalanszor elmondta volna ezt korábban. - Ez amolyan örökletes probléma, fogd be!

- Csak kérdeztem - tárta szét a karjait Zane. - Komolyan, tetszik, hogy van egy dömper méretű barátom.

Vacsoránál mindhárman a Griffendél asztalánál ültek. James kicsit aggódott emiatt, míg meg nem jelent Ted, és hátba nem veregette Zane-t.

- A mi kis hollóhátas impünk. Milyen az élet a sulis második legjobb házában?

Ekkorra már feltűnt Jamesnek, hogy nem csak Zane és Ralph ül idegen ház asztalánál.

Vacsora után megbeszélték a következő nap órarendjét. Zane Jackson professzor óráján, Technomancián került egy csoportba Jamesszel, míg Ralph Sötét Varázslatok Kivédésén. A fiúk felfedezték a könyvtárat is, nézelődtek egy darabig a zárolt részleg környékén, mígnem a könyvtáros egy komoly figyelmeztetést követően elhessegette őket onnan. Végül elköszöntek egymástól éjszakára, és ment ki-ki a maga útján.

- Akkor holnap Kőfal profnál! - kiáltotta hátra a Hollóhát klubhelyisége felé vezető lépcsőről Zane, akinek kivételes érzéke volt ahhoz, hogy különféle becenevekkal illesse tanárait.

Beérve a klubhelyiségbe, James a díványon találta Tedet, aki lezseren átölelte Petrát. Sabrina és Damien a közeli asztalnál ücsörögtek, és halkan vitatkoztak egy pergamen felett.

- Felkészült a holnapi sulira az ifjúság? - érdeklődött Ted, mikor James csatlakozott hozzájuk.

- Igen, azt hiszem.

- Remekül csinálod majd - biztosította Ted. - Az első év főként pálcakezelés és elmélet. Csak várj, míg eljön a negyedév, és az órák Trelawney professzorral!

- Legalább idén felhíghatjuk egy kicsit azzal a másik csoroszlyával, az Államokból - tette hozzá Petra.

James felvonta a szemöldökét.

- Hogy érted?

- Úgy néz ki, hogy felosztják az órákat - vont vállat Ted. - Tavaly Trelawney volt és a kentaur Firenze, de ő idén már nincs itt, mert visszaköltözött Greyhavenbe a hordájával. Idén Madame Delacroix-t, a vudukirálynőt kapjuk Trelawney mellé.

- Úgy képzelem, hogy nagyon jó barátok lesznek – jelentette ki bölcsen Damien. – Mint a borsó meg a héja. Mint a porított sárkánytojás-héj és a mandragóralé.

James pislogott párat, de mielőtt megkérdezhette volna Damient, hogyan értette, Ted komisz vigyorral megrázta a fejét.

- Használd a képzeleted, öcskös.

Pár perccel később James otthagya a csapatot, és felsétált a hálólhelyiségükbe. A másnap miatt idegesség és izgatottság kellemes elegyét érezte. Egy percig csak állt a holdfényes szoba közepén, és hagyta, hogy elárhassa a jóleső bizsergés, amiért itt lehet, griffendéles lehet, és elkezdheti a tanulmányait. Egy pillanatra megszédítette az előtte álló évben átélhető kalandok és kihívások lehetősége, és azt kívánta, bárcsak előre ugorhatna az időben, hogy már túl legyen az egészen.

Noah lépett ki a kis fürdőszobából. Mielőtt bemászott volna az ágyába, alaposan végigmérte Jamest.

- Mind érzünk így néha – szólt, mintha olvasott volna James gondolataiban. – Várj holnap estig, és minden újra normális lesz! Egy jó nagy dózis lecke és házi feladat mindenkiből a legjobbat hozza ki.

Azzal elfújta a gyertyát az ágya mellett.

3. A SZELLEM ÉS A BEHATOLÓ

James korán ébredt. A szoba csendes volt, csak lakótársai pihegése és Noah füttyülő horkolása hallatszott. Az árnyékok alapján még szinte nem is pirkadt, a gyöngyházzsínű napfelkelte alig törte meg az éjszaka sötétjét. James próbált visszaaludni, de az agya túlságosan tele volt mindazokkal az ismeretlen dolgokkal, amiket a következő tizenkét órában fog megtapasztalni. Néhány perc után átvette lábát az ágy szélén, kimászott a takaró alól és öltözni kezdett.

A Roxfort folyosói, habár viszonylag csendesek és üresek voltak, mégis furcsán mozgalmasnak tünnek, igaz máshogy, mint nappal. Harmatos hűvösség és reggeli árnyak töltötték be a legeldugottabb sarkokat is, de a jelöletlen ajtók mögül és a keskeny lépcsők lába felől szorgos munka zaja hallatszott. Ahogy James végigsétált a folyosókon, és üres osztályteremmel haladt el, melyekben később nyüzsgöni fog az élet, házimanók dolgos kezeinek nyomát látta mindenfele: egy-egy vödört vagy még mindig csöpögő feltörő nyelét a mellékhelyiségek ajtajának támasztva, számtalan szellőztetés céljából kitért ablakot, valahonnan az alsóbb emeletekről frissen sült kenyér

illata szállingózott, s mintha még az edények és serpenyők csörömpölését is hallani vélte a távolból.

James leballagott a nagyterembe, de ott is csak csend és üresség fogadta. A plafon halvány rózsaszínben ragyogott, ahogy odakint a napfény lassanként legyőzte az éjszakát. James nagyokat pislogott, aztán kimeresztette a szemeit. Valami mozgott a félig áttetsző gerendák között. Egy szürke, szálldosó alak dudorászott ott fals hangon. James hosszan figyelte, és próbálta kivenni, mi lehet az. Úgy festett, akár egy alacsony, kövér emberke, amint virgonc, huncut fintorral koncentrálni valamire. Mintha apró tárgyakat egyensúlyozott volna a gerendák peremén. Ahogy jobban megnézte, James azt is észrevette, hogy a hajszálpontosan elhelyezett valamik – látszólag a legkisebb szellő is lesodorhatta volna őket onnan – pontosan a házak asztalai feletti gerendákon sorakoztak.

- Hé, hahó! – kiáltotta hirtelen az alak, amitől James rémülten ugrott egyet. Az emberke olyan sebesen termett James előtt, hogy a fiú majdnem elejtette a könyveit. – Ki kémleli a kémet, miközben az a reggeli mókára készülődik? – dalolta a figura. Hangjában egyszerre játszott bosszúság és jókedv.

- Ó – sóhajtotta James. – Én ismerlek téged. Anya és apa mesélt nekem rólad. Hóborc vagy.

- Én is ismerlek ám, pupák! – jelentette be Hóborc vidáman körözve James körül. – Te vagy az a szegény kis Potter gyerkőc, James! Óóóó! Hajnalok hajnalán settenkedsz? Ez nem volt jellemző apádra. Ő az éjszakákat kedvelte, úgy bizony! Egy falat reggelit szeretnél, igaz? Bocsika, de a menő-manók még az alagsorban sütögetnek. A Roxfort ilyen korán egyedül Hóborcé. Mit szólnál helyette inkább egy perui ballisztikus babhoz?

Hóborc James orra alá dugta áttetsző tenyerét, melyen nagy rakás apró, zöld, szárazbabra emlékeztető dolog hevert.

- Nem! Kösz! Akkor... akkor én most elmegyek – bökött James hüvelykujjával maga mögé, majd hátrálni kezdett.

- Tuti biztos? Mmm! Bab, bab, a zenélő zöldség! – Hóborc otthagya Jamest, és visszasuhant a gerendák közé. – Ki babot vet, szelet arat! Zenés zöldséget a kis Potter sütőtöklevébe, úgy bizony! – rikácsolta boldogan.

James addig szedte a lábát, míg Hóborc dalának hallótávolságán kívül nem ért. Néhány perc múlva egy hosszú teraszra ért, melynek oszlopai között kitekintve éppen az iskola udvarára látott. Sűrű köd felkelő naptól aranylós felhője szállingózott a tó fölött. James nekitámaszkodott a korlátnak, s boldogság és izgalom egyvelegével gondolt az első nap kezdetére.

Valami megmozdult a nyugodt tájon. James odapillantott; nem messze a rengeteg szélétől vette észre, Hagrid kunyhójának közelében. *Talán Hagrid ért haza*, gondolta James a házikót vizsgálgatva, de annak kéménye még mindig nem eregetett füstgomolyagokat, s körülötte az udvar elhanyagoltnak és begyomosodottnak tűnt. James összevonta a szemöldökét. Hogy-hogy Hagrid még nem ért vissza? Tudta, hogy a félóriásnak közismert gyengéi a bestiák és szörnyek, és szüleihez hasonlóan ő is aggódott, hogy egyszer ez lesz a veszte. Talán az óriásokkal való szövetség, mely a legjobb esetben sem lépett túl a

kísérleti fázison, végképp a darabjaira hullott. Talán rátámadtak Hagridra és Grópra, vagy valahogyan foglyul ejtették őket. Talán...

Ismét látta a mozgást. A tűzifa halom mögött, Hagrid kunyhója mellett pillantott meg egy színes árnyat és egy villanást. James résnyire szűkítette a szemét, és olyan mélyen kihajolt a teraszról, amennyire csak a védőkorlát engedte. Már megint ott volt. Egy fej bukkant ki a farakás mögül. Ebből a távolságból James mindössze annyit tudott biztosan megállapítani, hogy az alak egy az apjával nagyjából egy idős férfi. Úgy tűnt, az udvart fürkészi, aztán lassan felegyenesedett, majd a szeméhez emelt egy fényképezőgépet. Ahogy a férfi képet készített a kastélyról, James ismét látta a villanást.

James éppen azt fontolgatta, hogy szóljon-e valamelyik tanárnak vagy házimanónak erről a furcsa látomásról, mikor valami hirtelen elszáguldott mellette. James félreugrott, és ez alkalommal valóban elejtette a könyveit. Az alak fehér volt, átlátszó és csendes, akár egy támadásra készülő macska. Elsuhant mellette, ki az udvarra, egyenesen a fényképezőgépes betolakodó felé. A szellemalak alig volt kivehető a ragyogó fényben, de a behatoló így is észrevette, mintha számított volna rá. A férfi halk sikolyt hallatott, de nem futott el, habár láthatóan minden erejét megfeszítve fogta vissza magát. Remegő kezével újra felemelte a fényképezőgépet, és gyorsan készített pár felvételt a közeledő kísértetről. Végül, épp mielőtt a jelenés elérhette volna, a férfi sarkon fordult, és botorkálva elszaladt az erdő széle felé, majd eltűnt a Rengeteg sötétjében.

A szellem olyan váratlanul torpant meg az első fák vonalában, mint egy a póráza végére érő kutya. Mereven bámult a másik után, majd idegesen fel-le kezdett portyázni. Egy perc után megfordult, és visszaindult a kastély felé. Ahogy James figyelte, valahogy mintha megszilárdultak volna a vonásai, s mire a terasz előtti udvarra ért, egészen úgy festett, akár egy fiatal férfi. A szellem eltökélten közeledett, igaz kissé leverten, görnyedten, lehajtott fejjel. Aztán felpillantott, meglátta Jamest, és megdermedt. Hosszú perc telt el teljes némaságban, mialatt a fiú felbámult Jamesre, de áttetsző arca érzelemmentes maradt. Végül az alakja egyszerűen köddé vált, villámgyorsan és minden nyom nélkül.

James arra a helyre meredt, ahol az előbb még a szellem volt. Tudta, hogy nem képzelődött. A kísértetek legalább annyira a Roxfort velejárói, mint a pálcák és az izgő-mozgó festmények. Éppen előző nap találkozott a Szürke Hölgygel, a Hollóhát ház kísértetével, amint az egyik folyosón siklott át különösen zord hangulatban, és James alig várta, hogy összefusson a Griffendél szellemével, Félig Fej Nélküli Nickkel, ez a kísértet viszont új volt neki. Nem mintha a szülei a Roxfort minden apró részletéről beszámoltak volna, nagy része még most is felfedezésre várt.

Mégis, az ismeretlen jelenés nyugtalanította, csakúgy, mint a fényképeket készítő férfi látványa. Vajon valamelyik varázsló-bulvárlap küldte? Nem a Hírverő, az biztos, hiszen James nem úgy ismerte annak a kiadványnak a szerkesztőit, mint akiket ennyire érdekelne az ébredező Roxfort reggeli élete. Azon kívül viszont még számtalan szennylap volt, akik bármit megtennének

egy szaftos pletykáért az iskoláról, a minisztériumról, vagy éppen James apjáról.

Miközben James visszafelé tartott a klubhelyiségbe, ahol Tedet, vagy valamelyik másik Bajkeverőt remélte találni reggeli előtt, eszébe jutott, hogy még nem adta át a szülei üdvözlését Longbottom professzornak. Elhatározta, hogy a reggeli alatt mindenképpen sort kerít rá, s ha már ott van, megkérdezi Neville-t a szellemről és a fényképezőgépes férfiről.

A nagyteremben a hosszú asztalok tele voltak iskolai talárba bújt diákokkal, Neville-t azonban sehol nem látta.

- Szóval láttál egy fickót kattintgatni az udvaron? – kérdezte Ralph egy nagy adag bundás kenyér fölött. – Mi ebben a nagy szám?

- Engem jobban érdekel az a kísértet – mondta Zane határozottan. – Vajon hogyan ölték meg? Csak azok a szellemek jönnek vissza, akikkel valami nagyon durva módon végeztek?

James megvonta a vállát.

- Nem tudom. Kérdezd meg valamelyik felsőst! Ami azt illeti, inkább Nicket kérdezd meg, ha találkozol vele.

- Félig Fej Nélküli Nickről van szó? – szólta Sabrina, aki valamivel odébb ült az asztalnál.

- Igen, róla. Hol van? Lenne hozzá egy kérdésünk.

- Elment – rázta meg a fejét Sabrina, amitől imbolyogni kezdett a hajába tűzött tollszár. – Már azóta nincs velünk, hogy én első éves voltam. Végül, annyi év után, mégiscsak bekerült a Fejvesztett Futamba. Tartottunk a tiszteletére egy búcsúpartit, aztán elment, és sosem jött vissza. Talán összejött neki az a valami, ami segített továbblépni. Nem azért, örülünk, jó neki, de akkor is.

- Fej Nélküli...? – kérdezte Ralph bizonytalanul, mintha nem volna benne biztos, hogy szeretné hallani a részleteket.

- Sosem jött vissza? – ismételte James. – De hiszen ő volt a Griffendél ház kísértete. Ki most a szellemünk?

Sabrina újra megrázta a fejét.

- Jelenleg nincsen. Páran azt reméltük, az öreg Dumbledore lesz, de nincs olyan szerencsénk.

- De... - kezdte James, azonban nem tudta, hogyan folytassa. Minden háznak volt szelleme. A csendes fiatalemberre gondolt az udvaron.

- Itt a posta! – szólta Zane. Ahogy az ablakokon baglyok kezdtek beszállingózni, minden szem felfelé tévedt. A levegő hirtelen megtelt csapkodó szárnyakkal, valamint leejtett levelekkel és csomagokkal. Jamesnek elkerekedett a szeme, mikor eszébe jutott Hóborc hajnali akciója, de még mielőtt egy szót is szólhatott volna, felhangzott az első pukkanás, amit szinte rögtön egy lány meglepett, s egyben dühös sikoltása követett. A szomszéd asztaltól állt fel, talárjának eleje tele volt sárga morzsákkal.

- Felrobbant a tojásom – sikoltotta.

- Újabb és újabb pukkanások hangzottak szerte a teremben, ahogy a baglyok elsuhantak a gerendák között. Zane vadul forogva figyelte, hogy mi történik.

- Ideje indulnunk! – szolt James, és próbálta visszafojtani a nevetését. Miközben beszélt, egy perui ballisztikus bab egy közeli kupába pottyant a gerendáról, s ott hangos pukkanással felrobbant. Az ivólé úgy tört elő a pohárból, akár egy minivulkán. Mikor James, Zane és Ralph elindultak, próbálva kiszabadulni az egyre jobban eluralkodó káoszból, Hóborc siklott végig a nagytermen, s ujjongó nevetés közepette a zenélő zöldségről danolászott.

A Technomancia órát egy kisebb teremben tartották, az egyik felsőbb emeleten. Egyetlen ablaka volt, közvetlenül a tanári asztal mögött, s ahogy besütött rajta a reggeli napfény, aranszín koronát varázsolt Jackson professzor feje köré. A varázsló az asztala fölé görnyedve írt éppen egy pergamenre, mikor Zane és James megérkeztek. Gyorsan kerestek maguknak két szabad helyet a kényelmetlen pusmogással teli teremben, vigyázva rá, nehogy megtörjék a csöndet székeik kihúzásával. A terem lassan megtelt, de még mindig csak pár diák mert beszélgetni, így a professzor pennájának sercegésétől eltekintve alig hallatszott hang. Végül a tanár az asztalon álló órára pillantott, felállt és lesimította sötétszürke tunikájának elejét.

- Üdvözet, diákok! A nevem, ahogy talán már tudják, Theodore Jackson. Én fogom idén önöknek oktatni a Technomancia tárgyat. Hiszek az olvasás erejében, és nagy jelentőséget tulajdonítok a hallgatásnak. Mindkettőt gyakran teszik majd az órámon.

A hangja nyugodt volt, kimért, és jóval finomabb, mint amilyenre James számított. Ezüstszürke haja katonai precízséggel volt kifésülve, s két vastag, fekete szemöldöke olyan egyenes vonalat alkotott a homlokán, mintha vonalzóval rajzolták volna oda őket.

- Azt mondják – folytatta Jackson lassú körútra indulva a teremben –, nincs olyan, hogy buta kérdés. Bizonyára önök is mondták már ezt maguknak. Állítólag a kérdés a kíváncsi elme ismérve. – Megtorpant, és kritikusan végigmérte az arcokat. – Ellenkezőleg, a kérdés azon diákok ismérve, akik nem figyelnek oda.

Zane könyökével James oldalába boksolt. James ránézett, majd lepillantott a pergamenre, amelyre Zane mostanra egy egyszerű, de figyelemre méltóan pontos karikatúrát rajzolt a professzorról. James elfojtott egy nevetést, melyet legalább annyira Zane arcátlansága, mint maga a rajz váltott ki.

Jackson folytatta.

- Figyeljenek az órán! Jegyzeteljenek! Olvassák el a feladott szövegrészeket! Ha ezeket betartják, meglátják, vajmi kevés szükségük lesz kérdésekre. Ez nem jelenti azt, hogy megtiltanám a kérdéseket, csupán arra figyelmeztetem önöket, hogy alaposan gondolják meg, mit kérdeznek, mert nem szeretem magamat ismételni. Ha ez a helyzet nem áll fenn, felelni fogok. Ha mégis... – Elhallgatott, és újra végignézett az osztályon. – ... nos, akkor emlékeztetem önöket erre a beszélgetésre.

Jackson körbeért, és az ablak mellett álló tábla felé fordult. Előhúzta pálcáját talárjának bő ujjából, és a táblára bökött vele.

- Ki tudja nekem megmondani, hogy mit takar a Technomancia tárgy?

A szó a táblán szép dőltbetűkkel jelent meg. Hosszú, kellemetlen csend következett, végül egy lány bizonytalanul felnyújtotta a kezét. Jackson feléje intett.

- Rajta, Miss, ööö... bocsásson meg, előbb-utóbb megtanulom a neveiket. Gallows, ugyebár?

- Uram - szólt a lány vékony hangon, láthatóan úgy döntött, megfogadja Franklyn tanácsát. - A Technomancia, úgy hiszem, a mágia tudományának tárgya.

- Ön a Hollóhátnak van, Miss Gallows? - kérdezte Jackson végigmérve a lányt, mire az bólintott. - Akkor öt pont a Hollóhátnak, habár nem szívlelem a „hinni” szót az osztálytermemben. A hit és tudás között szinte semmilyen hasonlóság sincs. Ezen az órán mi a tudást fogjuk alkalmazni. A tudományt. Tényeket. Ha hinni akarnak, Madame Delacroix minden bizonnyal szívesen fogadja önöket egy szinttel lejjebb. - A padló felé bökött, és most először valami humorféle bukkant elő a kőszerű külső mögül. Pár diák megengedett magának egy mosolyt, vagy halk nevetést. Jackson megfordult, és újra a táblára bökött a pálcájával. - A mágia tudományának tárgya, igen. Általános és sajnálatos félreértés, hogy a mágia valamiféle misztikus vagy természetellenes dolog. Azok, akik ebben hisznek - és most szándékosan használom a „hinni” szót -, tehát akik ebben hisznek, minden bizonnyal az olyan dolgokban is hisznek, mint a sors, szerencse és az amerikai kviddicscsapat. Röviden olyasmikben, amiknek a támogatására semmiféle ésszerű indok sincsen. - Még több mosoly villant fel a teremben. Nyilvánvalóan több volt Jackson professzorban, mint ami első pillantásra látszott. - A mágia - folytatta, miközben a táblán kirajzolódott a jegyzet - nem, ismétlem, *nem* sérti meg a tudomány természeti törvényeit. A mágia csupán különleges és kreatív módon kiaknázza azokat. Mr. Walker.

Zane megugrott ültében, és felnézett a rajzról, amin az alatt is dolgozott, míg a többiek jegyzeteltek. Jackson még mindig a táblára meredt, a hátát mutatta Zane-nek.

- Szükségem van egy önkéntesre, Mr. Walker. Kölcsönkérhetném a pergamenjét? - Ez nem kérdés volt, mire az utolsó szó is elhangzott, ő addigra megpöccintette a pálcáját, amitől Zane pergamenje a levegőbe emelkedett, és a terem eleje felé lebegett. Jackson ügyesen elkapta azt kinyújtott kezével, majd lassan megfordult, és rá sem nézve a levegőbe emelte a lapot. Az osztály némán meredt Zane meglehetősen jó karikatúrájára Jacksonról. Zane lassan kezdett lecsúszni a székén, próbált beolvadni az asztala alá.

- Az egyszerű mágia kelti életre egy igaz varázsló rajzát? - kérdezte Jackson. Miközben beszélt, a pergamenen lévő rajz megmozdult. Az arckifejezés zord, acélos tekintetről rajzfilmbe illő haragosra váltott. A perspektíva visszahúzódott, s a rajz-Jackson már az íróasztala mögött ült, előhúzott egy gigantikus, RBF feliratú írotáblát, és lendületesen vörös ikszeket kezdett rávésni. A rajz-Zane térdre rogyott előtte, és némán rimánkodott Jackson dölyfösen fejét rázó karikatúrájának. A rajz-Zane sírni kezdett, szája hatalmas bumeráng módjára konyult le, fejéből mulatságos könnyek záporoztak.

Jackson végül ránézett a kezében tartott pergamenre, mire az osztályból kitört a mindent elsöprő nevetés. A professzor is felvillantott egy apró, de valódi mosolyt.

- Attól tartok, Mr. Walker, épp most vesztette el azt az öt pontot, amit Miss Gallows gyűjtött. Sebaj, ilyen az élet. - Ismét körútra indult, s mikor elhaladt Zane padja mellett, óvatosan visszatette rá a rajzot. - Nem, a mágia nem egy egyszerű varázsszó. A valóságban a varázsló saját személyiségének lenyomatát adja a pennájával végzett munka mellé. Semmi természetellenes, mindössze egy másik önkifejezési eszköz. A mágia kiaknázza a természeti törvényeket, de nem hágya át azokat. Más szavakkal, a mágia nem természetellenes, hanem természetfeletti, vagyis túlmutat a természetben, de attól még a részét képezi. Másik példa. Mr. ööö - Jackson egy a közelében ülő fiúra mutatott, aki ettől hirtelen kihúzta magát a székén, és kissé bandzsán pislogott a feléje irányuló ujjra.

- Murdock, uram - mondta.

- Murdock. Már elég idős a hoppanáláshoz, igaz?

- Ó. Igen, uram - felelte Murdock megkönnyebbülve.

- Leírná nekünk a hoppanálás folyamatát?

Murdock zavarodottnak tűnt.

- Elég egyszerű. Úgy értem, csak el kell képzelni egy szép, szilárd helyet, behunyni a szemet, aztán kész. Bumm, már ott is vagyunk.

- Bumm? Így mondta? - kérdezte Jackson kiolvashatatlan arccal.

Murdock elvörösödött.

- Hát... Többé-kevésbé igen. Egyszer csak ott vagyunk.

- Tehát, azt állítja, a folyamat azonnali.

- Igen, azt hiszem.

Jackson felvonta az egyik szemöldökét.

- Azt hiszi?

Murdock feszengeni kezdett, és segítségkérően a közelben ülők felé pislogott.

- Ööö, nem. Úgy értem, igen. Feltétlenül. Azonnali. Ahogy mondta.

- Ahogy ön mondta, Mr. Murdock - javította ki Jackson szelíden. Ismét megindult, és visszatért a terem elejébe. Menet közben egy újabb diák vállát érintette meg. - Kisasszony?

- Sabrina Hildegard, uram - mondta Sabrina olyan tisztán és illedelmesen, amennyire csak tőle telt.

- Volna olyan kedves és megtenne nekem egy szívességet, Miss Hildegard? Szükségünk volna két tíz másodperces homokórára Lumpsluck professzor bájitaltan terméből. Második ajtó balra, ha jól tudom. Köszönöm.

Sabrina kisietett a teremből, közben Jackson ismét szembefordult az osztállyal.

- Mr. Murdock, van valami ötlete, hogy egészen pontosan mi történik, mikor hoppanál?

Murdock úgy dönthetett, hogy a tudatlanság a legbiztonságosabb taktika, mert határozottan megrázta a fejét.

Jackson egy biccentéssel nyugtázta dolgot.

- Vizsgáljuk meg másképp. Ki tudja megmondani, hova kerülnek az eltűnt tárgyak?

Ez alkalommal Petra Morganstern nyújtotta fel a kezét.

- Uram. Az eltűnt dolgok a semmibe kerülnek, s egyben mindenhova.

Jackson bólintott.

- Pontosán idézte a tankönyvet, kisasszony, de a válasza üres. Az anyag nem lehet egyszerre két helyen, vagyis sehol és mindenhol. De nem firtatom tovább tudatlanságukat a tárgyat illetően. Most jön az a rész, hogy én beszélek, maguk pedig figyelnek.

A teremben mindenhol írásra készen emelkedtek a tollszáruk, s Jackson újabb körbe fogott.

- Az anyag, mint azt bizonyára önök is tudják, majdnem teljesen semmiből áll. Atomok kapcsolódnak össze a térben, és olyan formát alkotnak, mely a mi szemszögünkből tömörnek tűnik. Ez a gyertyatartó – tette rá kezét egy az asztalán álló sárgaréz kandeláberre – számunkra egyetlen, tömör egységnek tűnik, holott valójában milliárd apró porszeméből áll, melyek épp elég közel helyezkednek el egymáshoz, hogy suta érzékszerveinket becsapva megalkossák a formát és súlyt. Mikor eltüntetjük – Jackson lezseren a gyertyatartóra bökött pálcájával, mire az egy alig hallható pukkanással köddé vált –, nem mozdítjuk meg, vagy pusztítjuk el, és nem is szűnik meg létezni az azt alkotó anyag, igaz?

Jackson szúrós tekintettel végignézett a termen, arcról arcra vándorolva, miközben az írást abbahagyó diákok lassanként mind felnéztek rá a folytatást várva.

- Nem. Ehelyett módosítjuk az atomok közti tér elrendezését – mondta jelentőségteljesen. – Pontról pontra kitágítjuk ezt a távolságot ezerszeresére, talán milliószorosára. A tér megnövelése majdhogynem csillagászati méretűvé dagasztja a gyertyatartót, s ennek eredményeképpen, valójában az atomjai közötti térben sétálunk, és még csak észre sem vesszük. Röviden: a gyertyatartó még itt van, egyszerűen csak olyan méretűvé nőtt, olyan szinten felhígult, hogy fizikailag testetlenné vált. Ebből adódóan egyszerre van mindenhol és sehol.

Sabrina visszatért a homokórákkal, és letette azokat Jackson asztalára.

- Á, köszönöm, Miss Hildegard. Murdock.

Murdock ismét nagyot ugrott a székén, mire többen felkuncogtak.

- Uram?

- Ne féljen, derék barátom. Csak olyasmit szeretnék öntől kérni, amit vélhetően egyszerű feladatnak talál majd. Kérem, hoppanáljon egyet nekünk.

- Hoppanáljak? – Murdock döbbszentnek tűnt. – De hisz... hiszen senki nem hoppanálhat az iskola területén, uram.

- Való igaz. Kissé régimódi és pusztán szimbolikus megkötés, de mindazonáltal megkötés. Szerencsénkre kiharcoltam egy ideiglenes, oktatást elősegítő engedélyt, ami lehetővé teszi, Mr. Murdock, hogy innen – Jackson most a terem elejébe sétált, és a padlóra mutatott –, ide hoppanáljon.

Murdock felállt, és a talpán ingadozva gondolta át a professzor kérését.

- Azt akarja, hogy ebből a teremből... ebbe a terembe hoppanáljak?

- Onnan, ahol ön áll, ide. Ebbe a sarokba, ha lehet. Nem hinném, hogy túl nagy kihívás volna. Arra viszont még megkérném, hogy vigye ezt magával. - Jackson felkapta az egyik kis homokórát, amit Sabrina hozott. - Pontosan egy pillanattal az előtt fordítsa meg, hogy hoppanál. Megértette?

Murdock megkönnyebbülve biccentett.

- Nem probléma, uram. Akár bekötött szemmel is meg tudnám csinálni.

- Nem hinném, hogy arra szükség volna - szolt Jackson, és átadta Murdocknak a homokórát. Ezután visszatért a terem elejébe és magához vette a másikat. - Háromra, Mr. Murdock. Egy... kettő... három!

Murdock és Jackson is megfordította a saját homokóráját, s egy pillanattal később Murdock egy hangos csattanással eltűnt. A teremben minden szem az elülső sarokra szegeződött.

Jackson megemelte a homokóráját, figyelte, ahogy a finom homok halk sercegéssel kis halomba gyűlik az alsó gömbben. Hümmögött egy kicsit, majd engedélyezte magának, hogy derekát az asztal sarkának támassza. Végül lustán megfordult, és ő is az elülső sarokra meredt.

Murdock egy másik csattanással bukkant fel újra. Jackson figyelemreméltó fürgeséggel kikapta a kezéből a homokórát, és a sajátjával együtt a tanári asztal közepére helyezte. Hátrébb lépett, és ridegen bámulta a két homokórát. Jackson órájában majdnem egyenlő részben oszlott szét a két gömb között a homok, Murdockéban viszont még majdnem az összes a felső részben volt.

- Attól tartok, Mr. Murdock - mondta Jackson le sem véve a szemét a homokórákról -, hogy az ön hipotézise megbukott. Leülhet, és köszönöm. - Jackson felnézett az osztályra, és az időmérőkre mutatott. - Négy másodperc, plusz-mínusz pár tizedmásodpercnyi különbség. Úgy tűnik, a hoppanálás mégsem azonnali. Viszont - és ez a legérdekesebb - a hoppanálónak mégiscsak az. Mit mondhat nekünk erről a Technomancia? Ez egy költői kérdés volt, majd én válaszolok.

Jackson újabb körbe kezdett a teremben, s közben ismét szavak kezdtek kirajzolódni a táblán. A diákok mind a pergamenjeik fölé hajoltak.

- A hoppanálás ugyanazon az elven alapul, mint azt az eltűnő tárgyak esetén már felvázoltam. A hoppanáló olyan fokon felnagyítja az atomjai közti távolságot, hogy fizikailag testetlenné válik, láthatatlanná, érzékelhetlenné, s gyakorlatilag mindenhol ő lesz. Mikor eléri, hogy mindenhol ő van, a hoppanáló automatikusan visszacsökkenti az atomjai közti távolságot, de egy új középponttal, melyet a hoppanálása előtti pillanatban határozott meg. A varázsló Londonban áll, elképzeli az Ebbets Fieldet, hoppanál - vagyis mindenhol jelen lesz -, aztán egy az Ebbets Fieldben lévő új szilárd ponttal bukkan elő újra. Lényeges, hogy a varázsló meghatározza a célt, mielőtt hoppanál. Meg tudja valaki nekem mondani a Technomanciát felhasználva, hogy miért van ez így?

Csend. Aztán a Gallows nevű lány ismét felemelte a kezét.

- Mert a hoppanálás folyamata a varázslónak azonnali?

- Részben, kisasszony - felelte Jackson majdhogynem kedvesen. - A távolságtól függően a hoppanálás időbe telik, ahogy láthattuk, és az idő, relatíve, nem rugalmas. Nem, az ok, amiért a varázslónak az indulás előtt

meg kell határoznia az úti célját az az, hogy míg ő mindenhol van, az elméje a tökéletes hibernáció állapotában leledzik. A hoppanálás nem azonnali, de mert a varázsló elméje gyakorlatilag lefagy a folyamat idejére, neki azonnalnak tűnik. Mivel egy varázsló nem képes gondolkodni vagy érezni a hoppanálás alatt, az, aki indulás előtt elfelejt meghatározni célul egy szilárd pontot... sosem bukkan elő többé.

Jackson összevonta a szemöldökét, és végigfuttatta tekintetét az osztályon valamiféle jel után kutatva, ami jelzi, hogy elérte őket a mondandója. Néhány másodperc után egy kéz emelkedett lassan a levegőbe. Murdock volt az. Arca szenvedést tükrözött, mintha nehezeire esne feldolgozni ezeket a radikális dolgokat. Jackson lassan felvonta bozontos, fekete szemöldökét.

- Igen, Mr. Murdock?
 - Egy kérdés, uram. Sajnálom. Hol... - Köhögött, megköszörülte a torkát, aztán benedvesítette az ajkait. - Hol van ez az Ebbets Field?

Ebéd után mindhárom fiúnak volt egy szünete. Ez túl hosszú volt, hogy a következő órájukra menjenek, ahhoz viszont rövid, hogy visszatérjenek a klubhelyiségükbe, így hát céltalanul kóboroltak a tömött folyosókon, igyekeztek nem elállni az idősebb diákok útját, és közben megbeszélték a délelőtti óráikat.

- Én mondom, az öreg Kőfal fura hatással van az idő folyására! - magyarázta Ralphnak Zane szenvedélyesen. - Esküszöm, egy ponton láttam, hogy az óra visszafele járt.

- Az én tanárom rendben volt. Flitwick professzor. Biztos láttátok már - próbálkozott Ralph egy udvarias témaváltással, Zane azonban hajthatatlan volt.

- A fickónak még a parókája hátulján is szeme van. Ki gondolta volna, hogy egy varázslóiskola ilyen trükkös?

- Flitwick professzor kezdő bűbájtant és pálcakezelést tanít, nem? - kérdezte James Ralphot.

- Igen. Fantasztikus volt. Úgy értem, egy dolog olvasni a varázslásról, de *lát*ni egész más tészta. Lebegtette a székét, a könyveit meg mindent!

- A könyveit? - vágott közbe Zane.

- Tudod, azt a halom könyvet, amit a széken tart, hogy felérje az asztalt. Van vagy fél mázsa az egész, de meg sem moccantak, mikor a pálcájával arrébb lebegtette a székét.

- Na, és neked hogy ment? - érdeklődött Zane. James is kíváncsian közelebb húzódott, mikor eszébe jutott Ralph nevetséges pálcája.

- Igazából nem is rosszul - vont vállat Ralph. Csend állt be, ahogy Zane és James is megtorpant, és a fiúra meredt. - Tényleg, nem volt rossz - ismételte Ralph. - Székeket vagy ilyesmit azért nem emelgettünk, csak tollakat. Flitwick azt mondta, nem számít rá, hogy bármelyikünknek is egyből sikerül. Én sem voltam ügyetlenebb, mint a többiek. - Egy pillanatra elgondolkozott. - Sőt,

talán még jobban is csináltam. Flitwick elégedettnek tűnt, szerinte a véremlen van.

- Tollat lebegtetted azzal a rémes hóemberszőr husánggal? - rázta a fejét Zane hitetlenkedve.

- Igen - felelte Ralph kissé zavartan. - Csak hogy tudd, Flitwick szerint a pálcá csupán egy eszköz. Valójában a varázsló varázsol. Lehet, hogy egyszerűen csak tehetséges vagyok, felmerült ez benned, Mr. Hirtelen-De-Profi-Vagyok-Pálcából?

- Jól van, bocs - motyogta Zane. - Csak ne fogd rám a hóemberszőr husángodat. Nekem jó így a karjaim és lábaim számainak aránya.

- Ne is törődj vele - szólt nyugtatóan James, miközben újra elindultak. - Flitwicknek igaza van. Kit érdekel, honnan jött a pálcád? Tényleg sikerült lebegtetni a tollat?

Ralph eleresztett egy apró, büszke vigyort.

- Egészen a plafonig. Még most is ott van, fennakadt az egyik szarufán.

- Szép - bólintott James elismerően.

Egy idősebb, zöld nyakkendőes fiú mentében meglökte Jamest, aki megbotlott, és az udvar fűvére zuhant. Ralphnak is nekiment, de ő egy magas volt vele, és valamivel szélesebb, így az meg sem kottyant neki.

- Bocs - mormolta Ralph, ahogy a fiú megállt és végignézett rajta.

- Figyeljete, hova mentek, gólyák - szólt a fiú, és hidegen Jamesről Ralphra pillantott. - A helyedben pedig óvatosabb lennék, hogy kivel engedem látni magamat, Deedle.

S azzal Ralphot megkerülve, válaszra sem várva, odébb állt.

- Szóval ez az a mardekáros szellem, amiről a vonaton beszéltél - jegyezte meg Zane. - Inkább, mint a „remélem, mindnyájan barátok lehetünk”.

- Ez Trent volt - szólt Ralph mogorván a távozó felsőbb éves után meredve.

- Ő volt az egyik, aki szerint a GameDeckem sértés a varázslóvérem ellen. Ettől függetlenül nem sokáig tartott neki kölcsönvenni.

James alig hallotta. A figyelmét a fiú mellére tűzött tárgy kötötte le.

- Mi van azon a kitűzőn?

- Ó, mindnyájan kaptunk egyet - mondta Ralph. - Tabitha Corsica osztotta ki őket reggel, a klubhelyiségben. Itt van - Ralph a talárja zsebébe nyúlt, és egy a másikhöz hasonló jelvényt húzott ki belőle. - Én elfelejtettem feltenni a sajátomat.

James a kitűzőre meredt. Sötétkék háttéren hófehér betűk hirdették: „Haladó varázslók a hamis történelem ellen”. A „hamis történelem” szavakon egy nagy, piros X rajzolódott ki, majd halványult el gyors egymásutánban.

- Nem minden ez van - vette vissza a kitűzőt Ralph. - Van, amelyikre azt írták „Ne higgy a győzteseknek!”, másokon meg valami hosszabb szöveg, amiből egy kukkot sem értettem. Mi az az auror?

Zane rögtön belefogott.

- A papámat egyszer auror szolgálatba hívták, de nem tudott menni, mert Új-Zélandon forogott. Azt mondja, ha az aurorok több pénzt kapnának, jobb ítéletek születnének.

Ralph nagy szemeket meresztve bámult Zane-re, mire James felsóhajtott.

- Az aurorok – kezdte lassan és óvatosan – olyan boszorkányok és varázslók, akik megtalálják és elkapják a sötét boszorkányokat és varázslókat. Egyfajta varázsló-rendőrség. Az én apám is auror.

- Úgy érted, az Auror Parancsnokság feje – szólt egy hang, miközben Tabitha Corsica vezetésével egy csapat előzte meg őket. A lány visszanezett Jamesre, ahogy elsietett mellette. – De, kérlek, bocsásd meg a közbevágásomat. – A csapat többi tagja mind kiolvashatatlan mosollyal pislogtak Jamesre kék kitűzőik fölül.

- Igen – mondta hangosan, de kissé bizonytalanul James. – Igen, az.

- Az apád a varázs-zsaruk főnöke? – pillantott Zane a távozó mardekárosok hátáról Jamesre. James elhúzta a száját, majd bólintott. Sikerült elolvasnia egy újabb jelvény feliratát. „Mondj nemet az aurorok megfélemlítéseire; mondj igent a mágikus önkifejezés szabadságára!” Jamesnek ugyan sejtelve sem volt, hogy ez mit takarhat, de rossz érzése volt vele kapcsolatban.

Zane hirtelen megfordult, és oldalba bökte Ralphot a könyökével.

- Jobb, ha felteszed azt a kitűzőt, különben a pajtásaid még a végén azt gondolják, megpuhítottak a hamis történelem meg az auror imperialisták, vagy mik.

James nagyokat pislogott, mert eszébe jutott, amit Ralph egy perccel korábban mondott.

- Azt mondtad, hogy a szobatársad kölcsönvette azt a GameDeck izét?

Ralph felvillantott egy fagyos mosolyt.

- Nos, nem biztos, hogy ő, de valaki igen. Viszont nem sokan tudták, hogy van, hacsak nem dumáltak róla a hátam mögött. Csak annyit tudok, hogy eltűnt a táskámból nem sokkal az után, hogy megmutattam nektek. Talán csak kipucolták a szobából a hamis mágiát.

Felsóhajtott.

James nem tudott szabadulni a gyomrát szorongató fagyos érzéstől. Volt valami a némelyik mardekáros cukormázás kedvessége és a furcsa jelvények mögött. Most pedig az egyikük elvette Ralph mugli játékát. De miért?

A Roxfort trófeatermén vágtak át éppen, mikor Zane hirtelen kilépett közülük és felkiáltott.

- Hé, itt lehet beiratkozni a klubokba! Jelentkezzünk valami szakkörre! – Lehajolt, és közlelő vizsgálgatni kezdte az egyik jelentkezési lapot. – „Olvasd a rúnákat! Lásd előre a saját és barátaid sorsát! Tanuld meg a csillagok nyelvét!” Bla-bla-bla. Konstelláció klub. Találkozó kedd éjjel tizenegykor a nyugati toronyban. Ez úgy hangzik, mint egy jó kis indok a késői fennmaradáshoz. Ott a helyem. – Megragadta a pennát, amit egy lánccal az asztalhoz erősítettek, teátrális mozdulatokkal belemártotta azt a tintába, és a papírra kanyarította a nevét.

James és Ralph is csatlakoztak hozzá. Ralph előre hajolt, és hangosan olvasni kezdte a lapok fejlécét. – Vitakör, Varázslósakk klub, a házak Kviddicscsapata.

- Mi? Hol? – kapta fel a fejét Zane még mindig a pennát tartva, mintha bele akarná döfni valamibe. Megtalálta a Hollóhát kviddicsedzésének jelentkezési

lapját, és kezdte aláírni. – Már csak fenn kell maradnom azokon a seprűkön. Mit gondolsz, mik az esélyeim, James?

James kivette a pennát Zane kezéből, s közben szórakozottan ingatta a fejét.

- Bármilyen lehetséges. A papám elsőévesen lett a Griffendél történelmének legfiatalabb fogója. Részben miatta változtattak a szabályokon. Akkoriban az elsősök még nem lehettek benne a csapatban. Mára ez már megengedett, de nagyon ritka. – James aláírkantotta a nevét a Griffendél kviddicscsapatának pergamenjére, utána elolvasta, hogy a próbaedzés másnap lesz, az órák után.

- Ralph, te is feliratkozol a mardekárosokhoz? Rajta! Az összes barátod benne van a buliban! – fürkészte Zane a nagyobb fiút.

- Á, sosem voltam túl jó a sportokban.

- Te? – kiáltotta Zane ügyetlenül átvetve egyik karját Ralph vállán. – Te egy téglafal vagy! Mindössze annyit kell tenned, hogy leparkolod magad a karikák előtt, és nincs gond a védelemmel. Már csak egy jól szuperáló teherseprűt kell szerezniük valahonnan.

- Fogd be! – bújt ki Ralph Zane öleléséből, de a szája szélén mosoly látszott, és egészen elpirult. – Igazából arra gondoltam, hogy belépek a vitakörbe. Tabitha szerint remekül csinálnám.

- Tabitha Corsica felkért, hogy jelentkezz a Mardekár vitacsapatába? – pislogott James.

Zane a vitaköri jelentkezési lapot fürkészve megrázta a fejét.

- Nem, a vitacsapatok nem házak szerint vannak szétosztva. A és B csoport van, amibe mindenféle diákok feliratkoztak. Látod, a csapatok több ház tanulóiból állnak. Még pár Alma Aleron-it is látok.

- Miért nem iratkozol fel, Ralph? – biztatta James a barátját, akin tisztán látszott, hogy ez minden vágya.

- Nem tudom. Talán fel fogok.

- Ó, nézzétek, Petra az A csapatban van! – mondta Zane, és újra kezdte aláírni a nevét. James összevonta a szemöldökét.

- Csak azért csatlakozol a vitakörhöz, mert Petra Morganstern is oda jár?

- Kell jobb indok?

James felnevetett.

- Szerintem Petra Teddel jár.

- Az apám mindig azt mondja, a lányok addig nem tudják, milyen fagyit szeretnek, míg végig nem kóstolják az összeset – szavalta bölcsen Zane, majd visszadugta a tollszárat a helyére.

Ralph összeráncolta a homlokát.

- És ezzel most mire akarsz utalni?

- Arra, hogy Zane azt hiszi, kiütheti Tedet a nyeregből – mondta James egyszerre csodálva és szánva Zane túlzott önbizalmát.

- Arra – felelte Zane –, hogy Petra addig nem tudhatja igazán, hogy mit is keres egy férfiban, amíg minél többet meg nem ismer. Csak az ő érdekében, persze.

Ralph egy ideig Zane-t fürkészte, majd töprengve így szólt:

- Tisztában vagy vele, hogy tizenegy éves vagy, igaz?

James megtorpant, miközben a másik két fiú tovább indult. A szeme sarkából megpillantott egy képet az egyik trófeákat tartalmazó vitrinben. Közelebb hajolt, és két tenyerével eltakarta a nap ragyogását, hogy jobban lásson. A fénykép fekete-fehér volt, és mozgott, mint az összes többi varázslófotó. Az édesapját ábrázolta sokkal fiatalabban, vékonyabban, fekete haja kócosan meredezett a legendás sebhely fölött. Kényelmetlenül feszengve mosolygott a kamerába, szeme úgy mozgott, mintha megpróbálná elkerülni a szemkontaktust valakivel a fényképezőgép túlsó oldalán. A bekeretezett fotó mellett egy nagy ezüsttrófea állt, melyen körben kék kristályok szórták szikrázó fényüket. James elolvasta a trófea mellé támasztott plakettet.

A Trimágus Kupa

*Megosztva odaitélve Harry Potternek és Cedric Diggorynak,
a Roxfort iskola Griffendél és Hugarbug házából,
a Trimágus Tusán nyújtott teljesítményükért és győzelmükért,
melyet ezen iskola falai között rendeztek
a Durmstrang Akadémia és a Beauxbatons iskola
közreműködésével.*

Több is volt, de azt James már nem olvasta el, ismerte a történetet. Harry Potter egy Kupor nevű sötét varázsló fondorlatos tervének eredményeként került a versenyzők közé. Végül Harryt és Diggoryt egy zsupsz-kulcs Voldemort rejtekhelyére röpítette, így végül a gonosz mágus visszanyerte a testét. Nem csoda, hogy az apja ilyen kényelmetlenül feszeng a fényképen, elvégre kiskorúan került be negyediknek egy rendkívül veszélyes, háromszemélyes versenybe. Egy szobában ült, ami tele volt olyan emberekkel, akik legjobb esetben csalással és sötét varázslatok használatával gyanúsították. James a kupa másik oldalán lévő fotóra pillantott, Diggoryéra. Az ő mosolya sokkal hitelesebbnek és szívből jövőbbnek tűnt az apjáéhoz képest. James korábban még sosem látott képet Diggoryról, mégis ismerősnek tűnt számára. Ismerte Diggory történetét, tudta, hogy az apja mellett halt meg abban a temetőben, ahova a zsupsz-kulcs küldte őket, és hogy Voldemort parancsára ölték meg. Az apja ritkán beszélt arról az éjszakáról, és James ezt meg tudta érteni, vagy legalábbis azt hitte, érti.

Felsőhajtott, majd sietve felzárkózott Zane és Ralph mellé.

Aznap, valamivel később, mikor James felszaladt a szobájába a sötét varázslatok kivédése könyveiért, az ablakpárkányon Nobbyt találta, amint türelmetlenül kapirgálja az üveget. James leoldozta a madár lábára kötözött pergamentekercset.

Kedves James!

Az apád és én örömmel hallottuk, hogy sikerült beilleszkedned, de ebben sosem kételkedtünk. Ron bácsikád – velünk együtt – gratulációját küldi, amiért a Griffendélbe kerültél. Alig várjuk, hogy hallhassunk az első órákkal teli napjaidról. Reméljük, tőlünk hallod majd először: az apádat

felkérték, hogy utazzon a Roxforba, és értekezzen az amerikai varázslókkal a nemzetközi biztonsági intézkedésekről, meg a többi „közös érdeklődési körök”-ről. Én itthon maradok Albusszal és Lillel, de az apád alig várja, hogy jövő héten találkozzatok. Remélem mást is eszel, nem csak süteményt és húsos pitét, és te meg a ruhád is látnak tiszta vizet hetente legalább egyszer. (Ez vicc volt. Nem, igazából mégsem.)

*Szeretve ölel:
Édesanyád*

James már a lépcsőn trappolva hajtogatta bele könyvébe a lapot. A tudat, hogy a következő héten találkozni fog az apjával, vegyes érzelmekkel töltötte el. Természetesen izgatott volt, hogy láthatja, és hogy bemutathatja neki az új barátait, viszont attól tartott, hogy a látogatás megnehezíti a híres apa árnyékából való kitörési kísérletét. Futó hálát érzett, amiért Zane és Ralph is mugli születésű, így ők viszonylag keveset tudnak a legendás apja hőstetteiről.

Mikor csatlakozott a sötét varázslatok kivédése teremben nyüzsgő diáktársaihoz, James újabb kitűzőket pillantott meg a mardekáros talárokon. „Haladó varázslók a mágikus diszkrimináció ellen” hirdették nagy betűkkel. Jamesen furcsa érzés lett úrrá, aztán észrevett egy falra tűzött újságkivágást az ajtó mellett. „Harry Potter részt vesz a nemzetközi mágus-csúcstalálkozón” volt a főcím. Alatta kisebb betűkkel a következő állt: „Az auror főparancsnok az Egyesült Államok küldötteivel találkozik a roxfordi rendezvényen. A megbeszélés főként biztonsági kérdéseket érint.” A kivágásra, pontosan a mosolygó, felnőtt Harry Pottert ábrázoló fotóra, egy újabb kék jelvényt tűztek, melyen a „Ne higgy a győzteseknek!” felirat villogott.

- Gyerünk! - lépett oda mellé Ralph, és sietve a terem belseje felé kormányozta Jamest. - Elkészünk.

Miután átevickéltek a helyiségen, és az első sorokban találtak két szabad helyet, Ralph közelebb hajolt Jameshez.

- Az a cikk a papádról szól?

James azt hitte, Ralphnak ez elkerülte a figyelmét. Ahogy hátradőltek a székükben, James a barátjára pillantott.

- Igen, róla. Anya épp most írt ezzel kapcsolatban. A jövő hét elején apa idejön. Nagy találkozó az amerikaiakkal.

Ralph nem felelt, de kényelmetlenül feszengett.

- Már tudtál róla, igaz? - suttogetta, ahogy az osztály elcsendesedett.

- Nem - motyogta Ralph. - Legalábbis nem konkrétan. Viszont a háztársaim egész nap valami tiltakozásról pusmogtak, ezek szerint valószínűleg az apád miatt.

James Ralphra meredt, még a szája is kinyílt a felismerés miatti döbbenetében. Ezen munkálkodik hát Tabitha Corsica, meg a többi mardekáros a barátságos mosoly és csevely álcája mögött. A Mardekár csak a taktikáján változtatott, a céljain nem. James összeszorította a száját, és mogorván előre fordult, ahogy Franklyn professzor az asztalához sétált.

Jackson professzor, kezében a fekete bőrtáskájával, mellette lépkedett, és fojtott hangon magyarázott valamit.

- Üdvözlöt, gyerekek – köszöntötte diákjait Franklyn vidáman. – Úgy hiszem, a legtöbbit már ismeri Jackson professzort. Elnézéseteket kérem a kis késésért. – Jackson a válla fölött végigpillantott a diákokon. Arca olyan volt, akár a gránit. Jamesnek az jutott eszébe, hogy a tanárra tökéletesen illik Zane beceneve. Franklyn visszafordult Jacksonhoz, és halkán beszélni kezdett valamiről, amivel Jackson láthatóan elégedetlen volt. Maga mellé tette a táskáját, hogy szabaddá tegye a kezét a gesztikulációhoz.

James lenézett a táskára. Mindössze félméternyire volt az első padtól, amelyben ő ült. Jacksont sosem lehetett látni nélküle, pedig kinézetre teljes egészében jelentéktelen volt, eltekintve a tényről, hogy a varázsló ennyire védi. James próbálta nem kihallgatni a két tanár közötti eszmecsere, amit nyilvánvalóan nem egy gyerek – vagy bárki más – fülének szántak. Ez persze csak még érdekesebbé tette az egészet. A „barlang” és „Merlin” szavakat vélte éppen hallani, mikor egy harmadik hang csattant fel a teremben.

- Jackson professzor – mondta valaki, s habár a hangerő egyáltalán nem volt magas, a szavak mégis jelentős erőt képviseltek. James tekintetével a beszélőt keresve hátrafordult ültében. Madame Delacroix a terem küszöbén állt, s vak szemével a bent lévők feje fölötti levegőt fürkészte. – Úgy gondoltam, talán jobb, ha tudja, az osztálya már várja. Maga mindig is... – Mintha a levegőből próbálta volna leolvasni a megfelelő szavakat. – hadilábon állt a pontossággal. – Hangjában volt valami furcsa vontatottság, mely egyszerre vallott francia és dél-amerikai származásra. Tétován elmosolyodott, majd megfordult, és kopogó sétatálcával eltűnt a folyosón.

Ahogy a mostanra üres ajtóresre meredt, Jackson arca még a szokottnál is merevebbé vált. Jelentőségteljes pillantást vetett Franklynre, aztán elkapta a tekintetét, és lehajolt a táskájáért. A mozdulat közben megdermedt, és James akaratlanul is a professzor lábára kapta a szemét. A fekete bőrtáska kissé kinyílt, mikor a gazdája a földre tette. Az oldalán lévő sárgaréz tábla szétszórt az ablakon beáradó napfényt. Úgy tűnt, Jamesen és Jackson professzoron kívül senki nem vette észre a dolgot. Jackson folytatta a megkezdett mozdulatot, s nagy, bütykös kezével lassan bekattintotta a táskát. Mielőtt ez megtörtént volna, James egy villanásnyi időre csillogó, sötét ruhaanyagot látott a belsejében. Jackson, kezében a táskával, felegyenesedett, és miközben így tett, tekintete Jamesre esett. Merev vonásain sötét árnyék futott végig, s James hiába próbált félrenézni, akkor már késő volt. Jackson tudta, hogy látta, még ha fogalma sem volt róla, mi az.

Jackson egy szó nélkül megfordult, és céltudatos, nagy lendületű léptekkel végigsietett a padsorok közötti folyosón, mintha csak egy hátszélbe került régi vitorlás hajó lenne, s mikor elérte az ajtót, anélkül fordult ki rajta, hogy hátranézett volna.

- Köszönöm a türelmeteket – fordult az osztály felé Franklyn a szemüvegét igazgatva. – Üdvözlöt a sötét varázslatok kivédése órán. Mostanra a legtöbben már ismeritek a nevemet, és sokan, felteszem, a történetemről is tudnak valamicskét. Csak hogy a nyilvánvaló kérdéseken túl legyünk: igen, az a

Benjamin Franklyn vagyok. Nem, valójában nem én találtam fel az elektromosságot a muglik számára, de adtam nekik egy kis lökést a megfelelő irányba. Igen, az amerikai Kontinentális Kongresszus tagja voltam, habár, nyilvánvaló okok miatt nem voltam a Függetlenségi Nyilatkozat aláírói között. Abban az időben a nevem két különböző változatát használtam, melyek közül csak az egyik volt ismert a muglik számára. Így egyszerűbb volt eldönteni, hogy melyik leveleimet nyissam ki először. Igen, észrevettem, hogy rajta vagyok az amerikai százdolláron. Nem, a közkedvelt mítosz ellenére nem tartok magamnál egy köteg százast, hogy azon osztogassak autogramot a rajongóimnak. Igen, valóban elég idős vagyok, és igen, ezt mágiával értem el, azonban mindenkit biztosíthatok, ez az ügy sokkal földhözragadtabb és unalmasabb, mint azt gondoltátok. És nem, határozottan nem vagyok halhatatlan, csupán egy nagyon, nagyon idős ember, akin egy kis segítséggel kevésbé fog az idő. Ez nagyjából lefedi az összes kérdést? – kérdezte végül Franklyn, és egy kényszeredett mosollyal végignézett az osztályon. Igenlő mormolás hallatszott innen-onnan. – Remek, akkor ezzel is megvolnánk. És még egy dolog – tette hozzá Franklyn, miközben kitért egy vaskos könyvet az asztalán –, kérem, tartózkodjanak a „pénzember” poénoktól. Már kétszáz évvel ez előtt sem voltak viccesek, és az idő sem javított rajtuk, köszönöm.

Vacsorához készülvén James és Ralph keresztülvágott az udvaron. Már Hagrid kunyhójának közelében jártak, mikor észrevették, hogy a kéményből füst száll fel. James elvigyorodott, gyorsan odaszólt Ralphnak, hogy kövesse, majd a bejárati ajtóhoz szaladt.

- James! – bömbölte Hagrid, mikor kitérta az ajtót. Karjait a fiú köré vetette, s az szinte eltűnt az ölelésében. Ralph szeme elkerekedett, tett egy lépést hátra, s alaposan végigmérte Hagridot. – Úgy örülök, hogy megint van egy Potter az iskolában. Hogy van a mamád és papád? Hát a kis Albus és Lily?

- Mindenki jól van, Hagrid. Hol jártál?

Hagrid kilépett a kunyhóból, és becsukta maga mögött az ajtót. A két fiú követte őt, ahogy elindult a kastély felé.

- Odafenn a hegyekben, az óriásoknál. Hiszen te is tudod, hogy Gróp és én minden évben meglátogatjuk őket. Próbáljuk fenntartani a jó viszonyt és a hűséget, már ha ez ér valamit. Idén egy kicsit tovább maradtunk, mert a kis Gróp talált magának egy barátját. Ki a pajtásod, James?

James teljesen elfeledkezett Ralphról, annyira elképesztette a gondolat, hogy Hagrid óriás féltestvére talán rituális párzási táncot járt egy hegyi óriásnővel.

- Ó! Ő a barátom, Ralph Deedle. Ő is elsőéves. Hagrid, azt mondod, Gróp szerelmes?

Hagrid szemébe könnyek szöktek.

- Óóó, olyan édes együtt a kiskrapek meg a barátnője. Olyan boldogak, mint egy hippogriff pár a tyúkólban. Tudjátok, az óriásoknál elég körülményes dolog az udvarlás.

Úgy tűnt, Ralphnak nehézséget okoz felvenni a beszélgetés fonalát.

- Gróp, az öcséd, egy óriás?

- Igen, az - felelte Hagrid boldogan. - Egész apró, még öt méter sincs. Látnotok kéne a szíve hölgyét. Az Orom-lak törzsből való. Ha nincs hat és fél méter, egy centi sem. Nem az esetem, ha engem kérdeztek, de Grópit teljesen levette a lábáról. Mondjuk, nem csoda, ugyanis az óriások udvarlásának első állomása, hogy egy jó vastag fatörzszel kupán csapják a kiszemelt társat. Jó helyen találhatta el a kisöreget, mert azóta olyan szemeket mereszt rá, akár egy kiskutya.

James félt megkérdezni, ami egy ideje a fejében motoszkált, mert attól tartott, tudja a választ.

- Gróp hazahozta magával a barátnőjét?

Hagrid felvont szemöldökkel pislogott a fiúra.

- Hát persze, hogy hazahozta. Ez az otthona, nem igaz? Jó feleséget csinál majd belőle, amint túljutnak az udvarlási szakaszon. A kisasszony épített magának egy takaros kis vityillót az erdő mögötti dombokon. Gróp, szerintem, most is ott van nála, és segít berendezkedni.

James megpróbálta elképzelni, amint Gróp segít „berendezkedni” egy hat és fél méteres óriásnőnek, de a képzelete képtelen volt megbirkózni ezzel. Megrázta a fejét, hogy kitisztítsa a gondolatait.

- Hallom, a papádnak jövő héten lesz valami találkozója itt, James - szólta Hagrid, mikor már a főkapuk árnyékában jártak. - Kis eszmecsere a paprikajancsikkal a pocsolya másik oldaláról, mi?

James nem igazán értette, mit akar ezzel Hagrid mondani, de megvonta a vállát.

- Ha te mondd.

- Á, de jó lesz megint a papáddal teázni, mint régen. Csak most a titkolózás meg kalandok nélkül. Meséltem már, mikor a papád, Ron és Hermione segítettek megszöktetni az én Norbertemet?

- Alig százszor, Hagrid - nevetett James. Kitérte a nagyterem ajtaját. - De ne aggódj, minden egyes alkalommal változik egy picit.

Valamivel később, mikor a vacsora már csaknem véget ért, James ismét megkörnyékezte Hagridot, és félrevonta, hogy kettesben tudjon vele beszélni.

- Hagrid, kérdezhetek tőled valamit?

- Persze. Nem garantálhatom, hogy válaszolni is tudok majd rá, de igyekszem.

James körbenézett, és tekintetével megkereste Ralphot, aki a mardekáros asztalnál ült Tabitha Corsica csapatának körében. A lány komoly szónoklatot tartott valamiről, csinos arca titokzatos kontúrt kapott a közeli gyertya fényétől és az átlátszó mennyezeten átszűrődő éjszaka sötétjétől.

- Előfordult valaha, hogy valakit, nem is tudom, rossz helyre osztottak be? Lehetséges, hogy a Süveg tévedett, és valakit rossz házba tett?

Hagrid lehuppant egy közeli padra, ami nagyot nyekkent a súlya alatt.

- Nem tudok róla, hogy valaha történt volna ilyen korábban - mondta. - Egyesek talán nem örülnek annak, ahova kerültek, de ez nem jelenti azt, hogy nem is valók oda. Ez talán csak azt jelenti, hogy nem elégedettek önmagukkal, nem örülnek annak, hogy kik is ők valójában. Mi aggaszt, James?

- Ó, nem magamra gondoltam - szólt sietve James, és elkapta Ralphról a tekintetét, nehogy leleplezze. - Ezt csak úgy, tudod, általánosságban kérdeztem. Csak kíváncsi voltam.

Hagrid elmosolyodott, és hátra veregette Jamest, aki ettől majdnem összerogyott.

- Épp, mint az apád. Ő is mindig más gondját próbálta megoldani, míg magáról elfelejtkezett. Hozzá hasonlóan téged is érhetnek meglepetések, ha nem vigyázol magadra. - Felkuncogott, ami egy gyors folyású patakban sodródó kövek kattogására emlékeztette Jamest. Úgy tűnt, kellemes emlékeket ébresztett Hagridban a téma. - Nem, szerintem a Teszlek Süveg tudja, mit csinál. Végül minden a helyére kerül, csak várj és meglátod!

De James, miközben visszafelé tartott az asztalához, és egy pillanatra összehalálkozott a tekintete Ralphéval, ebben nem nagyon tudott hinni.

4. A HALADÓ ELEM

James Potter halkan zihálva ült fel az ágyán. Feszülten hallgatózva körbenézett a sötét hálóhelyiségben. Körülötte a többi griffendéles csendesen aludt. Ted horkolva a hátára fordult, és motyogott valamit álmában. James visszatartotta a lélegzetét. Arra ébredt, hogy a saját nevét hallja. A hang távoli és alig hallható volt, mintha csak egy álom visszhangja lenne, vagy egy hosszú, sötét folyosó végéről érkezett volna. Éppen meggyőzte magát, hogy valóban csak egy álom maradékát hallotta, és már majdnem visszaaludt, mikor újra megütötte fülét a hang. A falakból hallatszott, a messzi távolból, mégis, ezzel egy időben, mintha egy suttogó kórus félméternyire tőle ismételtette volna a nevét.

James, amilyen halkán csak tudott, kicsusszant az ágyából, és belebújt a hálóköntösébe. Meztelen talpa alatt szinte fagyosnak hatott a kőpadló, ahogy fejét félrehajtva csak állt és hallgatózott. Lassan megfordult, s mikor az ajtó felé pillantott, ott megmozdult valami. Nem látta felbukkanni, egyszer csak ott lebegett, ahol egy másodperccel korábban csupán a szoba sötétjét lehetett látni. James rémülten hátrálni kezdett, majdnem visszaesett az ágyára, aztán felismerte a szellemalakot. Ugyanaz az áttetsző, fehér jelenés volt, aki

elkergette a betolakodót az udvaron, a kísértet, aki egy fiatal fiú alakját vette fel, mire visszaért a kastélyba. A koromsötét ajtónyílásban a szellem körvonalai sokkal élesebbnek hatottak, mint a reggeli verőfényben. Teste átlátszó volt és éteri, alig emlékeztetett emberre. Anélkül, hogy megmozdult volna, ismét megszólalt.

James Potter.

Aztán sarkon fordult, és lesuhant a lépcsőn.

James csak egy másodpercig habozott, aztán szorosabbra húzta maga körül a köpenyt, és a kísértet nyomába eredt. Csupasz talpa alig hallhatóan csattogott a kőlépcsőn.

Épp időben ért le a kihalt klubhelyiségbe, hogy lássa, amint a szellemalak kisiklik a portrélyukon, át a Kövér Dáma festményén. James sietve követte.

Arra számított, hogy a Kövér Dáma majd lehordja, amiért ilyen későn zargatja, de ő mélyen aludt a keretében, mikor óvatosan visszacsukta azt. Halkan, nőiesen hortyogott, s Jamesnek megfordult a fejében, hogy ennek van-e valami köze a kísértetnek, netán ő szórt-e rá bűvös álmot.

A folyosók némák és sötétek voltak, ahogy az elvárható is volt az éjszaka közepén. Pár ablakon ezüstkék holdfény szűrődött be. Jamesnek hirtelen hiányozni kezdett a pálcája. Igaz, hogy még nem sok mindent tudott vele csinálni, de legalább világíthatott volna. A szellem után kutatva körbenézett a holdfényrel és árnyékokkal sávozott folyosón. Sehol nem látta. Véletlenszerűen választott egy irányt, és arra indult.

Jó pár fordulóval később James kezdte feladni. Már abban sem volt biztos, hogy visszatalálna a Griffendél klubhelyiségébe. Ahol állt, a folyosó keskeny volt és magas, ablak sehol, s az egyetlen fényforrás az a vörösen lángoló fáklya volt csupán, melyet annak a boltíves folyosónak a falán helyeztek el, amelyről az imént fordult ki. Mindkét oldalon zárt, masszív fából készült, vasalt ajtók sorakoztak. Az egyik mögött az éjszakai szélről hosszan, hangosan megnyikordult valami, mintha egy óriás nyögött volna fel álmában. Az összhatás rémisztő volt, de James nem fordulhatott vissza, ha már eddig eljutott. Lassan elindult a folyosón, hosszan elnyúlt árnyéka előtte remegett a sötétség határán.

- Hahó! - szólt rekedten, alig valamivel hangosabban egy suttogásnál. - Ott vagy még? Nem látlak.

Nem érkezett válasz. James csüggedten torpant meg az egyre hűvösebb és sötétebb folyosón, aztán sarkon fordult. Valami felvillant a folyosó túloldalán, alig egy méternyire az arcától. Rémulten hátrahőkölt. A fehér alak az egyik ajtón keresztül dugta ki a fejét, és ahogy jobban megnézte, James észrevette, hogy az ajtó résnyire nyitva van. Kék holdfény szűrődött ki a szobából. James reszketve lökte be az ajtót, ami nyikorogva tárult ki. Szinte azonnal megakadt valamiben, ami éles csörömpöléssel csúszott arrébb. A feltört zár darabjai borították a padlót, s közöttük egy hosszú, fekete, kampós végű fémrúd hevert; egy feszítővas. James arrébb rúgta ezeket, és kijebb nyitotta az ajtót, hogy beléphessen.

A helyiség hosszú volt, tele porlepte, törött asztalokkal és székekkel, melyeket valaha ide hoztak, hogy megjavítsák őket, de aztán elfeledkeztek

róluk. A plafon ferdén ereszkedett a hátsó fal felé, melyet négy ablak borított. A holdfény ragyogása a jobb szélső ablak üvegén megtört. Ott a padló üvegszilánkokkal volt tele, a spaletta törött denevérszárnyként lógott egyik zsanérjáról. A kísértet lebámult az üvegcserépekre, aztán meg sem fordulva hátranézett a válla fölött, egyenesen Jamesre. Visszanyerte emberi formáját, és Jamesben bennakadt a lélegzet a fiatalember arcának láttán. Hirtelen két dolog történt egyszerre. A szellem váratlanul ezüstös köddé vált, a folyosóról pedig csattanás és csörömpölés hallatszott.

James megpördült, és az ajtóra meredt. Semmit sem látott, de fülében még mindig ott visszhangzott az előbbi csörömpölés. James a mellkasában dübörgő szívvel dőlt az ajtó belsejének, a feszült figyelemtől zöld karikák ugráltak a szeme előtt. Körbenézett a helyiségben, de az sötét és üres volt, leszámítva a pókhálós bútorokat és a törött ablakot. A szellem eltűnt. James vett egy mély lélegzetet, aztán megfordult, és ismét kisurrant a folyosóra.

Újabb, ezúttal valamivel halkabb neszt hallatszott. James most már meg tudta állapítani, hogy a zaj a sötét folyosón valamivel távolabbról érkezett, hangja alapján egy másik oldalszobából. James ismét szidta magát, amiért a pálcáját a hálólhelyiségben felejtette. Lábujjhegyen előrébb lopózott a sötétben. Egy életnek tűnő idő után újabb nyitott ajtóra lelt. Közelebb osont, és a kőből vésett ajtókeret mellett belesett a szobába.

A bájitalok tárolóhelyiségére vélt ráismerni. Egy fekete farmerbe és ingbe bújt férfi volt odabent, ugyanaz a férfi, akit James előző reggel fotózni látott a tiltott rengeteg szélén. Egy széken ácsorgott, és a polcok tartalmát vizsgálgatta egy kis zseblámpa fényénél. A padlón, a szék lába mellett pár apró fiola maradványai heverték. Mialatt James figyelte, a férfi fogai közé kapta a zseblámpát, és egy újabb üveget vette le a felső polcról, s közben szabad kezével a szemközti polcba kapaszkodott.

- *Heritaferum* - olvasta fel az üvegcse címkéjét, a nyakát úgy hajlítva, hogy a fény a felíratra irányuljon. - Hát ef mek mi a főf? - Hangja halk, tiszteletteljes motyogás volt csupán. A férfi váratlanul az ajtó fele pillantott. Tekintete összetalálkozott Jamesével, és egy végtelenül hosszú másodpercig egyikük sem mozdult. James biztosra vette, hogy a férfi rátámad majd, hiszen nyilvánvalóan rajtakapta őt betörés közben. Szeretett volna sarkon fordulni és elszaladni, de mintha valamiképpen megszűnt volna a kapcsolat az agya, és a lábai között. Csak állt és bámult, s közben úgy szorongatta az ajtókeretet, mintha az élete múlna rajta. Aztán a férfi olyat tett, amire James a legkevésbé sem számított: megpördült és elrohant.

Mire James feleszmélt, már nyoma sem volt. A tárolóhelyiség túlsó oldalán lógó függöny, melyen át a férfi távozott, még mindig himbálózott, mikor James önmagát is meglepve a betolakodó nyomába eredt.

A bájitalok raktára egyenesen a bájitaltan terembe vezetett. A hosszú, magas asztalok békésen álldogáltak a sötétben, a székeket valaki - feltehetően egy házimanó - gondosan bedugdosta alájuk. James megtorpant, és fejét félrehajtván hallgatózni kezdett. A folyosóról léptek visszhangja hallatszott. James meztelen talpa alig csapva zajt csattogott a kőpadlón, ahogy a fiú megkerülte az asztalokat és a férfit követve kirobant a folyosóra.

A behatoló tétován ácsorgott a folyosók kereszteződésében. Kétségbeesve tekintgetett jobbra-balra, míg meg nem pillantotta a közeledő Jamest. Ugyanazt az éles kis sikolyt hallatta, amit James akkor is hallott, mikor a szellem üldözte őt. A férfi két lába mintha egyszerre három irányba akart volna megindulni, aztán úrrá lett rajtuk, és elszaladt az egyik irányba. James már tudta, merre járnak: a férfi egyenesen a mozgó lépcsők felé tartott. Ahogy ez végigfutott az agyán, újabb, meglepett kis sikoly visszhangja érte el. Futás közben elvgyorodott.

James csak a korlátnál állt meg, és rögtön át is hajolt felette, hogy alaposan átvizsgálja a sötétbe boruló alsóbb szinteket. Először egyedül a lépcsők halk nyikorgását hallotta, de utána megcsapta a fülét a férfi cipőjének kopogása. A következő pillanatban már meg is látta őt – az egyik lassan elforduló lépcsősoron sietett lefelé, erősen kapaszkodva a korlátba. James mindössze egy másodpercig hezitált, aztán megtette azt, amit már egy ideje ki akart próbálni, de sosem volt meg hozzá a bátorsága: átvette lábát a legközelebbi lépcső korlátján, és ellökte magát.

A több generáció házimanói által csillogóra polírozott fa korlát úgy csúszott, akár a jég. Válla fölött átnézve száguldott le a lépcsőkorláton. Haja, mely percekkel korábban izzadtan tapadt a homlokához, most a feje körül csapkodott a füle mellett füttyülő szélben. Mikor elérte a lépcsősor végét, kezével és lábával megszorította a korlátot, lelassított, és könnyedén a földre szökkent. Körbefordult, szemével a férfit kereste, és csakhamar rá is bukkant egy emelettel lentebb.

Az apja mesélt Jamesnek a mozgó lépcsőkről, és arról is, hogy hogyan navigáljon közöttük. Felmérte az állandóan változó labirintust, aztán egy másik lépcsősort vett célba, mely éppen ekkor kezdte meg az útját. Felmászott a korlátra, és olyan lendülettel indult meg rajta, mintha a fa be lett volna zsírozva. Az egyik oldalán a lépcsőfokok, míg a másikon a többi lépcsősor és a folyosók kusza kavalkádja száguldott el mellette. James fogát csikorgatva pislogott hátra.

A férfi éppen akkor ért a lépcső alá, és kábán, zavartan toporgott. Körbenézett, de már csak akkor vette észre Jamest, mikor az teljes sebességgel nekicsapódott, és nagyot taszított rajta. A behatoló harmadszor is felkiáltott, ez alkalommal meglepetésében, mikor a lökés ledöntötte a lábáról. Fültépő csörömpölés hallatszott, és a lépcső előtti párkányt üvegszilánkok terítették be. James oldalra gurult, és ösztönösen az arca elé kapta a karját, s csak akkor kandikált ki az ujjai között, mikor újra csend lett. A lépcsőforduló falát díszítő hatalmas, festettüveg-ablakon ember nagyságú lyuk éktelenkedett. Mögötte az éjszakai szélben a fák fekete, csontos ujjai szakadatlanul karmolázták a csillagokkal telehintett égboltot.

- Mi folyik ott fent? - csattant fel egy dühös, reszelős hang. James óvatosan, nehogy megvágja a csupasz talpát, feltápászkodott, a réshez oldalazott, és kilesett rajta. Nehéz volt megítélni, milyen magasan lehetett az ablak. Az éjszakában csupán a lombok között játszadozó szél susogása hallatszott.

Mrs. Norris, a macska bukkant fel a közeli lépcsősor tetején, narancssárga szeme baljóslatúan csillogott, ahogy végignézett először az ablakon, majd az

üvegcserepeken, végül pedig Jamesen. Mögötte Mr. Frics tűnt elő, lépcsőzés közben folyamatosan fújtatott és szitkozódott.

- Ó - szólt gúnyosan, mikor végre megállapodott. - A Potter fiú. Miért, ó, miért nem vagyok meglepve?

- Mégis mi járt a fejében, Potter? Az éjszaka közepén hajtóvadászatot indít egy ismeretlen beható ellen, ráadásul egyedül? - McGalagony igazgató az asztala mögött állt, mindkét kezével annak lapjára támaszkodott. Szeme hitetlenkedve csillogott, arca haragról árulkodott.

- Én... - kezdte volna James, de a professzorasszony felemelte a kezét, beléfojtva a szót.

- Ne válaszoljon! Nincs türelmem ehhez ma reggel. - Felsóhajtott, majd felegyenesedett, és feljebb toltá orrán a szemüvegét. - Különbben is, épp elég Potter-magyarozatot hallottam már, hogy tudjam, mire számítsak.

Frics a közelben állt, csillogó szeméről és kiugró álláról szinte sugárzott a boldogság, hogy ilyen hamar sikerült nyakon csípnie a legújabb bajkeverő Pottert. Mrs. Norris apró, szőrös gépezetként dorombolt a karjában. James megkockáztatott egy gyors pillantást körbe az igazgató irodájában. A helyiség nagy része még hajnali félhomályba burkolózott. A korábbi igazgatók portréi a falon lógtak, James még az öccse névelődjét, Albus Dumbledore-t is kiszúrta. Dumbledore egy karosszékben ült, állát a mellkasára hajtotta, süvegét a szemébe húzta, és ajkai meg-megmozdultak, ahogy halkán hortyogott.

McGalagony leereszkedett a székébe.

- Mr. Potter, maga aztán igazán nem állíthatja, hogy nem volt tisztában a diákok éjszakai kiruccanásának tilalmával.

- Nem - felelte gyorsan James. - Vagyis igen, tudtam a szabályokról, de a szellem...

McGalagony ismét felemelte a kezét.

- Igen, tudom, a szellem. - Szavaival ellentétben szinte sütött róla, hogy ezt a részt nem hiszi el. - De, Mr. Potter, megértheti, hogy, még ha egy kísértet bukkan is fel egy diák hálólhelyiségében, az még nem jogosítja fel arra, hogy bármely szabályt megszegjen, ha az éppen nem tetszik neki.

Mr. Frics mocrogni kezdett; láthatóan úgy döntött, épp ideje kihangsúlyozni, hogy ő hogyan látta a dolgot.

- Betörte a Héraklész ablakot, igazgató. Megfizethetetlen mestermű volt. Le merném fogadni, hogy sosem tudjuk majd pótolni. - Az utolsó szavai közben gúnyosan méregette Jamest.

- Az ablak egy dolog, Mr. Frics - mondta McGalagony rá sem nézve a gondnokra. - De egy betolakodó az iskola területén, az egészen más. Felteszem, már gondoskodott a kastély és az udvar átvizsgálásáról, kezdve a Héraklész ablak alatti területtel.

- Igen, asszonyom, és semmit nem találtunk. A vénuszrózsa kert, ami pontosan az ablak alatt van, merő üvegszilánk, de a behatolónak nincs nyoma. Csak ez a kölyök állítja, hogy van egyáltalán behatoló, igazgatónő.

- Valóban – bólintott McGalagony. – És, sajnálatos módon, így csak ebben az állításban bízhatok. Valaki nyilván átesett azon az ablakon, vagy esetleg úgy véli, maga Mr. Potter ugrott be rajta?

Frics a fogát csikorgatva meredt Jamesre, mintha valóban ezt a lehetőséget akarta volna javasolni.

- A bájitalraktárban volt, asszonyom! – szölt James. – Eltört pár fiolát is, azok még biztos ott vannak. És egy másik ablakon keresztül jutott be, nem messze onnan. Láttam. A szellem vezetett oda.

McGalagony óvatosan fürkészte James arcát.

- Mr. Potter, elhiszem, hogy látott valakit, de a valószínűsége, hogy egy ember valóban kintről tört volna be az iskola területére, igen csekély. Ön is tudja, hogy a Roxfort a lehető legjobb biztonsági és anti-mágia bűbájokkal van körülvéve. Függetlenül a képességeiktől, egyetlen boszorkány vagy varázsló sem tartózkodhat a kastély falain belül, hacsak nincs rá engedélye.

- De hát éppen ez az, asszonyom – mondta James nyomatékosan. – Nem hiszem, hogy varázsló volt. Sokkal inkább egy mugli!

Mélységes döbbenetre számított az igazgatónőtől és Fricstől, de csalódnia kellett. Az igazgatónő változatlan arckifejezéssel meredt rá, Frics pedig, miután egy ideig kettejük között járatta tekintetét, halkán, gunyorosan felnevetett.

- Azt azért el kell ismernie, igazgatónő, hogy évről évre egyre kreatívabbak lesznek.

- James – szölt McGalagony sokkal lágyabb hangon. – Az iskola feltérképezhetetlensége, és az udvarra szórt számos kiábrándító bűbáj jóformán lehetetlenné teszi, hogy egy mugli besétáljon, legyen bármilyen kitartó. Ezzel tisztában vagy, igaz?

James sóhajtott, és csak az utolsó pillanatban tudta visszafogni magát, nehogy a szemét forgassa.

- Igen, tisztában, de ez még nem változtat azon, amit láttam. Egy mugli volt, asszonyom. Feszítővasat használt, meg zseblámpát, nem pedig pálcát.

McGalagony hosszan meredt rá, aztán újra hivatalos hangnemre váltott.

- Nos, Mr. Potter, ha igaza van, az esetben egy súlyos problémánk támadt, amit orvosolnunk kell. A továbbiakat ránk bízhatja. Mindamellet, ettől még ott van a kitört ablak és a megszegett takarodó ügye. Jelen körülmények között az előbbit nem rovom fel önnek, de az utóbbiért felelnie kell. Két óra büntetómunkát szabok ki szombat estére, Mr. Frics felügyelete alatt.

- De – kezdte volna James, azonban Frics nagyot csapott a vállára.

- Majd én vigyázok a kisöregre, igazgatónő – dörmögte. – Ha elég korán fülön csípi őket az ember, még megmenthetők. Így van, kisöreg?

- Potter – mondta McGalagony, aki láthatóan már a következő témára ugrott. – Megtenné, hogy elviszi Mr. Fricset a bájitalok tárolóhelyiségéhez és a másik betört ablakhoz? Próbáljuk még a reggeli órák előtt elrendezni a dolgokat, ha lehet. Uraim, jó reggelt!

James szerencsétlen arckifejezéssel meredt még az igazgatónőre egy darabig, aztán Frics hatalmas, kérges kezével a kijárat felé terelte.

- Gyere csak, kisöreg! Van egy kis helyretenni valónk.

Kifelé menet James észrevette, hogy az egyik igazgató portréja nem alszik. Az egykori professzor fekete szemei szinte szikráztak a hosszú, fekete haj keretezte sápadt arcban. Perselus Piton hűvösen méregette Jamest, s csak a tekintetével követte, miközben Frics kivezette őt a szobából.

Tina Curry, a mugliismeret professzora sietve vezette végig osztályát az udvar gyepén. A tisztának és ragyogónak induló nap mostanra komor és borús lett. Erős szélloketek csapkodták ide-oda Curry professzor sporttálárját, és a hálót, melyet Hagridnak éppen az imént sikerült felszerelnie egy fakeretre.

- Kitűnő, Hagrid – dicsérte Curry, mikor a sarkában kocogó diákokkal odaért a félóriáshoz. – Ezt még egy földrengés sem dönti össze.

Hagrid felnézett, s miközben így tett, egy hirtelen támadt szélfúvás kikapta a kezéből a háló sarkát. Esetlenül kapott utána.

- Köszönöm, Ms. Curry. Nem volt nagy ügy. Kivéve persze itt a végét, ami elég szöszölős.

Hagrid építménye egy egyszerű, nagyjából négyszögletes fakeret volt. Valamivel távolabb egy ugyanilyen hevert, melynek kifeszített hálója lazán lengedezett az egyre erősödő szélben.

- Curry is újonc, akárcsak te – magyarázta Ted Jamesnek, mikor a csapat megtorpant és tömörülni kezdett. – Van pár elég örült ötlete, hogy hogyan tanulhatnánk a muglikról, és elszánta magát, hogy az osztállyal mindet ki fogja próbálni.

- Mintha ez a szerelés nem volna elég – siránkozott Damien végignézve a rövidnadrágján és zokniján. Minden csütörtökön a mugliismeret osztály sortot, sportcipőt és a Roxfort valamelyik színében pompázó mezt öltött. A csoport egyik fele rozsdabarnát viselt, a másik aranyszínt.

- Nem festenél ilyen, ööö, érdekesen, Damien, ha volna egy pár fehér zoknid – szólta Sabrina olyan diplomatikusan, ahogy csak tőle telt.

- Kösz, szivi – forgatta a szemét Damien amolyan „mondj olyat, amit nem tudok” módon. – Majd szólj anyámnak is, ha legközelebb boltba megy.

Zane ügyet sem vetett Damien morgolódására. Szinte zavaróan sugárzott a jókedvtől, látszott rajta, hogy jóval kényelmesebben érzi magát a mezben, mint a többiek.

- Jó érzésem van ezzel kapcsolatban. Majd egy kis mozgás felpezsdít titeket, vámpírokat, fel a fejjel!

Damien a válla fölött Zane-re bökött.

- Ő egyáltalán mit keres ebben az osztályban?

- Igaza van, Damien – kedélyeskedett Ted. – Vesd le egy kicsit a denevérszárnyakat!

- Jól van, osztály! – kiáltotta Curry, és párszor összecsapta a tenyerét, hogy felhívja magára a figyelmet. – Egy kis rendet, ha kérhetnék. Álljanak két sorba, a barnák ide, az aranyak meg oda. Úgy van, nagyon jó.

Miután a sorok megszülettek, Curry professzor, hóna alatt egy kosárral, a barnák elé lépett.

- Pálcákat elő! – szólt, mire a diákok használatra készen maguk elé tartották a varázspálcájukat. Pár elsőéves bizonytalanul pislogott körbe, hogy jól tartják-e a sajátjukat, s mikor James odanézett Zane éppen áttette a bal kezébe a pálcáját, leutánozva Tedet. – Remek! – mondta Curry, majd maga elé tartotta a kosarat. – Tegyétek őket be ide, legyenek szívesek! – Végigsétált a sor mentén, és figyelte, amint a diákok vonakodva behajítják a kosárba a pálcáikat. Morajlás futott végig a már lefegyverzetteken. – Bizonyára mindenki megismeri majd a sajátját. Gyerünk, rajta, ha bármit is meg akarunk tudni a mugli világról, először is meg kell tanulnunk mágiamentesen gondolkodni. Ez pedig, természetesen, azt jelenti, hogy nincs pálcá. Köszönöm, Mr. Metzker. Mr. Lupin, Ms. Hildegard. Önnek is, Ms. McMillan. Köszönöm. Mindenkié itt van?

Az osztály lehangolt mormolással felelt.

- Na, egy kis vidámságot! – csiripelte Curry, miközben a pálcákkal teli kosarat Hagrid építménye mellé tette. – Azt akarjátok mondani, hogy annyira függök a mágiától, hogy képtelenek vagytok játszani egy roppant egyszerű kis játékot? Hmm? – Ahogy végignézett a diákokon, hegyes orrával mintha az ég felé szaglászott volna. – Remélem, nem. De mielőtt elkezdenénk, először is beszéljünk! Miért fontos, hogy a mugli világ módszereit és eszközeit tanulmányozzuk? Valaki?

James kerülte Curry tekintetét, amint az diákról diákra végigmustrálta a csapatot. A szélben susogó fákat és a kastély zászlóinak csattogását leszámítva csönd volt.

- Azért tanulunk a muglikról – magyarázta Curry pattogósan és nyomatékosan –, hogy ne felejtkezzünk el a tényről: a számtalan különbségtől eltekintve, mi mind emberek vagyunk. Ha elfelejtkezünk a lényeges hasonlóságokról, akkor letérünk az előrejutás útjáról. Ez pedig csakis előítélethez, diszkriminációhoz és, végül, konfliktushoz vezethet.

Hagyta, hogy a szavainak visszhangja elhaljon, aztán kivirult.

- Emellett, mugli barátaink mágiamentes természete olyan szintű találékonyság kialakulásához vezetett, amiről a varázsvilág csak álmodhat. A végeredmény olyan egyszerű és elegáns játékok kialakulása, amelyekhez nincs szükség seprűkre, elbűvölt cikeszekre vagy repülő gurkókra. Mindössze két háló kell – tárta ki bal karját Hagrid új építményei felé, majd a jobbával egy másik tárgyat emelt a magasba –, és egyetlen labda.

- Ragyogó – ironizált Zane a Curry kezében lévő labdára sandítva. – Azért jöttem egy varázssiskolába, hogy focizni tanuljak.

- Mi itt futballnak hívjuk – szólt Damien keserűen.

- Madame Curry – hallatszott az egyik lány kedves hangja. James a beszélőre pillantott. Tabitha Corsica a másik sornak majdnem a legvégén állt, és kissé meghajolt aranyszín mezében. Fölötte fekete sporttalárt viselt, a

nyakánál szorosan összehúzva. A sorban mellette más mardekárosok csoportja ácsorgott, arcukról csak úgy sütött az ellenszenv. – Konkrétan miért szükséges, hogy mugli, ööö, sportokat tanuljunk? Nem volna elegendő a muglik történelméről és, nem is tudom, az életvitelükről olvasnunk? Végére, még ha szeretnének is, a boszorkányok és varázslók a nemzetközi mágikus törvények értelmében nem indulhatnak mugli sportversenyeken. Nem így van?

- De igen, Ms. Corsica – felelte gyorsan Curry. – Van ötlete, hogy vajon miért van ez így?

Tabitha felvonta a szemöldökét, és udvariasan elmosolyodott.

- Attól tartok, nincs, asszonyom.

- Márpedig a válasz a kérdésre ebben rejlik, Ms. Corsica – mondta Curry elfordulva Tabithától. – Valaki más?

Egy fiú, akiről James úgy tudta, harmadéves hugrbugos, felemelte a kezét.

- Asszonyom? Azt hiszem, azért, mert a varázslók felrúgnák a verseny egyensúlyát, ha varázsláshoz folyamodnának.

Curry szaporán bólogatva bátorította.

- Folytassa, Mr. Terrel!

- A mamám a minisztériumban dolgozik, és ő azt mondta, hogy nemzetközi törvények vonatkoznak azokra a varázslókra, akik mágiával nyernek meg egy mugli sporteseményt, lottót, versenyeket meg ilyesmit. Ha egy boszorkány vagy varázsló nevezne egy mugli sportversenyre, ahol aztán varázsolna, könnyűszerrel köröket verhetne bármelyik muglira.

- Ön a Méltánytalan Előny Megelőzésére vonatkozó Nemzetközi Egyezményről beszél, Mr. Terrel, és többé-kevésbé igaza van. – Curry a lába elé ejtette a labdát, és egy aprót rúgott bele. Az néhány centit előrébb gurult a fűvön. – Hogy őszinték legyünk, nem egészen igaz, hogy a boszorkányok és varázslók el lennének tiltva a mugli sportoktól. Természetesen, egyes esetekben, mágikus felmenőkkel rendelkező személyek is próbára tehetik magukat, ha úgy kívánják. Ennek érdekében viszont alá kell vetnie magát bizonyos bűbájoknak, melyeket varázslóképviselek segítségével szórnak rá, és amelyek ideiglenesen blokkolják a mágikus képességeit. Ha nem így volna... – Curry professzor előhúzta pálcáját köpenye belső zsebéből, és a labdára bökött vele. – *Velocito Expendum* – trillázta, majd eltette a pálcát, és megindult a labda felé. Alig rúgott bele, az mégis olyan sebességgel repült el a lábától, mintha ágyúból lőtték volna ki. Végigszáguldott a fű felett, és éles puffanással a kapu hálójába repült, ami ettől hátul vészesen kidudorodott. – Nos, remélem érthető voltam – fordult vissza Curry a diákok kettős sorfala felé. – A Mágus-Mugli Sportszövetség Programja, mint azt sejthetitek, elég jól kiszűri a boszorkányokat és varázslókat. Ez viszont, sajnós, nem jelenti azt, hogy évente legalább egyszer valaki ne próbálná kijátszani ezeket a törvényeket, hogy így megsértse a mugli sportvilág becsületességét.

- Madame Curry? – szólt ismét Tabitha magasba emelve karját. – Az igaz, hogy a minisztérium és a nemzetközi mágusközösség úgy véli, a muglik képtelenek megbirkózni a varázsvilág képességeivel, és a boszorkányoknak és

varázslóknak vissza kell fogniuk magukat, hogy egyenjogúaknak tűnjenek velük?

Úgy tűnt, Curry professzor kezd kijönni a béketűréséből.

- Alig hinném, Miss Corsica, hogy ez az óra anyaga lenne. Ha a minisztérium politikai intrikáit szeretné megvitatni...

- Sajnálom, Madame Curry - vágott közbe Tabitha, felvillantva egy lefegyverző mosolyt. - Csak kíváncsi voltam. Elvégre ez az óra a muglik megismerésének van szentelve, így azt hittem, szóba kerülhet az a nyilvánvaló tiszteletlenség, amelyet a varázstársadalom mutat a muglik irányába. Hiszen mi más lenne az, hogy túl gyarlónak tartják őket a létezésünk feldolgozásához? De, még egyszer, bocsánat a félbeszakításért, és kérem, folytassa!

Curry Tabithára meredt, láthatóan majd felrobbant a méregtől, de a kár már megtörtént. James mindenfelől sutyorgást hallott, s látta a sunyi oldalpillantásokat és egyetértő bólogatásokat. Észrevette, hogy a mardekáros diákok még most is viselték a „Ne higgy a győzteseknek!” kitűzőiket, arany mezük mellére tűzve.

- Igen - mondta Curry kurtán. - Jól van. Kezdhetjük?

A következő negyven percben különféle cselezési és labdakezelési technikákra tanította a diákokat. James először nem lelkesedett túlzottan, de aztán kezdett belejönni a sport egyszerűségébe. Ráadásul a pálcák mellett a futball még a kezeket is számúzta. A játék letisztultsága lenyűgözte Jamest, és felkeltette az érdeklődését. Pár diáknak egész jól ment, így ők minden félelem nélkül állhattak hozzá a sporthoz. Természetesen Zane már focizott korábban, habár saját bevallása szerint nem igazán volt hozzá tehetsége. James valóban úgy látta, hogy Zane sem rohangál a labdával sokkal ügyesebben le-fel a gyepen, mint bárki más. Egyszer, mikor odanézett, Zane-nek éppen sikerült felbotlania a labdában, ami kiröppent alóla, otthagya őt a fűvön, egyfajta töprengő marconasággal meredve a tovaszálló felhőkre.

Tabitha Corsica és mardekáros barátai megvető pillantásokat vetve a többiekre álldogáltak a pálya egyik sarkában, közöttük az egyik focilabda elhagyottan, érintetlenül hevert a fűvön. Nem is próbálták gyakorolni a cseleket, és úgy tűnt, Curryt is hidegen hagyja a kis csapat. Ehelyett a kapuk mellett állt, és a diákokat instruálta, akik igyekeztek gólt rúgni.

James azon kapta magát, hogy élvezzi a játékot. Sarkát a fűbe mélyesztette, szemével a pár méterrel előtte fekvő labdára fókuszált, aztán rohamot indított ellene. Ügyesen alakította lépteit, bal lábát a labda mellé tette, jobbával pedig nagyot rúgott bele. A tompa puffanás meglepő elégedettséggel töltötte el. A labda végigvitorlázott a levegőben, át az alkalmi kapus Curry professzor kinyúló kezei között, be a hálóba.

- Nagyon szép, Mr. Potter - kiáltotta Curry erősen zihálva. Haja kibomlott, és laza fürtökben keretezte vékony arcát. Feltúrte talárja ujját, és lehajolt, hogy visszagurítsa a labdát. - Tényleg nagyon jó.

James magában somolygott, miközben hátraügetett a sor végére.

- Stréber - motyogta Zane, miközben James elhaladt mellette.

- Szép lábmunka, Potter – kiáltott oda neki Ted, mikor az óra végeztével visszaindultak a kastélyba. – Ezt be kell valahogy építenünk a marsalkó mókába. Sabrina, találj ki valamit! Géppuskalábú idegenek a Gólatron bolygóról, vagy ilyesmi. Értetted?

- Igenis! – szalutált Sabrina, ahogy beléptek a kastély kapuján. – Mellesleg, kapitány, csinos az a kis fűfolt a fenekén.

Ebéd után James és Zane csatlakozott Ralphhoz a könyvtárban. Miközben kipakolták könyveiket az egyik eldugott asztalra, Ralph még a szokottnál is búskomorabbnak tűnt.

- Mi a baj, Ralph? – kérdezte Zane fojtott hangon. Az utolsó, amit szeretett volna, hogy magára vonja a tanulószoba rendjéért felelős Lumpsluck professzor figyelmét. – A mardekáros pajtásaid azt mondták, hogy az alsógatyád nem elég varázslatos, vagy mi?

Ralph vigyázva körbekémlt.

- Volt egy kis összezördülésem reggel Lumpsluck professzorral.

- Úgy látszik, ez a nap ilyen – sóhajtott James. – Én a reggeletem McGalagony irodájában töltöttem, és még egy jó kis büntetőmunkát is összeszedtem.

- McGalagony? – kiáltotta Ralph és Zane egyszerre.

- Kezdd te, James! – ajánlotta Ralph. – McGalagony übereli Lumpsluckot.

James mesélt nekik a szellemről, amit hajnalban látott, és ami a mugli behatolóhoz vezetett, aztán pontosan beszámolt az üldözésről is.

- Az te voltál? – hitetlenkedett Ralph. – Mind láttuk a törött ablakot reggelire menet. Frics egy hatalmas vászonnal borította be, és közben egyfolytában motyogott. Szerintem azt szerette volna, ha valaki rákérdez, hogy kipanaszkodhassa magát.

- Mit gondolsz, ki volt az? – kérdezte Zane Jamest.

- Dunsztom sincs. Csak annyit tudok, hogy ugyanaz a fickó volt, akit múltkor az erdő mellett láttam bujdosni. És hogy, szerintem, mugli.

- És? – vont vállat Zane. – Én is mugli vagyok. Meg Ralph is.

- Ez nem igaz. Ti csak mugli születésűek vagytok, de attól még varázslók. Az a pasi viszont egy mezei mugli volt. Mondjuk, McGalagony szerint, ez lehetetlen. Egy mugli sem juthat át az iskolát körülvevő kiábrándító búbájon.

- Miért nem? – értetlenkedett Ralph. – Az hogy működik?

- Először is ott van a feltérképezhetetlenség, amit a vonaton is említettem. Nincs rajta egy térképen sem, és még egy mugli sem hallhatott róla. És még ha véletlen be is tévedne egy mugli a birtokra, a kiábrándító búbáj miatt elsétálnának mellettünk úgy, hogy nem is lenne fogalmuk róla, hol vannak. De ez aligha történhet meg, mert a kiábrándító búbáj eleve összezavarja és kétségekkel tölti el őket. Az iránytűik megbolondulnak, és végül anélkül fordulnak sarkon, hogy észrevennék. Nem sétálhatsz át csak olyan egyszerűen egy ilyesfajta búbájokkal védett területen. Az az egész lényege,

hogy visszafordítsa az illetékteleneket úgy, hogy azt higgyék, a visszafordulás az ő ötletük volt.

Zane megdermedt.

- Akkor mi hogy kerülünk ide?

- Alapjában véve mi mind titokgazdák vagyunk – felelte James, aztán ki kellett fejtenie, hogy miben is rejlik a titokgazda lét: egyedül ő képes megtalálni egy elrejtett helyet, és ő vezethet oda másokat. – Persze sokat veszít a biztonságából a dolog így, hogy ennyien vagyunk, de épp ezért vannak a törvények, amelyek még a diákok mugli szüleinek is megtiltják, hogy beszéljenek a Roxfortról.

- Tényleg, az én szüleimnek is alá kellett írnia valami titoktartási szerződést, mielőtt ide jöttem – szöjt Zane sugárzó arccal, mintha ez a téma volna a legnagyobb dolog, amiről valaha hallott. – Az állt benne, hogy a „kiváltságos muglik”, mint amilyenek ők is, nem beszélhetnek más muglinak a Roxfortról vagy a varázstársadalomról. Ha mégis, a szerződés életbe lép, és feltekerik a nyelvüket, amit aztán csak a minisztérium emberei tudnak rendbe hozni. Tök jó!

- Igen, az – mosolyodott el James. – Ted mesélt egy mugli születésű lányról, akivel még harmadévesen randizott. A szülei egy vacsorán véletlen megemlézték a Roxfortot, és a vendéglátók rájuk hívták a mentőket, mert azt hitték, valami csoda folytán mindkettejükre egyszerre tört rá valami furcsa roham. A minisztériumnak mindenki emlékét módosítania kellett. Nagy meló volt, de elég vicces.

- Király – mondta Ralph. – Hé, hasznát vettem volna annak a kiábrándító bűbájnak a táskámon. Megkímélt volna egy jó kis bajtól.

Zane feléje fordult.

- És veled mi van, Ralphie? Most éppen miféle bajt kevertél?

- Nem én voltam! – tiltakozott Ralph, majd egy kicsit visszafogta a hangját, és a főasztal felé pillantott. Lumpsluck mélyen fölé hajolt, és apró szemüvegén át egy hatalmas könyvet olvasgatott, közben pedig valami habosat kortyolgatott egy kőkorsóból. Ralph elhúzta a száját és felsóhajtott. – Lumpsluck reggel megtalálta a GameDeckemet. Azt állítja, a klubhelyiségben hagytam. Elég diplomatikus volt, de azt javasolta, legyek óvatosabb az efféle dolgokkal, és inkább próbáljam otthon hagyni a „mugli játékszereimet”.

James összevonta a szemöldökét.

- Azt hittem, azt mondtad, hogy pár napja nyoma veszett.

- Így is volt! – lendült bele Ralph. – Hát éppen ez az! Nem hagytam a klubhelyiségben! Már arra is gondoltam, hogy lehúzom a vécén azt a vacakot! Valaki kivette a táskámból, és elöl hagyta, hogy Lumpsluck találjon rá. Rühellem ezt a bandát! – Ralph hangja rikácsoló suttogássá torzult. Gyorsan körbenézett, mintha arra számítana, hogy a háztársai egyszer csak előugranak az egyik közeli könyvespolc mögül.

Zane töprengve meredt rá.

- Nem tudod, ki vette el?

- De – felelte Ralph szarkasztikusan. – Csak jól titkolom.

- Most itt van nálad?

- Igen - mondta Ralph leeresztve kissé. - Le nem veszem többé róla a szemem, míg meg nem tudok tőle szabadulni. Itt amúgy sem működik rendesen. Túl sok a mágia a levegőben, vagy mi. - Előkotorta hátizsákjából a játékkonzolt, és az asztal alatt átadta Zane-nek.

James figyelte, amint Zane fürgén pötyög a gombokon, mire a képernyő életre kelt.

- Ha bárki is meglát azzal az izével - motyogta Ralph -, akkor a tied. Boldog karácsonyt!

Zane tovább nyomkodta a gombokat, míg a kijelző villogni nem kezdett.

- Épp azt ellenőrzöm, hogy az utolsó, aki játszott veled, csinált-e magának profilt.

- Mi az a profil? - érdeklődött James közelebb hajolva, hogy rálásson a képernyőre. Zane anélkül hessegette el, hogy felnézett volna.

- Ne nézz ide! Lumpsluck megláthatja. Ralph, magyarázd el Mr. Varázslónak, mi az a játékprofil!

- Az egy mód, hogy nyomon kövesd a játékodat - suttogta Ralph. - Mielőtt játszani kezdesz, létrehozol egy profilt a neveddel, meg ilyesmivel, ami éppen eszedbe jut. Ezután minden, amit játszol, mentésre kerül a profilodba. Mikor később visszajössz, és bejelentkezel a profilodba, ott folytathatod, ahol abbahagytad.

- Te vagy a „Ralphinator”? - vigyorgott Zane még mindig a GameDecken ügyködve.

- Erre nem válaszolok - jelentette ki Ralph határozottan.

- Itt is van - bökött ujjával Zane a játék kijelzőjére. - Mond neked valamit az „Austramaddux” név?

- Nem - vont fel a szemöldökét Ralph. - Van ilyen profil a gépben?

- Úgy bizony! Tegnapelőtt hozták létre, éjfél körül. Nincs más infó, vagy mentett játék.

- Nincs mentett játék? - pislogott James.

- Nincs - rázta a fejét Zane, miközben lekapcsolta a szerkentyűt, és az asztal alatt visszaadta Ralphnak. - Sokáig be volt jelentkezve, de játszani nem játszott. Talán nem tudta kiokoskodni, hogy a fel-balra kombinációval indíthatja a szupertámadást. Új fiúk.

James a plafonra szegezte a tekintetét.

- És ez mit jelent? Ki az az Austra-mittudoménki?

- Csak egy kitalált név, ahogy mondtam - vont vállat Ralph, miután gondosan letömködtette a GameDecket a táskája aljába. - Semmit nem jelent. Vagy neked igen?

Az utolsó kérdés Zane-nek szólt, aki majdhogynem komikusan töprengő képpel meredt maga elé. Fejét kissé félrehajtotta, szemöldökét összevonta, és még a száját is elhúzta, amitől kis gödröcskék jelentek meg az arcán. Egy pillanattal később megrázta a fejét.

- Nem tudom. Ismerős. Mintha valaki említette volna, de nem tudom hova tenni.

- Én viszont *azt* tudom - szólt Ralph megtámasztva állát a tenyerében -, hogy szünetben lepasszolom ezt a vacakot az apámnak. Már azt is sajnálom, hogy valaha is láttam.

- Mr. Potter - csattant fel hirtelen egy hang a közelben, mire mindhárman felugrottak széjükön. Lumpsluck professzor volt, aki valahogy egyik pillanatról a másikra James széke mögé került. - Reméltem, hogy összefutok veled. Jó látni téged, édes fiam, szavamra.

James kényszeredett mosollyal tűrte, hogy Lumpsluck meglapogassa a hátát.

- Köszönöm, uram.

- Tudod, ismerem az apádat. Mikor találkoztunk, természetesen még ő is diák volt itt, nem pedig híres auror, mint most. - Lumpsluck tudálékosan hunyorogva bólogatott, mintha Harry Potter nem lett volna már az előtt is világhírű, hogy aurornak ment. - Minden bizonnyal említett engem. Az idő tájt szoros volt a kapcsolatunk. Persze az évek folyamán eltávolodtunk egymástól, én tanítottam, tettem-vettem, megöregedtem, ő pedig megházasodott, figyelemreméltó karriert futott be, és hozzád hasonló, remek gyermekei születtek. - Lumpsluck játékosan vállon bokszotha Jamest. - Alig várom, hogy beszéljek veled jövő héten, míg itt van. Szólj neki, hogy keressen meg, rendben?

- Mindenképp, uram - biztosította James a vállát masszírozva.

- Remek, remek. Nos, akkor én hagylak is benneteket tovább tanulni. Kitartás, ööö, fiúk - mondta Lumpsluck Ralphra és Zane-re sandítva. Láthatóan fogalma sem volt róla, hogy aznap reggel már beszélgetett Ralphfal.

- Ó! Ööö, Lumpsluck professzor? Kérdezhetek valamit?

Lumpsluck felvont szemöldökkel pillantott Zane-re.

- Persze, miért ne kérdezhetne, Mr...

- Walker, uram. Azt hiszem, bájitaltan órán említett egy Austramaddux nevű valakit, ugye?

- Á, igen, Mr. Walker. Szerda délután, igaz? Már emlékszem. - Lumpsluck zavartan az asztala felé pislogott. - Igen, hát, nem éppen a bájitalok kapcsán, de valóban felmerült a neve. Austramaddux történész és látnok volt, még nagyon régen. Az írásait, nos, a legjobb esetben is kétes hitelességűnek nevezhetnénk. Úgy hiszem, csak viccelődtem, Mr. Walker.

- Ó, értem. Köszönöm, uram - felelte Zane.

- Szívesen, máskor is, fiam - mosolyodott el Lumpsluck, majd körbenézett a könyvtárban. - Ideje visszatérnem a szolgálatba, nem zavarlak benneteket tovább.

- Csak véletlen egybeesés - súgta Ralph az asztal fölé hajolva, mikor Lumpsluck eltávolodott tőlük.

- Nem hinném - rázta a fejét Zane. - Viccként emlegette Austramadduxot órán, már emlékszem. Olyasfajta forrásoknál használják a nevét, ami nem túl megbízható. Mint egy bulvárlap, összeesküvés elmélet vagy ilyesmi. Lumpsluck a mardekárosok feje, szóval feltehetően közöttük is használja ezt a

kifejezést, innen tudnak róla. Ezért ismerte ezt a nevet az, aki a GameDeckeddel babrált.

- Lehet – mondta Ralph kétkedőn.

- De miért? – kérdezte James. – Miért használna bárki is egy olyan nevet, ami azt jelenti, hogy „ne bízz bennem, dilinyós vagyok”?

- Ki tudja, mi rejtezik egy mardekáros fejében? – vont vállat Zane.

- Egyszerűen nincs értelme – jegyezte meg James. – A mardekárosok általában adnak a külsőségekre. Majd megőrülnek a köpenyekért, törökért, sárkányfejekért meg a titkos jelszavakért. Nem tudom felfogni, hogy miért használna egyikük olyan nevet, amit még a házának a feje is tréfának tart.

- Akárhogy is – sóhajtotta Ralph –, nekem van egy rakás megoldásra váró házi feladatom, szóval, ha ti ketten nem bánjátok...

A következő fél órát a leckéiknek szentelték. Mikor eljött az összecsomagolás ideje, Zane Jameshez fordult.

- Ma este kviddicsválogatás?

- Nekem igen. Hát neked?

Zane biccentett.

- Úgy látszik, osztozunk a pályán. Sok szerencsét, haver!

Zane megrázta James kezét, akin meglepő meghatottság lett úrrá.

- Kösz, neked is!

- Persze, te a kisujjadból kirázod majd – legyintett Zane. – Én örülni fogok, ha fenn tudok maradni egy seprűn. Egyébként mennyit repültél már korábban?

- Egyedül kisebb koromban repültem egy játékseprűn a ház körül – felelte James. – A törvények régebben elég lazán kezelték a seprűlovaglást. Voltak bizonyos megkötések a fiatalokúakkal kapcsolatban, de valójában bárki, bármilyen korban repülhetett, ha vigyázott rá, hogy mugli ne lássa. Aztán akkoriban, mikor a papám megkapta a tiszteletbeli diplomát a Roxforttól, pár tinédzser benyakalt egy nagy adag Lángnyelv whiskyt, és kviddicsezni próbált a Trafalgar tér kellős közepén. Attól fogva a törvények sokkal szigorúbbak. Mostanában majdnem ugyanúgy engedélyhez kötik a repülést, mint a mugliknál az autóvezetést. Leckéket kell vennünk és levizsgáznunk, mielőtt legálisan repülhetnénk. Néhány varázslócsalád azért még felengedi a gyerekeket a seprűre, hogy gyakoroljon, de mivel az én apám auror...

- Viszont mindkét szülőd nagy kviddicsező volt, nem? – kérdezte Zane, és közben vigyorogva oldalba bökte Jamest. – Ha nem is tudod, melyik a seprű eleje és vége, attól még mindenkit legyilkolsz, amint a pályára lépsz. Persze csak képletesen.

James kényelmetlenül elmosolyodott.

A délután hátralévő részében a fiúk visszatértek az óráikhoz. James, nem tehetett róla, de nem tudta fékezni idegességét. Majdnem elfeledkezett a kviddicsválogatásról. A tudat, hogy pár órán belül, életében először, az egyik csapatseprűn fog ülni, és igyekszik azon kevés elsőévesek egyike lenni, akik bekerülhetnek a Griffendél kviddicscsapatába, erős élméllyel töltötte el. A cikeszre gondolt, amely gyakorlatilag végigkísérte egész gyerekkorát, apja híres, első cikeszére. Korábban sosem kételkedett abban, mit hoz a jövő. Ron

bácsikája mindig úgy beszélt, mintha Jamesnek veleszületett joga volna, hogy elsőévesként bent legyen a griffendéles csapatban, és James ezt sosem kérdőjelezte meg. De most, hogy közelgett az idő, aggódni kezdett. A beosztási ceremónia alatti félelmei mind visszatértek. De az végül is jól sült el, emlékeztette magát. Annyira aggódott miatta, hogy majdnem rábeszélte a Teszlek Süveget, hogy a Mardekárba küldje Ralph mellé, és most már tudta, nagy hiba lett volna. A lényeg, hogy nyugodt maradjon. A kviddics, mint az, hogy a Griffendélbe került, a vérében van. Egyszerűen hagynia kell megtörténni a dolgokat, és nem aggodalmaskodni.

Vacsoránál azonban be kellett látnia, hogy ez a terv nem működőképes. Alig tudott legyűrni pár falatot.

- Nagyon helyes, Potter – bólintott Noah James érintetlen tényérjára pillantva. – Minél kevesebbet eszel, annál kevesebbet taccsolsz ki, ha már a levegőben leszel. Igaz, ha úgy nézzük, a rókacsapda egész jó védekezési technika lehet. Volt már repülésórád Ridcully professzorral, ugye?

James lesütötte a szemét, majd nagyot sóhajtott.

- Nem, még nem. Kedd, első óra.

Noah komolyan meredt rá egy pillanatig, aztán megvonta a vállát.

- Á, úgyis jól megy majd. A seprűket könnyű kezelni. Előre dőlsz a gyorsításhoz, hátra a megálláshoz. Oldalra pedig, ha kanyarodni akarsz. Piskóta.

- Bizony – kontrázott Ted. – A szél és az eső pedig csak még egyszerűbbé teszik. Lehet, hogy nem is látod majd a földet a ködtől. Könnyebb bízni a zsigereidben.

- Csak amíg belül tudod tartani őket – szólt oda valaki az asztal végéről. Nevetés kórusa hallatszott, James pedig tenyerébe temette arcát.

A kviddicspálya teljesen felázott, minden csupa latyak volt. Az eső folyamatosan zuhogott, és olyan sűrű függönyt alkotott, ami alig egy perc alatt bőrig áztatta Jamest. Justin Kennely, a griffendél csapatának kapitánya kivezette a csoportot a pályára, és igyekezett túlkiabálni a vihar harsogó morajlását.

- Az eső nem akadály a kviddicsnek – bömbölte. – A legjobb meccset ilyen, vagy még ennél is rosszabb időjárási körülmények között játsszák. A kilencvennyolcas Kviddics Világkupa döntőjét Japán partjainál egy tájfun kellős közepén rendezték. A fogók több mint hatvan mérföldig üldözték a cikeszt az erős szélben. Ahhoz képest most éppen csak csepereg. Tökéletes idő a próbákhoz.

Kennely a pálya közepén megtorpant, és sarkon fordult. Az eső egyre csak csöpögött az orráról és az álláról. Lábánál egy nagy láda állt, amellet pedig egy sor seprű hevert a nedves fűvön. James észrevette, hogy a ház legtöbb seprűje Nimbusz Kétezres; használható, bár kissé elavult széria. Kissé megkönnyebbült. Ha arra kérték volna, hogy felszálljon egy vadonatúj

Mennykőcsapásra, egészen biztosan egy több száz kilométerre lévő fára csavarodva találtak volna rá. Ahogy odapillantott, James még éppen ki tudta venni a pálya másik végén gyülekező hollóhátasokat, de arcokat már végképp nem látott a zuhogó eső és köd fátyolán át.

- Jól van! - kiáltotta Kennely. - Elsőévesek, ti kezdtek. Úgy hallottam, hogy néhányatoknak még nem is volt repülésórája, de hála az új szabályoknak és a lemondó nyilatkozatnak, amit még az iskola előtt aláírtatok, nincs akadálya, hogy felpattanjatok egy seprűnyélre és adjatok neki. Lássuk, mit tudtok, mielőtt a csapat maradékával neki kezdenénk a válogatásnak. Semmi hősködés vagy mutatvány, csak szálljatok fel, és repüljete pár kört a gyep fölött anélkül, hogy összeütköznetek!

James úgy érezte, mintha egy kő volna a gyomrában. Azt remélte, elleshet pár trükköt az idősebb diákoktól, mielőtt sorra kerülne. Most, hogy az első seprűjére készült felkászálódni, azt kívánta, bárcsak inkább a kviddicsjátékosok seprűkezelését figyelte volna a meccseken, nem pedig a látványos trükköket és a legagresszívabb gurkókat. A többi elsőéves már mind odaállt egy-egy seprű fölé, és kinyújtotta a kezét, hogy működésbe hozza azt. James kényszerítette magát, hogy csatlakozzon hozzájuk.

Megállt egy seprű mellett, és lebámult rá. Először a seprű alig látszott többnek egy nagy fahusángnál, amire pár gallyat erősítettek, nem hogy egy precíz repülőszerkezetnek. Az átázott vesszőkből eső csöpögött. James kinyújtotta fölé a kezét.

- Fel! - mondta. Hangja valahogy vékonynak és esetlennek tűnt, még a maga számára is. Semmi nem történt. Lenyelt egy a torkát szorongató hatalmas gombócot. - Fel! - kiáltotta ismét. A seprű mocoogni kezdett, aztán visszahanyatlott a fűre. Az évfolyamtársaira sandított. Ránézésre senki sem járt nagyobb szerencséivel, mint ő, egyedül egyikük tudta úgy, ahogy megemelni a seprűjét. Az idősebb játékosok körbejártak, és szemmel láthatóan jót mulattak az újoncok szenvedésén. Noah elkapta James pillantását, és hüvelykujjával bátorítón az ég felé bökött.

- Fel! - kiáltotta újra James olyan parancsolóan, amennyire csak tőle tel. A seprű megint a levegőbe lendült kissé, és James még idejében elkapta, nehogy visszaessen a földre. *Határeset*, gondolta. Nagyot sóhajtott, aztán átvette lábát a seprűnyélen. Az vészesen himbálózott alatta, alig bírva ki még a saját súlyát is.

Valami elsuhant mellette.

- Rajta, indulás! - kiabálta túl Ted az esőt, ahogy egy elsőéves lány, Baptiste kissé imbolyogva a levegőbe emelkedett. Két másik elsőéves is elrugaszkodott a pályáról. Egyikük lecsúszott oldalra, utána a seprűje hátuljáról lógva folytatta az útját. Egy-két másodpercig még ment is a dolog, de aztán ujjai lecsusszantak a nedves nyélről, és a földre zuttyant. Hangos, de nem bántó nevetés harsant fel.

- Legalább felemelkedtél, Klein! - szólt oda a fiúnak valaki.

James összehérszélte a száját. Olyan erővel szorította meg a seprűje nyelét, hogy az ujjai belefehéredtek, aztán elrugaszkodott. A seprű felemelkedett, James látta, amint a fű siklani kezd alatta, de aztán ismét ereszkedni kezdett.

Mikor a talpa földet ért, előre lendült, és igyekezett újra ellökni magát. A seprű kissé megemelkedett és felgyorsult, azonban James képtelen volt tartani a magasságot. Ismét a gyepe fölött találta magát, sarka sáros vizet csapott fel maga után, ahogy végighúzta a földön. Bátorító kiáltásokat hallott maga mögül. Feszülten koncentrálna visszatartotta a lélegzetét, és ismét elrúgta magát, miközben a seprű lassan a kíváncsian nézelődő hollóhátasok felé fordult. *Fel*, gondolta kétségbeesetten, *fel, fel, fel!* Eszébe ötlöttek Noah szavai: előre dőlsz a gyorsításhoz, hátra a megálláshoz. Rájött, hogy eddig hátrafelé próbálta húzni a seprű elejét, hogy az felemelkedjen, pedig éppen ellenkezőleg kellett volna. Előre kell dőlnie a gyorsításhoz. Csakhogy minden érzéke azt súgta, ha előre dől, egész egyszerűen belecsapódik a talajba. Ahogy egyre közelebb ért, a hollóhátasok csoportja kezdett szétválni, és próbált kikerülni az útjából. Mindannyian tanácsokat és figyelmeztetéseket kiáltottak, de James egyiket sem értette. Végül kétségbeesésében saját logikája ellen cselekedett, felhúzta a lábát, és annyira előre hajolt, amennyire csak tudott.

A sebesség, amivel a seprű kilőtt, megdöbbenő volt. Az esőcseppek és a köd már-már fájó erővel csapódtak James arcába, alatta a pálya csak egy elmosódott, zöldesbarna foltnak látszott. Emelkedni azonban még mindig nem emelkedett, csak a talaj mentén száguldott végig. Kiáltásokat hallott, miközben elrobogott a hollóhátasok között, akik tülekedve, földre vetve magukat igyekeztek elkerülni az ütközést. James sebessége nőtön-nőtt. Előtte a lelátó tornyai lassan az egész látóterét betöltötték, és riasztó gyorsasággal közeledtek. James próbált bedőlni, hogy elkanyarodjon, és érezte is, hogy az iránya valamit változott, de koránt sem eléggé. *Fel*, gondolta rémülten, *fel* kell emelkednie! Végül, jobb ötlet híján hátradőlt, és olyan erővel rántotta fel a nyelet, amennyire csak tudta. A seprű azonnal reagált, és gyomorforgató sebességgel, meredek szögben kilőtt felfelé. A tornyok elszáguldottak James mellett, aztán a széksorok és transzparenszek következtek, végül már csak a végtelen, szürke égbolt látszott.

James úgy érezte, mintha minden mozgás megállt volna, annak ellenére, hogy a levegő a füle mellett füttyült, és az eső még mindig úgy zuhogott, mintha dézsából öntenék. James megkockáztatott egy pillantást a háta mögé. A kviddicspálya akkorán látszott, akár egy bélyeg, és a szürke felhők és köd fátylán át tovább zsugorodott. James levegőért kapkodott, de csak a szél és az eső jutott be a tüdejébe, pánik karmai szaggatták elméjét. Még mindig emelkedett. Hatalmas, szürke felhőtömbökön suhant végig, amelyek sötétbe és hidegbe burkolták. James ismét ráhajolt a seprűjére, fogcsikorgatva fulladozott a torkára toluló rémült sikolytól.

A gyomra egy pillanatra a mellkasába csúszott, mikor a seprű váratlanul süllyedni kezdett, kis híján levette lovasát magáról. Úgy tűnt, James másra nem tudta rávenni a seprűt, csakis hirtelen, drasztikus magasságváltoztatásra. Mostanra már minden irányérzékét elvesztette. Csak eső és felhők vették körül. Most először érezte úgy, hogy akár a Griffendél kviddicscsapatáról is lemondana, csak lenne újra mindkét talpa a földön, bárhol is legyen az. Fogalma sem volt róla, hogy vajon milyen sebességgel halad, és merre. Szél és köd marcangolta az arcát, könnyeket csalt a szemébe.

Hirtelen újabb árnyak jelentek meg a közelében. Váratlanul bukkantak elő a felhők közül, körülötte köröztek. Távoli kiáltásokat hallott, amint a nevét ismételtetik. Az egyik árny közelebb keveredett Jameshez, és ő döbbenten látta, hogy Zane az seprűnyélen, krétafehér arccal, szőke haja vadul csapkodott a feje körül. Ahogy elhaladt mellette Zane Jamesre mutatott, de az nem értette, mit akar tőle a másik.

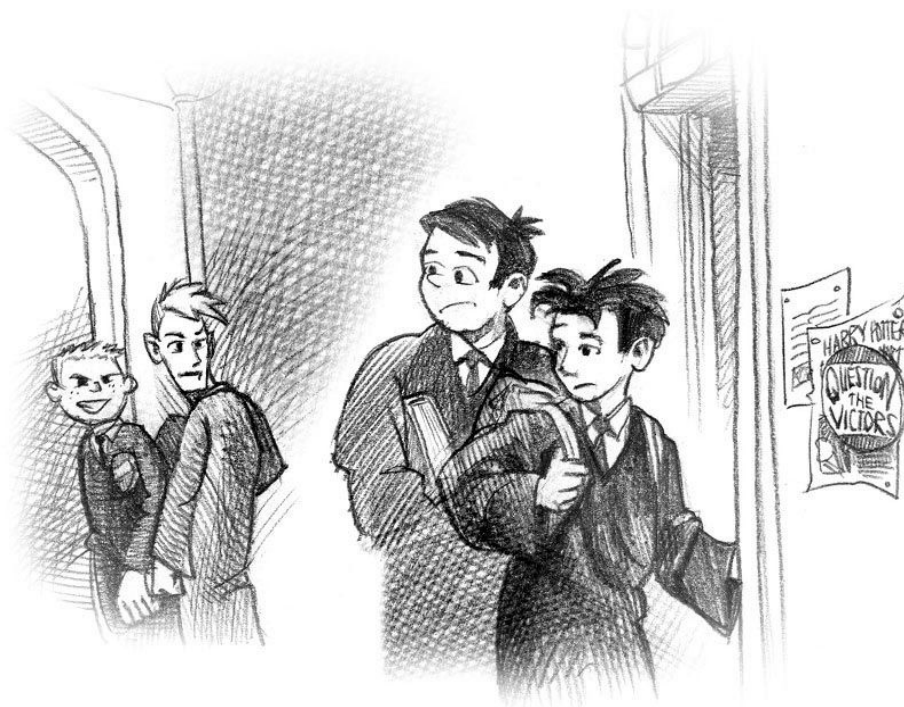
- Kövess! - ordította túl a szelet Zane, miközben ereszkedni kezdett.

Lassanként a többiek arca is felismerhető lett, ahogy közelebb húzódtak Jameshez. James látta Tedet, és a hollóhátas Gennifert. Formációt alkotva köröztek körülötte. Ted utasításokat harsogott Jamesnek, de az nem tudta kivenni őket. Arra koncentrált, hogy Zane után fordítsa a seprűjét. Az újabb felhőtömbök úgy robogtak el mellette, mint egy-egy felpakolt tehervonat, és James elvesztette a többieket. Hideg szellő száguldott át rajta, aztán hirtelen kitisztult alatta a levegő. A kviddicspálya végzetes sebességgel száguldott feléje, a gubancos gyep rendkívül keménynek és kérlelhetetlennek tűnt. Zane még mindig James előtt volt, de már lelassított, és egyik kezével vadul mutogatott valamit. James hátrahúzta a seprűje elejét, igyekezett pontosan leutánozni a barátját, de a harsogó szél ellene dolgozott. Próbálta legyűrni, és olyan erővel birkózott a seprűnyéllel, hogy attól tartott, az elroppan alatta. Aztán az esőtől nedves ujjai megcsúsztak, és ő hadonászva lefordult a seprűről, csak az utolsó pillanatban tudta átkulcsolni a nyelet a lábával. Vadul pörögni kezdett. Zane elsuhant mellette, és közben kiáltott valamit, de a szörnyű sebesség, amellyel James egyre csak forgott, érthetlenné torzította a hangját. A talaj a feje fölött imbolygott, kinyúlt a fiú felé, James szinte már a hangját is hallotta: mély morajlást, ami egyre hangosabb és hangosabb lett, míg nem...

Szörnyű ütődést érzett. James összeszorította a szemét, és próbálta nem meghallani, mikor a teste földet ér. Semmi sem hallatszott. Résnyire kinyitotta a szemét, aztán megkönnyebbülten és meglepetten pislogott körbe. Másfél méterrel a kviddicspálya kezdőköre fölött lebegett, lába között még mindig ott volt a seprű, de nem az tartotta fent. Eső surrogott körülötte, ahogy a hollóhátások és griffendélek egy emberként meredtek rá. Zane, Ted és Gennifer James mellett értek földet, mindegyikük tátott szájjal meredt rá. Aztán Ted elfordult, és James követte a pillantását.

A pálya szélén Ralph állt. Talárja átázva tapadt a testéhez, nem messze tőle, az egyik lelátó tövében egy elhagyott esernyő hevert a földön. Ralph minden izmát megfeszítve tartotta magasba a hatalmas, nevetséges pálcáját, melynek hegye egyenesen Jamesre mutatott. Ralph láthatóan remegett. Eső csordogált az arcán, haja a homlokára tapadt.

- Még tartanom kell - szúrte összeszorított fogai között -, vagy már elereszthetem?

5. AUSTRAMADDUX KÖNYVE

- Ne úgy gondold rá, mint egy rémes seprűbalesetre! - javasolta Zane valamivel később, mikor már mind a Hollóhát klubhelyiségében ücsörögtek. - Gondold rá úgy, mint egy remek lehetőség Ralphie-nak, hogy megcsillogtathassa a tudását!

James nem felelt. Magába roskadva ücsörgött a kanapé végében, fejét a kezére támasztotta.

- Ráadásul, ha nem pattantam volna fel a seprűmre, hogy a nyomodba eredjek, szerintem az életben rá nem jöttem volna, hogyan működik. Egyszerűen csak kikapcsoltam az agyam, és csináltam.

- Szép volt, Walker - borzolta meg Zane nyirkos haját egy idősebb diák, ahogy elhaladt a dívány mellett.

- De tényleg! - rikkantotta egy másik a helyiség túlsó végéből. - Az elsőéves válogatásokon általában csak nevetni lehet. Veled az újoncok között megkaptuk a nevetést és a trükköket is. - A szobában mindenféle kacagás harsant, s elszórtan egy-két taps. Zane szinte ragyogott, úgy itta magába a hangokat.

- Most komolyan - mondta Ralph a földről, a kandalló előtt, ahol a hátát melengette. - Hogy csináltad? A repülést elég nehéz elsajátítani.

- Fogalmam sincs - vont vállat Zane. - Csak azt láttam, hogy James kilő a sztratoszféra felé, én meg utána repültem. Fel sem fogtam, hogy mit csinálok egészen addig, amíg már egyenesen a föld felé száguldottam. Épp az utolsó pillanatban rántottam fel, mikor ez az emberi torpedó elhúzott mellettem, én

meg arra gondoltam, „Ide süssetek! Repülök!” Talán az a rengeteg autóverseny és repülőszimulátor tette, amikkel apa és én szoktunk játszani. Valahogy ráhangolódtam a dologra. – Zane hirtelen rájött, hogy ez a téma nem igazán emeli James hangulatát. – Na, de ennyit rólam és a seprűmről. Veled mi volt, Ralphie?

Ralph elgondolkodva pislogott párat, aztán a még mindig nedves köpenyéről felvette a pálcáját. Az ugyanolyan hatalmas és nevetséges volt, mint eddig, s a hegyén ugyanúgy zöldellett a lefaragott rész, mégsem nevetett már rajta senki. – Én sem tudom. Valahogy úgy lehettem vele, mint te: nem gondolkodtam. Láttam, hogy James zuhan, és eszembe jutott az a toll Flitwick óráján. A következő, amire emlékszem, hogy rászegeztem a pálcámat, és elkiáltom magam...

Mikor Ralph meglóbálta maga előtt a pálcát, több diák, köztük Zane is, nagyot kiáltva lebukott. Ralph szégyenlősen elmosolyodott.

- Nyugi, nem akartam kimondani.

- Te aztán nem vagy semmi, Ralph – mondta Zane visszaülve a helyére. – Csupán egy óra után eljutottál odáig, hogy toll helyett embert lebegtettél. Az én kicsi fiam egy igazi tehetség!

James alig láthatóan megrándult.

- Míg ti ketten pienesztálra emelitek magatokat, addig én keresek valami lyukat, ahol az év hátralévő részét töltöm.

- Gróp barátnőjének biztos van egy fölös sarka a barlangjában – vont vállat Ralph, mire Zane eltátott szájjal kapta felé a fejét. – Most mi van? Megtakarítaná magának a keresgélést!

- Csak viccel – sóhajtotta Zane Jamesre sandítva. – Először meg nem mondtam volna.

- Gratulálok, hogy bekerültél a csapatba – szólt csendesen James, majd feltápáskodott, és begyűjtötte a köpenyét egy tűz melletti kámpóról.

- Most komolyan – mondta Zane félszegen. – Sajnálom, ahogy a dolgok alakultak. Fogalmam sem volt róla, hogy ez ilyen fontos neked.

James néhány másodpercig nem mozdult, csak komoran meredt a tűzbe. Zane sajnálkozó arca mélyen a szívébe mart. Arca lángolt, a szeme égett. Nagyokat pislogott, és igyekezett félrenézni.

- Nem volt *olyan* fontos – felelte. – Csak éppen mindennél fontosabb.

Ahogy az ajtó becsukódott mögötte, James fülét még megcsapta Ralph hangja.

- És egészen pontosan kinek is?

Lassan, lehajtott fejjel bandukolt. Ruhája még mindig nyirkos volt, a teste pedig sajgott a hirtelen rándulástól, mikor Ralph a lebegtető bűbájjal felfogta hosszú zuhanását, de alig fogta fel ezeket. Megbukott. A griffendélessé válás diadala után biztosra vette, hogy a kviddics is menni fog. Ehelyett komplett idiótát csinált magából egy rakás griffendéles és hollóhátas előtt. Nem, hogy túlszárnyalta volna apja látványos, akrobatikus mutatványait, még meg is kellett menteni az életét. Egy ekkora bukást sosem hever ki, nem fogja tudni kiköszörülni a csorbát. Eddig senki nem nevette ki, legalábbis nem a szemébe,

de mit szólnak majd, ha jövőre ismét feltűnik a válogatáson? Gondolni sem mert rá.

Hogy mondja el az apjának? Az apjának, aki a jövő hét elején feltűnik majd, és a hőstetteiről akar hallani? Persze ő megértené. Azt mondaná Jamesnek, hogy a kviddics nem számít, csupán az a fontos, hogy a fia önmaga legyen, és jól érezze magát. Ráadásul mindezt komolyan is gondolná, mégis, ez a tudat nem javított James kedélyén.

Zane viszont bejutott a Hollóhát csapatába, és emiatt törként szúrt bele a keserű irigység. Azonnal el is szégyellte magát, de ez nem változtatott az érzésein. Zane mugli születésű volt, ráadásul amerikai! A kviddicsnek egy zavarba ejtő rejtélynek kellene lennie a számára, Jamesnek pedig a vérében kellene, hogy legyen a repülés minden fortélyja, a mentőakciókról nem is beszélve. Hogyan romolhattak el a dolgok ilyen gyorsan?

Mikor elérte a Griffendél klubhelyiségét, James szorosan a fal mellett osont végig a szobán, és igyekezett elkerülni annak a pár embernek a pillantását, akik a barátaikkal nevetgéltek, zenét hallgattak, leckéjük fölé görnyedtek, vagy éppen a díványon csókolóztak párjukkal. Felsietett a lépcsőn a sötét és csendes hálóterembe. Az apja idején a hálószobák évfolyamok szerint voltak szétválogatva, de James most kimondottan örült, hogy felsőévesekkel osztozik a helyiségen. Ők mindig önbizalommal töltötték el, a bizonyossággal, hogy mindez túlélhető. Per pillanat igazán ráfért volna a bátorítás, vagy legalábbis valaki, aki észreveszi a szenvedését, és igazat ad neki. Az üres szobában körbepillantva nagyot sóhajtott.

James megfürdött a kis fürdőszobában, átöltözött, aztán az ágya szélére telepedett, és kibámult az éjszakába. Nobby kíváncsian fürkészte őt az ablak melletti kalitkából, s időről időre összecattintotta csőrét. Feltehetően ki szeretett volna menni, hogy fogjon egy-két egeret, de James nemigen törődött vele. Odakint végre kifáradni látszott az eső, a felhők kezdtek felszakadozni, teret hagyva az ezüstösen ragyogó, hatalmas holdnak. James sokáig figyelte a világító korongot, nem tudván, mire vár, vagy hogy egyáltalán vár valamire. Végül, amire számított, nem történt meg. Senki nem jött fel a lépcsőn az odalent hangoskodók közül. Végére is péntek este volt, senki más nem bújik ilyen korán ágyba. Szörnyen magányosnak és reményvesztettnek érezte magát. Bebújt a takaró alá, és onnan meredt a holdra.

Hamarosan elaludt.

James a hétvége nagy részét a Griffendél klubhelyiségében töltötte céltalan bóklászással és búslakodással. Jól tudta, hogy sem Ralph, sem Zane nem juthat be a jelszó nélkül, de nem is volt olyan hangulatban, hogy találkozzon velük – vagy bárki mással. Elolvasta az órákon feladott fejezeteket, és gyakorolta a pálcakezelést. Rendkívül felbosszantotta, hogy egy-egy száználmas gördülésnél többet képtelen volt kicsikarni a gyakorlásra kiosztott tollból. Húsz perc után kimerülten hátradőlt, elmormolt egy olyan szót, amit

az anyja nem is sejtett, hogy ismer, aztán lecsapta az asztalra pálcáját. Abból lila szikrák pattantak ki, mintha meglepte volna gazdája hirtelen kitörése.

Végül eljött a szombat este, s vele az Argus Frics oldalán elvégzendő büntetőmunka. James azon vette észre magát, hogy Frics nyomában caplat a folyosókon, kezében egy vödörrel és egy hatalmas súrolókefével. Frics néha váratlanul megtorpant, és anélkül, hogy megfordult volna, a padló, fal vagy az egyik szobor egy pontjára mutatott. Ahogy James odanézett, egy firkát vagy egy feltapasztott rágógumit látott, amit nagy sóhajt követően nekiállt lesikálni. Frics úgy bánt vele, mintha személyesen James lett volna felelős az összes őt ért sérelemért. Miközben James dolgozott, Frics folyvást csak magában motyogva füstölgött, és azokat az időket siratta, mikor még jobbféle büntetéseket is kiszabhatott. Mire James engedélyt kapott, hogy visszatérjen a szobájába, ujjai sajogtak, vörösre fagytak és Frics ronda, barna szappanától bűzlöttek.

Vasárnap délután James sétára indult az udvaron, ahol Tedbe és Petrába botlott. Egy pokrócon heverték, és látszólag egy rakás csillagtérképen dolgoztak.

- Most, hogy Trelawney Madame Delacroix-val osztozik a jóslástanon, még igazi házi feladatot is kapunk - panaszkodott Ted. - Régebben csak teazaccot kellett nézegetnünk, meg mindenféle gyászos, komor jóslatokat kitalálnunk. Na, az jó móka volt.

Petra egy fának vetette hátát, a különböző térképek és pergamenek az ölében heverték, s néha összehasonlította őket egy a pokrócon fekvő, vastag könyvben szereplő konstellációk képeivel.

- Trelawneyval ellentétben, úgy tűnik, Delacroix-nak az a különös felfogása van, hogy az asztrológia igenis fontos tudományág - magyarázta, némi undorral rázva a fejét. - Hogy egy az űrben köröző sziklatömb honnan tudhat bármit is a jövőről, az nekem magas.

Ted azt javasolta Jamesnek, hogy maradjon, mert a végén még túlságosan belemerülnek a tanulásba. Mivel a fiú úgy látta, hogy nem zavart meg semmi személyeset, és sem Ted, sem Petra nem akarja felhozni a kviddicsválogatáson nyújtott teljesítményét, James lehuppant a pokrócra, és belekukucskált a csillagtérképbe. A bolygókat fekete-fehér rajz jelölte, mely mellett ott díszelgett a planéta neve, és különböző mitológiai lények ábrája. A képek lassan keringtek a pergamenen, pályájuk vörös ellipszis formájában rajzolódott ki.

- Na, és ezek közül melyik bolygóról jött a Marsalkó? - kérdezte James szárazon.

- Kac-kac - húzta el a száját Petra.

James komótosan lapozgatta a hatalmas, csillagképekkel teli könyvet, s közben a mozgó planétákat és az idegennek ható asztrológiai szimbólumokat vizsgálta.

- Végül is hogy jön ki egymással Trelawney professzor és Madame Delacroix? - kérdezte egy perc csönd után. Úgy emlékezett, Damien némi súrlódást említett a két tanár között.

- Tűz és víz – felelte Ted. – Trelawney próbál kedves lenni, de egyértelmű, hogy ki nem állhatja a vudukirálynőt. Delacroix ellenben nem is próbál úgy tenni, mintha kedvelné Trelawneyt. Két eltérő gondolkozású iskolából valók, minden értelemben.

- Nekem Trelawney gondolkodása jobban tetszik – motyogta Petra, miközben egy rövidke jegyzetet firkantott a pergamenjére.

- Mind tudjuk, mire gondolsz, édes – nyugtatgatta Ted, majd Jameshez fordult. – Petra azért kedveli Trelawneyt, mert a szíve mélyén tudja, hogy a jóslástan valójában csak egy rakás véletlenszerű változó, amit a gondolataid rendbetételére használhatsz. Trelawney persze mindezt titokzatosnak tartja, de attól még tudja, hogy az egész egy szubjektív humbug. Petra a tények embere, így tetszik neki, hogy ha Trelawney komolyan is veszi a dolgot, mégsem túlságosan szigorú az ügyben.

Petra nagyot sóhajtott, és összecsapta a könyvét.

- A jóslástan nem tudomány. Pszichológia. Trelawney legalább a gyakorlatra helyezi a hangsúlyt, ha nem is a hitre. Delacroix... - Szemét forgatva maga mellé hajította a könyvet.

- Jövő héten tesztet írunk – magyarázta Ted gyászos hangon. – Igazi jóslástan tesztet valami csillagászati eseményről, ami egy éven belül következik be. Sorba állnak a bolygók, vagy mi.

- Sorba állnak? – vont a szemöldökét James.

- Bolygóegyüttállás lesz – mondta Petra türelmesen. – Igazából elég nagy dolog, párszáz évente csak egyszer történik. Na, ez tudomány. Tudni, hogy melyik rühes dög milyen bolygót reprezentál, hogy ez meg az az égitest melyik eszelős kis törzs istene volt, és hogy mi az „asztrológikus prekognitív mátrix harmóniája”, az nem.

Ted összevont szemöldökkel Jamesre sandított.

- Egy nap úgyis kiszedjük Petrából, mi is szunnyad a belsejében.

A lány az egyik nagyobbfajta csillagtérképpel nagyot koppintott Ted fejére.

Később James a Hollóhát asztalánál pillantotta meg Zane-t és Ralphot. Láta, hogy Zane egyszer pontosan rá néz, és kimondhatatlanul örült, hogy a fiú meg sem próbál odamenni hozzá, hogy beszéljen vele. Tudta, hogy kicsinyes dolog, de még mindig maró irigységet és szégyent érzett. Gyorsan evett, aztán kisietett a nagyteremből, habár fogalma sem volt, hová menjen.

Az estére kellemes hűvösség telepedett, ahogy az izzó napkorong lebukott a hegyek mögé. James felfedezőútra indult az udvaron, hallgatta a tücskök ciripelését, és köveket hajigált a tóba. Elsétált Hagrid kunyhójához is, de az ajtón egy nagy, ügyetlen betűkkel rótt üzenet fogadta, miszerint Hagrid hétfő reggelig az erdőben lesz. James úgy vélte, feltehetően Gróppal és annak barátnőjével tölti a hétvégét. Kezdett sötétedni, így hát James sarkon fordult, és leverten a kastély irányába indult.

Már a klubhelyiség felé tartott, mikor úgy döntött, tesz egy kitérőt. Kíváncsi volt valamire.

A trófeatárolót számtalan lámpás világította meg, így a kupák, plakettek és szobrok szinte derengeni látszottak. James lassan haladt előre, menet közben a többtíz éves kviddicscsapatok csoportképét vizsgálta. Mezők

idejétmúlnak látszott, de a mosolyukon és a magabiztos arckifejezésükön mit sem fogott az idő. Volt ott arany és bronz trófea, antik cikeszek, és leszíjazott, de attól még meg-megrázkódó gurkók.

James majdnem a vitrinsor végén torpant csak meg, a Trimágus Tusa részlege előtt. Az apja arcán ugyanaz a kényelmetlen mosoly játszott, mint korábban, és még mindig hihetetlenül fiatalnak és rendetlennek tűnt. James előre hajolt, és a Trimágus kupa másik oldalán lévő fényképet kezdte vizsgálgatni, Cedric Diggoryét. A fiú a fotón jóképű volt, arcán az az arckifejezés volt látható, mint a régi kviddics csapatképek szereplőin; az örök fiatalság és önbizalom kifejezése. James közelebből is megnézte a fényképet. Ez az arckifejezés akadályozta meg benne, hogy már először is észrevegye a kapcsolatot.

- Te voltál az - súgta James a képnek. Nem igazán kérdezte, inkább kijelentette.

A fiú a képen tovább mosolygott, s lassan bólogatott, mintha csak egyetértene. James nem számított válaszra, ám amikor kezdett felegyenesedni, a Trimágus kupa alatti ezüst plaketten valami megváltozott. A belevázolt felirat valamiként belesüllyedt a fém síkjába, aztán egy pillanattal később új szöveg kezdett kirajzolódni. A szavak lassan bukkantak elő, tökéletes csendben.

James Potter

Harry fia

James hátán végigfutott a hideg.

- Igen - súgta nagyot bólintva.

A felirat ismét szertefoszlott, hogy aztán pár másodperccel később újnak adja át a helyét.

Mennyi idő

Telt el

James először nem értette kérdést, s kissé megrázta a fejét.

- Én... Sajnálom. Mennyi idő telt el mióta?

A betűk megint belesüllyedtek az ezüst plakettbe, azután szinte végtelennek tűnő idő után és rendkívül lassan újak rajzolódtak ki rajta, mintha a művelet hatalmas erőfeszítésbe kerülne.

Mióta meghaltam

James nagyot nyelt.

- Nem tudom pontosan. Talán tizenhét, vagy tizennyolc év.

A felirat fokozatosan halványodott el, s majdnem egy percig nem is érkezett válasz. Végül:

Furcsa itt az idő

Többnek tűnik

Kevesebbnek

James nem tudta, mit mondjon. Hatalmas magány és szomorúság telepedett a folyosóra, és magára Jamesre is, akár egy jéghideg ködfelhő.

- Az... - James hangja elcsuklott. Megköszörülte a torkát, nagyot nyelt, és ismét nekirugaszkodott. - Az apám és az anyám, Ginny, régen Weasley volt... szoktak beszélni rólad. Néha. Ők... ők még emlékeznek rád. Kedveltek téged.

A szavak újra megváltoztak.

*Ginny és Harry
Mindig is tudtam
Határozottan volt köztük valami*

Cedric kísértete mintha kezdett volna elszivárogni, szertefoszlni a folyosó hűvös levegőjében. A felirat lassan elhalványodott. James még annyi mindent kérdezett volna, a mugli behatolóról, hogy hogyan jutott be, de most mindez lényegtelennek tűnt. Valami olyasmit akart mondani, ami könnyít valamennyit a Cedric jelenlétére boruló mélységes szomorúságon, de semmi nem jutott eszébe. Végül újabb szó kezdett kibontakozni a sík ezüstlapból, a betűk lassan, s csak halványan jelentek meg.

Boldogok

James elolvasta ezt, s úgy vélte, kérdés lehet, így alaposan megfontolta. Végül biccentett.

- Igen, Cedric, azok. Boldogok vagyunk.

Még be sem fejezte a mondatot, a felirat már köddé is vált, s a folyosón mintha hosszú, kimerült sóhaj hallatszott volna. Mikor vége volt, James körbenézett, s biztos volt benne, hogy megint egyedül van. Mire visszapillantott a Trimágus kupa alatti plakettre, azon már a korábbi cirádás véset volt látható. James összerezsent, karjait összefonta maga körül, aztán sarkon fordult, és visszaindult az előcsarnok felé. A szellem végre megszólalt, és Cedric Diggorynak bizonyult.

Boldogok vagyunk, gondolta James. Miközben a klubhelyiségbe vezető lépcsőket rózta, rájött, hogy ez valóban így van. Egy kicsit ostobának érezte magát, amiért egész hétvégén önvádban és irigységben fürdőzve lődörgött. Hirtelen minden jelentéktelennek tűnt. Egyszerűen csak örült, hogy itt lehet a Roxfortban, új barátokat szerzett, s kihívások és kalandok végtelen sora vár rá. Futni kezdett, csak a portrélyuknál torpant meg. Másra sem vágyott, csak hogy a hétvégéből hátra levő pár órát valami vidám dologgal töltse, nevetéssel, és hogy végre elfelejtkezzen az egész kviddics-katasztrófáról. Ha alaposabban belegondolt, még vicces is volt a maga módján.

Ahogy belépett a klubhelyiségbe, megállt és körülnézett. Ralph és Zane a többi Bajkeverő körében ott ücsörgött az ablak melletti asztalnál. Mind felpillantottak rá.

- Itt a mi kis úrlényünk! - rikkantotta Zane vidáman. - Épp azon elmélkedünk, hogyan használhatnánk fel a gyakorlatban a seprűkezelési tehetségedet. Mit szólnál egy amolyan Roswell mókához? Ralph pálcája mindig ott lesz, hogy elkapjon.

Ralph félénk mosollyal meglengette a pálcát. James csak a szemét forgatta, és csatlakozott a társasághoz.

Hétfőn reggel James későn kelt. Leszaladt a nagyterembe abban a reményben, hátha bekaphat egy falat pirítóst még átváltoztatástan előtt, de az ajtóban Ralphba és Zane-be ütközött.

- Nincs idő, haver – fordította meg Ralph. – Nem késhetünk az első órától. McGalagony tartja, és nagyon, nagyon csúnya dolgokat hallottam arról, hogy mit tesz a későkkel.

James hatalmasat sóhajtott, aztán felvette a lépést, és barátaival végigsietett a zajos, diákoktól nyüzsgő folyosókon.

- Azért remélem, azokat megkíméli, akiknek korog a gyomra óra alatt.

Zane menet közben a markába nyomott valami.

- Vess majd ebbe egy pillantást, ha az időd engedi. Ralphie-nak már megmutattam, és totál kiakadt tőle. Megjelöltem neked a lényegét.

Vastag, molyrágta könyv volt. Kopott szövetburkolata valaha piros lehetett, a lapok megsárgultak, és azzal fenyegettek, hogy bármikor kihullhatnak.

- Mi ez? – kérdezte James, mivel képtelen volt kivenni az évek során erősen megfakult dombornyomásos címet. – Jackson és Flitwick mellett egy egész évre való olvasnivalóm van.

- Ez érdekel majd, higgy nekem. *Párhuzamos történelmek könyve*, hetedik kötet – mondta Zane. – A Hollóhát könyvtárából szereztem. Csak olvasd el azt a részt, amit jelöltem.

- A Hollóhátnak saját könyvtára van? – pillantott fel Ralph telitömött hátizsákjából, amelyből az átváltoztatástan könyvét igyekezett kirángatni.

- Nektek mardekárosoknak meg sárkányfej lóg a falatokról – vont vállat Zane. – Kinek a pap, kinek a paplan.

Ahogy befordultak az átváltoztatástan terem folyosójára, több kisebb csoport mellett is elhaladtak. Tagjaik közül páran kék „Ne higgy a győzteseknek!” kitűzöt viseltek. Ahogy teltek a napok, egyre többeken lehetett látni, s a hirdetőtáblákon felbukkanó üzenetek szerint a jelvények egy „Haladó elem”-nek nevezett klub jelképei. James növekvő aggodalommal figyelte, hogy a kitűzőket nem csak mardekárosok viselték.

- Az apád ma idejön, mi, Potter? – kiáltotta utánuk egy alattomosan vigyorgó idősebb fiú. – Kis összeröffenés az amcsi haverokkal?

James megtorpant, és a beszélőre sandított.

- Idejön ma, igen – felelte kipirult arccal. – De fogalmam sincs, miféle „haverokról” beszélsz. Még nem találkozott korábban az amerikaiakkal. Talán utána kellene olvasnod egy kicsit, mielőtt kinyitod a szádát.

- Ó, olvasunk mi, elhiheted – felelte a fiú elboruló arccal. – Többet, mint te és az apád szeretnétek, hogy olvassunk, ebben biztos vagyok. A ti fajtátok nem rejtheti mindörökre véka alá az igazságot.

- Hogy véka alá az igazságot? – mondta James. Dühre felülkerekedett az óvatosságán. – Ez mégis mit jelentsen?

- Olvasd el a kitűzőket, Potter! Nagyon jól tudod, hogy miről beszélünk – válaszolta a fiú, majd megigazította a hátizsákját, és barátai oldalán megindult a folyosón. – Vagy ha mégsem – nézett vissza a válla fölött –, akkor ostobább vagy, mint amilyennek látszol.

James csak pislogni tudott elképedésében és dühében.

- Mi ez az egész?

Ralph felsóhajtott.

- Nyomás, szerezzünk egy széket! Mindent elmondok, habár magam sem értem teljesen.

Végül mégsem maradt idejük beszélgetni óra előtt. McGalagony igazgató, aki már az apjának és anyjának is átváltoztatást tanított, még mindig adott órát, és akkori szigorú komolyságából mit sem veszített. Elmagyarázta az alapszintű pálcamozdulatokat és varázsigéket, és egy könyv tonhalas szendviccsé varázslásával mutatta be a folyamatot. Még meg is kért egy Carson nevű diákot, hogy egyen egy falatot a szendvicsből, így miután visszaalakította azt eredeti alakjára, a könyvön ott voltak Carson fognyomai, és hiányzott belőle egy kisebb darab. Lenyűgözött sóhajok hallatszottak szerte a teremben. Carson a harapott lapokra meredt, kezét a hasára nyomta, és aggodalmas töprengés látszódott arcán. Az óra végén McGalagony azt kérte az osztálytól, hogy vegyék elő a pálcájukat, és a helyes pálcamozdulatokkal próbálják barackká változtatni az eléjük helyezett banánt.

- *Persica Alteramus* - ismételte el a varázsigét, túlharsogva a diákok zajos próbálkozásait. - Hangsúly az első szótagon. És ne bánkódjanak, ha nem sikerül, első alkalommal ez még nem elvárás. Ha a banánon a barackéhoz hasonló szőrös héj képződik, azt már sikerként könyvelhetjük el mára. Csak óvatosan, Miss Majaris! Kis, körkörös legyintéseket!

Zane tajtékozva bámulta a banánját, és a pálcájával bökölte.

- *Persica Alteramus!* - Nem volt látható változás, így összeszorította az ajkait. - Most te jössz, James, lássuk, hogy megy!

James vállat vont, aztán a varázsigét kimondva a gyümölcs felé legyintett pálcájával. Az a másik oldalára fordult, de határozottan banán maradt.

- Lehet, hogy belülről változik át - találgatta Zane reménykedve. - Talán ha meghámoznánk, odabent tiszta barack lenne az egész.

James fontolóra vette ezt, aztán megrázta a fejét. Mindketten újra próbálkoztak Ralph figyelő tekintete keresztüztében.

- Jobban mozogjon a csuklótok. Tisztára úgy festetek, mintha éppen egy repülőnek segítenétek leszállni.

- Könnyű mondani - jegyezte meg Zane két kísérlet között. - Lássuk, te mit tudsz, Ralphinator!

Ralph vonakodni látszott. Ujjaival az asztal szélén heverő pálcát birizgálta.

- Rajta, Ralph - biztatta James is. - Eddig kiválóan kezelted a pálcádat, mitől tartasz?

- Semmitől - védekezett Ralph. - Nem tudom.

- Hogy az a...! - kiáltott fel Zane, majd pálcáját az asztalra dobta, s helyette a banánt ragadta meg. Felemelte, és azzal kezdett böködni a pálca felé. - Lehet, hogy így több szerencsével járok.

James és Ralph kerekre nyílt szemekkel meredtek rá, így nagyot sóhajtott.

- Gyerünk már, Ralph! Csak egy barack. Te is tudod, hogy képes vagy rá. Mire vársz még?

Ralph elfintorodott, aztán nagyot sóhajtván felemelte hatalmas pálcáját. Könnyedén a banán felé legyintett vele, s a varázsigét olyan határozottan mondta ki, mintha direkt el szeretné rontani. Vakító villanás töltötte be a termet, és olyasfajta durrogás hallatszott, mint amelyet a tűzbe dobott

fenyőtoboz produkál. Az osztály egy emberként fordult Ralph felé a hangzavarra. Szürke füstfelleg terpeszkedett Ralph asztala fölött. A fiú tágra nyílt szemmel, zaklatott arccal igyekezett elhajolni a gomolyag elől. Amint a füst felszállt, James közelebb hajolt. Ralph banánja még mindig a helyén volt, látszólag érintetlenül.

- Hát - törte meg Zane a hirtelen beállt csendet -, ez egy kicsit...

Halk, cuppanó hang hallatszott Ralph banánja felől. A héj lassan felhasadt, és kezdett szétválni, mintha csak egy kocsonyás, sárga virág volna. Körben a diákok levegőért kapdostak, amint egy zöld inda nőtt ki a banán közepéből, s körbe-körbe tapogatózva nyújtózkodni kezdett. Ahogy a kacs emelkedni kezdett, kiegyenesedett, s vonagló, mégis kecses mozdulatokkal ágaskodott fel az asztalon. A banánból újabb indák bújtak elő, sugárszerűen szétterültek, s rátalálva az asztal szélére alácsavarodtak, és erősen megragadták azt. Ágak váltak ki a főszárból, amely egyre vastagabb lett, s színe kifakult, míg sárgászöld faszínű nem lett. Hirtelen rügyek és levelek robbantak ki az ágakból, mindössze egyetlen másodperc alatt.

Végül, mikor a fa elérte a másfél méteres magasságot, fojtott pukkanások sorozata hallatszott. Az alacsonyabb ágak végein fél tucat barack nőtt ki, a föld felé húzva azokat. Az összes gyümölcs nagy és érett volt.

James elszakította tekintetét a fáról, és körbenézett a teremben. Minden szem Ralph tökéletes kis barackfájára szegeződött, a nézelődők pálcsás keze megdermedt a levegőben a döbbenettől. McGalagony igazgató is feszülten meredt a fára, szája tátva maradt meglepetésében. Aztán az élet visszatért a helyiségbe, s váratlanul mindenki spontán tapsviharban tört ki.

- Ő az enyém! - kiáltotta Zane átvetve karját Ralph válla felett. - Én láttam meg előbb!

Ralph Zane-re pillantott, s kissé üres tekintettel, bárgyún elmosolyodott. James azonban jól emlékezett a fiú arckifejezésére, mikor a fa kezdett kinőni a banánból - akkor egyáltalán nem mosolygott.

Percekkel később, mikor a trió már a folyosón lépdelt, a barackot majszoló Zane még mindig beszélt.

- Most komolyan, Ralph. Egy kicsit kiráz tőled a hideg. Durva mágia bujkál benned. Mit gondolsz?

Ralph ismét felvillantotta azt a bizonytalan, aggodalmas mosolyt.

- Hát, igazából...

- Mi az? - vont a össze a szemöldökét James. - Ki vele, Ralph!

- Jól van - sóhajtotta Ralph, majd megtorpant, és az egyik kiszögellés mögé vont a másik kettőt. - De ez csak találgatás, oké?

James és Zane biccentettek, jelezvén Ralphnak, hogy folytassa.

- Esténként szoktunk gyakorolni a többi mardekárossal - magyarázta Ralph. - Csak az alapokat. Tanítottak pár dolgot. Lefegyverző bűbájokat, meg pár trükköt és rontást, amit az ellenségeimen használhatok.

- Miféle ellenségeid vannak neked, Ralph? - pislogott Zane, miközben baracklevet nyalogatott az ujjáról.

- Csak úgy, általában ellenségek - legyintett Ralph türelmetlenül. - Így mondják a házamban. Mindegy, a lényeg, hogy állítólag jobb vagyok az

átlagnál. Nem hiszik, hogy mindössze egy egyszerű mugli kölyök volnék, aki valami csoda folytán mágikus génekhez jutott. Szerintük legalább az egyik szülőm valamelyik nagy varázslócsaládból származik, csak nem tudok róla.

- Azt azért csak észrevetted volna, nem? - vonta fel a szemöldökét James kételkedve. - Mármint, azt mondtad, az apád mugli komputerekkel foglalkozik.

- Ó igen... - hagyta rá Ralph, de aztán lehalkította a hangját. - De az anyám... Még nem említettem nektek, hogy meghalt, igaz? Nem - válaszolta meg a saját kérdését. - Hát persze, hogy nem. Nos, ő meghalt, még mikor nagyon kicsi voltam. Sosem ismertem. Mi van, ha boszorkány volt? Úgy értem, azoknak az ősi, aranyvérű varázslócsaládoknak a leszármazottja, és apám még csak nem is tudott róla. Megegyik néha, hogy a varázstudók muglikba szeretnek bele, és aztán sosem támad alkalmuk elmondani életük legnagyobb titkát. Az aranyvérűek valószínűleg nem nagyon csípi az ilyesmit, de attól még... - Nagyon sóhajtott, és oda-vissza járatta tekintetét Zane és James között.

- Hát - mondta James óvatosan -, igen. Elvileg lehetséges. Furább dolgok is történtek már.

Zane felvont szemöldökkel végiggondolta a dolgot.

- Ez elég sok mindent megmagyarázna. Lehet, hogy valamiféle hercegnek születél, vagy ilyesmi. Talán mesés vagy, hatalom és mások várományosa vagy!

Ralph elfintorodott, majd ismét kilépett a nyüzsgő folyosóra.

- Azért ne ragadd el magad! Ahogy mondtam, ez csak találgatás.

James egészen addig a két másik fiúval maradt, míg el nem kellett mennie a következő órájára. Gyógynövénytanra egyikük sem tartott vele, így megbeszélték, hogy délután találkoznak, aztán átvágott az udvaron az üvegházak felé.

Longbottom professzor, arcán kedves mosollyal, már messziről üdvözölte Jamest. A fiú mindig is kedvelte Neville-t, még ha sokkal halkabb és visszafogottabb is volt, mint az apja, vagy Ron bácsikája. James ismerte a történetét Neville utolsó iskolai évének, mikor minden lehetséges eszközzel küzdött a minisztériumot és a Roxfortot irányító Voldemort ellen. A végén még az óriáskígyó Nagini fejét is levágta, ezzel eltépve az utolsó láncot, ami Voldemortot a halhatatlansághoz kötötte. Mégis nehéz volt elképzelni ilyen helyzetben az ösztövért, kissé esetlen professzort látva, amint az üvegház elejében lévő asztalon a kannákat és palántákat rendezgeti.

- A gyógynövénytan - kezdte Neville olyan szélesen gesztikulálva, hogy véletlen felborított egy kis virágcserepet. Villámgyorsan utána kapott és visszabillentette, amitől némi föld hullott a papírjaira. Kínosan mosolyogva pillantott fel az osztályra. - A gyógynövénytan... nos, természetesen a gyógynövények tudománya, ahogy ezt láthatjátok is - mutatott körbe a növények és fák kusza erdején, melyek a melegház fala mentén zsúfolódtak. Jamesnek eszébe jutott, hogy Longbottom professzor talán szívesen vetne egy pillantást a barackfára, amely az előbb nőtt ki az átváltoztatástan terem egyik asztalából.

- A gyógynövény a mágia gyökere, az... ööö... gyakorlati varázslás alapja. Bájitalok, gyógyszerek, pálcakészítés, sőt, több bűbáj is igényel némi háttérrel a mágikus növények világában. Ezen az órán a legfontosabb gyógyfű forrásaink számtalan felhasználási módját fogjuk tanulmányozni a furunkulától a *Mimbulus Mimbeltoniáig*.

A szeme sarkából James mozgást vett észre. Az egyik növény egy az ablakpárkány mellett ülő, bőszen jegyzetelő elsőéves lány felé nyújtogatta az indáját. Az inda óvatosan megérintette a lány hátát, aztán átbújt a fülbevalójának karikáján. Amint a növény lassan maga felé kezdte húzni őt, a lány szeme elkerekedett, és elhajtotta a pennáját.

- Au! Au, au, auu! - jajgatott a lány, és kezét a füléhez kapva leoldalmazott a székéről. Neville körbenézett, s mikor észrevette, mi történt, odaugrott a diákjához.

- Igen, ragadja meg az indát, Miss Patonia! Ez az. – Előre nyúlt, és vigyázva kezdte lefejtetni a fülbevalóról a növényt, ami tovább tekergőzött. – Látom, rátalált a mi kis *Larcenous Ligulousunkra*, vagyis inkább az talált önre. Sajnálom, hogy nem figyelmeztettem, mielőtt leült. Több száz évvel ez előtt kalózkodó tenyésztették ki, mert ösztönösen magához gyűjti a csillogó tárgyakat, hogy segítségükkel felnagyítsa a napfényt, s ezáltal növelje a fotoszintetizációt. Majdnem kihalt, mikor a nagy tisztogatások alatt szisztematikusan levadászták és felgyújtották a fajtáját. – Neville végre megtalálta a növény szárát, megtekerte körülötte párszor az indát, aztán a földre dőfte a hegyét egy csillogó fémkarika mellé. Patonia a fülét dörzsölte, és olyan pillantásokat vetett a növényre, mintha képzeletben máris a saját nagy tisztogatását tervezné.

Neville visszatért az asztalához, és vége-hossza nincs monológba kezdett a maga előtt takaros sorba rendezett növényekről. James nagyot ásított. Az üvegházban uralkodó hőség teljesen elálmosította. Hogy ébren tartsa magát, a táskájába nyúlt a tollszáraért, meg némi pergamenért. Ujjai a könyvbe ütköztek, amelyet Zane-től kapott. Papírok takarásában előhúzta a hátizsákból, és óvatosan az ölébe fektette. Mikor megbizonyosodott róla, hogy Neville eléggé belemélyedt kedvenc tantárgyába ahhoz, hogy ne vegye észre, James kinyitotta a könyvet Zane jelzésénél. Érdeklődése azonnal feltámadt, ahogy az oldal tetején lévő címre esett a pillantása: *Feodre Austramaddux*. Előrébb hajolt ültében, és gyorsan olvasni kezdett.

A fordított ismeretszerzés és a visszamenőleges jóslással végzett történetírás elszánt támogatója, a látnok és történész Austramadduxot mégis főként Merlinus Ambrosiusnak, a legendás mágusnak és a Merlin Rend alapítójának utolsó napjairól szóló fantasztikus beszámolóit teszik igazán ismertté a modern varázstársadalom számára. Austramaddux elbeszélésében, mely teljes egészében megtalálható a varázsló híres, *A mágikus világ fordított története* című írásában, (lásd a tizenkettedik fejezetet) elárulja, hogy kapcsolatban állt Merlinnussal abban az időben, mikor az Európa királyainak speciális udvari régenseként tevékenykedett, karrierje utolsó szakaszában. A mágus teljesen

kiábrándult a mágikus világban fejét felütő korrupciótól, amely a mágiamentes királyságokban gyökerezett, onnan indult a „fertőzés”. Merlinus köztudomásúan azt híresztelte, hogy „kilép a földi világból”. Mi több, állítása szerint egyszer, talán századok vagy évezredek múlva, visszatér majd, mikor a mágikus és mágiamentes világok közötti egyensúly, ahogy Austramaddux fogalmazott, „megérik a közreműködésre”. Ez a jóslat az elmúlt évszázadokban azóta is számtalan terv és összeesküvés forrása volt, melyeket főként olyan forradalmárok vezettek, akik hittek benne, hogy Merlinus visszatérése megkönnyítené terveik beteljesülését, és egy nyílt háború eljövételét a mágiamentes világ ellen.

James megállt az olvasásban. Az agya teljes fordulatszámra pörgött, amint próbálta összerakni a dolgokat. Egész életében ismerte Merlint, valahogy úgy, ahogy a mugli gyerekek Szent Miklóst; nem, mint történelmi alakot, hanem inkább, mint egy mesebeli karaktert. James sosem kételkedett benne, hogy Merlin valóban létezett, mindössze sosem gondolkodott rajta, hogy milyen ember lehetett. Az eddigi egyetlen kapcsolatai a varázslóval csak azok a buta kifejezések voltak, mint a „Merlin szakállára” vagy „Merlin gatyájára”, amelyek vajmi keveset árulnak el a nagy varázsló jelleméről. Austramaddux szerint Merlin afféle mágikus tanácsadó volt a mugli királyok és vezetők számára. Lehetséges volna, hogy Merlin idejében a boszorkányok és varázslók nyíltan felvállalták magukat a muglik előtt, nem voltak titokvédelmi törvények, sem kiábrándító bűbájok? És ha igen, vajon Merlin mit értett azon, hogy a muglik „megfertőzték” a varázsvilágot? S még inkább, mire gondolt, mikor azt mondta, visszatér, ha a világ „megérik a közreműködésre”? Nem csoda, hogy a sötét varázslók évszázadokon át próbálták valóra váltani Merlin jóslatát, és visszahozni a világra a nagy mágust. A sötét varázslók mindig is igyekeztek uralkodni a muglikon, és úgy tűnt, ez az alapja, hogy azt hitték, Merlin, minden idők leghatalmasabb varázslója segíthet elérni céljaikat.

Hirtelen eszébe jutott valami, amitől még a lélegzete is elakadt. Austramaddux nevét először egy mardekáros által létrehozott profil formájában látta. A Mardekár mindig is a sötét varázslók háza volt, akik át akarták venni az irányítást a mugli világ fölött. Mi van, ha Austramaddux titokzatos feltűnése nem egyszerű véletlen? Mi van, hogy ez egy új sötét terv első jele? Mi van, ha a mardekáros, aki megalkotta a profilt, egy olyan terv résztvevője, melynek célja, hogy elősegítsék Merlinus Ambrosius megjósolt visszatértét, és egy végső háború élére állítsák őt, mely a mugli világ ellen indul?

James fogcsikorgatva hajtotta be a könyvet. Egy pillanatra, ahogy belegondolt, minden a helyére került. Ez megmagyarázná, miért használna egy mardekáros olyan nevet, amelyet még a házvezető tanára is csak viccként emleget. A mardekáros tudja, hogy Austramaddux ennél fontosabb, és hamarosan be is bizonyítja, ha a terve valóra válik. James szíve majd kiugrott a helyéről, ahogy csak ült, és egymást kergették a gondolatai. Kinek

mondhatná el? Természetesen Zane-nek és Ralphnak. Ők talán már maguktól is gondoltak erre. Az apjának? James úgy döntött, neki nem. Legalábbis még nem. James elég idős volt ahhoz, hogy tudja, a legtöbb felnőtt sosem hinne el egy ilyen sztorit egy gyereknek; még ha az képekkel tudná bizonyítani, akkor sem.

Jamesnek fogalma sem volt, mit tehetne egy ilyen terv megakadályozásának érdekében, de azt tudta, *most* mit kell tennie. Ki kell derítenie, melyik mardekáros vette el Ralph GameDeckjét. Meg kell találnia a mardekárost, aki Austramaddux nevét használta.

Végig ez járt a fejében, mikor óra után olyan gyorsan távozott a melegházból, ahogy csak tudott, így teljesen elfelejtkezett róla, hogy az apja, Harry Potter aznap délután érkezik az amerikaiakkal tartandó megbeszélésre.

Ahogy James átvágott az udvaron, zajos gyülekezetre lett figyelmes. Lelassított, és hallgatózni kezdett. Kiáltás és kántálás hangja keveredett egy népes csoport beszélgetésének zsvijába. Ahogy befordult a kastély fala mentén, a hangzavar egyre fokozódott. Nagyszámú csapat bukkant fel a szeme előtt, melyhez minden irányból újabb és újabb diákok csatlakoztak. A legtöbbeket csak a kíváncsiság hajtotta oda, de voltak olyanok is – főként a gyülekezet magjában –, akik egyre csak szlogeneket kántáltak, az öklüket rázták, és hatalmas, kézzel festett táblákat és transzparenseket lóbáltak. Ahogy közelebb ért, James már el is tudta olvasni az egyik transzparenst, és a szíve a torkába szökkent. „Legyen vége a minisztériumi aurorok fasizmusának!” Egy másik, az ég felé rázott táblán más felirat áll. „Mondd el az IGAZAT, Harry Potter!”

James óvatosan megkerülte a csoportot, s közben igyekezett észrevétlen maradni. Az előcsarnokba vezető lépcsőtől nem messze Tabitha Corsica éppen interjút adott egy rikítóan lila szemüveget viselő nőnek, aki már-már nevetséges érdeklődéssel itta a lány szavait. James növekvő félelemmel ismert rá Rita Vitrolra, a Reggeli Próféta vezető oknyomozó riporterére, apja egyik legkevésbé kedvelt ismerősére. Ahogy elhaladt mellettük, Tabitha futólag felé pillantott, és alig láthatóan megvonta a vállát, mintha csak azt mondaná: bocs, de nehéz időket élünk, és mindenkinek tennie kell a dolgát...

Ahogy James megindult a lépcsőn, az ajtóban az igazgatónő bukkant fel, és arcán zord kifejezéssel lépdelt ki a napfényre. A legfelső lépcsőfokon pálcáját a torkához érintette, és mikor megszólalt, hangja bezengte az udvart, félbevágva a tömeg zsviját.

- Nem kérdem, hogy mi ez az egész, mert bosszantóan nyilvánvaló – mondta komoran, és James, aki ha felszínesen is, de egész életében ismerte őt, még sosem látta ennyire felbőszültnek. A professzorasszony arca halálsápadt volt, orcáját viszont harsány vörös foltok színezték. Hangját minden esetre acélos fegyelemmel kontrollálta. – Távol álljon tőlem, hogy kiábrándítsam önöket, bármiféle beteges és abszurd illúzióba ringatták is magukat, de –

függetlenül attól, hogy miben hisznek – engedtessek meg, hogy jelezzem: az iskola elveivel nem egyeztethető össze nagyra becsült vendégeink diákok általi sértegetése.

A táblák kissé lejjebb ereszkedtek, de nem teljesen. James észrevette, hogy Rita Vitrol arcán féktelen izgalommal mered föl az igazgatónőre, purlicerpennája vadul cikázott egy hosszú pergamenen.

McGalagony felsóhajtott, s igyekezett visszanyerni a nyugalmát.

- Ahogy azt önök is tudják, vannak ildomosabb módjai is a nemtetszés kifejezésének. Ez a... kinyilatkozás... se nem szükséges, se nem helyénvaló. Így hát azt remélem, most rögtön feloszlatják ezt a csődületet, és ki-ki az igazán – jól láthatóan Rita Vitrolra pillantott – fontos dolgokkal törődik majd.

- Igazgató asszony? – szólt egy hang, és Jamesnek hátra sem kellett néznie, anélkül is tudta, hogy Tabitha Corsica az. Terhes csend ereszkedett az udvarra, ahogy minden egyes szemtanú lélegzetvisszafojtva figyelte a jelenetet. James hallotta, hogy Rita Vitrol pennája tovább serceg.

McGalagony nem mozdult, csupán jelentőségteljesen végigmérte Tabithát.

- Igen, Miss Corsica?

- Nem értek egyet önnel, asszonyom – szólt Corsica nyugodtan. Gyönyörű hangja végigvisszhangzott az udvaron. – Részemről abban reménykedem, hogy alkalmunk adódik, amint azt javasolta, sokkal elfogadhatóbb és tárgyiasabb modorban megvitatni ezt a témát. Túl korán van még ahhoz, hogy ezt a témát indítványozzam az idei első Iskolai Vitafórumnak? Ez lehetővé tenné, hogy olyan tiszteletteljesen és alaposan közelítsük meg ezt a kényes témát, ami – minden bizonnyal – önnek is megfelelné.

McGalagony arca olyan volt, akár egy gránittömb, ahogy a lépcső tetejéről lebámult Corsicára. A szünet oly hosszúvá nyúlt, hogy Tabitha kénytelen volt elkapni a pillantását. Csökkenő magabiztossággal nézett körbe az udvaron. A purlicerpenna a lejegyeznivalók végére ért, a pergamen fölött lebegve várakozott a folytatásra.

- Méltányolom a javaslatát, Miss Corsica – mondta McGalagony határozottan –, de mint azt gondolhatja, sem az idő, sem a hely nem a legmegfelelőbb a vitakör napirendjének megtárgyalására. Most pedig – nézett végig kritikusan az összegyűlteken –, a témát lezártnak tekintem. Ha valaki folytatni szeretné a beszélgetést, kérem, vonuljon el a szobájába. Azt tanácsolom, mindenki távozzon, mielőtt ideküldeném Mr. Fricset, hogy írjon névsort.

A csoport kezdett felszakadozni. McGalagony észrevette Jamest, mire az arckifejezése egy csapásra megváltozott.

- Jöjjön velem, Potter – szólt türelmetlenül intve egyet. James felszaladt a lépcsőn, és követte a professzorasszonyt az előcsarnokba. McGalagony dühösen mormolt valamit, skótkockás köpenye lobogott mögötte, ahogy befordult egy oldalfolyosóra. Úgy tűnt, azt várja, hogy James kövesse, így a fiú ezt is tette.

- Nevetséges, uszító propagandisták – füstölgött, miközben Jamest a tanári szoba felé vezette. – James, sajnálom, hogy látnod kellett ezt. De még jobban, hogy egy ilyen ronda pletyka megvethette lábát e falak között.

McGalagony anélkül lépett be egy ajtón, hogy akár csak egy pillanatra is megállt volna. James egy hatalmas, kanapékkal és székekkel telezsúfolt szobában találta magát, melynek falait könyvespolcok és táblák borították. Az óriási márványkandalló mellett pedig nem más állt üdvözlésre tárt karokkal és széles mosollyal, mint az apja. James elvigyorodott, és elrohant McGalagony mellett.

- James - szólt Harry Potter boldogan, majd megölelte fiát, és összeborzolta a haját. - Örülök, hogy látlak, fiam. Hogy megy az iskola?

James megvonta a vállát és mosolygott, de hirtelen elbátortalanodott. Több ismeretlen is volt a szobában, akik mind őket figyelték az apjával.

- Mindannyian ismerik James fiamat, igaz? - kérdezte Harry megszorítva James vállát. - James, ők itt a minisztérium képviselői, akik velem tartottak erre az útra. Emlékszel még Titus Hardcastle-ra, ugye? Ők pedig Mr. Recreant és Miss Sacarhina. Mindketten a Nagyköveti Kapcsolatok Hivatalából jöttek.

James kötelességtudóan kezét rázott. Ahogy jobban megnézte, valóban emlékezett Titus Hardcastle-re, holott már régóta nem látta. Hardcastle, apja egyik vezető aurora zömök, vaskos varázsló volt, szögletes fejjel és szívós, napcserzette vonásokkal. Mr. Recreant magas és vékony volt, s kissé furcsán festett hajszálcásos talárjában és fekete keménykalapjában. Gyors kézrázása olyan könnyednek hatott, hogy James úgy érezte, mintha egy halott tengericsillagot szorongatna. Miss Sacarhina viszont egyáltalán nem rázott kezét. Szája széles mosolyra húzódott, miközben leguggolt, és vele egy szintről mérte végig Jamest.

- Ahogy látom, a szüleidre ütöttél, fiatalember - mondta oldalra döntött fejjel, és titokzatoskodó hangsúllyal. - Ígéretes, tele lehetőségekkel. Remélem, te is csatlakozol hozzánk az este folyamán.

Válaszként James felpillantott az apjára. Harry elmosolyodott, és mindkét kezét a fia vállára helyezte.

- Ma éjjel az Alma Aleron-iakkal vacsorázunk. Van kedved csatlakozni? Úgy néz ki, hogy igazi amerikai ételt kapunk, ami bármi lehet a hamburgertől a... nos, a sajtburgerig, ha jól sejtem.

- Naná! - vigyorodott el James. Harry Potter viszonzta a vigyort, és cinkosan a fiúra kacsintott. - De először is - fordult a többiekhez -, csatlakozunk az Alma Aleron-i barátainkhoz egy kis körsétára. Ha minden igaz, tíz percen belül találkozunk velük, és még pár másik emberrel, akiket bátorkodtam meghívni.

- Attól tartok, én nem jöhetek - mondta McGalagony. - Úgy tűnik, egyes diákokat vissza kell fognom a túrájuk alatt, Mr. Potter. Sajnálom.

- Megértem, Minerva - biccentett Harry. Mindig is furcsán hatott James fülének, hogy az apja a keresztnevéen szólítja az igazgatónőt, de úgy látszott, a professzorasszony ezt várja el. - Tegye meg, amit muszáj, de ne aggassa magát minden egyes hóbörgés miatt. Nemigen éri meg.

- Sajnos ezúttal ellent kell mondjak, Harry, úgy gondolom, e nélkül képtelen volnék fenntartani a rendet. De este mindenképpen látjuk egymást. - Azzal az igazgatóasszony sarkon fordult, és még mindig magában füstölögve elhagyta a szobát.

- Mehetünk? – érdeklődött Miss Sacarhina. A csapat a helyiség túlsó falából nyíló ajtó felé indult. Menet közben Harry lehajolt a fiához, és odasúgta neki:

- Örülök, hogy te is jössz este. Sacarhina és Recreant nem éppen a legkellemesebb útitársak, de Percy őket ajánlotta. Attól félek, hogy ez az egész átmegy politikába. – James bölcsen bólogatott, holott fogalma sem volt róla, mit értsen ez alatt. Azonban, mint mindig, most is boldog volt, hogy részt vehet apja egyik találkozásán.

- Hogyan utaztál?

- Hop-porral – felelte Harry. – Nem akartam látványos belépőt, ha nem muszáj. Minerva figyelmeztetett a HE tervezett demonstrációjára.

Beletelt pár pillanatba, míg James felfogta, hogy apja a Haladó Elemről beszél.

- Tud azokról a fickókról? – kérdezte meglepetten.

Apja mutatóját a szájához emelte, és állával alig láthatóan Sacarhina és Recreant felé bökött, akik előttük haladtak, és halk beszélgetésbe bonyolódtak.

- Később – formálta a szót Harry.

Pár perc sétát követően Mr. Recreant kitért egy hatalmas ajtót, és a többiekkel a nyomában kilépett a napfényre. Egy széles kőlépcsőn ereszkedtek le, mely egy füves tisztásra vezetett, amit egyik oldalról a tiltott rengeteg, a másiktól pedig egy alacsony kőfal határolt. Neville Longbottom és Lumpsluck professzor a fal mellett álltak és beszélgettek. Ahogy a csapat közelebb ért, mindketten felpillantottak rájuk.

- Szia, Harry! – vigyorodott el Neville, és előrébb lépett, hogy üdvözölje a barátját. – Kösz, hogy meghívtál engem és Horatiust. Azóta készülök erre, hogy megérkeztek az amerikaiak.

- Úgy éljek, ez Harry Potter! – mosolygott Lumpsluck is, és Harry kezét a sajátjaiba fogta. – Valóban kedves tőled, hogy meghívtál bennünket. Tudod, mindig is érdekelték a nemzetközi varázstársadalom fejleményei.

Harry egy kapuhoz vezette a csapatot. A kőfal túloldalán lapos kövekből kirakott takaros ösvény futott a tó felé.

- Ne köszönjétek nekem, egyikőtök sem. Csak azért hoztalak magammal benneteket, hogy okos kérdéseket tegyetek fel, és biztos legyen köztünk olyan, aki megérti mindazt, amit majd mutatnak nekünk.

Lumpsluck felnevetett, de Neville csak mosolygott. James rájött, hogy az apja talán csak az igazság egy részét árulta el, és hogy egyedül Neville volt ennek tudatában. A csapat egy óriási sátorot vett célba, melyet egy víz melletti, alacsony dombon állítottak fel. Az egyik sátorpózna tetején amerikai zászló lengedezett bágyadtan, közvetlenül egy az Alma Aleron címerét viselő lobogó fölött. A közelben néhány amerikai diák beszélgetett halkán. Egyikük észrevette a csapatot, és mikor felismerte a tagjait, aprót biccentett, aztán a sátor felé kiáltott.

- Franklyn professzor!

Franklyn kinézett a sátor sarkán, aztán kezét hosszú ruhájába törölgetve az érkezőkhöz ballagott.

- Á! Üdvözlét, látogatók - köszöntötte őket. - Nagyon köszönöm, hogy eljöttök.

Harry megrázta Franklyn kinyújtott kezét. Nyilvánvaló volt, hogy ők ketten korábban már találkoztak. Harry megfordult, és bemutatta a többieket, Jamesszel fejezve be a sort.

- Hát persze, persze! - villantott Franklyn sugárzó mosolyt a fiúra. - Az ifjú Mr. Potter az órámra jár. Hogy vagy, James?

- Jól, uram - felelte James, és viszonzta a mosolyt.

- Nagyon helyes, ezen a szép napon - mondta Franklyn komolyan, s hozzá helyeslően bólogatott. - Most pedig, hogy a formaságokon túl vagyunk, kérem, fáradjanak utánam, barátaim! Harry, ugye kíváncsi volt rá, hogyan tároljuk a járműveinket?

- Nagyon is - felelte Harry. - Ugyan nem lehettem itt az érkezésükkor, de már sok jót hallottam az önök csodálatos repülő szerkentyűiről. Alig várom, hogy vethessek rájuk egy pillantást, és az is érdekelne, hol tartják őket. Rengeteg spekulációt hallottam, habár el kell ismernem, alig néhányukat voltam képes megérteni.

- A mi kis transzdimenzionális garázsunk, igen. Nyugalom, senki nem képes teljes egészében megérteni - mosolygott Franklyn. - Az az igazság, hogy ha nem lenne itt nekünk egy külön bejáratú technomancia szakértőnk, a leghalványabb fogalmunk sem lenne róla, hogyan működik. Igaz is, a professzor sajnálja, hogy nem lehet itt velünk, de este mindenképpen csatlakozik hozzánk. Akkor bizonyára minden kérdésükre boldogan válaszol majd.

- Minden bizonnyal - jegyezte meg Titus Hardcastle mély, recsegő hangján.

James követte Harryt, amint az megkerülte a sátrat, és csaknem felbotlott a saját lábában, mikor kilesve apja mögül benézett a nyitott oldalon. A sátor meglehetősen nagy volt, plafonját öles fagerendák támasztották alá. Az Alma Aleron mindhárom repülő gépkocsija odabenn parkolt, és még így is volt elég hely egy nagy rakás szerszámosládának, jó pár karbantartó berendezésnek, pótalkatrésznek és a járművek körül serteptérlő munkaruhás férfinak. A sátor legfurcsább tulajdonsága mégis az volt, hogy egész egyszerűen hiányzott a hátulja. James azt vette észre, hogy ahol kívülről már a vászonfal húzódtott, belül csak nyílt teret lehetett látni, amely határozottan nem a Roxfort iskola része volt. A sátor távolba vesző falán túl takaros tégláépületek és terebélyes fák sora látszott. Ami még ennél is különösebb volt, hogy míg a roxfordi oldal éles, délutáni napfénybe burkolózott, addig a sátor túloldalán az arany szegélyű felhőpamacskok sápadt rózsaszín égbolton sodródtak tova, a fák lombján és a fűvön pedig mintha hajnali harmat szikrázott volna. Az egyik munkás odabiccentett Franklynnek, aztán kezét az overalljába törölgetve odébbállt.

- Üdvözlét a világ alig néhány transzdimenzionális építményeinek egyikében - tárta ki büszkén karjait Franklyn. - A garázsunkban, mely egyszerre áll itt, ideiglenes helyén, a Roxfort kastély udvarán, és állandó helyén, az Alma Aleron Egyetem keleti szárnyában, az Egyesült Államokban, a Pennsylvania állambeli Philadelphióban.

- Szent Szilénosz szelleme – nyögte Lumpsluck lassan előrébb lépdelve. – Olvastam már ilyesmiről, de sosem gondoltam volna, hogy valaha is látok egyet. Ez természetes anomália, vagy kvantumátviteli bűbájjal hozták létre?

- Na, ezért hívtam el, professzor – mosolygott Harry a sátor belsejét vizsgálgatva.

- Az előbbi – felelte Franklyn besétálva a Dodge Hornet és a Volkswagen Bogár közé, hogy helyet adjon a többieknek. – Ez itt az egyik a három ismert multidimenzionális buborék közül. Ami azt jelenti – legalábbis nekem így mondták –, hogy ez a sátor egy dimenziók közötti hídon létezik, ami lehetővé teszi, hogy egyszerre két helyen lehessen jelen. Ezért lehetséges, hogy az egyik oldalon a Roxfort délutáni fényben úszó udvarát láthatjuk – mutatott a sátor nyitott oldala felé, ahol az imént beléptek –, vagy, ha úgy tetszik, a transzdimenzionális buborék felénk eső oldalát, a másikon pedig – intett a hátsó falon túl látszó félhomályos tájra –, a buborék másik oldalán, az ébredező Alma Aleron Egyetemet. Ismerjék meg Mr. Peter Grahamet, a főműszerészünket.

Egy férfi egyenesedett fel a Stutz Dragonfly nyitott motorházteteje alól, és mosolyogva odaintett nekik.

- Örülök a találkozásnak, hölgyem és uraim.

- Hasonlóképp – szólt a legközelebb álló Neville kissé bátortalanul.

- Mr. Graham és emberei a buborék amerikai oldalán vannak – magyarázta Franklyn. – Mivel ők már meglehetősen ismerik a gépparkunkat, úgy döntöttünk, az lesz a legjobb, ha az utunk során is lehetőségük van a karbantartásra. Persze, ahogy azt már valószínűleg kitalálták, ők a szó szoros értelmében nincsenek itt. – Hogy megmutassa, Franklyn az egyik, a Hornet mellett guggoló munkás felé nyúlt. Keze úgy siklott át rajta, mintha a férfi füstből lett volna. Úgy tűnt, észre sem vette, mi történt.

- Tehát – összegezte Harry összevont szemöldökkel – hallanak és látnak minket, ahogy mi is halljuk és látjuk őket, de attól még otthon vannak, Amerikában, mi pedig itt, a Roxfortban. Ezért nem érinthetjük meg őket, így van?

- Pontosan – felelte Franklyn.

- Akkor hogy lehet, hogy mi is megfoghatjuk a kocsikat, és a szerelők is az Államokban? – kérdezte James.

- Kitűnő kérdés, fiam – lapogatta meg Lumpsluck James hátát.

- Valóban az – mosolygott Franklyn is. – Ez az a pont, ahol a dolgok egy kicsit bonyolódnak. Az egyszerű válasz, hogy ezek az autók, tőlünk eltérően, multidimenzionálisak. Felteszem, mind hallottak már az elméletről, hogy még számtalan dimenzió létezik az általunk észlelt négy mögött, igaz?

Többen bólintottak. James még sosem hallott erről, de mindazonáltal úgy vélte, érti a lényegét.

- A teória szerint vannak olyan dimenziók – folytatta Franklyn –, amelyek minden érzékszervünk számára láthatatlanok, azonban ettől még nagyon is valóságosak. Jackson professzor létrehozott egy bűbájt, amely lehetővé teszi, hogy a járműveink átfurakodjanak ezeken a dimenziókon, s így lehetővé váljon, hogy egyszerre két helyen legyenek jelen, amennyiben e garázs falai

között parkolnak. Míg itt vannak, áthidalják a buborékot, és egy időben két helyen léteznek.

- Fantasztikus – szuszogta Lumpsluck, miközben ujjait végigfuttatta a Hornet ütközőjén. – Így a személyzete karban tudja tartani a kocsikat, bárhova is utazik, ráadásul láthatja az otthoni tájat, még ha nem is sétálhat benne.

- Ahogy mondja – bólintott Franklyn. – Valóban, ez összeköti a kényelmest a hasznossal.

Neville-t az autók jobban érdekelték.

- Ezek gépesített élőlények, vagy elbűvölt szerkezetek?

James elvesztette érdeklődését, ahogy Franklyn belemélyedt a szárnyas kocsik részletes magyarázatába. A sátor túlsó végébe sétált, és kilesett az amerikai iskola udvarára. A nap éppen ekkor bukkan elő egy közeli téglalapú teteje mögül, és vörös fényét egy óratoronyra szórta. Ott még csak reggel hat múlt pár perccel. Milyen furcsa, s egyben csodálatos, gondolta James. Próbaképpen előre nyújtotta a kezét, hogy vajon érezheti-e a másik hely reggeli hűvösét. Ujjhegyei bizseregni kezdtek, mikor megérintették a sátorlap láthatatlan vásznát. Itt ugyan nem hatolhat át sem ő, sem az amerikai levegő.

- Kár, hogy nem jöhetsz át, barátom – szólt valaki. James felpillantott, és a mosolygó főműszerészt vette észre a Bogár oldalának támaszkodva. – Nemsoká megkezdődik a reggeli, és ma gombás omlett nap van.

James elvigyorodott.

- Jól hangzik. Itt lassan vacsorázunk.

- Franklyn professzor – hallotta James Mr. Recreant kissé megemelt hangját. – Hogyan tesz ez az épület eleget a Nemzetközi Mágikus Egyezménynek, amely tiltó listán tartja a nem bizonyított vagy fekete mágiát? Mivel elég egyedi, gondolom, meglehetősen nehéz megfelelni annyi biztonsági előírásnak.

- Á, való igaz – válaszolta Franklyn le sem véve a szemét Mr. Recreantól. – Eddig szerencsénk volt, és nem támadt semmiféle problémánk, így többé-kevésbé elkerültük az Egyezmény figyelmét. Mindamellet meglehetősen nehéz volna bizonyítani a létesítmény veszélyességét. Még ha Jackson professzor transzdimenzionális bűbájai teljesen összeomlanának is, a legrosszabb esetben bérkocsival kellene hazamennünk a szeretett járműveink helyett.

- Pardon – vágott közbe Miss Sacarhina, és egy meglehetősen műanyag mosolyt villantott fel. – Mivel?

- Elnézést, kisasszony – szabadkozott Franklyn. – Taxival. Bérelt mugli autóval. De, természetesen, csak vicceltem.

Sacarhina műmosolya kiszélesedett.

- Á, természetesen. Hajlamos vagyok elfelejtkezni róla, hogy az amerikai varázslókat mennyire lenyűgözi a mugli műszerészet. Fel nem tudom fogni, hogy mehetett ki a fejemből.

Úgy tűnt, Franklyn eleresztette a füle mellett a nő szarkazmusát.

- Nos, a honfitársaim nevében nem beszélhetek, de jómagam valóban szívesen barkácsolgatok. A garázs iránt érzett tisztelem engedi, hogy magam felügyeljem a javítási munkálatokat, ha úgy alakul. Sosem unom meg a dolgok működésének kisilabizálását, és igyekszem átalakítani őket, hogy még jobbak legyenek.

Sacarahina kimérten hümmögött, miközben sorban szemügre vette a kocsikat.

Az egyik szerelő véletlen megérintett egy drótot a Stutz Dragonfly motorházteteje alatt, ami rögtön kék szikrákat kezdett hányni. A jármű megrándult, majd egy nyikorgó hang kíséretében a kocsik hosszú, behajtott szárnyai hirtelen kitértek, és párat csaptak a levegőben, mielőtt ismét mozdulatlaná dermedtek volna. Neville-nek le kellett buknia, nehogy eltalálja az egyiket.

- Jók a reflexeid, Neville - mondta Harry. - Most majdnem a légy csapta le az embert.

Neville Harryre pislogott, aki alig tudott visszafojtani egy vigyort. Hardcastle megköszönte a torkát.

- Hölgyem, uraim, indulnunk kellene.

- Hát persze - sóhajtott Harry. - Mr. Franklyn...

- Követelem, hogy szólítson Bennek! - vágott közbe Franklyn felemelve kezét. - Ide, s tova háromszáz éves vagyok, és az, hogy állandóan mistereznek nekem, csak újra és újra emlékeztet erre. Volna olyan szíves?

- Természetesen, Ben - mosolygott Harry. - Este vacsoránál találkozunk. Nagyon köszönjük, hogy megmutatta nekünk a varázslatos garázsát.

- Szívesen - felelte Franklyn büszkeségtől ragyogva. - Otthon van egy gondolatvezérelt nyomdagépem is, szívesen megmutatnám, ha legközelebb az Államokban jár. Még azt a harangot is megnézhetné, amit jómagam segítettem helyére országunk születésekor. Az a nyomorult micsoda eltört, és nem hagyják, hogy megjavítsam.

- Ne higgyenek neki - kiáltott utánuk Graham, a szerelő -, különben még azt is magukba magyarázza, hogy ő csinálta a rezet, amiből a Szabadság-szobrot kovácsolták. - A kis csapat nevetésben tört ki.

Franklyn grimaszolt egyet, aztán Harry és társai felé intett.

- Akkor ma este, barátaim. Készítsék az étvágyukat, meg esetleg egy kis hűtő bűbájt. Úgy értesültem, hogy Madame Delacroix gondoskodik a raguról.

6. HARRY ÉJFÉLI TALÁLKÁJA

James órák után visszaroht a Griffendél klubhelyiségébe. Már a lépcsőn kezdte lerángatni magáról talárját, s mikor felért, villámgyorsan átváltotta ruházatát dzsekire és esti köpenyre. A mosdóban némi víz segítségével próbálta lelapítani szerteálló fűrtjeit, kritikusán megszemlélte magát a tükörben, aztán kettesével szedve a fokokat levágtatott a lépcsőn, hogy találkozzon az apjával.

Harry Sir Cadogan portréjánál várt rá Neville társaságában.

- Bátor küzdelem volt, úgy bizony – bizonygatta éppen Cadogan lezseren festménye rámájának támaszkodva, s közben széles ívben hadonászott kardjával. Neville-hez intézte szavait, akit ez láthatóan kényelmetlenül érintett. – Persze saját szememmel láttam az egészet. Épp ott zajlott. Bollox Humphreys volt a férfiú neve, és úgy harcolt, akár egy megszállott. Igaz, vesztett, de azt olyan nemesen tette, mint megannyi király. Pontosan ott zsigerelték ki, ahol most állnak az urak, és még akkor is egy hegyi troll elszántságával és erejével suhogtatta kardját. Ő aztán lovag volt a javából. Hősies ifjú!

- Á, James, hát itt vagy – szölt Neville emelt hangon, ahogy a fiú a közelükbe ért. Harry és Sir Cadogan egyszerre pillantottak fel. Harry elmosolyodott, és tetőtől talpig végigmérte fiát.

- Édesanyád örülni fog, ha megtudja, hogy hordod ezt a köpenyt.

- Hogy őszinte legyek, most először vettem ki a ládából – ismerte be James félénken vigyorogva.

Harry biccentett.

- És a ma éjjel után vissza is kerül oda, igazam van?

- Az biztos.

- Jó fiú – mosolygott Harry, aztán Jamesékkal az oldalán megindult egy lépcső felé.

- Várjanak! – kiáltott utánuk Cadogan immár a festmény közepéről. Továbbra is kardjával hadonászott. – Meséltem már a csatáról, amiben legyőztem a Vörös Mágust? A legvéresebb mészárszék volt, amit ezek a falak valaha is láttak! Éppen ott történt, a lépcső lábánál! De majd legközelebb. Addig is bátorság!

- Ki volt ez? – pislogott hátra James a válla fölött.

- Majd úgyis megismered – felelte Neville. – Élvezd a tudatlanságot, amíg lehet!

Menet közben James az apját és Neville-t hallgatta, akik a minisztérium aktuális dolgairól beszélgettek. Pár embert letartóztattak bejegyzetlen zsupszkulcs használat miatt. Több trollt is láttak a hegyekben, és a minisztérium őrzőket tart, nehogy az idioták muglilakta vidékre tévedjenek. Az új miniszter, Loquacious Knapp készült kiterjeszteni az ázsiai varázslóközösséggel való kereskedelmi piacot, melynek keretében feloldja a repülőszőnyegek és valamiféle „árnyak” importtilalmát.

- Más szavakkal – sóhajtotta Harry. – A dolgok többé-kevésbé úgy mennek, mint mindig. Itt-ott apró zavargások, összeesküvések és szóváltások. Politika és papírmunka.

- Ami alatt azt érted – szólt Neville kaján vigyorral –, hogy a béke meglehetősen unalmas tud lenni egy auror számára.

Harry felnevetett.

- Azt hiszem, igazad van. Hálásnak kéne lennem, hogy nem izgalmasabb a munkám, igaz? De legalább a legtöbb estét otthon tölthetem Ginnyvel, Lillivel és Albusszal. – Lepillantott Jamesre. – És egy nagyköveti megbízás lehetővé teszi, hogy meglátogathassam a fiamat az első roxfordi hete után.

- Így már érthető, miért csak egyszer került eddig McGalagony irodájába – tette hozzá Neville szelíden.

- Valóban? – vont fel a szemöldökét Harry, még mindig Jamest fürkészsze. – És miért?

Neville Jamesre pillantott, mintegy átadva neki a terepet.

- Én... ööö... betörtem egy ablakot.

Harry mosolya kissé megkeményedett a széleken.

- Alig várom, hogy halljam a teljes sztorit – mondta elmélázva. James kissé úgy érezte, mintha az apja felmérné őt.

Egy duplaajtóhoz értek, melynek mindkét szárnya szélesre volt tárva. A folyosót ínycsiklandozó illatok töltötték be.

- Itt is vagyunk – szólt Neville félreállva, hogy Harry és James léphessenek be először. – Az amerikaiak lakrésze az itt tartózkodásuk alatt. Majdnem az

egész délnyugati szárnyat megkapták, amit ideiglenesen pihenőhelyiségekkel, klubhelyiséggel és konyhával szereltünk fel, meg amire még szükségük volt.

- Jól hangzik - jegyezte meg Harry körbekémlelve. A klubhelyiség kissé aprónak hatott, durván vésett plafonja azonban magas volt. Kerek falát mindössze egy szűk kőkandalló, és két nagyon magas, keskeny ablak törte meg. Az amerikaiak viszont szépen kidekorálták a helyet. A padlót hatalmas medvebőr szőnyegek díszítették, a falakon pedig - a helyiséget körbefutó kő csigalépcső fölött - sokszínű falikárpitok lógtak. Egy háromszintes könyvespolc óriási könyvekkel volt teletömve, többüket csak egy rozogának látszó, kerek létrával lehetett elérni. A legcsodálatosabb felszerelési tárgy azonban kétségkívül az a mennyezetről lógó, elképesztően összetett szerkezet volt, amely réz fogaskerekek, kapcsok és tükrös lencsék armadájából állt. James elkápráztatva bámult fel a terem felső részét elfoglaló, ismeretlen funkciójú építményre. Az alig hallhatóan nyikorgott és kattogott, miközben mozgott.

- Látom, felfedezted a Napfény Nyerőmet, fiam - mondta Ben Franklyn, aki ekkor lépett be a csigalépcső alatti nagy, boltíves ajtón. - Az egyik nélkülözhetetlen berendezésem hosszú útjaim során, habár szörnyen bonyolult a szállítása, az új helyszínen való kalibrálásról már nem is beszélve.

- Csodálatos - szólt Neville, aki szintén a lassan forgó tükrök és kerekek kavalkádját figyelte. - Mire való?

- Hadd mutassam meg - kapott a kérdésen Franklyn. - Természetesen világos nappal működik a legjobban, de a csillagok és a hold fénye is elegendő fényt ad. Egy a maihoz hasonló, tiszta égbolt több mint kielégítő. Lássuk csak... - Egy ütött-kopott, magas támlájú bőrfotelhez lépdelt, óvatosan helyet foglalt benne, aztán egy a falon lógó diagramra pillantott. - Szeptember hetedik, igen. A Hold a negyedik házban, úgy van, nézzük csak... Hozzávetőlegesen negyed nyolc. A Jupiter megközelíti az utolsó szakaszt... mm-hmm...

Miközben motyogott, Franklyn előhúzta a pálcáját, és rámutatott vele a szerkezet egy-egy alkatrészére. Ahogy a fogaskerekek megindultak, a műszer életre kelt; egyes részei kitértek, míg mások összehúzódtak, hogy helyet engedjenek a többinek. A tükrök ide-oda csúszkáltak, és elhelyezkedtek a lencsék mögött, melyek a többszörösükre nagyították őket. Kapcsok kattogtak és ingadoztak. Úgy tűnt, mintha az egész berendezés valamiféle furcsa, lassú táncot járna maga körül, miközben Franklyn a pálcájával vezényelt, s időközben fejben számolgatta a szükséges beállításokat. Ahogy a részei mozogni kezdtek, a szerkezetben megindult valami. Kísérteties, vékony, vörös fény sugar tűnt fel a tükrök között, parányi lángcseppekké varázsolva a porszemeket. Több tucat sugar volt, melyek egyre inkább kiélesedtek, ahogy a helyükre csúsztak, és lassanként egy bonyolult geometriai formát alkottak. Aztán, az alakzat közepén formák villantak fel. James végre átlátta az egészet, és elmerült a színes fényből álló apró bolygók látványában. Forogtak, és komótosan keringtek a mögöttük derengő ívek mentén. Két nagyobb alak kezdett összesűrűsödni közepén: a Nap és a Hold, ahogy James megállapította. A Nap vörös fénygömb volt, koronája több méter szélesen

izzott. A Hold kisebb volt, de sokkal tömörebbnek látszott, mintha egy ezüst kvaff volna. Lassan forgott, világos és sötét oldala egyenlő részben osztotta fel. Az egész csillagtérkép magasztosan hullámzott és forgott, s közben elragadó fénypázmákkal töltötte be a szobát.

- Nincs egészségesebb a természetes fénynél – vélekedett Franklyn. – A szerkezet gondosan beállított tükrei és lencségei a nap folyamán foglyul ejtik azt, ahogy beáramlik az ablakon. Miután a saját kiötlésű optikai bűbájom megszűri a fényt, létrejön az, amit most itt látnak. Öröm a szemnek és léleknek, felpezsdíti a vért, és felettébb egészséges is.

- Ez a hosszú életének titka? – súgta Harry kissé összeszorult torokkal.

- Bizonyára köze van hozzá, igen – felelte Franklyn elutasítóan. – De igazából csak olvasni szoktam a fényénél. Sokkal mókásabb, mint egy egyszerű fáklya. – Mikor elkapta James tekintetét, rákacsintott.

A boltíves ajtóban Jackson professzor jelent meg. James látta, amint a tanár fáradt lenézéssel pillant Franklynról a magasban lebegő fényjátéokra.

- Úgy értesítettek, a vacsora tálalva. Átfáradhatunk az ebédlőbe, vagy hozassam ide a terítéket?

Harryn, Jamesen, Neville-en és a minisztériumi képviselőkön kívül a Roxfort majdnem teljes tanári kara is jelen volt. James legnagyobb megrökönyödésére Curry professzor részletesen beszámolt Harrynek a fia futballtehetségéről, és biztosította őt, hogy azon igyekszik majd, ez a készség a maximumára fejlődjön.

Dacára Harry gyanújának, a menü rendkívül sokszínű és ízletes volt. Természetesen Madame Delacroix raguja volt az első fogás. Ő maga szolgálta fel, és vaksága ellenére valahogy a nélkül sikerült neki ez a művelet, hogy akár egy csepp is kilötytönt volna. Ami még különösebb volt, hogy miközben az összes tányérba szedett a göcsörtös, rendkívül hosszú szőlőpálca irányította a merőkanállal, ő maga a plafont fürkészte, és dallamtalanul dúdolgatott. A ragu fűszeres volt, tele garnéla és kolbász darabokkal, de Jamesnek kifejezetten ízlett. Utána frissensült zsemlek következtek, megannyi különböző vajjal, köztük egy ragacsos barna színűvel, melyet Jackson almavajként azonosított. James óvatosan, csupán egy falat kenyérrre kenve megkostolta, hogy aztán jó vastagon terítse vele a zsömléje maradékát.

A főfogás mentazselés bárány volt. James úgy vélte, ez nem tipikus amerikai étel, és ezt szóvá is tette.

- Nincs olyan, hogy amerikai étel, James – mondta Jackson. – A mi konyhánk, akár csak az ország lakosai, a világ számtalan kultúrájából tevődik össze.

- Ez azért nem teljesen igaz – szólt közbe Franklyn. – Biztos vagyok benne, hogy a borsos buffalo winget kimondottan nemzeti ételnek tekinthetnénk.

- Az is szerepel a mai étlapon? – érdeklődött James reménykedve.

- Sajnálom – rázta a fejét Franklyn. – Kissé nehézkes volna itt beszerezni a hozzávalókat, hacsak valaki nem rendelkezik olyan egyedi vudu adottságokkal, mint Madame Delacroix.

- Valóban? – kérdezte Neville, miközben szedett még magának egy kis zselét. – Miféle adottságok ezek, asszonyom?

Madame Delacroix kihúzta magát a székén, s közben vak szemével hervasztó pillantást lövellt Franklyn professzor felé.

- A vénség nem tudja, mit beszél. Mindössze ismerek olyan forrásokat, amelyeket ő nem, mivel el van foglalva a műtűrjeivel.

Franklyn mosolya, most először, kifejezetten fagyosnak hatott.

- Madame Delacroix csupán szerény. Talán már tudják is, hogy ő hazánk legnagyobb távoli fiziohoppánálás szakértője. Tudod, mi az, James?

Jamesnek a leghalványabb elképzelése sem volt róla, mi lehet, de ahogy Madame Delacroix ködös tekintete az övébe fúródott, nem is nagyon akaródzott rákérdezni. Franklyn feszülten várta a választ. Végül James megrázta a fejét. Mielőtt azonban Franklyn belekezdhetett volna a magyarázatba, Harry szólalt meg.

- Egyszerűen annyit jelent, hogy a professzorasszonynak, mondjuk úgy, más módok is rendelkezésre állnak az utazáshoz.

- „Más módok” – kuncogott Franklyn. – Ez tetszik.

James valahogy kellemetlennek, gonosznak találta ezt a kuncogást. Ahogy Franklyn felé pillantott, az éppen a harmadik pohár bort gurította le a torkán.

- Csak gondoldj bele, James! Távoli fiziohoppánálás. Ki tudod bogozni? Annyit jelent, hogy a mi szegény, öreg és vak Madame Delacroix-nk ki tudja magát vetíteni, ki tudja küldeni önmaga egy másik verzióját bárhova a világba, hogy az begyűjtsön valamit, sőt, akár vissza is hozhatja magával a megszerzett holmit. És a legszebb az egészben, hogy a másik változat, amelyet kivetít, nem szegény, nem öreg, de még csak vak sem. Igaz, asszonyom?

Delacroix valahova Franklyn válla fölé függesztette vak szemét, arcán féltelen düh látszott. Aztán elmosolyodott, és mint az amerikaiak érkezésének napján, a mosoly teljesen átváltoztatta arcát.

- Ó, drága Franklyn professzor, beszél itt csacskaságokat – mondta, s furcsa kiejtése még a szokottnál is erősebbé vált. – A képességeim sosem voltak olyan nagyok, mint amiről ön beszél, és idővel még azok is megkoptak, amiket valóban magaménak tudhattam. Ha valóban képes volnék ilyesmit kivetíteni, gondolják, hogy bárkinek is engedném látni a saját valómat?

A szobára telepedő feszült csend megtört, és több helyen nevetés harsant. Franklyn mosolya kissé keményebb lett, de hagyta elszállni a pillanatot.

Desszert után Harry, James és a többi roxfordi visszaballagott a klubhelyiségbe, ahol Franklyn Napfény Nyerőjében éppen a Tejút képe szikrázott, mely erős, ezüstös ragyogással töltötte be a szobát. Jackson kis poharakban levezető italt kínált körbe a felnőtteknek. Neville alig nyúlt hozzá a sajátjához, Miss Sacarhina és Mr. Recreant apró kortyokban fogyasztották a magukét, arcukon erőltetett mosollyal, Harry viszont egy hajtásra ledöntötte a borostyánszín folyadékot, miután pár másodpercig a fény felé tartva vizsgálta azt. Bandzsítva megrázta a fejét, aztán kíváncsian Jackson felé fordult, viszont képtelen volt megszólalni.

- Egy kis Tennessee whisky, némi varázstűz rásegítéssel – magyarázta Jackson.

Végül Harry megköszönte az amerikaiaknak a vendéglátást, és búcsút intett.

Apa és fia egymás mellett indult el a sötét folyosón. Kis idő múlva Harry James vállára tette a kezét.

- Mit szólnál, ha velem maradnál az éjjel, James? - kérdezte. - Nem garantálhatom, hogy sokat találkozunk a mai estét követően. Holnap egész nap elfoglalt leszek, ott az a találkozó az amerikaiakkal, igyekszem megakadályozni, hogy a Nagyköveti Kapcsolatok emberei nemzetközi jelenetet rendezzenek, aztán pedig már megyek is haza. Mit mondasz?

- Naná! - vágta rá James. - Hol van a szállásod?

Harry elmosolyodott.

- Ezt figyeld! - szólt halkán, ahogy megtorpant a folyosó közepén. Sarkon fordult, és töprengő arckifejezéssel fürkészve a plafont oda-vissza kezdett sétálni. - Szükségem van... egy nagyon menő kétágyas szobára, ahol én és a fiam az éjszakát tölthetjük.

James kérdően pislogott az apjára, miközben Harry tovább járkált fel, s alá. Úgy tűnt, mintha várna valamire. James éppen meg akarta tőle kérdezni, hogy mire készül, mikor furcsa zaj csapta meg a fülét. Valamiféle mély dörgés, morajlás áradt a falakból. James épp idejében fordult oda, hogy lássa, amint a fal mintázata lassan megváltozik, és egy hatalmas ajtó alakját veszi fel. Harry mindentudó mosollyal pillantott le a fiára, aztán előre nyúlt, és kitérte az ajtót. Annak túlóldalán tágas szobát találtak, melynek tulsó felén egy emeletes ágy állt, a falakon pedig bekeretezett Griffendél poszterek lógtak, újabb ajtó nyílt egy apró, ám jól felszerelt fürdőszobába, az egyik gardróbban pedig ott állt Harry ládája, közvetlenül James felaggatott iskolatalárjai alatt. James belépett a helyiségbe, és döbönt némasággal nézelődött.

- A Szükség szobája - szólt Harry, amint lehuppant egy alacsony, tömött fotelbe. - El sem hiszem, hogy még sosem meséltem róla neked.

Nem sokkal később James már a lefekvéshez készülődött, az apja azonban farmert és pulóvert húzott, majd megmosakodott, hogy kissé felfrissüljön.

- El kell mennem egy kicsit - mondta Jamesnek. - Vacsora után Franklyn professzor megkért, hogy négyszemközt beszélhessünk. Meg szeretne pár dolgot tárgyalni, amelyek nem tartoznak közvetlenül a holnapi hivatalos gyűlés témájához. - Volt valami abban, ahogy ezt mondta, ami azt súgta Jamesnek, hogy Harry örül a magánbeszélgetés lehetőségének. - Nem hinném, hogy túl sokáig húzódna, és egyébként is csak itt leszek az amerikaiak lakrészében. Holnap egy közös reggeli?

James boldogan bólintott. Még mindig nem tudta rávenni magát, hogy beszámoljon apjának az általa kviddics címén bemutatott katasztrófáról, és örült, hogy addig húzhatja a dolgot, ameddig csak lehet.

Mikor Harry távozott, James levetette magát az ágyára, és az éjszaka eseményein töprengett. Eszébe jutott Franklyn hirtelen jött undoksága, ami mélységesen meglepte. Ez a váratlan váltás a jellemében majdnem olyan mértékű volt, mint amekkorát a mosoly csalt a vudukirálynő Madame Delacroix arcára. Ahogy Madame Delacroix-ra gondolt, beugrott neki a mód,

ahogyan mindenkinek kiszedte a ragut. Vakon irányította a merőkanalat hátborzongató, fekete pálcájával, és egyetlen csepp sem veszett kárba.

James rájött, hogy túl izgatott az alváshoz. Lecsusszant az ágyról, és járkalni kezdett a szobában. Apja ládája nyitva hevert a gardrób alján. James futólag bepillantott, de aztán megtorpant, és közelebb húzódott. Azonnal tudta, mit lát, de meglepte, hogy az apja magával hozta. Mi hasznát venné itt? James töprengett egy darabig, aztán belenyúlt a ládába, és kihúzta belőle apja láthatatlanná tévő köpenyét, amely kibomlott, és a lágy, nehéz anyag a földre hullott.

Vajon hányszor fedezte fel az ifjú Harry Potter a Roxfortot ennek a köpönyegnek a védelmében? James épp elég történetet hallott már az apja, Ron bácsi és Hermione néni szájából, hogy tudja, ezt a lehetőséget nem szabad kihagyni. De hova menjen?

James gondolkodott, aztán szája széles, pajkos mosolyra húzódott. Maga köré kanyarította a köpenyt, mint mindig azon kevés alkalmakkor, mikor az apja megengedte, hogy játsszon vele. James köddé vált. Egy pillanattal később a Szükség szobájának ajtaja mintha magától kinyílt volna, majd rövid tétovázás után csendesen és óvatosan újból becsukódott.

James lábujjhegyen az Alma Aleron küldöttségének szálláshelye felé indult.

Alig ért el a folyosó feléig, mikor James mozgásra lett figyelmes. Mrs. Norris, Frics rémes macskája vágott át előtte, csupán néhány méternyire tőle. James megtorpant, és még a lélegzetét is visszatartotta.

- Nem kellett volna már rég kipurcannod, te vén porzsák? - szúrte összeszorított fogai között. Aztán, mikor már azt hitte, nem következhet rosszabb, a folyosót Frics rekedt rikácsolásának visszhangja töltötte be.

- Ez az, kedveském - dicsérte macskáját. - Ne hagyd elszökni a kis gazfickókat! Tanítsd meg őket, hogy hol a helye a hitvány egérfajzatoknak! - Frics árnyéka szörnyű fellelként kúszott egyre előrébb a kereszteződés padlóján.

James tudta, hogy láthatatlan, mégis engedett a kísértésnek, és a fal mellé húzódott. Óvatosan beoldalazott egy ajtó és egy lovagi páncél közötti keskeny nyílásba, és igyekezett olyan halkán lélegezni, amennyire csak tőle telt. A páncél könyöke mögül lesett ki az éjszakai portyázókra.

Végül Frics is felbukkant a folyosó sarkán, és görnyedten a macskához sántikált.

- Találtak rejtekhelyet, igaz, drágaságom? - kérdezte Mrs. Norrist, akit James pillanatnyilag elvesztett a szeme elől. A gondnok a zsebébe nyúlt, és egy ezüstflaskát húzott elő belőle. Nagyot húzott belőle, kabátja ujjával megtörölte a száját, aztán visszatekerte a kupakot. - Ott vannak, kapd el őket, kedvesem. Rajta, rajta!

Két egér szaladt ki a kereszteződésből, és ügyesen kanyarogva, cselezgetve siettek el Frics lába mellett. Mrs. Norris lecsapott rájuk, utánuk ugrott, de az egerek megmenekültek, és egyenesen James búvóhelye felé vették az irányt. Mrs. Norris morogva eredt a nyomukba. James bosszúságára a parányi állatok beiramodtak a páncél mögé, és átfurakodtak a láthatatlanná tévő köpeny redői között. Hideg kis lábaik végigfutottak James csupasz lábujjain, aztán a fiú két lábfeje között megtorpantak, és biztonságot érezve szaglászni kezdtek. James próbálta kitolni őket a köpenyen kívülre, de az egerek megmakacsolták magukat, és maradtak.

Mrs. Norris gyorsan átvágott a folyosón, bajsza meg-megrándult, ahogy zsákmánya után szimatolt. A páncél előtt megállt, és egyik kinyújtott mancsával a résben kezdett tapogatózni, alig néhány centire a láthatatlanná tévő köpeny szegélyétől. Villogó szemekkel nézett körbe – érezte, hogy az egerek a közelben vannak, de nem látta őket.

- Ne mondd, hogy azok az ostoba állatok lóvá tettek, kedveském! – szólott Frics, és maga is megindult a páncél felé.

James Mrs. Norrist figyelte. A macska már találkozott a láthatatlanná tévő köpönyeggel, habár az évekkorábban volt. James jól emlékezett a történetekre, amiket Hermione néni és Ron bácsi mesélt neki. Talán az állat emlékszik az anyag szagára, vagy esetleg magát Jamest érzi, a belőle áradó hőt, a szagát vagy a szívének verését. Mrs. Norris feljebb emelte fejét, és szemét szűk résszé zárta, mintha tudná, hogy van valami előtte, és nagyon meg akarná látni.

- Tudni kell veszteni is, Mrs. Norris – mondta Frics, aki mostanra olyan közel ért, hogy ha kinyújtotta volna a karját, könnyűszerrel megérinthette volna Jamest. – De, ha el is mentek, majd mesélnek rólad a rágcsáló barátaiknak. Így is, úgy is te nyertél.

Mrs. Norris közelebb húzódott, amitől a James lába között megbújó egerek idegesek lettek. Megpróbáltak egymás alá bújni, amitől egyre hátrébb kerültek. Mrs. Norris felemelte egyik mancsát, és James legnagyobb rémületére hozzáért vele a köpenyhez. A macska fújni kezdett.

Ezt hallva az egerek pánikba estek, és kirentettek a köpönyeg alól, át Mrs. Norris lábai között. A macska felugrott láttukra, aztán fejét lesunyva figyelte, amint elszaladnak a folyosón. Frics reszelős nevetésre fakadt.

- Rád hozták a frászt, mi, drágaságom? Sosem hittem volna. Ott futnak! Most aztán utánuk!

Azonban Mrs. Norris visszafordult James felé. Narancssárga macskaszeme összeszűkül, hosszúkás pupillája viszont nagyra tágult. Ismét felemelte mancsát.

- Gyerünk már, Mrs. Norris! – csattant fel Frics türelmetlenül. Lábával odébb tolta a macskát, el Jamestől, a sötét folyosón eltűnő egerek irányába. Miközben így tett, cipője hozzáért a köpeny aljához, és lehúzta az James lábáról. A fiú hús levegőt érzett csupasz lábujjain.

Mrs. Norris visszanézett James felé, és újra fújt egyet, Frics óvatosságát viszont már túlságosan is eltompította a borgóz.

- Arra mentek, te vak vénség. Sosem gondoltam volna, hogy pár ostoba állat így át tud ejteni. Gyerünk, menj már! A konyha közelében mindig van pár jó falat a számodra.

Elballagott a folyosót betöltő árnyékokba, Mrs. Norris pedig, habár időnként gyűlölködő pillantásokat vetve hátra James felé, de követte.

Ahogy befordultak a sarkon, James remegve kifújta a levegőt, aztán összeszedte magát, és tovább indult a folyosón, közben pedig a hihetetlen szerencséjét áldotta. Mikor elérte az amerikaiak szállásának ajtaját, azt zárva találta. Mögüle James az apja és Franklyn hangját hallotta, de mindkettő annyira halk volt, hogy semmit nem értett a beszélgetésből. Éppen azon volt, hogy feladja, és inkább lejjebb megy pár emeletet, hátha ismét belebotlik Cedric szellemébe, vagy a mugli behatolóba, de a benti hangok hirtelen sokkal hangosabbak lettek. Zár kattant, és James ijedten arrébb ugrott, mielőtt eszébe jutott volna, hogy a köpeny elrejtje őt. Miközben az ajtó nyikorogva kitárult, James a szemben lévő falhoz hátrált. Először a halkán beszélő Franklyn jelent meg, közvetlen utána Harry, aki egy jó auror gyakorlott nesztelenségével csukta be maga mögött az ajtót. *Gyakorold a lopakodást, mikor nincsen szükség rá, szokta mondani Harry a fiának, akkor nem kell gondolnod rá, ha eljön az ideje.*

- Biztonságosabbnak érzem, ha sétálunk beszélgetés közben - mondta Franklyn. - Még a saját szállásunkon is akadnak olyan vájt fülű egyének, akiknek egészen más a gondolkodásmódja, mint az enyém. Így legalább senki nem hallhatja teljes egészében azt, amiről szó lesz.

- Furcsa - szólt Harry. - Diákként annyit settenkedtem ezeken a folyosókon, hogy most, felnőttként nehéz legyűrni a félelmet, hogy elkapnak, és büntetők munkára küldenek.

A két férfi komótosan megindult valamerre, láthatóan mindféle úti cél nélkül. James biztos távolból követte őket, vigyázva, nehogy túl hangosan lélegezzen, esetleg nekimenjen a fal mellett sorakozó szobrok vagy páncélok egyikének.

- A dolgok nem sokat változtak - felelte Franklyn. - Csupán most egy kicsit komolyabb dolog miatt kell aggódnunk, mint a büntetők munkája.

- Nem is tudom - mondta Harry, és James kihallotta hangjából a kényszeredett mosolyt. - Volt részem pár meglehetősen borzasztó büntetők munkában.

Franklyn semmitmondóan hümmögött.

- Egyikőnk iskolájának történelme sem szűkölködik kellemetlen karakterekben és szükségtelen durvaságban. Maguknak Miss Umbridge jutott, nekünk Magnussen professzor. Önöknek Voldemort, nekünk... nos, az igazat megvallva senki hozzá fogható nincs országunk történelmében. Ő mindnyájunkra szörnyű fenyegetés volt, amíg élt. A mi tisztünk biztosítani, hogy ilyesmi ne történjen többé.

- Ezt úgy értem, hogy ez a találkozó valójában lehetőség a fenyegetések összehasonlítására? Persze, nem hivatalosan - mondta Harry komolyan.

Franklyn felsóhajtott.

- Senkinek nem lehet elég barátja, vagy elég forrása, Mr. Potter. Nem vagyok auror, és semmiféle hivatalos felhatalmazásom vagy rendfenntartó hatásköröm nincsen, még a hazámban sem. Csak egy idős tanár vagyok. Azonban az idős tanárokat, mint azt bizonyára ön is tudja, gyakran alábecsülik. Az idős tanárok sok mindent látnak.

- Az Alma Aleronnak is megvan a maga Haladó eleme?

- Bárcsak ennyiről volna szó! A diákjaink java és még a dolgozóink nagy része is úgy véli, hogy a Voldemortról és halálfalóiról szóló tényeket nagyban elferdítették. Hihetetlen, milyen rövid időnek kell csak eltelnie, hogy egy bizonyos mentalitás ismét biztonságosnak érezze a körülményeket az újbóli feltűnéshez.

- Az itteni Haladó elem tudja, hogy nagyon óvatosnak kell lennie – szólt halkán Harry. – Épp elegen élnek még, akik első kézből tapasztalták Voldemort rémtetteit. Sokak emlékeznek még az eltűnt családokra és barátokra, akikkel halálfalók végeztek. A korábbi rendszer elleni lázadás mindig is erős volt a fiatalokban. Ez természetes, de általában rövid életű jelenség. A történelem többet is kibírt már, ahogy mondják.

- A történelem egy merő humbug – jegyezte meg Franklyn undorodva. – Én aztán tudom, hiszen egy darabjából jómagam is kivettem a részem. És megmondhatom, hogy néha feneketlen szakadék tátong a világ elé tárt, és a valódi történetek között.

- Azért én remélem, hogy ez a kivétel, és nem a szabály – mondta Harry.

- Feltehetően – sóhajtotta Franklyn, miközben befordultak az egyik sarkon.

- Viszont az az igazság, hogy ezek a kivételek épp elég fogódzók a Haladó elemhez hasonló uszító csőcseléknek, hogy azt a történelmi feljegyzést kezdjék ki, amelyiket csak akarják. Voldemort és a hatalomra jutásának általunk ismert történelme nem összeegyeztethető a céljaikkal, így hát óvatosan fúrják meg. Elültetik a kétség magjait azokban az elmékben, melyek elég sekélyesek ahhoz, hogy alakíthatók legyenek.

- Ez úgy hangzik – jegyezte meg Harry még jobban lehalkítva hangját –, mintha volna valami ötlete, mik lehetnek a céljaik.

- Hát persze, hogy tudom, mik azok, ahogy ön is, Mr. Potter. A célok jöttányit sem változtak már több ezer éve, nem igaz?

- Valóban.

- Harry Potter. – Franklyn megtorpant a sötét folyosón, és komolyan Harry szemébe nézett. – A hazámban egy nem lebecsülendő kisebbség úgy hiszi, hogy ön igazságtalanul rossz hírét keltette későbbi áldozatának, Tom Denem nagyúrnak, ahogy hívni szokták. Úgy vélik, Voldemort csupán egy hős forradalmár volt, egy friss elme, akinek csak annyi hibája volt, hogy a hite túl sok volt az intoleráns társadalom számára. Szerintük azért halt meg, mert azzal fenyegetett, hogy a dolgok nem hogy rosszra, de még jobbra is fordulnának, a vagyonos és erős vezetőosztály akarata ellenére.

James, aki alig néhány méterre állt, a láthatatlanná tévő köpeny alól jól látta, hogy az apja állkapcsa egyre inkább összeszorul, miközben Franklynt hallgatja. Mikor azonban megszólalt, hangja ugyanolyan nyugodtnak és kimértnek hangzott, mint korábban.

- Felteszem, tisztában van vele, hogy mindez hazugság és a tények eltorzítása.

- Hát persze – legyintett Franklyn elutasítóan, majdhogynem mérgesen. – De azt meg kell hagyni, hogy meglehetősen vonzó hazugság egy bizonyos embertípus számára. Azok, akik ezeket a torzításokat szajkózzák, nagyon is jól tudják, hogyan játsszanak a lakosság érzelmeivel. Úgy csúrik, csavarják az igazságot, ahogy csak a kedvük tartja. Ez a cél, ami a lelki szemeik előtt lebeg.

Harry továbbra sem mozdult, és arca is érzelemmentes maradt.

- Ön szerint a cél a mugli világ uralom alá hajtása?

Franklyn rikácsoló kacajra fakadt, amiről Jamesnek az alattomos kuncogás jutott eszébe, amit a professzor Madame Delacroix erejének kitárgyalásakor hallatott.

- Ezt sosem fogja a szájukból hallani. Nem, mostanában ennél jóval ravaszabban intézik ügyeiket. Épp az ellenkezőjét állítják, mint amire törekednek. Abszolút egyenlőségért ágnak a muglik és a varázstársadalom között, teljes kinyilatkoztatásért, a titokvédelmi törvények eltörléséért. Arról prédikálnak, hogy amíg ez nem történik meg, a muglik hátrányos megkülönböztetésnek esnek áldozatul, és ez sértő rájuk nézve.

- Nálunk is ez a helyzet – biccentett Harry komoran. – Persze, ez kétélű fegyver. Előítélet és egyenlőség egyazon mondanivalóban.

- Úgy van – felelte Franklyn ismét megindulva. – Amerikában újabban arról szól a fáma, hogy mugli tudósok varázslókat és boszorkányokat fognak el, hogy tanulmányozzák őket, és a hatalmuk forrását.

- Visszatérnek a salemi boszorkányperek? – kérdezte Harry.

Franklyn felnevetett, ám ezúttal szemernyi rosszindulat sem volt a hangjában.

- Aligha. De szép napok is voltak azok! Igaz, hogy több boszorkányt is perbe fogtak és máglyára vetettek, de ön is tisztában van vele, hogy aki egy kicsit is ért a varázsláshoz, annak a haja szála sem görbülhet egy mugli máglyán. Csapott egy kis műsort a tűzben, sikoltozott, hánykolódott, aztán a lángok hátán szépen hazament a saját kandallójába. Ezt mindenki tudja, hiszen ebből született később a hop-hálózat. Nem, a mai történetek a boszorkányok és varázslók elfogásáról és kínzásáról szintiszta koholmányok. Viszont ez vajmi keveset számít azoknak, akik hisznek benne. A megfélemlítés és az előítéletek szépen megférnek az általuk hirdetett „egyenlőség” mellett. Szerintük a teljes kinyilatkoztatás vezethet bennünket a békébe és szabadságba, míg a titokvédelmi program folytatása csak újabb és újabb támadásokat és a mugli világ felkelését hozza el.

Harry megállt egy ablak mellett, és kibámult rajta.

- És mikor elérik a céljukat, a teljes kinyilatkoztatást?

- Annak csak egy eredménye lehet, nem igaz? – nézett rá Franklyn.

Harry töprengő arcát kékes márványtömbbé változtatta a holdfény.

- A muglik és varázslók között feltámadna a verseny és az irigység, mint évszázadokkal ezelőtt. Erről tennének a sötét varázslók, az biztos. Kis vitákkal és villongásokkal kezdődne. A törvényeket áthágnák az egyenlőség nevében, de ezek a törvények lennének az új harc alapjai. A varázslók azt követelnék,

hogy bejuthassanak a mugli hatalmi szervezetekbe, az „egyenlőség” nevében. Ha már ott vannak, csak még több irányítást és hatalmat ragadnának magukhoz. Felülkerekednének a mugli vezetőkön, ahol tudnak, ígérnek és hazudnak, ahol nem, ott fenyegetnek és Imperius átkot használnak. Végül a rend összeomlana, és jönne az elkerülhetetlen, totális háború. – Harry hangja halk, töprengő lett. Franklyn felé fordult, aki nyugodt, mégis ijesztő arccal meredt rá. – És éppen ezt akarják, igaz? Háborút a muglikkal.

- Mindig is arra törekedtek – biccentett Franklyn. – A küzdelem sosem áll le, mindössze megvannak a maga fejezetei.

- Ki van benne? – kérdezte Harry teketóriázás nélkül.

Franklyn ismét nagyot sóhajtott, s a halántékát masszírozta.

- Ez nem ilyen egyszerű. Lehetetlen megkülönböztetni a felbujtókat a követőiktől. Azonban van pár olyan személy, akit megérné közelebbről is figyelni.

- Madame Delacroix.

Franklyn felnézett Harryre, egy darabig vizsgálta annak arcát, aztán bólintott.

- És Jackson professzor is.

James meglepetésében majdnem felkiáltott, s csak az utolsó pillanatban tudta kezét a szája elé kapni. Az apja és Franklyn síri csendben álltak, James biztos volt benne, hogy meg kellett őt hallaniuk. Végül Harry szólalt meg újra.

- Még valaki?

Franklyn lassan megrázta a fejét.

- Minden bizonnyal. De akkor mindent és mindenkit szemmel kellene tartania. Ez olyan, mint amikor csótányok jelennek meg a falakban. Vagy egész nap keresgéli a hasadékokat, vagy leégeti az egész házat. Ön dönt.

James óvatosan hátrálni kezdett, s mikor már úgy vélte, hallótávolságon kívül van, sarkon fordult, és visszaindult az amerikaiak szálláshelye felé. A szíve olyan hévvel vert, hogy biztosan tudta, ha marad, az apja vagy Franklyn professzor meghallotta volna.

Eddig is tudta, hogy az úgynevezett Haladó elem nem túl jó, de most már abban is biztos volt, hogy valószínűleg ők tervezik Merlinus Ambrosius visszatérését. Úgy hiszik, ő majd segít nekik elérni hamis céljukat, az egyenlőséget, amely elkerülhetetlenül háborúhoz vezetne. Merlin azt mondta, visszatér, ha a muglik és varázslók közötti egyensúly „megérik a közreműködésre”. Mi mást jelenthetne ez? Nem lepte meg túlságosan, hogy Madame Dealcroix érintett lehet az összeesküvésben, de hogy Jackson professzor... James a mogorva külső ellenére már éppen kezdte megkedvelni őt. Képtelen volt elhinni, hogy Jackson titokban a mugli világ feletti uralmat tervezgeti. Franklyn talán téved vele kapcsolatban.

James elkocogott az amerikaiak szállása előtt, és keresni kezdte az ajtót, ami mögött az ő és apja vendégszobáját találja. Hirtelen éles pengéként mart bele a félelem, mikor eszébe jutott, hogy az ajtónak nyoma veszett, mikor ő kilépett rajta, hiszen egy mágikus helyiségbe vezet. Hogyan juthatna vissza? Mire az apja visszaér, neki már az ágyában kell feküdnie, és látszólag mélyen aludni. Megtorpant a folyosó közepén, holott még abban sem volt biztos,

hogy az-e az a falrész, ahol a szobának lennie kell. Reményvesztetten pislogott körbe, és egyre csak valami nyom után kutatott, ami rávezetheti az ajtó hollétére. Minek is nevezte az apja? A Szükség szobája? James ezúttal nem felejtkezett el a pálcájáról. Előhúzta azt a zsebéből, majd kidugta kezét a láthatatlanná tévő köpenyen kívülre.

- Ööö - nyögte, majd harsány suttogással a falra bökött a varázspálca hegyével. - Szükség szobája... tárulj!

Természetesen semmi sem történt. James hirtelen valami zajt hallott. Adrenalinral teli teste szinte fájdalmasan kiélesítette érzékszerveit. Tágra nyílt szemekkel hallgatózott. Beszéd. Franklyn és az apja máris visszafelé tartanak. Nem sokkal az után indulhattak vissza, ahogy James otthagytta őket, csak egy kicsit lassabban mentek, mint ő. A fiú hallotta, amint fojtott hangon beszélgetnek, feltehetően Franklynék lakórésze előtt. Az apja bármelyik pillanatban itt lehet.

James egyre csak a fejét törte. Mit csinált az apja, hogy kinyissa a szobát? Csak ott állt, várt, és egyszer csak, bumm, ott volt az ajtó, nem? Nem, jutott eszébe, mondott is valamit. És járkált. James próbálta visszaidézni az estét, de túlságosan ideges volt.

Fény gyúlt a folyosó végén, és közeledő léptek hallatszottak. James kétségbeesve pillantott arra felé, ahol csakhamar az apja bukkant fel, világító pálcával és lehajtott fejjel. James hirtelen ráeszmélt, hogy a saját pálcája - a fél karjával egyetemben - kilóg a köpeny alól, így hát gyorsan visszarántotta azt, és elrendezte maga körül a köpönyeget. Esélye sem volt. Az apja amint belép a szobába, észre fogja venni, hogy James nincs bent. Talán James várhatna egy kicsit, és úgy tehetne, mintha csak egy könyvért szaladt volna fel a szobájába... Csakhogy sosem hazudott jól. Emellett nála volt a köpeny. Majdnem felmordult elkeseredettségében.

Harry Potter megállt a folyosón, megemelte a pálcáját, és a falat kezdte fürkészn.

- Be kell jutnom abba a szobába, ahol a fiam alszik - mondta. Semmi nem történt, de Harry egyáltalán nem tűnt meglepettnek. Hümmögött egyet, aztán mintha csak fennhangon gondolkodna, beszélni kezdett. - Vajon miért nem nyílik az ajtó? Talán... - felvont szemöldökkel körbenézett, és közben halványan elmosolyodott. - Azért, mert a fiam nem is alszik a Szükség szobájában, hanem itt áll mellettem a folyosón a láthatatlanná tévő köpenyem alatt, és azon töri a fejét, hogy a pokolba nyílik az ajtó. Igazam van, James?

James kifújta a visszatartott levegőt, és hátralökte fejről a láthatatlanná tévő köpenyt.

- Végig tudtad?

- Csak sejtettem, mikor hallottalak levegő után kapni odalent. Nem voltam benne biztos egészen az ajtós trükkig. Rajta, menjünk be! - Harry Potter fáradtan felkuncogott. Háromszor elsétált a fal előtt, kimondta az ajtónyitó szavakat, aztán beléptek a Szükség szobájába.

Mikor már mindketten a takarójuk alatt voltak, és James a felső ágyon fekve a sötét plafont figyelte, Harry szólalt meg.

- Nem kell mindenben engem követned, James. Remélem, ezt tudod. – James nem volt kész, hogy erre válaszoljon, így csak tovább hallgatott, és várt. – Te is ott voltál, és hallottad, amit Franklyn professzor mondott – folytatta végül az apja. – Volt egy rész a mondandójában, amire szeretném, ha emlékeznél. Mindig van egy összeesküvés vagy lázadás a háttérben. A harc állandó, csak különböző fejezetei vannak. Nem a te dolgod a világ megmentése, fiam. Még ha meg is teszed, az újra csak veszélybe sodorja magát. És újra, és újra, és újra. Ez a dolgok természete.

Harry elhallgatott, és James halk nevetést hallott az alsó szintről.

- Tudom, milyen érzés. Még jól emlékszem a felelősség súlyára és a dermesztő rémületre, hogy egyedül én állíthatom meg a gonoszt, csak én nyerhetem meg a háborút, és harcolhatok a jó ügyért. De még akkor sem voltam egyedül, James. Mindenki harcolt. Mindenki hozott áldozatokat. És nem egy olyan is volt, aki sokkal többet áldozott fel, mint én magam. Nem egyetlen ember dolga megmenteni a világot. És bizonyosan nem egy olyan fiú dolga, aki még arra sem jött rá, hogyan nyissa ki a Szükség szobáját.

James mozgást hallott odalentről, és csakhamar az apja feje jelent meg vele egy szinten. A sötétben nem tudta kivenni Harry arc kifejezését, de James biztos volt benne, nem is volna mit. Az apja ugyanazzal a ferde mosollyal nézne rá, mint mindig. Az apja mindig, mindent tudott. Az apja Harry Potter.

- Mit gondolsz, fiam?

James vett egy mély lélegzetet. El akart mondani az apjának mindent, amit az elmúlt napokban látott vagy hallott. Már a nyelve hegyén volt a mugli behatoló története, Cedric Diggory szelleme, és Austramaddux titka, Merlin visszatérte, és a terv, hogy a muglik elleni végső háborúban használják őt. De végül úgy döntött, mégsem mond semmit. Az apjára mosolygott.

- Tudom, apa. Ne aggódj miattam. Ha úgy döntök, hogy saját kezűleg mentem meg a világot, te és anya lesztek az elsők, akiket erről értesítek, rendben?

Harry a fejét rázva elmosolyodott. Látszott rajta, hogy nem nagyon hiszi el fia szavait, de nem is akar erőltetni semmit. Visszamaszolt a saját ágyába. Öt perccel később James törte meg a fekete némaságot.

- Hé, apa, van rá esély, hogy nálam hagyod a láthatatlanná tévő köpenyt, amíg a suliban vagyok?

- Egy csöpp se, fiam. Egy csöpp se – felelte Harry álmatagon. James hallotta, amint az oldalára fordul, és pár perccel később már mindketten aludtak.

Mikor James és Harry Potter a következő reggel beléptek a nagyterembe, James érezte, hogy megváltozik a helyiség hangulata. Hozzászókkott már a reakcióhoz, amit a varázslók és boszorkányok mutattak, ha az apjával mutatkozott valahol, de a mostani eset más volt. Ahelyett, hogy feljűk fordultak volna, James úgy érezte, az emberek inkább kerülnek a tekintetüket.

A beszélgetés elcsöndesedett, és az asztalnál ülők csak a szemük sarkából, vagy már elhaladtukban figyelték az apa-fiú párost. Jamest keserű düh töltötte el. Kik ezek az emberek? Legtöbbje jó boszorkány és varázsló volt, olyan dolgos szülők gyermeke, akik mindig is támogatták Harry Pottert. Először mint a kis túlélőt, majd a fiatalembert, aki segített legyőzni Voldemortot, végül pedig a főaurort, akivé vált. Most viszont pár szónok miatt, akik különféle jeleket festenek tábláikra, és ostoba pletykákat terjesztenek, alig mernek egyenesen ránézni.

Azonban Jamesnek be kellett látnia, hogy nem teljesen volt igaza. Ahogy Harry és James helyet foglaltak a griffendéles asztal végén (James rávette apját, hogy ne a tanári asztalhoz üljön), páran elvigyorodtak, és szívből jövően üdvözölték őket. Mikor Ted meglátta Harryt, ujjongani kezdett, majd végigrohant azt asztal mentén, és komplikált kézfogással köszöntötte Harryt, mely tele volt összeöklözésekkel, csuklómarkolással és végül egy öleléssel zárult, mely átmenet volt átkarolás és felöklelés között.

Harry nevetve rogyott a székére.

- Ted, előbb-utóbb megsérül valaki egy ilyen alkalommal.
 - Mindenki, ő itt a keresztapám - szólt Ted, mintha az egész teremnek szeretné bemutatni Harryt. - Emlékszel még Noah-ra, Harry? Ő is Bajkeverő, mint én és Petra.

Harry kezét rázott Noah-val.

- Azt hiszem, tavaly találkoztunk a kviddicsbajnokság döntőjén, ugye?
 - Igen - bólintott Noah. - Azon a meccsen szerezte Ted a győztes pontot az ellenfélnek. Hogyan felejtethném el?

- A helyes kifejezés a *ráségítés* - mondta Ted kimérten. - Véletlen átlöktem a karikán a hajtójukat, amelyiknél a kvaff volt. A sajtópáholyra céloztam.

- Bocs, hogy közbevágom, de ha nem bánjátok, srácok, én és James megreggeliznénk - intett Harry az asztal felé.

- Csak rajta - felelte Ted nagylelkűen. - És ha valamelyik elégedetlenkedő keresné a bajt, csak szóljatok! Ma este kviddics, jó lesz bemelegítésnek - jegyezte meg Ted mogorván fürkészve a termet, aztán elvigyorodott, és elballagott.

- Mondhatnám neki, hogy ne izguljon rá a témára, de akkor hol maradna a móka? - nézett Ted után Harry, mire James elmosolyodott. Szedtek az előttük gőzölgő tálakról, és már éppen hozzákezdték az evéshez, mikor James észrevette Ralphot és Zane-t, akik ekkor léptek be a terembe. Lelkesen odaintett nekik.

- Apa, ők a barátaim, Zane és Ralph - mutatta be őket James, mikor helyet foglaltak a mellettük lévő székeken. - A szőke Zane, a téglafal meg Ralph.

- Örülök, hogy megismerhetlek benneteket, fiúk - mondta Harry. - James csupa jót mesélt rólatok.

- Már olvastam magáról - szólt Ralph Harryre meredve. - Tényleg véghezvitte azt a csomó dolgot?

- Te aztán nem cicózol - nevetett Harry. - Nagy vonalakban valóban igazak azok a történetek, habár amikor ott van az ember, egyáltalán nem tűnik olyan

hősies tettek. A legtöbb esetben én és a barátaim csak azt szerettük volna elkerülni, hogy felrobbantsanak, megegyenek vagy megátkozzanak minket.

Zane szokatlanul csendes volt.

- Hé, mi a baj? – noszogatta James. – Kicsit még új vagy ahhoz, hogy komplexusod legyen a nagy Harry Potter mellett.

Zane elfintorodott, majd a Reggeli Próféta egyik példányát húzta elő a hátizsákjából.

- Ez az, ami bűzlik – sóhajtotta, és az asztalra csapta az újságot. – Előbb-utóbb úgyis megláttad volna.

James közelebb hajolt, és a főcímre pillantott. „*Roxforti auror-ellenes demonstráció borítja árnyékba a nemzetközi találkozót.*” Közvetlen alatta, kisebb betűkkel pedig „*Potter látogatása iskolaszintű tiltakozást váltott ki – a varázstársadalom újraértékelné az aurorok jogait.*” James érezte, hogy arca kipirul a düh hatására, ám mielőtt bármit is mondhatott volna, Harry a vállára tette kezét.

- Hmm – mosolygott szelíden. – Rita Vitrol ismét csatarendben?

Zane döbbenet meredt Harryre, aztán visszapillantott az újságra.

- Maga ezt a főcímből képes megállapítani?

- Nem – nevetett Harry, s a lapra többé ügyet sem vetve vajazni kezdett egy szelet pirítóst. – Csak az ő neve van a cikk alatt. De egyébként a stílusa elég jól beazonosítja őt, habár aligha számít. A világ jövő hét ilyenkorra már el is felejteti ezt az egészet.

James elolvasta az első bekezdést, aztán mérgesen ráncolta homlokát.

- Azt írja, hogy az iskola nagy része ott volt tüntetni. Ez ocsmány hazugság! Én láttam, és ha száz embernél több volt az udvaron, akkor megcsókolok egy durrfarkú szurcsókot! Különben is, a javuk csak azért ment oda, hogy lássa, mi folyik ott. Csak tizenöt, húsz embernél volt tábla.

- Ez mese habbal, James – sóhajtott Harry. – Nem a pontosság a lényeg, hanem az eladott példányszám.

- De hogy engedheted, hogy ilyesmiket mondjon? Veszélyes! Franklyn professzor...

Harry pillantása azonnal elhallgattatta, azonban az apja gyorsan megenyhült.

- Tudom, mi miatt aggódsz, James, és nem hibáztatlak érte. De meg kell értened, hogy az ilyen dolgokat úgy a legegyszerűbb kezelni, ha nem vitatkozol a Rita Vitrolhoz hasonlókkal.

- Úgy beszélsz, mint McGalagony – morogta James lesütött szemekkel, majd nagyot harapott a sültkolbászából.

- Még jó – vágta rá Harry. – Hiszen ő tanított. Mellesleg, szerintem, ő McGalagony igazgatója a számodra.

James makacsul tologatta az ételt egy pillanatig, aztán durván összehajtotta az újságot, és eltette szem elől.

- Szóval, ma este lesz a kviddicsszezon első mérkőzése? – kérdezte Harry a három fiút, visszatérve a reggelihez.

- Hollóhát kontra Griffendél! – jelentette be Zane. – Ez lesz az első meccsem. Alig várom.

James az apjára sandított, aki mosolyogva fürkészte Zane-t.

- Ezek szerint bekerültél a csapatba? Ez igen! Ha elég korán végzek, úgy tervezem, kinézek a pályára. Alig várom, hogy repülni lássalak. Milyen pozíción játszol?

- Terelő - válaszolta Zane, és úgy tett, mintha arrébb lódítana egy gurkót a villájával.

- Nagyon jól megy neki, Mr. Potter - bizonygatta Ralph. - Láttam, mikor először repült. Majdnem krátert vajt a pálya közepére, de az utolsó másodpercben felrántotta.

- Az komoly irányítást igényel - mérte végig elismerően Harry Zane-t. - Volt már repülésórád?

- Még egy sem! - kiáltotta Ralph, Zane önkéntes szóvivője. - Ez a legnagyobb, hát nem?

James zord arckifejezéssel próbálta elkapni Ralph pillantását, és figyelmeztetni őt, hogy szálljon le a témáról, de akkor már késő volt.

- Lehet, hogy ki sem derült volna ez az egész - folytatta Ralph belelovallva magát -, ha nem indul James után, mikor az zuhanni kezdett a föld felé, mint valami rakéta! - Ralph mocrogni kezdett a székén, sután utánozva James első repülését.

- De attól ön, persze, még a Griffendélnek fog drukkolni! - vágott közbe Zane sietve, s közben tenyerével kitolta Ralph fejét a képből.

Harry kérdő tekintettel pislogott piritósa fölül egyik fiúról a másikra.

- Ööö, hát, igen. Természetesen.

- Jó is ez így. Totál megértem - csacsogott tovább Zane, s mikor Harry lehajolt egy újabb falatért, némán jelezni próbált a zavartan ücsörgő Ralphnak. - Az ember legyen hű a saját házához, meg minden. Húha! Már ennyi az idő? Gyerünk, Ralphinator, várnak az órák!

- Az elsóm lyukas - tiltakozott Ralph. - Meg különben is, még hozzá sem nyúltam a kajámhoz.

- Menjünk már, fafej! - noszogatta Zane felkelve az asztaltól, és Ralph könyökét rángatva. Alig tudta megmozdítani a fiút, de az engedte magát elvonszolni.

- Mi van? - kérdezte Ralph hangosan, mikor már az ajtó felé tartottak, és Zane jelentőségteljes pillantást vetett rá. - Mit csináltam már megint? Mondtam valami olyat, amit nem... - Elhallgatott. Szemöldöke a homloka tetejére szaladt, ahogy elhúlve visszanezett Jamesre. - Óó! - Ennyit tudott csak kinyögni, mielőtt Zane kituszkolta volna az ajtón, de még onnan is hallatszott, amint kifakadt: - Jó nagy hülye vagyok, mi?

James felsóhajtott.

- Jól van, beégtem a kviddiccsel. Sajnálom.

- Ilyen rossz volt? - mérte végig fiát Harry.

- Tudom - bólintott James. - Nem nagy ügy, ez csak kviddics. Mindig van egy újabb év. Nekem nem kell bent lennem csak, mert neked sikerült. Tudom, tudom, ne is mondd!

Harry továbbra sem vette le szemét Jamesről, s közben az állkapcsa kissé mozgott, mintha gondolkodna. Végül hátradőlt székén, és felvette a sütőtöklevét.

- Nos, nagy megkönnyebbülés, hogy ezt így megbeszéltük.

James egyre csak az apját figyelte, aki hosszú, nagyon hosszú ideig ivott poharából, mintha csak egy mosolyt igyekezne elrejteni. James kis híján elnevette magát, de sikerült úrrá lenni a vonásain. *Ez most komoly*, mondta magának. *Ez nem vicc, hanem kviddics*. Erre a gondolatra az önuralma megtört egy kicsit, és elmosolyodott. Próbálta eltakarni a kezével, de ettől csak még rosszabb lett.

Harry vigyorogva leeresztette a poharát, és lassan megrázta a fejét.

- Te tényleg aggódtál emiatt, igaz, James?

James arcáról lefagyott a mosoly. Nagyot nyelt.

- Igen, apa, hát persze. Hiszen ez kviddics. A te sportod, meg nagyapáé. James Potter vagyok. Halálosnak kéne lennem a seprűn, nem pedig halálos veszélynek magamra és a környezetemre.

Harry előre dőlt, lerakta poharát az asztalra, és mélyen James szemébe nézett.

- És még lehetsz is halálos a seprűn, James. Merlin szakállára, fiam, ez az első heted az iskolában, és még nem is volt repülésórád! Az én időmben még gyakorlóseprűt sem adtak óra nélkül, nem hogy válogatásra mentünk volna.

- De ha nem így lett volna – vágott közbe James –, te akkor is kiváló lettél volna.

- Nem ez a lényeg, fiam. Annyira próbálsz megfelelni annak a bálványnak, aki szerinted én vagyok, hogy esélyt sem adsz magadnak, hogy esetleg jobb legyél. Tönkreteszed magad, mielőtt még elkezdted volna élni. Hát nem látod? Senki sem versenyezhet egy legendával. Még én is azt kívánom, bárcsak feleannyira jó lennék, mint amilyen a történetek alapján vagyok. Minden nap, mikor a tükörbe nézek, azt mondom magamnak: ne próbálj a híres Harry Potter lenni, csak nyugodj meg, légy jó apa, jó férj, és olyan jó auror, amennyire tőled telik – ami, az igazat megvallva, már alapjában véve is nagy feladat. Nem szabad többé úgy gondolnod magadra, mint Harry Potter fiára... - Harry tartott egy kis szünetet, mert talán most először látta, hogy James tényleg meghallja, amit mond neki. Ismét elmosolyodott. - Inkább nekem adj esélyt, hogy úgy gondolhassak magamra, mint James Potter apja. Mert tudod, mire vagyok a legbüszkébb az egész életemből? Hogy felneveltelek téged, Albust és Lilyt.

James viszonzta a mosolyt. Habár nem is tudta, most ugyanaz a félmosoly ült az arcán, amit annyiszor megfigyelt már az apján.

- Rendben, apa. Megpróbálom. De olyan nehéz!

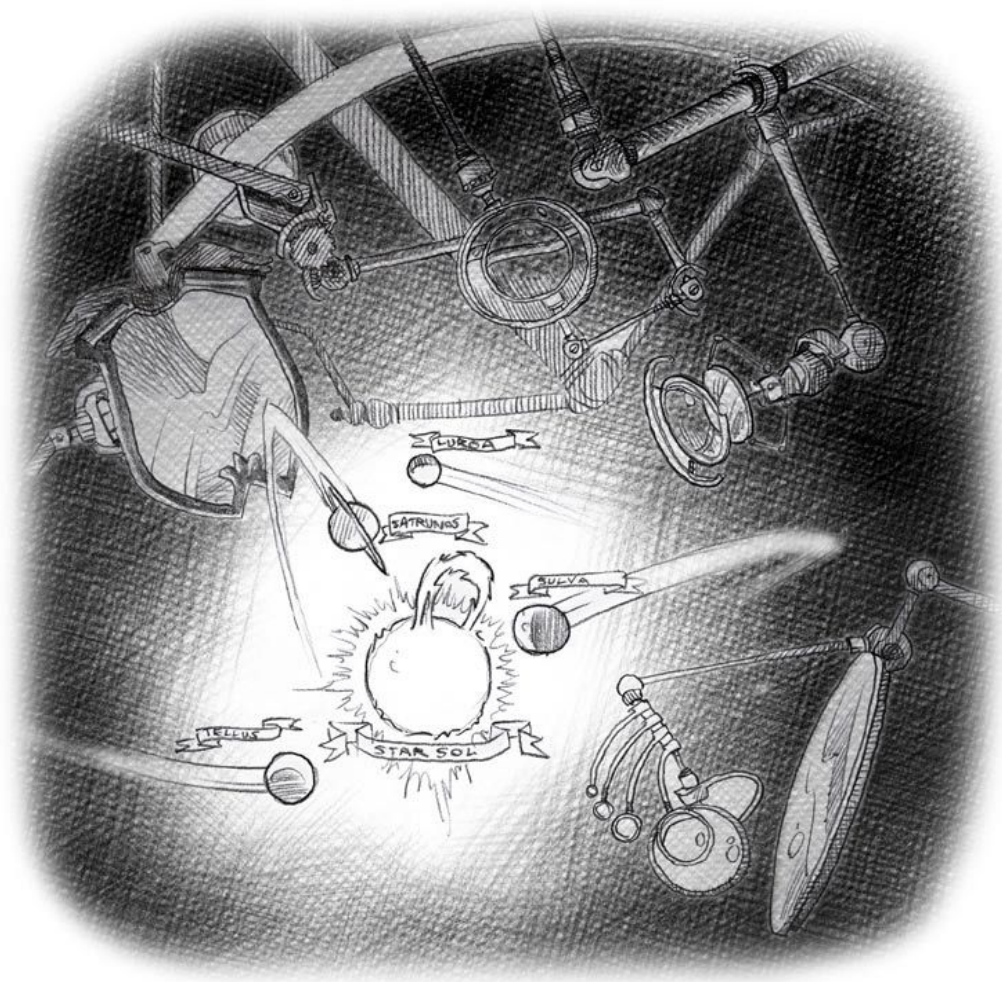
Harry megértően biccentett, majd hátradőlt, egy pillanattal később azonban újra megszólalt.

- Mindig ilyen megjósolható vagyok?

- Igen, apa – vigyorodott el James. – Te is, meg anya is. „Ugye nem akarsz ebben kimenni?” - Harry hangosan felnevetett James Ginny-imitációja láttán, mire a fiú folytatta. - „Hideg van, vegyél fel pulóvert! Ki ne mondd ezt a szót

a nagyiek előtt! Ne játssz a kerti törpékkel, különben bezöldül a hüvelykujjad!”

Harry még akkor is a hasát fogva nevetett, és a szemét törölgette, mikor elbúcsúztak egymástól, és megígérte, hogy az esti kviddicsmeccsen mindenképpen ott lesz.

7. MEGTÖRT HÚSÉG

James első órája – ironikus módon – repülésóra volt, amit egy tagbaszakadt varázsló, Cabriel Ridcully tanított. Hatalmas alkarját és vádlijait kiemelő szabványos kviddicstalárja fölött khakiszín sportköpenyt viselt.

- Jó reggelt, elsőévesek! – harsogta, amiből James rögtön rájött, hogy Cabe Ridcully azon kevesek közé tartozik, akik egyetlen köszönéssel is képesek jobbá tenni az ember napját. – Üdv az első repülésóráton! Többen talán már ismertek, láttatok egy kviddicsmeccsen, bajnokságon, vagy ki tudja, hol nem. Ezt az évet a repülés alapjainak elsajátítására szánjuk. Én a tapasztalva tanulás híve vagyok, tehát mind seprűnyélre ugrunk, és ott tanuljuk meg az irányítást. Kérem, mindenki fáradjon a seprűjéhez!

James rettegve szállt újra seprűre, de az osztállyal haladva, s kellő útmutatás mellett sikerült rávennie a seprűnyelet, hogy lebegjen és engedelmeskedjen neki. Sőt, még a sebesség és magasság változtatásának alapjait is kitanulta. Rájött, hogy a tempótól és röppályától függően a seprű számtalan módon reagálhat ugyanarra. Ha szinte csak lebegett, és előre dőlt, a seprű megindult, ha hátra, akkor lassított. Ha viszont a seprű már mozgott, ugyanezek a mozdulatok a magasságra voltak hatással. Minél gyorsabban repült, James testhelyzete annál inkább a magasságot változtatta a sebesség helyett. Az egésznek a kulcsa az volt, hogy a seprű tempójának függvényében az ember észrevegye a sebesség-dőlés és a magasság-dőlés közötti finom különbséget. James érezte, hogy a pánik legkisebb jelére elvesztené a nehezen megszerzett kontrollt, és lassanként megértette, miért volt olyan szörnyű a kviddicsválogatáson.

Habár határtalanul örült a saját seprűje felett aratott győzelemnek, James halványan még mindig irigykedett Zane-re, aki könnyedén, megerőltetés

nélkül száguldozott a gyeplő fölött, s néha egy szépen kivitelezett dugóhúzó vagy hajtókanyart mutatott be társainak.

- Hanyagoljuk a felvágást, ha lehet, Mr. Walker – jegyezte meg Ridcully szemrehányóan. James nem tehetett róla, de alig tudott visszafojtani egy kárörvendő vigyort. – A trükköket tartogassa a ma esti meccsre!

Ralph egész testében remegett, annyira koncentrált, hogy a seprűn tudjon maradni. Fellebegtette azt vagy egy méter magasra, aztán mintha ott ragadt volna.

- Hogyan tudok úgy siklani? – pislogott fel Zane-re.

- Én a helyedben inkább azon igyekeznék, hogy ne essek le, Ralph – rázta a fejét James.

A délelőtti hátralévő órái (varázstani alapok és rúnaismeret) már sokkal kevésbé voltak érdekesek. Ebéd alatt James beszámolt barátainak az előző este történetéről. Mesélt Franklyn Napfény Nyerőjéről, és a vacsora közbeni beszélgetésről, amely Madame Delacroix vudu erejét firtatta. Végül elmondta, mit hallott az apjától és Franklyn professzortól, és hogy ez szerinte hogyan illik Austramaddux Merlin visszatértéről szóló jóslatába.

- Szóval – mormolta Zane, miközben hunyorogva fürkészte a falat James válla fölött –, ha jól értem, apádnak van egy köpenye... ami láthatatlanná teszi a viselőjét.

James türelmetlenül felmordult.

- Igen! De nem hinném, hogy ez volt a történet lényege.

- Csak a magad nevében beszélj! Felejtsd el a röntgenszemüveget, és gondold bele, mit kezdhetne egy srác egy láthatatlanná tévő köpönnyel! Szerinted gőzálló?

- Nem hinném, hogy a varázsló, aki egész életét a világ legtökéletesebb láthatatlanná tévő anyagának tökéletesítésének szentelte, azért tette volna, hogy belopakodhasson a lányok mosdójába – sóhajtotta James a szemét forgatva.

- De nem tudod biztosan, ugye?

Ralph komótosan rágott, s közben a fejét törte.

- Tehát Franklyn azt mondta apádnak, hogy az Államokban is vannak olyan varázslók, akik ugyanazt hirdetik, mint a Haladó elem? Mugli-varázsló egyenlőség, meg ilyesmi?

- Igen – biccentett James. – De az egész csak színjáték. Mióta akarnának jót a mardekárosok a mugliknak? Az összes aranyvérű mardekáros egyetlen ok miatt lépett a nyilvánosság elé: hogy átvegye az irányítást a mugli világ fölött. Inkább alsóbbrendűnek tartják a muglikat, nem egyenlőknek.

Ralph furcsán bizonytalannak tűnt.

- Lehet. Nem tudom. Viszont tegnap, odakint az udvaron nem mindenki volt mardekáros, sőt... Azt észrevetted?

- Nem, de nem is számít. A Mardekár kezdte az egészet a Haladó elem szlogenjeivel, a kitűzőkkel, meg a többivel. Te magad mondtad, Ralph. Tabitha Corsica osztotta ki a jelvényeket, ő áll mögötte.

- Nem hinném, hogy úgy van benne, ahogy gondolod – rázta a fejét Ralph.

- Ez a „hozzuk vissza Merlint a halálból” ügy... Egyszerűen csak azt szeretné,

ha mindenki egyenlő bánásmódban részesülne, legyen mugli vagy varázsló. Nem akar háborút indítani, vagy ilyesmi. Most komolyan, hol abban az igazság, hogy nem vállalhatunk munkát a mugli világban? Vagy hogy nem indulhatunk mugli versenyeken. Csak mert a varázslat a mi oldalunkon áll, attól még nem lehetünk számkivetettek.

- Épp úgy beszélsz, mintha közénk tartoznál – vágta rá James mérgesen.

- És? – vágta rá Ralph elvörösödve. – Közénk tartozom, ha nem vetted volna még észre. És nem nagyon tetszik, ahogy a házamról beszélsz. A dolgok sokat változtak azóta, hogy az apád ide járt. Ha ennyire aggódsz az igazság és a történelem miatt, meg kéne vitatnod a témát. Talán Tabithának igaza volt veled kapcsolatban.

James leesett állal dőlt hátra székén.

- Azt akarja, hogy benne legyek az A-csapatban az első iskolai vitán – vallotta be Ralph lesütött szemekkel. – Felteszem, tudod, miről lesz szó. „A múlt hazugságainak újraértékelése – Igazság vagy összeesküvés?”

- És te benne leszel a csapatban? Amellett érvelsz majd, hogy az apám és a cimborái csak azért találták ki Voldemortot, meg a többit, hogy halálra rémítsék az embereket, és ezáltal titokban tartsák a varázsvilág létezését?

Ralph nyomorult képet vágott.

- Senki nem hiszi, hogy az apád találta ki, de... - Megakadt. Képtelen volt befejezni a mondatot.

- Nagyszerű! – kiáltotta James hadonászva. – Akkor kellemes vitát! Nem tudok mit mondani! Tabitha remek partnerre talált benned!

- De az apád talán nem a jó oldalon állt! – fejezte be a mondatot Ralph hevesen. – Ez megfordult valaha a fejedben? Persze, emberek haltak meg. Háború volt. De miért van az, hogy amikor a te oldalad gyilkolta az embereket, az a jó diadala, viszont ha a másik, az szörnyű rémtett? Mindig a győztesek írják a történelemkönyveket. Lehet, hogy az egész ügyet elferdítették. Honnan tudhatnád? Te akkor még meg sem születtél.

James az asztalra vágta a villáját.

- Ismerem az apámat! – ordította. – Senkit nem ölt meg! A jó oldalon állt, mert ő jó ember! Voldemort egy vérszomjas szörnyeteg volt, aki csak hatalmat akart, és meggyilkolt mindenkit, aki az útjában állt, még a saját barátait is! Talán emlékeztetnem kell rá téged, mert nagyon úgy tűnik, hogy a hozzá hasonlókhöz húzol!

Ralph hosszan meredt Jamesre, aztán nyelt egyet. James az agya egy távoli, apró szegletében tudatában volt, hogy túlereagálja a dolgot. Ralph mugli születésű; minden, amit Voldemortról és Harry Potterről tudott, az utóbbi két hétben elé került olvasmányáiból származott, és a háztársaitól, akik közé inaszakadtával igyekezett beilleszkedni. Mégis, James annyira eltelt dühvel, hogy legszívesebben behúzott volna egyet Ralphnak, csakis azért, mert egy olyan mardekárossal, aki valóban felelős az apját bemocskoló hazugságokért, nem mert volna ujjat húzni.

James kapta el először a pillantását. Hallotta, amint Ralph összekaparja a könyveit, és behajítja őket a hátizsákjába.

- Nos - szólt Zane bizonytalanul -, meg akartam kérdezni, hogy találkozunk-e a meccs után a Bajkeverőkkel, hogy bedobjunk pár vajsört, de azt hiszem, ez most tárgytalan.

Egyikőjük sem felelt. Egy pillanatnyi habozás után Ralph felállt, és távozott.

- Elég durva voltál velem, ugye tudod? - kérdezte halkán Zane.

- Én? - kiáltott fel James.

- Mielőtt még védeni kezdenéd magadat - emelte fel egyik kezét Zane békítőleg -, hadd említsem meg, hogy szerintem igazad van. Persze, hogy egy rakás humbug az egész. De most Ralphról van szó. Csak próbál talpon maradni, ugye megérted?

- Nem - felelte James határozottan. - Nem, amíg a „talpon maradás” egyenlő azzal, hogy mindenféle hazugságokat hord össze az apámról.

- Fogalma sincs, hogy hazugságok - rázta a fejét Zane. - Hiszen most hallja őket először. Hinni akar neked, de közben szeretne beilleszkedni a házába. Azért már nem ő a hibás, hogy a társai egy rakás agyalágyult, hatalommániás holdkóros.

James érezte, hogy kissé lecsillapodik. Tudta, hogy Zane-nek igaza van, de attól még egy cseppet sem bánta, hogy úgy ráripakodott Ralphra.

- És? Te is új vagy, és te is most hallod először ezeket a dolgokat. Te miért nem rohansz az első Haladó elem toborzóirodába, és állsz neki szlogeneket kántálni?

- Mert van olyan szerencséd - válaszolta Zane átkarolva James nyakát -, hogy a Süveg a Hollóhátra osztott, akik legalább annyira gyűlölték a vén Voldit, mint a griffendélesek. Ráadásul - tette hozzá vágyakozó pillantással - szerintem egészében véve Petra Morganstern egy kicsit dögösebb, mint Tabitha Corsica.

James felmordult, és a könyökével eltolta magától Zane-t.

Mindketten a könyvtárba ültek be tanszobára. A rúnatant oktató Knossus Shert a tanári asztaltól felügyelte a csendet, habár vastag szemüvegében, és zöld talárja alól kikandikáló vékony végtagjaival inkább úgy festett, mintha egy hatalmas imádkozósáska lesné leendő áldozatát a terem végéből.

Zane olyan elmélyülten és koncentrálnival másolta a számmisztika tétéleit, mintha ő maga dolgozta volna ki őket. James nem akarta zavarni, de ahhoz sem volt kedve, hogy hozzákezdjen a saját házi feladatához, így előhúzta táskájából a Reggeli Próféta aznapi példányát. Ismét a reggelineél már olvasott főcímeke pillantott, mire szája undorodó fintoiba rándult. A címlap alján James Tabitha Corsica fotóját vette észre. A lány úgy festett, mint mindig: tárgyiasnak, elmélkedőnek és udvariasnak. „Roxforti prefektus a Haladó megmozdulásokról” - hirdette a főcím a kép mellett. Tudván, hogy úgyszemint volna gyomra végigolvasni az egészet, James végigfuttatta tekintetét a cikken, és találmra elolvasott belőle egy-két sort.

„A házam természetesen nem kívánja megzavarni az iskola harmóniáját ezekkel a véleménynyilvánításokkal, de tiszteletünket fejezzük ki azoknak a más házból származóknak, akik hallatják a hangjukat - ecseteli Miss Corsica. Szeméből

tisztán süt, hogy sajnálja az irányt, amerre a nap az útját vette, de közben nyilvánvalóan felismeri diáktársai motivációit. - Az igazgatónő a vitakör napirendjének megtárgyalásától való elzárkózása ellenére bizonyos vagyok, hogy engedélyt kapunk tervünk megvalósítására, és alkalmunk adódik egy nyílt vitán átbeszélni az aurorok jogait és politikáját, valamint azokat a feltevéseket, melyeken ezek alapulnak.”

Az ötödéves mardekáros Miss Corsica egyben a kviddicscsapat kapitánya is. „A seprűmet mugli művészek tervezték - mondja félénken. - Nem voltak tudatában a fa mágikus mivoltának, és természetesen, az iskolában regisztráltatnom kellett a seprűt, mint mugli műalkotást. Mégis, arra gondoltam, jó volna valami olyasmit vinni a játékba, amit mugli barátaink a saját kezükkel készítettek. Még az is lehet, hogy az lesz az egyik leggyorsabb seprű a pályán - teszi hozzá ajkát harapdálva -, s ha így lesz, én ezt az eredményt egyaránt tulajdonítom a bűbájoknak, melyekkel a fát kezelték, valamint a kezeknek, melyek a fát megfaragták.”

James dühödten felkapta az újságot, és megfordítva azt az asztalra csapta, amit Shert professzor harsány püsszegéssel díjazott.

James vakon meredt az újság hátuljára. Hogy hihet el bárki is egy ennyire nyilvánvalóan kitervelt badarságot? Tabitha Corsica és a speciális, muglikészítésű seprűje csak a jéghegy csúcsa volt, és a lány ezzel nagyon is tisztában van. James látta, mikor Tabitha interjút adott Rita Vitrolnak, és jól emlékezett a lélegzet-visszafojtott figyelemnek, ami Vitrol arcáról sugárzott, miközben a pennája oda-vissza táncolt a pergamen felett. Ostoba, naiv nőszemély, gondolta James. Mégis, láthatóan hű maradt magához és olvasóihoz. James már hallott apja első találkozásáról Vitrollal, még a Trimágus Tusa alkalmával. Hermione néni rájött, hogy Rita Vitrol bejegyzetlen animágus. Végül Hermionénak sikerült elkapnia Vitrolt bogár formájában, és elintézte, hogy egy ideig egy cikke sem jelent meg a Reggeli Prófétában. Aznap reggel, azonban, Harry azt mondta Jamesnek, hogy az igazságért való harc nem a Rita Vitrolhoz hasonlókkal való vitatkozással kezdődik. Jamesnek valahogy jobban tetszett Hermione néni módszere.

Ahogy ezen tűnődött, James pillantása akaratlanul is végigsiklott az újság hátsó oldalán lévő főcímeiken és képeken. Egyszer csak az egyik cím felkeltette a figyelmét. Összevont szemöldökkel hajolt közelebb.

Továbbra is rejtély a minisztériumi behatolás

LONDON

Az aurorok és a hatóságok még mindig értetlenül állnak a Mágiaügyi Minisztériumban történt múlt heti betörés előtt, mivel újabb és újabb kérdések kerülnek felszínre a betörők motivációit és esetleges belső kapcsolataikat illetően. Ahogy korábban már jeleztük, három megkérdőjelezhető háttérű egyén került

letartóztatásra augusztus 31-én, hétfőn reggel, miután behatoltak, és több minisztériumi főosztályt átkutattak. A három állítólagos elkövetőt - két embert és egy koboldot - az után találták meg, hogy az illetékesek felfedezték a behatolást, és alaposan átvizsgálták a környező területet. Miután felfedezték, hogy a három személyt nyelvragasztó rontással sújtották, s így alkalmatlanok a kihallgatásra, a Szent Mungo Varázsnnyavalya- és Ragálykúráló Ispotályba szállították őket megőrzésre. A behatolók által átkutatott főosztályok - melyek, többek között, a Nemzetközi Máguskapcsolatok Főosztálya, a Valutaváltó Hivatal és a Rejtélyek terme voltak - átvizsgálása során nem tapasztaltak semmiféle pénzübeli hiányt, vagy hiányzó tárgyat, következésképpen a betörőket egyedül köztulajdon rongálásával és illetéktelen behatolással vádolják. A történet itt véget is érne, ám múlt hétvégén tudomásunkra jutott, hogy a három személyre szórt számtalan ellenátok és bűbáj mindmáig hatástalan, és a nyelvragasztó rontás mit sem veszített erejéből.

„Rendkívül erőteljes rontások, melyeket a fekete mágiában igencsak jártas illető szórhatott ki - nyilatkozta Dr. Horatio Flack, a Szent Mungo ellenrontás szakosztályának vezetője. - Ha hétvégéig képtelenek vagyunk semlegesíteni őket, attól tartok, a hatásuk véglegessé válik.”

Mint kiderült, az egyik vádlott, akit riporterünknek egy Sussexből származó koboldként, bizonyos Mr. Fikkis Bistle-ként azonosítottak, reagálni kezdett a kitartó kezelésre. „Hörgött és nyögdécselt, mintha mondani akarna valamit” mondta egy a neve elhallgatását kérő nővér. Ennek ellenére Mr. Bistle-t ma hajnalban holtan találták a szobájában, a halál oka, látszólag, félrekezelés, ám az eset ismét felkorbácsolta az indulatokat, spekulációk sora látott napvilágot, és a betörés ügyében is megújították a nyomozást.

Quorina Greene, az ügy kivizsgálásának vezetője a következő nyilatkozatot tette: „Elsősorban azt szeretnénk kideríteni, hogy a három egyén egészen pontosan miként juthatott be a minisztériumba. Eddig mindhármuknak csak apró-cseprő ügyeik voltak, soha egy a mostanihoz hasonló nagyságrendű. Nem vethetjük el a külső, vagy akár a belső segítség lehetőségét sem. Mr. Bistle halála azonban, habár gyanús, attól még balesetnek tekintendő. Csak hálások lehetünk - tette hozzá Ms. Greene -, hogy a tolvajok láthatóan elbuktak céljuk elérése előtt, hiszen, úgy tűnik, semmi nem tűnt el.”

- Gyerünk! - Az olvasásból Zane suttogása riasztotta fel Jamest. - Korábban meg akarok lépni, hogy még gyakorolhassak a seprűn a meccs előtt. Te is jössz? Hasznát tudnék venni egy Potternek kabalaként.

James úgy döntött, ideje lenyelni a büszkeségét, és támogatni Zane-t. Ráadásul így ő is gyakorolhatott egy keveset. Összehajtotta az újságot, és visszagyűrte a táskájába.

- Gondolod, hogy meg tudnád mutatni azt a gyors megállást és megpördülést, amit repülésórán csináltál? – kérdezte James, mikor ő és Zane már a lépcső felé tartottak, hogy átöltözzenek.

- Persze – vágta rá Zane. – Csak ne mutasd meg Ralphnak, legalább is, amíg nem tudja maga alatt tartani a seprűt, miközben egyhelyben lebeg.

James gyomra összerándult Ralph nevének hallatán, de nem törődött vele. Percekkel később, immár farmerben és pólóban, a két fiú szertelenül rontott ki a délutáni napsütésbe, és egyenesen a kviddicspályát célozták meg.

James a pályán töltötte a délután hátralévő részét. Gyakorolta egy keveset a seprűkezelést is, de inkább csak a két gyülekező és bemelegítő csapatot figyelte. Mikor Zane a csapatával tartott, hogy bekapjanak egy gyors vacsorát és átvegyék a mezüket, James Tedhez és a többi griffendéleshez csatlakozott, akik felsiettek a klubhelyiségbe, hogy átöltözzenek, aztán ők is vacsorázni mentek.

A szezon első meccse előtti léghő mindig csak úgy szikrázott az izgalomtól. A nagyterem jó kedélyű incselkedéstől, bekiabálástól és a házak himnuszának rögtönzött előadásaitól volt hangos. A desszert alatt Noah, Ted, Petra és Sabrina kviddicsmezükben felsorakoztak a Griffendél asztala mellett, egymásba karoltak, és úgy vigyorogtak, mintha valami vidám kórusmű előadására készülnének. Hogy felkeltsék a terem figyelmét, dobolni kezdtek a lábukkal a kőpadlón, aztán egy kimunkálatlan, de annál lelkesebb ír szteptánc bemutatása közben zengeni kezdtek egy dalocskát, amit Damien még aznap írt nekik, valamivel korábban.

*Óóó, a griffendéles csintalan és vicces fajta,
De a pálya csak úgy zsong, ha mi ott vagyunk rajta.
Reméljük, a Hollóhát feladja, s behúzza a féket,
Mielőtt az oroslán üvölt, és szétszaggatja őket.
Óóó, a játék tán duroa, és a küzdelem tüzes,
És egyszer csak látjátok, hogy az őrző poszt üres,
De a griffendéles jószívű, ez maradjon meg bennetek,
Jó előre szólunk majd, mielőtt szétrúgjuk a...*

Az utolsó szavak elvesztek a griffendélesek ujjongásának és nevetésének, valamint a hollóhátasok fújolásának és füttyögésének hangorkánjában. A Bajkeverők mélyen meghajoltak, aztán vigyorogva – s láthatóan elégedetten önmagukkal – csatlakoztak a kviddicscsapat többi részéhez, hogy megkezdjék a meccs előtti utolsó előkészületeket.

Ahogy James tudta, a kviddicsszezon első és utolsó mérkőzését kísérte a legnagyobb érdeklődés. Év végén, a döntőhöz közeledvén mindenki tudta, hogy izgalmas játékra számíthat, függetlenül attól, hogy éppen melyik csapatok vannak soron. Év elején viszont mindenki izgatottan szurkolt a saját

házának. A mérkőzések javát teltház előtt játszották, a lelátók dugig tömve a csapatok színébe öltözött, zászlókat és transzparenszeket rázó emberekkel.

Ahogy James belépett a pályára, teljesen lenyűgözte a lelkes tömeg hangja és látványa. A diákok fennhangon, kiáltozva beszélgettek, miközben helyet foglaltak a hangzavar közepén. A tanárok többsége a saját háza lelátójának tetejére ült. Mikor James felért a Griffendél lelátójának lépcsőjén, apját a kommentátori páholy közelében pillantotta meg, a minisztériumi küldöttség és az Alma Aleron delegációja között. Harry észrevette Jamest, és széles mosollyal integetve jelezte, hogy csatlakozzon hozzájuk. Mire James odaért, Harry felszólítására a többiek helyet szorítottak a fiúnak, holott ehhez a művelethez majdnem mindenkinek fel kellett állnia. James bocsánatkéréseket motyogott az orra alatt, bár nem túlzottan bánta a Ms. Sacarhina arcára kiülő bosszúságot, melyet a nő sikertelenül igyekezett szokásos műanyag-mosolya mögé rejtteni.

- Ahogy már mondtam, igen, nálunk, az Államokban is van kviddics – mondta éppen Franklyn professzor Harrynek. Erőtéljes hangja még a nézősereg állandó tompa moraján át is jól hallható volt. – Viszont, valamilyen oknál fogva, nem olyan népszerű, mint például a bokorsöprés, a trágyalabda, vagy a seprűvessző-futás. Habár, az idei válogatottunk némi reményre adhat okot, legalábbis azt hallottam. Hajlamos vagyok a szkepticizmusra.

James végignézett az amerikaiakon, hogy vajon ki jött el közülük, és eddig mit gondolnak a meccsről. Madame Delacroix kifejezéstelen arccal ücsörgött a sor végén, kezei egyetlen, ujjpercek tömkelegéből álló labdaccsá összeszorítva heverték az ölében, meglehetősen kellemetlen látványt nyújtva. Jackson professzor Jamesre pillantott, és üdvözlésképpen feléje biccentett. James most is ott látta lábai között az elmaradhatatlan fekete bőrtáskát, mely ez alkalommal gondosan össze volt csukva. Franklyn professzor dísztalárt öltött a meccs tiszteletére, melynek fehér, fodros gallérja furcsán hatott a férfi nyaka körül. Négyszögletű szemüvegén vidáman szikrázott a fény, ahogy ide-oda forgolódva nézelődött.

- Hol van Ralph? – hajolt közelebb Harry Jameshez. – Azt hittem, vele látlak majd ma este.

James semmitmondóan felvonta a vállát, s közben kerülte apja tekintetét.

- Á! Már kezdődik is! – jelentette be Franklyn fészkelődve, s előre hajolt, hogy jobban lásson.

A griffendéles csapat kiszárgult a lelátójuk alól, vörös köpenyük zászlóként csapkodott a játékosok mögött.

- Elsőként a Griffendél válogatottja érkezik a pályára, Justin Kennely kapitány vezetésével – zengett fel Damien Damascus hangja a kommentátori páholyból.

Ahogy a játékosok emelkedni kezdtek, lassan eltávolodtak egymástól, akár egy villa ágai, s mikor egyszerre lefékeztek seprűjüket, és megpördültek a lelátók griffendéles szekciója előtt, egy nagy G-t formáztak. Aztán a játékosok felbontották a formációt, és egyfajta légi akrobatikát bemutatva egymás körül körözve zuhanórepülésbe kezdtek, hogy a G helyett egy P alakját vegyék fel. Mindannyian kihúzták magukat seprűiken, és széles vigyorral szalutálni

kezdték Harry és James felé. A Griffendél lelátója fülsüketítő tapsviharban és ovációban tört ki, és James mosolygó, kiáltozó arcok tucatjait vette észre, amint Harry reakcióját figyelik. Harry felállt, integetett, és kurta biccentéssel nézett végig a kviddicscsapaton.

- Mintha a királynő volnék - hallotta James Harry mormogását, ahogy visszahuppant a helyére.

- És máris itt van a Hollóhát! - visszahangzott végig a pályán Damien kiáltása. - Kapitányuk Gennifer Tellus, akit újonnan neveztek ki a tavalyi kupagyőztes csapat élére.

A hollóhátas játékosok tűzijátékként robbantak ki a szemközti lelátó alól, mindenki más irányba indult, s közben szemmel alig követhető sebességgel passzolgatták egymásnak a kvaffot. Miután pár másodpercig látszólag véletlenszerűen köröztek a lelátók mentén, a hollóhátasok egyszer csak kilóttek a pálya közepe felé, majd a kezdőkör fölött hirtelen lefékeztek, és ültükben megfordultak, hogy szembenézzenek a közönséggel. Minden játékos üdvözlésre emelte jobb kezét, Gennifer pedig, a kör közepén, feje fölé emelte a kvaffot. A Hollóhát lelátóit vad üdvrivalgás töltötte meg, míg a többi roxfordos tiszteletteljes tapssal jutalmazta a bemutatót.

Végül Gennifer és Justin pozícióba repültek a pálya közepén, és odabiccentettek egymásnak, miközben a csapatok felvették a kezdőformációt kapitányaik mögött. Alattuk, a kezdőkörben elfoglalta helyét Cabriel Ridcully, egyik lábát lezseren feldobta a labdákat rejtő ládára, a kvaffot pedig a hóna alá szorította.

- Tiszta meccset akarok - kiáltott fel a játékosoknak. - Kapitányok, készen álltok? A játékosok a helyükön? Ééééés... - Kinyújtott kézzel maga elé emelte hatalmas tenyerét, s rajta a kvaffot. - Kvaff a pályán!

Ridcully felhajította a kvaffot, s ezzel egy időben levette lábát a ládáról, aminek rögtön kivágódott a teteje, kieresztve a két gurkót és a cikeszt. Mind a négy labda kilőtt az ég felé, a játékosok pedig lecsaptak rájuk. A nézők tombolása megremegtette a levegőt.

Jamesnek eszébe jutott, hogy megkeresse Zane-t a hollóhátasok között, és nem is volt nehéz dolga - barátja szőke haja szinte világítani látszott királykék köpenye fölött. Meglepően kicsire összehúzva magát átszáguldott pár griffendéles között, hogy aztán egy váratlan hajtúkanyarral megpördüljön, és a meglepve pislogó kis csoport felé üssön egy arra tévedt gurkót. Az célt tévesztett, de csak azért, mert Noah az utolsó pillanatban lebukott, és lejjebb ereszkedett. A tömeg zúgásába öröm és csalódás moraja vegyült.

A nyári este szokatlanul forró volt, a lenyugvó nap egyaránt eltikkasztotta a játékosokat és nézőket. A pálya két végén mindkét csapatnak külön bejáratú hűsítők voltak kikészítve vödrökben, amelyekből a csapat erre a feladatra felvett emberének egy egyszerű pálcamozdulatára a víz a felfrissülni vágyó játékosokhoz repült, hogy aztán egy másik ember szikrázó felhővé robbantsa a hatalmas, lebegő buborékokat, és ezzel felfrissítse az éppen ott átszáguldó csapattagot. A nézősereg elragadtatott nevetésben tört ki minden egyes alkalommal, ahogy egy-egy játékos kirobogott a szivárványszínezte ködből,

frissen, boldogan kirázta hajából a vizet, aztán újult erővel csatlakozott megint a játékhoz.

A Griffendél hamar átvette a vezetést, de a Hollóhát kitartó ellentámadásba kezdett, s a meccs hosszan elhúzódott. A nap épp akkoriban ment le, mikor a Hollóhát egyenlített, és a játék hangulata egyre lázasabb és feszültebb lett, ami csak az igazán szoros mérkőzésekre volt jellemző. James a fogókat figyelte, és próbálta megkeresni a cikeszt is, de nyomát sem látta az apró arany labdának. Aztán, épp mikor elfordult volna, a lenyugvó nap fénye megcsillant valamin a Hugrabug lelátójának tövében. James hunyorogva pillantott vissza, és hirtelen meglátta; ott lebegett a zászlórudak között. A hollóhátas fogó már észrevette, és akcióba lendült, mikor James talpra pattanva kiabálni és mutogatni kezdett Noahnak, aki megfordult a seprűjével, és vadul kutatott a labda után. Épp akkor vette észre, mikor a cikesz megindult egy csapat köröző játékos és a két ide-oda suhanó gurkó felé.

A Hollóhát fogója olyan hirtelen fékezett le, mikor a cikesz elsuhant mellette, hogy majdnem lebucskázott a seprűről, s csak egy gyors zuhanórepülést követően tudott visszatérni a meccs forgatagába. Ted, az egyik griffendéles terelő az ellenfél fogója felé pofozott egy gurkót, így a fiúnak le kellett buknia, de ez csak egy másodpercre térítette el céljától. Noah eközben a pálya másik oldala felől közeledett, ügyesen szlalomozva a többi játékos között. A szurkolók még csak most vették észre, mi történik, s egy emberként pattantak fel helyeikről, hogy vidáman kiáltozva buzdítsák a fogókat. Aztán, épp mikor az akció elérte a tetőfokát, James észrevett valamit, ami a meccs kezdete óta először volt képes elterelni figyelmét a játékról.

A mugli behatoló lent állt a pályán, közvetlenül a Hollóhát hűsítői mellett. James alig hitt a szemének, de a férfi valóban ott ácsorgott a hűsítőszemélyzet köpenyében, és hatalmas szemeket meresztve, elragadtatottan bámult fel a mérkőzésre. Valamit tartott az arca előtt, amit James, bizonytalanul bár, de egy mugli kézi kameraként azonosított. A meccset filmezte! Elszakította tekintetét a behatolóról, és felpillantott az apjára, aki boldogan kiáltozva állt mellette, teljesen beleélve magát a játék finisének feszültségébe. James megrángatta Harry talárját, és odakiáltott neki.

- Apa! Apa, van odalent valaki!

Vadul mutogatni kezdett a kviddicspálya felé az álló ovációval tomboló tömeg feje fölött.

Harry közelebb hajolt, és még mindig mosolyogva, tenyerét a füléhez emelte.

- Tessék? - kiáltotta.

- Odalent! - harsogta James tovább mutogatva. - Nem kéne itt lennie! Mugli! Már láttam őt korábban!

Harry arcáról azonnal lefagyott a mosoly. Teljes magasságában kiegyenesedett, és tekintetével átfésülte a pályát. James követte a példáját, és ő is a mugli behatolót kereste. Egy pillanatra biztos volt benne, hogy a férfi már nem lesz ott, és ő teljesen idiótának fog tűnni, de a mugli ugyanott állt, mint korábban, és a fenti forgatagot figyelte - a kamerát mostanra leeresztette. Ahogy jobban megnézte, James kötéseket pillantott meg a férfi felkarján, és az

arcán is legalább két sebtapaszt lehetett észrevenni. Úgy tűnt, megsérült az ablakon való kizuhanáskor, de koránt sem annyira, hogy az eltántoríthatta volna a szaglászástól.

Harry kioldalazott az amerikai küldöttség mellett a lépcső felé, s közben illedelmes, ám határozott bocsánatkéréseket mormolt. James igyekezett lépést tartani vele, miközben kettesével szedve a lépcsőfokokat lecsörtettek a földszintre. James tudta, hogy az apja teljes auror-módba kapcsol, nem gondolkodott, csak az ösztönei vezették. Nem érzett pánikot, aggodalmat vagy dühöt, komoly volt, hivatalos és megállíthatatlan. Harry éppen akkor ért ki a pályára, mikor véget ért a mérkőzés, és a mennydörgő ovációban emberek rohantak a gyepre. A hűsítőszemélyzet kezdte begyűjteni a kiürült vödörket, a csapatok könnyedén landoltak a fűvön, mint megannyi szélfúttá pitypangmag, Cabe Ridcully pedig a kezdőkör közepére sétált, s pálcájának egy-egy intésével magához hívta a labdákat. Harry céltudatosan sietett a pálya másik vége felé, ahol korábban a különös embert látták, akit viszont mostanra szem elől tévesztettek. Túl sokan vágtak át előttük, túl nagy volt a zsvaj és a zűrzavar. James tudatában volt, hogy a férfi ezernyi különböző módon felszívódhatott, elrejtőzhetett a közeli dombok vagy a pálya mögött húzódó sötét erdő egyre jobban elterpeszkedő árnyai között.

Harry meg sem állt addig a pontig, ahol a férfit utoljára látták. Lassan körbefordult, hogy szemrevételezze a környéket a betolakodó szemszögéből.

- Ott - mutatott előre. James követte a pillantását, és meglátta, hogy az apja egy ajtóra gondol, a Hollóhát lelátójának lábánál. - Vagy ott. Vagy ott - sorolta tovább Harry, részben Jameshez, részben magához intézve szavait, s közben először egy a Hugrabug és a Mardekár lelátói között futó ösvényre, majd a seprútárólora bökött. - Nem hiszem, hogy a szertárat választotta, mert onnan nincs kiút. Inkább búvóhelynek való, mint egérútnak. A lelátó kijárata csak még bentebb vezetné. Nem, az ösvényt választotta. Mindössze két perce. James?

James tágra nyílt szemekkel nézett fel apjára.

- Igen?

- Szólj az igazgatónőnek arról, amit láttunk, és küldd Titust ahhoz az ösvényhez öt percen belül! Ne fuss! Míg nem tudjuk, miről van szó, ne keltsünk feleslegesen pánikot. Csak siess, és szólj nekik! Rendben?

James fürgén biccentett, aztán sarkon fordult, és visszaindult azon az úton, amerről az imént érkeztek az apjával. Miközben a távozó szurkolók áradatával szemben felsietett a lépcsőn, egyre csak azt ismételte magában: ne fuss, csak siess! Ahogy a mellette elsuhanó arcokat figyelte, arra gondolt, még azt sem tudja, ki nyerte a meccset, de most nem is érdekelte, annyira örült, hogy az apja megbízott benne és hitt neki. Agyának egy apró része attól félt, Harry majd kételkedik a szavában, és nem törődik vele, de nem így történt. Az apja kérdések és tétovázás nélkül vetette magát a különös férfi után. De, persze, az aurorok már csak így működnek; először begyűjtenek, aztán kérdeznek, ha szükséges. Mégis, James rendkívül boldog volt, hogy az apja csupán az ő szavára a férfi után eredt.

Mindezek ellenére James végtelenül csalódott volt, hogy a behatoló ilyen könnyen meglépett előlük. Valamiért biztos volt benne, hogy Harry és Titus nem fogják megtalálni őt, sem semmiféle nyomot, ami arra utal, merre mehetett. Akkor aztán ott lesz, ahonnan elindult, és csupán egy pillanatra látott, de később eltűnt, ismeretlen ember lesz, ami alátámaszthatná a történetét.

Míg ezen töprengett, megpillantotta Titus Hardcastle-t és a csoport többi tagját. Miután átadta Harry üzeneteit, Titus elnézést kért, aztán lesietett a lépcsőn, kezével máris a zsebében kutatva pálcája után. McGalagony és a minisztériumi megbízottak végighallgatták James leírását a férfiről, akit ő és Harry a pályán láttak, az igazgatónő komor figyelemmel, míg Ms. Sacarhina és Mr. Recreant enyhe zavarodottsággal.

- Azt mondd, volt nála valamiféle kamera, édes fiam? - kérdezte Sacarhina szelíden.

- Igen, láttam már olyat. Filmeket rögzít. A meccset vette fel vele. - Sacarhina hitetlen arckifejezéssel pillantott Recreantre. Ez nem lepte meg túlságosan Jamest, de nem is nagyon érdekelte. Az viszont sokkal inkább, hogy McGalagony higgyen neki. Éppen el akarta neki mondani, hogy a férfi ugyanaz volt, akit véletlenül kilökött az ablakon, de valami Sacarhina szemében megállította, és úgy döntött, vár, amíg négy szemközt lesznek.

Miközben ismét a lépcsőket róttá - immár McGalagony, a minisztériumi küldöttek és az Alma Aleron-iak oldalán -, James végre megtudta a mérkőzés eredményét. Kiderült, hogy a Hollóhát győzött. Ez kissé lelohasztotta Jamest, de máris jobban érezte magát egy kicsit, mikor arra gondolt, hogy legalább Zane-nek jó estéje van.

Mikor elérték a kastélyba vezető utat, McGalagony igazgatónő kilépett a sorból.

- Professzorok és vendégeink, megkérném önöket, hogy fáradjanak vissza a kastélyba egyedül. Az lesz a legjobb, ha személyesen nézek utána a dolognak - szólt, majd minden további nélkül elfordult, hogy átvágjon a pályán. James a nyomába szegődött, s ahogy odaért mellé, a professzorasszony lepillantott rá. - Felteszem, feleslegesen koptatnám a számat, ha emlékeztetném, ez az ügy nem tartozik egy elsőéves diákra - sóhajtott, és láthatóan úgy döntött, hogy jobb meggyőződése ellenére nem küldi vissza James-t a kastélyba. - De mivel az apja a szolgálatban lévő auror, ő talán azt szeretné, ha ott lenne. Csoda, hogyan képes boldogulni Miss Granger terelgetése nélkül.

Beletelt pár másodpercbe, mire James felfogta, hogy a „Miss Granger” Hermione nénikéjét takarja, akinek mostanában már Weasley a vezetékneve. Nem tehetett róla, de elmosolyodott a gondolatra, hogy az igazgatónő még ma is hajlamos nevetlen, még ha általában szerethető kiskölyköknek tekinteni az apját és a nagynénjét.

Mire elérték a Mardekár és a Hugrabug lelátója között húzódó ösvényt, Harry és Titus éppen visszatértek a környék futólagos átvizsgálásából.

- Van valami nyoma a behatolónak? – tért rögtön a lényegre McGalagony.

- Eddig semmi – mordult fel Hardcastle. – A talaj túl száraz a lábnyomokhoz, az éjszaka pedig túl sötét, hogy csapat vagy kutya nélkül követhessük a nyomát.

- Igazgató asszony – szólalt meg Harry, amiből James rögtön rájött, hogy az apja még mindig auror-módban volt. – Beleegyeznek, hogy kiterjesszük a kutatást? Szükségünk lesz pár válogatott emberre.

- Gondolja, hogy az az alak fenyegetést jelent? – kérdezte az igazgatónő, mielőtt válaszolt volna.

Harry megvonta a karját.

- Nem tudhatjuk, amíg nincsenek bővebb információink. Ami biztos, hogy az a férfi túl idős volt diáknak, és nem emlékszem rá a tanári kar vagy a dolgozók tagjai közül sem. A játék személyzetének egyenruháját viselte, tehát el akart rejtőzni valaki, ha nem mindenki elől. És James azt állítja, látta már korábban az udvaron azt a férfit.

Minden szem Jamesre szegeződött.

- Ő volt az, akiről akkor reggel meséltem, asszonyom – magyarázta James az igazgatónőnek. – Biztos vagyok benne. Be volt kötve a karja és az arca. Szerintem akkor sérült meg, mikor kilöktem az ablakon.

- Tudtam, hogy sokkal érdekesebb ez a sztori, mint az első pillantásra látszik – jegyezte meg Harry elnyomva egy mosolyt.

- Mr. Potter, Mr. Hardcastle – nézett végig a felnőtteken McGalagony. – Maguk is tudják, hogy képtelenség behatolni az iskolát körbevevő védelmi vonalakon. Akárkit is láttak, bizonyára engedéllyel tartózkodik a birtokon, különben...

- Igaza van, Minerva – bólintott Harry. – De az a fickó nem éppen úgy viselkedett, mint aki tudja, hogy engedéllyel van itt. A kérdés csak az, ha valaki beengedte a birtokra, az ki volt, és hogyan volt rá képes. Ezek lesznek az első kérdések, amiket felteszek majd, de csak akkor lesz esélyem, ha a birtok átkutatása azonnal megkezdődik.

McGalagony egy pillanatra farkasszemet nézett Harryvel, aztán előbb kissé bizonytalanul, majd valamivel határozottabban biccentett egyet.

- Hát persze. Kire van szüksége?

- Kezdetnek jól jönne Hagrid. Senki nem ismeri olyan jól a birtokot, mint ő és Vadász. Három csapatot alkotnánk: Hagrid volna Vadással, én egy csoport élén a tiltott rengetegbe mennék, Titus pedig egy másikkal a tópart környékét vizsgálnák át. Több szem többet lát. Kár, hogy Neville ma éjjel házon kívül van.

- Visszahívhatnánk – jegyezte meg Hardcastle, mire Harry megrázta a fejét.

- Felesleges. Egyetlen embert keresünk, aki feltehetően mugli. Mindössze pár ember kell, akik értenek a nyomolvasáshoz. Ott van például Teddy Lupin, vagy te, James, mit szólnál hozzá?

James igyekezett eltitkolni, mennyire örül, de képtelen volt visszafojtani az egész testén átfutó remegést. Odabiccentett apjának, s közben reménykedett,

hogy az arcáról komoly kötelességtudat sugárzik, nem pedig hebehurgya izgatottság.

- Van jelenleg az iskola birtokában hippogriff, asszonyom? – dörmögte Titus. – A legjobb az volna, ha felülről nézhetnénk át a terepet. Ha a fickó már korábban is volt a birtokon, feltehetően a környéken ütött tábor.

- Pillanatnyilag egy sincs, Mr. Hardcastle. De vannak thesztráljaink.

Harry csak a fejét csóválta.

- Túl gyengék. A thesztrálok csak egy embert bírnak el, ráadásul már én és Titus is nehezek volnánk nekik, Hagrid pedig szó szerint ketté törné őket, ha rájuk ülne.

- Milyen magasan kéne lenni? – kérdezte James töprengve.

Hardcastle a szeme sarkából Jamesre sandított.

- A lényeg, hogy magasabban, mint egy normál ember. Elég magasan kell lenni, hogy madártávlatból kutathassuk át a környéket, és elég lassan kell haladni, nehogy véletlen ne vegyünk észre valamit. Van ötleted? Ki veled, fiam!

- Mi van az óriásokkal? – szolt James rövid szünetet követően. Attól tartott, ostoba ötlete támadt, és emiatt elveszíti apja tiszteletét, amit azzal mutatott ki, hogy meghívta őt a kutatásra. – Ott van Gróp, aki olyan magas, mint némelyik fa, nem is beszélve az új barátnőjéről. Hagrid szerint ő még az óriások között is magasnak számít.

Hardcastle kiolvashatatlan arccal pillantott Harryre, aki láthatóan fontolóra vette a dolgot.

- Mit gondolsz, milyen gyorsan tudja Hagrid idehozni őket? – szolt, kérdését az igazgatónőnek címezve.

- Ez egy nagyon jó kérdés – jegyezte meg McGalagony hamiskás mosollyal –, tekintve, hogy mindeddig fogalmam sem volt arról, hogy mostanság két óriásunk is van a birtokon. Személyesen kérdezem meg erről Hagridot. – Jameshez fordult. – Menjen, értesítse Mr. Lupint, és ne mondja el senki másnak, mire készülünk! Negyed órán belül legyenek Hagrid kunyhójánál! Nekem vissza kell mennem a kastélyba a vendégekhez.

- És James – szolt fia után Harry szokott félmosolyával. – *Most futhatsz.*

James teljesen kifulladt, mire felért a klubhelyiségbe. Ted még mindig a kviddicsmezében volt, és a sarokban búslakodott a csapat többi tagjának karájában.

- Ted, gyere! – szolt oda neki James, amint egy kis levegőhöz jutott. – Nincs sok időnk.

- Így nem szabad belépni egy szobába – jegyezte meg Sabrina hátrafordulva, és a kanapé háttámlája fölé pislogva Jamesre. – Még a végén valaki azt hiszi, sántikálsz valamiben.

- Sántikálok, illetve sántikálunk is – zihálta James görnyedten, a térdére támaszkodva. – De nem mondhatok róla semmit. Nem szabad. Majd később.

Te viszont kellesz, Ted. Öt percen belül Hagrid kunyhójánál kell lennünk. Hozz köpenyt és pálcát!

Ted felpattant, láthatóan boldog volt, hogy egy jó kis kaland eltereli a figyelmét a szezon első vereségéről.

- Mind tudtuk, hogy egyszer ez a nap is eljön. Végre felismerték különleges és egyedi képességeimet. Annak idején majd részletesen beszámolunk a kalandról, ha még életben leszünk. Mutasd az utat, James!

Ted zsebre vágta a pálcáját, és maga köré kanyarította köpenyét. Ahogy a két fiú kimászott a portrélyukon, James még mindig lihegve, Ted pedig büszkén feszülő mellkassal, hallották, amint Sabrina utánuk kiált.

- Hozzatok még vajsört, ha jöttök, ó hatalmasságok!

Miközben éppen a mozgó lépcsőket rótták, nem messze tőlük Zane-t pillantották meg, amint széles mozdulatokkal nekik integet. Mikor látta, hogy észrevették, ő is elindult lefelé, így a földszinten találkoztak össze.

- Hé, Ted, szép játék volt!

Ted felmordult a vesztes meccs említésére.

- Hova mentek? – kérdezte Zane James és Ted nyomában ügetve.

- Új kalandok és halálos veszedelmek várnak ránk, ha jól sejtem – felelte Ted. – Akarsz jönni?

- Naná! Mi a terv?

- Nem! – vágta rá James. – Bocs. Nem szabadott volna szólnunk senkinek, Ted. Apa azt mondta...

- Az apád? – vont a szemöldökét Zane. – Király! Komoly auror-akció! Ugyan már, nem ugorhatsz fejest egy Harry Potter-féle kalandba a pajtásod, Zane nélkül!

James az előcsarnokban megtorpant, és fogát csikorgatva fordult barátja felé.

- Jól van! Utánunk jöhetsz, de ha apa azt mondja, hogy vissza kell jönnöd, és hallgatni a dologról, akkor engedelmességsz. Rendben?

- Juhú! – kiáltotta Zane, és lecsörtetett előttük az udvarra vezető lépcsőn. – Na, mi lesz, srácok? Kalandra fel!

Harry és Titus Hardcastle már Hagrid kunyhója előtt várakoztak, mire a fiúk odaértek. Pálcáik végén apró fénypont pislákol.

- Kösz, hogy eljöttél, Ted – mondta Harry –, és neked is, Zane, habár rád a legkevésbé sem számítottam.

- Én kértem meg, hogy jöjjön el, Harry – mondta Ted. – Új fiú, de az esze vág, mint a borotva. Arra gondoltam, hasznát vehetjük, bár attól függ, hogy mire készülünk. – Ted kritikusan mérte végig Zane-t, aki letörölte arcáról a vigyort, és próbált komoly képet vágni – sikertelenül. Harry egyik fiúról a másikra nézve gondolkozott.

- Leginkább csak szemekre van szükség – szólalt meg végül. – Mivel Zane is rendelkezik belőlük annyival, mint a legtöbbünk, azt hiszem, megfelel. Már csak azt remélem, Minerva nem szerez róla tudomást, hogy egy másik elsőévest is becibáltam a Rengetegbe, különben, a fejemet rá, kiokoskodja, hogyan adhat mindnyájunknak büntetőmunkát. James elmondta nektek, mi lesz a feladat?

- Egy szót sem – rázta a fejét Ted. – Csak annyit, hogy valami szigorúan titkos susmusról van szó.

Harry Jamesre sandított.

- Nem megmondta az igazgatónő, hogy ne árulj el semmit, fiam?

- Nem is árultam! – tiltakozott James gyilkos pillantást vetve Tedre. – Annyit mondtam, hogy nem szabad beszélnem róla, mire készülünk!

- Úgy keltheted fel leginkább az emberek gyanúját, James, ha azt mondod nekik, hogy ne kérdezzenek. – Szavaival ellentétben Harry egyáltalán nem tűnt mérgesnek, sőt, inkább mintha jót mulatott volna a dolgon. – De mindegy, nem számít. Már vissza is értünk, mire a Bajkeverő barátaitok kiokoskodhatnának valamit. Igazam van, Ted?

- Talán már most is épp lefekvéshez készülődnek, keresztapa – felelte Ted kimérten, mire Harry az égre emelte a tekintetét.

James hirtelen tompa remegést érzett a talpa alatt, s pillanatokkal később a nyáresti szellő Vadász ugatását sodorta feléjük, aki Hagrid hön szeretett vadkanfogó kutyájának, Agyarnak az utódja volt, immár hosszú-hosszú ideje. Ahogy a tompa rezgés egyre ritmusosabb lett, mindenki az erdő fáira fordult. A bullmasztif Vadász ide-oda ugrándozott az óriások lába között, s láthatóan egyáltalán nem izgatta, hogy ha véletlenül is, de bármikor rátaposhatnak. Izgatottan csaholt, s más körülmények között tekintélyes mérete eltörpült a közeledő alakok mellett. Mögöttük Hagrid lépkedett, s néha, amolyan tessék-lássék módon rászólt Vadászra, hogy maradjon csendben.

- Grópot könnyű volt idecsábítani – kiáltott oda a várakozóknak Hagrid, ahogy kilépett a fák közül. – Mindig szívesen segít. Aranyból van a szíve, ráadásul egyre jobban beszél. A barátnője viszont... - Lehalkította a hangját, mikor közelebb ért Harryhez, és testtartása is titokzatoskodóvá vált, habár James szerint teljesen értelmetlen volt ez az óvintézkedés. – Még nem igazán van hozzászokva ennyi emberhez, mint Gróp. Ráadásul az sem esett neki túl jól, hogy felébresztették. Alig ért meg valamit, de az a legjobb, ha az ember folyamatosan beszél hozzá. Ezt leszámítva nem lesz gond vele, amíg nem siettetjük.

James emlékeztette magát, hogy ez ugyanaz a Hagrid, aki hobbiból durrfarkú szurcsókokat tenyésztett, és aki szerint a sárkányok elsődleges jellemvonása, hogy aranyosak. Így hát, ha ő figyelmeztetett egy varázslény természetére, azt érdemes volt komolyan venni. Minden szem a fák közül előbukkanó óriásokra tapadt. Gróp érkezett elsőként, a pálcafénytől hunyorogva rájuk mosolygott, aztán egyik zongoraméretű kezével integetni kezdett Harrynek.

- Szijja, Harry! – Gróp hangja mély volt, és nehézkes. Jamesnek az a benyomása támadt, hogy nem éppen szavak formálására tervezték. – Hogy van Her-míj-jón... Her-mimo-na...

- Hermione jól van, Gróp – próbált segíteni az óriásnak Harry. – Ha tudta volna, hogy találkozunk, biztosan az üdvözetét küldte volna.

Ez túl töménynek bizonyult Grópnak.

- Szijja, Hermi-nonome...

Még akkor is Hermione nevét próbálta kibogozni, mikor mögötte a nőnemű óriás is áttörte magát a fák koronáján. Ahogy James teljesen hátrahajtotta a fejét, érezte, hogy végigfut a hátán a hideg a rettenettől. A másik óriás akkora volt, hogy szét kellett hajtania maga előtt a fák lombját, amikor kilépett a tisztásra. Az ölnyi vastag ágak panaszosan recsegték-ropogtak. A pálcák fénye csupán a mellkasáig ért fel, ami nagyjából egy szinten volt Gróp feje búbjával. Az óriásnő fejének csupán az izgó-mozgó körvonalait lehetett látni a csillagokkal telehintett égbolt előtt. Lassabban mozgott, mint Gróp, s minden egyes alkalommal, ha lépett egyet, malomkő méretű lábai alatt megremegett a föld, és a közeli fák levelei vad táncba kezdtek ágaikon.

- Ennyit a lopakodásról - jegyezte meg Hardcastle a hatalmas alakot fürkészve.

- Harry, Titus, James, Zane és Ted - szólt hangosan és tagoltan Hagrid -, ismerjétek meg Prechkát. Prechka, ők barátok.

Prechka kissé lehajolt, így a feje közvetlenül Gróp válla fölé került. Halkan mordult egyet, amitől berezonáltak Hagrid kunyhójának ablakai. Harry feljebb emelte a pálcáját, és elmosolyodott.

- Prechka, Gróp, köszönöm, hogy eljöttetek segíteni. Remélem, nem tartunk fel titeket sokáig. Hagrid elmagyarázta, mit szeretnénk tőletek, ugye?

Gróp összeszedte magát, és válaszolt.

- Harry keres sompolygó embert. Gróp és Prechka segít.

- Kitűnő - biccentett Harry, majd a többiekhez fordult. - Hagrid, vidd Vadászt, hátha szagot fog az ösvényről, és észrevesz egy utat, ami az erdőbe, vagy a tó felé vezet. Ha így lesz, küldj fel egy vörös szikrát! Ted, te és Prechka velem jöttök a Rengetegbe. Zane, James, ti Titusszal és Gróppal mentek, és a tópartot nézitek át. Nyomok után is kutassatok, ne csak a behatolót keressétek, szóval figyeljétek a letört ágakat, friss csapásokat, felzavart aljnövényzetet, és bármit, ami emberhez köthető, teszem azt, egy ruhafoszlány, szemét, papírok, vagy ilyesmi. Mindenkinek tiszta a feladat?

- Kit keresünk, Harry? - kérdezte Ted.

Harry már óvatosan Prechka felé lépkedett, mire válaszolt.

- Megtudjuk, amint megtaláljuk.

8. A BARLANGMENEDÉK

Zane, James és Hardcastle felmászott a lekuporodó Gróp hátára. James és Zane az óriás vállán foglalt helyet, és a rongyos ingbe kapaszkodtak, míg Hardcastle, láthatóan ügyet sem vetve rá, milyen nevetségesen festhet, Gróp nyakába mászott, akár az apjával magát cipeltető kisgyerek. Magasra emelte pálcáját, hogy a fénye széles körben világítsa meg körülöttük a talajt, aztán a tó felé terelte Grópot. Ők már rég úton voltak, mikor Harry és Ted még mindig azt próbálták kiokoskodni, hogyan juthatnának fel legegyszerűbben Prechka vállára.

- Kéne egy létra - morogta Ted.

- Próbáljuk rávenni, hogy négykézlábra ereszkedjen! - szólt Harry széles mozdulatokkal integetve az óriásnőnek, aki le is térdelt, ám a figyelmét Hagrid kertje vonta magára. Előre nyúlt, felmarkolt egy rakás tököt, és gyökerestől-földestől kezdte azokat a szájába tömködni.

- Ez az, jól van - kiáltott oda neki Hagrid nyugtatóan. - Csak dőlj lejjebb egy kicsit. Úgy van. Hó!

Hagrid fatalicskája éles recsegéssel roppant szét apró darabokra, ahogy Prechka ráült. Hagrid fejét rázva ütögette az óriásnő könyökét.

- Hát, most legalább már fel tudtok mászni rá, Harry. Használd a falat lépcsőnek! Így is van.

Prechkát, vállán Teddel és Harryvel éppen akkor sikerült ismét talpra imádkozni, mikor Gróp belépett a tó nyugati partját szegélyező erdősávba, és a roxfordi udvar eltűnt a sűrű, sötét fák mögött.

Gróp meglepően figyelmes volt, rendszeresen lehajolt azon ágak előtt, amelyek letaszíthaták volna utasait a hátáról. James érezte Gróp lépéseinek súlyát, de egyáltalán nem tapasztalta a rázkódást és döcögést, amiről azt hitte, az óriásháton való utazás természetes velejárója. Hardcastle halkán adta ki utasításait Grópnak, hiszen közvetlen ott ült a füle mellett. Cikkcakkban haladtak a part mentén, hol közvetlenül a tó felé, hol pedig be az erdőbe tartottak. Lassan mentek, s Gróp ütemes lépései csakhamar elálmosították Jamest. Megrázta a fejét, hogy magához térjen, és a talajt kezdte el fürkészni olyasféle nyomok után, amiket az apja leírt. Hogy ébren tartsa magát, beszámolt Hardcastle-nek és Zane-nek arról, hogyan vette észre az ismeretlen férfit a kviddicspályán. Mesélt a kameráról, és a másik két alkalomról, mikor azt az alakot a birtokon látta.

- Akkor most látod őt harmadszorra? – érdeklődött Hardcastle monoton hangon.

- Igen – biccentett James.

- De ma este előtt még soha, senki nem látta rajtad kívül?

Jamesnek kicsit rosszul esett ez a kérdezősködés, de rögtön felelt.

- Nem. Senki.

Csend telepedett rájuk. James úgy vélte, a partszakasznak nagyjából a harmadát járhatták be. Néha megpillantotta a kastély fényeit a tó felett, mikor a víz közelébe értek. Az erdő zavaróan érintetlennek és normálisnak tűnt. Valahol tücskök ciripeltek, megtöltve az éjjeli levegőt egyedi kórusuk hangjával. Bárhova nézett, James mindenhol szentjánosbogarakat látott felvillanni, amint némán járták megszokott, éjszakai útjukat. Úgy festett, mintha *sohase* járt volna erre senki emberfia, nem hogy a közelmúltban.

- Gróp, állj! – csattant fel hirtelen Hardcastle feszült hangja. Gróp azonnal megtorpant, és hatalmas fejét lassan ide-oda forgatta, ahogy körülnézett. James kikukucskált Gróp óriási, piszkos füle mögül, és próbálta kivenni, mit láthatott vagy hallhatott Hardcastle. Fél perc telt el síri csendben, aztán a közelben harsány zörgés hallatszott, mintha valami láthatatlan test sietett volna a lehullott avaron, aztán ismét megállt. Ág reccsent, mintha ráléptek volna. James szíve majd kiugrott a helyéből. Gróp és Hardcastle még mindig nem mozdultak, csak az auror forgatta lassan a fejét, s próbálta beazonosítani a hang forrását.

Ismét felhangzott a zörgés, ez alkalommal sokkal közelebből, de hogy mi okozza, azt még mindig nem látták. Előttük volt, nem messze, egy emelkedő mögött, az ösvényüket övező fákon túl. James nem tudta kiverni a fejéből, hogy ez a hang egyáltalán nem úgy hangzik, mint amelyet egy lopakodó

ember kelt. Ez, valahogy, túlságosan gyors volt. James érezte, hogy tarkóján felágaskodnak a szőrszálak.

Hardcastle lágyan megérintette Gróp fejének hátulját, aztán előre nyúlva, hogy az óriás is láthassa, a föld felé mutatott. Gróp lehajolt, és Jamest újfent meglepte a mozdulat kecsessége. Az avar éppen csak megzörrent, ahogy Gróp letette a kezét. Hardcastle, még mindig az előttük húzódó enyhe emelkedőt figyelve lecsusszant Gróp hátáról.

- Maradjatok...

Hirtelen recsegés-ropogás szakította félbe. Most sokkal közelebből jött a zaj, mint korábban, és James már a mozgást is látta. Avar kavarogott és repült fel, miközben egy nagy árnyék mászott át az emelkedőn rémisztő sebességgel. Hol felbukkant, hol eltűnt a fatörzsek mögött, és lassítás nélkül tört át a bokrokon. Rengeteg lába volt, és az elején valami furcsa, kékes derengés látszott. Vadul villogott, ahogy a lény mozgott. Hardcastle kiugrott Gróp elé, ahogy közelebb ért. Gyakorlott aurorhoz méltón, épp csak a pálcája megpöccintésével vörös kábítóátkot lőtt a rázkódó bokrok közé. A teremtmény megváltoztatta a taktikáját, és igyekezett megkerülni őket, aztán elmenekülni. Pislákoló, kék derengés jelezte az útját, ahogy egyre távolodott tőlük, be az erdő sűrűjébe.

- Maradjatok Gróppal! - mordult a két fiúra Hardcastle, de még be sem fejezte a mondatot, már a lény nyomába is iramodott. - Gróp, ha rajtam kívül bármi idejön, csapd agyon!

Termetét meghazudtoló fürgeséggel mozgott, és tizenöt másodpercen belül sem őt, sem az előtte loholó teremtményt nem lehetett látni, sem hallani. A fiúk leugrottak Gróp válláról, és a bozótosba bámultak.

- Mi volt az? - kérdezte Zane elhaló hangon.

James megrázta a fejét.

- Nem hiszem, hogy tudni szeretném. Határozottan nem az a fickó, akit keresünk.

- Ennek szívből örülök - mondta Zane.

Az erdőnek arra a pontjára meredtek, ahol Hardcastle-nek és a lénynek nyoma veszett. A sötétséget ismét megtöltötte a tücskök kórusa, és a szentjánosbogarak hunyorgó fénye, mintha semmi különös nem történt volna az imént. A környék csendes és mozdulatlan volt.

- Meddig kergeti azt az izét? - kérdezte végül Zane.

James vállat vont.

- Szerintem, amíg el nem kapja.

- Vagy az őt - tette hozzá Zane összerezzenve. - Tudod mit? Sokkal jobban éreztem magam odafent, a nagyfiú vállán.

- Jó ötlet - bólogatott James egyetértően, majd megfordult. - Hé, Gróp, mit szólnál...

Elhallgatott. Gróp eltűnt. Zane és James némán forgolódva kutattak az óriás után; túlságosan döböntek és ijedtek voltak, hogy beszéljenek.

- Ott! - kiáltott fel hirtelen Zane, ujjával a tó felé bökve. James arra nézett, és még éppen látta, amint Gróp besétál egy hatalmas, moha borította szikla mögé. - Nyomás! Ne veszítsük szem elől!

A két fiú az óriás után eredt, zihálva másztak át kidőlt fák törzsén, és csúszkáltak az avarral fedett köveken. Végül elérték a ház nagyságú sziklát, amely mögött Gróp eltűnt, és benéztek mögé. Az óriás valamivel odébb egy félig kidőlt fa alatt mászott át éppen.

- Hova megy? - lihegte kimerülten Zane.

- Gróp! - szólt az óriás után James. Nem mert túl hangosan kiabálni, nehogy a hangja egy újabb szörnyű, csúszómászó teremtményt vonzzon hozzájuk. Az éjszaka koromsötét volt. Nagy, tömött felhők úsztak a hold előtt, sötéte árnyak zavaros pocsolyájává változtatva az erdőt. - Gróp, gyere vissza! Mit csinálsz?

Pár percig Zane és James Gróp nyomában haladt, át kiszáradt patakmedreken és fatörzseken, melyeket az óriás menet közben lökött ki az útból gyökerestől. Végül a tópart közelében érték utol, ahol számtalan kicsi, fákkal benőtt sziget úszott a vízben. A levegő nehéz volt a moha és korhadt fa szagától, körülöttük tekintélyes rovarrajok zúgtak kitaratóan. Gróp egy csomókkal és bütykökkel csúfított törzsű fa alatt álldogált, diókat tépkedett le az ágakról, és úgy, ahogy volt, héjastól a szájába dobálta azokat. A gyümölcs csak úgy ropogott a fogai között, ahogy a két fiú kimerülten odament hozzá.

- Gróp! - kiáltotta Zane a kimerültségtől elcsukló hangon. - Mit művelsz?

Gróp, meghallva a hangját, értetlen arccal pislogott le Zane-re.

- Gróp éhes - felelte. - Gróp ételt érzett. Gróp eszik és vár. Kicsi ember visszajön.

- Gróp, eltévedtünk! Titus nem fogja tudni, hol vagyunk! - mondta James, és próbálta féken tartani a dühét. Gróp tovább rágcsálva meredt rá, arcán enyhe zavarodottság ült.

- Mindegy - szólt Zane. - Hadd egyen egy kicsit, aztán majd visszavisz minket arra, amerről jöttünk. - Lehuppant egy közeli szikrára, és a sebeket és zúzódásokat kezdte vizsgálgatni, amiket az üldözés során szerzett. James bosszúsan fintorgott, hiszen nagyon jól tudta, értelmetlen volna egy óriással vitatkozni.

- Jól van - sóhajtotta. - Majd vigyél bennünket vissza, ha végeztél, Gróp! Értetted?

Gróp beleegyezően mordult egyet, aztán felnyúlt, és lehúzott magához egy faágat, ami ettől keserves recsegésbe fogott.

James lehangoltan sétált a tópartra, és kedvetlenül rugdosni kezdte a lába alá kerülő nádat és gallyakat. A tó itt mindössze apró patakknak tűnt, mivel a békalencsével borított víz épp csak egy keskeny vonalban hullámozott a part és az egyik mocsaras sziget között. A sziget teljesen elvadult, az egészet bokrok és fák sűrű, kusza kavalkádja fedte. Olyan hely benyomását keltette, mely az évnek legalább egy rövid szakaszában víz alatt van. Ötméternyire Jamestől a szigeten pár fa ki volt dőlve, lombozatuk a parton nyugodott. A fiú azt gyanította, felvizesedett gyökereik egy nem túl régi viharban adhatták meg magukat. A látvány meglehetősen kellemetlen és baljós volt a sötét éjszakában.

James éppen úgy döntött, ideje volna visszamenni, hátha Hardcastle már keresi is őket, mikor előbújít a hold. Ahogy ezüstös fénye átszivárgott a fák

között, James megdermedt, és egész testén metsző hideg futott végig. A tücskök ciripelése váratlanul abbamaradt. James úgy érezte, mintha földbe gyökerezett volna a lába, miközben szemével a környező erdőt fürkészte. Nem a tücskök elcsendesülése volt az egyetlen változás. A szentjánosbogarak ezernyi fénypontja is eltűnt. A holdfényben fürdő erdő hirtelen teljesen elnémult.

- James? - Zane halk hangja furcsán harsánynak tűnt a súlyos csöndben. - Ez... tudod... normális? - Csatlakozott Jameshez a tóparton. - És mi van *azzal* ott?

James Zane-re pillantott.

- Mivel? - Követte Zane tekintetét, és elakadt a lélegzete.

A part menti sziget megváltozott, habár James úgy látta, egyetlen részlete sem lett más. Egyszerűen arról volt szó, hogy ami korábban fák és bokrok teljességgel véletlenszerű tömkelegének tűnt, most, az ezüstös holdfényben, sokkal inkább egy ősi építménynek hatott. Látni lehetett az oszlopok és kapuk, támfalak és vízköpők összetéveszthetetlen formáját, ám mindezeket a sziget természetes növényzete alkotta, mintha a két fiú egy hihetetlenül összetett optikai csalódásnak esett volna áldozatul.

- Nem tetszik ez nekem - szólt Zane halkán, de határozottan.

James tovább nézelődött. Az a facsoport, amely átzuhant a víz fölé, és összekötötte a szigetet a parttal, szintén megváltozott. James észrevette, hogy rendszer van az elhelyezkedésükben. Kettő közülük olyan közel esett le egymástól, hogy egy hidat formáltak, mely egy hatalmas sárkányfejre emlékeztetett. A kifordult gyökerek közül kikandikáló barna göröngy szolgált szemként. Két másik fatörzs, melyek közül az egyik félbe volt törve, alkották a sárkány kitátott száját, mely úgy magasodott a híd fölé, mintha kész volna mindenkit elnyelni, aki átkelni merészel.

James óvatosan közelebb lépkedett a hídhöz.

- Hé, ugye nem akarsz bemenni oda? - szólt utána Zane. - Nagyon olyanak tűnik, mint ami ártalmas az egészségre.

- Ugyan már - legyintett James vissza se nézve. - Te mondtad, hogy kalandra vágysz, meg vad dolgokra.

- Igen, de jobb szeretem kisebb dózisban adagolni az effélét. Ha nem bánod, mára épp elég volt az a szörnyeteg, amit idefele láttunk.

James megkerült egy bokrot, majd egy facsometét, és máris ott állt a híd szájában. Közelről még részletesebbnek hatott. Elszabadult ágak és vesszők alkották a kapaszkodót, mely könnyedén simult az ember tenyerébe, a híd padlózatát alkotó, szorosán egymás mellett heverő törzseket pedig annyira benőtték az indák és levelek, hogy egyáltalán nem volt nehézkes a rajta való járás.

- Jól van, te maradj itt - mondta James, s nem igazán hibáztatta Zane-t a vonakodásért. Viszont James számára furcsamód vonzó volt a helyet körbelengő titokzatosság. Rálépett a hídra.

- Ó, hogy az a... - mordult fel Zane, s követte barátját.

A híd sziget felőli oldalának kijáratát egy indákból, gallyakból és levelekből álló magas, díszes kapu zárta le. Mögülük áthatolhatatlan sötétség ásított

feléjük. Ahogy James közelebb hajolt, észrevette, hogy az indák a kapun felismerhető mintázatot formáznak.

- Ezek betűk – súgta alig hallhatóan. – Nézd! Ez egy vers, vagy ráolvasás, vagy ilyesmi.

Amint ki tudta silabizálni az első szavakat, a többi már könnyen ment, mintha a szeme hozzászokott volna az olvasásukhoz. Felolvasta.

*Mikor Sulva fénye árad
A Barlangmenedéket meglelem;
A bosszú éje nem várát,
Lanyha álma többé nem terem.
Visszatér egy ragyogó hajnalon
Ha relikvia nem hiányzik,
Elmúlt élet, új koron,
Az Ősök udvara világlik.*

Valamitől a versben kirázta Jamest a hideg.

- Mit jelenthet? – kérdezte Zane, miután másodszor is végigolvasta a felíratot.

James megvonta a vállát.

- A *Sulva* a Hold régi neve, ez biztos. Az első sorok, szerintem, azt jelentik, hogy csak akkor található meg ezt a helyet, ha rásüt a hold. Így kell, hogy legyen, mert amikor először láttam, a sötétben, egy elhanyagolt, csúnya szigetnek tűnt. Ez tehát a Barlangmenedék, bármi legyen is az.

Zane előrébb hajolt.

- És ez a rész? „Visszatér egy ragyogó hajnalon.” Nagyon úgy hangzik, mintha napkelte után kellene visszajönnünk, nem? Támogatom az ötletet.

Nem törődve Zane-nel, James előre nyúlt, megragadta a kapu ágait, és megrángatta őket. Azok meg-megreccsentek, de különben nem mozdultak. Az akció azonban felkeltette a sziget figyelmét. Hirtelen vérfagyasztó zaj hallatszott a fiúk lába alól. James lepillantott, aztán gyorsan hátra is szökkent, miközben a híd alól vastag, tövisekkel borított indák törtek elő. Az indák körbenőtték a kapu ágait, s ahogy teljesen átszőtték azokat, hátborzogató, égő papíréra emlékeztető hangot hallattak. Töviseik harsány lila színűek voltak, és csúnya mérgezés ígéretét hordozták. James szeme láttára nőttek egyre nagyobbra, s egy perccel később már az egész kaput elborították, és elfedték a vers szavait. Ezzel egy időben elhalt a növekedéssel járó zaj.

- Akkor ezzel meg is volnánk – nyöszörögte Zane szokatlanul magas hangon. James mögött állt, és lassan a part felé hátrált. – Szerintem ez a hely azt akarja, hogy békén hagyják, nem gondolod?

- Még valamit ki szeretnék próbálni – ellenkezett James, és előhúzta palcáját a köpenye alól. Anélkül, hogy gondolkodott volna, a kapura szegezte. – Alohomora!

A pálca hegyéből arany fénysugár csapott ki, és ezúttal a hatás azonnali és erőteljes volt. A kapu visszaverte a bűbájt, ami szikraesőként hullott a földre, aztán az egész sziget baljós rázkódásba és remegésbe kezdett. Olyan zaj

hallatszott, mintha több száz ember egyszerre venne nagy levegőt, aztán beszélni kezdett egy embertelen, kóruszerű hang.

- Tűnjetek... innen!

James rémulten hátrálni kezdett, neki Zane-nek, így mindketten a híd padlójára estek. A híd is rázkódott alattuk, és James meglátta, hogy a falak kezdenek feléjük dőlni. Fejük felett a fák, melyek a sárkányfej felső állkapcsát alkották, hangosan recsegtve ereszkedni kezdtek, törött ágaik egyre inkább borotvaéles fogaknak tűntek.

- Tűnjetek... *innen!* – szólt újra a sziget. Hangja olyan volt, mintha milliónyi torokból feltörő halk, suttogó kórus alkotná.

A híd padlózata felgyűrődött, és eltépte magát a parttól, miközben a felső állkapocs fültépő robajjal készült összeomlani, s ezzel maga alá temetni a két fiút. Azok egymás hegyén-hátán kúsztak hátrafelé, mígnem átbillentek a sárkányszáj túlsó végén, és a gyomos tópartra zuhantak, épp mikor a híd teljesen elszabadult. A gigantikus állkapcsok összecsapódtak, és vadul csikorogtak egymáson. Törött gallyak és kéregdarabok zápora borította be Jamest és Zane-t, amint ők riadtan másztak egyre hátrébb, kezük meg-megcsúszott az elszáradt avaron és lehullott túleveleken.

A föld megremegett alattuk, s gyökerek tépték fel körülöttük a talajt, ahogy vonagló mozgással bújtak egyre kijebbe. James érezte, hogy a part szétmállik alattuk. Kapálózó lába beleszaladt egy hirtelen támadt lyukba, és épp csak ki tudta rántani, mielőtt elkapta volna egy mocskos, répaszerű gyökér. Egyre feljebb küzdötte magát az összeomló parton, de az megsüllyedt alatta, és visszább rángatta őt, a víz felé. A tó felszíne zavaros lett, és egy sebes örvény jelent meg rajta. A fiúk lába elérte a sáros pocsolyát, ami azonnal húzni kezdte őket magába. Zane megragadott egy fűcsomót a parton, de a tajtékzó víz lassan tovább vonta őt. James is valamiféle kapaszkodó után kutatott, azonban mintha minden tömör dolog eltűnt volna a környékről. Még a fák föld alól előbukkanó gyökerei is iszamósak voltak, szörnyű, nyálkás iszappal borították be tenyerét, ahogy megpróbálta megragadni őket.

Aztán, váratlanul, ott termett Gróp. Térdre vetette magát, egyik kezével rámarkolt egy közeli fára, míg a másikkal Zane-ért nyúlt, aki közelebb volt hozzá. Kirántotta őt a sáros vízből, és feldobta a vállára. Zane megkapaszkodott az óriás ingében, aztán Gróp Jamesért nyúlt, akit már majdnem teljesen ellepett a vizes massa. Már éppen kint volt a vízből, mikor egy rémisztő, szőrös gyökér ostorként csapott végig a víz felett, és rákulcsolódott a fiú bokájára. James ott lógott a levegőben, egyik oldalról a rettenetes gyökér, a másiktól pedig Gróp szorításában, és biztos volt benne, hogy két darabban végzi, mikor a gyökér lecsúszott nadrágjáról és lábáról, magával rántva a fiú fél pár cipőjét. James lenézett, és látta, hogy a furcsa inda a cipő köré tekeredik, aztán éhesen lerántja azt magával a felszín alá.

Gróp próbált felállni, de miközben ő a mentőakcióval volt elfoglalva, testét teljesen benőtték a földből előbújó gyökerek. Lába köré vastag, fás csápok tekeredtek, amin vékonyabb indák futottak fel szemmel alig követhető sebességgel, és beleszótték magukat az óriás nadrágjának anyagába. Gróp felüvöltött, és tépni, szagatni kezdte a talajból az indákat, de azok együttes

ereje nagyobbak bizonyult. Visszahúzták őt térdelő pozícióba, aztán feljebb törtek, és körbefutottak a dereka körül, fel a hátán a vállára. Az indák elérték Jamest és Zane-t, és azzal fenyegettek, hogy bármelyik pillanatban lelökök őket. Gróp ismét felüvöltött, mikor az egyik inda a nyaka köré tekeredett, és egyre lejjebb kényszerítette őt, s próbálta behúzni az óriást az örvénybe.

Épp mikor James, bokáján tucatnyi csapkodó indával, kezdett lecsúszni Gróp válláról, a levegőt hirtelen vakító fény töltötte be. Arany és zöld színekben vibrált, s halk, zümmögő hang társult hozzá. A gyökerek és indák visszahúzódtak a fény útjából. Meglazultak és engedtek, de szörnyen vonakodtak elereszteni zsákmányukat. A fény vízként mosta őket el, s minden egyes hullám lazított egyet a kusza kavalkádon, míg a kisebb indák erőtllenül lepottyantak, a nagyobb, vastagabb gyökereket pedig kísérteties, gurgulázó hang kíséretében visszaszippantotta magába a föld.

Gróp, James és Zane addig kapálóztak, addig kúsztak, másztak, míg szilárd talajt nem éreztek maguk alatt. Ott aztán kimerülten, levegő után kapkodva terültek el az avaron és törött gallyakon.

Mikor James nagyjából összeszedte magát, és feltérdelt, egy alakot vett észre a közelükben, akit ugyanolyan arany-zöld derengés vett körül, mint ami az indákat is visszaverte. James átlátott rajta, habár az alakon keresztül minden olyan élénknek és egyben megtörtnek tűnt, mint amilyennek egy esőcseppen átnézve képzeletben az ember a világot. Az ismeretlen nagyon magas, nagyon karcsú nőnek látszott, aki földig érő – vagy inkább a *földbe* érő – sötétzöld talárt viselt. Zöldesfehér haja feje körül úszott, akár egy különlegesen széles korona. Gyönyörű volt, de az arca komolyságot tükrözött.

- James Potter, Zane Walker, Gróp, a föld fia, itt veszély leselkedik rátok. El kell hagynotok az erdőt. Most egy ember sincs biztonságban itt.

James feltápáskodott.

- Ki maga? És *az* mi volt?

- Driád vagyok, az erdő szelleme. Sikerült lecsöndesítenem a Sziget Hangját, de nem sokáig tudom visszatartani. Napról napra egyre erősebb.

- Az erdő szelleme? – nyögte Zane, ahogy Gróp kissé túlságosan erőteljes rántással felsegítette. – Az erdőknek van szelleme?

- Driád vagyok, egy bizonyos fának a szelleme. Az erdőben minden fának megvan a maga szelleme, bár már időtlen idők óta, a talajba szivároghatva aludtak, majdhogynem elfogytak. Egészen mostanáig. A naiádok és driádok felébredtek, noha nem tudjuk, miért. Azon néhány ember, akik képesek voltak tanácskozni a fákkal, már réges-rég elmentek, elfeledték őket. A mi időnk elmúlt. Most mégis itt vagyunk.

- Ki keltette fel magukat? – kérdezte James.

- Bármennyire is szeretnénk megtudni, képtelenek vagyunk rá. Viszály dúl közöttünk. Sok fa csak a fűrészre emlékszik az emberekből, a palántákra már nem. Dühük a korukkal egyre nagyobb lett, s mára csak ártani akarnak az emberek világának. Átkeltek. Tapasztalhattátok haragjukat, habár csak ízelítőt kaptatok.

- Hogy érti, hogy „átkeltek”? – kérdezte Zane, s közben a driád szépségétől megigézve közelebb lépett. – Hova? Oda, a Szigetre? A... az Ősök udvarába?

- Az ember ideje rövid a földön, de mi, fák, csupán napokként tekintünk a tovaszálló évekre. A csillagok számotokra mozdulatlanok, de mi tudjuk, hogy miféle táncra képes odafenn a menny – mondta a driád. Hangja ellágyult, majdhogynem álmodozó lett. – Ébredésünk óta a csillagok tánca szörnyű képet mutat, ezernyi sötétebbnél sötétebb sorsot jósol az emberek világának, és minden az elkövetkezendő napokban dől majd el. Csupán egyetlen végzetút hordozza a jót, a többit vérontás és veszteségek szegélyezik. Nagy szomorúság. Sötét idők, tele háborúval és kapzsisággal, hatalmas zsarnokokkal, akik örömeiket lelik mások rettegésében. Sok minden ér véget e kör végén. A fák népe most csupán szemlélni tud, de vannak még, akikben él a remény, és még emlékeznek a mi és az emberek világa közötti egykori harmóniára. Ha eljön az idő, segítünk, ahogy tudunk.

Jamest szinte hipnotizálta a driád hangja, mégis, szavai tehetetlenség és csalódottság érzetét ültették el szívében.

- De azt mondta, van egy mód, hogy elkerüljük a háborút. Mit kell tennünk? Hogy érhetjük el, hogy a jó sors váljon valóra?

A driád arca ellágyult, nagy, áttetsző szeme szomorú mosolyt sugárzott.

- Nincs rá mód, hogy egy bizonyos cselekedetet előre megjósoljunk. Lehet, hogy már meg is tették azt a lépést, ami elhozza a békét. De az is lehet, hogy a jó ügy érdekében tett dolgok okozzák később a háborút. Azt kell tennetek, amit tudtok, hogy tiszta elmével cselekednétek.

Zane megkockáztatott egy gúnyos kacajt.

- Kösz, mester, hasznos tanács.

- Nagyobb veszéllyel fenyeget a végzet anyaga, mint azt sejtened, James Potter – szólta a driád, olyan közel lebegve Jameshez, hogy a fénye elhalványítani látszott a saját arcát. – Apád és összes szerettednek ellensége halott. De vére ott csordogál egy másik szívben. Legfőbb ellenségedet vére tovább él.

James úgy érezte, mintha a térdei egy-egy nagy halom kocsonyává változtak volna. Lába megroggyant, ezért kinyújtotta karját, és nekitámaszkodott egy közeli fának.

- Vol... Voldemort? – súgta.

A driád bólintott, láthatóan nem akarta kimondani a nevet.

- Apád örökre megghiúsította tervét, de ő végtelenül ravasz volt. Előkészített egy második tervet. Egy utódot, vérvonalat. A vérvonal szíve ma, ebben a pillanatban is ver, alig egy mérföldre innen.

- Kicsoda? – kérdezte James remegő szájjal, alig hallhatóan. – Ki az?

Azonban a driád most is szomorúan rázta a fejét.

- Sajnos belülről akadályozzák meg, hogy láthassuk. Azok a fák, akik átkeltek, és ellenünk fordultak, ködbe borítják érzékeinket, és sokunk ébredését is meggátolják. Csak annyit tudunk a szívverésről, hogy ott van, nem többet. Óvatosnak kell lenned, James Potter. Apád harcának vége. A tied most kezdődik.

A driád elhalványodott. Szemei lecsukódtak, s már azelőtt aludni látszott, mielőtt semmivé vált volna.

Nyikorgó sóhaj, majd csobbanás hallatszott a sziget felől.

- Hát - kezdte Zane már-már eszelős vidámsággal -, én azt mondom, hogy ugorjunk vissza óriás pajtásunk vállára, aztán tűnjünk erről a helyről, mielőtt az tüntet el minket.

Félúton a kiindulópontjuk felé futottak össze Titus Hardcastle-lel. Arca nem sok jóról árulkodott, ennek ellenére csak annyit kérdezett:

- Mindenki jól van?

- Fogjuk rá - szólt le Zane Gróp válláról. - De, ami azt illeti, volt már jobb estém is.

Gróp lehajolt, hogy Hardcastle felmászhatson a hátára.

- Úgy látszik, ez már csak egy ilyen nap - morogta Hardcastle.

Zane lenyúlt, hogy felsegítse Hardcastle-t de ezzel csak azt érte el, hogy majdnem ő is lebucskázott a helyéről.

- Na, és mi volt az az izé, amit üldözött?

- Egy pók. Valószínűleg még a vén Aragog fészkeből. Jó nagyra nőttek az utóbbi évtizedekben. Ez még egy játékot is talált magának. - Hardcastle előhúzott valamit a talárja alól, és James felismerte a kézikamerát, amivel a behatoló a kviddicsmeccset filmezte. - Még működött, mikor utolértem a bestiát, világított rajta a kis képernyő. Akkor tört el, mikor... ööö... kiiktattam a szörnyet. De legalább megvolt neki az utolsó vacsora.

James akaratlanul is összerázkódott, miközben Gróp visszafelé indult velük, ki az erdőből.

- Gondolja, hogy tényleg... megette azt a fickót?

Hardcastle összeszorította az állkapcsát, mielőtt válaszolt volna.

- Ez az élet rendje, James. Bár, igazából a pókok nem eszik meg az embert. Csak kiszívják belőlük a nedvességet. Csúnya vég, de legalább nem lesz több gondja.

James nem válaszolt, azonban volt egy olyan érzése, hogy a valódi gondok még csak most kezdődnek.

Szerda reggel James morcos hangulatban lépett be a nagyterembe. A reggeliző diákok felett mogorva, borús égboltot tükrözött a terem plafonja, az ablakokhoz halovány ködpamacsok tapadtak. Ralph és Zane a Mardekár asztalánál ültek, utóbbi a mindennapos reggeli kávéja fölött, míg előbbi egy hámozatlan narancsot trancsírozott szét életlen kenőkésével. Nem úgy tűnt, mintha egy beszélgetés kellős közepén volnának. Zane nem volt éppen az a korán kelő típus, és előző este ő is olyan későn került ágyba, mint James. Egyikük sem nézett fel, aminek James kifejezetten örült. Még mindig rémesen dühös volt Ralphra, s emellett rosszul esett neki a fiú árulása. Próbálta nem felmérgezni magát, amiért Zane Ralphfal reggelizik, de túl fáradt volt ahhoz,

hogy nagyon megerőltesse magát ennek érdekében, és ebben a komor időjárás sem sokat segített.

James a griffendéles asztalhoz sétált, s menet közben végignézett a tanári asztalon. Nem látta nyomát se az apjának, se Titus Hardcastle-nek. James azt gyanította, hogy dacára a kései takarodónak, a két auror már röviddel napkelte után talpon volt, és egy gyors reggelit követően belekezdtek a délelőtti tennivalóikba. A tudat, hogy az apja és Titus napja már javában tart, s talán egyik izgalmas megbeszéléseket és titkos szövetkezéseket tartják a másik után, míg ő épphogy csak reggelizni készül egy nyomasztó órákkal és házi feladatokkal teli nap előtt, búskomorsággal töltötte el. Pár vidáman beszélgető háztársa között foglalt helyet, és mindenféle érzelem nélkül, már-már gépies mozdulatokkal enni kezdett.

Előző éjjel, miután visszatértek a tópartról, még legalább két órán keresztül fent voltak Titus Hardcastle-lel, az apjával és McGalagony igazgatónővel. Amint elérték a kastélyt, Titus pálcájával jelzőszikrákat küldött az égre, mire az erdő szélén csakhamar felbukkant Harry, Ted, Prechka és Hagrid. Miután mindannyian visszaértek a vadőr kunyhójához, McGalagony megköszönte az óriásoknak a segítséget, és egy hordó vajsör ígéretével szelnek eresztette őket. Ezután a csapat maradéka bezúfolódott a kunyhóba, körbeülte a durván kifaragott kerek asztalt, és Hagrid gyanúsán zavaros, barna és halványan orvosságra emlékeztető teáját szürcsőlgették, időnként pedig visszautasítottak egy-egy száraz teasüteményt.

Hardcastle szólalt meg először. Mindenkinek elmondta, hogyan hallotta meg a pókot, és hogyan eredt a nyomába, otthagya Jamest és Zane-t Gróp oltalma alatt. Harry ezt hallgatva fészkelődni kezdett székén, de nem fűzött hozzá kommentárt, elvégre ő volt az, aki elhívta Jamest a kutatásra, Zane részvételének engedélyezéséről már nem is beszélve. Az igazgatónő így is hosszú, szűrös pillantást vetett Harryre, mikor Zane belépett a kunyhóba. Az elbeszélést követően McGalagony megkérdezte Hardcastle-t, hogyan sikerült megölnie a pókot.

Hardcastle apró gombszeme felcsillant egy kicsit, ahogy válaszolt.

- A legjobb mód, ha meg kell ölnie az embernek egy pókot, ami nem fér a cipője alá, az az állat lábainak eltávolítása. Az első a legnehezebb, aztán egyre könnyebben megy.

Hagrid hatalmas tenyerébe temette arcát.

- Szegény, öreg Aragog. Ha még élne, biztos belepusztulna abba, hogy a gyermekei így elvadultak. Az a szegény pára csak azt tette, amit a pókok szoktak, nem lehet hibáztatni érte.

- A póknál ott volt a behatoló kamerája – szólt Harry az asztalon heverő, megviselt szerkezetet fürkészve. A lencsék ripityára törtek benne, és a hátulján lévő apró képernyőn is repedés futott végig. – Tehát azt tudjuk, hogy a fickó a part menti erdősávban menekült.

- Bárki is volt, nem ilyen halált érdemelt volna – jegyezte meg McGalagony halkán.

Harrynek egy arcizma sem rándult.

- Nem tudhatjuk bizonyosan, hogy a pók elkapta.

- Nem tűnik valószínűnek, hogy a bestia csak kölcsönkérte volna a berendezést, mert akart pár videót készíteni a srácairól – dörmögte Hardcastle. – A pókok nem túl illetudó fajták, ha éhesek, esznek.

Harry elgondolkodva bólintott.

- Talán igazad van, Titus. De akkor is, meg van az esély, hogy a behatoló egyszerűen csak elhagyta a kamerát, a pók meg megtalálta. Nem ártana kiterjeszteni a védelmet, Minerva. Még nem tudjuk, ki ez az ember, és hogyan jutott be ide. Amíg ezeket kiderítjük, fel kell tennünk, hogy rés van a biztonsági rendszerben.

- Engem pillanatnyilag jobban érdekel – mondta az igazgatónő az asztalon lévő szerkezetre meredve –, hogy hogyan működhetett ez a kamera a birtok határain belül. Tudvalevő, hogy az efféle mugli felszerelés használhatatlan az iskola mágiával átitatott környezetében.

- Ez valóban ismeretes, igazgató asszony – szólt Hardcastle –, de az okokról meglehetősen keveset tudunk. A muglik végtelenül találékonyak, ha segédeszközökről van szó. Ami egykor igaz volt, mára talán nem az. És mind tudjuk, hogy Csata után a birtok köré szórt védelmi bűbájok korántsem olyan tökéletesek, mint az öreg Dumbledore idejében voltak, Isten nyugosztalja.

Jamesnek eszébe jutott Ralph GameDeckje, de úgy döntött, nem említi meg. A törött videokamera épp elég bizonyíték volt, hogy legalább egynémely modern, mugli szerkezet igenis működőképes az iskolán belül.

Végül a figyelem James és Zane felé fordult. James elmesélte, hogyan hagyta őket ott Gróp, mikor megéhezett, és hogyan szaladtak utána, egészen a tópartig és a mocsaras szigetig. Ezután Zane vette át a szót, és pontosan leírta a titokzatos szigetet és a hidat. Óvatosan átugrotta azt a részt, mikor James varázslattal próbálta kinyitni a kaput, aminek a fiú kimondhatatlanul örült. Már abban a pillanatban is ostobaságnak tűnt, mikor megpróbálkozott vele, és rettenetesen bánta tettét. Mégis, akkor és ott, azt érezte természetesnek. Egymás szavába vágva beszéltek az elvarázsolt sárkányfej hídról, ami kis híján felfalta őket, meg a vérszomjas indákról, amik mindkettejüket le akarták húzni az örvénybe. Végül James beszámolt az erdőszellem szavairól.

- Naiádok és driádok? – vágott közbe Hagrid, mire a két fiú elhallgatott. Látva az arckifejezésüket, a vadőr folytatta. – Azok nem léteznek a valóságban, csak a mesékben és mítoszokban. Vagy nem? – Kérdését a többi jelenlévő felnőtthöz intézte.

- A tóparti erdőszáv még a tiltott rengeteghez tartozik – vélekedett Harry. – Ha van olyan hely, ahol a naiádokhoz és driádokhoz hasonló lények élnek, akkor az ott van. Mindamellet, ha valóban léteznek, már több száz éve nem látta őket senki, persze, hogy legendaként gondolunk rájuk.

- Hogy érted azt, hogy „ha valóban léteznek”? – kérdezte James egy kicsit hangosabban, mint szándékozta. – Mi láttuk őt. Beszél hozzánk.

- Az édesapád auror, James – szólt McGalagony békítően. – Minden eshetőséget számba kell vennie. Mindketten nagy stresszhatás alatt álltatok, és nem arról van szó, hogy nem hisszük el, amit mondotok, egyszerűen csak ki kell szűrniük belőle azt, aminek valóban tanúi voltatok.

- Mit kell itt kiszűrni? Valóban láttuk őt, és ő tényleg az volt, aminek mondta magát – motyogta James az orra alatt.

James készakarva nem beszélt az apjának és a többi felnőttnek arról a dolgról, amit a szellem utoljára említett: az utódról, és hogy az ellenség vére egy új szívben áramlik tovább. Vonakodásának oka egyrészt az volt, hogy jól emlékezett rá a történetekből, hogyan is bántak az apjával, miután visszatért a Trimágus Tusa útvesztőjéből, és Voldemort visszatéréséről beszélt. Mindenki kétségbe vonta a szavait. Másrészt, az apja még a driádban sem hitt. Ha pedig abban is kételkedett, hogyan hihetné el, hogy a driád megjósolta Voldemort feltámadásának egy új verzióját, egy örökösön, vérvonalon keresztül? Azonban a végső, és legnagyobb lökést a titkolózás felé a driád utolsó szavai adták: *Az apád harcának vége. A tied most kezdődik.*

A megbeszélés még hosszan folytatódott, s mire az összes részlet felidéztek és kivesézték, James már bele is unt. Vissza akart menni az ágyába, hogy aludjon, de még inkább, hogy legyen ideje végiggondolni azt, amit a driád mondott. Rá akart jönni, mire való a Sziget, és mit jelenthet a vers a kapun. Egyre csak azt ismételte magában, és szinte égett a vágytól, hogy leírhasssa, még mielőtt elhalványulna az emléke. Valamiért egészen biztos volt benne, hogy minden beleillik Austramaddux történetébe, és a mardekárosok titkos összeesküvésébe, miszerint visszahozzák Merlint, és háborút robbantanak ki a mugli világ ellen. Meg sem fordult a fejében, hogy akár tévedhet is. Igaznak kellett lennie, és az ő feladata volt, hogy ezt megakadályozza.

Végül a felnőttek a beszélgetés végére értek. Mindannyian egyetértettek abban, hogy a titokzatos Sziget, még ha nyilvánvaló veszélyforrásnak is bizonyult, csak egy volt a rengeteg rejtélyes és megmagyarázhatatlan veszély közül, amik miatt a tiltott rengeteget tiltottnak nevezték. Elsődleges feladatuknak annak kiderítését tették meg, hogy miként juthatott be a betolakodó, valamint annak biztosítását, hogy soha senki ne tudja ezt utána csinálni. A döntés meghozatala után a megbeszélés véget ért.

McGalagony professzor kísérte vissza Jamest, Zane-t és Tedet a kastélyba, és arra utasította őket, hogy tartsák a lehető legnagyobb titokban a beszélgetést.

- Ez főként önre vonatkozik, Mr. Lupin – tette hozzá komoran. – Arra van legkevésbé szükségünk, hogy maga és huligánbandája az éjszaka közepén berobogjanak az erdőbe annak reményében, hogy megismételhetik Mr. Potter és Mr. Walker élményeit.

Szerencsére Ted épp eleget tudott ahhoz, hogy meg se próbálkozzon ilyesmivel, így csupán biccentett, és azt felelte:

- Igenis, asszonyom.

James már csak egyszer találkozott apjával a látogatás során, méghozzá aznap este, órák után, mikor Harry, Titus és a minisztériumi képviselők a

távozáshoz készülődtek. Neville délután visszatért a Roxfortba, így ő volt az, aki felkísérte Jamest az igazgatói irodába, hogy elbúcsúzhasson Harrytől és a többiektől. A csapat hop-hálózaton tervezte az utazást, ahogy érkeztek is, és az igazgatónő kandallója mellett döntöttek, mivel az volt a legbiztonságosabb. Ha Neville különösnek is találta, hogy az iroda most már nem Albus Dumbledore-hoz, hanem az általa professzorként megismert Minerva McGalagonyhoz tartozott, nem mutatta. Azonban egy pillanatra így is megtorpant a korábbi igazgató portréja előtt.

- Már megint nincs itt, mi? - pillantott Harryre.

- Úgy néz ki, hogy itt szinte csak aludni szokott. Dumbledore-nak rengeteg portréja van - sóhajtott Harry. - Nem is beszélve a régi csokibéka kártyákról. Néha még ma is felbukkan rajtuk, csak a móka kedvéért. Mindig hordok magamnál egyet a biztonság kedvéért. - Előhúzta zsebéből a pénztárcáját, és kivette belőle a számfűles, gyűrött kártyát. Az üres volt, ahol az igazgató arcmásának kellett volna lennie. Harry Neville-re vigyorgott, miközben eltette a kártyát és a tárcát. Mikor Neville közelebb sétált a kandalló körül gyülekezőkhöz, Harry leguggolt James mellé.

- Meg akartam köszönni, James.

Jamesnek az utolsó pillanatban sikerült visszafojtania egy büszke mosolyt.

- Csak azt tettem, amire kértél.

- Nem csak arra gondolok, hogy velünk jöttél, és segítettél nekünk kideríteni, hogy mi történt - tette kezét James vállára Harry. - Te szúrtad ki a betolakodót a pályán, és felhívtad rá a figyelmemet. Valószínűleg legközelebb is figyelni fogsz rá. Éles szemed van és éber elméd. Nem kellett volna, hogy ez meglegyen engem. És tudod mit? Nem is lepett.

James elvigyorodott.

- Köszönöm, apa.

- Viszont ne felejtse, amiről akkor este beszélünk. Emlékszel még?

James emlékezett.

- Nem fogok egyedül indulni a világ megmentésére. - *Legalább Zane-t magammal viszem, tette hozzá gondolatban, és talán Tedet is, most, hogy Ralph cserbenhagyott.*

Harry megölelte a fiát, aki visszaölelt. Egymásra mosolyogtak, aztán Harry felállt, és kezével még mindig James vállán, a kandallóhoz vezette a fiút.

- Mondd meg anyának, hogy jól viselkedem, és megeszem a zöldséget - utasította apját James.

- Tényleg? - vonta fel egyik szemöldökét Harry.

- Hát... Igen is, meg nem is - felelte James. Kissé zavarban érezte magát, amiért mindenki őt nézi.

- Legyen úgy, és akkor elmondom neki - mondta Harry, és közben talárjával törölgette a szemüvegét.

Percekkel később az iroda kiürült, leszámítva Jamest, McGalagony igazgatónőt és Neville-t.

- Longbottom professzor - szólt az igazgatónő. - Az lesz a legjobb, ha tájékoztatom az elmúlt huszonnégy órában történetekről.

- Úgy érti, a behatolóról? - kérdezte Neville.

Az igazgatónő láthatóan meghökkent.

- Akkor talán nem kellene magamat ismételnem. Elmondaná, miket hallott, professzor?

- Alig valamit, asszonyom. A diákok azt rebesgetik, hogy egy férfit láttak tegnap a kviddicspályán, vagy el is kapták, ez nem volt tiszta. Az általános elmélet az, hogy a szerencsejáték szövetségétől volt valaki, aki vagy jelentést akart írni a játékról, vagy befolyásolni akarta azt. Persze ez ostobaság, de jobb, ha hagyjuk, hadd pletykáljanak össze-vissza, mint hogy bármit is tagadnánk.

- Mr. Potter valószínűleg nem értene egyet önnel – felelte az igazgatónő szúrósan. – Azonban, mivel szükségem lesz önre a birtok védelmi rendszerének kiterjesztéséhez, pontosan ismertetnem kell önnel a történeteket. James, ugye megbocsátasz? Nem tartom fel sokáig a professzort, aztán ő majd lekísér.

S azzal, anélkül, hogy választ várt volna, visszafordult Neville-hez, és az elmúlt éjszaka eseményeit kezdte ecsetelni.

James már kívülről tudta az egészet, mégis az ajtó közelében kellett várnia, minél messzebb a beszélgetéstől. Ez meglehetősen kényelmetlenül és kissé zavaróan érintette, elvégre ő volt az, aki először látta a behatolót, és ő vette észre a kviddicspályán is. Egészen olyan volt, mint mikor a felnőttek nem hisznek el valamit, amit egy gyerek mond, aztán, mikor a dolog bebizonyosodik, akkor aztán előtérbe lépnek, és elhessegetik a gyereket. Hirtelen rájött, hogy részben emiatt nem beszélt egy felnőttnel sem a Mardekár-Merlin összeesküvés gyanújáról. Most még inkább elhatározta, hogy titokban tartja, legalább amíg nem tud megszerezni valami kézzelfogható bizonyítékot.

James karba tett kézzel álldogált, néha-néha visszapillantott Neville-re, aki az igazgatónő asztala előtt ült, és a beszéd közben fel, s alá sétáló McGalagonyt figyelte.

- Miben sántikálsz, Potter? – kérdezte egy halk, vontatott hang James mögül, aki ettől rémülten a levegőbe szökkent. Tágra nyílt szemekkel pördült meg. Mielőtt válaszolhatott volna valamit, a hang félbeszakította. – Ne kérdezd, ki vagyok, és ne fecsérld az időmet holmi értelmetlen hazugságokkal. Pontosan tudod, ki vagyok. Én pedig jól tudom, még a saját apádnál is jobban, hogy igenis sántikálsz valamiben.

Természetesen Perselus Piton portréja volt az. Sötét szemei hidegen méregették Jamest, szája mindentudó, gúnyos mosolyt formált.

- Én... - kezdte volna James, de aztán elhallgatott. Volt egy olyan érzése, hogy ha hazudna, a festmény tudna róla. – Nem mondom meg.

- Legalább őszintébb választ adtál nekem, mint az apád valaha is – ismerte el Piton vontatott hangján. Halkan beszélt, nehogy felkeltse McGalagony vagy Neville figyelmét. – Kár, hogy már nem én vagyok az igazgató, különben kiszedném belőled, hogy mit tudsz... így vagy úgy.

- Hát – suttogta James kissé összeszedve bátorságát most, hogy az első sokk elillant. – Akkor még jó, hogy többé már nem ön az igazgató. – Arra gondolt, túl durva volna azt mondani, *még jó, hogy már meghalt*. James apja tisztelte

Perselus Pitont, hiszen még a Perselust is hajlandó volt Albus középső nevének megtenni.

- Ne próbálj okoskodni, Potter – szólt a festmény, inkább fáradtan, mint mérgesen. – Te, apáddal ellentétben, már nagyon is jól tudod, hogy legalább annyira elkötelezttem magam Albus Dumbledore és Voldemort megbuktatása mellett, mint ő. Apád meggyőzte magát, hogy egyedül rajta áll a csata megnyerése. Ostoba és kártékony volt. Ne hidd, hogy nem láttam a szemedben ugyanazt a csillogást, alig öt perce.

James nem tudott mit mondani. Makacs daccal meredt a portréalak sötét szemébe, mire Piton színpadiasan felsóhajtott.

- Hát jó, tégy, ahogy tetszik. Nem esett messze a Potter a fájától. Sosem tanultok a múlt hibáiból. De jól jegyezd meg: figyelni foglak, ahogy az apádat is szemmel tartottam. Amennyiben a ki nem fejtett gyanúsítgatásaid minden észérvnek és pontosságnak ellentmondanak, biztosra veheted, hogy ugyanazt a célt szeretnének elérni. Próbáld nem elkövetni ugyanazokat a hibákat, mint apád, Potter! Ne hagyj, hogy mások fizessenek meg az arroganciáért!

Az utolsó mondat úgy érte Jamest, mint egy pofon. Azt feltételezte, hogy Piton ezek után kilép portréjából, hogy biztos övé legyen az utolsó szó, de nem ez történt. Maradt, és a korábbi átható pillantással fürkészte Jamest, és úgy olvasott a fiúban, akár egy nyitott könyvben. A szúrós szavak ellenére semmiféle rosszindulat nem látszott a szemében.

- Persze – felelte végül, mikor megtalálta a hangját. – Majd megpróbálom észben tartani. – Gyatra ríposzt volt, és ezt ő is tudta, de azzal védte magát, hogy elvégre még csak tizenegy éves.

- James? – szólalt meg mögüle Neville. James megfordult, és felnézett a professzorra. – Úgy hallom, izgalmas estéd volt. Kíváncsi lennék azokra az indákra, amik megtámadtak titeket. Egyszer majd tudnál róluk többet is mondani?

- Igen – mondta James. Ajkai mintha elzsibbadtak volna. Mikor Neville nyomában az ajtó felé indult, Piton portréja még mindig ott volt. A sötét szemek egészen addig követték, míg el nem hagyta a szobát.

9. FESTÉK ÉS VÁSZON

Ahogy James egyre inkább beleszokott az iskolai rutinba, az idő szinte észrevétlenül robogott el mellette. Zane továbbra is szorgalmasan edzett a kviddiccsapattal, James pedig továbbra is vegyes érzelmeket táplált emiatt Zane iránt. Még mindig érezte azt a tördőfésre emlékeztető irigységet, ha a közönség üdvrivalgásban tört ki barátja egy-egy sikeres találat alkalmából, de nem tudott megállni egy mosolyt, látva, Zane mennyire szereti a sportot, és mekkora örömmel tölti el minden egyes meccs és a csapatjáték. Ezzel egy időben James seprűkezelési technikája is sokat finomodott. Sok este gyakorolt Zane-nel a kviddicspályán, és rengeteg tanácsot kapott tőle. Zane, a maga részéről, lelkes és támogató volt, és bizton állította, hogy James jövőre bekerül majd a Griffendél csapatába.

- Akkor aztán vége a tippeknek és közös edzéseknek – harsogta túl Zane a bömbölő szelet, miközben egymás oldalán végigszáguldottak a pálya fölött. – Ellenséggel nem közösködünk. – Mint máskor, James most sem tudta, hogy Zane vajon viccel-e, vagy sem.

James élvezte, hogy egyre jobban megy neki a repülés, azonban meglepte, hogy mennyire megkedvelte a focit. Tina Curry felosztotta az összes osztályát, és összeállított egy menetrendet, hogy mindenki játszhasson a többi ellen. A legtöbb diák teljesen beleélte magát a játékba, és a szívből jövő verseny egészen érdekessé tette az órai mérkőzéseket. Néhanapján egy-egy diák elfeledkezett a játék mágiamentes mivoltáról, és az összes zsebet végigkutatta a pálcája után, vagy egyszerűen csak a labdára mutatott, és

elkiáltotta magát „invito futball labda!”, s ilyenkor le kellett állítani a meccset egy rövid időre, míg mindenki kinevette magát. Egyszer, egy hugarbugos lány váratlanul felkapta a labdát, és teljesen elfelejtkezve a játék alapszabályáról, végigrobogott vele a pályán, mintha csak rögbi játzsana. James, kissé vonakodva bár, de beismerte magának, hogy Curry professzor lelkesedése a képességeivel kapcsolatban helyénvalónak bizonyultak. A vérében volt. Könnyedén terelgette a labdát edzőcipőjének orrával, miközben végigcikázott a pályán. A labdakezelése az egyik legjobbnak bizonyult az új játékosok között, s a lőtt gólok rangsorában is csak azért szorult a második helyre, mert a hetedéves Sabrina Hildegard, mint Zane, mugli születésű volt, és, a fiúval ellentétben, fiatalabb korában játszott is a mugli ligában.

James és Ralph továbbra sem beszéltek egymással. James kezdeti dühe és megbántottsága lassanként makacs zárkózottságba fordult. Egy része tudta, hogy meg kellene bocsátania Ralphnak, és bocsánatot kérnie, amiért akkor reggel kiabált vele a nagyteremben. Arra számított, ha tartja a tíz lépés távolságot, Ralph talán rájön, hogy a mardekáros háztársai csak bajt hoznak rá, ehelyett Ralph egyenesen kötelességének érezte, hogy olyan hévvel támogassa a Mardekárt és a Haladó elemet, amennyire csak tőle telik. Ha nem lett volna nyilvánvaló, hogy Ralph lelkes rajongása is inkább a dacból és bánatból ered, James sokkal könnyebbnek érezte volna fenntartania a haragot. Ralph viselte a kék kítűzőket, és minden egyes vitaköri foglalkozáson jelen volt a könyvtárban, de mindezt olyan kitartó kötelességtudattal tette, hogy az egész inkább tűnt büntetésnek, mint hobbinak. Ha bármelyik mardekáros hozzá szólt, kihúzta magát, és már-már mániákus mohósággal hallgatta a másik mondanivalóját, aztán, amint elfordultak tőle, teljesen leeresztett. Egy kicsit fáj Jamesnek ezt látni, de nem annyira, hogy megváltoztassa a viselkedését Ralphfal szemben.

Esténként, a szobájában, vagy a könyvtár egy félreeső sarkában James egyfolytában a verset tanulmányozta, amit ő és Zane a Barlangmenedék kapuján látott. Zane segítségével emlékezetből leírta a sorokat, és azt remélte, sikerült pontos munkát végezniük, azonban még így sem sokat értett belőle. Egyetlen dologban volt biztos, hogy az első két sor arra utal, hogy a Barlangmenedéket csak a hold fényénél lehet megtalálni. A többi rejtély volt számára. Arra jutott, hogy a „lanyha álma többé nem terem” sor feltehetően Merlinre vonatkozik, de ahogy ezt kigondolta, rögtön ki is verte a fejéből, hiszen Merlin nem aludt.

- Ez olyan, mint a Rip Van Winkle – suttozta Zane egy nap a könyvtárban.
- Ledőlt pár száz évre egy fa alá.

Zane elmesélte Rip Van Winkle történetét, és James fontolóra vette a dolgot. Az apja és más aurorok beszélgetéseiből jól tudta, hogy a mugli mitológia nagyrészt boszorkányokkal és varázslókkal való érintkezésből eredt. A varázstudományok bevették magukat a mugli mesékbe, ott átalakultak, és legendákká, mítoszokká nőttek ki magukat. Talán, tűnődött James, ennek a hosszú álmodó férfinak, Winkle-nek a legendája, aki évszázadokkal később ébredt fel, Merlin történetének a mugli változata. Ez azonban szemernyi sem vitte közelebb Jamest és Zane-t ahhoz, hogy hogyan

lehetne képes Merlin több száz év után visszatérni, vagy hogy ki lehet érintett ebben az összeesküvésben.

Éjszakánként, mielőtt álomba szenderült volna, James gondolatai, meglepő módon, vissza-visszatértek a Perselus Piton portréjával folytatott beszélgetéshez. Piton azt állította, szemmel fogja tartani őt, de James elképzelni sem tudta, hogyan lehetne erre képes. Amennyire tudta, Pitonnak egyetlen egy festménye volt a Roxfortban, az is az igazgatói irodában. Hogyan figyelhetné így Piton Jamest? Az apja és anyja szerint Piton hatalmas erejű varázsló volt, és zseniális bájitalkészítő, de miképp segíthetne ez neki a kastély megfigyelésében? Ennek ellenére James nem kételkedett Piton szavaiban. Ha ő azt állította, hogy figyelni fogja, James biztos volt benne, hogy így vagy úgy, de igazat mondott. Csak miután két hétig rágódott ezen a problémán, akkor ugrott be valami Jamesnek. Piton számára, ellentétben Jamesszel és a varázsvilág fennmaradó részével, egyértelmű tény volt, hogy James épp olyan, mint az apja. *Nem esett messze a Potter a fájától*, mondta gúnyosan mosolyogva. Ironikus módon, ha másnak nem is, Pitonnak ez kimondottan rossz dolog volt.

Ahogy a tiltott rengeteg fának leveleit kikezdte az ős sárgásbarna rozsdája, a kék Haladó elem kitűzők újabb posztterekkel és zászlókkal gyarapodtak, melyek az első Iskolai Vitafórumot hirdették. Ahogy Ralph már említette, a téma „*A múlt hazugságainak újraértékelése - Igazság vagy összeesküvés?*” lett. Mintha a szavak nem lettek volna elegendők, a plakátokon és transzparenseken a kérdőjel minden második másodpercben alakot váltott, és rövid ideig egy villámalakot formált. Zane, aki Petra szerint meglehetősen jól vitázott, elmondta Jamesnek, hogy a vitaköri bizottság elég nehezen ment bele ebbe a témaválasztásba. Tabitha Corsica ugyan nem volt tagja a bizottságnak, de a barátnője, Philia Monstro ült az elnöki székben.

- Így hát, végül - mondta Zane Jamesnek -, a vitakör tulajdonképpen nagyszerűen modellezte a működő demokráciát: egész este vitatkoztak, aztán az elnök döntött. - Fáradtan vállat vont.

A jelek, zászlók és, legfőképp, annak a félreérthetetlen villámnak a látványa feldühítette Jamest. Látni Ralphot egy létra tetején, amint éppen az egyik transzparenst rögzíti a technomancia terem bejárata fölé, már túl sok volt számára.

- Csodálom, hogy így tudsz nyújtózkodni, Ralph - szólt, jól kihangsúlyozva az utolsó szót -, Tabitha Corsica kezével a hátsódban.

Az eddig James mellett sétáló Zane felsóhajtott, és befordult a terembe. Ralph észre sem vette Jamest egészen addig, amíg az meg nem szólalt. Ahogy lepillantott, arca meglepetésről és megbántottságról árulkodott.

- Ez mit akar jelenteni? - mordult fel.

- Azt, hogy azt hittem, mostanra elegend van belőle, hogy állandóan az ő kis elsőéves bábja legyél. - Amint kimondta, James rögtön megbánta, hogy egyáltalán megszólalt. A Ralph arcára kiülő kintől elszégyellte magát.

Ralph azonban gyorsan magához tért, és a társai mondókáját kezdte szajkózni.

- A tieid a bábjátékosok, akik a gyengébbek félelmében élőködnek, és az előítélet és igazságtalanság mögé rejtőznek – mondta, de hangjában nem sok meggyőződés bujkált. James csak a szemét forgatta, és bement a terembe.

Jackson professzor nem volt szokott helyén, a tanári asztal mögött. James lehuppant Zane mellé az első sorba. Ahogy leült, csatlakozott a többi griffendéles viccelődéséhez és nevetgéléséhez, tudván, hogy Ralph még mindig látja őket az ajtón túlról. Keserű és üres örömet érzett emiatt, de mégiscsak örömet.

Végül a terem elcsendesedett. James felnézett, és Jackson professzort látta besétálni, hóna alatt egy nagy, lapos, vászonba csomagolt csomaggal.

- Jó reggelt, osztály! – köszönt szokásos modorában. – A múlt heti esszéiteket leosztályoztam, itt vannak az asztalomon. Mr. Murdock, volna olyan szíves, és kiosztaná őket? Egészében véve nem csalódtam nagyot, habár úgy vélem, többetek igencsak hálás lehet, amiért a Roxfortban nem szokás értékelni a külalakot.

Jackson vigyázva letette csomagját az asztalra. Ahogy a férfi lassan kibontotta a vásznat, James meglátta, hogy az három, viszonylag kicsi festményt takart. Eszébe jutott Perselus Piton portréja, és ez rögtön felkeltette az érdeklődését.

- Ma sokat fognak jegyzetelni, ezt bizton állíthatom – jegyezte meg Jackson baljóslatúan, aztán sorba állította a képeket a tábla peremén. Az első festmény egy vékony, majdnem teljesen kopasz férfit ábrázolt, aki hatalmas, kerek szemüvege miatt leginkább egy bagolyra emlékeztetett. Riadt, kissé ideges arccal pislogott az osztályra, mintha arra számítana, hogy valaki hirtelen előugrik valahonnan, és megijeszti. A következő kép üres volt, leszámítva az unalmas, famintázatú háttérrel. Az utolsó portrén egy szörnyű bohóc volt látható, fehérre mázolt arcán hatalmas, vörös, mosolygó száj díszelgett. A bohóc ostoba tekintettel bámulta az osztályt, miközben egy sétatálcát pörgetett, melynek végén egy golyó volt látható. Mikor James közelebb hajolt, észrevette, hogy a golyó nem egy egyszerű fadisz volt, hanem a bohóc saját fejének egy kisebb változata, amely még nagyobb testvérénél is örültebben vigyorgott. Jamest kirázta a hideg.

Murdock eközben befejezte a dolgozatok kiosztását, és visszaült a helyére. James lepillantott a papírra. Az esszé fölött Jackson tökéletes, balra dőlt betűvel a következő felirat volt olvasható: *Lagymatag, de még éppen meggyőző. A helyesírás gyakorlásra szorul.*

- Mint mindig, a jegyekkel kapcsolatos kérdéseket írásban várom. Ha szükséges, az irodámban megtalálnak a fogadóórákon, felteszem, mindenki tudja, hol van az irodám. Most pedig, haladjunk tovább! – Jackson lassan felalá kezdett sétálni a festmények előtt, s közben végigmutatott rajtuk. – Ahogy bizonyára sokan emlékeznek rá, az első óránkon, Mr. Walker kapcsán – pillantott busa szemöldöke alól Zane felé – már szóba került a mágikus művészet természete. Elmagyaráztam, hogy a művész akarata mágikus, pszichokinetikus energiákkal tölti fel a vásznat, amely lehetővé teszi, hogy az alkotás mozgást és magatartást mutasson. Az eredmény egy mozgó, utánzó

rajz, amely a készítője kénye-kedve szerint viselkedik. Ma egy másfajta művészetről lesz szó, olyanról, ami egészen máshogy reprezentálja az életet.

Lázás jegyzetelés hangja hallatszott, ahogy az osztály próbált lépést tartani Jackson monológjával. A tanár, szokásához híven, körútra indult a teremben.

- A mágikus festészetnek két formája létezik. Az egyik a már bemutatott verziónak egy kifinomultabb formája, mely tisztán a művész képzelőerején alapszik. Ez csupán annyiban különbözik a mugli művésztől, hogy az alkotó szándéka szerint mozog és érez, s csak a képzelet szabhat neki határt. Példának itt van a barátunk, Mr. Biggles. – Jackson a bohóc festménye felé intett. – Mr. Biggles, hála az égnek, sosem létezett az alkotója képzeletén kívül. – A bohóc felkapta fejét a hirtelen támadt figyelemre, mocrogni kezdett a keretében, egyik fehérkesztyűs kezével integetett, míg a másikkal a sétatálcát lóbálta. A bot végén az apró bohócfej kancsalított szemével, és kinyújtotta nyelvét. Jackson egy pillanatra dermedten bámult rá, aztán nagyot sóhajtva folytatta útját.

- A mágikus festmények második típusa sokkal precízebb. Magas szintű bűbajok és bájitással kevert festékek szükségesek egy élő ember vagy lény újjáteremtéséhez. Az effajta képek neve a technomanciában imago aetaspeculum, amely... ki tudja, mit jelent?

Petra feltartotta a kezét, mire Jackson odabiccentett neki.

- Azt hiszem, olyasmit jelent, hogy élő tükörkép, uram.

Jackson elgondolkozott.

- Félig-meddig, Miss Morganstern. Öt pont a Griffendélnek a próbálkozásért. A név egészen pontos definíciója: mágikus festmény, mely foglyul ejti tárgya élő lenyomatát egy bizonyos időkorlát között, az alany élettartamán belül. A végeredmény egy olyan portré lesz, amely ugyan nem tartalmazza a tárgya élő kivonatát, de tükrözi annak minden szellemi és érzelmi jellemzőjét. Így a portré nem képes tanulni, vagy tovább fejlődni a tárgy halála után, de pontosan megőrzi annak személyiségét. Példának itt van Mr. Cornelius Yarrow.

Jackson most a vékony, ideges kis emberkére mutatott. Yarrow alig észrevehetően összeresztette Jackson hirtelen mozdulatára. Mr. Biggles eszeveszett módon szökdécselt a keretében, hogy visszanyerje elvesztett népszerűségét.

- Mr. Yarrow, mikor vesztette életét? – kérdezte Jackson, miközben újabb körútja során elhaladt a festmények előtt.

- 1949. szeptember huszadikán. Hatvanhét éves és három hónapos voltam, természetesen kerekítve.

- És, ha meg kell egyáltalán kérdeznem, mi volt a foglalkozása?

- A Roxfort pénztárosa voltam harminckét évig – felelte a portré ideges szipogással.

Jackson megfordult, és a festményre meredt.

- Mihez kezd manapság?

- Tessék? – pislogott a portré nyugtalanul.

- Hiszen rengeteg szabadideje lett. Rég volt már 1949. Mihez kezd magával, Mr. Yarrow? Van valamiféle hobbija?

Yarrow mintha az ajkát rágta volna, nyilván zavarba ejtette a kérdés.

- Én... hogy hobbi? Nem, nincsen hobbim. Én... mindig is szerettem a számokat. Biztosan a munkám miatt. Mindig ezzel foglalkoztam, ha éppen nem könyveltem. A költségvetést dolgoztam ki fejben, számokkal dolgoztam.

Jackson nem bontotta fel a szemkontaktust.

- Még mindig szokott gondolni a számokra? Továbbra is az iskola könyvelésén töpreng, azon, ahogy negyvenkilencben álltak a dolgok?

Yarrow tekintete ide-oda cikázott a teremben, mintha csapdába esett volna.

- Ööö... Igen. Igen, szoktam. Ehhez értek. Mindig is ezt csináltam. Nem látom okát, hogy miért hagynám abba. Hiszen pénztáros vagyok. Vagyis, hát, voltam. Pénztáros.

- Nagyon köszönöm, Mr. Yarrow. Kiválóan szemléltette, amit szerettem volna – szolt Jackson, és továbbindult a teremben.

- Mindig örömmel segíték – mondta Yarrow kissé hűvösen.

Jackson ismét az osztályhoz intézte szavait.

- Mr. Yarrow portréja, mint azt páran valószínűleg tudják, általában az igazgatónö irodája előtt látható, a többi korábbi iskolai alkalmazott portréja között. Azonban van egy másik festmény is Mr. Yarrow-ról, amely többnyire a családja otthonában látható. Most azonban, mint azt kitalálhattátok, ez a másik portré is itt van, azt láthatjátok középen. Mr. Yarrow, megkérhetném? – Jackson az üres festmény felé intett.

Yarrow összevonta a szemöldökét.

- Hm? Ó, igen, persze. – Felállt, lesöpört pár láthatatlan porszemet makulátlan talárljáról, aztán óvatosan kioldalazott a portréból. Pár másodpercig mindkét festmény üresen állt, aztán Yarrow felbukkant a középsőn. Valamivel másabb ruhát viselt, mint korábban, s mikor leült, oldalra fordult, s profilból pislogott az osztályra.

- Újfent köszönöm, Mr. Yarrow – szolt Jackson oldalával az íróasztalának dőlve, s keresztbe fonva karját. – Habár vannak kivételek, a festmények általában a tárgyuk halálával válnak aktívvá. A technomancia nem tudja megmagyarázni, miért van ez így, de feltehetően a személyiségvédelmi törvényhez lehet valami köze. Más szavakkal, egyszerre egy Mr. Cornelis Yarrow, hogy úgy mondjam, több mint elegendő. – Visszafojtott nevetés zaja hallatszott a teremben, s Yarrow összevont szemöldökkel fürkészte Jackson, ahogy az folytatta. – A másik dolog, ami a tárgy halálakor lép működésbe, az a portrék közötti interaktivitás. Ha egy személyről több portré is készült, a festmények összekapcsolódnak, és megosztják tárgyukat. Ennek eredményeként a portréalak kénye-kedve szerint váltogathatja a helyzetét. Példának okáért, Mr. Yarrow meglátogathat bennünket a Roxfortban, és aztán hazatérhet az otthona falán függő festménybe, ha úgy tetszik neki.

James sietve lekörmölte Jackson minden szavát, hiszen jól tudta, hogy a professzor szívesen megy bele a legapróbb részletekbe a tesztekben. Azonban a gondolatai elkalandoztak, s egyfolytában Perselus Piton portréja körül forogtak. Feltette a kezét.

Jackson ráemelte pillantását, szemöldöke kissé megemelkedett.

- Kérdése van, Mr. Potter?

- Igen, uram. Elhagyhatja egy festmény a saját keretét? Úgy értem, átléphet más festményekbe?

Jackson továbbra is felvont szemöldökkel fürkészte még egy darabig Jamest.

- Kiváló kérdés, Mr. Potter. Nézzünk utána! Mr. Yarrow, kérhetnék öntől még egy nagy szívességet?

Yarrow próbált kitörni a második portré által ráerőszakolt töprengő testtartásból, és szemét annyira oldalra fordítva, amennyire csak tudta, Jacksonra sandított.

- Természetesen. Miben segíthetek?

- Látta már a kissé undok Mr. Biggles festményét, ön mellett?

Mr. Biggles tettetett döbbenettel és félenkséggel reagált a neve hallatán. Egyik kezét a szájára csapta, másikkal pedig a szemét takarta el. A kis bohócfej a sétatálca végén tágra nyílt szemekkel nyújtogatta a nyelvét.

- Igen, látom azt a festményt – sóhajtott Yarrow.

- Volna olyan kedves, és átlépne abba a portréba, csupán egyetlen pillanatra, uram?

Yarrow Jacksonra pillantott. Vizenyős szemeit hatalmasra nagyította a szemüvege.

- Még ha lehetséges is volna, nem hinném, hogy rá tudnám venni magamat egy efféle látogatásra. Sajnálom.

Jackson biccentett, s közben tiszteletteljesen lehunyta a szemét.

- Köszönöm, és nem hibáztatom, Mr. Yarrow. Nos, ebből láthatjuk, hogy habár jóval erősebb varázslat szükséges is egy imago aetasperculum megalkotásához, ettől még nem arra készültek, hogy a portréalakok beléphessenek más, tisztán képzeletszülte festmények keretei közé. Ez számukra olyan volna, mintha mi szeretnénk átlépni egy megrajzolt ajtón. Másrésztől viszont, Mr. Biggles? - A bohóc elragadtatottan szökkent egyet a nevét hallva, aztán túljátszott figyelemmel meredt Jacksonra, aki kinyújtotta a kezét, és a középső kép felé intett. - Csatlakozna Mr. Yarrow-hoz a portréjában?

Cornelius Yarrow először csak döbbenetesen pislogott, utána az arca egyenesen rémült lett, ahogy a bohóc kioldaldazott a saját festményéből, és megjelent az övében. Mr. Biggles Yarrow széke mögé érkezett, megragadta azt, és addig rázta, míg a férfi kis híján ki nem pottyant belőle. Ezután Biggles előre hajolt, fejét Yarrow bal vállára hajtotta, míg a jobb oldalon a pálca végén levő kis fej jelent meg, és közvetlen közelről csúfolódott az egykori pénztárosra.

- Jackson professzor! - kiáltott fel Yarrow. Panaszos hangja legalább egy oktávot ugrott feljebb. - Követelem, hogy távolítsa el a közelemből ezt a... ezt a beteges kitalációt, most rögtön!

Az osztály nevetésben tört ki, ahogy a bohóc előrébb ugrott, és Yarrow ölébe fészkelte magát, karjait pedig átvette a férfi hosszú, vékony nyakán. Eközben a bohócfej a pálca végén puszkával halmozta el Yarrow orra hegyét.

- Mr. Biggles - szólt Jackson fennhangon. - Elég legyen! Kérem, térjen vissza a saját festményébe.

Úgy tűnt, a bohóc nem hajlandó engedelmeskedni. Talpra szökkent, és elrejtőzött Yarrow széke mögött. Biggles szemei a férfi jobb válla mögül lestek ki a tanárra, míg az apró bohócfej a bal mögül. Yarrow megpördült, és finomkodó mozdulatokkal csapkodni kezdte a bohócot, mintha egy pók volna, amihez irtózik hozzáérni, de mindenképpen le szeretne csapni. Jackson előhúzta hosszú, csaknem ötven centis diófa pálcáját, és célba vette a bohóc üres portréját.

- Megváltoztassam a hátteret, amíg ön távol van, Mr. Biggles? Előbb vagy utóbb úgyis vissza kell térnie. Szeretne egy szúrós bozótost találni a régi helyén?

A bohóc megdermedt, majd sértődött fintorral a vastag arcfestékréteg alatt visszakullogott a saját festményére.

- Csak tekintély kérdése - jegyezte meg Jackson, miközben a bohócot figyelte, aki gyűlölködve meredt rá. - Egy egydimenziós személyiség beléphet egy kétdimenziós személyiség környezetébe, ám ez fordítva nem igaz. Más szavakkal, az élő személyekről készült portréalakok a saját festményeikhez vannak kötve, míg a képzeletszülte alakok szabadon mozoghatnak a közelükben lévő bármely festményen. Ez megválaszolta a kérdését, Mr. Potter?

- Igen, uram - felelte James, majd sietve hozzátette: - Viszont volna még valami. Képes egy portréalak egyszerre több festményén is jelen lenni?

Jackson Jamesre mosolygott, ám ezzel egy időben összevonta szemöldökét.

- Úgy tűnik, kíváncsisága a témát illetően nem ismer határokat, Mr. Potter. Ami a választ illeti, megtörténhet, habár ritka jelenség. A nagy varázslók kapcsán, akikről számtalan portré készült, már megesett, hogy a személyiségek felosztódtak, s így lehetővé vált, hogy az alak több képen is jelen legyen egy időben. Ott van például az önök Albus Dumbledore-a, bár többeknek valószínűleg nem mondtam ezzel újdonságot. Ez a jelenség azonban, mint mondtam, felettébb ritka, és nagyban függ a portréalak képességeitől. Még valami, Mr. Potter?

- Jackson professzor, uram? - csendült fel egy hang. James hátrafordult, és Philia Monstrót pillantotta meg az egyik hátsó sorban, amint kezét magasra nyújtva jelentkezik.

- Igen, Miss Monstro? - sóhajtotta Jackson.

- Ha jól értem, a portré mindent tud, amit a tárgya is tudott, igaz?

- Ez csupán látszólagos, Miss Monstro. A festmény hűen tükrözi a tárgya személyiségét, tudását és tapasztalatát. Se többet, se kevesebbet.

- Ezek szerint egy festmény halhatatlanná teszi a tárgyát? - kérdezte Philia. Arca, mint mindig, egykedvű és érzelemmentes volt.

- Attól tartok, ön összetéveszti a látszatot és a valóságot, Miss Monstro - szólt Jackson Philiát fürkészve. - Ez pedig hatalmas hiba egy boszorkánytól. A varázslás, sőt még az élet dolgai is nagyrészt csupán illúziók. A technomancia egyik elengedhetetlen alapja, hogy képesek legyünk megkülönböztetni az illúziót a valóságtól. Nem, egy portré csupán egy valaha élt alak reprodukciója, nem nevezhető jobban élőnek, mint az árnyék, amely mindenhova követi önt. Nem lehetséges meghosszabbítani egy már elpusztult

tárgy életét. Függetlenül attól, hogy minek látszik, egy varázsportré csak festék a vásznon.

Ahogy az utolsó szavakat is kimondta, Mr. Biggles portréja felé fordult, és anélkül, hogy odanézett volna, pálcáját a festményre szegezte. A pálcá hegyéből tiszta, sárgás folyadék spriccelt ki, egyenesen a vászonra, s azonnal feloldotta a festéket. Mr. Biggles mozdulatlaná dermedt, mikor az alakja elmosódni látszott, majd lefolyt a vászonról. Terpentin összetéveszthetetlen szaga töltötte meg a termet. Az osztály halálos csendben ült. Jackson professzor lassan az asztala mögé sétált.

- Fiatalabb koromban művésznek képzeltem magamat - mondta, miközben a pálcája hegyét vizsgálva szembe fordult a diákokkal. - Mr. Biggles, bármennyire is szörnyen festett, az egyik legjobban sikerült munkám volt. Kérdezhetnétek, miféle életkörülmények vezethettek egy efféle dolog megalkotásához, de a választ magam sem tudom. Mr. Biggles sokáig ki is ment a fejemből, míg meg nem találtam őt a ládám aljában, mikor erre az útra pakoltam. Arra gondoltam - tette hozzá a képkeretet összemocskoló, majd a földre csöpögő feloldott festékre pillantva -, hogy ez egy hozzá illő vég lesz.

Jackson leült az asztalához, és a pálcát óvatosan maga elé helyezte.

- Most pedig, osztály, miféle technomanciai igazságra vezethetők vissza az általam bemutatottak?

Először senki nem mozdult, de aztán egy kéz lassan a levegőbe emelkedett.

Jackson oldalra döntötte a fejét.

- Mr. Murdock?

Murdock megköszöri a torkát.

- Azt, hogy a technomancia tanárnak készülők ne próbáljanak festeni?

- Nem éppen erre gondoltam, Mr. Murdock, de való igaz. Nem, amit bemutattam, nem más, mint az, hogy lehet, hogy a varázsportrék, - festmények és egyebek csupán festék és vászon - Jackson pillantása végigfutott az osztályon, s végül Jamesen állapodott meg -, de csak és kizárólag az alkotója semmisítheti meg a képeket. Senki és semmi más. A vásznat széttephetik, a keretet felhasogathatják, a kötések elvághatják, de a festmény megmarad. Továbbra is a tárgyát mutatja, nem számít, mi történik vele, még ha ezer darabra szaggatták is. Csak az eredeti művész szakíthatja meg a kapcsolatot, és ha megteszi, többé már nem lehet visszahozni.

Mikor az óra véget ért, James akaratlanul is lelassított Mr. Biggles megrongált festménye előtt. A bohóc arca nem volt több holmi szürke foltnál a vászon közepe táján. Girbegurba festékcsíkok futottak végig a keret pereme mentén, a festék összegyűlt a krétatartó szegélyen, onnan pedig a földre csöpögött, fehér tócsát alkotva, melyet helyenként vérvörös foltok pötyözték. Jamest kirázta a hideg, ahogy tovább indult. Arra gondolt, hogy sosem fog tudni ugyanúgy nézni a varázsportrékra, mint eddig. Miközben megindult a következő órájára, egy kép mellett haladt el, amely egy hatalmas földgömböt körülálló varázslócsoportot ábrázolt. James a szeme sarkából észrevette, hogy egy fekete bajuszt és szemüveget viselő, komor tekintetű férfi őt figyeli. James megtorpant, és közelebb hajolt. A varázsló tekintete megkeményedett, szeme szúróssá vált.

- Ne aggódjon – szolt halkan James. – Nem tudok rajzolni. Az Zane asztala.

A festett varázsló arca furcsa, zavart fintorba futott, mintha James nem értene semmit. Felmordult, és abba az irányba mutatott, amerre James tartott, mintha azt mondaná: menj tovább, nincs itt semmi látnivaló.

James folytatta útját a bűbájtan terem felé, s közben a képen látott varázslón tűnődött. Valahogy ismerősnek tűnt a számára, de James nem tudta hova tenni az arcát. Mire belépett Flitwick professzor tantermébe, James már el is felejtkezett a kis, festett varázslóról és szúrós tekintetéről.

Végül elérkezett a várva várt nap, az első iskolai vitafórum, és James meglepve tapasztalta, hányan tervezik a megtekintését. Azt hitte, a viták általában apró kis események, amelyen csupán a csapattagok, néhány tanár, és egy-két érettebb gondolkozású diák van jelen. Pénteken viszont, a vita előtti vacsora során a feszültség már-már olyan szintekre hágott, amely egyébként csak bizonyos kviddicsmeccsek előtt volt jellemző. Az egyetlen különbség az volt, hogy most hiányoztak a vicces beszólások a szurkolók között. Hála a gondosan megszerkesztett posztereknek és transzparenszeknek, amelyek a vitát reklámozták, a diákok nagyjából egyenlő részben osztoztak az egyes nézetek között, melyek, úgy tűnt, sehogy nem összeegyeztethetők. Ennek eredményeként a máskor tréfálkozástól és ugratásoktól hangos nagyteremre most feszült csend telepedett. James eredetileg nem akarta megnézni a vitafórumot, ám rájött, hogy a vita kimenetele alapján fogja meghatározni a Roxfort későbbi hozzáállását a dolgokhoz. Így hát, úgymond, kötelességének érezte, hogy jelen legyen, s egyre kíváncsibb is volt. Emellett, ha Zane kiáll az egész iskola elé, és többek között Harry Potter védelmében fog vitázni, James tudta, hogy fontos ott lennie, és támogatni őt.

Vacsora után James csatlakozott Tedhez, meg a többi Bajkeverőhöz, és az ő oldalukon indult el a vita helyszíne felé. A vitát az amfiteátrumban tartották, ahol az időnként megrendezett színdarabokat és koncerteket is. James még sosem volt korábban az amfiteátrumban. A hatalmas, fedetlen teret az északi torony mögötti domboldalból faragták ki. Miközben James lefelé lépkedett a lépcsőn az ülőhelyekként funkcionáló teraszok között, a középen lévő, megsüllyesztett színteret vette szemügyre, amely jóformán teljesen üres volt. A színpad közepén egy magas támlájú, díszes szék állt, melyet két pódium és két hosszú asztal fogott közre. Az asztalok mögött újabb székek sorakoztak. A középső szék mögött Flitwick professzor állt, és foszforeszkáló gömböket küldött a levegőbe a színtér fontosabb pontjai fölé. A mélyedés, ahol máskor a kórus foglalt helyet, most le volt fedve, s a masszív falapon egy újabb asztal, és hat szék állt. Zane korábban elmagyarázta, hogy ott a bírák fognak ülni. Az egyre gyűlő diákok pusmogása szinte beleveszett a sötét dombok és a közeli erdő természetes zajaiba. Ted, Sabrina és Damien nagyjából a középső sorig vezette a társaságot, s ott csatlakoztak egy csapat másik griffendéleshez. Noah már ott volt, s mikor meglátta őket, odaintett Jamesnek.

- Bajkeverő tisztelgés – mondta, és halálosan komoly arckifejezéssel egy bonyolult kézjelekből álló koreográfiát mutatott be, mely magában foglalta többek közt a megszokott tisztelgést, és egy kacsatánra emlékeztető mozdulatsort. Végül Noah mindkét tenyerét a fejéhez emelte, az arca mellé, s kinyújtott kis- és hüvelykujjával manófüleket imitált.

Ted biccentett, de csak a manófüllel válaszolt, amely láthatóan a köszöntés egyszerűsített jele volt.

- Átküldték a dupla W-től a cuccot?

Noah bólintott.

- Ellenőrzött körülmények között lefuttattunk egy kis tesztet ma délután. Még jobb, mint reméltük. Ráadásul – tette hozzá elvigyorodva –, ingyen és bérmentve ajánlották fel a szolgáltatukat. George csak egy cetlit küldött a csomaggal, hogy pontosan tudassuk, milyen lett.

Ted szája humortalan mosolyra húzódott.

- Különben is pontos jelentést kapott volna.

- Mi folyik itt? – bökte oldalba James Tedet.

- James, édes fiam – szólt Ted a tömeget fürkésztve –, tudod te, mit jelent az „elfogadható tagadás” kifejezés?

- Nem – rázta meg a fejét James.

- Kérdezd Zane haverodat! Az amerikaiak találták ki. Mondjuk úgy, néha jobb semmiről sem tudni.

James vállat vont, és rájött, hogy mivel elég közel ül a Bajkeverőkhöz, így is jóval előbb értesül a terveikről, mint mások. A közelben az egyik diák egy kis rádiót tekergetett, hogy behangolja a Varázsszem Rádió állomást. A hangszórókból érkező sístergés beleolvadt a háttérzajba, míg James meg nem hallotta a „tömött amfiteátrum” szavakat. A színtér közelében sertepertélők felé kapta a pillantását, és csakhamar rábukkant arra, amit keresett. Egy lila keménykalapot viselő, magas férfi a pálcaja hegyébe beszélt. A pálca másik vége apró füstpamacsokat eregetett szavainak ritmusára, melyek betűkké formálódtak, mielőtt beszippantotta volna őket egy ósdi lemezijátszónak tűnő szerkezet hatalmas virágra emlékeztető tölcseré. James még sosem látta élőben, hogyan készítik a rádióadásokat. El tudta olvasni a férfi szavait, mielőtt azokat közvetítette volna a kis rádió.

- Kíváncsiskodók és pereskedők egész tömege jelent meg a mai versenyen – mondta a bemondó –, mely példásan illusztrálja a manapság az egész varázsvilágot lázban tartó vitákat a minisztérium politikájáról, és az aurorok munkájáról. Ma este, a *Naprakész varázsló* különkiadásában megtudhatjuk, mit gondol a témáról az ország egyik legjelentősebb mágikus oktatási központja. Myron Madrigal vagyok, az önök műsorvezetője. Nem lehetnék itt mai szponzorunk, a Wymnot pálcapolírozó és bűbájfokozó támogatása nélkül, hiszen a legjobb bűbájok Wymnot pálcából jönnek. Ez után a fontos üzenet után máris visszatérünk.

A bemondó mutatóujját megforgatva jelzett egy segédnek, aki betömte a tölcseért egy hatalmas dugóval, majd egy lemezt helyezett a lejátszó szerkezetre, mire a kis rádióból felhangzott a Wymnot pálcapolírozó reklámja. Jamesnek nem nagyon tetszett, hogy az egész varázstársadalomnak közvetítik

a vitát, de aztán rájött, hogy még mindig jobb így, mintha csak kis darabokban közölné egy olyasvalaki, mint Rita Vitrol. Így legalább mindenki teljes egészében hallhatja a vitákat. Csak remélhette, hogy Zane, Petra és a csapatuk többi tagja helytállnak majd Tabitha Corsica és az ő gondosan megfogalmazott kétségei és féligazságai ellen.

Épp mikor a rádióban véget ért a reklám, Benjamin Franklyn belépett a színpadra, és felállt a bal oldali pódiumra. A rádióban a bemondó suttogásra váltott.

- Merész húzásként az amerikai varázssiskola, az Alma Aleron vezetőjét, Benjamin Amadeus Franklynt kérték fel a ma esti vita levezénylésére. Éppen most lép a pódiumra.

- Jó estét, barátaink, diákok és vendégek! – szolt Franklyn. Szokásához híven most sem használt pálcát, tenor hangja mégis jól hallhatóan bezengte az egész amfiteátrumot. – Köszöntök mindenkit a Roxfort iskola idei első vitafórumán. A nevem Benjamin Franklyn, és az a megtiszteltetés ért, hogy én mutathatom be a ma este szemben álló két csapatot. További szószaporítás nélkül, megkérhetném az A és B csapatot, hogy foglalják el helyüket a színpadon?

Tíz ember felállt az első sorból, majd különváltak, s a csoport egyik fele a színtér jobb, míg a másik a bal oldalára sétált. Franklyn egyenként mindenkit bemutatott, s akinek elhangzott a neve, az leült az asztalok mögött sorakozó székek egyikére. Az A csapat Zane-ből, Petrából, Gennifer Tellusból, egy Andrew Haubert nevű hugarbugosból és Gerald Jonesból, az Alma Aleron diákjából állt. A B csapatot, nem meglepő módon, többnyire ötödől hetedéves mardekárosok alkották, Tabitha Corsica, a pajtása, Tom Squallus, és két másik, Heather Flack és Nolan Beetlebrick. Az ötödik személy az asztalnál, és az egyetlen tizenöt évesnél fiatalabb, Ralph volt. Olyan mereven ült a székén, akár egy szobor, és úgy meredt Franklynre, mintha hipnotizálták volna.

- A mai vita – folytatta Franklyn, megigazítva négyszögletes szemüvegét –, ahogy azt a plakátokról és sajtóanyagokból tudhatják, egy rendkívül komoly és mélyre hatoló témát boncolgat majd. Ahogy mondani szokás, a véleménykülönbség a szabadság legfőbb kifejezése, és a vita és társalgás az, mely előrehajtja a helyes gondolkodású és igaz társadalmat. Ezek az alaptételek határoznak meg bennünket, és ma este működés közben is láthatjuk őket. Megkérek mindenkit, tartsa tiszteletben az övétől eltérő véleményt, és maradjunk hűek e nagyszerű intézmény szelleméhez, mely otthont ad ennek a vitafórumnak. A vita kimenetelétől függetlenül – ennél a pontnál Franklyn mindkét csapat felé odafordult –, engedtessek meg, hogy úgy távozzunk innen, ahogyan érkeztünk: barátokként és iskolatársakként, békés boszorkányokként és varázslókként.

Taps hallatszott, amely James szerint inkább felületes és hanyag volt, mint elismerő. Franklyn előhúzott egy papírlapot a zsebéből, és vetett rá egy pillantást.

- A döntés értelmében – jelentette be ünnepélyes hangon –, a B csapat kezdi az érvelést. Ha jól sejtem, Miss Tabitha Corsica lesz a szóvivő. Miss Corsica.

Franklyn lehátrált a pódiumról, és helyet foglalt a közepén felállított, magas támlájú széken. Tabitha üres kézzel lépdelt fel a bal oldali emelvényre. Ragyogó mosolyát a nézőkre szórta, s mintha minden egyes személyen egyenként nézett volna végig.

- Barátaink és iskolatársaink, tanáraink és a sajtó tagjai, sajnos rögtön azzal kell kezdenem, hogy rámutatok: nagyra becsült Franklyn professzorunk felszólalása máris reprezentálja azt a szörnyű hibát, mely a ma esti beszélgetés szívét képezi.

A tömeg egyszerre kapott levegő után. Tabitha várt egy pillanatot, aztán Benjamin Franklyn felé fordult, és rámosolygott.

- Minden tisztelem az öné, professzor, és, kérem, bocsásson meg!

Franklyn teljesen higgadtnak tűnt. A lány felé emelte kezét, és biccentve intett egyet, mintha csak azt mondaná: *folytasd!*

- Természetesen illemnek és tiszteletnek kell öveznie egy efféle társalgást – fordult vissza Tabitha a közönség felé –, ám a legnagyobb tisztelet mellett sem értünk egyet a professzorral. Nem, a hiba Franklyn professzor utolsó mondatában lakozik: bátorított minket, és emlékeztetett, hogy mi voltaképp mind boszorkányok és varázslók vagyunk. Barátaim, ez volna a személyiségünk alapja? Ha igen, úgy vélem, mi mind zsarnokok vagyunk, annak is a legrosszabb fajtája. Hiszen a pálca és búbájok mögött nem vagyunk inkább emberek, mint boszorkányok vagy varázslók? Ha engedjük, hogy elsősorban a varázserőnk határozzon meg bennünket, akkor letagadjuk az emberiséget, mely a varázstalan világhoz köt minket. Sőt, rosszabb, mert így felelőtlenségéből egy alacsonyabb, nálunknál kevésbé fontos szintre süllyesztjük azt. Persze nem tulajdonítom ezeket az előítéleteket egyedül Franklyn professzornak. Ezek az előítéletek éppúgy beleivódtak a varázstársadalom jelenlegi politikájának módszereibe és viselkedésébe, mint ahogy a mágia is beleivódik a seprűbe. A varázsvilág nem eredendően hiszi, hogy a mugli társadalom alábbvaló, mint a miénk, ez, sajnálatos módon, a jelenlegi minisztérium politikájának kényszerű következménye.

- Úgy gondoljuk, hogy az aktuális uralkodó osztály színlelése az, ami ezekhez az előítéletekhez vezetett. Ez a képmutatás három részből áll. Először is ott van a Titokvédelmi Alaptörvény, mely védelemként szolgál a mugli világ ellen, ami, feltehetően, nem volna képes megbirkózni a létezésünkkel. Azzal együtt, hogy a múltban talán valóban szükséges volt, úgy véljük, mostanra a Titokvédelmi Alaptörvény elavult, és csak egy elszigetelt társadalmat eredményez, mely lehetetlenné teszi a mugli és varázsvilág közötti kölcsönös, pozitív együttműködést.

- Másodszor, azt állítják, hogy a történelem bebizonyította, a varázsló-mugli összefogás csakis háborúhoz vezethet. Ez az állítás egy sor magában álló és egymással semmilyen szinten össze nem függő történelmi eseményen alapul, melyek a maguk nemében meglehetősen szörnyűek voltak, de az összképet tekintve viszonylag jelentéktelenek. Az esetek, mikor nagy erejű, gonosz varázslók világhuralomra törtek, okozzák azokat az előítéleteket, melyet a varázstársadalom befogadására képtelen, gyengeelméjű mugli világ iránt táplálunk. Mi úgy gondoljuk, hogy ezeket a fenyegetéseket mind a

mágikus vezető osztály találta ki, hogy fenntartsa a félelmet, s ezzel megerősítse hatalmát.

- Végül pedig, szeretnénk megkérdőjelezni az úgynevezett „fekete” mágia létezését. Szerintünk a „fekete” mágia egyszerűen csak a mágia egy összetett, esetenként veszélyes formája, melyet csak azért tartanak gonosznak, mert jobbra olyanok használják, akik egyszer szemben álltak az éppen aktuális vezetőkkel. A „fekete” mágia tehát, röviden, az Auror Főparancsnokság találmánya, amelyet akkor vesznek elő, ha meg kell indokolni egy olyan személy vagy csoport elsöprését, akitől vagy amitől a vezető osztály veszélyeztetve érzi magát.

- Úgy véljük, ez a három színlelés az alapja a mugli világ iránt tanúsított előítéletnek. Célunk semmi több mint az egyenlőség köztünk és a muglik között. Elvégre nem számít, hogy boszorkányok vagy varázslók, muglik vagy varázstudók vagyunk, a legfontosabb, hogy elsősorban... emberek vagyunk.

Azzal Tabitha sarkon fordult, és visszasétált a helyére, a B csapat asztalához. Pár pillanatig néma csönd hallatszott, aztán, James nagyfokú aggodalmára, a tömeg tapsban tört ki. James körülnézett. Nem mindenki tapsolt, csupán úgy az összegyűlték fele, de aki igen, az minden erejét beleadta.

- ...kivívta az összegyűlt diákok elismerését – hallatszott a rádióból. – Miközben Miss Corsica, a nyugalom és önbizalom élő szobra helyet foglal, Miss Petra Morganstern, az A csapat kapitánya lép a pulpitusra...

Petra egy halom jegyzetlapot helyezett a pódiumra, megvárta, míg elhal az ünneplés, aztán komoly, mosolytalan arccal végignézett a tömegen.

- Hölgyeim és uraim, iskolatársak, üdvözet! – szólt csengő hangon. – A B csapat azt állítja, három érvük van, az ő „három képmutatás”-uk. Az A csapat szerint csupán egy „színlelés” van, amely igazán fontos a ma esti vita szempontjából, a másik kettő pedig ennek közvetlen folyamánya. Ez a „képmutatás” pedig nem más, mint az a vélemény, miszerint a történelem, a tudomány, a tantárgy, nem megbízható. A B csapat arról próbál meggyőzni bennünket, hogy a történelem nem, hogy nem megbízható, de egyenesen merő kitaláció, melyet különösen hatalmas, jó pozícióban lévő boszorkányok és varázslók egy kis csoportja eszelt ki. Valóban hatalmasak lehetnek, hiszen még ma is sok olyan ember él, aki tisztán emlékszik a történelemre, amelyet állítólag ők találtak ki. A szüleink, nagyszüleink, tanáraink és igen, a vezetőink. Ők mind ott voltak, mikor ez az úgynevezett kitalált történelem megtörtént, többek között itt, e falak között. A B csapat logikája szerint a roxfordi csata meg sem történt, vagy ha mégis, annyira másképp esett meg, hogy az említése teljességgel jelentéktelen. Ha ez így van, továbbléphetünk, és sorra vehetjük a többi „képmutatást”, mint a Titokvédelmi Alaptörvény szükségtelensége, és az Auror Főparancsnokság által feltalált fekete mágia. Ha viszont a történelmi feljegyzések a Sötét Nagyúr felemelkedéséről, és a hatalomért, meg a mugli világ feletti uralomért folytatott véres ámokfutásáról pontosnak bizonyulnak, a B csapat további állításai is velük buknak. Így hát, a B csapat engedelmével, egyedül annak a pontnak a megvitatására szeretnénk energiát fektetni.

Újabb néma másodpercek következtek, amíg mindenki feldolgozta a Sötét Nagyúr említését, aztán megint tapsvihar tört ki. Hangerőben cseppet sem maradt el a korábitól, ám attól eltérően, ebbe időnként elégedett kurjantások és füttyök is vegyültek.

- Rövid, ám velős kezdőbeszédet hallhattunk Miss Morgansterntől – hallatszott a bemondó hangja. James a lila keménykalapos férfirra nézett, és elolvasta szavait, melyek a pálca vége és a közvetítő berendezés tölcseré között lebegtek. – Úgy tűnik, remekül sikerült lecsapnia Miss Corsica háromszoros szerváját. Ez egyenes és élénk vitának ígérkezik, hölgyeim és uraim.

A következő negyven percben a csapatok tagjai páronként kivonultak az emelvényre, és érveket, ellenérveket hoztak fel Franklyn professzor vezénylete mellett. A közönséget megkérték, hogy tartózkodjanak a hangos véleménynyilvánítástól, de ezt lehetetlennek tűnt betartani. Amint az egyik csapat monológja véget ért, a támogatóik tapsba kezdtek, s innen egyértelmű volt, hogy az ellenfél csapat is megkapja majd a saját buzdítását. Leszállt az éj az amfiteátrumra, baljóslatú sötétség lepett be mindent, melyet csak a vékony holdsarló sápadt fénye tört meg. Az elvarázsolt lámpások a lépcsők és a bejárat boltív fölött lebegtek, árnyékban hagyva az ülőhelyeket. A Flitwick professzor által felküldött foszforeszkáló gömböknek hála azonban a színtér mintha nappali fényben úszott volna. Zane Heather Flackkel került szembe, és arról vitáztak, miszerint a rögzített történelmet mindig a győztesek gyártják.

- Tudod, én az Egyesült Államokból származom – mondta Zane a szemben lévő pódiumon ácsorgó Flacknek. – Ha az állításod igaz volna, nekem mit sem volna szabad tudnom a hazám helyenként meglehetősen szörnyű múltjáról, az őslakos amerikaiakkal való bánásmódtól, a salemi boszorkánypereken át, egészen a valaha volt rabszolgatartásig. Ha valóban a győztesek írják a történelmet, mégis hogyan tudhatom, hogy egykor még Thomas Jefferson is tartott rabszolgákat?

Benjamin Franklyn arca alig láthatóan megrándult, aztán lassan, helyeslően bólintott. Az A csapat szurkolói harsány üdvrivalgásban törtek ki.

Végül, anélkül, hogy bárki is nyertesként került volna ki, a két csapatkapitány lépdelt az emelvényekhez, hogy megejtsék a végső vitát. Ismét Tabitha Corsica kezdett.

- Méltányolom – kezdte Petrára pillantva –, hogy az ellenfelem egyetlen tétellel szűkítette a megvitátandókat, mégpedig arra, hogy a varázsvilág jelen történelme stilizált egy legendás, rettenetes ellenséget, s belenevelték az új generációba a tőle való retteget. Folyamatosan építették, ahogy ők szerették hívni, a Sötét Nagyúrról alkotott képet. Ha Miss Morganstern szeretné elkerülni a többi, egyébként pontosan megalapozott témát, hát legyen. Beszéljünk arról az egy alakról, aki minden másra hatással volt. Beszéljünk Tom Denem Nagyúrról.

A tömegből mindenfelől halk zihálás és meglepett sóhajok hangzottak fel Voldemort neve hallatán. Tom Denem felemlegetésével, gondolta James, még Tabitha Corsica is hatalmas kockázatot vállal, még ha, valójában, eddig is ő

állt a dolgok központjában. James mellkasában dübörgő szívvel hajolt előrébb ültében.

- A „Sötét Nagyúr”, ahogy az Auror Főparancsnokságon hívják Tom Denemet – folytatta Tabitha –, valóban hatalmas erejű varázsló volt, és talán tényleg megfontolatlan és túlbuzgó. De mit is tudunk valójában a terveiről és módszereiről? Miss Morganstern egyszerűen úgy fogalmazna: gonosz volt. „Fekete” mágus volt, mondaná, akit csak a hatalom és a halál érdekelt. De tényleg létezhet ilyen ember? A képregényekben, esetleg. És a rettegő elmékben. De létezik a valóságban olyan ember, aki az abszolút és visszafordíthatatlan gonoszságot testesíti meg? Nem, úgy gondolom, Tom Denem talán csak meggondolatlan, de alapjában véve jó szándékú varázsló volt, akinek a mugli-varázsló egyenlőségre való törekvéseit egyszerűen túl radikálisnak találta a mágikus vezető osztály. Féligazságokból és nyílt hazugságokból felépítettek egy lejárató kampányt, mellyel ellehetetlenítették az ötleteit és démonizálták a követőit, akiket a minisztérium fennhatósága alatt álló média „halálfaló”-nak nevezett el. Mindezek ellenére, Denem reformokra törekvő embereinek sikerült rövid időre átvennie a Mágiaügyi Minisztérium irányítását. A régi hatalom csak egy erkölcstelen és véres puccsot követően tudta megdönteni Denemet és követőit, mely során megölték Tom Denemet, és olyan irgalmatlan rágalmazásba kezdtek, amilyen csak tőlük telt.

Miközben Tabitha beszélt, zúgolódás terjedt szét az összegyűltek között. A morgolódásba helyenként dühödt bekiabálások vegyültek, míg mások azt kiáltották: „hadd beszéljen!” Végül, épp mikor a lány befejezte, a tömeg dühödt őrzöngésbe kezdett, amit James rémisztőnek talált. Körülnézett. Több diák felállt, és tölcsért formázó kezei között kiabálta szitkait, mások felugrottak a helyeikre, és toporogva rázták öklüket. James képtelen volt megkülönböztetni, hogy ki kiabál Tabitha ellen, és ki mellette.

Éppen amikor a zavargás a tetőfokára hágott, James a szeme sarkából észrevette, hogy Ted Lupin és Noah Metzker serényen dolgozik valamin. Hirtelen vakító fény villant kettejük között, meredt körvonalakká változtatva őket egy pillanatra. A fény kilőtt az ég felé, ragyogása megvilágította az egész amfiteátrumot. Úgy harminc méter magasan a fénygolyó millió fényponttá robbant. A tömeg elnémult, s tágra nyílt szemekkel, döbbsenten bámult felfelé. A kis fények összébb húzódtak, és különböző alakzatokat formáltak. Mindenki levegőért kapott, ahogy az égen a legendás Sötét Jegy hatalmas alakja jelent meg: egy koponya, melynek szájából épp egy kígyó csúszik elő. Aztán, majdnem azonnal, egy stilizált villám hasította át az ábrát, és belecsapott a koponyába, aminek ettől összezáródtak a fogai, kettéharapva a kígyót. A kígyó elülső fele holtan odébb gurult, szemei kis X-ekké változtak, aztán maga a koponya is kettétört. A villám köddé vált, ahogy a törött koponyából szavak bukkantak elő.

*A pofád is leszakad
a Weasley Varázsvicc Vállalat
poénjai láttán.*

*Keresd az Abszol úton és Roxmortsban!
Az egyéni rendelés a specialitásunk!*

Egy hosszú, néma percen keresztül mindenki megrökönyödve meredt a szikrázó betűkre, aztán, mikor azok darabokra estek, és az amfiteátrumra hullottak, valahonnan vihogás hallatszott.

- Nos - szólt Franklyn professzor, miközben felállt, és a színpad közepére lépdelt -, el kell ismernem, hogy ez remekül időzített, még ha kissé váratlan elterelés volt is. - Elszórtan újabb zavart nevetések hallatszottak, s az emberek lassan kezdtek visszaülni helyeikre. James Ted és Noah felé fordult, akik a Weasley testvérek különleges tűzijátékától kissé kábán és vakon pislogtak egymásra.

- Azok a nyomorult Weasleyk még ebből is reklámot csináltak - motyogta Ted.

- Gondolom, ezért adták ingyen - vont vállat Noah.

- Hölgyeim és uraim - folytatta Franklyn. - Ez a téma valóban érzékenyen érint mindnyájunkat, de nem engedhetjük, hogy ez eltérítsen bennünket. Miss Corsica kijelentéseit sokunknak igen nehéz hallani. Ennek ellenére, ez egy vitafórum, és ahonnan én jövök, ott nem hagyjuk, hogy a vita csak azért érjen véget, mert a téma kényelmetlenül érint bennünket. Remélem, kellő méltósággal fejezhetjük be ezt a párbeszédet, máskülönben, biztos vagyok benne, hogy az igazgató is egyetértene velem, kénytelenek volnánk elhalasztani a végső vitát. Miss Morganstern, úgy hiszem, ön következik.

Franklyn visszaült a helyére, és James érezte, hogy sokkal dühösebb, mint azt mutatja. Petra pár másodpercig a földet fürkészve állt az emelvényen. Végül, mikor felpillantott, tisztán látszott rajta, hogy remeg.

- Bevallom, nem egészen tudom, hogyan válaszolhatnék Miss Corsica hihetetlen elméletére. A Sötét Nagyúr nem csupán azért volt gonosz, mert a hatalmon lévők így hívták. Kimondhatatlan módszereket alkalmazott, hogy megszerezze és fenntartsa a hatalmát. Arról volt ismeretes, hogy szabadon használta, és a követőitől is elvárta, hogy használják, mindhárom főbenjáró átkot. Voldemort Nagyurat nem érdekelte jobban a mugli egyenlőség, mint... mint... - Elhallgatott. James dühösen összeszorította ajkait. Együtt érzett a lánnyal. Annyi hazugság volt, és ezt a csúsztatott múltat, amelyet igazságként tálaltak, képtelen volt elfogadni.

- Miss Morganstern - szólt Tabitha esdeklő hangon. - Van valami alapja is ezeknek az állításoknak, vagy egyszerűen csak azokat a dolgokat ismételteti, amelyeket hallott?

Petra sápadt, ádáz arccal meredt Tabithára.

- Csupán a rögzített történelem, és azoknak az emlékei, akik első kézből tapasztalták a dolgokat. - Szinte köpte a szavakat. - Úgy vélem, inkább az ön kötelessége volna, hogy bizonyítsa állításait, miszerint Voldemort Nagyúr más volt, mint amilyennek az elfogadott források leírják.

- Ha már így szóba hozta - felelte Tabitha zavartalanul -, úgy hiszem, vannak itt ma este olyanok, akik tanúi voltak a roxforti csatának. Azonnal tisztázhatunk mindent, csak meg kell kérdezni őket. Azonban ez nem bíróság,

így tehát csak azt kérdezem: van olyasvalaki a közönség soraiban, aki jelen volt a Csatában, aki tagadja, hogy maga Tom Denem Nagyúr is elkerülte volna a vérontást? Van olyan, aki tagadja, hogy ő csak személyesen akart találkozni a vezetőjükkel, s akkor elkerülhető lett volna az erőszak?

Tabitha végignézett a közönségen. Tökéletes csend volt, kivéve a tiltott rengetegből odahallatszó tücsökciripelést és a szélfúttá fák recsegését.

- Nem, nincs ilyen, mert ez az igazság – mondta a lány majdhogynem kedvesen. – Persze, sokan meghaltak. De tény, hogy sokkal többen haltak meg, mint azt Tom Denem Nagyúr szerette volna. Csak és kizárólag azért, mert a vele szemben állók nem tudták másnak elfogadni, mint egy gyilkos örült.

Petra visszanyerte önuralmát. Szavai ismét tisztán és magabiztosan csengtek.

- És a békés reformátoroknak általános jellemzője, hogy felkutatják, és saját kézzel végzik ki egy csecsemő családját, aztán pedig magát a csecsemőt is próbálják megölni?

- Harry Potterre gondol? – kérdezte Tabitha egy pillanatra sem esve ki a szerepéből. – Aki manapság, ironikus módon, az Auror Főparancsnokság vezetője?

- Ezek szerint tagadja?

- Semmit nem tagadok. Csupán kérdezek és kétségbe vonok. Csak arra utalok, hogy az igazság sokkal összetettebb, mint azt elhítetik velünk. Elismerem, hogy a hidegvérű gyilkosságok és gyermekek megtámadása, melyek, megjegyzem, természetesen bizonyíthatatlanok, remekül illenek a félelemkeltő hadjáratba, mellyel az utóbbi húsz évben uralkodtak felettünk.

- Hogy merészeled?! – James még az előtt hallotta meg a saját hangját, mielőtt felfogta volna, hogy kinyitotta a száját. Állt, előrenyújtott mutatóujját Tabitha Corsicára szegezte, és remegett a dühtől. – Hogy merészeled hazugnak nevezni az apámat? Az a szörnyeteg megölte a szüleit! A nagyszüleim miatta haltak meg, erre te ott állsz, és azt mondod, hogy ez csak valami esti mese! Hogy merészeled? – Elcsuklott a hangja.

- Sajnálom – felelte Tabitha, s az arca valóban maga volt a megbánás. – Tudom, hogy azt hiszed, mindez igaz, James.

Franklyn professzor felpattant, és megindult előre, ám James ismét ordítani kezdett, mielőtt Franklyn megszólalhatott volna.

- Az apám megölte a te nagy hősedet! – kiáltotta. Szemét harag könnyei homályosították el. – Az a szörnyeteg kétszer is próbálta megölni az apámat, másodszor az apám önként adta fel magát. A te nagy megmentőd egy szörnyeteg volt, és az apám végül végzett vele!

- Az apád – szólta Tabitha emelt hangon, és elkomoruló arccal – egy másodrangú varázsló, aki mögött kiváló PR-osok álltak. Ha nem vették volna körül folyamatosan nála ezerszer jobb varázslók, ma a nevét sem tudnánk.

A tömeg ismét nem tudta tovább türtőztetni magát, dühös bekiabálások töltötték meg az amfiteátrumot. A színpadról visszhangzó csattanás hallatszott. James odapillantott, és meglátta, hogy Ralph, aki egész este meg sem szólalt, most felpattant, elsodorva és felborítva maga mögött a széket.

Tabitha is felé fordult, s egy pillanatra találkozott a tekintetük. *Ülj le*, formálta a lány a szájával, szemei tompán csillogtak. Ralph viszonzta a pillantását, aztán sarkon fordult, és határozott léptekkel távozott a színtérről. James mindennek szemtanúja volt, s az események és az őt körülvevő, csaknem lázadó tömeg ellenére határtalanul boldog volt.

Nem volt értelme tovább folytatni a vitát. McGalagony igazgatónő csatlakozott Franklyn professzorhoz a színpadon, és mindketten vörös szikrákat eregettek az égre pálcáikból, hogy rendet teremtsenek az amfiteátrumban. További indoklás nélkül az igazgatónő minden diákot utasított, hogy azonnal térjenek vissza a házaik klubhelyiségébe. Arca zord volt, és falfehér. Ahogy a tömeg továbbra is morgolódva kezdett kiáramlani a boltíves bejáraton, James észrevette Ralphot, amint egyre előrébb tört, és egyenesen feléje tart. Félreállt, hogy a nagyobb fiú elérhesse.

- Képtelen vagyok tovább csinálni - mondta Ralph Jamesnek halkán, földre szegezett szemekkel. - Sajnálom, hogy azokat a szörnyű, ostoba dolgokat mondta. Továbbra is utálhatsz, ha akarsz, de nekem elegendő volt ebből az egész Haladó elem marhaságból. Nem is igazán értem, miről szól az egész, csak hogy túl sok munkával jár, és... és szintiszta politika.

James nem tudott visszafojtani egy vigyort.

- Ne légy ostoba, Ralph! Dehogy utállak. Nekem kéne bocsánatot kérni tőled.

- Akkor esedezzünk bocsánatért később, oké? - szólt Ralph megindulva a boltív felé, nyomában Jamesszel. - Per pillanat csak ki akarok innen jutni. Ha egy pillantással ölni lehetne, én le sem értem volna a színpadról, erről Tabitha Corsica gondoskodott volna. Különben is, Zane azt mondta, Ted meghívott bennünket a klubhelyiségetekbe. Meg akarja ünnepelni a B csapat győzelmét.

- És ez nem zavar téged? - kérdezte James.

- Nem igazán - vont vállat Ralph. - Meg egyébként is megéri. A Griffendélnél mindig jobbak a sütik.

10. KARÁCSONY A GRIMMAULD TÉREN

A következő hétfőn James, Zane és Ralph az átváltoztatástan terem előtt ácsorogtak, és arra vártak, hogy McGalagony igazgatónő haladó csoportjának utolsó tagja is elhagyja a termet.

- Rajta, befelé – kiáltott ki anélkül, hogy akár csak a fiúk felé is pillantott volna. – Ne körözzenek odakint, mint egy csapat keselyű. Miben segíthetek?

- Igazgató asszony – kezdte bizonytalanul James. – A vitáról szeretnék önnel beszélni.

- Valóban? – kérdezte McGalagony. Egy pillanatra Jamesre meredt, aztán a vállára vette táskáját. – El sem tudom képzelni, miért. Minél hamarabb elfelejtjük azt a fiaskót, annál jobb.

A fiúk sietve követték az igazgatónőt, ahogy az elindult az ajtó felé.

- De senki nem felejt el, asszonyom – magyarázta James sietve. – Mindenki arról beszélt egész hétvégén. Az embereket nagyon felkavarta. Tegnap majdnem verekedés tört ki, mikor Mustrum Jewel meghallotta, hogy Reavis McMillan hazug féregnek hívta Tabitha Corsicát. Ha Longbottom professzor nem lett volna a közelben, Mustrum talán meg is öli Reavist.

- Ez egy iskola, Mr. Potter, és az iskolákban általában sok fiatal található. A fiatalok hajlamosak néha összekapni. Többek között emiatt alkalmazza a Roxfort Mr. Fricset.

- Nem csak összekaptak, asszonyom - mondta Ralph, miközben a kis csapat kilépett a folyosóra. - Tisztára begőzöltek. Eszelősek voltak, ha tudja, mire gondolok. Ez az ügy teljesen kizökkentette az embereket.

- Akkor, ahogy Mr. Potter mondta, még szerencse, hogy Longbottom professzor a közelben volt. De még mindig nem igazán látom, mi a problémájuk.

Zane-nek kocognia kellett, hogy lépést tudjon tartani.

- Csak azon gondolkodtunk, asszonyom, hogy miért hagyja? Hiszen ön is ott volt a Csatában. Ön tudja, milyen volt igazából ez a Voldemort fickó. Elmondhatná mindenkinek, hogy hogyan is történt, és helyre tehetné Tabithát, ha úgy tetszik.

McGalagony hirtelen megtorpant, és hagyta, hogy a fiúk mellé érjenek.

- Mégis mit szeretnének, mit tegyek? - kérdezte lehalkítva hangját, és egyenként mindnyájukon végignézett. - Idestova harminc éve mindenki tudja az igazságot a Sötét Nagyúrról és követőiről, mióta megölte az ön nagyszüleit, Mr. Potter. Gondolják, hogy ha én elismétlem még egyszer, az majd eloszlát minden demagóg tévképzetet, ami nem csak az iskolát, de az egész varázsvilágot elárasztotta? Hmm? - Szemei egy-egy gyémántként csillogtak, ahogy őket fürkészte. James rájött, hogy az igazgatónőt legalább annyira, ha nem jobban felkavarta a vita, mint őket. - És, gondolják, ha az irodámba rendelem Miss Corsicát, és megtiltom neki, hogy ezeket a hazugságokat és torzításokat terjessze, akkor majd ez a „Haladó elem” egyszerűen feladja? Mit gondolnak, mennyi idő elteltével jelenne meg egy cikk a Reggeli Prófétában, hogy a Roxfort vezetősége az Auror Főparancsnoksággal karöltve „sárba tiporja a szabad véleménynyilvánítást”?

James döbbsen meredt rá. Azt hitte, az igazgatónő valami miatt kivételezik Tabitha Corsicával, és amiatt nem tesz semmit a lány játszadozása ellen. Fel sem merült benne, hogy McGalagony egész egyszerűen képtelen bármit is cselekedni anélkül, hogy rosszabbá tegye a dolgokat.

- De akkor mit tegyünk, asszonyom? - kérdezte.

- Hogy *mi*? - vont a szemöldökét McGalagony. - Drága James, elismerem, hogy ámulatba ejtesz. Ám dacára annak, amit valószínűleg hiszel, a varázsvilág jövője nem rajtad és a két barátodon áll vagy bukik. - Észrevette James zavart grimaszát, aztán megajándékozta a fiút ritka mosolyainak egyikével. Közelebb hajolt, mintha összeesküvésre készülnének. - A Sötét Nagyúr emlékének felemlegetése nem olyan nagy dolog számunkra, akik életében néztek vele szembe. Ez az egész csupán egy ingatag kor elméinek szeszélye, s legyen bármily idegesítő, előbb vagy utóbb véget ér. Addig is, a legjobb, amit tehettek, hogy bejártok az óráitokra, megíjátok a leckéiteket, és továbbra is olyan éles eszű, kitartó fiúk maradtok, mint amilyenek most is vagytok. És ha valaki a közeletekben azt meri állítani, hogy Tom Denem jobb ember volt Harry Potternél, engedélyezem - mi több, utasítalak benneteket -, hogy változtassátok poshadt vízzé a sütőtöklevét. - Egyenként mindhárom fiút komolyan végigmérte. - Csak mondjátok, hogy én adtam ki feladatul a bűbáj gyakorlását. Megértettétek?

Zane és Ralph egymásra vigyorgott, James pedig felsóhajtott. McGalagony kurtán biccentett, majd felegyenesedett, és továbbindult. Öt lépés után azonban megtorpant, és hátrafordult.

- Ó, és fiúk?

- Igen, asszonyom? – kérdezte Zane.

- Két apró pöccintés, és utána a varázsigé: „nurglammonias”. Hangsúly az első és harmadik szótagon.

- Igenis, asszonyom! – bólintott Zane kiszélesedő vigyorral.

Az ősz lassan télbe fordult, s egyre általánosabb lett, hogy a futballmeccseket sárgálló avaron játszották, mely folyton ott ropogott a játékosok talpa alatt. Curry professzor nem hivatalos focibajnoksága James csapatának győzelmével ért véget. A győztes gólt maga James rúgta át a hollóhátas Bajkeverő, Horace Birch lábai között, s ezzel kiteljesítette a mesterhármását. A csapata körberajongta őt, és úgy ugráltak és ujjongtak, mintha épp akkor nyerték volna el a házkupát. Ami azt illeti, a győztes csapat házát Curry professzor száz ponttal jutalmazta, így jelentősen nőtt az esély a fenti esemény bekövetkezésére. A csapat a levegőbe emelte Jamest, és végighordozták őt az udvaron, mintha éppen egy sikeres sárkányvadászatról tért volna vissza. James fültől fülig érő szájjal vigyorgott, s mit sem törődött az arcát vörösre csípő hideg széllal, hiszen boldogabb volt, mint bármikor az év folyamán.

Az órák és házi feladatok rutinja, mely az első hetekben még ijesztőnek hatott, mostanra egyhangúvá és kiszámíthatóvá vált. Jackson professzor minden egyes héten hosszú esszét íratott, és időnként váratlan villámtesztekkel bombázta az osztályát. Zane a csütörtöki konstelláció klub összejövetelek után mindig beszámolt Trelawney professzor és Madame Delacroix éppen aktuális összekülönbözéséről. James, Ted és Zane segítségével, továbbra is sokat gyakorolt a kviddicspályán, mígnem kezdte biztosan érezni, hogy jövőre talán tényleg bekerül a Griffendél csapatába. Arról fantáziált, hogy milyen mulatságos lesz feltűnni a válogatáson, és jócskán felülmúlni a nézők idei emlékeit. Zane eközben csak egyre jobb lett, s mugli háttérének ellenére kitalált egy vadonatúj technikát, melynek a „búgócsiga” nevet adta. A kommentátori páholy közelében nagyot sózott a gurkóra, megvárta, míg az a megfordul és begyorsít, akkor eléje ment, és egy újabb ütéssel, tovább növelve sebességét, irányba állította a labdát. Ezzel a csellel sikerült két játékost letaszítania a seprűjéről, ami jó pár sajnálkozó látogatáshoz vezetett a gyengélkedőbe.

Ralph mardekáros élete meglehetősen viharos volt a következő hetekben. Tabitha sosem hozta szóba a vitáról való távozását, vagy a Haladó elem találkozójáról való távolmaradását. James és Zane úgy okoskodtak, hogy a lány feltehetően belátta, most, hogy Ralph újra Jamesszel barátkozik, semmi hasznát nem látja a továbbiakban. Végző soron az idősebb mardekárosok egész egyszerűen átnéztek Ralphon, eltekintve azon alkalmaktól, mikor hűvös pillantásokkal és rosszindulatú megjegyzésekkel illették a Mardekár klubhelyiségében. Aztán, meglepő módon, Ralph kezdett barátságot kötni egy-két első és másodéves mardekárossal. A kék kitűzősöktől eltérően őket

egyáltalán nem érdekelték a világban folyó dolgok és a politika. Ami azt illeti, már az elsőéves mardekárosokban is volt egy bizonyos sunyi alattomoság, de némelyikük, úgy tűnt, valóban kedveli Ralphot, és Jamesnek is el kellett ismernie, hogy a maguk kétélű módján még viccesek is.

A sötét varázslatok kivédése óra csakhamar a három fiú kedvenc tantárgyává nőtte ki magát. Franklyn professzor tanítási módszerei nagyon gyakorlatiasak voltak, rengeteg érdekes történetet és valós példákat hozott fel hosszú és változatos kalandjai közül, hogy szemléltesse a tananyagot. Senki nem lepődött meg, mikor James nagyon tehetséges párbajozónak mutatkozott. James szégyenlős mosollyal ismerte be, hogy rengeteg védekezési technikát tanult az apjától. Azonban senki, még James sem ért fel Ralphfal, akinek a képességei kimondottan véletlenszerűnek hatottak, ha védekező bűbájokról volt szó. A legelső párbaj alkalmával Ralph egy egyszerű capitulatus bűbájt akart szórni Victoire-ra, ám a mozdulata egy kicsit túl erőteljesre sikeredett, így a pálca hegyéből kicsapó kék villám leperzselte a lány haját, kopasz csíkot égetve a feje bűbjára. Victoire megtapogatta a foltot a kezével, aztán majd kiugrott a szeme. Dühös sikolyt hallatott, és három idősebb diáknak kellett visszafognia, nehogy a nála háromszor nagyobb Ralphra vesse magát. A fiú bocsánatkérések armadáját motyogva, még mindig füstölgő pálcával hátrált el tőle.

Csak egyvalaki volt olyan vakmerő, hogy egy a Hollóhát klubhelyiségében töltött estén szóba hozta a három fiú előtt a vitát. Éppen az utolsó simításokat végezték a házi feladataikon, mikor egy nagydarab negyedéves, Gregory Templeton huppant le az asztal túloldalán.

- Hé, ti mindketten ott voltatok a vitafórumon, igaz? - mutatott Zane-re és Ralphra.

- Igen, Gregory - felelte Zane, miközben becsukta a könyvét, és elsüllyesztette azt a hátizsákjában. Hangja egyértelműen elárulta, hogy nem nagyon szívleli az idősebb fiút.

- Te Corsica asztalánál ültél, ugye? - kérdezte Gregory Ralph felé fordulva.

- Ööö... igen - felelte Ralph. - De...

- Mondd meg neki a nevemben, hogy igaza van. Olvastam egy könyvet, ami az egész ügyet tisztázza. Az a címe, hogy *A Dumbledore-terv*, és minden benne van arról, hogy hogyan főzte ki az öreg meg Harry Potter az egészet. Tudtátok, hogy a vénember halálának estéjén találták ki Denem és a horcruxok sztoriját? Vannak, akik szerint maga Harry Potter végzett az öreggel, miután mindent kidolgoztak.

James igyekezett fékezni a dühét, és érzelemmentes arccal meredt Gregoryra.

- Tudod egyáltalán, hogy ki vagyok?

Zane a Gregory kezében lévő pohárra sandított.

- Hé - szólt erőltetett lezserséggel, miközben lopva előhúzta pálcáját. - Mit iszol?

Másfél perccel később James, Zane és Ralph dőltek a nevetéstől, Gregory pedig poshadt vizet köpködött a klubhelyiség asztalára.

- Csak gyakoroltam! - kiáltotta Zane, lebukva Gregory meglendülő karja elől. - Esküszöm! Ezt a feladatot kaptam átváltoztatástanra! A poharad rosszkor volt, rossz helyen! Kérdezd McGalagonyt!

A három fiúnak sikerült kiszöknie a szobából, és még a folyosón is harsányan nevettek az okozott felforduláson.

Mire elérkezett a karácsonyi szünet, James már alig várta az ünnepeket. Az utolsó tanítási napon, ebéd után felszaladt a hálókamerájukba, hogy összehajozza a dolgait. Az ablakból látszó éjszeta szürke volt, és hideget sugárzott, amitől Jamesnek a Grimmauld tér 12-ben rá váró hatalmas kandalló, és Sipor rendkívül bonyolult receptű forró csokoládéja jutott eszébe, melynek legalább tizenegy titkos hozzávalója volt, köztük, ezt a manó elárulta, minimum egy csipetnyi valódi csokoládé.

- James! - hangzott fel a lépcső aljából Ralph hangja. - Fent vagy?

- Igen. Gyere csak, Ralph!

- Kösz - szuszogta Ralph, mikor már az ajtóban állt. - Petrával jöttem fel ebéd után. Azt mondta, pakolsz. Minden kész az indulásra?

- Igen. Idén a régi főhadiszálláson gyűlik össze az egész banda. George és Ron bácsikáim, Hermione és Fleur nénikém, Ted és a nagymamája, Victoire, még Luna Lovegood is, akit te még nem ismersz, de biztosan kedvelnéd. Ő a legfurcsább felnőtt, akit valaha ismertem, de jó értelemben. Általában. Nagymama és nagyapa viszont nem lesznek ott. Ők Prágába utaznak Charlie-hoz meg a többiekhez. De Neville, azt hiszem, eljön. Mármint Longbottom professzor.

Ralph rosszkedvűen biccentett, és belesett James ládája.

- Jól hangzik. Hát, akkor, boldog karácsonyt, meg minden!

James megdermedt, ahogy eszébe jutott, hogy Ralph apja üzleti úton lesz az ünnepek alatt.

- Ó, tényleg, veled mi lesz, Ralph? A nagyszüleiddel töltöd a karácsonyt, vagy ilyesmi?

- Hmm? - pillantott fel Ralph. - Ó, nem. Úgy néz ki, itt lógok majd a szünetben. Zane csak jövő héten indul, szóval legalább a hétvégén lesz itt valaki. Azután... hát, majdcsak tudok kezdeni valamit magammal - sóhajtott.

- Ralph - szólt James a ládába hajítva két eltérő színű zoknit. - El akarsz jönni hozzánk, hogy velem és a családommal töltsd a karácsonyt?

Ralph próbált meglepett arcot vágni.

- Tessék? Nem, nem, sosem akaszkodnék a nyakatokra a nagy, családi összejövetel idején... Nem lehet. Nem...

James felvonta a szemöldökét.

- Ralph, ha nem jössz velem haza, személyesen változtatlak át valamiféle csúfsággá, a saját pálcáddal. Mit mondasz?

- Na jó, ha ennyire akarod - vont vállat Ralph, majd szája széles vigyorra húzódt. - Anyukád és apukád nem bánnák?

- Nem. Az igazat megvallva, annyi emberrel egy rakáson, szerintem fel sem fogsz tűnni.

Ralph a szemét forgatta.

- Úgy értettem, azért, mert... tudod, a rossz oldalon álltam a vitafórumon, meg minden.

- A rádióban hallgatták, Ralph.

- Tudom!

- És te meg sem szólaltál.

Ralph válaszra nyitotta a száját, de aztán be is csukta. Töprengett egy pillanatig, végül elvigyorodott, és ledobta magát Ted ágyára.

- Értem már, mire gondolsz. Szóval, azt mondod, Victoire is ott lesz?

- Fogalmam sincs. Részben véla, úgyhogy képes bármilyen fickót megbabonázni, aki három méternél közelebb merészkedik hozzá.

- Szeretném jóvátenni valahogy azt az SVK-s baklövést.

James lecsapta a ládája fedelét.

- Haver, minél kevesebbet emlegeted, annál jobb.

Másnap, kora hajnalban kemény fagy érkezett, és kusza jégvirágokat karcolt az ablaküvegekre, fakó szellemképpé torzítva a kinti világot. James és Ralph egyszerre ért a nagyterembe, és a Hollóhát asztalához ültek le, Zane mellé.

- Micsoda szerencsés flótás vagy, Ralph – zsémbelődött Zane gőzölgő kávésbögréje fölött. – Bárcsak én is láthatnám, hogy fest a varázslók karácsonya!

- Ami azt illeti – jegyezte meg James süttöklevet töltve magának –, kétlem, hogy felérne a képzeleteddel.

- Talán igazad van. El kell ismernem, itt majd minden nap olyan, mintha halloween volna.

- Hé, Ralph – bökte oldalba James a nagyobb fiút. – Csak várj, amíg látod a sikítésszellemek szokásos karácsonyi felvonulását! Ó, meg a nyalókákkal töltött denevéreket és a manókoponyákat, amikből a forró csokit isszuk!

Ralph nagyokat pislogott, miközben Zane a szemét forgatva felsóhajtott.

- Ha-ha, fájdítsd csak a szívemet!

- Ugyan már – legyintett Ralph, miután neki is leesett a poén. – Biztos jól telik majd a te karácsonyod is a családdal. Legalább láthatod a mamád és a papád.

- Na, persze. Nyolcórás repülőút vissza, az államokba, miközben a húgom, Greer, egész idő alatt az iskoláról fog faggatni. Csalódott lesz, hogy egyelőre csak az elnászpángolására tudom használni a pálcámat.

- Különbön sem varázsolhatunk a Roxforton kívül – szólt közbe Ralph oktató hangon, de Zane nem törődött vele.

- Aztán jön a karácsony Ohióban a nagyszülőkkel, meg egy horda unokatestvérrel. Fogalmatok sincs, miféle örültekháza szokott ott lenni.

- Hogy érted? – csúszott ki James száján.

- Képzeljetek el egy hagyományos, amerikai, képeslapra illő karácsonyi jelenetet! – Zane előre nyújtotta kezét, mintha csak egy képet szeretne

bekeretezni. – Az asztalon megkezdett pulyka, a család ajándékokat bontogat, és karácsonyi dalokat énekel a fa előtt. Megvan? – Ralph és James bólintott, s közben próbált nem nevetni Zane komoly, ünnepélyes arckifejezésén. – Oké – folytatta Zane. – Most az emberek helyére képzeljétek bicegócokat! Na, értitek már?

James nevetésben tört ki, Ralph viszont, szokásához híven, csak pislogott, és oda-vissza járatta tekintetét a barátai között.

- Fantasztikus! – kacagta James.

Zane vonakodva elmosolyodott.

- Aha, tényleg tök vicces. A sikolyok, karmolások, meg azok a kis, szálló csomagolópapír cafatok, amelyek egyenesen a kandallóban landolnak, és kis híján porig égetik az egész lakást...

- Mik azok a bicegócok? – kérdezte Ralph, aki igyekezett ismét becsatlakozni a beszélgetésbe.

- A következő legendás lényeken kérdezd meg Hagridot – kuncogott James. – Akkor minden világossá válik.

Valamivel később Ralph és James búcsút intettek Zane-nek, aztán az udvarra cipelték a ládáikat. Ted és Victoire már odakint, a legfelső lépcsőfokon ücsörögtek ládáikon, s a furcsán néma, fagyos udvart fürkészték. Madame Curio mindent megtett, hogy visszánövessze a lány haját, de az új hajszálak éppen elég különbözőek voltak színükben és hosszukban, hogy feltűnjenek. Ennek eredményeként Victoire az utóbbi időben tarka kalapok egész sorát viselte, minden nap másikat, melyek többsége egész jól állt neki, ennek ellenére ő minden lehetőséget kihasznált, hogy panaszkodjon miattuk. Az utazásra egy kis, félrechapott hermelinszőr kalapot nyomott a fejébe. Hűvösen méregette Ralphot, amint a fiú ledobta ládáját a lépcsőre, a másik kettő mellé. Pár perccel később Hagrid elővezette a hintót. Ralph eltátott szájjal figyelte a nagy semmit, ami a kocsit húzta.

- Nektek jövő nyárig nem is szabadna ezeket látnotok – szólt oda Hagrid Jamesnek és Ralphnak. Behúzta a fékkart, lemászott a bakról, és kezdte felpakolni a ládákat a kocsi hátuljába. – Úgyhogy, ha eljön az idő, vágjatok meglepett arcot, jó?

- Ó, Hagrid – szólt Victoire dölyfösen –, ha ezek az izék tényleg olyan rondák, mint amilyennek anya leírta, én örülök, hogy nem látom őket. – Kinyújtotta kezét, mire Ted bizonytalanul megfogta azt, és besegítette a lányt a kocsiba.

Odabent már ott ült pár másik diák is, akik, Jamesékhez hasonlóan, kicsit később utaztak haza, mint a tanulók többsége. Hagrid a roxmortsi állomásra hajtott, ahol aztán mindenkit felpakolt a Roxfort Expresszre. A vonat jóval üresebb volt, mint a tanév elején. A négy fiatal az utolsó kocsiban helyezte magát kényelembe a hosszú útra.

- Szóval Roxmorts varázslófalú? – kérdezte Ralph.

- Az – biccentett Ted. – A Három seprű és a Mézesfalás cukrászda otthona. Ott kaphatod a legfinomabb csótánycsokrokat. De vannak még más üzletek is. Harmadévesen mehetsz le először Roxmortsba, a kijelölt hétvégéken.

Ralph töprengve meredt maga elé, ami nála azt jelentette, hogy szemöldökét összevonta, alsó ajkát pedig feljebb húzta, olyan érzést keltve, mintha az egész arca felgyűrődött volna az orrához.

- De hogyan tartják távol a muglikat a varázslófalvaktól? Nincsenek ott utak, vagy valami?

- Jó kérdés, haver - mondta Ted, miközben elterült az ülésen, és lerúgta a cipőjét.

Victoire befogta az orrát.

- Jobb, ha távol tartja tőlem azokat, Mr. Lupin.

Ted nem törődött vele, kinyújtotta a lábát, és a szemben lévő ülésen támasztotta meg.

- Az öreg Kőfal haladó alkalmazott technomancián kifejtette az osztályunknak, hogy a Roxmorts-hoz hasonló helyek nem csak azért rejtettek a muglik számára, mert nincsen bevezető út. Az egész egy nagy kvantum. Ha Petra itt volna, ő jobban el tudná magyarázni.

- Mi az a kvantum? - vonta össze szemöldökét James.

- Csak egy HAT-os poén - vont vállat Ted. - Ha nem tudsz biztosan valamit, azt mondod: *kvantum*. - Lemondóan sóhajtott, és megpróbálta összeszedni a gondolatait. - Oké, képzeljétek el, hogy egyes helyek olyanok, mintha gumival befedett lyukak volnának a térben! Felülről nem látszik semmi különös, ugyanolyan, mint a többi hely. Aztán, mondjuk, jön egy varázsló, aki igazán ért a kvantumhoz, és azt mondja: nicsak, itt egy hely, ahol tök jó lenne felépíteni egy varázslófalut. Így hát odavarázsol egy hatalmas tömegű, de nagyon apró pontot. Eddig érhető? Na, ez a nagy súly lenyomja a gumis valóságot, és nyomja, és nyomja, és nyomja. Szóval a súly valójában áttolja a gumivalóságot egy másik dimenzióba, és létrejön egy alagút a téridőben.

- Állj! - szólt közbe Ralph. Homlokán koncentráció ráncai rajzolódtak ki. - Mi az a téridő?

- Tök mindegy - legyintett Ted. - Nem számít. Szintiszta kvantum. Senki sem érti igazán, leszámítva az öreg pergamenfejűeket, mint Jackson professzor. Tehát, ahol a súly lenyomja a gumivalóságot, képződik egy alagút a téridőben, viszont a muglik csak a valóság síkját érzékelik. Ők nem látják, hogy ott egy lyuk, egy alagút, ami egy másik térdimenzióba vezet. Viszont a varázstudók képesek belépni az alagútba, a fő térsík alá, már ha tudják, mit keressenek, és megosztották velük a titkot. Az ilyen helyeken épülnek a Roxmorts-hoz hasonló települések.

- Tehát Roxmorts lent van valami alagútszerű völgy lábánál - foglalta össze Ralph.

- Nem - ült fel Ted. - Ez csak egy metafora. A vidék ugyanúgy fest, de dimenzionálisan átlép egy másik téridőbe, ahova a mugliknak nincsen bejárásuk. Rengeteg varázshelyet építettek fel így. Kvantumterületeken tenyésztik a legendás lényeket is. Egész hegyek vannak kvantum alá temetve, ahol óriások élnek - ezek a mugli térképekről hiányoznak. Nagyjából így működik a feltérképezhetetlenség. Pofon egyszerű.

- Az volna? - húzta el a száját Ralph.

Ted nagyot sóhajtott.

- Nézd, haver, ez olyan, mint a csótánycsokor a Mézesfalásban. Nem kell megértened, hogy hogyan készítik. Csak meg kell enni.

- Nekem, lehet, az sem menne – nyögte Ralph lejjebb csúszva ültében.

- Ez a fickó sosem lazít? – pillantott Ted Jamesre.

- De ha a muglik nem juthatnak be – szölt James válasz helyett –, akkor hogy került az a mugli a Roxfort birtokára?

- Ó, igen – dőlt hátra ismét Ted. – A titokzatos kviddics-betolakodó. Mostanában ez a hír járja? Hogy mugli volt?

Jamesnek egészen kiment a fejéből, hogy a történetek egy része még mindig titok volt az iskola nagy részének. Hirtelen eszébe jutott, mit mondott Neville Longbottom a diákok között terjedő vad pletykákról.

- Igen – felelte, s igyekezett nem túl izgatottnak hangzani. – Azt hallottam, talán mugli volt. Csak kíváncsi vagyok, hogyan juthatna be egy mugli, ha ott van ez az egész, tudod, kvantum.

- Ami azt illeti – kezdte Ted, és kibámult az ablakon egy verőfényes mezőre –, szerintem egy mugli is bejuthat, ha egy varázsló kíséri, vagy bevezeti valahogy. Nem arról van szó, hogy nem léphetnek be, egyszerűen csak, amíg az érzékszerveikre bízzák magukat, az a tér, számukra, nem létezik. Viszont ha egy varázstudó átsegít egy muglit azon a ponton, amit ő nem is érzékel... szerintem lehetséges. De melyik idióta tenne ilyet?

James megvonta a vállát, s közben lopva Ralphra pillantott. Barátja arcán ugyanaz tükröződött, amire James is gondolt. Idióta, vagy sem, de valaki igenis bevezetett egy muglit a roxfordi birtokra. Hogy hogyan és miért csinálta, az még rejtély volt, de James úgy tervezte, mindent megtesz, hogy kiderítse.

A Roxfort konyhájából kapott, gondosan becsomagolt szendvicseket ebédelték, aztán jó ideig némaságba borult a vonatfülke. Odakint egyre jobban tűzött a nap az elsuhanó mezők és erdők fölött. A fagy végül megadta magát, és távozott, csupasz, szürke földet és nagy, olvadt tócsákat hagyva maga után. A fák csontváza az égbolt felé nyújtogatta ujjait önnön halott leveleik fölé magasodva. Ralph először olvasott, aztán elnyomta őt a buzgóság. Victoire átrágtta magát egy nagy rakás magazinon, majd elment felkutatni pár barátját, akik, úgy gyanította, szintén a vonaton vannak. Ted megtanította Jamest a *csiga és fűrő* nevű játékra, amely abból állt, hogy egy vastag, nagyjából háromszög alakúra hajtogatott pergament – a fűrőt – kellett a pálcáikkal – a csigákkal – az ellenfél kijelölt területére lebegtetni. Jamesnek valamivel jobban ment a fűrő reptetése, de esélye sem volt Ted ellen, aki mindig tudta, hogyan játssza ki James bűbáját, kirepítve a fűrőt a hatásköréből, hogy aztán egy éles kanyar után nagy puffanással lecsapja azt a James előtt heverő pergamenre rajzolt kör kellős közepére.

- Csak gyakorlás kérdése, James – vigasztalta Jamest. – Én elsőéves korom óta játszom ilyet. Néha négyen is vagyunk egy csapatban, és a fűrő akkora, mint Griffendél Godrik mellszobra a klubhelyiségben. Én magam vagyok a felelős azért, hogy egyszer vissza kellett ragasztani a szobor bal fülét.

Akkoriban még nem ismertem a reparo bűbájt, mostanra pedig már jobban tetszik így.

Mire a vonat begördült a kilenc és háromnegyedik vágányra, az alkony már gyönyörű, lilás színűvé varázsolta az égboltot. James, Ted és Ralph megvárták, míg a jármű egy nagy zökkenéssel végleg megáll, aztán felálltak, kinyújtózkodtak, és kimasíroztak a peronra.

A kalauz elvette a jegyüket, aztán egy begyűjtő bűbájjal kilebegtette mindegyikük ládáját a vonatból, egyenesen a gazdája lába elé. Már éppen halomba rakták a csomagokat egy kulin, mire Victoire ismét csatlakozott hozzájuk.

- A régi főhadiszállásra kell vinnem benneteket - jelentette ki Ted, és fontoskodva kihúzta magát. - Nincs túl messze, és a szüleid elég elfoglaltak, James, mivel mindenki ma érkezik, és Lilynek meg Albusnak is ez volt az utolsó tanítási napja a szünet előtt.

Egyenként átléptek a rejtett kapun, amely elválasztotta a kilenc és háromnegyedik vágányt a King's Cross állomás többi, muglik által is látható részétől.

- Te nem tudsz vezetni, Ted - szólt Victoire szemrehányóan. - És nem hiszem, hogy mind a négyen felférnénk a seprűdre, szóval mit tervezel?

- Azt hiszem, igazad van, Victoire - felelte Ted, s megtorpant a várócsarnok közepén. Mugli utazók siettek el mellettük, többük vastag kabátban, kalappal vagy sapkával a fején. A hatalmas várócsarnokban visszhangoztak a folyamatos menetrend-bejelentések és karácsonyi dalok távoli, csilingelő dallamai.

- Úgy tűnik, itt ragadtunk - mondta Ted szelíden. - Ha ez nem vészhelyzet, akkor mi az?

- Ted, ne! - kiáltott fel Victoire, ahogy Ted felemelt pálcás kezét.

Hangos csattanás visszhangzott végig a várócsarnokon, de láthatóan egy mugli sem hallotta. Hatalmas, lila árny száguldott be a hatalmas üvegtáblákkal keretezett ajtón, a csarnok elejében. Természetesen a Kóbor Grimbusz volt az. James tudta, hogy mire számíton, már amikor meglátta Ted kézjelét, de sosem képzelte volna, hogy a jármű nem csak az utakon tud közlekedni. Az óriási, háromemeletes busz a tömeget kerülgetve közeledett, jöttányit sem veszítve sebességéből, míg egy hirtelen rándulással le nem fékezett Ted előtt. Kivágódtak az ajtók, és egy elegáns, lila egyenruhát viselő férfi hajolt ki az egyikén.

- Üdvözljük a Kóbor Grimbuszon - darálta a férfi kissé mogorván -, az útfélen rekedt boszorkányok és varázslók segélyjáratán. Ugye tisztában vagy vele, hogy ez itt a King's Cross kellős közepe? Legalább a tetves küszöbig elslattyoghattál volna.

- Szevasz, Frank! - szólt Ted könnyedén, és feladta a jegyellenőrnek Victoire ládáját. - Már megint rendetlenkedik a lábam. Régi kviddiccsérülés. Időnként előjön.

- Régi kviddiccsérülés, a nénikéd - motyogta Frank, miközben feltornyozta a ládákat az ajtó mögötti polcon. - Még egyszer előhúzod azt a micsodát egy

ilyen helyen, és esküszöm, egy galleon büntetést kell fizetned csak azért, mert hangosan veszed a levegőt.

Ralph vonakodott felszállni a buszra.

- Nem azt mondtad, hogy nincs messze? Mármint az a főhadiszállás. Nem sétálhatnánk?

- Ebben a hidegben? – nézett rá Ted megbotránkozva.

- És a rossz lábával? – tette hozzá Frank fanyarul.

Ralph felmászott, és épp csak egy másodperccel az előtt vette el a lábát a küszöbről, hogy az ajtó becsapódott.

- A Pancras és a St. Chad sarkára, Ernie – szólt előre Ted, miután megragadott egy közeli kapaszkodót.

A sofőr biccentett, rezzenéstelen arccal előre fordult, rámarkolt a kormányra, mintha csak le akarná gyűrni, aztán beletaposott a gázba. Ralph, James figyelmeztetésének ellenére, elfelejtett megkapaszkodni valamiben, így mikor a jármű kilőtt, ő hátrarepült, egyenesen az egyik ágyra, melyek az ülések helyén álltak, végig a busz belsejében.

A varázsló, akin Ralph landolt, felnyögött, majd álmosan pislogva felemelte fejét a párnáról.

- Máris a Grosvenor téren vagyunk?

A busz bemutatott egy bámulatosan éles hajtúkanyart, kikerült pár turistát, akik a kifüggesztett menetrendet fürkészték, és újra végigsuhant a várócsarnokon, úgy kerülgetve az üzletembereket és idős néniket, mintha csak egy könnyed szellő volna. Ahogy az üvegezett ajtó felé száguldottak, James biztosra vette, hogy nem fognak kiférni rajta, ám aztán eszébe jutott, hogy a Grimbusz azon keresztül érkezett. Ennek ellenére lélegzetet venni is alig mert, ahogy a busz elérte az átjárót, és úgy furakodott rajta át, mint vízzel töltött lufi az egérlyukon. Végül gond nélkül kijutottak a nyílt utcára, és a jármű farolva rákanyarodott az úttestre.

- Úgy hallottam, ma lúd lesz vacsorára! – kiáltotta oda Jamesnek Ted, miközben a busz befordult egy forgalmas útkereszteződésben.

- Igen! – kiáltotta vissza James. – Sipor bőséges lakomával akar minket köszönteni.

- Imádom azt a randa kis törpét! – kiabálta Ted lelkesen. – Ralph hogy bírja?

James körbepillantott. Ralph még mindig az ágyon terpeszkedett, az alvó varázsló tetején.

- Megvagyok! – kiáltott oda nekik, de közben egy pillanatra sem eresztette el az ágy peremét. – Bár az ajándék éjjeliedénynek nem ártana egy kis mosás.

A Kóbor Grimbusz sikoltó kerekekkel fordult be a St. Chad utca és az Argyle tér sarkán, aztán váratlanul megállt. A mozgás hirtelen megszűnése legalább olyan megrendítő volt, mint maga az út. A hatalmas, lila busz csendesen pöfékelve álldogált az út szélén. Az ajtók kinyíltak, Ted, Victoire és James kimásztak, Ralph pedig kitámolygott az utcára. Frank, dacára a neheztelő pillantásoknak, amiket Ted felé lövellt, gondosan kipakolta a járdára a ládáikat, és boldog karácsonyt kívánt. Az ajtó bevágódott, és egy pillanattal később a Kóbor Grimbusznak hült helye volt, máris a sarkon

fordult be éppen olyan mozdulattal, mely akár piruettnek is elment volna. Három másodperccel később már nem látták.

- Ez jó volt – sóhajtotta Ted, majd megragadta a saját és Victoire ládájának fülét, és vonszolni kezdte őket a rozoga házak sora mentén.

- Melyik szám az? – szuszogta Ralph a saját csomagjával küszködve.

- Tizenkettes. Ez itt – felelte James. Annyiszor volt már a főhadiszálláson, hogy egész elfelejtkezett róla, a legtöbb ember számára láthatatlan. Ralph megtorpant a lépcső lábánál, és összevont szemöldökkel meredt barátjára.

- Ó, igaz is – kapott észbe James. – Oké, Ralph. Te nem láthatod, de attól még itt van. Grimmauld tér tizenkettő, a tizenegyes és tizenhármas szám között. Apám keresztapjái, Sirius Blacké volt, de ő az apámra hagyta. Ez volt a Főnix rendje főhadiszállása, mikor még Voldemort ellen harcoltak. A lehető legjobb és legerősebb kiábrándító és védő bűbájokkal rejtették el a kor legnagyobb varázslói. Ez a hely volt a Rend legtitkosabb helye, míg egy nap a nénikém társas hoppanálással véletlen ide nem hozott egy halálfalót. Különbözik még mindig az apámé, csak már nagyon ritkán vagyunk itt. Amíg távol vagyunk, Sipor tartja rendben a házat.

- Igaz, hogy csak minden harmadik szavadat értettem – sóhajtotta Ralph –, de nagyon hideg van. Hogy jutunk be?

James megfogta Ralph kezét, és fellépett a legelső lépcsőre, magával húzva barátját, be a tizenkettes számot védő bűbájok hatáskörén belülre. Ralph megbotlott, s mikor ismét visszanyerte egyensúlyát, felnézett. Szeme tágra nyílt, arcán elragadtatott vigyor terült szét. James nem emlékezett az első alkalomra, mikor először itt járt, de másoktól már hallotta, milyen először megpillantani a semmiből előbukkanó főhadiszállást, amint szó szerint félretolja a tizenegyes és tizenhármas számú házakat. James nem tudta megállni, és elmosolyodott Ralph csodálkozását látva.

- Imádok varázsló lenni – jelentette ki Ralph nyomatékosan.

Ahogy James becsapta maguk mögött az ajtót, az anyja bukkant fel az előszobában, egy elhaló „James!” kiáltást követően előre szaladt, és olyan lendülettel ölelte meg fiát, hogy az kis híján felborult.

- Anya – szólalt meg James, arcán zavar és boldogság furcsa egyvelegével.
- Az összes csokibéka elolvad a zsebemben.

- Még nem vagy túl idős ahhoz, hogy adj egy puszit az anyádnak, miután négy hónapig távol voltál – pirongatta meg az asszony.

- Tudod, hogy megy ez – sóhajtott Ted bölcselkedve. – Az egyik percben még a kötényed szárát rángatják, a következőben pedig már a seprút szeretné elkunyerálni, hogy nőket szedjenek fel vele. Hová szalad az idő?

James mamája elmosolyodott, Tedhez fordult és őt is megölelte.

- Ted, te sosem változol. És sosem fogod be. Jó téged látni. Téged is, Victoire, milyen bűbajos kalap! – Ralph felnyögött, de James mamája továbbment, mielőtt Victoire panaszkodni kezdett volna. – Te pedig, természetesen, Ralph vagy. Harry már említett téged, és James is sokat mesélt rólad a leveleiben. A nevem Ginny. Azt hallottam, igazi őstehetség vagy pálcaforgatásban.

- Egyébként hol van apa? - kérdezte gyorsan James, mielőtt Victoire megint szólhatott volna.

- Munka után beugrott Andromedáért. Most már bármelyik pillanatban itt lehetnek. Mindenki más holnap érkezik.

- James! - kiáltotta két hang kórusban, és dübörgő léptek zaja hallatszott a lépcső felől. - Ted! Victoire! - Lily és Albus furakodott át az anyjuk mellett.

- Mit hoztál nekünk? - lépett Albus James elé.

- Egyenesen a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskolából - kezdte James -, hoztam nektek... egy ölelést! - Átkarolta Albust, és egy kicsit a levegőbe emelte. Albus nevetve eltolta magától, de közben már a fejét rázta.

- Nem! Azt mondtad, hozol nekem Drubli Legjobb Fúvógumiját a büfés boszorkánytól! Megígérted!

Ted leguggolt, és megölelte Lilyt.

- Hoztam neked valamit, ami tetszeni fog, kicsi.

- Mi az? - kérdezte a kislány hirtelen szégyenlőssé válva.

- Várnod kell karácsonyig. Anyukádnál szokott lenni sárkányeledel, ugye?

- Ted Lupin! - csattant fel Ginny. - Ne kelts benne hiú reményt, te átokfajzat! Gyerünk, mindenki lefelé! Sipor egész délután a konyhában sürgölődött, hogy elkészüljön az „igazi teadélutánra”, ahogy ő mondta. De aztán ne egyétek magatokat degeszre, különben nem tudtok enni a lúdból, és Sipor egész héten duzzogni fog.

Harry és Ted nagymamája, Andromeda Tonks, fél órával később érkezett, és az este hátralévő része evéssel, nevetéssel és beszélgetéssel telt. Mint kiderült, James vélekedésével ellentétben, Harry és Ginny még csak nem is hallgatták a roxfordi vitafórumot. Andromeda Tonks viszont igen, és véget nem érő szidalmakkal jellemezte Tabitha Corsicát és a csapatát. Szerencsére fogalma sem volt róla, hogy Ralph is annak a csapatnak az asztalánál ült, és Ralph túl boldog volt ahhoz, hogy ezt megemlítsen neki.

- Ne aggódj! - súgta oda neki Ted a desszert fölött. - Ha valaki elszólja magát, majd azt mondjuk, hogy beépített kémként voltál ott. Imádja a kémregényeket, a drága nagyi.

Sipor semmit nem változott. Mélyen meghajolt James előtt, egyik kezével a szíve fölött, másikat szélesre tárva.

- James fiatalúr visszatért az első iskolaévén, úgy bizony - dalolta kecskebékáéra emlékeztető hangján. - Sipor előkészítette az uraság szobáját, épp ahogy az uraság szereti. Szívesen enne a fiatalúr és a barátja egy vízitormás szendvicset?

Sipor, szokása szerint, kivételes rendben tartotta a házat, és még arra is volt gondja, hogy feldíszítse azt az ünnepekre. Sajnos Sipor fogalma az ünnepiességről meglehetősen kimunkálatlan volt, így az eredmény különösképpen tetszett volna Zane-nek. A korábbi házimanók levágott fejain, melyeket a ház eredeti, tisztavérű gazdái a lépcsőfordulók falára akasztottak ki, fehér állszakáll díszelgett, és egy csúcsos, zöld sipka, hegyén csengettyűkkel.

- Sipor megbűvölte őket, hogy karácsonyi dalokat énekeljenek, úgy ám - magyarázta a manó Jamesnek és Ralphnak kissé sértődötten -, de az úrnő úgy

döntött, hogy az túl... ünnepies volna. Sipornak azért tetszett. – Úgy pislogott fel Jamesre, mintha az volna minden vágya, hogy engedélyt kapjon az éneklő manófejek visszaállítására. James biztosította, hogy csodálatosan leleményes volt, és mindenképpen beszél majd az anyjával az érdekében. Ahogy ezt kimondta, rájött, hogy valóban hajtja valamiféle morbid kíváncsiság, hogy akció közben lássa és hallja a daloló fejeket.

Lily és Albus az este nagy részében James és Ralph nyomában járt, és könyörgött, hogy a két fiú mutasson valamit a frissen tanult bűbájaik közül.

- Gyerünk, James! – követelte Albus. – Mutasd meg a lebegtetést! Lebegtesd Lilyt!

- Ne! – kiáltotta Lily. – Inkább Albust! Reptesd ki az ablakon!

- Mindketten nagyon jól tudjátok, hogy nem varázsolhatok a Roxforton kívül, vagy amint leszálok a vonatról – sóhajtotta James fáradtan. – Bajba kerülnék.

- Apa az aurorok főnöke, te buta. Talán még figyelmeztetést sem kapnál.

- Ez felelőtlenység – mondta James komolyan. – Ha idősebbek lesztek, majd megértitek.

- Nem is tudsz lebegtetni, ugye? – csúfolódott Albus. – James nem tud lebegtetni! Miféle varázsló vagy te? Az első kvibli a Potter családban. Anya bele fog halni a szégyenbe!

- Az égvilágon semmit nem változtál, ugyanolyan szurcsók vagy, mint eddig Albus-blablus.

- Ne hívj úgy!

- Hogy? Szurcsóknak, vagy Albus-blablusnak? – mosolygott James. – Tudtad, hogy tényleg Albus-blablus az igazi neved? Az áll a születési anyakönyvedben. A saját szememmel láttam.

- Albus-blablus! – énekelte Lily, s közben körbetáncolta a bátyját.

Albus Jamesre vetette magát, és a földre birkózta.

Valamivel később, mikor James és Ralph James hálósobája felé vették az irányt, elhaladtak egy függöny előtt, mely mögül álmos motyogás hallatszott.

- Ő az öreg Mrs. Black – magyarázta James. – Nincs ki mind a négy kereke. Mindig rikoizni kezd, ha meglát valamelyikünket, hogy megszentégtelenítjük az ősei házát, meg ilyenek. Apa és Neville mindent megpróbáltak, hogy leszedjék a vén bőreget, de jól odaragasztották. Még arra is gondoltak, hogy a fallal együtt vágják ki a portrét, de ez főfal. Ha kiszednék, lehet, hogy az egész felsőszint a fejünkre omlana. Ráadásul, bármilyen furcsának tűnik, Sipor eléggé ragaszkodik hozzá, mivel ő volt az eredeti gazdája. Szóval, azt hiszem, az öreglány már végképp a család részévé vált.

Ralph tétován bepillantott a függöny mögé, aztán összevonta a szemöldökét.

- Ő most tényleg... tévét néz?

- Pár éve vettük észre – vont vállat James. – Nyitva volt a bejárati ajtó, mert vettünk egy új kanapét. Míg mi a berakodással voltunk elfoglalva, az utca túloldalán megpillantott egy tévét az egyik ablakban, és hetek óta először, végre elhallgatott. Így aztán felbéreltünk egy varázsló művészt, aki kijött, és

festett neki egyet a képére. A vénség imádja a beszélgetős műsorokat. Azóta sokkal elviselhetőbb.

Ralph lassan visszaeresztette a függönyt a képre, épp mikor a mögött egy férfi azt kérdezte:

- És mikor vette észre, hogy a kutyája Tourette szindrómában szenved, Mrs. Drakemont?

Sipor bekészített egy kempingágyat Ralphnak James szobájába. A fiú ládája gondosan az ágy lábához volt állítva, a párnákon pedig egy-egy szalaggal átkötött fenyőtoboz hevert – feltehetően Sipor ötlete, mentalevél helyett.

- Ez valaha apa keresztapjának a szobája volt – mondta James álmatagon, mikor már mindketten elhelyezkedtek a takaróik alatt.

- Király – motyogta Ralph. – Nagy arc volt, vagy olyan flúgos, mint a vén boszorkány a festményen?

- Apa szerint az egyik legnagyobb arc. Majd szólj, hogy meséljünk róla. Több mint egy évtizedig körözték gyilkosságért.

Egy perc néma csönd következett, aztán Ralph hangja hallatszott a sötétben.

- Ti varázslók aztán tudjátok, hogyan hozzátok zavarba az embert. James elvigyorodott. Egy perc múlva már mindketten aludtak.

11. A HÁROM RELIKVIA

Az utazás és a megérkezés okozta kezdeti izgatottság elmúltával, a Grimmauld téri karácsonyi szünet kissé sivárnak tűnt. James mindenkinek bemutatta Ralphot, s a fiú nagyon hamar csak a házban gyülekező rengeteg barát és családtag egyike lett. A karácsony előtti szerdán Ron bácsi és Hermione néni is megérkeztek gyerekeikkel, Hugóval és Rose-zal. Nem sokkal utánuk futott be Bill bácsi és Fleur néni, Victoire szülei. James mindegyiküket szerette, s noha a ház kezdett kicsit zsúfolt lenni, nagyon örült neki, hogy az egész szünet idejére maradnak.

- Még jó, hogy anya és apa idén Charlie-éknál vannak – jegyezte meg Ron, miközben felfelé caplatott a lépcsőn a csomagjaikkal a harmadik emeleten lévő szobájuk felé. – Ez a hely sokkal kisebbnek tűnik, mint kölyökkorunkban.

- Pedig csak te lettél nagyobb, Ron – felelte Hermione, és szeretettel megpaskolta a férfi pocakját. – Te aztán igazán nem panaszkodhatsz.

- Nem panaszkodom. Legalább van szobánk. Ha Percy is eljött volna, neki Sipor mellett kellett volna megágyazni.

James és Ralph, kiegészülve James testvéreivel és unokatestvéreivel, a napok nagy részét a tűz mellett töltötték, és Ron bácsival sakkoztak, esetleg a közeli utcákat rótták Ginny vagy Hermione néni oldalán, hogy az utolsó ajándékokat is beszerezzék szentestére. Fleur és Bill James és Ralph segítségét kérték a legszebb karácsonyfa kiválasztásában és hazaszállításában, amely ugyan gyönyörűen festett odakint, ám mire becibálták az előszoba kétharmadáig, a tömött ágak jócskán megritkultak.

- Kár, pedig olyan szép volt - sóhajtotta Bill, majd előhúzta a pálcáját, és a fára szegezte. - Reducio!

A fa feleakkorára zsugorodott, de a szélessége megmaradt, így már inkább látszott egy nagy karácsonybokornak. Ralph, James, Rose és Victoire a szenteste előtti napot pattogatott kukorica-fűzéssel, a fa feldíszítésével és ajándécsomagolással töltötték. Este Hermione a ház összes lakóját összerelte, és felvetette, hogy menjenek betlehemezni, azonban ez az ötlet se Ronnak, se Harrynek nem igazán nyerte el a tetszését.

- Ugyan már, Hermione, hadd lazítsunk - mondta Harry lehuppanva egy a kandalló előtt álló karosszékre. - Egész nap talpon voltunk.

- Igen - kontrázott Ron. - Csak most kezdődnek az ünnepek. Még egy percet sem tudtunk pihenni.

- Ronald Weasley, emeld meg a hátsód, és bújj bele a kabátodba meg a sapkádba! - felelte Hermione, férje ölébe hajítva az említett ruhadarabokat. - Évente csupán egyszer van együtt az egész család, és nem hagyom, hogy te egész este csak ücsörögj, mint otthon. Különben is - tette hozzá vadul -, te is azt mondtad idefele, hogy a betlehemezés jó móka lehet.

- Az még az előtt volt, hogy tudtam volna, komolyan gondolod a dolgot - motyogta Ron, de azért feltápáskodott, és belebújt a kabátjába.

- Te is - mosolygott Ginny, és megragadva Harry kezét, felhúzta őt a székből. - Holnap akár egész nap henyelhetsz, ha akarsz, de ma este szórakozni fogunk, ha tetszik, ha nem.

Harry morgolódott, de hagyta, hogy Ginny ráadja a kabátját. Miközben a sálat dobta férje nyakába, az asszony játékosan Harry bordái közé bökött. Ron és Harry legnagyobb bosszúságára, Bill alig várta, hogy induljanak. Éppen szívére tett kézzel skálázott, mikor találtak vele az előszobában. A lányához hasonlóan sugárzó szépen felöltözött Fleur imádattal figyelte párját. Ahogy az ajtó fele tartottak, James hallotta, amint Ron bácsi odasúgja az apjának:

- Esküszöm, legalább annyira a mi bosszantásunkra csinálja, mint hogy őt lenyűgözze.

Az éjszaka olyannyira tökéletes és végletekig karácsonyi volt, hogy Jamesnek az is megfordult a fejében, talán az anyja és Hermione néni felelősek érte valahogy. Hatalmas hópelyhek szállingóztak, eltompítva a város távoli zajait, és jótékony, szikrázó fehér leplet borítva a mocskos falakra és járdákra. Hermione kottákat osztott ki, utána pedig mindenkit elrendezett, hogy a fiatalabbak és alacsonyabbak álljanak előre, az idősebbek és magasabbak pedig hátrébb.

- Ha anya már nem élne - mormolta oda Ron Harrynek -, komolyan fontolóra venném, hogy talán Hermionében született újjá.

Egy rövid próbát követően Hermionének Teddel támadt problémája, mivel az állandóan átírta a szöveget, és a saját verzióját dalolta, Albus és Hugo legnagyobb örömére. Végül, miután mindennel elégedett lett, Hermione körbevezette az énekkart a Grimmauld tér körüli utcákon, becsengetett néhány házba, és vezényelte a kórust. A legtöbb mugli, aki ajtót nyitott, feszült élvezettel hallgatta végig a dalokat. Egy idős férfi, hatalmas

hallószerkezettel a fülében rájuk ripakodott, hogy nem támogat semmiféle jótékonyági szervezetet, leszámítva a Hortense Otthont, vadonéló nagymacskáknak, aztán becsapta az ajtót az orruk előtt.

- Akkor McGalagony tartozik neki egy képeslappal – vélekedett Ted.

James Ralph felé intett, mielőtt az megszólalhatott volna.

- Animágus. Majd később elmagyarázom.

Karácsony reggele szikrázó napsütéssel köszöntött rájuk, mely homályos árnyjátékot varázsolt a hóval befedett ablakokra. Ralph és James reggelizni indultak, mikor a lépcsőn összefutottak Albusszal és Rose-zal.

- Értelmetlen – állította meg őket Rose gyászos hangon. – Anya azt mondta, hogy mindenkit lecrucióz, aki megpróbálja kibontani az ajándékát reggeli előtt.

James nagyokat pislogott.

- Hermione néni ilyesmit mondott?

- Hát, nem pont ezekkel a szavakkal – ismerte be Albus. – De elég szúrós hangulatban van, mióta rajtakapott minket, amint George bácsi egyik röntgenszemüvegével próbáltuk kideríteni, mi van a dobozokban. Hermione néni úgy festett, mint aki legszívesebben dementorok elé vetné őt. Ijesztő volt.

- Itt van George bácsi? – rikkantotta James, és hármásával szedve a fokokat letrappolt a lépcsőn. – De jó!

- Ja, de elhozta Katie Bellt is – morogta Albus, a tőle telhető legnagyobb gúnnyal ejtve ki a lány nevét. Albus nem igazán szívlelte Katie Bellt, ahogy nem igazán szívlelt senkit sem, aki változtatni akart George Weasley bolondos agglégénységén.

Mikor James és Ralph befordultak a sarkon a konyha felé, fülüket megütötte George hangja.

- Épp az efféle reklámok tették lehetővé, hogy a dupla W mára két bolttal is büszkélkedhet, és a varázsvilág vezető viccboltjává nőtte ki magát. Nem hagyhatsz ki egy olyan üzleti fogást, mint egy vita élő közvetítése. A minél nagyobb látványosság a lényeg.

A hosszú, barna hajú, vonzó Katie Bell teáját kevergetve elmosolyodott.

- Hallanod kellett volna, hogyan írta le az egészet Myron Madrigal a rádióban.

Ted összevonta a szemöldökét, ám aztán győzött benne a kíváncsiság.

- Mít mondott?

- Azt, hogy „egy szegényes ízlés gyermek megvalósítása” – mondta George büszkén, és narancslevét koccintásra emelte.

- Gyönyörű! – vigyorodott el Ted, és poharát George-éhoz érintette.

- James, örülök, hogy látlak! – kiáltott fel George, letette italát az asztalra, és megütögette a székét maga mellett. – Ül le, és mesélj, hogy bánik veled a jó öreg alma mater?

- Jól – felelte James, majd leült, és elvett egy szelet pirítóst. – George, ő a barátom, Ralph.

- Ó, már mindent tudunk rólad, úgy bizony – hajolt közelebb Ralphhoz George, és mutatójával megütögette az orra oldalát. – A belső ember, mi?

Beszivárogtál a mardekáros háborús gépezet nyálkás belsejébe. Bizonyára kémkedsz és szabotálsz, amennyit csak tudsz.

Ralph a szemét forgatva pillantott Ted felé.

- Nem mondtam neki semmit - emelte fel kezét Ted védekezően. - Épp csak megemlítettem neki, hogy a B csapatban voltál, mikor útjára indítottuk a mi kis meglepetéscsomagunkat. A többire magától jött rá, mikor megtudta, hogy te is itt vagy.

- Hát - szólt feszengve Ralph. - Nem igazán úgy volt. Csak egy gyerek vagyok.

- Sose becsüld alá azt, amit egy gyerek véghez vihet, Ralphie - mondta George komolyan.

- Így van - biccentett Katie. - George és a bátyja, Fred érdeme az iskola történelmének legnagyobb rendbontása, s mindezt Rettenetes Umbridge rémuralma alatt.

- Ahogy már említettem, a látványosság a lényeg - mondta George.

- Plusz egy kis bosszúvágy - mosolygott Katie.

- Hogy feltételezhetsz rólam ilyesmit?

Ralph és James összenéztek.

James, Ralph, Ted és George fejezték be utoljára a reggelit. A fiatalabb testvérek és unokatestvérek jóformán kirugdosták őket a konyhából, hogy végre a ház összes lakója együtt legyen az ajándékbontáshoz.

- Nem próbáltad ki, amit javasoltam? - nevetett George, miközben Albus a különszoba felé vonszolta, ahol megejtették az eseményt. - Nem nyitottad ki az éjszaka közepén a csomagokat, utána pedig csomagoltad vissza őket egy egyszerű reparóval?

- *Próbáltam!* - felelte Albus nyomatékosan. - Elcsórtam James pálcáját, és egy sütis dobozon kísérleteztem, de nem működött! Csupa piszok lett minden. Épp az imént kaptam miatta anyától.

- Elcsórtad a pálcámat? - kiáltotta James, és Albus után vetette magát. - Tőlem is kapsz mindjárt! Add vissza!

Albus kiabálva rohant el, nyomában Jamesszel.

A következő percekben annyi kiáltozásban és papírtépésben volt része, hogy James akaratlanul is arra gondolt, a Grimmauld téri karácsony nem sokban különbözik attól, amit Zane mondott az Államokról, bicegócokról, meg a többiről. Mikor a fiatalabb Weasleyk és Potterek már mind kinyitották az ajándékaikat, és sietve távoztak, hogy kiélvezzék őket, a többi csomag valamivel nyugodtabb körülmények között került átadásra. Harry egy vadonatúj üstöt vett Ginnynek, amit az asszony hosszú percekig bámult üres tekintettel a kibontás után.

- Ez egy varázskondér - magyarázta a férfi kissé mentegetőzve. - Egy pillanat alatt kész van benne a vacsi! Csak reggelente beledobálod, amit éppen találsz a hűtőben, vagy a kamrában, teljesen mindegy, mit, és a nap folyamán a varázskondér kitalálja, milyen étel lenne a legjobb belőlük, és elkészíti. Este mind hazajövünk, és voilá, meglepetés kaja. Tökéletes egy dolgozó anyukának.

- Legalábbis ezt írták a táblán a Tristan's és Tupperworth'snál - tette hozzá Ron vigyorogva, amit Harry egy tockossal jutalmazott.

- Ahonnán én jövök - jegyezte meg Fleur -, ott elég nágy tiszteletlenség egy férfitől, há konyhái eszközt vesz ajándékbá.

- Csak azért, mert ahonnan te jössz, drágám - felelte Bill kedvesen -, ott általában a férfiak főznek.

- Ó, nyisd már ki inkább a következőt - szólta Harry bosszúsan.

Mint kiderült, Ginny következő ajándéka egy pár sziréngyöngy fülbevaló volt, ami sokkal nagyobb sikert aratott. Ginny egyszerre tűnt zavarodottnak és elragadtatottnak.

- Harry! Hogy fizetted ezeket ki? Sziréngyöngy! Sosem gondoltam volna...!

- Szemében örömkönyvek csillogtak.

- Csak tedd fel - mosolygott Harry. - Ha attól jobban érzed magad, hamisak. Leprikógyöngy. Ajándékba adták a varázskondér mellé.

- Dehogy adták - mosolygott az asszony, és megcsókolta őt.

Ron egy kis üveg, de láthatóan méregdrága, *Bűbájos szeszélyek* fantázianevétű parfümöt ajándékozott Hermionénak, aminek az asszony nagyon örült. Ginny és Hermione közösen vásároltak férjeiknek jegyeket a Kviddics Világkupára.

- Tudtuk, hogy szívesen elmentetek volna legutóbb is - mondta Hermione, miközben Harry és Ron boldogan gratulált egymásnak -, de sosem jutottatok addig, hogy megvásároljátok a jegyeket. Nyolcat vettünk, így ha akarjátok, elvihetitek a gyerekeket. Biztosan imádnák. Meg persze a feleségeiteket, ha úgy tetszik. Rajtatok múlik.

Azonban, mire az utolsó szavakat is kimondta, Harry és Ron vitába bonyolódott azt illetően, hogy vajon melyik csapatok jutnak be a kupára, így szinte semmit nem hallottak.

Jamesen volt a sor, s ahogy kibontotta ajándékát, meglepve látta, hogy egy új seprű az.

- Húha! - lehelte. - Egy Mennykőcsapás! Anya, apa, vettetek nekem egy Mennykőcsapást?

- Hát - kezdte Harry lassan -, tudom, hogy gondjaid voltak az elején a repüléssel, de beszéltem Zane barátoddal, és ő azt mondta, egyre jobb vagy benne. Arra gondoltam, talán szívesebben gyakorolnál a saját seprűdön. Azok az iskolai seprűk túl öregek. Lassúak, nehezen lehet kezelni őket, az irányításról meg ne is beszéljünk. Próbáld ki ezt, és látni fogod, miről beszélek!

- Persze, ha nem kell - ajánlotta George -, nyugodtan elcserélheted Teddel. Az ő régi Nimbusza ugyan lassú, mint egy futóféreg, de már igazi, antik darabnak számít.

Ted galacsinná gyúrt egy darab csomagolópapírt, és fejen dobta vele George-ot. James kicsit sajnálta Ralphot, amiért azóta nem hallott az apja felől, mióta az megüzente, hogy úton lesz az ünnepek alatt. Mikor megemlítette, Ralph csak vállat vont, és azt felelte, az apja talán az iskolába küldte a karácsonyi ajándékát. Mindketten meglepődtek, mikor Ginny egy kis, szépen becsomagolt ajándékot nyújtott át Ralphnak.

- Nem sok - mosolygott Ginny -, de úgy gondoltuk, tetszeni fog.

Ralph kibontotta a csomagot, és belenézett. Egy számárfüles és rossz állapotban lévő könyv volt, a borítón lévő szavakat szinte olvashatatlaná koptatta az idő. *Bájtaltan haladóknak*, állt rajta.

- Egy nagyszerű mardekárosé volt, amilyen te is leszel, ehhez kétség sem férhet – mondta Harry. – Azt hittem, rég elveszett, de pár hete ismét rátaláltam. Fogalmam sem volt, mit kezdjek vele, amíg fel nem bukkantál itt. Akkor aztán világossá vált, hogy a tiéd kell legyen. Viszont ne hagyj, hogy Lumpsluck professzor meglássa. Csak... fogódzónak használd!

Ralph óvatosan végigpörgette a régi könyv lapjait. A margók telis-tele voltak kézzel írott széljegyzetekkel és rajzokkal.

- Ki írta bele ezt a csomó dolgot?

- Nem igazán számít – somolygott Harry. – Nem ismered. Csak vigyázz rá, és légy óvatos, hogyan használsz belőle pár dolgot. Néha egy kicsit... cseles tud lenni. Viszont úgy gondolom, egy jó mardekáros kezében a helye. Boldog karácsonyt, Ralph!

Ralph megköszönte Harrynek és Ginnynek, bár kicsit zavarodott volt a rá és a könyvre szegeződő komoly pillantásoktól. Úgy vette észre, a titokzatos könyvnek meglehetősen nagy az érzelmi értéke. Becsomagolta egy darab vászonba, amit Ginnytól kapott, és a ládája aljára rejtette.

Jamesszel madarat lehetett volna fogatni, mikor aznap délután Neville és Luna Lovegood toppant be az egykori főhadiszállásra. Azok ketten már hónapok óta nem találkoztak, de James hallotta, amint az anyja azt mondja Andromeda Tonksnak, hogy „ennek sose lesz vége”. Jamesnek fogalma sem volt, az anyja honnan tudhat ilyesmiket, de sosem kételkedett volna a szavában. Ami Jamest illette, szerinte Neville és Luna inkább két testvérre hasonlítottak, mint egy párra.

Vacsora után Weasley nagymama bukkant fel a kandallóban, és mindenkinek kellemes ünnepeket kívánt.

- Minden varázslatos itt Charlie-nál – mondta a tűzrostély túloldaláról. – Prága pedig egyenesen mesés. Viszont jobb volna, ha beszélhetek apáttal, fiúkkal. Beleszeretett az itteni mugli építészetbe, és még maradni akar pár hétig. Olyan kiismerhetetlen, mióta nyugdíjba ment a minisztériumból. Ó, olyan nehéz, hogy így szétszóródtatok. Hogyan tarthatnám így szemmel az összes unokámat?

- Hogy vannak Charlie, Claire és a gyerekek, Molly? – kérdezte Hermione, óvatosan kellemesebb témákra terelve a beszélgetést.

- Jól, jól, habár Charlie időnként még mindig magával viszi a kis Haroldot és Julest a munkába. Hogy hogyan nincsenek lidérces álmai azoknak a gyerekeknek attól a rengeteg szörnyetegtől, nem is értem.

James, aki egyszer-kétszer már találkozott két unokaöccsével, Harolddal és Julesszal, azon a véleményen volt, hogy valószínűleg inkább a sárkányoknak vannak rémálmai az ilyen apa-fiú munkanapokat követően.

Valamivel később, mikor már jócskán benne jártak az éjszakában, és a ház lakói lassan lefekvéshez készülődtek, James és Ralph a tűz mellett telepedtek le, és Luna Lovegoodot hallgatták, aki a felföldi hegyekben töltött legutóbbi

kutatóexpedíciójáról mesélt nekik, ahol egy Morgacsardi Gulubánc kolóniát remélt megtalálni.

- Még mindig nem találtam rájuk - mondta -, de rengeteg nyomot és csapást fedeztem fel, amik tőlük származnak. Az étrendjük majdnem teljes egészében hengegényekre és fügeszekre szorítkozik, így elég könnyen azonosíthatók a trágyájuk szagából. Olyan, mint a borsmenta, egyáltalán nem kellemetlen.

- Morgócsorda... gülüránc? - próbálta Ralph elismételni a lények nevét.

- Majdnem - mosolygott Luna kedvesen. - Egyfajta röpképtelen ragadozó, a hippogriffek és oktogátorok távoli rokona. Kiöntöttem az egyik lábnyomot és hoztam mintát a hátrahagyott széketükből is. Meg akarjátok szagolni?

- Luna - szólt James, és bizalmaskodva előre hajolt, lehalkítva hangját. - Kérdezhetünk valamit? Nem hiszem, hogy máshoz fordulhatnánk.

- Az olyan dolgokra szakosodtam, amiről mások általában nem tudnak - felelte Luna szelíden.

- Úgy értettem, hogy szeretném titokban tartani.

- Ó - Luna arca továbbra is nyugodt maradt. James várt, de Luna csupán illedelmes mosollyal az arcán meredt rá. Eszébe jutott, hogy Lunának egész egyéni stílusa van, ha valaki szóba elegyedik vele. Úgy döntött, folytatja.

- Most nem a gulubáncokról, szapirttyókról, meg ilyenekről volna szó. Jobb lett volna az apádat megkérdezni, ha itt lehetne, de te is biztosan tudsz majd felelni. Mit tudsz nekünk mondani... Austramadduxról és Merlinus Ambrosiusról?

Luna volt az egyetlen James ismerősei közül, akit az égvilágon semmivel nem lehetett kiközösíteni. Ő csak a tüzet bámulta, és beszélni kezdett.

- Ááá, igen, nem igazán a szakterületem. Viszont az apám egész életében rajongott ezért a témáért. Austramaddux egy történész volt, aki papírra rögzítette Merlinus utolsó napjait, és - természetesen - a megjósolt visszatérését. Tudjátok, évszázadokon keresztül rengeteg elmélet és bonyodalom született ebből.

- Igen - felelte James. - Tudjuk. Olvastunk róla és a jóslatról. Amire igazán kíváncsiak vagyunk, az a visszatérés módja. Hogy történik?

Luna töprengő arcot vágott.

- Kár, hogy nincs itt apa. Ő napokig képes lett volna mesélni nektek. Ami azt illeti, egyszer, egy belfasti összejövetelen, amit az alternatív varázslapok és rádióállomások vezetőinek rendeztek, ez valóban megtörtént. Ha jól emlékszem, a Merlinus összeesküvések jelentőségéről és elméleti lehetőségeiről beszélt. Három és fél napig tartott, mikor is elaludt a pódiumon. Habár, ha engem kérdeztek, szerintem már jóval korábban álomba merült, hogy bárki is észrevette volna. Menthetetlen alvabeszélő. A beszédei javát hálóingben tartotta. Azt hitték, a különcsége miatt, de szerintem csak összekötötte a kellemest a hasznossal. - Szeretetteljes sóhajt hallatott.

James tudta, hogy George, vagy ami még rosszabb, a szülei bármelyik pillanatban beléphetnek a szobába.

- Mit mondott róla, Luna? Szerinte elképzelhető volt Merlin visszatérése?

- Ó, nagyon is. Több száz elmélet született róla. Remélte, hogy megéri a napot, mikor megtörténik, habár nem teljesen volt biztos benne, hogy Merlinus a jó varázslók közé tartozik. A Hírverőben egy egész cikksorozatot szentelt a három relikviának, és száz galleont ajánlott annak, aki hiteles bizonyítékkal szolgál a hollétükről illetően.

James igyekezett nem közbevágni, de nem tudta magát türtőztetni.

- Mi az a három relikvia?

- Ó – tátotta el a száját Luna. – Azt hittem, olvastatok a visszatérésről.

- Olvastunk – vette át a szót Ralph. – De nem igazán tértek ki a részletekre. Csak annyit mondtak, hogy Merlin elhagyta az emberek világát, és visszatér, ha elérkezik az idő, vagy valami ilyesmi.

- Á, na igen, ez a lényeg, nem igaz? – szölt Luna szelíden. – A relikviák határozzák meg, hogy mikor érkezik el az idő. Merlin három tulajdona: a trónja, a köpenye és a botja. Mindhármát Austramadduxra bízta. A jóslat szerint, mikor mindegyik relikviát egy helyre, az, úgy nevezett, Ősök udvarába viszik, Merlinus ismét megjelenik, hogy visszavegye, ami az övé.

Jamesnek elakadt a lélegzete. Az *Ősök udvara*, gondolta, ahogy eszébe jutott a titokzatos sziget kapuján lévő felirat. A szíve olyan erővel dörömbölt a mellkasában, hogy biztos volt benne, Luna is hallja. Ahogy megszólalt, próbálta leplezni izgalmát, és csupán általános kíváncsiságot mutatni.

- És mi lett Merlin relikviáival?

- Senki sem tudja biztosra – felelte Luna légies könnyedséggel –, de az apám kidolgozott pár egész pontos elméletet. A legenda szerint Merlin fekete, szertartásos köpenye különleges eljárással készült, ami lehetővé tette, hogy örökké fennmaradjon. Állítólag ebbe tekerték be a varázsvilág első királyának, Kreagle-nek a holttestét, hogy megóvják az elmúlástól. Sajnos senki nem tudja, hová temették Kreagle-t, a titok sírba szállt a titokgazdákkal. – Ralph alig láthatóan összerándult, ahogy Luna folytatta. – Merlin tanácsadói trónja mugli királyról királyra szállt, és mindig készen állt a varázsló visszatértére, míg el nem vészett az idő ködében. Vannak, akik úgy gondolják, hogy a tizenhatodik században egy varázslókirály kaparintotta meg, és manapság a Mágiaügyi Minisztériumban őrzik valahol a Rejtélyek terme végtelen sok páncéltermének egyikében. Végül – mondta Luna enyhén hunyorogva, miközben próbálta visszaidézni az emlékeket –, ott van Merlin legnagyobb erejű relikviája, a bot. Akkoriban a varázslók inkább botot használtak, mint pálcát. Hosszú botokat, amik sokszor majdnem olyan nagyok voltak, mint a gazdáik. Merlinét egy ritka, beszélő fafajtából, az ujjfából faragták. Úgy tartják, még ma is szóra tudná bírni a botját, és az a driád hangján szólna, akitől Merlin a botot kapta. Austramaddux azt magánál tartotta, mondván, ő lesz az egyedüli őrzője, míg Merlin vissza nem tér. Elrejtette, és a rejték hely holléte a sírba szállt vele.

- Húha – lehelte Ralph.

- De – szölt James –, tegyük fel, hogy valaki mindhárom relikviát megszerzi. Hol van az Ősök udvara?

- Ezt sem tudja senki - felelte Luna. - Austramaddux úgy beszél róla, mintha úgy vélné, az olvasó tudja, mi az, mintha valamiféle közismert hely volna. Az ő idejében talán az is volt, de mostanra feledésbe merült.

- És az apád hitt benne, hogy Merlinus visszatérhet? Úgy gondolta, hogy megtörténhet? - erősködött James.

Luna arca most először komolyodott el, ahogy James szemébe nézett.

- Az apám sok mindenben hitt, James, amelyek közül nem egy badarságnak bizonyult. Hitt Merlinus visszatérésében. De hitt a nargli szemölcs gyógyító hatásában, a kellemes lehelet forrásában és egy teljes, a föld alatt élő civilizációban is, amelyet mordmunknak nevezett félemberek népesítenek be. Más szavakkal, csak mert az apám hitt benne, az nem teszi rögtön igazzá a dolgot.

- Igen, tudom - vágta rá James zavartan.

- Egy varázsló sem lehet úrrá a halálon - folytatta Luna. - Vannak páran, akik egy ideig ki tudják játszani bizonyos szertartásokkal, amelyek a kreatívától a megkérdőjelezhetetlenül gonoszra terjednek. De egy varázsló sincs a történelemben, aki belekóstolt volna a halálba, utána pedig visszatért, hogy meséljen róla. Ez a halandóság törvénye. Egy élet, egy halál.

James biccentett, de már alig hallotta Luna szavait. Fejében vadul kergették egymást a gondolatok. Végül Ginny sétált be a helyiségbe, és ágyba küldte a fiúkat.

- Szóval, mit gondolsz? - kérdezte Ralph, miközben elhaladtak Mrs. Black lefüggönyözött portréja előtt, és felkaptattak a lépcsőn. - Még mindig hiszel a nagy Merlin összeesküvésben?

- De még mennyire - vágta rá James. - Emlékszel az első sötét varázslatok kivédése óránkra? Amikor Jackson professzor és Franklyn professzor beszélgettek valamiről. Mindketten a terem elejében álltak, aztán a vudukirálynő bekukkantott, és emlékeztette Jacksont, hogy az osztálya várja. Emlékszel?

- Igen.

- Biztos láttad már Jacksonnál azt a táskát, amit mindenhol magával cipel, ugye? Belenéztem. Kicsit kinyílt, alig fél méterre tőlem. Valamiféle fekete ruhaanyag volt benne. Mikor Jackson észrevette, hogy odanézek, úgy meredt rám, mint aki mindjárt keresztben nyel le.

James kinyitotta a szobája ajtaját, mindketten beléptek, Ralph pedig levetette magát az ágyára.

- És? Nem igazán értem.

- Emlékszel még, mit meséltem arról az éjszakáról, mikor elrejtőztem a láthatatlanná tévő köpeny alá, és követtem apát és Franklyn professzort? Franklyn figyelmeztette apát, hogy tartsa a szemét Jackson professzoron. Azt mondta, Jacksonnak köze van az egész aurorellenes propagandához. Még mindig nem érted?

Ralph összevonta a szemöldökét, és hosszasan töprengett.

- Nem is tudom. Képtelen vagyok elhinni, hogy Jackson professzor részese lenne egy összeesküvésnek, ami háborút akar indítani a muglik ellen. Durva fickó, de jó fejnek tűnik.

- Én is így voltam veled, de Ralph, tudod, hogy szerintem mi volt az abban a táskában? Az egyik relikvia! Szerintem az Merlin köpenye! Biztos helyen tartja, amíg meg nem szerzi a többi relikviát.

Ralph szeme tágra nyílt.

- Nem! - súgta halkán. - Kizárt! Mármint, Jackson professzor...

- És még nincs vége - mondta James, majd belekotort a hátizsákjába. - Vess erre egy pillantást!

Előhúzta az összehajtogatott Reggeli Prófétát, amit még Zane-től kapott, és amelynek címlapján a Harry Potter látogatása elleni demonstrációról cikkeztek.

- Egész idő alatt itt volt a táskám alján, és mostanra totál kiment a fejemből, hogy miért is tartottam meg, de nézd csak a hátoldalát! - James a cikke bökött, ami a Mágiaügyi Minisztériumba való betörésről szólt, valamint a megátkozott tolvajokról, akik végül, látszólag, semmit nem vittek el. Ralph lassan átrágtta magát az egész irományon, aztán hatalmas szemeket meresztve felpillantott Jamesre.

- Azt írja, az egyik hely, ahová betörtek, a Rejtélyek terme - szólt. - Gondolod, hogy ezek a fickók Merlin trónját keresték?

- Lehetséges - bólintott James töprengve. - De nem hiszem. Szerintem csak bűnbaknak kellett. A cikk szerint korábban egyikük sem követett el semmi komolyabbat, igaz? Egyedül nem jutottak volna be a minisztériumba. Ők csak elterelésnek kellett, hogy csináljanak egy kis felfordulást, amíg valaki más megszerezte a trónt.

- De itt azt írják, hogy semmi sem tűnt el - pillantott a cikke Ralph.

- Ha tudnak is róla, úgysem ismernék be, hogy elvitték Merlin trónját - vont vállat James. - Gondolj csak bele, mekkora pánik lenne belőle, ha kiderülne, hogy eltűnt egy fekete mágiai kellék, amivel több évszázad után a sötét varázslók visszahozhatják Merlint. Meg aztán - tette hozzá Luna történetén rágódva -, ha tényleg a tizenhatodik század óta a Rejtélyek termének széfjében tárolták, talán már nincs is olyan, aki emlékezne rá. Honnan is tudhatnák, hogy eltűnt valami? Elvégre Luna azt mondta, „a végtelen sok páncélterem egyikében” van, nem?

- Tehát - mondta Ralph még mindig az újságcikket fürkészve -, valaki felbérelt három tolvajt, hogy törjenek be és fordítsák fel a helyet, míg az igazi betörők csakis Merlin trónjával foglalkoztak. Aztán az igaziak megátkozták ezeket a fickókat, hogy ne beszélhessenek, és aztán feladták őket. Igaz? Cseles. De van még valami: hová rejthet el az ember egy olyan tárgyat, mint Merlin trónja? Nem úgy van, hogy a mágikus tárgyak, főleg a sötét fajtából valók, könnyen észrevehető nyomot hagynak? Az apád meg az aurorjai biztosan kiszúrták volna valahogy, nem?

- Igen - bólintott rá James kétkedően. - Biztosan valahol jó távol a civilizációtól rejtették el, vagy egy rakás kiábrándító és titokvédelmi bűbájt szórtak rá. Eleget, hogy ne tűnjön fel egy egyszerű boszorkánynak vagy varázslónak. Olyan helyre volt szükségük, ami jól védett és szupertitkos, mint... - Hirtelen elhallgatott, ahogy agyában kigyúlt a felismerés fénye. Eltátotta száját, szemét pedig egyre szélesebbre tárta.

- Mi van? – kérdezte végül Ralph. James egy pillanatig némán meredt rá, aztán kikapta a kezéből az újságot, megfordította, és a címlapra meredt.

- Ez az! – súgta alig hallhatóan. – Nézd! A betörés egy nappal az előtt történt, hogy megérkeztünk volna az iskolába. Emlékszel, mikor az első este átvágtunk a tavon a csónakokban? Láttam valakit egy másik csónakban a parton!

- Tényleg – bólintott Ralph lassan, hunyorogva. – Emlékszem. Másnap, mikor megérkeztek az amerikaiak, és megláttad Madame Delacroix-t, azt hitted, ő volt az. Akkor azt gondoltam, elment az eszed.

James elengedte a füle mellett a megjegyzést, és folytatta.

- Később úgy voltam veled, hogy nem lehetett ő, mivel a nő, akit a tavon láttam, sokkal fiatalabb volt. Mindazonáltal hátborzongató volt a hasonlóság. Viszont tudod, hogy hol láttam a csónakot? Arrafelé, ahol én és Zane rátaláltunk a Szigetre! A Barlangmenedékre! Végül lehet, hogy mégis Madame Delacroix volt az.

- Hogyan? – kérdezte Ralph. – Ő csak másnap érkezett.

James elmagyarázta Ralphnak, hogy mit mondott Franklyn professzor Madame Delacroix-ról az Alma Aleron szállásán tartott vacsorán.

- A hasonmása volt – vonta le a végső következtetést. – Kivetítette magát a tóra, a Szigethez, a képességgel, amiről Franklyn mesélt. Nem csoda, hogy annyira bedühödött, mikor lelepleződött, hogy bárhová ki tudja vetíteni egy fiatalabb kiadását.

Úgy tűnt, Ralphot még mindig nem sikerült teljesen meggyőzni.

- De miért? Miért hajókázott fel-alá a tavon?

- Hát nem érted? – fakadt ki James, de közben próbálta visszafogni hangját. – Bárki is lopta el Merlin trónját, szüksége volt egy olyan biztonságos és titkos rejtekhelyre, ahol senki sem érzi meg a kisugárzását. Mi más lenne jobb hely, mint a Roxfort birtoka? Miért készítené bárki is egy szupererős rejtekhelyet, ha már van egy, és különben is oda kellene később szállítani a holmikat? Madame Delacroix előre küldte a hasonmását a szigetre, hogy oda vigye az ellopott trónt. A Roxfort udvarán rejtette el, a Szigeten. A tiltott rengeteg egyébként is annyira telve van mágiával, hogy a trónból sugárzó valószínűleg elveszik a többi között. Biztosan a Barlangmenedékben rejtették el!

Ralph szótlánul meredt Jamesre, ajkát harapdálta, és szeme, ha lehet, még nagyobbra nyílt, mint korábban. Végül felsóhajtott.

- Hű, a legdurvább, hogy ennek még értelme is van. Szóval, szerinted Delacroix összedolgozik Jacksonnal?

- Így vagy úgy, de együtt vannak – biccentett James.

- Ez bűzlik – mondta Ralph határozottan. – Pedig már pont kezdtem megkedvelni Jackson professzort. De, különben, ez nem olyan nagy dolog. Luna szerint lehetetlen visszahozni Merlint. A szavaiból úgy tűnt, hogy aki megpróbálja, annak nincs ki mind a négy kereke. Ha egyszer meghaltál, úgy is maradsz. Miért nem hagyjuk Delacroix-t és Jacksont, hogy kijátszadják magukat?

James megrázta a fejét.

- Delacroix-ról nem tudok, de Jackson professzor okosabb ennél. Elvégre technomanciát tanít, nem? Ő nem dőlne be holmi ostoba cselszövésnek, hacsak nem bízna a sikerben. Emellett, mindenki úgy beszél Merlinről, mint aki meghalt. De Austramaddux ilyesmit sosem mondott, mindössze azt, hogy „elhagyta az emberek világát”.

Ralph vállat vont.

- Tök mindegy, az egész egy nagy humbugnak tűnik. – Hanyatt feküdt az ágyán.

- Ugyan már, Ralph! – szólt James megdobva barátját az újsággal. – Vissza akarják hozni Merlint, hogy háborút kezdjenek a muglik ellen! Csak mi állíthatjuk meg őket!

Ralph az oldalára gördült, és összevont szemöldökkel fürkészte James arcát.

- Hogy érted? Az apád a főauror. Ha tényleg ennyire aggaszt a dolog, beszélj vele! Az ő dolga megakadályozni az ilyesmiket, nem? Mi mégis mit tehetnénk?

- Megpróbálhatjuk megállítani őket! – vágta rá James elkeseredetten. – Senki sem hinne nekünk, ha elmondanánk. Meg kell próbálnunk egyedül megszerezni a relikviákat. Ha az megvan, lesz bizonyítékunk!

Ralph továbbra sem vette le pillantását Jamesről. Egy perc néma csönd után megszólalt.

- Nem gondolod, hogy egy kicsit felfújod a dolgot? Megértem, hogy követni akarod az apád által kitaposott ösvényt, meg minden, próbálsz megmenteni a világot, hogy hőssé válj, de...

- Fogd be, Ralph! – csattant fel James hirtelen bedühödve. – Fogalmad sincs, hogy miről beszélsz.

Ralph visszafeküdt a hátára.

- Oké, igazad van. Bocs.

James tudta, hogy a korábbi veszekedésük óta Ralph kínosan ügyel arra, nehogy valami olyasmit mondjon, amivel kiújíthatja a vitát.

- Jól van – ismerte be James. – Tudom, miért mondod. De ez most más. Tényleg nem próbálok olyan lenni, mint az apám. Lehet, hogy valóban nem lehet visszahozni Merlint. De akkor is, ezek a Haladó elemesek rosszban sántikálnak. Ha be tudjuk bizonyítani, hogy háborút akarnak indítani, legalább kiiktathatjuk őket, nem? Ha képesek vagyunk rá, szerintem kutya kötelességünk megmenteni. Egyetértesz?

Ralph Jamesre vigyorgott.

- Persze. Mi a jó abban, hogy varázsló vagy, ha nem indulhatsz küldetésre a világ megmentéséért?

James a plafonra emelte tekintetét.

- Pofa be és inkább aludj, Ralphinator!

Azonban James még sokáig nem tudott elaludni. Újra és újra átgondolta, amit aznap este megtudott, és a kapcsolatokat, amit ő és Ralph kibogozott. A dolgok egyértelműnek tűntek. Igaznak kellett lenniük. És, bármennyire is bízott Lunában, egyszerűen nem tudta elfogadni, hogy képtelenség visszahozni valahogy Merlint. Elvégre ő volt minden idők leghatalmasabb

varázslója, nem igaz? Habár abban is biztos volt, hogy bizonyos dolgok még a legerősebb mágusok számára is lehetetlenek. James valahogy mégsem tudta elvetni az ötletet. Mindemellett, egy részét még mindig bántotta Ralph megjegyzése, miszerint James csak hőssé akar válni, mint az apja. És nem azért, mert tudta, hogy nem igaz, hanem mert attól tartott, mégis az. Végül, órákkal a ház elcsendesedése után, összezavarodva és kimerülve, James álomba merült.

Az iskolába való visszautazás előtti utolsó napon James unottan és céltalanul kószált a Grimmauld téri ház felső emeletén. Az utolsó vendégek előző nap utaztak haza, Ralph pedig Teddel és Victoire-ral tartott, hogy meglátogassák Harryt a minisztériumban. James már számtalan alkalommal volt ott, de elsősorban nem emiatt maradt otthon, hanem mert gondolkodni akart. Vagy félórányi henyélés után, mely során értelmetlen jegyzeteket és rajzokat firkálgatott egy darab pergamenre, feladta, és inkább felsétált a negyedik emeletre. Odafent álmosító csend fogadta, a jégvirágos ablakokon besűrűdő fénypázmákban lustán kavargtak a porszemek. Minden ágyat bevetve talált, a ládákat csaknem teljesen bepakolták az indulásra. Úgy volt, hogy az elkövetkezendő napokban mindenki távozik a Grimmauld térről, átadva azt egy időre a néma enyészetnek. Még Siport is sikerült rávenni, hogy a családdal tartson annak otthonába, a Marble Archra, és ott töltsön néhány hónapot. A kor és a csend ködként telepedett a ház szobáira, s James szellemnek érezte magát, ahogy az üres folyosókon kóborolt.

Éppen a szülei hálószobája előtt haladt el, amikor hirtelen megtorpant. Tett pár lépést hátra, és belesett a helyiségbe. A függönyök szét voltak húzva, így az egész szobát vidám napfény töltötte be, az ablak formáját idéző fényfolt a szőnyegen átkúszva Harry ládáján telepedett meg. James a lépcső felé pillantott, hogy megbizonyosodjon róla, senki nem közelít, aztán lábujjhegyen beosont a hálóba. A láda résnyire nyitva volt. James lassan megemelte a fedelét, és belenézett. Abban, ugyanott, ahol legutóbb, ott hevert apja láthatatlanná tévő köpenye. Gondosan össze volt hajtogatva, és alig látszott ki egy halom zokni alól. James újra az ajtó felé pillantott, és máris szégyellte magát. Nem szabadott volna ezt tennie. Ha az apja rájön, nagy bajban lesz. Mindazonáltal, az apja talán észre sem veszi. Harry Potter mostanában leginkább csak megszokásból hordja magával a legendás köpönyeget. James már nem is emlékezett rá, mikor használta az apja utoljára. Valahogy nem tűnt helyesnek, hogy egy ilyen hasznos kincset az ember hagyjon parlagon heverni. James előre nyúlt, és megérintette a köpenyt, aztán, nem hagyva magának időt gondolkodásra, megragadta, és kivette azt a ládából. Éppen azon volt, hogy sarkon fordul, és visszaszalad a szobájába, ám valamin a ládában megakadt a tekintete. Még a lélegzete is benne rekedt, ahogy jobban megnézte, és alig tudott hinni a szemének. A láthatatlanná tévő köpönyeg alatt rejtőzött, és csak akkor bukkant elő, mikor azt levette róla. Alig pár

ember ismerte volna fel. Első pillantásra csak egy régi, összehajtogatott pergamennek tűnt. Mint egy térkép. James mérlegelte a lehetőségeit, és végül az segített meghozni a döntést, hogy biztos volt benne, Ted Lupin csak támogatná, és azt mondaná, használja ki ezt a fantasztikus alkalmat.

James a Tekergők térképéért nyúlt, megragadta, és a láthatatlanná tévő köpennyel együtt a mellkasához szorította. Óvatosan lecsukta apja ládáját, aztán lecsörtetett a lépcsőn, vissza a szobájába. Izgalomtól és félelemtől reszketve rejtette zsákmányát a saját ládája legaljára. Biztosra vette, hogy alaposan megszidják, ha kiderül, és kétség sem fért hozzá, hogy ki fog derülni. Ennek ellenére tudta, az apja nem is tagadhatná, hogy ő is ezt tette volna James helyében. Erre építi majd fel a védelmét, ha eljön az ideje. De addig is, nagy hasznát veszi mindkét tárgynak. Azt még nem tudta pontosan, hogyan, de nem volt kérdés, hogy bármilyen kalandok álltak is előtte, a láthatatlanná tévő köpennyel és a Tekergők térképével a hóna alatt bátrabban nézett szembe velük.

A visszaút az iskolába, mint minden ünnepek utáni utazás, mélabúsan és csendben telt. A következő héten James és Ralph mindenről beszámolt Zane-nek, amit Lunától hallottak, és meséltek neki azokról az ötletekről, amiket a beszélgetést követően dolgoztak ki. James kimondottan örült, hogy Zane szinte rögtön ráharapott az összeesküvés elméletre.

- Lehet, hogy Madame Delacroix Imperius átok alatt tartja Jacksont? – kérdezte halkán, és óvatosan körbekémlelt a könyvtárban.

- Igen – bólogatott Ralph. – Mondasz valamit. Lehet, hogy egyszerűen csak bábuként használja őt.

James megrázta a fejét.

- Apa azt mondja, az imperiust könnyű végrehajtani, de rengeteg akaraterőre van szükség, hogy huzamosabb ideig fenntartsák a hatását. Ráadásul egy erős varázsló képes egy idő után levetni magáról az átkot. Jackson túl eszes, hogy könnyű célpontja legyen egy efféle támadásnak.

Ralph vállat vont, aztán közelebb hajolt, és fojtott hangon folytatta, amint egy csapat diák sétált el mellettük.

- Én egyébként sem nagyon hiszek ebben az egészben. Pár varázsló vissza akarja hozni Merlint több évszázad után? Ugyan! Még a korunk legjobb varázslója is tündérmesének tartja az egészet. Franklyn professzor az SVK-n azt mondta, a legmegbízhatóbb feljegyzések szerint Merlin végzete valami Tó Úrnője volt, aki elvette az erejét és bebörtönözte őt. Legendás alakká vált, igen, de a tizenkettedik században meghalt, és eltemették, ugyanúgy, mint bárki mást.

Zane-nek, aki mindig kapható volt a morbid ötletekre, elkerekedett a szeme.

- Mi van, ha inferusként akarják visszahozni? Lehet, hogy valami zombiként keltik életre, vagy ilyesmi!

James a plafonra emelte a tekintetét.

- Az inferik csupán mozgó csontvázak. Senki nem mondaná egy inferusszá változtatott holttestre, hogy visszahozták az életbe. Ugyanazt érnék el, ha fognák Merlin koponyáját, és bábozni kezdenének vele.

Zane előre nyújtotta a kezét, és ujjaival száját formált.

- Hé, skacok, Merlin vagyok. Épp most repültem vissza a halálból, és, haver, totál kivan a karom.

James visszafojtott egy vigyort.

- Jól van, komolyan, talán az egész „Merlin visszatér” dolog csak valami örült legenda. Jackson, Delacroix és a Haladó elemes pajtásaik viszont hisznek benne, és ameddig ez így van, nem adják fel. Még ha nem is tudják visszahozni Merlint, kitalálnak valami mást. Ellenben, ha bizonyítani tudjuk, hogy mire készülnek...

- Legalább kiiktathatjuk őket – biccentett Ralph. – Igaz? Megfosztjuk őket a hitelüktől a varázsvilágban?

- Így van. És ha ezt el tudjuk érni, talán nem érik el olyan könnyen a céljaikat.

Zane összekulcsolta ujjait a tarkóján, és hátradőlt.

- Tehát, úgy néz ki, meg kell szereznünk azokat a relikviákat. A trón túl védett nekünk, ha tényleg azon a szigeten van. Fogalmunk sincs, kinél van Merlin botja, vagy hogy egyáltalán tudja-e valaki, hol van. Marad a köpeny. Annak a hollétét legalább ismerjük, és amennyire tudjuk, Jackson táskája nem harapja le a lábunkat, ha kinyitjuk.

- Amennyire tudjuk – nyögte Ralph gyászos képpel.

- Anélkül kell megszereznünk, hogy Jackson tudna az eltűnéséről. Ha rájön, elég idejük lesz visszakozni, és eltüntetni a nyomaikat – mondta James töprengve. – Bárcsak tudnánk, mikorra tervezik a relikviák egyesítését! Még az előtt kell begyűjtenünk őket, mielőtt próbálkoznának.

- És hol van ez az Ősök udvara? – tette hozzá Ralph.

- Szerintem maga a Sziget az – felelte James.

Ez alkalommal Zane rázta meg a fejét.

- Nem. Kizárt. Az írás a kapun egyértelműen jelzi, hogy az a Barlangmenedék. A végén úgy említi az Ősök udvarát, mintha az valahol máshol volna.

James belekotort a táskájába, és előhúzta belőle a pergament, amire ő és Zane leírták a kapun lévő verset. Kisimította, és maguk közé tette az asztalra. Annak fényében, amit Luna a relikviákról mondott, a versnek máris több értelme volt. A három fiú újra végigolvasta a sorokat, és alaposan megrágták a hozzájuk fűzött kommentárokat.

Mikor Sulva fénye árad ==> *sulva = hold*

A Barlangmenedéket meglelem; ==> *azt jelenti, hogy csak holdfénynél lehet megtalálni a Menedéket*

A bosszú éje nem várat, ==> *a bosszú éje? Egy bizonyos dátum?*

Lanyha álma többé nem terem. ==> *Merlinus; alszik? Rip Van Winkle*

Visszatér egy ragyogó hajnalon ==> *éjszaka történik?*

Ha relikvia nem hiányzik, ==> *a három relikvia! Egyesíteni kell őket*
Elmúlt élet, új koron, ==> *élet a múltból, új korban; a legenda eredete?*
Az Ősök udvara világlik. ==> *itt? hol?*

- Igaz - bólintott vonakodva James. - Valóban úgy hangzik, mintha az Ősök udvara egy egészen más hely volna. Lehet, hogy a Barlangmenedékből lesz valahogy az Ősök udvara?

Zane bizonytalanul megvonta a vállát.

- Igazából teljesen mindegy - legyintett Ralph egy perc töprengést követően. - Ez csak egy régi vers, a legenda része.

- Te nem láttad a Szigetet - felelte Zane, aztán Jameshez fordult. - Gondolod, hogy az egész Barlangmenedék azért jött létre azon a szigeten, mert odavitték a trónt?

- Lehet - biccentett James. - Akár igaz a legenda, akár nem, abban a tárgyban komoly mágia gyülemlt fel. Talán még Madame Delacroix is hozzáadta a maga védőbűbájait és rontásait.

- Akárhogy is - jelentette ki Ralph - meg kell kaparintanunk a köpenyt Jackson táskájából. Ötletek?

A három fiú hosszú perceként szó nélkül meredt egymásra. Végül James törte meg a csendet.

- Majd én kidolgozom a tervet, viszont szükségünk lesz valamire, amire kicserélhetjük a köpenyt.

- Azt mondtad, csak egy fekete vászon az egész, nem? - kérdezte Ralph. - Használhatnánk a dísztaláromat. Az apám vette még az Abszol úton, és hacsak nem megyek a közeljövőben esküvőre vagy temetésre, nem hiszem, hogy szükségem volna rá. Nagyobb, mint a takaróm.

James fontolóra vette a dolgot, aztán bólintott.

- Jól van, nem valószínű, hogy jobbat találunk. Habár - tette hozzá komolyan Ralphra meredve - ha kiderítik, hogy a tied...

Ralph egy pillanatig dermedten bámult rá, aztán megvonta a vállát.

- Nem baj. Így sem vagyok híján az ellenségeknek, eggyel több vagy kevesebb, mit számít?

Jamesnek eszébe jutott, hogy az az ellenség, amit ezzel a tervvel Ralph nyakába szabadíthatnak, igenis számít, de nem tette szóvá a dolgot. Büszke volt rá, hogy Ralph önként jelentkezett, és tudta, hogy ennél szebben nem is fejezhetné ki a barátja, hogy bízik benne. James csak remélni tudta, hogy megérdemli a bizalmat.

A hét hátralévő részében Jamesnek nem igazán volt alkalma Jackson táskájáról és a köpenyrelikviáról elmélkedni. Jackson professzor, mintha csak sejtette volna, miben sántikálnak, a szokásosnál is több leckét adott fel: majdnem öt fejezetet kellett átolvasniuk, és írniuk kellett egy ötszáz szavas esszét a Hechtor által meghatározott kimozdult tehetetlenség törvényéről. Emellett Franklyn professzor péntekre gyakorlati vizsgát tervezett, így Jamesnek, Zane-nek és Ralphnak alig egy napja maradt, hogy gyakorolják a lefegyverző és blokkoló bűbájokat. Ralph ellenfele egy bábu lett, s két óra kemény munka után sikerült olyan capitulatus bűbájokat lőnie, ami nem

gyűjtotta fel a bábu szövetborítását. Szerencsére a vizsgán maga Franklyn vállalkozott, hogy Ralph párbajpartnere legyen, s mivel a fiú biztosra vette, hogy Franklyn könnyűszerrel hárít mindenféle kósza bűbájt, Ralph koncentrálni tudott a pálcamozdulatokra. Mindenki, de leginkább önmaga legnagyobb meglepetésére, a capitulatus bűbája kitepte Franklyn kezéből a pálcát, ami vibrálva fúródott bele a plafonba, akár egy nyílvevő.

- Szép munka, Mr. Deedle – dicsérte Franklyn, miközben kissé elesetten pislogott a pálcája után. – Mr. Potter, volna olyan kedves, és visszaszerezné nekem a pálcámat? Van egy létra a raktárban. Nagyon köszönöm.

Ahogy James és Ralph kilépett a teremből a gyakorlati vizsga után, James észrevette, hogy a bajuszos férfi a hatalmas földgömböt körülálló varázslók mögül megint őt figyeli. Az elmúlt hetekben egyre többször tapasztalt hasonló érdeklődést az iskola legkülönbözőbb pontjain. Nem az összes festmény figyelte őt, de épp elég ahhoz, hogy feltűnjön a dolog. Egy kövér varázsló a Periklész megmérgezését ábrázoló festmény sarkában majd kiesett a keretből, annyira hallgatózott, miközben James Ralphal és Zane-nel Jackson táskájáról beszélgettek a könyvtárban. A bourgenoigne-i csatát felidéző képen az egyik lovas katona kantárszáron a kerethez vezette a hátasát, hogy a szeme sarkából James után leskelődjön, amint az mugliismeret órára tartott. Ami a legfurcsább volt, egy reggel a Sziszifusz király megkoronázását ábrázoló festményről egy portré bámulta őt és Zane-t reggelizés közben.

Visszafelé a klubhelyiségbe James megtorpant a glóbuszt körülálló varázslók festménye előtt, és közelebb lépett. A fekete bajuszos, szemüveges varázsló kemény, kiismerhetetlen arckifejezéssel meredt rá.

- Mi van? – kérdezte James. – Leettem magam, vagy mi?

A festett varázsló arckifejezése nem változott, és Jamesnek ismét az az érzése támadt, hogy valahol már látta őt.

- Azt hiszem, ismerem magát – mondta. – Ki maga?

- Egy festményhez beszélsz – jegyezte meg Ralph.

- Minden egyes nap egy festményhez beszélek, ha be akarok jutni a klubhelyiségbe – felelte James hátra sem nézve.

- Igaz – bólintott Ralph. – De akkor is furcsa egy kicsit, hogy császársz a folyosón, és belekötsz egy-egy festménybe.

- Honnan ismerem magát? – kérdezte James a festményt bosszúsan.

- Fiatalember – szólalt meg egy másik varázsló a képen. – Úgy érzem, nem érdemeltünk ki efféle hangnemet. Mutasson egy kis tiszteletet, ha megkérhetem. Az ősei vagyunk.

James nem is figyelt oda rá, még mindig a másik, bajuszos és szemüveges varázslót vizsgálta, aki némán meredt vissza rá. Jamesben egy pillanatra felrémlt, hogy talán azért tűnik ismerősnek, mert valamiképp hasonlít a többi festményre, akik figyelni szokták. De ez nyilván nevetséges, nem igaz? Hiszen ott volt a kövér, kopasz férfi, meg a vékony varázsló a portré portréjában, akinek dús, szőke szakálla van. Minden kép, akit rajta kapott, hogy figyelni, egészen másképp festett. Még egy ronda nő is volt köztük. Mégis, volt valami a szemükben és az arc formájában... James megrázta a

fejét. Olyan közel volt, hogy megfejtse a titkot, de mindig, mikor megragadhatta volna a megoldást, az valahogy kicsúszott a kezéből.

- Gyere már! - sóhajtotta végül Ralph, és elrángatta Jamest a helyéről. - Később is vitatkozhatasz festményekkel. Ma rostélyos és vese van az étlapon.

Hétvégén James tett pár próbakört a kviddicspályán az új Mennykőcsapásával. Valóban egész más volt, mint a régi iskolai seprűkkel repülni. A Mennykőcsapás érezhetően gyorsabb volt, de ami még fontosabb, olyan pontosan és gyorsan követte James utasításait, mintha csak előre látta volna a manővereket. James csupán arra gondolt, hogy talán tenni kéne egy hajtúkanyart, és azon vette észre magát, hogy már meg is történt. Ted, miközben el-elakadó lélegzettel vizsgálta a seprűt, elmagyarázta, hogy a Mennykőcsapást felszerelték egy, úgy nevezett, gesztuserősítővel.

- Alapjában véve - magyarázta tiszteletteljes hangon -, a seprű képes olvasni a tulajdonosa gondolataiban, legalábbis olyan szinten, ami elég, hogy egyetlen érintéssel engedelmeskedjen az akaratának. Már tudja, hogy mit akarsz, így abban a pillanatban, ahogy módosítani akarsz a pályát, már meg is tetted.

James felajánlotta Tednek, hogy kölcsönadja a seprűt, de Ted szomorúan megrázta a fejét.

- Hozzád tartozik. A te tulajdonod. Ha bárki más repül vele, bizonytalanná válik a kezelése. A gesztuserősítő egyik hátulütője. Vagy előnye, ha nem akarsz, hogy ellopják a seprűt.

- Nekem is kell egy ilyen - súgta Zane. - Mennyi?

- Mennyid van? - kérdezte Ted.

Zane elgondolkodott.

- Mivel az utolsó ötösömet annak a házimanó ajtónállónak adtam, ööö, semennyim.

- Annál többbe kerül - biccentett Ted.

Miközben visszafelé tartottak a kastélyba, Zane megemléltette, hogy támadt egy ötlete, hogyan cserélhetnék ki a köpenyrelíkvíát Ralph dísztalárjára.

- Este találkozunk a Hollóhát klubhelyiségében - mondta. - Szólj Ralphnak is, ha látod. Kilenckor találkozunk az ajtóban.

Aznap éjjel a hollóhátas klubhelyiség szokatlanul kihalt volt. Zane elmagyarázta, hogy a nagyteremben varázslósakk bajnokságot rendeznek.

- Horace Birch Franklyn professzorral játszik az univerzum varázslósakk nagymestere címért, vagy valami ilyesmi. Gondolom, nem hivatalos a dolog. Mindenki lent van, és drukkol neki. Tehát, valamelyikőtök kitalált már valamit, hogyan szedjük el Jacksontól a köpenyt?

- Azt hittem, azt mondtad, neked van terved - hökkent meg James.

- Van is, de elég sok benne a hézag. Úgy voltam vele, először meghallgatom a ti ötleteiteket, hátha azok jobbak.

James megrázta a fejét, Ralph pedig így szólt:

- Figyeltem Jackson professzort. Sosem veszi le a szemét arról a táskáról.

- Ami azt illeti - mondta Zane, miközben letelepedett a tűz melletti fotelbe -, ez nem teljesen igaz.

Ralph és James helyet foglaltak a kanapén, aztán James megrázta a fejét.

- Ralphnak igaza van. Még a kviddicsmeccsekre is magával viszi. Étkezések közben is ott van a lábánál. Állandóan magával hordja.

- Állandóan magával hordja, igen - válaszolta Zane. - De van olyan, amikor nem tartja rajta a szemét.

- Tessék? - vont fel a szemöldökét James. - Mikor?

- Technomancia órán - felelte Zane. - Gondolj bele! Mit csinál egész órán?

James eltöprengett egy pillanatra, aztán a szemei lassan elkerekedtek.

- Köröz.

- Bingó - bökött Jamesre Zane. - Ahogy szokta, vigyázva leteszi a táskát az asztal lábához, de utána körözni kezd. Le merném fogadni, hogy egy órán vagy tízszer körbejárja a termet. Megfigyeltem. Nagyjából egy percig tart neki körbejárni az egészet, ami azt jelenti, hogy van vagy húsz másodpercünk, amíg háttal van a táskának.

- Várj! - vágott közbe Ralph. - Ezzel azt akarod mondani, hogy ott, az óra közepén cseréljük ki a köpenyt?

- Mondtam, hogy nem túl jó ötlet - vont vállat Zane.

- De hogyan? Vagy húsz ember jár arra az órára. Nem vonhatjuk be mindet.

- Nem bizony - felelte James. - Philia Monstro is oda jár. Jóban van Tabitha Corsicával, és az is lehet, hogy mindketten benne vannak a Merlin összeesküvésben. Philia talán még azt is tudja, mi van a táskában. Senki más nem tudhat róla, hogy mire készülünk.

- Ettől még nem lehetetlen a dolog - vetette közbe Zane.

Ralph összevonta a szemöldökét.

- Gondolod, hogy ki tudjuk nyitni Jackson táskáját, kicserélhetjük benne a köpenyt és visszazárhatjuk, mindezt az alatt, míg Jackson húsz másodpercig hátat fordít, ráadásul úgy, hogy az osztályban senki ne vegye észre?

James hümmögve összeráncolta a homlokát, és erősen töprengett.

- Talán nem is kell kinyitnunk azt a táskát. Mi lenne, ha találnánk neki egy másikat? Abba tehetnénk bele Ralph talárját, így csak a táskákat kéne kicserélni, amíg Jackson háttal van.

Ralphnak még mindig nem tetszett az ötlet.

- Jackson észrevenné. Mindenhová magával viszi, valószínűleg már minden karcolását és csatját név szerint ismeri.

- Igazából az csak egy szimpla bőrtáska - dünnyögte Zane elgondolkodva.

- Vagy egy tucát hasonlót láttam már itt, a Roxfortban. Ha találnánk egy olyat, ami szinte teljesen megegyezik... - Zane hirtelen felült, és csettintett egyet ujjával. - Horace!

- Horace? - pislogott James. - Horace Birch? A Bajkeverő varázslósakk játékos? Mi van vele?

Zane izgatottan megrázta a fejét.

- Emlékszel a Marsalkóra? Horace visum-ineptio bűbajt használt, hogy úgy tűnjön, mint egy repülő csészealj. Szembecsapó bűbáj! Azt mondta, azt látatja az emberrel, amit gondolnak, hogy látni fognak. Ha találunk egy táskát, ami eléggé hasonlít Jacksonéhoz, és rászórjuk a visum-ineptio bűbajt, biztos elég jó lesz, hogy átverje az öreg Kőfalat! Elvégre úgysem számít rá, hogy bármi is

történjen a táskájával óra közben, tehát a búbáj majd elhiteti vele, hogy az áltáska valójában az övé. Nem igaz?

Ralph töprengett egy darabig, aztán felderült az arca.

- Ez akkora baromság, hogy akár még működhet is.

- Szerintem is – tette hozzá James –, de még mindig ott a kérdés, hogy hogyan cseréljük ki a táskákat feltűnés nélkül?

- Elterelésre van szükség – jelentette ki Zane.

- Túl sok tévét nézel – fintorodott el Ralph.

James megdermedt, ahogy eszébe jutott a láthatatlanná tévő köpeny.

- Tudjátok mit? – kérdezte. – Azt hiszem, van egy ötletem. – Beszámolt Zane-nek és Ralphnak a láthatatlanná tévő köpönyeg és a Tekergők térképének megtalálásáról.

- Te elcsórtad őket az apád ládájából?! – vigyorgott Zane. – Te mocskos kis gazfickó! Ted ezért kezdet fog csókolni neked.

- Ő nem tud róla, és egyelőre azt akarom, hogy ez így is maradjon – szólt James komoran. – A lényeg, hogy a láthatatlanná tévő köpennyel feltűnés nélkül megejthetjük a cserét, viszont mindhármunkra szükség lesz a művelethez.

- De én nem oda járok – jegyezte meg Ralph.

- Tudom – biccentett James. – Milyen órád van akkor? Szerda reggel?

Ralph elgondolkozott.

- Ööö... Számmisztika.

- El tudsz lógni?

- Azt hiszem. Miért?

James elmagyarázta a tervét. Zane vigyora kiszélesedett, Ralph viszont egyre kényelmetlenebbül fészkelődött.

- Szörnyen hazudok. Rögtön elkapnak – morogta. – Nem vehetné át Zane a helyemet? Neki a vérében van.

James megrázta a fejét.

- Ő ott lesz velem a teremben, az nem jó.

- Képes vagy rá, Ralph – bizonygatta Zane. – A lényeg, hogy mindig a szemükbe nézz, és ne pislogj. Mindenre megtanítalak, amit csak tudok. Kihozzuk belőled a szélhámost.

Aznap éjjel, miután James ágyba bújt, gondolatban még egyszer átfutott a terven. Most, hogy alaposabban belegondolt, és fontolóra vette, hogy Merlin szó szerint visszatérhet, kicsit szégyellte magát, amiért olyan biztos volt a dologban. Nyilván csak egy rakás eszement sötét varázsló agymenése az egész. De az egyértelmű volt, hogy Jackson és Delacroix hisznek benne annyira, hogy megpróbálkozzanak vele. Ha James, Ralph és Zane megszerzik a köpenyrelikviát, az elég bizonyíték lesz az apjának és az aurorjainak, hogy átkutassák a Barlangmenedék szigetét. Ott aztán megtalálják Merlin trónját, és az összeesküvés napvilágra kerül. A Reggeli Próféta címlapon hozza majd le, és Tabitha Corsica Haladó eleméről, amely természetesen a háborúra és uralomra irányuló terv része, kiderül, hogy az egész egy nagy rakás hazugság és uszító propaganda. Ezzel a jövőképpel a fejében James minden eddiginél határozottabb készletet érzett, hogy megszerezze a köpenyt.

Ahogy azonban lépésről lépésre végigment a terven, kétségei támadtak. Elég kitekert cselsorozat volt, rengeteg lehetséges buktatóval. Nagy része főként csupán a szerencsén múlt. Az egyik pillanatban James biztos volt benne, hogy a terv hibátlanul működik majd, a következőben meg, hogy nevetséges, azonnali bukásra van ítélve, és őt, Ralphot meg Zane-t el fogják kapni. Akkor aztán mit mondanak? Jackson tudni fogja, hogy tudnak a tervéről, de ez elég volna, hogy megállítsák? James, végül is, a főauror fia volt. James úgy vélte, nem. Ha Jamest és a barátait lefűlelik, amint megpróbálják ellopni az egyik relikviát, Jackson tudni fogja, hogy még semmit sem mondtak Harry Potternek. Vajon Jackson és társai képesek volnának ölni, hogy titokban tartsák a tervüket? Aligha hitte, de aztán eszébe jutott, hogy azt sem gondolta volna Jackson professzorról, hogy részt venne egy ilyen szörnyű összeesküvésben. James egészen biztos volt benne, hogy ha nem sikerül a tervük, akkor mindhárman hatalmas veszélyben lesznek.

Most először kész lett volna mindent elmondani az apjának. Küldhetne Nobbyval egy levelet, amiben mindenről beszámol, amit eddig kiderítettek. Ha sikerrel járnának a köpeny megszerzésében, lenne bizonyítékuk a levél tartalmára. Ha viszont elbuknak, legalább valaki más is tudna a Merlin összeesküvésről. Már túl késő volt levelet írni, de kiválónak találta az ötletet, és elhatározta, hogy másnap reggel az lesz az első dolga. Ezzel a gondolattal merült álomba. A következő reggel azonban, amint leszaladt a lépcsőn, hogy megreggelizzen, mindenről elfelejtkezett. Az új nap és új hét fényében tökéletesen biztos volt benne, hogy a tervük működni fog. Kizárt a lebukás. Olyan jó hangulatban volt, hogy alig vette észre a sápadt varázslót, aki a Szent Mungo átadását ábrázoló festményről figyelte őt feszült arccal, összevont szemöldökkel.

12. VISUM-INEPTIO

Az első akadály, amit Jamesnek, Ralphnak és Zane-nek át kellett hidalnia a nagy táskalopó hadművelet előtt, hogy találjanak egy olyan táskát, ami eléggé hasonlít Jacksonéhoz, hogy ne tűnjön fel a csere. Zane-nek igaza volt, a fekete bőrtáska meglehetősen hétköznapi volt, bár inkább orvosi táskának tűnt, mint aktatáskának. Hétfőn, vacsora közben töviről hegyire átvizsgálták, miközben az a professzor csizmái között hevert, a tanári asztal alatt. A tetején két fából készült fogantyú helyezkedett el, és egy rézcsat, a bőr pedig valóban kopott és karcos volt. A három fiú legnagyobb riadalmára felfedeztek rajta egy kis, patinás táblácskát, melyre a „T. H. Jackson” feliratot gravírozták.

Bár a táska, alapjában véve, teljesen közönséges volt, a fiúknak csakhamar rá kellett döbenniük, hogy szinte lehetetlen ugyanolyat találni. Rengeteg diák és tanár hordott magával bőrtáskát, de azok mind vagy túl keskenyek voltak, vagy a színük nem egyezett, esetleg egészen más méretük és alakjuk volt. Kedd estére még mindig nem bukkantak olyanra, amivel megejthették volna a cserét. Ralph felvetette, hogy talán várniuk kellene a következő hétig, de James nem akarta húzni a dolgot.

- Nem tudhatjuk, mikorra tervezik a relikviák egyesítését - magyarázta. - Ha túl sokáig várunk, elkésünk, és nem férünk többé hozzá a relikviákhoz. Rájönnek, hogy nem működik a dolog, és elrejtik, vagy el is pusztítják őket.

Ralph és Zane egyetértettek, de ez szemernyit sem vitte közelebb őket ahhoz, hogy megfelelő cseretáskát találjanak. Végül, szerda reggel, a

technomancia óra napján, Ralph furcsán csillogó szemekkel jelent meg a reggelizőasztalnál. Lehuppant a barátaival szemben, és némán meredt rájuk.

- Mi van? - kérdezte James.

- Azt hiszem, megvan a táska.

James eltátotta a száját, és hallotta, amint Zane jó hangosan nyeli le az előbb felhőrpintett kávéját.

- Tessék? Hol? - James suttogása furcsán harsánynak tűnt a reggeli zsongásban. Már éppen kezdett beletörődni, hogy mégiscsak várniuk kell, s ez egyszerre töltötte el aggodalommal és megnyugvással. Most azonban adrenalin száguldott végig az egész testén. Ralph kerekre nyílt szeme és falfehér arca arról árulkodott, hogy ő is hasonlókat él át.

- Ismeritek a haveromat, Rufus Burtont?

James biccentett.

- Igen, ő is elsőéves mardekáros. Zsíros hajú srác, igaz?

- Ő az. Köveket gyűjt, meg ilyesmiket. Kőkopónak hívja magát. Egész rakás fényesre csiszolt kis köve van az ágya mellett, egy polcon; kristályok, kvarcok, holdzafírok, meg egy csomó más. Tegnap majdnem egy órán keresztül hallgattam, amint ezekről beszél. Az egész kővadász felszerelését magával hozta a suliba. Van neki pici csákánya, aminek a másik oldala kalapács, meg egy halom vésője, keféje és több tucat puha szövete, amivel polírozni szokott.

- Jól van, oké - vágott közbe Zane. - Vettük. Egy szerszámokkal felszerelt stréber. Le vagyok nyugözve. De mi a lényeg?

- Az összes holmiját egy táskában hurcolássza ide-oda - folytatta Ralph zavartalanul. - Tegnap este kint volt az ágyán...

- Jó a méret és az alak? - súgta James izgatottan.

Ralph, még mindig tágra nyílt szemekkel, bólintott.

- Majdnem tökéletes. Még az a kis plakett is ott van az oldalán! Igaz, azon a gyártó neve olvasható, de ugyanott van, ahol Jackson táskáján is. Más a színe, és a fogantyúk is elefántcsontból készültek, de különben...

- Hogy szerezzük meg? - kérdezte James lélegzetvisszafojtva.

- Már megvan - felelte Ralph, s olyan képet vágott, mintha önmagát is lenyűgözte volna, hogy mit vitt végbe. - Azt hazudtam neki, hogy kellene egy táska, amiben a könyveimet és a pergameneket hordhatom, mert a mostani hátizsákom nem elég, izé... mardekáros. Azt mondta, tudja, hogy értem, meg hogy ő úgyis új szerszámkészletet kapott karácsonyra, úgyhogy nyugodtan az enyém lehet a régi. Ezért volt elől a táska; éppen átpakolta a holmikat az új táskájába, ami sokkal nagyobb, és sárkánybőrből készült. Állítólag víztaszító.

- Ralph kezdett elkalandozni.

- És csak úgy odaadta? - kérdezte Zane elhűlve.

- Igen! Meg kell mondjam, egy kicsit ki is készített a dolog. Elvégre ez elég nagy... nem is tudom...

- Elég nagy véletlen - biccentett Zane.

James elszántsága nőttön-nőtt.

- Hol van most a táska?

Ralph hirtelen mintha megriadt volna egy kissé.

- Felhoztam magammal, de elrejtettem a lépcső alá. Nem akartam, hogy bárki is lásson velem. Csak a biztonság kedvéért.

- Ügyes. Gyerünk! – pattant fel James.

- Még mindig meg akarod tenni? – kérdezte Ralph, de gondolkodás nélkül követte barátját. – Úgy értem, eredetileg is várnunk kellett volna jövő hétig...

- Csak mert nem tehattünk mást.

- Mindig van választás – mormolta Ralph. – Nem muszáj így csinálnunk. Nem bújhatna egyikőnk a láthatatlanná tévő köpeny alá, és cserélhetné ki a táskákat, mikor Jackson éppen nem néz oda?

Zane megrázta a fejét.

- Kizárt. Túl kevés ott a hely. Jackson biztos beléd rohanna az egyik körútja alkalmával. Ha meg akarjuk tenni, ez az egyetlen mód.

- Nézzétek, szerintem ezt meg *kell* tennünk – szólt James. Mikor kiértek az előcsarnokba, szembefordulva Ralphfal és Zane-nel. – Ha létezik a sors, bizonyára az adta a kezébe azt a táskát tegnap este, Ralph. Nem hagyhatjuk ki a lehetőséget. Az olyan volna, mint... arcon köpni a sorsot.

Ralph szaporán pislogva próbálta elképzelni a helyzetet, Zane pedig elgondolkodva vont össze a szemöldökét.

- Ez komolyan hangzik.

- Velem vagytok? – kérdezte James, mire a másik két fiú bólintott.

A táskák ott voltak, ahol Ralph hagyta, és valóban kísértetiesen hasonlítottak Jacksonéra. Bordó volt, és sokkal több horzsolás éktelenkedett rajta a rengeteg kötől, amihez eddigi léte során szerencséje volt, de egyébként méretre és alakra tökéletesen megegyezett, s még a középső rézcsat is stimmel. Ralph már korábban beletömte a dísztalárját, s mikor James belepillantott, hogy ellenőrizze, a látvány ugyanúgy festett, mint azon a napon, mikor Franklyn termében Jamesnek alkalmá nyílt egy pillantást vetni a Jackson táskájában rejtőző szövetre.

- Vigyük le a pincébe! – mondta James megindulva lefelé a lépcsőn. – Van egy fiúvécé közvetlenül a technomancia terem folyosóján. Szükséged van valamire, Zane?

- Csak a pálcámra és a jegyzeteimre – felelte a fiú. Horace Birch boldogan elmagyarázta neki a visum-ineptio bűbájt, de, sajnos, nem nyílt alkalmá kipróbálni. Ráadásul, a bűbáj csak azon működik – már ha működik egyáltalán –, aki nem tud a trükközésről, így egyikük sem tudta volna megmondani, hogy sikerült-e a varázslat. Egészen addig csupán Zane képességeiben bízhattak, amíg végre nem hajtják a cserét, és Jackson el nem sétál az áltáskával. Csak az után tudhatják biztosra, hogy így vagy úgy, de sikerrel jártak. A vécében James az egyik mosdókagyló szélére tette a táskát, Zane pedig a hátizsákjába tűrt a pálcája, és a ráolvasást tartalmazó pergamendarab után. Vetett egy pillantást a cetlire, aztán Ralph markába nyomta.

- Tartsd a magasba, hogy láthassam! – utasította a barátját idegesen. Keze láthatóan remegett, ahogy a pálcát a táskára szegezte. Egy pillanattal később azonban ismét leejtette a karját. – Ez hülyeség. Ralph a pálcaszonglór. Nem próbálhatná meg ő?

- Horace téged tanított meg rá - rázta meg a fejét James türelmetlenül. - Már túl késő megmutatni Ralphnak a pálcamozdulatokat. Negyedóra múlva kezdődik az óra.

- Jól van - sóhajtotta Zane. - De mi van, ha nem jön össze? Ha Ralphnak sikerülne, tuti, hogy mindenkit átverne.

- Ha viszont nem sikerülne neki - tette hozzá James -, még órák múlva is bőrdarabkákat vakargatnánk a falról.

- Hé, én is itt vagyok - vetette közbe Ralph, de James nem figyelt oda rá.

- Rajta, Zane. Képes vagy rá, csak kezdj hozzá!

Zane mély lélegzetet vett, aztán újra felemelte a pálcáját, és a táska felé bökött vele. A Ralph kezében lévő pergamenre pillantott, aztán lágy, dallamos hangon szavalni kezdett.

- Halhatatlan fény, szemfényvesztő jelmez. Bolondos remény, elmének nem kegyelmez. - Pálcája hegyével három apró kört rajzolt a levegőbe, aztán óvatosan megpöccintette vele a táska tetejét. Pukkanás hallatszott, és halvány fénygyűrű jelent meg a pálca hegyén. A gyűrű terjeszkedni kezdett, s csakhamar sápadt derengés vette körül a táskát. Végül, mikor minden visszaállt eredeti állapotába, Zane kifújta a visszatartott levegőt.

- Működött? - kérdezte Ralph.

- Valószínűleg - felelte James. - Nekünk ugyanolyannak látszik, de valami történt, nem igaz?

- Reméljük - mondta Zane. - De most nyomás! Elsőként kell beérnünk a terembe.

Együtt rohantak végig a folyosón, s míg Zane és James azt figyelték, nem jön-e Jackson professzor, Ralph a táskát vitte, amire álcaként a fiú télikabátját terítették.

- Idétlenül festek - súgta Ralph rekedten. - Kábé olyan természetes ez az egész, mintha Gróp sasszézna végig az iskolán egy szál tűtűben.

James lepisszegte.

- Már nem számít, itt vagyunk.

A technomancia terem ajtajában megálltak. Zane belesett, aztán visszahúzta a fejét, és a másik kettő felé fordult.

- B terv - suttogta. - Van bent valaki. Egy hugrabugos. Nem emlékszem a nevére.

James előre hajolt, és benézett a terembe. Egy fiú volt odabent, akire James halványan emlékezett mugliismeretről. A fiú - James úgy emlékezett, Terrence-nek hívják - felpillantott, mikor észrevette, hogy James őt nézi.

- Szia, Terrence - vigyorodott el James. Besétált a terembe, s közben hallotta, amint mögötte Ralph és Zane sietős megbeszélést tartanak. Igyekezett túlkiabálni a hangjukat. - Na, milyen volt a szünidő? Sokat utaztál?

- Aha - motyogta Terrence.

Ez nehezebb lesz, mint arra számítottam, gondolta James.

- És merre jártál? Én vonattal mentem Londonba. Meglátogattam a családot, meg a többieket. Jól mulattunk. Ti voltatok valahol?

Terrence ültében James felé fordult.

- Anyával lent voltunk Corkban. Majdnem az egész út alatt zuhogott az eső. Megnéztünk egy furulyakoncertet. - James bátorítón bólintott. Szerencsére Terrence eléggé elfordult az ajtótól, és James a szeme sarkából látta, hogy Zane Jackson asztala mellett matat, amint a helyére teszi az áltáskát. Kihaszználva a szünetet, Terrence előre dőlt, hogy visszaforduljon a terem eleje felé.

- Furulyakoncertet? - bömbölte James. - De király!

Terrence ismét hátra dőlt, és végignézett Jamesen.

- Nem - felelte. - Nem mondhatnám.

Zane kiegyenesedett, és feltartott hüvelykujját mutatta Jamesnek, aki erre megkönnyebbülten fellelegzett.

- Ó, hát... sajnálattal hallom - mondta, s közben elhátrált Terrence-től. - Jól van, majd találkozunk.

Zane és James, terveik szerint, elfoglalták székeiket az első sorban. A terem kicsi volt, így alig egy méterre ültek Jackson asztalától. James gondosan végignézett a helyiség elején, és elégedetten látta, hogy semmi gyanúsat nem tapasztal. Megvárta, míg néhány újabb nevetgélő, beszélgető diák szállingózik be az ajtón, aztán közelebb hajolt Zane-hez.

- Hol van?

- Abban a kis sarokban, a tábla mellett. Egy kicsit felhajtottam a szélét, nehogy beakadjon. Remélem, az öreg Kőfal nem esik át rajta, mikor az asztalához megy.

James afelé a sarok felé pillantott, ahova Zane mutatott. Meglehetősen szűk volt a hely az asztal és a tábla között. Elég valószínűtlennek tűnt, hogy Jackson arról az oldalról akarna bemenni az asztala mögé, de nem lehetetlennek.

- Néha nem is ül le egész órán - súgta James. Zane felvonta a vállát, mintha azt mondaná, „reménykedjünk benne”. Pár perccel később megérkezett Jackson professzor, kezében az elengedhetetlen bőrtáskával. James és Zane akaratlanul is minden mozdulatát követték szemükkel, ahogy a tanár ledobta köpenyét az asztalra, táskáját pedig a szokásos helyére tette, az asztal mellé.

- Üdvözlöm az osztályt - köszöntötte diákjait Jackson pattogós stílusban. - Remélem mindenkinek tanulságos szünidőben volt része. Csak remélni tudom, hogy nem felejtettek el mindent, amit az ünnepek előtt igyekeztem a fejükbe csepegtetni. Erről jut eszembe, kérem, mindenki adja előre az esszéket Mr. Walkernek. Majd később begyűjtöm az asztaláról. - Zane enyhén kidülledő szemekkel biccentett.

James és ő is felcsúsztották a talárjuk ujjába a pálcáikat. Elhatározták, hogy ha Jackson szóvá teszi, majd azt mondják, hogy csak a kedvenc technomancia tanárunk tiszteletére, hiszen Jackson maga is ott hordta a sajátját egy kis, rejtett zsebben. Szerencsájukre, Jackson ez alkalommal kissé belefeledkezett a gondolataiba.

- Szokás szerint, még ma este sort kerítek az esszék leosztályozására. Addig is, lássunk egy kis előzetest az elsajátított tananyagból. Mr. Hollis, volna olyan szíves, és röviden elmagyarázná nekünk, mit állít Hector a kimozdult tehetetlenség törvényében? - Hollis, egy pirosposzgás, elsőéves hollóhátas

megköszörülte a torkát, és belekezdett a tétel ismertetésébe. James alig hallotta évfolyamtársát, egyre csak Jackson táskáját fixírozta, s szinte fizikai fájdalmat érzett a ténytől, hogy alig egy méterre ül tőle. Egyszer csak az járt a fejében, hogy ha akarná, akár bele is rúghatna. Szíve majd kiugrott a helyéről, és hirtelen szörnyű, jeges bizonyosság töltötte el, hogy a terv biztosan megbukik. Ostobaság volt azt hinni, hogy Jackson professzor orra előtt hajthatják végre az akciót. Mégis tudta, hogy meg kell próbálniuk. Émelyegni kezdett az izgalomtól. Jackson megkezdte az első kört.

- Meglehetősen bő lére eresztette, Mr. Hollis, de, alapjában véve, a meghatározása pontos volt. Miss Morganstern, ki tudná fejteni a különböző sűrűségű anyagok között jelentkező tehetetlenségi különbséget?

- A különböző sűrűségű anyagok, az atomjaik közötti távolságból adódóan, másként reagálnak a tehetetlenségre - felelte Petra. - Ha kilőnénk egy ólomgolyót, az egy bizonyos irányba mozdulna el. Egy másik, teszem azt, mályvacukorgolyó egyszerűen csak szétrobbanna.

Jackson biccentett.

- Tud valaki mondani egy példát, hogy hogyan használhatjuk ezt a technomanciában? Miss Monstro?

Philia Monstro leeresztette a kezét.

- Ha egy bűbájhoz tehetetlenségi különbség társul, még az alacsony sűrűségű anyagokban sem tehet kárt, uram. Az alacsony sűrűségű lövedékek sokkal messzebbre és gyorsabban mozdulnak el egy adott tehetetlenségi tényezőn, mint egy magasabb sűrűségű. Példaként ott vannak a Miss Morganstern által említett golyók.

- Való igaz, Miss Monstro, de nem szükségszerűen előnyös - húzta száját Jackson humortalan mosolyra. - Egy ágyúból kilőtt tollpihe még nem döntött le falakat. - Az osztály halkán felnevetett. Jackson éppen akkor kezdte meg második körét, mikor hirtelen Ralph jelent meg az ajtóban.

- Eldézést! - szólalt meg furcsán gurgulázó hangon. Jamest és Zane-t leszámítva, a teremben mindenki feléje fordult. - Sajdálób. Asszéb vérzik az orrob. - Ralph orrából valóban vastag sugárban, bugyborékolva ömlött a vér, amit a fiú az ujjával próbált visszatartani, de csak azt érte el, hogy az egész kézfeje izsamóssá vált. Mindenfelől elfojtott sóhajok hallatszottak, volt, aki undorának, ám olyan is, aki elragadtatottságának adott így hangot. Zane nem vesztegette az időt. Amint meghallotta Ralphot, és látta, hogy Jackson a barátjuk felé fordul, és elindul az ajtó felé, kicsúszta a pálcáját a talárja ujjából.

- Vingardium leviosa! - súgta olyan csendesen, de erőteljesen, amennyire csak tőle telt. A láthatatlanná tévő köpeny abban a pillanatban láthatóvá vált, felröppent, és ellebegett az áltáska felől. Zane egy pöccintéssel mozdulatlanra dermedtette a köpenyt, és Jamesre pillantott, aki ekkor húzta elő a saját pálcáját. Mögöttük Jackson Ralphal volt elfoglalva.

- Jóságos egek, fiam, állj nyugodtan!

- Sajdálób - hebegte Ralph. - Be akartab veddi valabit köhögés elled, de véletled egy Weasley Orrvérzés Ostyát kaptab be. Asszéb a gyeggélkedőre kéde beddeb.

James az áltáskára szegezte pálcáját, és eldünnyögte a lebegtető búbáját. A táska sokkal nehezebb volt, mint bármi, amit James eddig lebegtetett, és egyébként sem volt még túl jó a búbájban. A táska megemelkedett, de az egyik sarka így is végigcsúszott a padlón, ahogy James óvatosan az igazi táska mellé tette. A hamis táska az utolsó pillanatban kilendült, és arrébb lökte az igazit, be az asztal alá. James elégedetlenül felmordult, aztán észbe kapva visszatartotta a lélegzetét. Mögötte az összes diák az ajtóban zajló jelenetet bámulta, és undorodó hangokat hallatva nevetgélt.

- Dehogy kell a gyengélkedőre menned - legyintett Jackson egyre türelmetlenebbül. - Csak állj nyugodtan, és vidd onnan a kezed!

Ralph lábai mintha meginogtak volna.

- Asszseb vérezkegy vagyok! - kiáltotta. Ez Zane ötlete volt.

- *Nem* vagy vérzékeny - mordult fel Jackson. - Utoljára mondom, állj nyugodtan!

James megpöccintette a pálcáját, és igyekezett körbecsúsztatni az áltáskát az igazi körül. Mindenképpen el kellett azt juttatnia a sarokba, ahol elrejtethetik a láthatatlanná tévő köpönyeg alá, amit Zane még mindig a levegőben tartott. Azonban az igazi táska beakadt a tanári asztal lábába. James minden erejét megfeszítve koncentrált. Az aktatáska a levegőbe emelkedett, ám magával vitte az asztal egyik sarkát is. James elfintorodott, és lassan leeresztette a pálcáját, mire mind a táska, mind az asztal lekoccant a padlóra. Úgy tűnt, senki nem vette észre. Zane nagyra nyílt szemekkel figyelte Jamest, akinek arcára tehetetlen kifejezés ült ki. Zane, végső kétségbeesésében leeresztette a köpenyt, hogy ott rejtse el az igazi táskát, ahol van: az asztal alatt. Valahogy azonban a köpeny is beakadt a tábla melletti fogas kampójába. Semmi sem ment úgy, ahogy tervezték. Ha valaki most a terem eleje felé fordult volna, sehogy sem úszhatták volna meg.

James akaratlanul is körbepillantott. Ralph orrából még mindig patakokban folyt a vér. Jackson félig guggolva, félig állva előtte kucorgott, egyik kezével Ralph karján, próbálva elhúzni a fiú ujjait az orrától, a másikon pedig varázslásra készen szorongatta diófa pálcáját. Az egész osztály megigézve figyelte őket, arcukon a szórakozottság és nemtetszés széles skálájával.

- A fene egye meg, fiam, minden csupa mocsok lesz. Vidd már onnan a kezedet! - fakadt ki Jackson.

James oda-vissza mozgatva próbálta kiszabadítani az igazi táskát. Erősen izzadt, pálcát markoló tenyere egyre nyirkosabbá vált. A táska végre kiszabadult, épp abban a pillanatban, amikor Jackson így szólt:

- *Artemisae!*

- Ó! - kiáltott fel Ralph a kelleténél egy kicsit talán hangosabban. - Ez az, igen, sokkal jobb!

- Már vagy egy perce jobb volna, ha hallgatsz rám - mondta Jackson ingerülten, miközben pálcáját visszacsúsztatta a talárja ujjába. A jelenetnek vége volt. Zane egy utolsót rántott a pálcán, mire a köpönyeg leakadt a kampóról, és egy láthatatlan halomban a földre hullott. Jamesnek nem volt

ideje, hogy elrejtse az aktatáskát. Érezte, hogy mögötte a többi diák lassan előre fordul.

- Menjen, és mosakodjon meg, fiatalember! - szólt Jackson hangosan, újra lenyugodva kissé. Útjára küldte Ralphot, aztán visszaindult a terem eleje felé. - Szörnyen fest. Az emberek azt fogják hinni, hogy egy kvintaped támadt magára. - Halkan dünnyögve még hozzátette: - Orrvérzés Ostya...

James kétségbeesve visszadugta pálcáját a talárujába. Zane, valamiféle örült, hirtelen ötlettől vezérelve kidugta lábait az asztala alól, bokái közé szorította az igazi táskát, és berántotta azt maga alá. James hallotta a surrogást, ahogy Zane csupán a lábait használva igyekezett elrendezni a táskát a széke alatt. Jackson megtorpant Zane mellett, mire a helyiségre néma csend telepedett. James próbált nem felnézni. Szinte érezte magán a professzor fürkésző tekintetét. Végül, elvesztve minden reményét, felpillantott. Jackson valóban lefelé nézett, szeme oda-vissza járt közte és Zane között. Jamesnek görcsbe rándult a gyomra. Végül, egy végtelennek tűnő pillanatot követően, Jackson folytatta útját a terem eleje felé.

- Komolyan meglep - mondta, immár az egész osztályhoz intézve szavait -, mikre nem képesek egyesek, csak hogy kihagyhassanak egy-két órát. Na, de hol is tartottunk? Á, igen... - Az óra folytatódott.

James nem mert Jackson szemébe nézni. Az utolsó reménye az volt, hogy olyan gyorsan eltűnjön ebből a teremből, amilyen gyorsan csak tud. Amíg Jackson a helyiségben tartózkodott, nem volt rá mód, hogy elvigyék az igazi táskát vagy a láthatatlanná tévő köpönyeget. El sem tudta hinni, hogy Jackson nem vette észre a táskáját Zane széke alatt. Most már minden csak Zane visum-ineptio bűbáján állt vagy bukott. James lepillantott a hamis aktatáskára a padlón, nagyjából ott, ahol az igazi volt. Számára egyértelműnek tűnt a csalás, a bőr színe egészen más volt, és a kicsi réztáblán is a „HIRAM & BLATTWOTT BÖRDÍSZMŰ, ABSZOL ÚT, LONDON” felirat állt a „T. H. Jackson” helyett. Jackson nyilván megérezett valamit. De ha a bűbáj működött, még mindig volt egy kis esélyük, hogy megússzák.

Végül az óra véget ért. James azonnal felpattant a székéről, és Zane-t maga előtt lökdösve a kijárat irányába sietett. Zane megrökönyödve pislogott rá, és állával a saját széke felé bökött, de James csak tovább noszogatta, és alig láthatóan megrázta a fejét. A diákok az ajtóhoz nyomultak, és James meg Zane, mivel az első sorban ültek, hátra szorultak. James nem mert hátranézni. Végül a vállak és hátzísákok fala kettévált, és a két fiú kinyomakodott a folyosóra.

- Most mi lesz? - súsította Zane elkeseredetten, miközben egyre távolabb kerültek a teremtől.

- Később visszajövünk - felelte James, igyekezve halk és nyugodt hangot erőltetni magára. - Talán nem vesz észre semmit. Ha bevárjuk itt, a sarkon, kilehetjük...

- Mr. Potter? - hallatszott egy parancsoló hang a hátuk mögül. - Mr. Walker?

A két fiú megtorpant, és lassan hátra fordult. Jackson professzor hajolt ki a technomancia terem ajtaján. – Úgy hiszem, itt hagytak valamit. Volnának olyan szívesek, és visszajönnének érte?

Egyikük sem válaszolt. Csüggedten visszaballagtak az úton, amerről jöttek. Jackson feje ismét eltűnt a helyiség ajtajából, s mikor a két fiú odaért, a professzor már az első padok előtt ácsorgott.

- Gyertek közelebb, fiúk – hívta őket Jackson fesztelen hangon. Jamesen rossz érzés lett úrrá attól, hogy a férfi tegezésre váltott. – Egészen ide, az asztal elé, ha kérhetlek benneteket.

Az asztalon, Jackson előtt, ott volt mindkét aktatáska. Mikor James és Zane az asztal mellé lépett, Jackson újra megszólalt, de hangja ezúttal halk és fagyos volt.

- Nem tudom, miket hallottatok, mit tartok a táskámban, de annyit elárulhatok nektek, hogy nem a tiétek volt az első, de még csak nem is a legkreatívabb próbálkozás, hogy kiderítsék. – James meglepetésében felvonta a szemöldökét, mire Jackson bólintott. – Igen, én is hallottam azokat a meséket, amiket némelyik tanítványom terjeszt. Meséket rettenetes, szunnyadó szörnyetegekről, végítélet fegyverekről, vagy éppen egy alternatív dimenzióba nyíló kapu kulcsáról, és, mondhatom, egyik borzalmasabb és rémisztőbb, mint a másik. De hadd biztosítsalak benneteket, kíváncsi kis barátaim – ennél a pontnál Jackson előre hajolt, így arca alig harminc centire került a két fiútól; hangját még inkább lehalkította, ám továbbra is kristálytisztán csengett minden egyes szó –, hogy ami valójában a táskámban van, az rosszabb, mint a leglidércesebb álmaidok képzelgése. És ez nem vicc. Nem üres fenyegetés. Ha még egyszer beleütitek az orrotokat az ügyeimbe, valószínűleg már nem éltek addig, hogy megbánjátok. Érthető voltam? – James és Zane némán bólintott. Jackson továbbra sem vette le róluk a tekintetét. Orrlyuka kitágult, ahogy dühödten fujtatott. – Ötven pont a Griffendéltől és ötven a Hollóháttól. Ezenkívül büntetők munkát is adnék, ha az nem vezetne kérdezősködéshez a táskámat illetően. Így hát, ifjú barátaim, ha még egyszer azt látom, hogy akár csak egyetlen pillantást is vettek a táskámra, felettébb... *érdekessé* tehetem az életeteket. Tartsátok ezt észben! Most pedig – mondta felegyenesedve –, vigyétek innen ezt a szárnalmas szemetet, és takarodjatok.

Jackson, érzékelhető undorral, feléjük tolt a táskáját, miközben a hamis továbbra is ott maradt mellette, az asztalon. Csontos ujjáival megmarkolta az elefántcsont fogantyúját, és megemelte. A „HIRAM & BLATTWOTT BŐRDÍSZMŰ, ABSZOL ÚT, LONDON” feliratú réztábla megcsillant, ahogy Jackson megkerülte a tanári asztalt. Egyik fiú sem tudta rávenni magát, hogy az előttük heverő táska felé nyúljanak.

- Mi lesz? – csattant fel Jackson. – Fogják azt a holmit, és menjenek!

- I-igenis, uram – dadogta Zane, majd megragadta a professzor táskáját, és levette azt az asztról. A két fiú sarkon fordult, és kimenekült a teremből. Csak három folyosóval később mertek lassítani. Kábán álltak a kihalt folyosó közepén, és hitetlenkedve bámulták a táskát, amit Jackson adott oda nekik. Kétség sem férhetett hozzá, a tanár saját, fekete bőrtáskája volt. A réztáblán

világosan látszott a „T. H. Jackson” felirat. James csak most kezdte igazán felfogni, hogy valamilyen csoda folytán mégis sikerrel jártak. Megszerezték Merlin köpenyét.

- A visum-ineptio bűbáj miatt van - zihálta Zane Jamesre pislogva. - Amiatt kell, hogy legyen. Jackson tudta, hogy sántikálunk valamiben, de erre nem számított!

James elképedve rázta a fejét.

- De hogyan? Ott volt előtte mindkét táska!

- Egyszerű. Jackson feltételezte, hogy ki akarjuk cserélni a táskákat, de azt hitte, még nem volt rá alkalmunk. Megtalálta a táskát a székem alatt, és azt hitte, a hamis az. Az áltáskára szórt visum-ineptio bűbáj oda-vissza működött, így azt látta, amire számított. Ő úgy látta, hogy a hamis táska az igazi!

James kezdte megérteni.

- A szembechapó bűbáj kiterjedt az igazi táskára is, amitől az úgy festett, mint a hamis, mert Jackson arra számított! Briliáns! - James megveregette Zane vállát. - Szép volt, te gazember! És még kételkedtél magadban.

Zane hozzá nem illően, szerényen mosolygott.

- Gyerünk, keressük meg Ralphot, és nézzük meg, jól van-e. Szerinted tényleg muszáj volt kettőt befalnia abból az Orrvérzés Ostyából?

- Te mondtad, hogy elterelésre van szükségünk.

James a talárja alá rejtette Jackson táskáját, aztán a fiúk Ralph keresésére indultak, és csak annyi időre álltak meg, míg visszaszerezték a láthatatlanná tévő köpenyt az üres technomancia terem padlójáról.

Öt perccel később a három fiú már fent járt a Griffendél klubhelyiségében, és azt próbálták kitalálni, hová tudnák elrejteni Jackson táskáját, még a következő óra előtt. James a ládája aljára temette, aztán Zane előhúzta a pálcáját.

- Gennifer épp nemrég tanított egy új bűbajt - magyarázta. - Egy különleges záróbűbáj.

- Várj! - állította le James Zane-t, mielőtt az kiszórhatta volna a bűbajt. - Hogy fogjuk kinyitni?

- Hát, az igazat megvallva, nem is tudom... Ez az alohomora ellenbűbája. De nem hinném, hogy a láda tulajdonosa ellen is működne, csak a többiek ellen véd. A bűbájok elég okosak ehhez, nem?

- Itt van - szólt Ralph, majd az ablakhoz lépett. Kitárta azt, majd ismét becsukta, azután pedig félreállt. - Próbáld ki ezen! Ezt egyébként sem használnátok mostanában. Odakint nagyon hideg van.

Zane megvonta a vállát, és az ablakot vette célba.

- *Colloportus!* - Az ablak zárja nagyot kattant. - Úgy tűnik, eddig jó.

- Most próbáld kinyitni! - utasította Ralph.

Zane legyintett egyet a pálcájával, és kimondta a varázsigét.

- Alohomora! - A zár megrázkódott, de nem nyílt ki. Zane zsebre dugta a pálcát. - Te jössz, James. Elvégre, ez a te ablakod, nem?

James is kipróbálta ugyanazt a bűbajt, mire a zár hangosat kattant, és az ablak kitárult.

- Látod? – vigyorodott el Zane. – A bűbájok okosak. Le merném fogadni, hogy az öreg Kőfal meg tudná mondani, hogy működik ez a dolog, de valahogy most nincs kedvem megkérdezni. Vagy bármikor máskor.

James elrendezte a ládájában Jackson táskáját, aztán lecsukta a láda fedelét, Zane pedig végrehajtotta rajta a záróbűbájt. Miközben már visszafelé tartottak, az osztálytermük felé, Ralph a barátaihoz fordult.

- Nem veszi észre más, hogy Jacksonnál másik táska van? Mi lesz, ha az egyik tanár rákérdez?

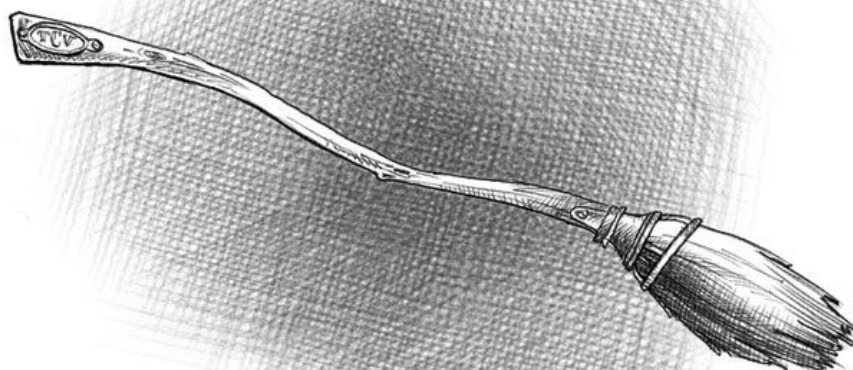
- Ez nem történhet meg, Ralphinator – jelentette ki Zane magabiztosan. – Elég régóta hurcolja magával azt a micsodát, hogy mindenki arra számítsen, az igazi van nála. És amíg így van, a visum-ineptio bűbáj elhiteti velük, hogy valóban az van a kezében. Egyedül mi tudjuk, hogy az a haverod régi kőkopó motyója.

Ralphot azonban még mindig kétségek gyötörték.

- Egy idő után elmúlik a bűbáj, vagy addig tart, amíg az emberek azt hiszik, hogy a hamis táska az igazi?

Erre egyikük sem tudott válaszolni.

- Reméljük, elég ideig kitart – mondta James.

13. A KÖPENY TITKA

Aznap este, vacsora után, a három fiú ismét felszaladt a griffendéles klubhelyiségbe, és csak akkor álltak meg, mikor James észrevette, hogy az egyik festményről megint bámulja valaki. A képen fiatal lányok voltak láthatók, amint éppen pár nevetségesen kövér tehenet fejtek nagy odaadással, a háttérben pedig ott állt egy magas, csúnya nő. James ráripakodott az apácaruhába bújt leskelődőre, és követelte, mondja el, miért figyeli őt. Fél perccel később Zane és Ralph megunták a jelenetet, két oldalról belekaroltak barátjukba, és elrángatták a festmény elől.

A hálóteremben körbeállták James ládáját, míg a fiú kinyitotta azt, és kivette belőle Jackson táskáját. Gondosan az ágya szélére helyezte, aztán mindhárman némán meredtek rá.

- Muszáj kinyitnunk? - kérdezte végül Ralph.

- Valahogy meg kell tudnunk, hogy tényleg nálunk van-e a köpeny, nem? - bólintott James. - Egész nap ez járt a fejemben. Mi van, ha tévedtem, és csak Jackson szennyes alsóival van tele? Kinézem belőle, hogy azokat hordozgatja ide-oda a semmitmondó táskájában, csak hogy mindenki róla beszéljen. Látnod kellett volna, milyen volt reggel, mikor azt hitte, rajtakapott Zane-t és engem. Totál bekattant.

Zane lehuppant az ágyra.

- Mi van, ha ki sem tudjuk nyitni?

- Nem lehet túlságosan bebiztosítva, ha akkor, az SVK óra előtt csak úgy, magától kinyílt - vélekedett James.

Ralph arrébb lépett, helyet hagyva Jamesnek.

- Akkor legyünk túl rajta! Próbáld kinyitni!

James odalépett a táskához, és megvizsgálta rajta a csatot. Arra számított, nem fog működni, és végig kell próbálgatniuk a majdnem egy tucat zárnyitó bűbájt, amit korábban kigyűjtöttek, azonban a rézcsat könnyedén kipattant. Olyannyira könnyedén, hogy Jamesnek az a furcsa érzése támadt, mintha a táska egy tizedmásodperccel korábban nyílt ki, mint hogy hozzáért volna. Egy pillanatra megdermedt, de úgy tűnt, a másik két fiú semmit sem vett észre.

- Na, mi az? – súgta Ralph. Zane résnyire nyíló szájával a táska fölé hajolt.

- Semmit sem látok – mondta. – Túl sötét van odabent. Nyisd már ki azt a vacakot, James! Te jobban megéredmed, mint mi.

James a táska felé nyúlt, megragadta a fogantyúit, és szétnyitotta velük a száját. Csak a fekete szövethalmot látta. Ahogy a táska kinyílt, halvány, dohos szag csapta meg az orrukát. James arra gondolt, hogy a faragott tököknek is épp ilyen szaguk van, miután egy hétig égett bennük a gyertya. Eszébe jutott, hogy Luna azt mondta, a köpenyt régen egy király halotti lepleként használták, és a gondolatra kirázta a hideg.

Mikor megszólalt, Zane hangja halk volt, és kissé rekedtes.

- Ez az? Nem tudnám megmondani.

- Ne – figyelmeztette Ralph, de James addigra már belenyúlt a táskába, és kihúzta belőle a köpenyt. A fekete vászon szétbomlott, és selymes hullámokban omlott a földre. Anyaga makulátlannak és hibátlannak hatott. Hatalmasnak tűnt. Ahogy James kissé megemelte a köpenyt, hogy az egészet szemügyre vegye, rájött, hogy a csuklyáját fogja. Óriási volt, a nyakánál aranyzsinórokkal.

Zane sápadt, komoly képpel bölintott.

- Ez az, kétség sem férhet hozzá. Mihez kezdünk vele?

- Semmihez – vágta rá Ralph. – Tedd vissza a táskába, James! Ez a holmi ijesztő. Ti nem érzitek a belőle áramló mágiát? Jackson biztos rászórt a táskára valamiféle pajzsbűbájt, vagy ilyesmit, máskülönben valaki biztos megérezte volna. Rajta, tedd el! Én nem akarok hozzáérni.

- Várj még! – szólta James tétován. Valóban érezte a köpenyt körbelengő mágiát, de, Ralphfal ellentétben, ő egyáltalán nem tartotta ijesztőnek. Erőtlen volt, de mégis érdekes. A köpeny szaga is megváltozott, mikor James kiszabadította a táskából. Ami korábban haloványan rothadásra emlékeztette, most csupán a földet idézte, lehullott leveleket, nedves mohát; az illat vad volt, mégis izgalmas. Ahogy a kezében tartotta a köpenyt, Jamesnek a valaha átélt legkülönösebb élményben volt része. Olyan volt, mintha az utolsó porcikája is ráhangolódott volna önnön létezésére, érezte a szobát vízként feszítő levegő minden molekuláját, amint hűvös, jégkék párakén szivárog be az ablakkeret hajszáltrepedésein. Az érzékei kiterjedtek, és érezte a baldachinos ágyak között játszó szellőt. Az élt, ott örvénylett a kúpos plafon alatt, végigsimította a legrejtettebb kiszögelléseket éppúgy, mint a hatalmas szarufákat. James halványan emlékezett a gyermekmesékre, melyek arról szóltak, hogy Merlin uralta a természetet, érezte és használta azt, és az meghajlott az akarata előtt. James tudta, hogy most ebbe a hatalomba nyert

valahogy bepillantást, mintha az erő átítatta volna a köpeny anyagát. Az érzékei egyre jobban kiélesedtek. James már érezte a leszálló éjjelben mozgó teremtményeket: a padláson motoszkáló egerek szapora szívverését, az erdő denevéreinek lilás ködben úszó világát, egy téli álmát alvó medve békés szuszogását, még a fák és füvek szunnyadását is, gyökereik ujjakként kapaszkodtak a talajba, az egyetlen élőbe a tél halott világában.

James tudatában volt, hogy mit tesz, de nem tudta irányítani a karját. Felemelte a csuklyát, és maga mögé lendítette. Mikor a csuklya a fejére simult, elfedte szemét, és a köpeny a vállára hullott, még hallotta Zane és Ralph riadt, figyelmeztető kiáltását, aztán minden elmosódott, mintha alászállt volna egy hosszú, sötét alagútba. A barátai eltűntek.

Sétált. Száraz avar zizegett nagy, meztelen, bőrkeményedéses talpa alatt. Mély levegőt vett, megtöltötte tüdejét, mellkasa hordóként feszült. Magas volt. Karja úgy dagadt az izmoktól, mint egy jóllakott óriáskígyó, lába pedig szilárd és vaskos volt, akár egy fatörzs. A föld néma volt körülötte, de nagyon is élt. Az erdő vibrálása beszivárgott a pórusaiba, erősebbé tette. Azonban ebből a vibrálásból jóval kevesebb volt, mint kellett volna. A világ megváltozott, és még most is változásban volt. Megszelídült, elvesztette állati vadságát és erejét. Azzal együtt az ő hatalma is tovaszállt. Még mindig páratlannak számított, de mostanra fekete foltok jelentek meg a földdel való bensőséges kapcsolatán, és ezek a foltok egyre csak terjeszkedtek, lassanként teljesen felőrölve őt. Az emberek birodalma növekedett, kihasználta a földet, szántóföldek és mezők értelmetlen sokaságává osztották fel, megtörve a vadon mágikus polaritását. Ez feldühítette. Keresztül-kasul bejárta az egyre növekvő emberi királyságokat, tanácsokkal látta el őket, és segédkezett nekik jó pénzért, de nem látta a valódi árat. Varázstudó testvérei és nővérei nem segíthettek. Az ő mágiájuk különbözött az övétől. Ami oly hatalmassá tette, a földdel való kapcsolata, az lett végül az egyetlen gyengéje is. Lelkében féktelen dühvel haladt tovább. Ahogy elsétált mellettük, a fák szóltak hozzá, de még a naiádok és driádok hangja is egyre gyengébbé vált. Visszhangjuk zavaros volt és megtört.

Előtte, csupán a holdfény által láttatva egy tisztás nyílt, melynek közepén sziklás mélyedés terült el. Lelépdelt a természetes lépcsőfokokon, be a mélyedés közepébe, aztán felnézett. A szikrázó éjszakai égbolt csontfehérre festette a különös tisztást. Árnyéka sötéten folyt szét mögötte, mintha fényes nappal lett volna. Többé már nem volt helye ebben a világban. Úgy döntött, elhagyja az emberek társadalmát. De egy nap, mikor minden más lesz, a körülmények megváltoznak, és a világ visszanyeri régi erejét, visszatér majd. Akkor aztán felébreszti a földet, magához téríti a fákat és szellemeiket, felfrissíti erejüket, s vele a sajátját is. Akkor eljön a leszámolás napja. De addig még évtizedek, talán évszázadok telnek el. Esetleg egy egész örökkévalóság. Nem számít. Többé nincs maradása ebben a korban.

Zaj hallatszott, bukdácsoló léptek hangja. Valaki más is járt a tisztáson rajta kívül; valaki, akit gyűlölt, de akire szüksége volt. Megszólította ezt az embert, és ahogy kimondta az első szavait, a világ halványodni, fakulni és sötétedni kezdett körülötte.

- Tájékoztasd az utánunk jövőket! Tartsd készenlétben a gúnyámat, trónusomat és talizmánomat! Várni fogok. Ha eljön a visszatérésem ideje, egyesítsd őket az Ősök udvara alatt, és én tudni fogom. Téged választottalak a küldetés védelmezőjéül, Austramaddux, s mint utolsó segédem, lelked az én kezemben van. Ehhez a feladathoz kötlek, míg be nem teljesíted. Esküdj fel!

Az egyre mélyülő sötétségből egy hang hallatszott.

- Megtiszteltetés, Mester.

Nem érkezett válasz. Elment. Köpenye üresen hullott a földre. Botja egy pillanatra még egyensúlyban maradt, aztán lassan eldőlt, egyenesen egy hátborzongatóan fehér kézbe. Austramaddux elkapta, mielőtt a sziklás talajra eshetett volna. Aztán a jelenet köddé vált. A sötétség egyetlen, parányi ponttá tömörült. Az univerzum megugrott, majd veszett pörgésbe kezdett. Végül csak a feledés maradt.

James felzihált, és erővel kinyitotta a szemét. Tüdeje levegőre szomjazott, mintha már percek óta nem lélegzett volna. Kezek ragadták meg, lerántották fejéről a csuklyát és lehúzták válláról a köpenyt. Hirtelen minden erő kiszaladt Jamesből, és összerogyott. Zane és Ralph félszegen elkapták, és az ágyra fektették.

- Mi történt? – kérdezte James. Még mindig nagy kortyokban nyelte a levegőt.

- Te mondd meg! – felelte Ralph magas, rémült hangon.

Zane durván visszagyúrta a köpenyt az aktatáskába.

- Felvetted ezt a micsodát, aztán *puff!* Szevasz! Nem volt túl bölcs húzás, öregem.

- Elájultam? – kérdezte James, és minden erejét összeszedve feltámaszkodott a könyökére.

- Még ha csak elájultál volna! – rázta a fejét Ralph. – Fogtad magad, és eltűntél.

- Így volt – erősítette meg barátját Zane, látva James kába arckifejezését. – Egyszerűen köddé váltál vagy három-négy percre. Aztán felbukkant ő. – Zane aggodalmas képpel a James ágya mögötti sarok felé bökött. James odapillantott, és Cedric Diggory átlátszó alakját vette észre. A szellem lenézett rá, aztán elmosolyodott és megvonta a vállát. Cedric most sokkal szilárdabbnak tűnt, mint eddig bármikor, amikor James találkozott vele.

- Egyszer csak átsétált a falon, mintha csak látogatóba jönne. Ralph akkorát sikított, mintha... hát, mondhatnám azt, hogy „mintha szellemet látott volna”, de figyelembe véve, hogy szinte minden nap kísértetek társaságában reggelizünk, keddenként meg egy másik szellem dögunalmas történelemóráit kell végigszenvednünk, ez a hasonlat nem túl helytálló.

Ralph vette át a szót.

- Ránk meredt, majd a táskára, aztán pedig mintha egy pillanatra elhalványodott volna. A következő dolog, amiről tudunk, hogy falfehér arccal visszatértél.

James Cedric szelleméhez fordult.

- Mit csináltál?

Cedric óvatosan, mintegy próbaképp szólásra nyitotta száját. Hangja mintha valahonnan távolról szivárgott volna be a szobába. James képtelen volt rájönni, hogy a fülével hallja a kísértet szavait, vagy az elméjével.

Veszélyben voltál. Ide küldtek, s mikor láttam, mi történt, cselekedtem.

- Mi volt ez az egész? – kérdezte James. Az emlékei homályosak voltak, bár úgy érezte, minden kitisztul majd, amint elmúlik az események okozta kábulat.

Egy Küszöbjelző. Roppant erőteljes mágia: dimenzionális átjárót nyit. Üzenetek és titkok közvetítésére tervezték, képes áthidalni nagy időt vagy távolságot. De az ereje instabil. Majdnem elnyelt téged.

James tudta, hogy Cedric igazat beszél. Érezte. A végén a sötétség kis híján felemészttette. Erőlködve legyűrte a torkát feszítő gombócot, aztán megkérdezte:

- Hogyan kerültem vissza?

Rád találtam, felelte Cedric egyszerűen. Elmerültem az éterbe, ahol a halálom óta eltelt idő nagy részét töltöttem. Ott voltál, de túl mélyen. Egyre csak távolodtál. Utánad mentem, és visszahoztalak.

- Cedric – szólt James. Szégyen töltötte el, amiért felvette azt a köpenyt, és rettegés attól, ami történhetett volna. – Köszönöm.

Tartoztam neked ezzel. Az apádnak tartoztam. Egyszer ő is visszahozott.

- Hé – mondta hirtelen James, és arca felragyogott. – Tudsz beszélni!

Cedric elmosolyodott, és ez volt az első őszinte mosoly, amit James az arcán látott.

Most minden... más. Valahogy erősebb. Jobban... itt vagyok.

- Várjunk csak! – szólt közbe Ralph megemelve a kezét. – Ez az a szellem, akiről meséltél, igaz? Aki pár hónapja kikergette a behatolót az udvarról.

- Ó, igen – kapott észbe James. – Zane és Ralph, ő itt Cedric Diggory. Cedric, ők a barátaim. Na és, mit gondolsz, mi történt veled? Mitől vagy itt most jobban?

Cedric ismét megvonta a vállát.

Az a hosszú idő, ami eltelt, számomra olyan volt, akár egy álom. Keresztül-kasul bejártam a kastélyt, de az teljesen üres volt. Sosem éheztem meg, nem lettem szomjas, nem fáztam és nem fáradtam el. Tudtam, hogy meghaltam, de semmi többet. Minden sötét volt és néma, és mintha nem lettek volna napok és évszakok. Egyáltalán nem telt az idő. Aztán, egyszer csak, dolgok kezdtek történni.

Cedric megfordult, és leült az ágyra, habár a takarón semmi nyoma nem látszott. James, aki a legközelebb volt hozzá, érezte a Cedric alakjából áradó hideget. A szellem folytatta.

Ahogy telt az idő, egyre inkább éreztem. Láttam embereket a folyosókon, de mintha füstből lettek volna. Nem hallottam őket. Rájöttem, hogy amit látok, az mind a halálom után történik. Éjjelente ébredtem fel. Ezt biztosan tudom, mert akkor már ez volt számomra a legfontosabb: érezni, ahogy telnek a percek és órák. Megkerestem az órát, ami ott van a nagyterem falán, és figyeltem, hogy hogyan telik az idő. Az éjszaka nagy részében ébren voltam de reggelre mindig elhalványodtam. Aztán, egy reggel, mikor éppen kezdtem eltűnni, megláttam őt.

James felült.

- A behatolót?

Cedric bólintott.

Tudtam, hogy nem szabadna itt lennie, és valahogy abban is biztos voltam, hogy ha megpróbálnám, el tudnám érni, hogy lásson. Elijesztettem.

Cedric ismét elvigyorodott, és Jamesnek az jutott az eszébe, hogy ebben a vigyorban már azt az erős, szerethető fiút látja, akit az apja is ismert.

- De aztán visszajött - mondta James, mire Cedric mosolya csalódott vicsorgássá torzult.

Igen, visszajött. Mikor észrevettem, újra elijesztettem. Reggelenként figyelni kezdtem őt. Aztán, egy hajnalon, betört az egyik ablakon keresztül. Akkoriban már erősebb voltam, de úgy döntöttem, másnak is tudnia kell róla, hogy a kastélyban van. Eljöttem hozzád, James. Te már korábban is láttál, és én tudtam, ki vagy. Tudtam, hogy te segítesz majd.

- Ez akkor éjjel volt, mikor kitörted a festettüveg-ablakot - mosolyodott el Zane. - Átrúgtad rajta a fickót, mint Bruce Lee. Szuper!

- Ki volt ő? - kérdezte James, de Cedric csupán a fejét rázta. Erre nem tudott felelni.

- De most mindjárt hét óra - szólalt meg Ralph. - Hogy lehet, hogy mégis látunk? Nem ez a leggyengébb időszakod?

Úgy tűnt, Cedric ezen elgondolkodik.

Egyre szilárdabb vagyok. Még mindig csak szellemként, de, valahogy, egyre inkább jelen vagyok. Most már beszélni is többet tudok. És azokból a furcsa nemlétekből is egyre kevesebb van. Azt hiszem, így születnek a kísértetek.

- De miért? - kérdezte James, mielőtt még visszafoghatta volna magát. - Miért születnek a kísértetek? Miért nem, nem is tudom, léptek tovább?

Cedric hosszan meredt rá, és James érezte, hogy erre a kérdésre még Cedric sem tudja a választ, vagy legalábbis nem egészen. A szellem kissé megrázta a fejét.

Még nem álltam készen. Még annyi tervem volt. Gyorsan történt, túl hirtelen. Egyszerűen... nem álltam készen.

Ralph felkapta Jackson professzor táskáját, és visszahajította James ládájaiba.

- Na és, hol jártál, mikor köddé váltál, James? - kérdezte az ágy szélére telepedve.

James mély levegőt vett, s közben próbálta összekaparni a furcsa utazásról maradt emlékeit. Elmesélte nekik, milyen érzés volt tartani a köpenyt, hogy az érezni engedte neki a levegőt és a szelet, sőt még az állatokat és a fákat is. Aztán beszámolt a látomásáról, hogy ott volt Merlin testében, elméjében. Összerázkódott, mikor eszébe jutott az a keserű düh, és a szolgálta Austramaddux hangja, amint megesküszik, hogy hűen szolgál majd, míg el nem jön a leszámolás ideje. A történet e része élénken élt fejében. Végül az éjszakai sötéttséggel fejezte be a leírást, amely egyfajta gubóként ölelte körül a testét, és addig zsugorodott, míg végül semmivé vált.

Zane nagyfokú érdeklődéssel hallgatta végig a történetet, aztán halk, tiszteletteljes hangon így szólt:

- Ez az.

- Mi? - kérdezte James.

- Valószínűleg így csinálta Merlin. Hát nem érted? Jackson professzor maga beszélt erről, még az első órán! - Izgalma nőttön-nőtt. Tágra nyílt szeme végignézett Jamesen, Ralphon, végül pedig Cedricen, aki még mindig az ágy szélén gubbasztott.

- Én ezt nem vágom - rázta a fejét Ralph. - Én nem voltam ott azon az órán.

- Merlin nem halt meg - jelentette ki Zane határozottan. - Dehoppanált!

- Ennek nincs értelme - tépelődött James. - Bármelyik varázsló képes dehoppanálni. Mi abban a különleges?

- Emlékszel, mit mondott Jackson az első napon? A hoppanálás azonnali az azt végző varázsló számára, még ha beletelik is némi időbe, amíg felfúvódik, aztán egy új helyen jelenik meg újra. Ha a varázsló új középpont meghatározása nélkül dehoppanál, sosem bukkan fel megint, igaz? Örökre a semmiben ragad!

- Ööö... igen - bólintott James, felidézve a leckét, de még mindig nem látta, hova akar a barátja kilyukadni.

Zane szinte remegett az izgalomtól.

- Merlin nem egy *helyre* hoppanált - mondta jelentőségteljesen -, hanem egy *időbe* és *bizonyos körülmények közé!*

Ralph és James zavartan fontolóra vették az ötletet. Zane folytatta.

- A látomásod végén, azt mondtad, Merlin utasította Austramadduxot, hogy figyeljen a relikviákra, és a megfelelő időre. Aztán, mikor eljön az az idő, újra egyesítenie kell a relikviákat az Ősök udvarában. Látjátok? Merlin egy időpontot és bizonyos körülményeket határozott meg célul. Te magad mondtad a végén, James, hogy Merlin a feledésbe hoppanált. - Zane elhallgatott, és töprengett egy darabig. - Mindazon évszázadok során ott függött az időben, szétterjedve a mindenségben, és arra várt, hogy megfeleljenek a körülmények a visszatéréséhez. Számára egy perc sem telt el.

Ralph összeresztett, és ideges pillantást vetett James ládája felé.

- Akkor ez valóság - mondta. - Képesek rá. Vissza tudják hozni.

- Többé már nem - felelte James komor mosollyal. - Nálunk van a köpeny. Ha nincs ott az összes relikvia, a körülmények nem fognak passzolni. Nem tehetnek semmit.

Amint James végighallgatta Zane fejtegetését, minden darabka a helyére került, főként a Küszöbjelező látomás után. A köpeny általi megszállása hirtelen rendkívüli fontosságúvá vált, és nem győzte áldani a szerencsését, hogy a relikvia végül, véletlenek hihetetlen sorozata folytán, a birtokukba került. Kezdve azzal, hogy Ralph az utolsó pillanatban bukkant rá a megfelelő táskára, egészen Zane fantasztikusan működő visum-ineptio bűbájáig. Jamesnek az az érzése támadt, mintha valaki végig ott állt volna mögöttük, és irányította őket, hogy elérjék céljukat, a Merlin összeesküvés megghiúsítását. De ki segíthet nekik?

- Igaz is - fordult James Cedrichez, miközben Ralph és Zane elmélyült beszélgetésbe bonyolódtak Merlin dehoppanálását illetően. - Azt mondtad, valaki ideküldött, hogy segíts nekem. Kicsoda?

Cedric felállt, és egy egészen kicsit mintha elhalványodott volna.

Valaki, akiről nem beszélhetek, mosolygott Jamesre, habár, felteszem, könnyedén kitalálhatod. Olyasvalaki, aki figyel téged.

Piton, gondolta James. Piton portréja küldte a segítségére Cedricet, mikor beszippantotta a Küszöbjelző. De vajon honnan tudta? James még sokáig töprengett ezen, az után is, hogy Zane és Ralph visszatértek a saját szobájukba. Még akkor is ez járt a fejében, mikor a griffendéles társai feljöttek a klubhelyiségből, és álomra hajtották fejüket. Azonban akkor este nem jött rá a válaszra, és végül ő is elaludt.

A következő néhány nap során a három fiú egyfajta diadalmas ködben úszva végezte szokásos, iskolai tevékenységét. James, Zane bűbájával, bezárta a ládája Jackson táskáját, s benne a köpenyrelikviát. Tekintetbe véve a visum-ineptio bűbáj hatásosságát, nem tűnt valószínűnek, hogy bárki is keresné az igazi aktatáskát. Jackson ezentúl a régi kőkopó táskát cipelte magával az órákra és az étkezésekre, látszólag fel sem tűnt neki, hogy valami nem stimmel. Továbbá senki más sem látszott meglepődni, holott Jackson hónapok óta csak a fekete táskával lehetett látni. Végül, szombat délután, James, Ralph és Zane a Griffendél klubhelyiségében gyűltek össze, hogy megbeszéljék a következő lépést.

- Igazából két kérdés van - mondta Zane az asztal fölé hajolva, melyen korábban gondosan szétterítették könyveiket, hogy úgy tűnjön, mintha a házi feladataikat készítenék. - Hol van az Ősök udvara? És hol van a harmadik relikvia, Merlin botja?

James biccentett.

- A másodikon már gondolkodtam. A trón Madame Delacroix védelme alatt áll. A köpenyre Jackson professzor vigyázott. A harmadik relikvia valószínűleg a harmadik összeesküvőnél van. Szerintem innen lesz az valaki, egy belső ember. Talán az a mardekáros, aki az Austramaddux nevet használta Ralph GameDeckjén. Biztos tudtak a tervről, ha azt a nevet választották, és ha tudtak róla, benne is vannak.

- De ki? - kérdezte Ralph. - Nem láttam, ki vette el. Egyszerűen csak eltűnt. Ráadásul Merlin botját meglehetősen nehéz lehet elrejteni, nem igaz? Ha tényleg olyan magas volt, mint amilyennek a látomás alapján leírtad, James, az a bot van vagy két méter. Hogyan rejtesz el egy kétméteres, varázserejű fadarabot?

- Fogalmam sincs - rázta a fejét James. - Viszont, a te feladatod lesz, hogy utána nézz, Ralph. Ahogy Ted is mondta, te vagy a *mi* belső emberünk.

Ralph mintha összement volna ültében. Zane eközben szórakozottan firkálgatott egy darab pergamenre.

- Tehát, akkor mi van az első kérdéssel? - kérdezte fel sem nézve. - Hol van az Ősök udvara?

James és Ralph üres arckifejezéssel pislogott egymásra.

- Ezt sem tudjuk – mondta James. – De, szerintem, van egy harmadik kérdés is, amit fontolóra kéne vennünk.

- Mintha az első kettő nem volna elég – motyogta Ralph.

Zane felpillantott, és ahogy arrébb húzta a kezét, James meglátta, hogy a Barlangmenedék kapuját rajzolta le a papírlapra.

- Mi a harmadik kérdés?

- Miért nem tették még meg? – suttogta James. – Ha tényleg náluk volt mindhárom relikvia, miért nem mentek az Ősök udvarába, akárhol is legyen, és próbálták visszahívni Merlint az ezeréves hoptanulásából?

Egyikük sem tudta a választ, de abban egyetértettek, hogy ez egy fontos kérdés. Zane felfordította az összerajzolt lapot, és a pergamen másik oldalán lévő kézzel írt számmisztika jegyzetekre és diagramokra pillantott.

- Majd utána nézek a Hollóhát könyvtárában, de a házi feladatok, órák, kviddicsedzések, vitakör és konstelláció klub mellett nem tudom, mikor lesz rá időm.

Ralph az asztalra dobta pennáját, majd nagyot nyújtózva hátradőlt.

- Tényleg, az hogy megy? Te vagy az egyetlen kapcsolatunk Madame Delacroix-val. Milyen a nő?

- Mint egy élő múmia – vont vállat Zane. – Neki és Trelawneynak elvileg ugyanúgy fel kellene osztania a klubot, mint a jóslást, de igazából egymást váltják, nem pedig együtt tanítanak. Ami azt illeti, ez egész jól működik, mióta nem törődnek a másikkal. Trelawney csupán mindenféle asztrológiai szimbólumokat rajzoltat velünk, meg néha teleszkóppal figyeljük a bolygókat, hogy „megismerjük a bolygótestvéreink hangulatát és viselkedését”.

James, aki a család távoli barátjaként ismerte Sybil Trelawneyt, elvigyorodott Zane paródiáját látva. Zane folytatta.

- Delacroix viszont csillagtérképeket tanulmányoztat velünk, és a csillagok fényének hullámhosszát kell mérnünk, hogy meghatározhassuk valami nagy asztronómiai esemény időpontját.

- Tényleg! – kapott észbe James. – A bolygóegyüttállás. Petra és Ted mesélt róla. Ők jóslástanon vannak Delacroix-val. Úgy látszik, a vudukirálynő nagyon rákattant a témára.

- Igazi anti-Trelawney, az biztos. Nála minden csak matek és számítás. Már ismerjük a dátumot, de ő percre pontosan tudni akarja, mikor állnak együtt a bolygók. Semmi értelme, ha engem kérdeztek. Tiszta zizi lett.

- Ha engem kérdezel, már alaptól zizi volt – vélekedett Ralph.

- Lehet, hogy tud rólunk – mondta James, lehalkítva a hangját. – Néha rajtakapom, hogy engem figyel.

Zane felvonta a szemöldökét, és a szemére bökött.

- Vak, mint egy denevér, emlékszel? Nem figyel az semmit, haver.

- Tudom – legyintett James. – De esküszöm, hogy tud valamit. Szerintem megvannak a maga módszerei a látásra, aminek semmi köze a szeméhez.

- Légy szíves, ne mondj ilyeneket – szólalt meg Ralph sietve. – Már így is a hideg futkos a hátamon. Nem tudhat semmit. Ha tudna, már cselekedett volna, nem? Felejtsd el!

Másnap James és Ralph meglátogatták Hagridot a kunyhójában, látszólag, hogy Gróp és Prechka hogyléte után érdeklődjenek. Hagrid éppen a Prechka által szétzúzott talicska újjáépítésével foglalatoskodott, így még örült is egy kis szünetnek. Beinvitálta őket, és teát meg aprósüteményt kínált körbe, míg ő maga letelepedett a tűz mellé, melegedni. Vadász leheveredett a lábához, és időnként megnyalta a félóriás lelógó kezét.

- Ó, igazi se vele, se nélküle kapcsolat az övék – mondta Hagrid, mintha az óriások udvarlási szokása a világ legtitokzatosabb témája volna. – Az ünnepek alatt volt egy kis összezördülésük. Hajba kaptak egy jávorszarvas tetemén. Grópi magának akarta a fejét, Prechka viszont ékszert akart készíteni az agancsából.

Ralph Hagridra pillantott gőzölgő teája fölül.

- Ékszert akart készíteni egy jávorszarvas agancsából?

- Hát, én azt mondanám, ékszert – vakargatta meg a fejét a vadőr. – Elég nehéz eldönteni. Az óriások ugyanazt a hangot használják az ékszerre és a fegyverre. Bár, ha hat méter magas vagy, ugyan mindegy. De végül is megoldották, és most megint boldogok együtt.

- Prechka még mindig fent lakik a domboknál? – kérdezte James.

- Hát persze – vágta rá Hagrid kissé szemrehányóan. – Prechka nagyon tiszteltreméltó lány. Gróp meg általában a viskójában tölti a napjait. Készített magának egy takaros kis tűzrakó helyet, és egy nyírfa házikót. Ezek a dolgok időbe telnek. Az óriásszerelem... tudjátok, mindketten elég érzékenyek.

Ralph beleprüszkölt a teájába.

- Figyelj csak, Hagrid! – váltott témát James. – Te elég régóta itt vagy már a Roxfortban. Az iskola és a kastély sok titkát ismered, igaz?

Hagrid fészkelődni kezdett a székén.

- Ami igaz, az igaz. Senki sem ismeri úgy a birtokot, mint én. Kivéve talán Argus Fricset. Diákként kezdtem, még jóval az előtt, hogy a papád megszületett volna.

James tudta, hogy alaposan meg kell válogatni a szavait.

- Igen, én is így gondoltam. Mondd csak, Hagrid, ha valakinél volna valami igazán erőteljes mágiát árasztó valami, amit el szeretne rejteni valahol a kastélyban...

Hagrid keze, mely eddig Vadász füle tövét vakargatta, mozdulatlaná dermedt. Nagy, bozontos fejét lassan James felé fordította.

- Na és, miféle holmit akarhatna egy magadfajta elsőéves elrejteni, ha szabad kérdeznem?

- Nem én akarom, Hagrid – vágta rá James. – Valaki más. Csak kíváncsiságból kérdezem.

Hagrid bogárfekete szeme gyanakodva csillogott.

- Értem. És ez a másvalaki miatt akarna mindenféle mágikus tárgyakat eldugdosni?

Ralph lassan nagyot kortyolt a teájából, James pedig kinézett az ablakon, hogy kerülje Hagrid fürkésző pillantását.

- Semmi konkrét dologról nincs szó. Csak kíváncsi vagyok...

- Á, most már tényleg értem - szólt Hagrid, és kissé elmosolyodva bólogatni kezdett. - Biztos hallottál ezt-azt az öreg Hagridról az apádtól, meg Hermionétól és Rontól. Hagrid néha kikotyog dolgokat, amiket titokban kéne tartania, mi? Való igaz. Előfordul, hogy elfelejtkezem róla, miről szabad beszélmem, és miről nem, így eljár a szám. Többek között ott van egy bizonyos Bolyhoska nevű kutya esete, ha még emlékszel. - Hagrid egy ideig szúrós tekintettel meredt Jamesre, aztán hatalmasat sóhajtott. - James, azóta egy kicsit idősebb lettem. Az öreg kulcs és háztájézőzők nem tanulnak sokat, de azért tanulnak. Ráadásul az édesapád is figyelmeztetett, hogy feltűnhetsz és kérdezősködhetsz, úgyhogy tartsam rajtad a szemem. Ez nem sokkal azután történt, hogy észrevette, hogy kölcsönvetted a láthatatlanná tévő köpönyeget és a Tekergők térképét.

- Micsoda? - kiáltotta James, és olyan hirtelen fordult vissza a félóriás felé, hogy kis híján leverte a teáját az asztról.

Hagrid sűrű szemöldöke a homloka közepére szaladt.

- Ó, na ez az, itt van. Ezt nem kellett volna elmondanom. - Egy pillanatig töprengve megdermedt, aztán mintha gondolatban vállat vont volna. - Bár, végül is, Harry nem szólt, hogy nem tudhatsz róla.

- Tudja? - fakadt ki James. - Máris?

- James - nevetett fel Hagrid. - Az apád az Auror Főparancsnokság feje, ha esetleg elfelejtetted volna. Éppen múlt héten beszéltem vele itt, a saját kandallómban. Leginkább arra volt kíváncsi, hogy működésre tudtad-e bírni a térképet most, hogy a kastély nagy részét újjáépítették. Ő elfelejtette kipróbálni, mikor legutóbb itt járt. Tehát, szerencsével jártál vele?

Merlin köpenyének megszerzésével járó izgalmak teljesen elfeledtették Jamesszel a Tekergők térképét. Kissé morcosan beismerte Hagridnak, hogy még nem próbálta ki.

- Talán így a legjobb - felelte Hagrid. - Csak, mert az édesapád tudja, hogy elcsórtad, még nem jelenti azt, hogy örül is neki. És, amennyire meg tudtam ítélni, a mamád valószínűleg még nem is tud róla. Ha szerencséd lesz, nem is jut a fülébe soha, habár kétlem, hogy a papád sokáig titokban tud előtte tartani egy ilyen ügyet. Az lesz a legokosabb, ha szépen elpakolod azokat a holmikát ahelyett, hogy elrejtened őket a birtokon. Bíz bennem, James! Gyanús mágikus tárgyak rejtegetése az iskolában több bajt hozhat az ember fejére, mint hasznot.

Valamivel később, mikor a két fiú a hideg szélnek nekifeszülve visszafelé tartott a kastélyba, Ralph közelebb hajolt Jameshez.

- Mit értett azon, hogy működésre bírni a térképet? Mire képes?

James mesélt Ralphnak a Tekergők térképéről, s közben gyomrát aggodalom és zavarodottság szorongatta, hogy az apja ilyen hamar tudomást szerzett a térkép és a láthatatlanná tévő köpönyeg eltűnéséről. Előre tudta, hogy előbb vagy utóbb lebukik, de arra számított, hogy a tényekről majd egy rivallóból értesül, nem pedig Hagrid véletlen elszólásából.

Ralphot felettébb érdekelte a téma.

- És tényleg megmutatja, hogy ki hol van a kastélyban? Hasznos holmi lehet! Hogyan működik?

- Van egy különleges mondat. Apa régen mesélt nekem róla, de már nemigen emlékszem rá. Majd valamelyik este kipróbáljuk. Most azonban még gondolni sem akarok rá.

Ralph bólintott, és nem kérdezősködött tovább. A főbejáraton keresztül léptek be a kastélyba, és a pincébe vezető lépcsősor tetején búcsúztak el egymástól.

James egy-kettőre egyedül találta magát az egyre sötétebb folyosón. A felhőtlen téli égbolton szikráztak a csillagok. Ragyogásuk beszivárgott az ablakokon, és elnyomta a falra erősített fáklyák fényét. James összerázkódott, részben a hideg miatt, részben pedig a fagyos, dermedt léghő miatt, ami nehéz ködként töltötte meg a folyosót. Gyorsított, s közben azon morfondírozott, hogyan lehet a kastélynak ez a szárnya ilyen sötét és üres. Még nem volt olyan késő, a levegő hideg nyugalma mégis a kora reggelt, vagy egy lezárt kriptát idézett. Hirtelen azt vette észre, hogy már jóval többet sétált, mint amilyen hosszú a folyosó. Régen el kellett volna érnie a kereszteződést az egyszemű boszorkány szobrával, ahol ráfordulhat a lépcsőkhöz vezető folyosóra. James megtorpant, és hátranézett. A folyosó ugyanolyannak tűnt, valami azonban mégsem stimmelt vele. Valahogy túl hosszúnak hatott. Mintha az árnyékok eltolódtak volna, hogy becsapják a szemét. Aztán észrevette, hogy a falon nem voltak fáklyák. A fénypontok szellemekként lebegtek a levegőben, sárgán és ezüstszínben reszkettek, s a szeme láttára halványodtak el.

Dermedtő hideg futott végig James hátán, nyakán vigyázzba vágta magát a szőrszálak. Megpördült, hogy elrohanjon a lépcsők felé, de amikor meglátta, mi van előtte, a lába nem engedelmeskedett. A folyosó még mindig ott volt, de az oszlopok helyét vastag fatörzsek vették át. A boltozatos mennyezet helyett ágak és sűrű lomb kusza kavalkádja látszott, mely mögül helyenként elő-előtűnt az éjszakai égbolt. Még a kőpadló mintázata is gyökerekké és száraz avartakaróvá változott. Végül az iskola folyosójának képe James szeme előtt vált teljesen köddé, s egyedül csak az erdő maradt. Hideg szélroham száguldott el mellette, meglobogtatva köpenyét, és szellemujjaival hátrasöpörve homlokából a haját. James felismerte a helyet, habár legutóbb, mikor itt járt, a földön heverő levelek még a fákon voltak, és a távolban tücskök kórusa ciripelte dalát. A tóparti erdőszakaszban állt, nem messze a Barlangmenedék szigetétől. A fák sóhajtozva hajladoztak a szélben, s időnként halk recsegés kíséretében dörzsölték össze csupasz ágait. Hangjuk egy lázalmában nyöszörgő emberre emlékeztetett. James csak most eszmélt fel, hogy ismét sétál, és egyenesen az erdő széle felé tart, ahol halkan susogó nád övezte a tópartot. Valamivel távolabb hatalmas, sötét tömeg emelkedett ki a semmiből. Hiába próbálta visszafogni lábait, ahogy James közelebb ért, a holdkorong előbújt vastag felhőtakarója mögül. Fényében láthatóvá vált a Barlangmenedék szigete, s James rémülten levegő után kapott. A Sziget megnőtt azóta, hogy utoljára látta. A titokzatos erődítmény illúziója erősebb volt, mint valaha. Valamiféle nyomasztó hangulat lengte körül a mogorva szobrokat és a gonosan vigyorgó vízköpőket, melyek mindegyike a sziget fáiból és indáiból állt. A sárkányállkapocs-szerű híd előtt

James erőt vett magán, és megállt. Még élénken emlékezett az összezáródó fogsorokra, amelyek össze akarták zúzni őt és Zane-t. Az éles, ezüstös holdfényben világosan kivehető volt a híd túlsó végén álló kapu, és a rajta lévő vers. *Mikor Sulva fénye árad, a Barlangmenedéket meglelem.* A kapu hirtelen megremegett, majd kitárult, felfedve a mögötte rejtőző koromfekete sötétséget. A feketeségből áradó hang gyönyörű volt, és olyan tisztán csengett, mintha csengettyűk csilingeltek volna.

- Relikviahordozó - mondta a hang. - Munkád bevégeztetted.

Ahogy James a szemét meresztve bámulta a híd túloldalán nyílt kapu mögötti sötétséget, odabent halvány fény kezdett derengeni, majd lassan egy alakká formálódott. James azonnal felismerte, hogy az idegen nem lehet más, mint egy driád, az erdő egyik szelleme. Azonban nem ugyanaz volt, akivel legutóbb találkozott. Azt zöld fényű derengés vette körül, a mostani viszont halványkéken ragyogott. Fénye észrevehetően pulzált. Haja koronaként övezte fejét, mintha víz alatt lett volna. Szája apró, majdhogynem kedves mosolyra húzódott, szeme szelíden csillogott.

- Beteljesítetted a neked szánt szerepet - mondta a driád, s hangja legalább olyan álmosító és hipnotizáló volt, mint társáé, ha nem jobban. - Többé már nem kell őrizned a relikviát. Nem a te dolgod. Add nekünk! Mi vagyunk az őrzői. Kezdetek óta a mi feladatunk. Vesd le e terhet! Add át a relikviát!

James lepillantott, és meglátta, hogy akaratán kívül rálépett a hídra. A sárkány állkapcsa nem mozdult. Felpillantott, és észrevette, hogy még hátrébb is húzódott az útból, mintha csak üdvözlőné. A száját alkotó kidőlt fák halkán megrecscentek.

- Add át a relikviát! - ismételte a driád, és előre nyújtotta karjait James felé, mintha meg akarná őt ölelni. Karjai természetellenesen hosszúak voltak, egészen úgy festett, mintha el akarná őt érni a híd túloldaláról. Körmei sötétkékek, majdnem lilák voltak. Hosszúra nőttek, és meglepően töredezettnek tűntek. James hátrál egy lépést, le a hídról. A driád tekintete rögtön megkeményedett.

- Add át a relikviát! - mondta ismét. Nem csak a szeme, a hangja is megváltozott, valahogy kihalt belőle a lány dallamosság. - Nem a tiéd. Hatalma túlnő rajtad, túlnő mindnyájatokon. Add át, mielőtt megbánod. A relikvia elpusztítja, amire nincs szüksége, és rád nincsen. Add át nekünk, mielőtt úgy dönt, valaki mást használ. Add át a relikviát, amíg még megtetheted!

Hosszú karjaival még előrébb nyúlt, és Jamesnek az a furcsa, mégis biztos érzése támadt, hogy ha akarná, minden erőlködés nélkül megérinthetné a driád kezét. Hátrálni kezdett, de lábai megbotlottak egy kiálló gyökerben, és ő hátraesett. Megpördült, és karjaival valami kapaszkodó után kutatva előrenyúlt. Tenyere valami keményre és tömörre talált, s ahogy ellökte magát tőle és kiegyenesedett, meglátta, hogy egy kőfal az. Másfél méterre tőle egy fáklya lobogott tartójában. James körbepillantott. A Roxfort folyosóján állt, s az olyan melegen és megszokottan vette körül, mintha el sem tűnt volna. Talán tényleg nem. A háta mögé lesett, és rögtön észrevette a félszemű boszorkányszobor kereszteződését. A rémisztő érzés tovaszállt, James mégis

biztos volt benne, hogy az előbbi valóban megtörtént, nem csak valamiféle látomás volt. Talárja redőiben még mindig ott érezte az éjszakai szél csípős hidegét, s ahogy lepillantott, cipőjén észrevette a folyópart sarát. Összerezcent, aztán összeszedte magát, kettesével szedve a fokokat felrohant a lépcsőn, és meg sem állt a klubhelyiségig.

Az egyetlen, amiben James biztos volt, hogy valami el akarta tőle venni Merlin köpenyét. Azt azonban nem tudta, hogy ennek a valaminek mik a szándékai. Szerencsére a köpenyt Jackson táskájával együtt gondosan elzárta a ládája. A legutóbbi kalandja után James nem is szándékozott újból elővenni és megérinteni, amíg el nem jön az idő, hogy odaadja az apjának és az aurorjainak. Ez az idő még nem jött el, de hamarosan itt lesz. Különbösen sem szándékozott átadni a köpenyt mindenféle jöttment, titokzatos jelenésnek, még ha az egy erdőszellem is. Ezzel az elhatározással ment fel a hálólhelyiségbe, és bújt ágyba. Mégis, még sokáig az után, hogy kényelmesen elhelyezkedett a takarója alatt, hallotta az ablaküvegnek feszülő szél monoton, véget nem érő suttogását: *add át a relikviát... add át, amíg még megteheted...* A hideg is kirázta tőle, s mikor végre sikerült elaludnia, azokkal a gyönyörű, kísértő szemekkel, és a hosszú, nagyon hosszú karokkal, meg a csontos ujjak végén lévő töredezett, lila körmökkel álmodott.

Következő pénteken, gyógynövénytanon James elképedve látta, hogy Neville Longbottom időközben átköltöztette Ralph barackfáját az átváltoztatástan teremből az egyik üvegházba.

- És mindezt egy banánból? - nézett végig a fán Neville óra után, mikor ő és James kettesben maradtak.

- Igen. Le merném fogadni, hogy Ralph mindenki másnál jobban meg volt lepve. Elképesztő, habár nem hiszem, hogy tudatában volna a saját erejének. Néhány mardekáros úgy véli, hogy egy hatalmas varázslócsalád lehet a felmenői között, ami akár igaz is lehet, tekintve, hogy sosem ismerte az anyját.

- Na igen, ők így gondolkodnak - jegyezte meg Neville szokatlanul nyíltan. - De az igazság az, hogy semmi sem támasztja alá, hogy a mugli születésűeknek egy hangyányival is gyengébbeknek kell lenniük, mint az egyes aranyvérű családok legjobbjai. Bizonyos előítéletek sosem változnak.

James végignézett a barackfán, amely meglehetősen nagyra nőtt annak ellenére, hogy gyökerei még mindig szorosan tartották az átváltoztatástan terem egyik asztalát. Tudta, hogy Neville-nek igaza van, de akaratlanul is eszébe villant Ralph arca aznap, mikor átváltoztatta a banánt. Ralph sosem mondta ki, de James érezte, hogy a barátja kicsit megrémült a saját erejétől.

Másnap a Griffendél kviddicscsapata mérkőzött meg a Mardekáréval. James a griffendéles lelátón foglalt helyet Zane és Sabrina Hildegard társaságában. Ralph, hogy megtartsa néhány mardekáros barátját, a zöld emelvényen foglalt helyet, a pálya túloldalán. James tekintete egyszer

találkozott Ralphéval, és a fiú odaintett barátjának. Ralph visszaintegetett, de csak vigyázva, nehogy a felsőbb éves háztársai meglássák.

Odalent, a pálya közepén a két csapatkapitány Cabe Ridcullyra várt, hogy megejtsék a szokásos szabályismertetést és kézfogást; egy olyan tradíciót, ami mostanság már senkinek nem jelentett semmit. James figyelte Justin Kennelyt, ahogy a fiú hanyagul megrázza Tabitha Corsica kezét. James még onnan, a magasból is jól ki tudta venni a Tabitha szép arcán ülő mézesmázos, illedelmes mosolyt. Végül a két kapitány sarkon fordult, és ki-ki csatlakozott saját csapatához a lelátók alatt, magára hagyva a pályán Ridcullyt a labdákat tartalmazó ládával.

Zane boldogan majszolt egy zacskó pattogatott kukoricát, amit azóta magával hurcolászott, hogy valamivel korábban valahogy rá tudta venni az egyik házimanót, hogy elkészítse neki.

- Remek meccs lesz - jelentette be, ahogy végignézett az izgatottan várakozó közönségen.

- Ha a Griffendél a Mardekár ellen játszik, akkor garantált a teltház - mondta Sabrina. - Anyu idejében mindenki utálta a mardekárosokat, mert tisztességtelenül játszottak. Akkoriban egy Miles Bletchley nevű srác volt a csapatkapitány, aki később pár évig a Thundelarra Thunderersben játszott, míg ki nem tették cinkelt seprű használata miatt.

- Mi miatt? - vágott közbe Zane. - Milyen az a cinkelt seprű?

James kezdett bele a magyarázatba.

- Az egy csalási módszer, mikor lyukat fúrsz a seprűnyél közepére, és beleteszel valami varázserejű anyagot, mint például sárkányborda vagy baziliszkusz fog. Alapjában véve az egész seprűt egy hatalmas varázspálcává alakítod. Bletchley arra használta, hogy térítőátkot és módosított capitulatus bűbájt lőtt az ellenfél játékosaira, akik emiatt elejtették a kvaffot. Igazi szemétláda volt.

Miközben beszélt, a Mardekár csapata kirepült a pályára, s háztársaik lelátója megtelt éljenző és ujjongó emberekkel. Damien a közvetítőpályában ülve a torkának szegezte a pálcáját, és felerősített, zengő hangján bejelentette a csapatot.

- Úgy látom - kiabálta túl Zane a hangzavart -, most már nem gyűlöli mindenki a Mardekárt.

Való igaz, elszórva a többi lelátón is lehetett olyanokat találni, akik megtapsolták a játékosokat, egyedül a griffendélesek fújoltak egyöntetűen. James vállat vont.

- Már nem szoktak annyit csalni. Ettől függetlenül mindig szokatlanul erős a csapatuk. Valami csalafintaság most is van a háttérben, csak nem olyan egyértelmű, mint régebben.

- Ha engem kérdezel - mondta Zane -, a szünet előtti, Mardekár elleni meccsem volt az eddigi legtisztább. Ridcully alig fújt be valamit. De azért tényleg nem stimmelt velük valami. Vagy ők a legmázlistább bagázs, akit seprű valaha a nyelén hordott, vagy magával az ördöggel kötöttek alkut.

A pálya túloldalán a pirosposztag Horatius Lumpsluck összéb húzta magán szőrmés nyakabóját, megigazította a kabáthoz illő kucsmát, és egy

pálcikára ragasztott mardekáros zászlót rázva, kiabálva biztatta háza csapatát. Ralph két sorral mögötte ült, és kötelességtudón csapkodta össze tenyerét. James tudta, annak ellenére, hogy Ralph minden egyes meccset vizsgálódó figyelemmel ül végig, nem igazán rajongott a kviddicsért, feltehetően azért is, mivel nem tudta eldönteni, melyik csapatnak drukkoljon. Mellette a barátai, köztük Rufus Burton, lelkesen éljeneztek.

Ahogy a Griffendél csapata is kiszáguldott a lelátók alól, a James körül lévő szurkolók egy emberként pattantak fel. James csatlakozott az ujjongó kórusukhoz, teljesen magával ragadta a csapatszellem, és vigyorogva állapította meg, hogy ilyen buzdítás mellett minden bizonnyal a Griffendél nyeri meg a mérkőzést. Dobolt a lábával és rekedtre kiabálta magát, miközben a csapat integetve körbepülte a pályát.

A játékosok pozícióba álltak, s miután még egyszer tiszta játékra szólította a csapatokat, Ridcully szabadon eresztette a gurkókat és a cikeszt, a kvaffot pedig magasan a feje fölé dobta. A játékosok azonnal egy nagy, kusza tömeget alkottak, ki-ki a gurkók, a kvaff vagy a cikesz után vetette magát, posztjától függően. Noah és Tom Squallus, a két fogó az apró aranylabdát vették célba, ami azonban elsuhant a hollóhátas zászlók felé, és ott nyoma veszett.

Szinte azonnal láthatóvá vált a két csapat közötti különbség. A Griffendél az írott szabályok szerint játszott, s gondosan kivitelezett cselek és mutatványok sorával kápráztatta el a közönséget. Justin Kennely a szurkolókat túlbömbölve megállás nélkül instrukciókat kiáltott és mutogatott, különféle formációkba állítva játékosait. A mardekárosok stílusa, ezzel ellentétben, kecses volt, és valahogy hátborzongató, amint összeszokott halrajként repültek körbe a pályát. Tabitha Corsica nem kiáltott utasításokat, a csapat többi tagja mégis hihetetlen precizitással követte minden egyes mozdulatát, mintha csak egy bonyolult koreográfiájú táncot adnának elő. Egyszer Tabitha lebukott egy gurkó előtt, s ezzel egy időben átdobta válla fölött a kvaffot. A labda megpördült a levegőben, aztán egyenesen a lány alatt repülő egyik csapattárs kezébe pottyant, aki még az előtt pontot szerzett vele, hogy a griffendéles őrző egyáltalán észrevette volna, hogy az már nincs Tabithánál. James felmordult, mikor a mardekárosok boldog üdvivalgásban törtek ki. Justin Kennely úgy festett, mint aki legszívesebben le-fel ugrálna a seprűjén dühében. Egy óra múltán az állás száznegyven-százharminc volt, a Griffendél javára, ami elég szoros volt, hogy ötpercenként ide-oda vándoroljon a vezető pozíció.

- Az ilyen meccsek kimenetele csakis a fogókon múlik – kiáltotta Sabrina le sem véve szemét a játékosokról. – Squallus újonc azon a poszton most, hogy Gnoffton tavaly végzett. Noah a saját seprűjével szögezi a falhoz.

Mondandóját alátámasztva, hirtelen izgatott kiáltás futott végig a tömegben, és James meglátta, hogy Noah a cikesz után vetette magát. A pálya túlsó végén Tom Squallus ráhajolt a seprűje nyelére, és a metsző szélben száguldani kezdett, hogy megállítsa Noaht. Átsuhant pár játékos között, és épp csak sikerült elkerülnie Justin Kennely egyik gurkóját. Bármennyire is gyors volt azonban, James biztosra vette, hogy esélye sincs időben elérnie Noaht. A zümmögő aranylabda elhúzott a Griffendél lelátói mellett, majd attól csupán

egy hajszállal lemaradva Noah következett. Az első sorban ülők lebuktak, aztán boldogan ujjongva talpra szökkentek, miután Noah csak egy centivel kerülve el a lelátót, kinyújtott kézzel elszánguldott felettük. Egy végtelennek tűnő pillanatig úgy tűnt, Noah már semmiként sem vétheti el a cikeszt, keze egyre közelebb és közelebb került a labdához, ám ekkor minden elromlott. A mardekáros csapat egy része, Tabitha Corsica vezetésével, több irányból átsuhant Noah előtt, aki ettől fékezni kényszerült, teljesen tönkretéve a biztosnak látszó győzelmet. Noah nekirepült egy nagydarab mardekárosnak, elvesztette az egyensúlyát, és leesett a seprűjéről, csak az utolsó pillanatban tudott megkapaszkodni az egyik kezével. A közönség felhördült.

Tabitha Corsica átrepült a mardekárosok falán, akik úgy rebbentek szét előtte, mint egy csapat megriadt madár. Köpenye csattogva lobogott mögötte, és James elképedve vette észre, hogy a cikesz követi őt, megbújva a köpönyeg árnyékában. Az aranylabda kilőtt az ég felé, és Tabitha a seprűnyélre hajolva, szinte azonnal követte a példáját. Valahogy, anélkül, hogy észrevette volna, a lány leutánozta a cikesz mozgását, megmutatva Tom Squallusnak a labda pontos helyét. A fiú észrevette őt, és sietve felzárkózott mellé. Oldalra dőlt, átsuhant Tabitha mögött, s mikor a másik oldalon előbukkant, markában már ott csillogott az aranylabda. A mardekáros lelátókon a diákok ujjongva, füttyülve ünnepeltek. A játék véget ért.

Noahnak sikerült átvetnie egyik lábát a nyélen, és épp akkor tornászta vissza magát a seprűre, mikor Ted és Justin Kennely élénk beszélgetésbe bonyolódva odarepült mellé. James még úgy is kiérezte a párbeszédük témáját, hogy semmit nem hallott belőle az üdvrivalgó tömeg miatt. Valami rendkívül furcsa történt az imént, a mardekárosok mégsem követtek el semmi szabálytalant. Odalent a pályán, a hajtó poszton játszó Petra Morganstern a seprűjén ülve gratulációkat fogadó Tabitha Corsicára mutogatva magyarázott valamit Cabe Ridcullynak. Ridcully megrázta a fejét, jelezve, hogy nem tud, vagy nem akar reagálni Petra feltevéseire. Úgy tűnt, semmi remény nem maradt a Griffendél számára, mivel nem tudták bizonyítani, hogy bármi szabálytalan történt volna.

- Voldi hófehér hátsójára, hát ez meg mi a frászkarika volt? – fakadt ki Damien Damascus, miután otthagyta a közvetítői páholyt, és csatlakozott Jameshez, Zane-hez és Sabrinához.

- Hátborzongató – rázta a fejét Sabrina. – Ti is azt láttátok, amit én? Corsica blokkolta a cikeszt! Hozzá sem ért, de végig ott repült mellette, amíg Squallus végül kegyeskedett odafáradni érte.

- Ezt nem tiltja valami szabály? – érdeklődött Zane, miközben mindnyájan csatlakoztak a lépcső felé tartókhöz.

- Nincs értelme szabályt hozni olyasmi ellen, ami lehetetlenség – vakkantotta Damien ingerülten. – Amíg nem ér hozzá, addig tiszta. Esküszöm, ő még csak rá sem nézett a cikeszre.

Odalent James és Zane lassítottak, mikor látták, hogy Ralph feléjük rohan a pályán. Mikor végre odaért hozzájuk, vetett egy pillantást Sabrina és Damien egyre paprikásabb hangulatban távozó kettőse után, aztán lihegve félrevonta a barátait.

- Láttátok? – zihálta. Látszott rajta, hogy nagyon felkavarta valami.
- Láttunk *valamit* – felelte James –, habár nem vagyok egészen biztos, hogy hihetek-e a szememnek.

Zane már kevésbé diplomatikusan fogalmazott.

- A griffendélek azt gondolják, hogy a pajtásaid csaltak. Ez az egész időnyt felborítja. Így a Hollóhát és a Mardekár játssza a döntőt, pedig Griffendél-Hollóhát párbajban reménykedtem.

- Elfelejtkeznétek végre a nyavalyás kviddicskupáról egy percig? – kiáltotta Ralph türelmetlenül, és a lelátók felé fordította barátait. – Ha esetleg elfelejtettétek volna, jelenleg fontosabb dolgunk is akad.

- Jól van, köpd ki, Ralph! – sóhajtott James, próbálva türtőztetni magát.

Ralph mély lélegzetet vett.

- Azt mondtátok, én vagyok a ti belső emberetek, igaz? Így hát egy kicsit utána nyomozgattam, és hallgatóztam itt-ott, hátha rájövök, ki lehet még érintett ebben a Merlin összeesküvésben.

- Épp ez a legjobb időpont, hogy ezt megtárgyaljuk? – vont a szemöldökét Zane.

- Nem, ne, jól van – vágott közbe James. – Mit láttál, Ralph? Valami bűzlik a Mardekárban?

- Nem! – felelte Ralph türelmetlenül. – Nem a klubhelyiségben találtam valamit, hanem most, pár perccel ez előtt! Emlékeztek még, mit keresünk?

- Naná – vágta rá Zane. A téma kezdte felkelteni az érdeklődését. – Merlin botját.

Ralph jelentőségteljesen bólintott. A közelben nevetés harsant, s ahogy a három fiú odafordult, a mardekáros csapatot látták elhagyni a pályát, nagy rakás, zöld sálát viselő társuk kíséretében. A csapat élén Tabitha sétált, seprűjét diadalmasan átvette vállán.

- Egy másfél-két méter hosszú, szokatlan mágiával átítatott fadarabot – mondta halkán Ralph, szemét le sem véve a távozó Tabitháról. – Eredete ismeretlen.

- Tényleg! – nyögte James, ahogy összeállt benne a kép. – Tabitha szerint a seprűje egyedi tervezésű, amit valami mugli művész faragott ki! Mugli műalkotásként kellett regisztrálnia, mivel nem általános modell!

- És az, gondolom, nem kétséges, hogy elég szokatlan mágiával van átítva – tette hozzá Ralph, mire James biccentett.

- Azt mondd, amit gondolok, hogy mondasz? – kérdezte Zane hitetlenkedve.

Ralph rápillantott.

- Van értelme, nem? Tökéletes rejtékhely! Ezért futottam ide hozzátok a meccs után. Azt akartam, hogy ti is tudjatok róla, és megmondjátok, hogy szerintetek passzol-e a képbe.

Zane elismerően füttyentett.

- Még hogy cinkelt seprű? Tabitha Corsica nem máson furikázik körbe-körbe, mint Merlin botján!

James képtelen volt levenni a szemét Tabitháról, aki mostanra már messze járt, úton a kastély felé. A téli napfény meg-megcsillant seprűje vesszőin. A

seprűnyél valóban megfelelt a bot leírásának. Másfél-két méter hosszú, mágiával átítatott fa. Most már biztosak voltak benne, hogy ki a Merlin összeesküvés harmadik tagja, a mardekáros, aki az Austramaddux nevet használta a profilban. James szíve majd kiugrott a helyéről az izgalomtól.

- Na és - szólalt meg, ahogy a három fiú biztos távolból a mardekárosok nyomába szegődött, és visszaindult a kastély felé -, hogyan szerezzük meg Tabitha Corsicától Merlin botját?

14. AZ ŐSÖK UDVARA

- Micsoda? Miért kellene ellopnunk a seprút? - értetlenkedett Ralph másnap, a reggeli alatt, miközben az asztalra hajolva magához húzott egy tányér sültkolbászt. - Sokkal nehezebb lenne megszereznünk, mint Jackson táskáját. A fiúkat be sem engedik a lányok hálólhelyiségeibe. Még a közelébe sem tudunk jutni! Ráadásul a köpeny már nálunk van. Anélkül semmire sem mennek.

- Azért kell megszereznünk, mert az Merlin botja - felelte James. - Még önmagában is a valaha készült egyik legerősebb varázstárgy. Te is láttad, mire volt vele képes Tabitha a meccsen. És most nem csak arról beszélek, hogy anélkül utánozta le a cikesz mozgását, hogy ránézett volna. Az egész csapatára hatott, de a seprűikre biztosan. Pontosan tudták, hol legyenek a megfelelő pillanatban. Hatalmas ereje van. Eddig Tabitha csak arra használta a botot, hogy megnyerjen pár kviddicsmérkőzést, de tényleg azt akarjátok, hogy Corsica és a Haladó elem karmai között maradjon?

Ralph savanyú képpel meredt maga elé, Zane pedig letette a kávéját, és szemét az asztallapra szegezte.

- Nem is tudom... - szólalt meg.

- Mit? – sóhajtotta James türelmetlenül.

- Valahogy túl egyszerűnek tűnik ez az egész – pillantott fel Zane. – Először ott volt Ralph kókopó haverja a táskával, ami épp az utolsó pillanatban bukkant fel. Aztán, akárhogy is nézzük, hatalmas szerencsénk volt a visum-ineptio bűbájjal. De még előtte is, belegendoltál már, milyen véletlensorozat segítségével fedezted fel a trón rejtekhelyét? Az első este kiszúrtad a vudukirálynőt a tavon, aztán pedig megakadt a szemed a betörésről szóló cikken. Most meg kitaláltuk, hogy Tabitha seprűje nem más, mint Merlin botja. Nem szívesen mondom ki, de elég szedett-vedett sötét összeesküvés lehet ez a Merliné, ha három elsőéves tacsó képes leleplezni.

James felhorkantott.

- Oké, jól van, itt-ott szerencsénk volt, de keményen dolgoztunk, és rendkívül óvatosak voltunk. Ráadásul minden passzol, nem? Csak mert a Merlin összeesküvés mögött álló emberek túl arrogánsak, hogy azt higgyék, senki sem kaphatja el őket, az nem azt jelenti, hogy az egész légből kapott. Mi van azzal, ami akkor történt, mikor kinyitottuk Jackson táskáját? És akkor még nem is meséltem, mi történt velem múlt héten!

Ralph nagyot ugrott, kis híján még a sütőtöklevét leverte. Egy pillanatra elkerekedett a szeme, aztán sikerült lehiggadnia.

- Múlt héten? Mikor?

- Aznap, mikor meglátogattuk Hagridot, nem sokkal az után, hogy elköszöntünk egymástól – felelte James, aztán beszámolt két barátjának az erdővé változó folyosóról, a furcsa útjáról a Barlangmenedékhez, és a titokzatos szellemalakról, aki arra utasította, hogy adja át neki a köpenyrelikviát. Zane lelkes érdeklődéssel hallgatta végig, Ralph arca azonban egyre sápadtabb és kifejezéstelenebb lett, ahogy haladt előre a történet.

Mikor James elhallgatott, Zane összeráncolta a homlokát.

- Gondolod, hogy tényleg driád volt?

- Fogalmam sincs – vont vállat James. – Nagyon hasonlított arra, amit akkor este láttunk, de sokban különbözött is. Pulzált, ha érted, mire gondolok. Bent éreztem a fejemben.

- Talán csak álom volt – mondta Zane óvatosan. – Eléggé úgy hangzik.

- Nem álom volt. Egy folyosón voltam, és visszafelé tartottam a klubhelyiségbe. Nem vagyok alvajáró.

- Csak úgy mondtam – szólt sietve Zane, és elkapta barátjáról a tekintetét.

James azonban nem hagyta ennyiben a dolgot.

- Miért? Szerinted az egész Merlin-szál is csupán egy álom? Mikor eltűntem előletek a szoba közepén, és Cedric Diggory szellemének kellett visszahoznia?

- Persze, hogy nem, de attól még elég örült sztori. Most akkor az erdőben voltál, vagy a folyosón? Melyik volt az igazi? Egyáltalán, igazi volt valamelyik? Úgy értem, elég sűrűn töröd ezen a fejedet, lehet, hogy csak...

- Nem álom volt.

James és Zane Ralphra kapták a tekintetüket, aki azonban csak merőn bámulta az üres tányérját.

- Hát ezt meg honnan tudod, Ralph? – kérdezte Zane.

Ralph felsóhajtott.

- Onnan, hogy ugyanez történt velem is.

Jamesnek még az álla is leesett meglepetésében.

- Te is láttad a Barlangmenedéket? Meg a driádot? Miért nem mondtad, Ralph?

- Gőzöm sem volt, hogy mit láttam! - felelte Ralph felnézve. - Én nem voltam ott veletek, mikor megtaláltátok a Szigetet, és találkoztatok a driáddal. Múlt héten úton voltam a klubhelyiségbe, a pincében, mikor hirtelen minden elhalványodott, és erdővé változott, ahogy James is mondta. Láttam a Szigetet és azt az erdőszellem nőt, de nem ismertem fel őket. Azt hittem, valami kísértet, vagy ilyesmi. Azt mondta, adjam át neki a relikviát, de megrémültem. Még nem egészen vagyok hozzászokva az efféle furcsa, varázslatos, testen kívüli élményekhez. Próbáltam elfutni, de váratlanul megint az iskolában voltam, a mardekáros klubhelyiség ajtaja előtt. Az igazat megvallva, azt hittem, kezdek bedilizni, hogy ettől a rengeteg mágiától meglágyult az agyam. Őszintén szólva, egy kicsit megnyugodtam, hogy veled is ez történt.

- Meg tudom érteni - bólogatott Zane.

- De miért te? - értetlenkedett James. - Nem nálad van a relikvia, hanem nálam.

Zane oldalra döntötte a fejét, felhúzta szája sarkát, és felvette a koncentrációnak azt a komikus arckifejezését, amit mindig szokott, ha erősen töri a fejét.

- Lehet, hogy azért, mert Ralph mardekáros. Elvégre a vitán is az ellenfél csapatában ült, nem velem és Petrával. Talán az a valami azt hiszi, hogy Ralph a leggyengébb láncszem, így könnyedén ráveheti, hogy eláruljon téged, ellopja a köpenyt és a Szigetre vigye. Nem mintha megtennéd, Ralph - tette hozzá Zane a barátjára pillantva.

- Dehogyan tenném. Hozzá sem nyúlok ahhoz a micsodához - legyintett Ralph.

- Mondasz valamit - ismerte el James. - De akkor téged miért nem környékezett meg, Zane?

Zane arcán üdvözült kifejezés jelent meg, s szemét a mennyezetre szegezte.

- Mert én olyan tiszta vagyok, akár a frissen esett hó. Emellett rá nem tenném még egyszer a lábamat arra a Szigetre. Még a gondolatától is kiráz a hideg.

- De akkor sem tudnám ellopni a köpenyt, ha akarnám - szólalt meg Ralph, és összevonta a szemöldökét. - Zane záróbübbája nem engedné. Egyedül James tudja kinyitni a ládát.

- Attól a ládát még elvihetnéd - felelte James. - Mindent lehet, csak akarni kell.

- Szerencsére még csak nem is akarom - mondta Ralph komolyan.

Zane eltolta magától a kávéscsészéjét.

- A driád, vagy akármi is az, nem feltétlenül tud a ládán lévő extra záróbübjéről. De a tény, hogy mindkettőtökkel ugyanaz történt, azt

bizonyítja, hogy valaminek nagyon kell az a köpeny, és tudja, hogy nálunk van. Ha nem Jackson az, vagy valaki a csapatából, akkor kicsoda?

- Emlékszel még, mit mondott a zöld driád? - kérdezte James. - A fák ébrednek, de közülük sokan... hogy is fogalmazott?

Zane bólogatni kezdett.

- Igen, azt mondta: *átkeltek*, de szerintem inkább úgy értette, hogy átálltak. Más szavakkal, bizonyos fák a rossz oldalon állnak. A káosz és háború oldalán. Gondolod, hogy a ti kék driádok is a rosszak közé való, csak magára húzta a báránybőrt?

- Lehet - mondta Ralph. - Gyönyörű volt, mosolygott meg minden, de végig az volt az érzésem, hogy ha nem adom oda neki a köpenyt, a mosolya csakhamar vérszomjas vicsorgássá változik. Ettől szállt inamba a bátorságom. Ettől és a körmeitől. - Megborzongott.

- Tehát ez az ügy jóval túlnő rajtunk és a Merlin összeesküvőkön - jegyezte meg Zane komoly hangon. - Az erdőszellemek is benne vannak. És még ki tudja, ki más? Az is lehet, hogy már az egész varázsvilág választott magának oldalt.

- Akárhogy is - mondta James nyomatékosan -, ez bizonyítja, hogy a relikviák ereje hatalmas. Ha rossz kezekbe kerül, annak beláthatatlan következményei lennének. Ezért kell megszereznünk a botot Tabithától.

- Még mindig nem értem, miért nem hívjuk ide egyszerűen a papádat - rázta a fejét Ralph. - Hiszen éppen ilyesmikkel foglalkozik, nem?

- Mert bizonyos szabályokat nekik is be kell tartaniuk - felelte James fáradtan. - Egy egész csapat auror jönne, hogy átkutassák a birtokot. Nem koboznák el Tabitha seprűjét csak azért, mert mi azt mondtuk, hogy az Merlin botja, még akkor sem, ha odaadnánk nekik a köpenyt. Bizonyára számtalan módszer van a különböző szokatlan erőforrások felkutatására. Napokba is beletelne. Mire eljutnának odáig, hogy ellenőrizzék Tabithát, addigra ő már régen megszabadulna a seprűtől. Talán Jackson és Delacroix is kiszagolná a bajt, és meglógnának. Lehet, hogy elmennének az Ősök udvarába, és megpróbálnák visszahozni Merlint, s habár a köpeny nélkül nem menne nekik, de a trón és a bot örökre elveszne a külvilág számára, a sötét varázslók pedig bármire felhasználhatják őket.

Ralph felsóhajtott.

- Jól van, oké. Meggyőztél. Szóval vegyük el Tabithától Merlin botját. De aztán végeztünk, igaz? Átadjuk a terepet a papádnak és az embereinek. Ők eltakarítják a szemetet, és mi leszünk a hősök, vagy mit bánom én. Áll az alku?

- Én veled vagyok - bólintott Zane. - Megszerezzük a seprűt, aztán kész. Benne vagy?

James biccentett.

- Kell egy terv. Ötletek?

- Nem lesz könnyű - jelentette be Ralph. - Ha Jackson táskájának megszerzéséhez mázlira volt szükség, most egy isteni beavatkozás kellene. A mardekáros hálótermeket erős védőrontások védik, szinte teljesen bevehetetlenek. Sosem láttam még ennyi paranoiást egy rakáson.

- A szélhámosok mindenhol átverést szimatolnak – jegyezte meg Zane. – De van még valami, amiről elfelejtkeztünk, és ami talán még Merlin botjának megszerzésénél is fontosabb.

- Mi lehet fontosabb annál? – vonta össze szemöldökét James.

- Megtartani azt a relikviát, ami már nálunk van – felelte Zane mélyen James szemébe nézve. – Valami odakint tudja, hogy nálunk van a köpeny, és egyszer már kísérletet tett, hogy elszedje tőletek. Fogalmam sincs, miféle mágiát alkalmazott, de mindketten elég biztosnak tűntetek benne, hogy valahogyan a Szigethez kerültetek a Roxfort folyosójáról.

James és Ralph egymásra pillantottak, aztán egyszerre Zane felé bólintottak.

- Tehát – folytatta Zane –, ha nem lehet hoppanálni a roxfordi birtokon, akkor valami más módszerrel vitt ki benneteket oda, ez pedig durva erőre utal. Mi a garancia, hogy nem próbálja meg újra?

Ralph egészen lesápadt.

- Erre még nem is gondoltam.

- Lehet, hogy az első alkalom az összes energiáját felemésztette – vélekedett James, ám hangja kicsit bizonytalanul csengett.

- A kettőtök érdekében reméljük, hogy így történt – szólt Zane oda-vissza járattva tekintetét két barátja között. – Elsőre kedvesen kérte. Legközelebb talán már nem lesz ilyen udvarias.

Egy ötlet jutott James eszébe, amitől egy pillanatra összerezett.

- Mi az? – kérdezte Ralph, látva James arckifejezésének megváltozását.

- Távoli fiziohoppanálás – súgta James fojtott hangon. – Így hívta Franklyn professzor Delacroix képességét, hogy ki tudja vetíteni egy mását. Nem olyan, mint a normális hoppanálás, mert csak egy szellemfélét küld ki magából, de a mása ugyanolyan szilárd, mint ő, és képes megérinteni a dolgokat. Utánanéztem. A szellem a rendelkezésre álló anyagokból építi fel magát, és úgy használja azokat, akár egy jelmezt. Delacroix így hozta ide Merlin trónját és rejtette el azt a Szigeten anélkül, hogy észrevették volna.

- Igen, és? – vont vállat Zane.

- Mi van, ha Ralph és én is így kerültünk a Barlangmenedékhez? Ralph, te úgy hívtad: *testen kívüli élmény*. Mi van, ha tényleg az volt? Talán valahogy, tudtunkon kívül, fiziohoppanáltak bennünket a kastélyból! Csak a másunk járt a Menedéknél, míg a valódi testünk ott maradt a folyosón... lefagyva.

Ralph egészen megrémült ettől az eshetőségtől, Zane azonban elgondolkozott a dolgon.

- Beleillik a képbe. Mindketten azt mondtátok, hogy éppen egyedül voltatok a folyosón. Senki nem volt ott, hogy lássa a robotpilótára kapcsolt testeteket, mialatt a lelketek kiruccant a Barlangmenedékhez.

- De az Delacroix specialitása – borzongott meg Ralph. – Szerintetek valahogy rájött, hogy nálunk van a köpeny?

- Lehet – felelte James. – Az a nőszemély egy minden hájjal megkent, kétszínű szipirtyó. Talán rájött, de nem szólt róla Jacksonnak, mert magának akarja a dicsőséget.

- Egy dolog biztos - szólt Zane. - Ti ketten nem maradhattok egyedül. Van egy olyan sejtésem, hogy bárki vagy bármi is áll a háttérben, nem akarja, hogy kitudódjon a titok. Ezért várta ki, míg pár percre magatokra maradtatok. Ha emberek között maradtok, talán nem próbálkozik újra.

- Hacsak meg nem unja a tétlenkedést - mondta Ralph falfehér képpel.

- Na, igen - sóhajtotta Zane. - Ez a lehetőség mindig fenn áll, de mivel ebben az esetben semmit sem tehetünk, reménykedjünk, hogy ez nem fog bekövetkezni.

- Máris jobban érzem magam - mordult fel Ralph.

- Menjünk! - szólt James felkelve az asztaltól. - Már mindenki végzett a reggelivel, és a házimanók figyelnek bennünket. Ideje indulnunk, mielőtt valaki észreveszi, hogy tervezünk valamit.

A három fiú kísértelt az udvarra, ahol hűvös szél fogadta őket. Még beszélgettek más, kevésbé titkos témáról, aztán különváltak, és mindenki a saját klubhelyiségében töltötte a nap hátralévő részét.

A következő hét rendkívül zsúfoltan telt. Neville Longbottom bejelentette nem túl gyakori, ám annál inkább részletekbe menő beadandó dolgozatai egyikét, így James elképzelhetetlen mennyiségű időt töltött a könyvtárban, és a gerincfű végtelen sok felhasználási módját gyűjtötte ki vaskosabbnál vaskosabb könyvekből. A feladat már csak azért sem bizonyult egyszerűnek, mert a gerincfűnek minden egyes része - a levelektől kezdve, a száron és magokon át, egészen a gyökeréig - számtalan főzet elengedhetetlen hozzávalója. Nélküle, többek között, például egyes sebkenőcsök és seprűnyél polírozó szerek sem léteznének. James éppen a hetvenkilencedik tételt körmölte fel hosszú listája legaljára, mikor Morgan Patonia nagyot sóhajtva lehuppant az asztalához. Az elsőéves hugrbugos Morgan ugyanabban a csoportban volt gyógynövénytanon, és ő is a gerincfű esszején dolgozott.

- Ugye tudod, hogy csak öt felhasználási módot kell összeszedni? - kérdezte a lány James listájára sandítva.

- Ötöt? - nyögte James erőtlenül.

Morgan valahogy furcsán lenéző, mégis végtelenül elégedett pillantást vetett Jamesre.

- Longbottom professzor csak azért írat minket a gerincfűről, mert az a varázsvilág harmadik leghasznosabb gyógynövénye. Ha minden egyes felhasználási módszert felsorolnánk, akár ki is adhatnánk a dolgot egy enciklopédia formájában.

James érezte, hogy elvörösödik.

- Tudtam! - vágta rá, igyekeztél nem túl arrogánsnak, hanem inkább megbántottan ingerültnek hangzani. - Csak elfelejtettem. Nem hibáztathatsz érte, hogy alapos akartam lenni.

Morgan elvigyorodott, és láthatóan felvillanyozta a tudat, hogy James olyan sok időt elpazarolt. A fiú pár perccel később összepakolt, és bosszúsan, de mindazonáltal megkönnyebbülve, felsietett a Griffendél klubhelyiségébe. Legalább a beadandó dolgozatával végzett. Még az is lehet, hogy plusz pontot kap a kibővített listáért, amennyiben Neville nem jön rá, hogy James alaposságának háttérében nem a szorgalom állt, hanem a figyelmetlenség.

James kétszer is látta Delacroix professzort a folyosón, és mindig az a különös érzése támadt, hogy a boszorkány figyeli őt. Ugyan sosem vette észre, hogy a professzor egyenesen feléje nézett volna, de mivel vak volt, ez egyébként sem igazán számított. James még jól emlékezett arra az estére, mikor Delacroix biztos kézzel irányította a raguval teli tálat, és egy csepp sem veszett kárba. Erősen gyanította, hogy Delacroix-nak megvan a maga módszere a látásra, aminek semmi köze használhatatlan szemeihez. Ez akár arra is magyarázatot adhatott, hogy miként vette észre Jackson táskájának a cseréjét. Elvégre, a visum-ineptio bűbáj talán csak azokon működik, akik a szemükkel látnak. Mindezek ellenére egy szót sem szólt, még csak soha le sem lassított, mikor elhaladt James mellett, így a fiú úgy döntött, hogy egyszerűen paranoiás. Ráadásul, ahogy Zane rámutatott, nem igazán számított a dolog. Talán ő akarja rávenni Ralphot és Jamest, hogy vigyék a köpenyrelikviát a Barlangmenedékben, talán valaki – vagy valami – egészen más. A lényeg, hogy sose maradjanak egyedül, így a fenyegetés forrása tehetetlen lesz.

James kezdett rájönni azonban, hogy *nem* egyedül lenni nem is olyan könnyű, mint azt gondolta. Úgy vélekedett, hogy egy Roxfort méretű iskolában meglehetősen ritkán marad magára, de most, hogy odafigyelt rá, rádöbbsent, hogy a nap folyamán számtalan alkalommal szakad el társaitól a folyosókon vagy az udvaron, mikor átváltoztatástan után Neville Longbottom gyógynövénytanjára indul, vagy mikor az éjszaka közepén kimegy a vécére. A fogadalom betartása, hogy nem maradnak egyedül, meglehetősen kemény diónak bizonyult, ám Zane, James legnagyobb meglepetésére, szilárdan kitartott a terv mellett.

- Még ha csupán örült véletlenek sorozata nyomán jutottunk is a köpenyhez, nem hagyom, hogy kicsússzon a kezünkből csak azért, mert óvatlanok voltunk – magyarázta Jamesnek, miközben az üvegházakhoz kíserte barátját. – A Merlin összeesküvők óvatlansága a kezünkre játszott. Én nem teszek nekik ekkora szívességet.

Egy nap James azt javasolta Ralphenak és Zane-nek, használják a próteusz-bűbajt, ha sürgősen kísérőre volna szükségük. James a Weasley Varázsvicc Vállalattól rendelt három vadonatúj gumikacsát, és egyet-egyét átnyújtott a barátainak.

- A próteusz-bűbáj lényege, hogy ha megnyomom a kacsámat, a tietek is hangot ad majd – magyarázta James megszorítva a kacsát.

- Húzz innen! – hápogta a három kacsá kórusban.

- Kiváló – rikkantotta Zane, s közben lazán megnyomta a saját kacsáját, mire mindhárom vidám sértegetésbe kezdett. – Ha bármelyikötök egyedül érzi magát, vagy ki kell kísérnem a klotyóra, csak dudáljatok, és én rohanok.

Ralph egyértelmű nemtetszéssel meredt a kacsájára.

- Utálom. Mintha megint hároméves lennék.

- Oké, ha azt akarod, hogy újra kiszippantson a folyosóról egy morcos erdőszellem... - vont vállat Zane.

- Nem azt mondtam, hogy nem csinálom – felelte Ralph bosszúsan. – Csak ki nem állhatom.

- Na és honnan fogom tudni, hogy melyikötök hápogott rám? – fordult vissza Zane Jameshez.

James előhúzott egy fekete filctollat, és egy kis J-t rajzolt a kacsája aljára.

- Nézzétek meg a tiéteket! Bármilyen, amit az egyik kacsával csinálunk, hatással van a másik kettőre is. Ha hallod a hápogást, nézd meg a kacska alját és figyelj, hogy kinek a monogramja van rajta!

- Okos – szólt Zane elismerően. Kacsáját a homlokához emelte, mintha szalutálna vele.

- Egyél doxybogyót! – hápogtak a kacsák vidáman.

- Jól van – mondta James, és a kacsáját betette a táskájába. – De csak úgy van értelme, ha csakis vészhelyzetben használjuk. Érthető?

- Miért nem hápoghatnak, mint más gumikacsák? – sóhajtott a Ralph zsebre vágva a sajátját.

- Kérdezd a Weasleyket! – vont vállat James.

Eleinte az, hogy Zane-nek vagy valakinek mindig a közelben kellett lennie, meglehetősen zavarta Jamest és Ralphot, de ahogy telt az idő, James kezdte megszokni és megszeretni a helyzetet. Esténként, míg ő fürdött, Zane beült a mosdó egyik sarkába, és kikérdezte tőle a tanult védőbűbájok varázsigéit, vagy éppen a feladott átváltoztatástan anyagot. James kiderítette, hogy több társának, akivel egy gyógynövénytan csoportba járt, mint például Morgan Patoniának, előtte bűbájtanya van. Így hát, átváltoztatástan után James a bűbájtan teremhez sietett, és csatlakozott Patoniához és a barátaihoz, megúszva a magányos utakat az üvegházakhoz.

A társaságkeresés végül olyannyira beleivódott James iskolai életébe, hogy egy idő után eszébe sem jutott, miért teszi. Ily módon a hetek gyorsan teltek. A tél nyirkos hidege lassanként átadta helyét a tavasz törékeny melegének, azonban még egyik fiú sem rukkolt elő tervvel Tabitha Corsica seprűjének megszerzésére. Végző fokon, vonakodva bár, de abban maradtak, hogy felderítésre van szükség.

- Nem tetszik ez nekem – nyöszörögte Ralph, mielőtt beengedte volna két barátját a Mardekár klubhelyiségébe. – Már hónapok óta nem járt itt senki, leszámítva a mardekárosokat.

- Ne aggódj emiatt, Ralph! – mondta Zane, de hangja most kevésbé volt magabiztos, mint máskor. – Itt van nekünk James csodatérképe. Akár le is ellenőrizhetjük még egyszer, de a szerint majdnem az összes pajtásod kint van a pályán, és az edzést nézik. Igaz, James?

James széthajtogatta a Tekergők térképét, és menet közben közelebbről is szemügyre vette.

- Amennyire meg tudom mondani, alig egy-két ember van a hálólhelyiségekben, és egyik sem olyan, aki miatt aggódnunk kéne.

- Biztos, hogy jól nézed azt a micsodát? – kérdezte Ralph a faragott kígyó szemgödrébe nyomva a gyűrűjét. – Legutóbb mintha azt mondtad volna, nem emlékszel rá, hogy hogyan működik.

- De működik, nem? – felelte James haragosan, hiszen nagyon is aggódott a térkép megbízhatóságát illetően. Eszébe jutott a mondat, amivel aktiválhatta a pergament, de bekövetkezett, amitől az apja is félt: a kastély rengeteg

változott azóta, hogy Holdsáp, Ágas, Tapmancs és Féregfark megalkották a térképet. Az alaprajzon helyenként hatalmas, üres foltok éktelenkedtek, melyek közepén az „Újrarajzolás szükséges – kérje Ágas és Tapmancs urak segítségét!” felirat volt olvasható. James úgy vélte, feltehetően a nagyapja és Sirius Black voltak a térkép fő tervezői és rajzolói, de mivel mostanra egyikük sem élt, az üres területeket valószínűleg már sosem lesznek újrarajzolva. Az apró betűs nevek, amelyek az iskolában lévőket jelezték, még mindig ide-oda mozogtak a folyosókon, de amint beléptek egy üres területre, a jelük kihunytt. Szerencsére a Mardekár klubhelyisége nagyrészt a tó alatt terült el, így alig sérült meg a roxfordi csata során (Ralph megtudta, hogy egyedül az egykori főbejárat pusztult el). A Tekergők térképéről az egész klubhelyiséget be lehetett látni.

A kígyószobor feltette a kérdéseit. Ralph bemutatkozott, és elmagyarázta, hogy James és Zane a barátja. A zölden ragyogó kígyószem óráknak tűnő másodpercekig meredt a két fiúra, aztán a zárok és rácsok bonyolult rendszerével védett ajtó kitárult.

A hármas akaratlanul is meglapult, ahogy beléptek a látszólag elhagyatott mardekáros klubhelyiségbe. A festettüveg mennyezeten beáramló, a tó vize által megszűrte zöldes napfény homályos árnyakkal töltötte meg a helyiséget. A hatalmas, harapásra nyíló kígyófejet formázó márványkandallóban égő tűz tompa, vörös derengésbe vonta a berendezési tárgyakat.

- Nincs jobb, mint egy könyvvel a kezében letelepedni az ásitó végzet elé – jegyezte meg Zane fojtott hangon, mikor elhaladtak a kandalló előtt. – Na, és hol tartják a seprűiket, Ralph?

- Már mondtam, hogy nem tudom – rázta a fejét Ralph. – Csak annyit tudok, hogy nincsen közös szekrény, mint a Griffendélnél és a Hollóhátnál. Ezek a srácok nem igazán bíznak egymásban. Mindenkinek saját szekrénye van, amit speciális, mágikus kulccsal lehet zární. De most különben sincs itt a seprű, odafent van, a kviddicspályán.

- Nem azért jöttünk, hogy elvigyük – felelte Zane körbepillantva a klubhelyiségben. – Most csak felmérjük a terepet.

Annak ellenére, hogy jócskán benne jártak a napban, a mardekáros szobák zöldes félhomályba burkolóztak.

- Lumos – mondta James, mire a magasba tartott pálcája hegyén apró fénypont gyulladt. – Ez a folyosó vezet a fiúk hálólhelyisége felé, ugye, Ralph?

- Igen. A lányok szobái a másik oldalon vannak, a lépcső tetején.

Zane már át is furakodott a bútorok között, és megindult a lépcsősor felé.

- Tangamustra a mardekáros lányoknál? Benne vagyok.

- Várj! – szólt rá James élesen. – El van varázsolva. Fiúk nem mehetnek fel a lányokhoz. Ha rálépsz arra a lépcsőre, biztos beindul valami riasztó.

Zane megtorpant, Jamesre meredt, aztán visszafordult a lépcső felé.

- A csodába! Mindenre gondoltak.

- Egyébként – mondta Ralph, miközben maga is átvágott a szobán – mi azt itt úgy hívjuk: bugyi.

- Nekem krumpli, neked burgonya... - motyogta Zane.

- Visszatérhetnénk ahhoz, amiért eredetileg ide jöttünk? - szólt közbe James olyan hangosan, ahogy csak mert. - Azért vagyunk itt, hogy kitaláljuk, hogyan szerezhethjük meg Tabitha seprűjét. Még akkor is, ha egyelőre csak annyit tudunk kideríteni, hogy hol tartja.

- Hiszed vagy sem - jegyezte meg Zane -, de éppen ez járt a fejemben. Ahogy tudjuk, még az is lehet, hogy azzal alszik. De még ha nem is, valószínűleg szereti a közvetlen közelében tudni, hogy rajta tarthassa a szemét. Be kell jutnunk a lányok hálójába.

James megrázta a fejét.

- Képtelenség. Most kezdem csak látni, milyen szerencsés volt apa, hogy neki ott volt Hermione néni. Ő fel tudna menni, mi viszont zsákutcába futottunk.

Alig fejezte be, a lépcső felől zaj hallatszott. A három fiú megdermedt, mint egy reflektorfénybe került őzcsorda, és a feljáró felé fordult. Apró talpak hangja hallatszott, aztán egy a fején szennyes ruhákkal teli kosarat egyensúlyozó házimanó bukkant elő. A manó, mikor meglátta, hogy a három fiú őt bámulja, megtorpant.

- Elnézésüket kérem, uraim - szólt, és a hangszínéből James arra következtetett, hogy nőnemű házimanóval van dolguk. - Ha szabad, tovább gyűjtöm a mosnivalót. - Kidülledő szeme oda-vissza járt hármuk között. Úgy tűnt, kicsit feszélyezi ez a hirtelen támadt figyelem. James úgy vélte, feltehetően ahhoz van szokva, hogy levegőnek nézik, már ha meglátják egyáltalán.

- Csak tessék, Miss...? - intett Zane, majd tett egy lépést hátra, és kissé meghajolt.

A manó nem mozdult. Szemében egyre növekvő megrökönyödéssel követte Zane minden egyes mozdulatát.

- Hogy mondta, uram?

- A nevét kérdeztem, kisasszony - felelte Zane.

- Á, ööö... Figgle, uram. Elnézést kérek, uram. Figgle nincs hozzászokva, hogy az urak és úrnők megszólítsák, uram. - A manó szinte remegett az idegességtől.

- Minden bizonnyal, Figgle - bólogatott Zane megértően. - Egy szervezet tagja vagyok, amelyről már bizonyára ön is hallott. Úgy hívják... ööö...

Zane elkerekedő szemekkel pillantott Jamesre. Jamesnek eszébe jutott, hogy régebben beszélt Zane-nek és Ralphnak Hermione nénikéje manóegyenlőségi szervezetéről.

- Ó! Igen, hogyne - hebegte. - Majom. "Manók Alkotmányos Jogaiért", ööö... Országos Mozgalom?

- Az, amit mondott - pördült vissza Zane Figgle felé, aki ijedten hátrált egy lépést. - Majom. Semmi kétség, már hallania kellett rólunk. Az önhöz hasonlókat segítjük.

- Figgle még nem hallott róla, uram. Nem bizony. Figgle-nek rengeteg dolga van, uram.

- Hiszen éppen ez a lényeg, drága Figgle. Mi, a Majomnál, azért dolgozunk, hogy lefaragjunk abból a rengetegből. Hogy bizonyítsam, hadd segítsek. Megengedi, hogy átvegyem azt?

Figgle arcán most már kifejezett rémület látszott.

- Ó, ne, uram! Figgle nem teheti! Az uraságnak nem kéne ugratnia Figgle-t!

James sejtette, hova akar kilyukadni Zane ezzel a színjátékkal, de erősen kételkedett benne, hogy bárhová is vezet. A házimanók, kiváltképp a mardekárosok közelében dolgozók, sokszor esnek áldozatul durva tréfáknak. Figgle egészen úgy festett, mint aki bármely pillanatban könnyekben törhet ki.

Zane fél térdre ereszkedett, hogy a szeme egy magasságban legyen a második lépcsőfokon álló, reszkető manóéval.

- Figgle, én nem fogom bántani, vagy bajba keverni. Ígérem. Még csak nem is mardekáros vagyok, hanem hollóhátas. Ismeri a hollóhátásokat?

- Figgle ismeri, uram. Figgle keddenként és péntekenként gyűjti be onnan a szennyest. A hollóhátások kevesebb kölnit használnak, mint a mardekárosok, uram - motyogta a manó, de mintha kissé megnyugodott volna.

- Segíteni szeretnék, Figgle. Hadd vigyem ön helyett azt a kosarat!

Figgle szorosán összezárta ajkait, és látszott rajta, hogy belsejében ádáz csatát vív a kötelességtudat, és az átveréstől való félelem. Hatalmas, teniszlabda méretű szemével végigmérte Zane-t, végül gyorsan biccentett egyet.

- Remek, Figgle. Jó házimanó - nyugtatgatta Zane. - Van még odafent szennyes, ugye? Látom is innen. Azt majd én lehozom. - Előre lépett, mintha fel akarna menni a lépcsőn.

- Ó, ne, uram! Várjon! - sipította Figgle előre nyújtva a kezét. A fején lévő kosár megingott kissé, de a manó oda se figyelve megigazította. - Az uraság át fogja lépni a határvonalat! Figgle nem engedheti, hogy mások is rájöjjenek, segítettek neki. - Figgle könnyedén leszökött a maradék két fokról, majd visszafordult a lépcső felé. Felemelte kezét, és ujjával nagyot csettintett. A lépcsősor mintha megváltozott volna. James meg mert volna rá esküdni, hogy kialudt valami fény, habár a helyiség világítása semmit nem változott. - Most már fel tud menni az uraság. De, kérem, uram... - Figgle-t mintha megint elfogta volna a kétség. - Kérem, semmihez ne nyúljon a kosáron kívül. Aztán Figgle leveszi az összes mosnivalót a pincébe. Rendben? - Úgy tűnt, szeretne minél hamarabb túl lenni az egészen, és távozni.

- Hát persze - mosolygott Zane. Pillanatnyi habozás után lábát az első lépcsőfokra tette. Semmi sem történt. - Mindjárt visszajövök, srácok - szólt hátra a válla fölött, aztán felsietett a lépcsőn.

James megnyugodva kieresztette az eddig visszatartott levegőjét, és hallotta, hogy Ralph ugyanezt teszi. Figgle Zane után meredt, majd visszafordult, és aggodalmas pillantást vetett Jamesre és Ralphra. Ralph a vállát vonogatva mosolygott rá, s habár a mosoly, James szerint, nem volt túl bizalomgerjesztő, Figgle ezt nem tűnt észrevenni. Ügyesen kerülgetve a bútorokat az ajtóhoz ment, és ott a földre eresztette az alaposan megrakott kosarat.

- James - szólt halkán Ralph. - A térkép.

James bólintott, és újra kinyitotta a Tekergők térképét. Első pillantása a pergamen jobb felső sarkába esett, ahol a takaros rajzok a kviddicspályát és a lelátókat jelezték. Tucatnyi név kavargott a közelben, többük a lelátókon, vagy mellettük, de a pályán is akadtak. Eszerint a mardekárosok edzése még mindig tartott, habár mintha most kevesebb játékos lett volna a levegőben. Talán a pálya mentén szálltak le, hogy megbeszéljék a stratégiát, vagy ilyesmi, vélekedett James. A pálya és a lelátók közötti szakaszon nyüzsgő neveket vette szemügyre. Ott volt Squallus, Norbert és Beetlebrick, meg még néhányuk, akiket James nem ismert.

Figgle megemelte a kezét, épp úgy, ahogy James a nagyteremben szorgoskodó házimanóktól is látta. A szennyes ruhák egy óriási golyóbissá álltak össze, egy paplan pedig egyfajta héjként ölelte körbe az egészet, majd négy sarka összecsomózódott a rakás tetején. Figgle egy kis marék rózsaszín port szórt a hatalmas rakás szennyesre, aztán ismét csettintett. A ruhák köddé váltak, hogy valahol máshol újra felbukkanjanak. A manó idegesen pislogott a lépcső felé.

- Na? - kérdezte Ralph Jamest aggódalmas hangon.

- Nem találok Tabithát - felelte James, és igyekezett nyugodtnak hangzani.

- Philia Monstrót sem. Ahogy látom, már nincsenek odakint a pályán.

- Tessék? Akkor hova tűntek?

- Fogalmam sincs. Mintha lesétáltak volna a térképről.

Figgle rájuk pillantott, szeme tágra nyílt a rémülettől. Valahogy megérezte, hogy a percek során elromlott valami. James kitartóan vizsgálta a Tekergők térképét, és a nagy, üres területeket figyelte, nem bukkan-e elő valamelyikből Monstro és Corsica. Hirtelen a Mardekár klubhelyiségének közelében lévő vak rész ragadta meg a figyelmét.

- Ó, ne - súgta elkerekedő szemekkel. - Itt vannak! Mit keresnek itt ilyenkor?

- Szabadulj meg a térképtől! - mondta Ralph falfehérré váló arccal. - Gyerünk, Zane! - kiáltott fel a lépcsőn, de nem érkezett válasz.

Figgle arckifejezése riadalomból villámgyorsan színtiszta pánikra váltott.

- Corsica úrnő közeleg! Figgle szörnyűséget tett! Figgle büntetést fog kapni!

- Felszaladt a lépcsőn, és menet közben csettintett az ujjával. Hirtelen mintha ismét meggyújtották volna az imént kioltott fényt, és James tudta, a határvonal visszakerült a lépcsősorra. Az emeletről és a klubhelyiség bejárata felől egyaránt fojtott beszélgetés hangja hallatszott. James a táskájába gyúrta a Tekergők térképét, Ralph pedig levetette magát a közeli kanapéra, és próbált hanyag nemtörődömséget mímelni. Az ajtó éppen abban a pillanatban tárult ki, mikor James visszalendítette vállára a táskát, és megfordult.

Tabitha Corsica és Philia Monstro lépett be a helyiségbe. Amint észrevették Jamest, elhallgattak. Tabitha a kviddicstalarját viselte, seprűjét lezseren átvette a vállán. Haját lófarokba fogta, és dacára, hogy pár perccel korábban még a kviddicspálya fölött száguldozott különleges seprűjén, olyan frissnek és üdének látszott, mint egy tulipán a zápor után. Ő szólalt meg először.

- James Potter – mondta szelíden, miután gyorsan túltette magát a találkozás okozta meglepetésen. – Micsoda öröm.

- Mit keresel itt? – mordult fel Philia.

- Philia, ne légy durva! – szólt rá Tabitha, miközben ismét megindult, és lendületesen elhaladt James mellett. – Mr. Potter épp olyan szívesen látott vendég nálunk, mint amilyenek, bizonyára, mi is volnánk a griffendélek szemében. Ha ezekben a nehéz időkben nem mutatunk jóindulatot, mikor tennénk? Jó napot, Mr. Deedle!

Ralph kényelmetlenül feszengve köszörülte meg torkát a kanapén. Philia továbbra sem vette le szemét Jamesről. Tekintete nyíltan ellenséges volt, mégsem szólt egy szót sem.

- Kár, hogy a Griffendél kviddicscsapatának nem jött össze – szólt hátra a válla fölött Tabitha, miközben felakasztotta köpenyét a sarokban álló fogasra. – Mindig is a Griffendél kontra Mardekár meccsek voltak a kedvenceink, igaz, Ralph? Biztos fáj a barátaidnak, hogy nem lehetnek kint edzeni, James. Kérlek, add át nekik az együttérzésünket! Igaz is... - Tabitha ismét átvágott a klubhelyiségen, ezúttal egyenesen a lányok hálóhelyiségeihez vezető lépcsőt vette célba. – Láttam odakint pár hollóhátast, akik az edzésünket tanulmányozták. Csodálkoztam is, hogy Zane barátotok nem volt köztük. Nem találkoztatok vele? – Tabitha lustán a padlóhoz koccintotta seprűje nyelét, úgy meredt Jamesre.

James megrázta a fejét, de nem mert mondani semmit.

Tabitha töprengve hümmögött.

- Érdekes. Na, mindegy. Gyere, Philia!

James rémülten figyelte, ahogy Tabitha és Philia megindul felfelé a lépcsőn. Próbált kiokoskodni valamit, egy gyors elterelést, de semmi nem jutott az eszébe.

- Tűnj innen! – hápogta hirtelen valahol két hang kórusban.

Tabitha és Philia megtorpantak. Philia dühösen pördült meg, Tabitha azonban sokkal lassabban, udvarias értetlenkedéssel arcán fordult vissza a két fiú felé.

- Mondtál valamit? – kérdezte Jamest lassan.

James felköhögött.

- Ööö, nem. Bocs. Csak egy... izé... valami kaparja a torkomat.

Tabitha egy végtelennek tűnő pillanatig még rá meredt, aztán kissé oldalra hajtotta fejét, és végigmérte Ralphot. Végül sarkon fordult, és a mérgesen vissza-visszanézó Philiával a nyomában eltűnt a lépcső tetején. Pár pillanattal később a két fiú már a fejük fölül hallotta a lépteiket. Se dühös sikoly, se dulakodás zaja nem törte meg a csendet.

- Mocskos mihaszna! – hallatszott ismét a fojtott hápogás.

- Az idióta barma! – fakadt ki Ralph, és a táskájáért kapott. – Mi a frászt művel?

- Gyerünk! – indult meg James a kijárat felé. – Ha még odafent van, nem segíthetünk rajta.

Mindketten kiszaladtak a klubhelyiségből, és addig meg sem álltak, míg jó pár folyosónyira nem jártak onnan. Lihegve, sebesen dobogó szívvel nyúltak

a gumikacsáik után, és mindenki szemügyre vette a magáét, habár mindkettő ugyanúgy festett. Egyetlen szó volt a kacsák aljára firkantva: *mosoda!*

- Az idióta barma! - ismételte Ralph, de most szinte nevetett a megkönnyebbüléstől. - Figgle levitte őt a szennyessel együtt! Én azt mondom, hagyjuk ott.

James elvigyorodott.

- Nem, hozzuk el onnan, mielőtt még bevágják a mángorlóba. Talán megérdemelné, de először hallani akarom, hogy mit tudott meg.

A két fiú leszaladt a pince mélyére, hogy megkeressék a mosókonyhát. James csak egyszer állt meg, hogy útbaigazítást kérjen egy csapat vidáman vacsorázó lovag festményén lévő szolgától, aki egész idő alatt már-már zavaró figyelemmel fürkészte őt.

- Alig két percem volt, hogy körülnézzek, mielőtt Figgle berobbant volna a szobába - mondta Zane, mikor James és Ralph végre rábukkant a mosodában. - Hozzám vágott egy marék rózsaszín port, aztán *bumm!* Itt kötöttem ki.

Ralph lenyűgözve nézelődött a hatalmas vörösréz dézsák, és zakatoló, kattogó mosógépek között. Körülöttük manók nyüzsögtek, és figyelembe se vették a három fiút, ahogy a dolgukra siettek. A dézsák fölött keskeny fémpalló húzódott, amelyről két házimanó talicskányi mennyiségben szórta a habzó vízbe a porított szappant, mire a levegőt fehér por töltötte be, hóként ülve meg a fiúk hajában.

- Higgy nekem! - szólt rá Zane. - Két perc múlva már nem fogod annyira élvezni, főleg ha a mumpicok titeket sem enged el. - Zane körül három manó ácsorgott, és nyilvánvaló ellenszenvvel pislogtak rá.

- Figgle lehozott a mosodába egy embert, és amíg ki nem derítjük, hogy miért, addig itt marad - mordult fel a legidősebb és legzsémbesebb. - Előírás. Egy a házimanók munkáját hátráltató ember megszegi a Roxfort viselkedési és gyakorlati kódexének harmincadik bekezdés, hatodik paragrafusát. Így hát, meg kell kérdeznem, önök kicsodák?

James és Ralph kifejezéstelen arccal egymásra pillantottak.

- Mi az ő... - kezdte Ralph. - Hát, elvileg, a barátai vagyunk. Azért jöttünk, hogy felvigyük.

- Valóban? - nézett végig rajtuk a manó. - Figgle szerint ez az ember megkísérelte elvégezni az ő munkáját. Valamiféle manó mozgalom, vagy valami hasonló badarság címén. Figgle teljesen maga alatt van. Tudják, az ilyesmi tilos. Szigorú megállapodásunk van az iskolával.

- Nem fordul elő többé - biztosította James. - Jót akart, de kicsit sötét az ilyesfajta dolgokhoz. Sajnálom. Épp csak egy pillanatra nem figyeltünk oda rá. Nem fordul elő többé.

Zane megbántottan összefonta karjait a mellkasa előtt, de bölcsen hallgatott. A vezérmanó hosszan, töprengve meredt Jamesre, aki szolgálalkú, nyájas, de legalábbis udvariasan barátságatlan házimanókhöz volt szokva.

Idelent azonban, az ő birodalmukban, úgy tűnt, más a helyzet. A vezérmanó szerint szigorú megállapodásuk van az iskolával. Ez már-már úgy hangzott, mintha szakszervezetbe tömörültek volna, és a szervezetük elsősorú szabálya, hogy manómunkát csakis házimanó végezhet. Talán a minőségbiztosítás miatt. James nem tudta eldönteni, hogy ezt Hermione néni vajon haladásnak vagy visszaesésnek tekintené.

Végül a vezérmanó felmordult.

- Jobb belátásom ellenében cselekszem, de legyen. Önöket, hármukat próbaidőre bocsátom. Még egy összezördülés a manóprotokollal, és az igazgatónő elé viszem az ügyet. Szigorú megállapodásunk van, mint tudják.

- Már hallottam valahol – motyogta Zane a szemét forgatva.

- De nem is tudja a nevünket – jegyezte meg Ralph. – Hogyan bocsáthat minket próbaidőre, ha azt sem tudja, kik vagyunk?

James figyelmeztetően a bordái közé könyökölt, ám a vezérmanó a társaira vigyorgott, akik kissé nyugtalanítóan visszamosolyogtak rá.

- Manók vagyunk – felelte egyszerűen. – Most pedig kifelé, és a soha viszont nem látásra!

A mosodába vezető folyosók, nem meglepő módon, alacsonyak és rövidek voltak, a lépcsők pedig feleakkorák, mint amikhez a fiúk szoktak, így James, Zane és Ralph óvatos botorkálásra kényszerültek.

- Nem is tudom hirtelen, hogy gratuláljak neked, vagy fenékbe rúgjalak – mondta Ralph Zane-nek. – Corsica és Monstro majdnem elkapott bennünket miattad.

- De bejutottam a mardekáros lányok hálóhelyiségeibe – vigyorodott el Zane. – Hány férfiember mondhatja ezt el magáról?

- Inkább hány akarja? – tette hozzá James.

- Csak kedvesen, különben nem mondom el, mit találtam.

- Remélem, megéri – mordult fel Ralph.

- Nem igazán – sóhajtotta Zane. – Minden lánynak van egy külön szekrénye az ágya mellett. Csak egyet találtam, ami nyitva volt, és bele tudtam nézni. Fogalmazzunk úgy, hogy többé már nem kétséges, hol tartja Tabitha a seprűjét.

A miniatúr lépcsősor tetején egy nagyobb ajtóhoz értek. James kitérte azt, és örült, hogy végre megszabadultak a mosókonyhák hőségétől és zajától.

- Vagyis?

- Igazi varázsszekrények, éppen csak egy másik világba nem vezetnek. Amelyikbe benéztem, úgy festett, mintha kombinálták volna az öltöződőt asztalt egy gardróboszobával. Az igazat megvallva olyan volt, mintha felrobbant volna odabent egy butik. Tudjátok, az az igazi rózsaszín fajta... némi vámpíros-darkos beütéssel. Volt ott egy *eltüntető* krém, de nem hiszem, hogy narancsbőr ellen használnák.

- És minden lánynak van ilyen szekrénye? – kérdezte Ralph.

- Úgy tűnt.

- Az esélyünk, hogy újra feljussunk a mardekáros lányok hálótermeibe, egyenlő a nullával – sóhajtotta James. – És, még ha sikerülne is, honnan

tudnánk, melyik szekrény Corsicáé? Arról már nem is beszélve, hogy hogyan nyitnánk ki?

- Én mondtam, hogy lehetetlen lesz - emlékeztette Ralph Jamest.

- És még a szag is olyan volt, mint a nagymamám gardrójában - mondta Zane.

- Lennél szíves leszállni a részletekről? - fakadt ki James. - Ez most komoly. Még mindig nem tudjuk, hogy hol van az Ősök udvara, vagy hogy mikorra tervezi Jackson és Delacroix a tárgyak egyesítését. Amennyit tudunk, attól akár holnap is lehetne.

- És? - vont vállat Ralph. - Te mondtad, hogy tehetetlenek az összes relikvia nélkül.

Zane felsóhajtott, arca megkomolyodott.

- Igen, de ha megpróbálják, és nem működik, elrejtik a többi relikviát, és soha nem bukkanunk a nyomukra.

Ralph széttárta a karjait.

- Akkor lennie kell egy másik módszernek. Valamikor csak ki kell vennie azt a seprút a szekrényből! Ma is nála volt. Mi lenne, ha egy kviddicsmeccs alatt lopnánk el?

- Ez tetszik - vigyorodott el Zane. - Főleg, ha sikerülne úgy megejteni, hogy éppen harminc méter magasan repül vele.

- Ez sem lehetséges - rázta a fejét James. - Mióta a papám ide járt, védőbűbájok vannak a pályán, nehogy valaki megzavarhassa a meccset. Előfordult, hogy sötét varázslók különféle átkokkal próbálták őt bántani, vagy lelökni a seprűjéről. Egyszer egy rakás dementor rajzott be a pályára. Azóta egy bizonyos körön nem lehet ki- és bevarázsolni.

- Mi az a dementor? - kérdezte Ralph tágra nyíló szemekkel.

- Higgy nekem, Ralph, nem akarod tudni.

- Akkor visszajutottunk oda, ahonnan elindultunk - szólt Zane morcosan. - Kifogytam az ötletekből.

Ralph hirtelen megtorpant a folyosó közepén. Zane hátulról beleszaladt, és az ütközéstől majdnem hanyatt vágódott, de úgy tűnt, Ralph észre sem vette. Megigézve meredt az egyik festményre a folyosó falán. James felismerte, hogy ugyanaz a kép az, amelyiktől a mosoda felé tartva útbaigazítást kértek. Lefelé menet James szeme rögtön megakadt a fürkésző tekintettel figyelő szolgán, de csak mint olyanon, aki segíthet a tájékozódásban. James már majdnem teljesen hozzászokott a kíváncsi alakokhoz, szerte a Roxfort festményein. A szolga komoran meredt Ralphra, miközben mögötte a festett lovagok vidáman emelgették kupáikat és sült csirkecombjaikat, és időnként boldogan veregették meg egymás fémvértbe bújtatott hátát.

- Nagyszerű - szólt Zane az ütközéstől sajgó vállát masszírozva. - Nézd meg, mit csináltál, James! Most már Ralph is beleköt minden tizenötödik festménybe. És még nem is legjobbakba, ha engem kérdezel. Ti vagytok a legfurább műkedvelők, akikkel valaha találkoztam.

James tett egy lépést a kép felé, mire a félig árnyékban álló szolgáló összebb húzta magán a vállán átvetett köpenyt, és hátrébb lépett. Jamesnek az a furcsa

érzése támadt, mintha el szeretne bújni a félhomályba burkolózó festett csarnok árnyai között.

- Mi az, Ralph? – kérdezte.
- Már láttam őt korábban – felelte Ralph zavartan.
- Alig tíz perce álltunk meg ennél a képnél.
- Tudom. Már akkor is ismerősnek tűnt, de nem tudtam hova tenni. Most máshogy áll...

Ralph hirtelen fél térdre ereszkedett, előre lendítette hátizsákját, és letette azt maga elé. Gyorsan kicipzárta, és olyan eszeveszett hévvel túrt bele, mintha attól tartana, hogy a rátörő ötlet esetleg elillanna tőle, ha nem siet eléggé a kifejtésével. Végül előhúzott egy könyvet, diadalmas vigyorral felállt, és a végére lapozott. Zane és James pipiskedve próbáltak átlesni Ralph széles válla fölött. James azonnal felismerte a könyvet. Az a réges-régi bájitaltan könyv volt, amit Ralph a szüleitől kapott karácsonyra. Ahogy Ralph átpörgette a lapokat, James még egy-két jegyzetet és receptet is ki tudott venni a margón a rengeteg rajz és diagram között. Ralph váratlanul megállította a lapok pergését, és a nyitott könyvet lassan a festményről figyelő szolgáló magasságába emelte. Jamesnek elakadt a lélegzete.

- Ez ugyanaz a fickó! – rikkantotta Zane.

Valóban, a bájitaltan könyv egyik utolsó oldalának sarkában ott volt a szolgáló régi, ceruzával készült vázlata. Össze sem lehetett téveszteni, ugyanaz a kampós orr és mogorva, hajlott testtartás. A festett verzió kissé hátrahőkölt a könyv láttán, aztán sietve átvágott a termen, és elbújt a festett csarnok hátsó falánál látszó oszlop mögött. Az asztalnál ülő lovagok oda sem figyeltek rá. James feszülten, összevont szemöldökkel figyelte őt.

- Tudtam, hogy ismerős – jelentette ki Ralph diadalmasan. – Mikor először erre jártunk, máshogy állt, így nem tudtam hova tenni. Most viszont ugyanúgy festett, mint a könyvben lévő rajzon. Ez furcsa.

- Megnézhetem? – kérdezte James. Ralph vállat vont, és átnyújtotta a könyvet. James föléje hajolt, és az elejére lapozott. Az első száz oldal margói javarészt jegyzetekkel és varázsigékkel voltak tele, többüket áthúzták, vagy más színnel írták át, mintha a könyv tulajdonosan folyamatosan finomította volna a munkáját. A kötet közepe táján azonban rajzok és firkák kezdtek feltűnedezni a lábjegyzetek között. Vázlatosak voltak, de meglehetősen jók. James sokat felismert közülük, többek közt a királyi palota festményének háttérében álló nőt, pár oldallal hátrébb pedig megtalálta a Periklész megmérgezésének festményén látott kövér, kopasz varázsló két igen részletes rajzát. Újabb és újabb alakokra lelt, akik mellékalakokként mind szerepeltek a Roxfort falán lógó portrékon, és nem titkolt érdeklődéssel kémkedtek James és barátai után.

- Elképesztő – mondta James halkán. – Ezek a rajzok mind ott vannak a roxfordi festményeken, látjátok?

Ralph a könyvben lévő rajzokra pillantott, aztán vissza a festményre.

- Furcsa, de nem olyan elképesztő – vont vállat. – Úgy értem, elvileg az a srác is ide járt, akié ez a könyv volt, nem? Valószínűleg mardekárosként, ezért adta nekem a papád a könyvet. Tehát bárkié is volt, szerette a művészetet.

Sok műkedvelő firkálgat vázlatokat különböző festményekről. Nem olyan nagy ügy.

Zane összevonta a szemöldökét, ahogy oda-vissza járatta tekintetét a szolga rajzolt és festett verziója között. Az utóbbi még mindig az oszlopok mögött próbált bujdosni.

- Nem, ezek nem másolatok - rázta meg Zane lassan a fejét. - Ezek az eredetiek, de legalábbis olyannyira hasonlóak, hogy nehéz megmondani a különbséget. Ne kérdezzétek, honnan tudom, egyszerűen csak tudom. Bárki is rajzolta ezeket a vázlatokat, igazi hamisító őstehetség volt... vagy maga az eredeti művész.

Ralph ezen eltöprengett egy darabig, aztán megcsóválta a fejét.

- Ennek nincs értelme. Ezek a festmények mind különböző időkben készültek. Kizárt, hogy mindet egyetlen fickó készítette volna. Ráadásul a festmények többsége nagyon régi. Sokkal régebbi, mint ezt a könyv.

- Nagyon is van értelme - felelte James. Becsapva a bájitaltan könyvet, és a fedőlapra meredt. - Bárki festette ezeket, nem ő készítette a teljes festményeket. Csak gondolatok bele: a könyvben szereplő vázlatok közül egy sem főalaként szerepel a képeken. Az összes csak egy teljességgel jelentéktelen háttéralak. Bárki is rajzolta ezeket, ő csupán hozzáadta a saját szereplőit a már létező képekhez.

Zane csak a homlokát ráncolta.

- Miért tette volna? Ez olyan, mint a grafiti, csak hogy ezt senki más nem veszi észre a készítőn kívül. Abban meg mi a jó?

James erősen törte a fejét. Végül biccentett egyet, és ismét lenézett a kezében tartott könyvre.

- Azt hiszem, van egy ötletem - mondta töprengve. - Ma éjjel megtudjuk az igazat.

- Ne már, Ralph! - hallatszott James panaszos suttogása. - Hagyd abba! Le fogod rántani az egészet. Kilátszik a lábam!

- Nem tehetek róla - mordult fel Ralph olyan kicsire összehúzza magát, amennyire csak tőle telt. - Tudom, hogy azt mondtad, a papád és a haverjai végig ezt használták, de az egyikük lány volt, emlékszel?

- Aha, és ő nem is evett hétszer egy nap - vetette közbe Zane.

A három fiú a láthatatlanná tévő köpeny rejtekében osont végig a sötét folyosókon. A lépcsősor lábánál találkoztak, és leszámítva egyetlen alkalmat, mikor a griffendéles prefektus, Steven Metzker, Noah öccse fals hangon dudorászva elhaladt mellettük, senkivel sem találkoztak. Mikor elérték a félszemű boszorkány kereszteződését, James megálljt parancsolt. A három fiú ügyetlenül az egyik sarokba botorkált, és ott James kinyitotta a Tekergők térképét.

- Nem is igazán értem, hogy miért van szükség mindhármunkra – szólalt meg Ralph. – Megbízom bennetek. Majd holnap reggel elmondjátok, hogy mi volt.

- Mikor kiterveltük, még tetszett az ötlet, Ralphinator – súgta Zane. – Most nem szállhat inába a bátorságod.

- Akkor nappal volt. Meg különben is, miféle bátorságról beszélsz?

James lepisszegte őket, mire Zane is a térkép fölé hajolt.

- Jön valaki?

- Nem, tisztának tűnik a terep – rázta a fejét James. – Frics odalenn van az irodájában. Nem tudom, alszik-e, de legalább a folyosók üresek.

Ralph felegyenesedett, ezzel majdnem fél méter magasra emelve a láthatatlanná tévő köpeny alját.

- Akkor meg mi a fenének van rajtunk ez az izé?

- Tradíció – felelte James fel sem nézve a térképből.

- Emellett – tette hozzá Zane – mi hasznunk származna egy láthatatlanná tévő köpenyből, ha időnként nem megyünk alatta egy kört a suliban úgy, hogy senki sem láthat meg?

- Nincs is itt senki, hogy meglásson – mondta Ralph.

James a kereszteződés jobb oldali ágába vezette őket, és csakhamar elérték a szobrot, amely az igazgatói irodába vezető csigalépcsőt őrizte. James világosan látta, hogy a szörny a köpeny alól kilógó lábukat figyeli, még ha nem is szólalt meg. James remélte, hogy a jelszó nem változott meg azóta, hogy pár hónappal korábban az igazgatói irodájában járt Neville-lel.

Megköszöri a torkát, és csendesen így szól:

- Ööö... Skótkocka?

A kőszörny, mely viszonylag újnak számított, mivel a roxfordi csatában megsemmisült társának a helyét vette át, alig láthatóan megmoccan, mire a folyosót olyan hang töltötte be, mintha egy több évtizede lezárt kripta ajtaja nyílt volna ki éppen.

- A fűzöld alapon égbék és vörös mintás fajta? – kérdezte kimért hangon. – Sosem jut eszembe.

- Fűzöld alap? – fordult a barátaihoz James. – Azt sem tudom, mi az. Csak hallottam, hogy Neville ezt a szót használja.

- És ő hogy válaszolt? – kérdezte Zane.

- Akkor nem kérdezősködött a szobor!

- Azt hiszem, én tudom a választ – szólalt Ralph rekedten. – A nagymamám tisztára bele van bolondulva a skótkockás holmikba. Mondj igent!

- Biztos?

- Nem teljesen. Akkor mondj nemet! Honnan tudjam?

James visszafordult a kőszörnyhöz, ami egyenesen James cipőjére meredt.

- Ööö, igen, az.

A szobor a plafonra emelte tekintetét.

- Ráhibáztál.

Felegyenesedett, és arrébb lépett, utat engedve a lépcsőhöz. A három fiú fellépett a legalsó fokra, s mikor már mindhárman rajta álltak, a lépcső lassan, körkörösén mozogva emelkedni kezdett. Az igazgatói iroda előtti kis előszoba

a szemük láttára ereszkedett le, s mikor eljött az ideje, a köpeny alatt a három fiú egyszerre lépett le a lépcsőről.

- Na, végre! – szólt Ralph bosszúsán, majd nagyot rántott a köpönyegen. Kibújt alóla, aztán fojtott hangon felkiáltott. James és Zane is lelökték fejükről a köpenyt, és idegesen pislogtak körbe, hogy vajon mi riaszthatta meg Ralphot. Cedric Diggory szelleme állt előttük, szája hamiskás mosolyra húzódott.

- Ezt igazán abba kéne hagynod! – szólt rá Ralph, miután levegőhöz jutott.

Sajnálom, felelte Cedric szokásos, távoli hangján. *Ide rendelték*.

- Kicsoda? – érdeklődött James, igyekezve nem mutatni bosszúságát. Még mindig csupa libabőr volt. – Honnan tudhatta volna bárki is, hogy ma éjjel ide jövünk?

Cedric csak mosolygott, aztán az igazgatónő irodájába vezető vastag ajtó felé intett, melyet gondosan lezártak.

Hogyan akartatok átjutni ezen?

James érezte, hogy elvörösödik.

- Ez egészen kiment a fejemből – vallotta be. – Be van zárva?

Cedric bólintott.

De ne aggódj! Azt hiszem, éppen emiatt vagyok itt.

A kísértet megfordult, és könnyedén átsétált az ajtón. Pár másodperccel később a három fiú hallotta, hogy a zár nagyot kattanva kinyílik. Az ajtó halkán kitárult, és Cedric vigyorogva beljebb invitálta őket. James lépett be először, és Zane meg Ralph meglepve látta, hogy szinte azonnal elfordult az igazgatónő masszív íróasztalától. A helyiségben koromsötét volt, leszámítva a kialvó félben lévő tűz halványvörös derengését. James fényt gyűjtött a pálcája hegyén, és a magasba tartotta azt.

- Vidd a képekből azt a micsodát, Potter! – mondta egy halk, vontatott hang. – Felébredted vele a többieket, és, felteszem, nem szeretnéd, ha ez a beszélgetés kikerülne ebből a szobából.

James leeresztette a pálcát, és körbenézett. Az összes portréalak különböző pózokban heverve hortyogott.

- Igaza van – szólt James. – Bocsánat.

- Úgy látom, kikövetkeztetted az igazság egy változatát – mondta Perselus Piton portréja, s közben fekete szemével Jamest fürkészte. – Mondd el, mit hiszel, mit tudsz?

- Nem igazán volt következtetés – ismerte be James Ralphra pillantva. – Ő jött rá. Nála van a könyv.

Piton a szemét forgatta.

- Az a nyomorult könyv több bajt okozott, mint amennyi hasznom volt belőle. Meg kellett volna semmisítenem, még mikor alkalmam volt rá. Folytasd!

James mély levegőt vett.

- Tudtam, hogy valami nincs rendben, mikor láttam, hogy az a sok alak mind minket figyel azokon a festményeken. Azt is tudtam, hogy valahonnan ismerősök, még ha mind máshogy festett is. De nem hiszem, hogy valaha is rájöttem volna a megoldásra, ha Ralph nem mutatja meg a rajzokat a

bájitaltan könyvben. Tudtam, hogy az a könyv valaha egy olyan mardekárosé volt, akit apa mindenkinél jobban tisztel, így magára gondoltam, és hirtelen összeállt a kép. Maga festette azokat az alakokat a festményekre, és azok valójában mind a maga álcázott portréi. Így figyelt bennünket. És mivel maga a művész, magán kívül senki más nem tudja megsemmisíteni a képeket. Így tudja szemmel tartani az egész iskolát, még a halála után is.

Piton haragos tekintettel vizsgálta Jamest, végül aprót biccentett.

- Igen, Potter, való igaz. Kevesen tudják, de igencsak sok munkám volt ebben. A bájitalokban való jártasság és a szükséges elvárásolt festékek összeválogatása egyszerű volt. Azonban a művészi képességeim kimunkálása beletelt egy kis időbe, hogy módosíthassam a festményeket. De, mint minden művészeti ág, a festészet is csak gyakorlat és tanulás kérdése. Abban viszont egyetértünk, hogy sosem jöttél volna rá a megoldásra, ha a saját arroganciám nem vakít el, és elpusztítottam volna azt a könyvet. Nyilvánvalóan zseni vagyok, de nálam nagyobb zseniket is taszított már romlásba a büszkeség. Mindenesetre megérte az igyekezet. Viszonylag szabadon megfigyelhettem az egész iskolát, és a ti ténykedéseiteket is. Így hát, ki vele: miért jöttetek most el? Hogy a szerencsétekkel hivalkodjatok?

- Nem – felelte James, aztán elhallgatott. Nem akarta kimondani azt, amiért ide jött. Attól tartott, hogy Piton kineveti, vagy ami rosszabb, visszautasítja a kérésüket. – Azért jöttünk... azért jöttünk, hogy a segítségét kérjük.

Piton arckifejezése nem változott. Hosszú másodpercekig komoly képpel meredt Jamesre.

- Azért jöttetek, hogy a segítségemet kérjétek – ismételte, mintha azon elmélkedne, jól hallotta-e a fiút. James biccentett, mire Piton összeszűkül szemmel végigmérte őt. – James Potter, sosem gondoltam volna, de végül mégis sikerült lenyűgöznöd engem. Apád legnagyobb gyengesége az volt, hogy nem kért a nála jobbak és okosabbak segítségéből. Végül így is mindig megkapta azt, azonban már csak nagy, és néha végzetes áron. Úgy tűnik, neked sikerült levetned ezt a gyengeséget, noha éppen hogy. Ha hetekkel ezelőtt ráeszméltél volna erre, talán nem csupán a vakszerencse és a pontos időzítés mentett volna meg téged a halálnál is rosszabb sorstól.

James ismét bólintott.

- Igen, azt köszönöm. Tudom, hogy maga küldte Cedricet, mikor kinyitottuk Jackson táskáját.

- Vakmerő és ostoba tett volt, Potter. Igazán tudhattad volna, habár, bevallom, meglepődtem volna, ha így lett volna. A köpeny rendkívül veszélyes, és hatalmas ostobaságra vall itt tartani. Bármennyire is gyűlölöm ezt mondani, de már rég át kellett volna adnod az apádnak.

- Szóval, mit tud a Merlin összeesküvésről? – kérdezte James izgatottan, oda sem figyelve a rendreutasításra.

- Valamivel többet, mint ti, hála a legenda és a Merlinus Ambrosius visszahozatalára tett korábbi kísérletek tanulmányozásából nyert tudásomnak. Nektek sem ártana utánanézni a dolgoknak ahelyett, hogy mindenféle nevetséges terveket szövögtetek Merlin botjának megszerzésére.

- Miért volnának nevetségesek? – lépett előrébb Zane.

- Nocsak, megszólalt az udvari bolond is – mosolygott gúnyosan Piton. – Mr. Walker, ha nem tévedek.

- Jogos kérdés – pillantott hátra James Zane-re. – A bot talán még a köpenynél is veszélyesebb. Nem hagyhatjuk, hogy olyan emberek kezébe kerüljön, akik abban hisznek, hogy Voldemort csak valami félreértett cukorfalat volt, aki csupán haverkodni akart.

- És kik volnának ezek az emberek, Potter? – kérdezte Piton mézesmázosan.

- Például Tabitha Corsica.

Piton egy megvető pillantással jutalmazta James kijelentését.

- Tipikus griffendéles előítélet.

- Előítélet! – fakadt ki James. – Melyik ház hiszi, hogy az összes mugli származású varázsló gyengébb, mint az aranyvérűek? Melyik háza találta ki a „sárvérű” kifejezést?

- Ne merészd még egyszer kimondani előttem azt a szót, Potter – sziszegte Piton. – Azt hiszed, azt mondod, amit tudsz, de hadd segítsek elkerülni az arroganciát: amit tudsz, az ugyanolyan korlátolt, mint amilyen egyoldalú. Könnyű aszerint ítélni másokon, hogy melyik házba tartoznak, ez volt apád másik nagy hibája. Azt reméltem, ebben is felülmúlod őt, már csak a baráti köröd alapján is. – Piton fekete szemei Ralphra szegeződtek, aki a háttérbe húzódva, csendben figyelt.

- De Ralph nem olyan – felelte James erőtlenül.

Piton szinte azonnal válaszolt, de tekintetét még mindig nem vette le a nagyobb fiúról.

- Valóban? Nem milyen, Mr. Potter? Egészen pontosan mi az, amit tudni vélsz Mr. Deedle házának tagjairól? Vagy, teszem azt, magáról Mr. Deedle-ről?

- Azt tudom, amit az erdőszellem mondott nekünk – felelte dühösen James, és közelebb lépett a festményhez. – Tudom, hogy Voldemort vérvonala itt él e falak között. A vére egy másik szívben áramlik tovább. Voldemort örököse életben van! A fickó itt jár köztünk.

- És mitől vagy olyan bizonyos – kérdezte Piton élesen –, hogy az örökös mardekáros? Vagy, hogy férfi?

James válaszra nyitotta a száját, aztán becsukta azt. Rájött, hogy a driád sosem utalt egyikre sem ezek közül.

- Hát, mert ennek... így van értelme.

Piton bólintott, s a gúnyos mosoly visszaköltözött az arcára.

- Valóban? Akkor talán mégsem tanultál semmit – sóhajtotta Piton. Végtelenül csalódottnak tűnt. – Miért jöttél, Potter? Úgy látom, bármit is mondok, te elhatároztad, hogy véghez viszed a tervedet, úgyhogy legyünk túl rajta.

James hirtelen egészen kicsinek érezte magát az egykori igazgató portréja előtt. Zane és Ralph mögötte álltak, James mégis tudta, hogy neki kell megkérdeznie. Ez az ő harca volt, nem a barátaié. Harca a Merlin összeesküvés ellen, igen, de ami ennél is fontosabb, harca önmaga és az apja árnyéka ellen.

Szemét Piton fekete szemébe fonta.

- Ha nem tudjuk megszerezni Merlin botját, el kell jutnom az Ősök udvarába. Ott kell megállítanom őket, mielőtt még örökre elrejtethnék a botot és a trónt. - James hallotta maga mögött Zane és Ralph fészkelődését. Hátrafordult hozzájuk. - Nem foglak arra kérni titeket, hogy tartsatok velem, de nekem mennem kell. Meg kell próbálnom megállítani őket.

Piton nagyot sóhajtott.

- Potter, te tényleg épp olyan ostoba és nevetségesen egoista vagy, mint az apád. Szabadulj meg a köpenytől! Add oda az apádnak vagy az igazgatónőnek! Ők tudni fogják, mihez kezdjenek veled. Segíteni fogok nekik. Nem is reméld, hogy egyedül sikerrel járhatsz! Egyszer lenyűgöztél. Próbáld meg újra!

- Nem - felelte James határozottan. - Ha szólok nekik, Jackson, Delacroix, meg még ki tudja, ki más, mind elszöknek. Maga is éppen olyan jól tudja, mint én. Akkor két relikviának örökre nyoma vész.

- Ha nincs meg mind a három, a relikviák hatalma megtörik.

- De nem válik semmissé - ellenkezett James. - Egyenként is erősek maradnak. Nem hagyhatjuk olyanok birtokában őket, akik folytatni akarják Voldemort munkáját. Nem kockáztathatjuk, hogy Voldemort örökösének a markába kerüljenek.

Piton összevonta a szemöldökét.

- Már ha létezik ilyen személy.

- Nem éri meg a kockázatot - rázta a fejét James. - Hol van az Ősök udvara?

- Nem vagy tudatában, hogy mit kérdezel, Potter - felelte Piton háritóan.

- Valahogy majd rájövünk, James - szólalt meg Zane ismét előrébb lépve. - Nincs szükségünk erre a poros vászondarabra. Eddig is mindent kitaláltunk, erre is rá fogunk jönni.

- Csakis a hihetetlen szerencséseknek és az én közbeavatkozásomnak köszönhetően vagytok még életben - mordult fel Piton. - Ne felejtse el, hol a helyed, kölyök!

- Igaza van - szólalt meg Ralph. James és Zane egy emberként fordultak felé, és meglepetten pislogtak, hogy beszélni hallják őt. Ralph nagyot nyelt, aztán folytatta. - *Tényleg* messzire jutottunk. Nem igazán tudom, hogy ki maga, Mr. Piton, de bármennyire is hálásak vagyunk, amiért segített Jamesen, mikor felvette a köpenyt, szerintem Jamesnek van igaza. Meg kell próbálnunk megállítani őket, és megszerezni a többi relikviát. Maga mardekáros volt. És azt mondta, hogy a Mardekárról állított dolgok nem mind igazak. Az egyik ilyen állítás, hogy a mardekárosok mindig csak saját magukkal törődnek. Nem akarom, hogy ez igaz legyen. Jamesszel és Zane-nel tartok, még ha elbukunk is. Nem számít, mi lesz.

Piton acélos tekintettel, összevont szemöldökkel hallgatta végig Ralph rögtönzött monológját, s mikor az elhallgatott, újra végignézett, ez alkalommal az összes fiún. Végül hatalmasat sóhajtott.

- Mind bolondok vagytok - mondta egyszerűen. - Ez értelmetlen és romboló hatású badarság.

- Hol van az Ősök udvara? – ismételte meg a kérdést James.
 Piton ránézett, aztán kurtán megrázta a fejét.
 - Ahogy mondtam, Potter, nem vagy tudatában annak, hogy mit kérdezel.
 - Miért nem? – kérdezte Zane.
 - Azért, mert az Ősök udvara nem *hely*, Mr. Walker. Ha másnak nem is, neked erre már rá kellett volna jönnöd. Ha bármelyikőtök is odafigyelt volna az elmúlt hónapokban, már tudátok. Az Ősök udvara egy *esemény*. Gondolkodj el rajta, Mr. Walker! Ősök udvara.

Zane pislogott.

- Ősök – motyogta töprengve. – Várjunk csak! Így hívták a középkori asztronómusok az asztrológiai jeleket. A bolygókat. Úgy hívták őket, hogy az Ősök.

- Tehát akkor az Ősök udvara... - mondta James, aztán a szeme tágra nyílt a felismeréstől. - A bolygóegyüttállás! Az Ősök udvara az, mikor az összes bolygó egy vonalban áll, és... és a fényük udvart képez!

- A bolygóegyüttállás – bólogatott Ralph, arcán tiszteletteljes áhítattal. - Nem hely, hanem idő.

Piton kemény tekintettel meredt a három fiúra.

- Mindkettő – mondta csüggedten. - Az a pillanat, amikor a bolygók együttállnak, és az a hely, ahol Merlinus Ambrosius három relikviáját egyesítik. Ez az egyetlen hely és idő, ahol és amikor Merlin visszatérhet. Ezek az előfeltételek. És ha értesüléseim helyesek, kevesebb, mint egy hetetek maradt végrehajtani vakmerő terveteket.

Zane csettintett az ujjával.

- Ezért határozta meg velünk a vudukirálynő az együttállás idejét percre pontosan! Azt mondta, sosem felejtjük el azt az éjszakát, és komolyan is gondolta! Akkor akarják egyesíteni a relikviákat.

- A Barlangmenedék – súgta James. - Ott fogják végrehajtani. A trón már ott van. - A másik két fiú bólintott. James érezte, hogy elvörösödik a félelemtől és az izgalomtól. Felpillantott Perselus Piton portréjára. - Köszönjük.

- Ne köszönjétek! Fogadjátok meg a tanácsomat! Ha végig akarjátok vinni ezt, én nem fogok segíteni. Senki sem fog. Ne legyetek ostobák!

James elhátrált, eloltotta a pálcáját, és zsebre rakta.

- Gyerünk, menjünk vissza!

Piton figyelte, amint James szemügyre veszi a Tekergők térképét. Nem ez volt az első alkalom, hogy találkozott a varázstárggyal, egy alkalommal a térkép elég szemtelen módon sértegette. Miután megbizonyosodtak róla, hogy Frics még mindig az irodájában van, a három fiú visszabújt a láthatatlanná tévő köpönyeg alá, és kisorjáztak az igazgatónő irodájából. Piton egy pillanatra fontolóra vette, hogy talán megérné felébreszteni Fricset, akiről jól tudta, hogy az irodájában alszik egy félig üres lángnyelv whisky társaságában. Piton egyik önarcképe egy vadászatot ábrázoló festményén rejtőzött Frics irodájának falán, és Piton könnyedén riadóztathatta volna a gondnokot, hogy diákok járnak a folyosón. Végül úgy döntött, mégsem teszi. Tetszett neki, vagy sem, az efféle mocskos kis trükkök idővel már nem

okoztak neki akkora élvezetet. Cedric Diggory szelleme, akit Piton mindenkinél előbb ismert fel, becsukta a fiúk után az ajtót, és ráfordította a zárat.

- Köszönöm, Mr. Diggory - szólt halkán Piton a többi festmény hortyogásának közepette. - Nyugodtan csatlakozhat hozzájuk, ha akar. Vagy ne. Nem igazán érdekel.

Cedic odabíccentett Pitonnak. Piton tudatában volt, hogy a kísértet nem szívesen beszél vele. Egy festménnyel beszélgető szellem képét a fiú valahogy nem tudta feldolgozni. Piton úgy vélte, talán az zavarja, hogy a beszélgetők egyike sem volna igazán ember. Cedric átsétált a bezárt ajtón, és távozott.

Az egyik portré Piton közelében abba hagyta a horkolást.

- Nem pont olyan, mint az apja, igaz? - szólalt meg egy töprengő, idősebb hang. Piton kényelembe helyezte magát a saját festményén, csak azután felelt.

- Épp csak a legrosszabb tulajdonságában hasonlít rá. Igazi Potter.

- Most ki is ítélkezik könnyelműen? - kérdezte a másik hang incselkedve.

- Ez nem könnyelmű ítélkezés. Figyeltem. Ugyanolyan arrogáns és ostoba, mint a többi, aki a nevét viselte. Ne tegyen úgy, mintha nem látná!

- Én azt láttam, hogy segítségért jött magához.

Piton kelletlenül biccentett.

- Reméljük, hogy ennek a hajlamnak lesz esélye kifejlődni. Csak azért kért segítséget, mert nem maradt más lehetősége. És, majd meglátja, egyetlen tanácsomat sem fogja megfogadni.

Az idősebb hang egy pillanatig hallgatott, majd azt kérdezte:

- Szólni fog Minervának?

Piton fontolóra vette a dolgot.

- Talán igen, talán nem. Egyelőre azt fogom tenni, amit eddig is. Figyelek.

- Ezek szerint úgy gondolja, hogy van esélye neki és a barátainak a sikerre?

- Piton nem felelt, így az idősebb hang egy perccel később ismét megszólalt. - Manipulálják. És még csak nem is tud róla.

Piton bólintott.

- Nem lett volna értelme szólni neki.

- Talán igaza van, Perselus. Érzéke van az ilyenekhez.

- A legjobbtól tanultam, hogy mikor ne beszéljek, Albus - felelte Piton csipkelődve.

- Valóban, Perselus. Valóban.

15. A MUGLI KÉM

Martin J. Prescott Riporter volt. Mindig is nagybetűsként gondolt erre a szóra. Martin számára a Riporterkedés többet jelentett egy egyszerű állásnál. Ez volt az egyénisége. Ő nem csupán egy arc volt, aki sűgőgépről olvas, sem egy újabb határidőhöz kötött név. Martin az volt, amit az éjjelnappali hírek producerei úgy hívtak: „személyiség”. Ő volt az, aki szállította a híreket, és aztán kiszínezve még kelendőbbé tette azokat. Persze hitt benne, hogy csakis pozitív irányba gyakorol hatást a történésekre. Éppen csak ad egy hajszálnyi kis lökést ad, amittől a hírek Hírekké válnak, más szavakkal: olyasmivé, amit az emberek látni vagy olvasni akarnak. Martin J. Prescottnak jó volt a kiállása. Mindig farmert és fehér inget viselt, aminek az ujjait általában felhajtotta egy kicsit. Ha nyakkendőt vett fel, mindig kifogástalan darabot választott, de a nyakrésznél mindet meglazította, épp csak annyira, hogy arról távolról leríjon: igen, rendkívül keményen dolgozom, de eléggé tisztetem a nézőimet, hogy egy igazi profi benyomását keltssem. Martin sovány volt, fiatalos, éles, de vonzó vonásokkal, és nagyon sötét hajjal, mely mindig szélfúttá hatást keltett. De, ahogy Martin mindig büszkén hangoztatta a Sajtó Klub időnként megrendezett villásreggelijein, nem a külsője tette Riporterré. Az emberekhez és hírekhez való érzéke volt az. Pontosan tudta, hogyan párosítsa össze ezt a kettőt, hogy azok nagyobb érzelmi reakciót váltsanak ki.

Leginkább mégis a sztorik iránt érzett szeretete miatt vált Martin J. Prescott Riporterré. Míg más, jólfizetett, jó nevű híradósok egész csapat lóti-futit alkalmaznak, hogy azok szaladgáljanak helyettük, gyűjtsenek anyagot, készítsenek interjúkat, mialatt ők maguk az öltözőjükben ücsörögve az előző adás nézettségének jelentését olvasgatják, Martin mindig azzal kérkedett,

hogy ő maga végzi a kutatásokat, és utazik a helyszínekre. Az volt az igazság, hogy Martin élvezte a híradásokat, de valójában a hajsza volt az, amit mindennél jobban imádott. A sajtónak dolgozni olyan volt, mintha vadász lett volna, leszámítva persze, hogy ő csak kamerával célzott puska helyett. Martin szerette maga becserkészni a zsákmányát. Örömet lelte a kutatásban, a kézi kamera elmosódott, remegő felvételében, a kiáltva feltett, tökéletesen időzített kérdésekben, és a tárgyalótermek hátsókijáratánál, meg a gyanús hotelszobák előtt töltött számtalan, várakozással töltött órákban. Martin mindezt maga csinálta, gyakran teljesen egyedül, és többnyire úgy filmezte le magát a helyszínen, hogy bevonja nézőit az aktuális ügy feszült légkörébe. Senki nem művelte úgy a szakmát, ahogyan ő, és éppen ez tette őt híressé.

Martinnak, amint azt a legjobb Riporterek hangoztatták, jó orra volt a hírekhez. És ez az orr azt súgta neki, hogy a sztori, aminek éppen a nyomában járt, ha sikerül nyilvánosságra hoznia, ha sikerül változtatás nélkül a nézők elé tárnia az anyagot, valószínűleg az élete sztorija lesz. Még most is, ahogy a bokrok alatt, gyomok között kúszott, sárosan, kétnapos verejtéktől viszketve, legendás hajában egy teljes fára való ággal és levéllel, még a kudarcok és balsikerek után is úgy érezte, hogy ez a sztori végre megszilárdíthatja karrierjét. Ami azt illeti, minél nehezebb dolga volt, annál elszántabban üzte a híreket. Még a szellem után is. Vagy az után a hidegvérű gyilkos kölyök után, aki kirúgta a harmadik emeleti ablakon. Vagy ott volt az az összezördülés azzal a gigantikus pókkal. Martin az érték bizonyítékának tekintette ezeket az akadályokat. Minél nehezebb volt, annál inkább megérte a hajsza. Elégedetten elvgyorodott a gondolatra, hogy ha csupán egy csapat nyomozót bérelt volna fel, hogy nézzenek utána a dolgoknak, azok már hónapokkal korábban visszafordultak volna, mikor először találkoztak volna a hely furcsa, mágikus taszításával, anélkül, hogy bármit is kiderítettek volna. Ezt a sztorit csak ő tárhatta a világ elé. Ez, gondolta elégedetten, egy igazi híradós anyag. Nincs több terepmunka. Nincs több különleges riport. Ha ezt lehozza, az ország összes jelentős hírcsatorna ajtaja megnyílik Martin J. Prescott előtt. De miért is állna meg itt? Ezzel az anyaggal a markában a világon bárhol beülhet a kamerák elé!

De nem, mondta magának. Most még nem szabad ilyesmire gondolnia. Még dolga van. Bonyolult, egész embert kívánó munkája, holott Martin biztos volt benne, hogy már túl van a nehezen. Több hónapnyi felderítés és rendezkedés, tervezgetés és megfigyelés után végre elérkezett az idő, hogy kiterítse lapjait, és elvigye a főnyereményt. A legutóbbi vadászat nem alakult éppen a tervei szerint, és üres kézzel kellett elsétálnia. Képtelen volt bármi használható, meggyőző anyagot rögzíteni, leszámítva a kézi kamerás felvételt arról a hihetetlen repülőversenyről, pár hónapja. Az talán elég lett volna, ha nem veszíti el, nem kell vonakodva bár, de feláldoznia a hatalmas pók előli menekülés közben. Azonban fátylat a múltra! Nem, ez alkalommal sikerrel jár majd. Minden a tervei szerint alakul. Így *kell* lennie. Elvégre ő Martin J. Prescott!

Még mindig az erdő szélén rejtőzve, Martin ellenőrizte a mobiltelefonját. A térereje szinte teljesen odalett, mikor átvágott az erdőn. A palmtopja alig

működött, s mikor mégis, meglehetősen furcsa dolgokat művelt. Előző éjjel megpróbált rácsatlakozni az otthoni gépére, ám a képernyő hirtelen rózsaszínűre váltott, és egy elég mocskos, sündisznókról szóló dalocska szövege bukkant fel rajta. Szerencsére a kamerája és a telefonja egész jól működött a pókos incidensig. Mostanra azonban szinte csak a mobilja maradt, és attól eltekintve, hogy a kijelzőjén folyamatosan számok, felkiáltójelek és hieroglifák furcsa egyvelege villogott, úgy tűnt, sikerült létrehoznia a kapcsolatot. Martin elégedetten megszólalt.

- A kastély közelében vagyok, elrejtöztem az erdőben, mely az utóbbi, fárasztó hónapok során ideiglenes lakhelyemül szolgált. Mindeddig csupán megfigyeltem, vigyázva, nehogy beavatkozzak az iskola életébe. Az iskoláéba, mely elméletileg egy egyszerű, vidéki bentlakásos iskola. Úgy érzem, elérkezett az idő, hogy közelebb merészkedjem. Ha a forrásomtól származó információk tévesnek bizonyulnak, csupán zavarodott arckifejezésekkel, és azzal a finom, jó humorérzéssel találkozhatok, mely a skót vidékeken élők sajátossága. Ha azonban az információk helyesek, amiben, eddigi megmagyarázhatatlan tapasztalataim alapján, teljesen biztos vagyok, akkor, meglehet, saját végzetembe sétálok. Készen állok. Dél előtt kilenc felé jár az idő, de nyomát sem látom senkinek. Elhagyom a búvóhelyem biztonságát, és belépek az udvarra.

Martin az erdő közelében álló rozoga kunyhóhoz lopózott. A hatalmas, bozontos szakállú férfit, akit oly gyakran figyelt, amint ki-be jár a kalyibába, sehol sem látta. Martin kiegyenesedett; elhatározta, hogy emelt fővel közelíti meg a kastélyt. Átvágott a szépen művelt kerten, mely a kunyhó és a kastély között húzódott. Ami azt illeti, szinte biztos volt benne, hogy nem fenyegeti nagy veszély. Volt egy olyan érzése, hogy a java már mögötte van, abban a hátborzongató, titokzatos rengetegben. Valóban az erdő szélén táborozott, ahogy állította, habár a kastély túloldalán, ahol a fák sokkal normálisabban festettek, és nem is volt annyi nyomasztó éjszakai zaj. Mégis, miközben keresztül-kasul bejárta az erdő sűrűbb részeit is, furcsa érzése volt, és akkor még óvatosan fogalmazott. Attól a póktól eltekintve, amitől csupán a vakszerencse mentette meg, semmit sem látott. Azonban, úgy vélte, talán jobb lett volna, ha lát. Egy ismert szörnyeteget, mint az a pók, könnyebb megemészteni, mint azokat az ismeretlen fantomokat, amiket Martin elcsigázott elméje teremtett a hosszú, erdei séták alkalmával, mikor hallotta azt a sok, különös hangot. Valami követte, ebben biztos volt. Nagy, nehéz dolgok jártak a nyomában, ott bujdosnak a fák törzse mögött. Tudta, hogy figyelik, és azt is érezte, hogy a pókkal ellentétben, ezek a valamik intelligensek voltak. Talán rosszindulatúak is, de hogy kíváncsiak, az biztos. Martin már majdnem rávette magát, hogy odakiált nekik, mutassák magukat, de aztán eszébe jutott a pók, és úgy döntött, hogy egy láthatatlan, és csupán kíváncsi szörnyeteg még mindig jobb, mint egy felingerelt látható.

- A kastély, ahogy azt már említettem, hatalmas - mondta Martin a gallérjára tűzött kis mikrofonba, amely az övére akasztott telefonra volt rácsatlakoztatva. - Már keresztül-kasul bejártam ezt a földrészt, és rengeteg különböző kastélyt láttam, de soha ehhez foghatóan ősi, mégis kifogástalan

állapotban fennmaradtat. Az ablakai, leszámítva azt, amelyiken pár hónapja keresztüllöktek, gyönyörűek, színpompásak és robosztusak. A köveken egy repedést sem látni... - Ez nem volt *teljesen* igaz, de bizonyos fokig igen. - Szerencsére csodaszép, tavaszi nap van. Az idő tiszta, és viszonylag meleg. Egyáltalán nem álcázom magamat, úgy haladok az óriási, nyitott kapuk felé. Jobb... jobb felől egyfajta mező terül el. Nem... nem vagyok benne biztos, de mintha futballoznának. Nem állíthatom, hogy erre számítottam. Úgy látszik, nem figyelnek rám. Továbbmegyek.

Ahogy belépett a kapun, végre kezdték észrevenni. Lelassított, de nem állt meg. Direkt hagyta hátra a fényképezőgépét. Tapasztalatból tudta, hogy a fényképezőgépek majd minden körülmény közepette csak ellenállást szítanak. A fényképezőgépes embereket általában azonnal kihajítják. Ellenben, ha az ember egyszerűen csak besétál valahova, s magabiztosságot és céltudatosságot sugároz, még ha alaposan meg is nézik, nem szokták megállítani. Legalábbis addig, amíg már nem késő. Az udvaron kisebb-nagyobb csoportokba tömörülve fiatalok mozgolódtak. Fekete talárt, fehér inget és nyakkendőt viseltek. Többek hátizsákot vagy könyveket fogtak a kezükben. A legközelebb állók még Martin után is fordultak, mikor az elhaladt mellettük.

- Itt... egészen úgy festenek, mintha... diákok volnának – súgta bele Martin a mikrofonjába, miközben újabb és újabb csapatok mellett haladt el. – Taláros fiatalok, mind iskoláskorú. Meglepettnek tűnnek, hogy itt vagyok, de nem ellenségesek. Most, ahogy a kastély bejárata felé tartok, úgy tűnik, gyakorlatilag mindenki engem figyel. Bocsánat...

Ez utóbbi Ted Lupinnak szólt, aki éppen ekkor bukkant fel az ajtóban Noah Metzkerrel és Sabrina Hildegarddal az oldalán. Mindhárman azonnal elhallgattak, ahogy a különös, fehér inget és meglazított nyakkendőt viselő férfi átfurakodott közöttük. A Sabrina hajában lévő tollszár megrebent, mikor a lány a férfi után nézett.

- Kihez beszél? – kérdezte Ted.

- És ki a fészkes fene ez? – tette hozzá Sabrina. A trió megfordult, és a bejárati csarnokban lassan lépkedő férfit figyelte. A diákok szétváltak előtte, amint észrevették, hogy ez az ember nem ide való. Ennek ellenére senki sem tűnt riadtnak. Helyenként még zavart vigyorokat is lehetett látni.

Martin tovább folytatta monológját a mikrofonba.

- Egyre több, mondjuk úgy, diákot látok. Per pillanat is több tucatnyian vesznek körül. Egy főcsarnokfélelben vagyok. Látok... csillárokat, nagy ajtókat. Szobrokat. Festmények is vannak. A festmények... a festmények... a festmények... - Úgy tűnt, Martin most először nem jut szóhoz. Elfelejtkezett a körülötte gyülekező diákokról, és tett két tétova lépést az előcsarnok falán lógó egyik nagyobb festmény felé. A képen egy csapat idős varázsló volt látható, fehér szakálluk derengeni látszott az őket körülvevő temérdek kristálygömb ragyogó fényében. Az egyik varázsló észrevette a fehér inges, nyakkendőös férfit. Kihúzta magát, és összevonta szemöldökét.

- Nincs egyenruhában, fiatalember – szólt ridegen. – Rémültnék tűnik. A hajában pedig ott van egy levél.

- A festmények... a festmények... - nyögte Martin a szokásosnál egy oktávval magasabb hangon. Megköszörülte a torkát, csak azután folytatta. - A festmények mozognak. Olyanok, mintha... jobb szó híján azt mondom, mintha festett filmet látnék, de élnek. Ők... megszólítottak.

- A velem egyenlőket szoktam megszólítani, fiatalember - csattant fel a varázsló. - A magafajtanak csupán parancsokat osztogatok. Eredjen innen, haramia!

A diákok felnevettek, de érezhetően nőtt a feszültség. Eddig még senki nem csodálkozott el a mozgó portrékon. Ez a férfi vagy csapnivaló varázsló, vagy... nos, a másik eshetőség elképzelhetetlen. Egy mugli sem juthat be a Roxfortba. A diákok nagy kört formáltak körülötte, mintha valami különösen veszélyes vadállattal volna dolguk.

- A diákok bekerítettek - mondta Martin, s közben egyre rémültebben nézett körbe. - Ennek ellenére meg kell próbálnom áttörni. Tovább kell mennem.

Ahogy Martin megindult, a tanulók sorfala könnyedén szétnyílt, és a nyomába szegődött. Mindenholnan sutyorgás hallatszott. Ideges beszélgetés közepette követték a férfit, aki kezdte megemelni a hangját.

- Egy nagy kamrába lépek be. Elég magas. Már jártam itt korábban, de akkor sötét éjszaka volt. Igen, ez a mozgó lépcsősorok csarnoka. Nagyon becsapósak. Fantasztikus gépezetek működnek együtt teljes összhangban, és egyáltalán nem hallatszik a gépek zaja.

- Miféle gépekről hadovál? - szólalt meg valaki a diákok között. - És különben is, ki ez a fickó? Mit keres itt? - Bizonytalan feleletek kórusa hallatszott.

Martin továbbindult, s mikor folytatta az állandó helyzetjelentést, szinte már kiabált.

- A jelenlétem kezd ellenállást kiváltani. Bármelyik pillanatban megállíthatnak. Most... most megkerülöm a lépcsőket.

Martin befordult egy sarkon, és egy csapat csiga és fúrót játszó diákba ütközött. Hirtelen megtorpant és hátrahőkölt, mikor a fúrónak használt régi kvaff alig tíz centire az arcától állt meg, aztán lustán forogva egyhelyben kezdett lebegni.

- Hé, mégis mit képzelsz, hogy csak úgy besétál a játéktér közepére? - kiáltotta az egyik játékos, majd a pálcájával magához hívta a kvaffot. - Veszélyes. Vigyáznia kéne magára.

- Repülő... dolgok! - nyöszörögte Martin, aztán kiegyenesedett, és egyfolytában az ingét igazgatva körbekémlelt. - Én... pálcák. Valódi varázspálcák és lebegő tárgyak! Ez fantasztikus! Még sosem láttam...!

- Hát ez meg ki? - kérdezte éles hangon egy másik csiga és fúró játékos. - Miben sántikál?

- Ki engedte be? - kiáltotta valaki más. - Ez egy mugli! Ez tuti!

- Ez a fickó volt a kviddicspályán! Ó a behatoló!

A tömeg kiabálásba és lökdösődésbe kezdett. Martin átfurakodott a csiga és fúró játékosok között, így sikerült leráznia az üldözői egy részét.

- Továbbmegyek. Folyosók mindenféle. Itt egy... ööö, amennyire meg tudom ítélni, egy rakás tanterem. Belépek az elsőbe...

Egy nagyobb csoport kiáltozó diákkal a sarkában beviharzott a jobb kéz felől nyíló első terembe. A helyiség hosszú volt, szintjét megsüllyesztették a folyosóhoz képest. Az órán résztvevő diákok egy emberként fordultak feléjük, azt remélve, hátha támad valami jó indok a tanóra megszakítására.

- Viszonylag normálisnak tűnik minden, legalábbis a felszínen – kiabálta túl Martin a növekvő zsvajt, s közben szemügyre vette a termet. – Diákok, könyvek, egy tanárféle, aki... aki, aki, akiii...

Martin hangmagassága ismét megugrott, és úgy tűnt, a férfi ez alkalommal teljesen elvesztette felette az irányítást. Szeme kidülledt, tüdejéből minden levegő kiszaladt. Szája továbbra is formázta a szavakat, de csak artikulálatlan, rekedt nyüszítés hagyta el a torkát. A helyiség elejében Binns professzor szelleme még nem vette észre, hogy valami félbeszakította az órát. Zümmögő, magas hangja úgy csengett, akár az üveg száján befújó szél. A professzornak végre feltűnt a döbbsen tatógó Martin J. Prescott, elhallgatott, és összevonta a szemöldökét.

- Ki ez a személy, ha szabad kérdezni? – pislogott kísértetszemüvege fölött Binns az összegyűltekre.

Martin végre erőt vett magán, és nagyot sóhajtott.

- Szelleeeeeem! – jelentette ki remegő hangon, Binnsre mutogatva. Megtántorodott, s épp mikor az ajtórésben álló diákok utat engedtek a Ted és Sabrina vezetésével érkező Longbottom és McGalagony professzoroknak, Martin ájultan rogyott össze. A diákok, akik a hátsó padokban ültek, ijedten felpattantak, mikor a férfi átzuhant az asztalukon. Egy üveg tinta a földre esett, és ripityára tört.

McGalagony igazgatónő fürgén közelebb lépett, és alig fél méterre torpant meg újra.

- Meg tudná valaki mondani, ki ez az ember – szólt metsző hangon –, és hogy miért fekszik ájultan az iskolám kellős közepén?

James Potter előre furakodott, végignézett a padokon heverő férfin, aztán mély levegőt vett, és így szólt:

- Azt hiszem, én igen, asszonyom.

Negyed órával később James, McGalagony, Neville Longbottom és Benjamin Franklyn mind ott tolongtak az igazgatónő irodájában, Martin Prescott körül. Martin félúton az irodába nyerte vissza az eszméletét, és amint észrevette, hogy Neville a folyosó talaja felett lebegtetni kezdett, Neville annyira megijedt a váratlan kiabálástól, hogy kis híján leejtette őt, de végül időben visszanyerte az irányítást, és óvatosan a földre eresztette a férfit. Eltekintve attól, hogy James kifejtette, a behatoló ugyanaz az ember, akit véletlen kilökött a festettüveg ablakon, és később észrevett a

kviddicspályán is, az igazgatói irodába tartó úton alig esett szó közöttük. Amint becsukódott mögöttük az ajtó, McGalagony megszólalt.

- Csak azt akarom tudni, hogy ki maga, miért van itt, és ami a legfontosabb, hogyan sikerült ide bejutnia. - Szinte tajtékzott, ahogy az asztala mögé sétált, de állva maradt. - Amint választ kapunk ezekre a kérdésekre, haladéktalanul távozik, miután az itt látottak utolsó morzsáját is kitöröltük az emlékezetéből. Erre mérget vehet. Most pedig, beszéljen!

Martin nagyot nyelt, és körbepislogott. James láttán elfintorodott, mikor eszébe villant az üveg csörömpölése és az utána következő émelyítő zuhanás. Mély levegőt vett.

- Először is, a nevem Martin J. Prescott. Egy *Betekintés* nevű hírműsornak dolgozom. És másodszor - mondta, miközben tekintetét az igazgatónőre szegezte -, sérüléseket szenvedtem ezen a birtokon. Nem akarom jogi útra terelni ezt az egészet, de jobb, ha tudja, jogomban áll kártérítést követelnem a sérülések miatt. És valahogy kétlem, hogy ez a hely biztosítva volna.

- Hogy merészeli? - fakadt ki McGalagony, s az íróasztala fölé hajolva nézett farkasszemet Martinnal. - Maga betört ebbe a kastélyba, és engedély nélkül járt-kelt, amihez semmi joga nem volt... - Megrázta a fejét, majd valamivel nyugodtabb hangon folytatta. - Leperegnek rólam a fenyegetései. Maga nyilvánvalóan mugli származású, ezért türelmes leszek magával. Válaszoljon önként a kérdéseimre, különben kénytelen leszek keményebb eszközökhöz folyamodni, hogy megtudjam, amit akarok.

- Ááá - bólogatott Martin, s igyekezett magabiztosnak hangzani, annak ellenére, hogy láthatóan reszketett. - Nyilván valami ilyesmire gondol.

Belenyúlt az ingzsebébe, és egy apró fiolát húzott ki belőle. James felismerte benne azt az üvegcsét, amit aznap éjjel látott a férfi kezében, mikor meglepte őt a bájital szertárban. - Igen. Az arckifejezéséből látom, hogy tudja, mi ez. Hadd találjam ki. Veritaserum, igaz? Beletettem belőle két cseppet egy munkatársam teájába, és egy órán keresztül be sem állt a szája. Olyan dolgokat tudtam meg tőle, amiről jobb lett volna, ha sosem szerzek tudomást, nekem elhihetik.

- Egy gyanútlan személyen próbált ki egy ismeretlen bájitalt? - vágott közbe Franklyn.

- Hát, valahogy meg kellett tudnom, mire képes, nem igaz? Úgy gondoltam, két csepp nem árthat. - Vállat vont, és az ablakon beáradó fény felé emelve átnézett az üvegcsén. - Igazságszérum. Ha veszélyes volna, valószínűleg nem azon a polcon tartanák, ahol bárki hozzáférhet.

McGalagony arcából minden szín kiszaladt a dühtől.

- E falak között mi inkább hiszünk a fegyelemben és tiszteletben, mint a rácsokban és kulcsokban. A barátja igencsak szerencsésnek mondhatja magát, hogy nem éppen egy fiola narglitüske vagy tharff kivonat akadt a maga kezébe először.

- Ne próbáljon megfélemlíteni! - szolt Martin, bár látszott rajta, hogy szavaival ellentétben, igenis megrémült. - Csak azt akartam szemléltetni, hogy ismerem a trükkjeiket. Nem fogom egy bájitalukat sem meginni, és ne is

próbálják kimosni az agyamat, vagy ilyesmi. Felelek a kérdéseikre, de csak azért, mert viszonzásul azt várom, hogy maguk is felelnek az enyéimre.

- Honnan veszi – szólalt meg Neville a pálcáját birizgálva, és fel sem nézett a férfira –, hogy nem adjuk át egy amneziátornak, hogy törölje ki ezt a helyet az emlékezetéből, aztán pedig nem dobjuk ki a legközelebbi autópályán?

Martin megütögette a gallérján lévő kis mikrofont.

- Ezért. A hangomat, és azt is, amit maguk mondanak, a telefonom továbbítja az irodai gépemre. Mindent rögzíték. Nem egészen három kilométernyire, egy kisvárosban, egy egész forgatócsoport, és jó néhány, különböző területekről összeválogatott szakértő várakozik, hogy a kérésemre ide jöjjenek, és segítsenek a nyomozásban...

- Nyomozás! – ismételte az igazgatónő hitetlenkedve. – Teljességgel kizárt!

Martin nem is törődött a professzorasszonnyal.

- Az egyikük a brit különleges rendőrség ügynöke.

James érezte, ahogy a mugli rendőrség említésére súlyos, tapintható csend telepedett a helyiségre. Számtalan beszélgetésnek volt már fültanúja, melyek során az apja és más minisztériumi emberek arról beszéltek, hogy egy dolog kitörölni egyetlen ember, vagy akár egy csapat emlékezetét, de az eset akkor válik igazán bonyolulttá, ha valamelyik mugli nyomozószerv is érdekelt az ügyben.

- Be kellett hajtanom pár adósságot a felsőbb köröktől – folytatta Martin. – Az is jó időbe telt, mire szerezni tudtam egy kiváló ügynököt, de, azt hiszem, ezzel a sztorival a kezemben, mindez könnyedén kifizetődik. Természetesen még nincs hivatalos eljárás. Legfőképp, mivel ezen a területen nincsen ehhez fogható méretű, bejegyzett intézmény. A lényeg: amennyiben két órán belül nem hívom fel őket az ide vezető út pontos meghatározásával, ők azonnal az irodában teremnek, visszahallgatják ezt a beszélgetést, és mindent, ami ezen a helyen történt velem, és ha úgy gondolják, leadják az anyagot. Elismerem, a legtöbb ember ostoba viccnek véli majd. Egy a semmi közepén álló kastély, melyben valódi mágiára tanítják a gyerekeket pálcával, meg mindennel... De a titkuk így is, úgy is kitudódik. A diákok jelenleg itt vannak, azonban valamikor csak haza kell menniük, nem igaz? Le merném fogadni, hogy az otthonaik már közel sem olyan jól védettek, mint ez az iskola. Nyomozás indul. A maga neve is előkerül majd. Így vagy úgy, de mindenképp.

McGalagony igazgatónő arca olyan fehér és kemény volt, akár egy gránittömb. Meredten bámulta a fehéringes, szikár alakot. Franklyn törte meg a csendet.

- Jó uram, ön képtelen felfogni, hogy mit kér tőlünk. – Levette a szemüvegét, és közelebb lépett Martinhoz. – Ha a terve megvalósul, ezt az iskolát mindenképpen bezárják, és talán még több ehhez hasonlót is. A dolgozók és diákok elvesztenék a megélhetési forrásukat és tanulási lehetőségüket. Ráadásul, ami ennél is fontosabb, ön azt akarja, hogy az egész varázsvilágot nyissuk meg újra a muglik felé, akár felkészültek erre, akár nem. Hová vezetne ez? Nem az emberiség javára, ebben biztos vagyok. Nem, attól tartok, a törekvései meglehetősen... rövidlátóak. Kérem, gondolkodjon, mielőtt továbbmegy! Olyan erők munkálkodnak a háttérben, melyekről önnek

fogalma sincs, habár, meglehet, éppen az egyikük akarata szerint cselekedik. Érzem, hogy ön nem rossz ember, legalábbis nem *nagyon* rossz. Gondolkozzon, barátom, mielőtt olyan döntést hoz, melynek árát generációk sokasága fizeti meg.

Martin végighallgatta Franklyn szavait, s úgy tűnt, valóban fontolóra veszi a dolgot. Aztán, mintha csak most térne magához a kábulatból, így szólt:

- Maga Benjamin Franklyn, igaz? - Vigyorogva Franklyn felé bökött. - Tudtam, hogy ismerős valahonnan. Ez csodálatos! Nézze, tudom, hogy ez nem épp a legmegfelelőbb alkalom, de volna két szavam az ön számára: exkluzív... interjú. Vegye fontolóra, rendben?

- Mr. Prescott - csattant fel az igazgatónő kemény hangja. - Nem várhatja el tőlünk, hogy percek alatt hozzunk döntést egy ilyen horderejű kérdést illetően. Meg kell beszélünk a dolgot.

- Ahogy mondtam - felelte Martin, s most, hogy abban a hiszemben volt, a játszma az övé, sokkal nyugodtabbnak tűnt. - Két órájuk van. Nos, igazából már csak kilencvennégy percük.

- Mondja csak, Mr. Prescott - sóhajtotta Franklyn. - Hogyan jutott be az iskola területére? Mielőtt tovább játsszuk ezt a kitalálósdit, ezt mindenképpen tudnunk kell.

Martin könnyedén szusszantott egyet.

- Kaphatok egy széket? Hosszú történet lesz.

Neville előkapta a pálcáját, és anélkül, hogy levette volna szemét Martinról, a sarokban álló karosszék felé legyintett, mire az kissé keményen a levegőbe emelkedett, majd kilőtt a helyiség közepe felé, és kis híján ledöntötte a lábáról Martint. A férfi esetlenül lehuppant rá, mire a karosszék nagyot koppant a padlón.

- Folytassa - vakkantotta Neville, s az igazgatónő íróasztalának sarkára telepedett. McGalagony a saját székén foglalt helyet, de a tartása mit sem veszített merev egyenességből. Franklyn és James állva maradtak.

- Tavaly augusztusban kaptam az első levelet, amelyben erről a helyről írtak - mondta Martin, s közben haragos pillantásokat lövellve Neville felé az oldalát masszírozta. - A Betekintés száz euró jutalmat ajánlott annak, aki bizonyítékkal szolgál valamilyen paranormális tevékenységre. Az úriember, aki a levelet írta, úgy vélte, ez a Roxfort nevű hely épp elég bizonyíték. Az az igazság, hogy évi több ezer levelet kapunk olyanoktól, akik szeretnék bezsebelni a jutalmat, és azt remélik, egy elhajított csészealjról készített homályos fotó, vagy egy szent pirítósba égett képmása elég hozzá. Ami azt illeti, a Betekintés sosem szándékozik kifizetni a jutalmat. Szeretnek olykor-olykor betenni valami megmagyarázhatatlant a hírek közé, de ha hitről van szó, ők az elképzelhető legcinikusabb, legkonokabb bagázs.

- Másrésről, én olyan pasas vagyok, aki hinni akar. Mégsem a levél hangvétele volt, ami felkeltette a figyelmemet, hanem az a kis apróság, ami még a borítékban volt. Egy kicsiny doboz, mely egy úgynevezett *csokibékát* tartalmazott. Gondoltam, biztos olyasmi, mint a doboz felnyitásakor előugró kígyó, s mivel imádom azt a játékot, kinyitottam. Egy valódi csokibéka volt benne. Éppen meg akartam fogni, hogy beleharapjak, mikor az az izé

felemelte a fejét, és egyenesen rám meredt. Persze, azonnal eldobtam a dobozt. A következő, amire emlékszem, hogy a béka kiugrált a dobozából, és felszökött az asztalomra. Forróság volt aznap, és az a micsoda postán érkezett. Még szerencse, mert így a kis gazfickó megolvadt egy kicsit. Apró csokilábnyomokat hagyott az előző esti kiadványon. Három ugrás, és a béka kipurcant. Nem mertem hozzáérni, de még öt perc múlva sem mozdult. Úgy határoztam, hogy bizonyára egy csokival bevont igazi béka. Valamiféle vicc. Talán ezért fulladt meg, na meg a dobozban lévő hőségtől. Odamentem hozzá, megszurkáltam, és rájöttem, hogy mégis igazi csokoládé. Ráadásul egész finom, ezt el kell ismernem.

- Az igazat megvallva, valószínűleg még ekkor is elfelejtkeztem volna a dologról. Nem számít, mennyire nyitott az ember, ha valami igazán megmagyarázhatatlannal kerül szembe, hajlamos elzárkózni. Ha nem lettek volna ott azok a csokoládés békalábnyomok az újságomon, talán sosem jövök ide. Eltettem az alsó fiókba, és bármikor, ha ránéztem, eszembe ötlött, ahogy a kisfickó keresztülugrált az asztalomon. Nem tudtam kivenni a fejemből. Így hát e-maileztem a fickónak, aki küldte. Mondtam neki, hogy jó kis trükk volt, meg hogy van-e más is a tarsolyában.

- Pár nap múlva válaszolt, hogy ha igazán jó trükköket akarok látni, csak kövessem az általa küldött jeleket. A következő nap újabb csomag jött tőle. Egy kisebb csomag, de amiben mindent megtaláltam, hogy követni tudjam az itteni jelet. Azok a hitetlen senkiháziak a legfelső irodában nem voltak hajlandók egy stábot adni, hogy kiderítsem egy ugráló csokibéka eredetét, még úgy sem, hogy megmutattam nekik a lábnyomát. Szerencsére éppen aktuális volt a vakációm, így aztán úgy határoztam, hogy egyedül próbálkozom meg a dologgal. Egy kis kempingezés még jól is jöhet. Bepakoltam a saját gépeimet, és elkaptam a következő vonatot.

- A környékre eljutni meglehetősen egyszerű volt. Az első éjszakát az erdő túloldalán töltöttem, tudván, hogy a jel forrása alig pár kilométerre van tőlem. Másnap hajnalban keltem, és követtem a megadott irányt, de valamiképp minden egyes alkalommal ugyanott kötöttem ki, ahonnan elindultam. Sosem vettem észre, hogy megfordultam volna, vagy eltértem volna a kiszabott iránytól. Olyan volt, mintha kiértem volna az erdő túlsó felén, csak közben megfordult volna alattam a bolygó. Próbáltam iránytűvel tájékozódni, és még aszerint is jó irányba haladtam, míg vissza nem értem a táboromba, ott aztán a tű veszett forgásba kezdett, mintha elfelejtette volna, mi a dolga.

- Ez három napig ment így. Azt hiszem, nem árulok el nagy titkot, ha azt mondom, egyre idegesebb lettem. Azonban, ezzel egy időben, egyre elszántabb is, hiszen tudtam, hogy valami távol akar tartani. Tudni akartam, mi az. Így hát, a következő napon elővettem a kis műszert, és bemértem a jel forrásának pontos helyét. Úgy indultam el, hogy végig rajtatartottam a szemem a kis, villogó ponton. Egy idő után úgy tűnt, mintha a talaj ellenem dolgozna. Belefutottam egy kiszáradt patakmederbe, amelynek túl magasak voltak a partjai, mintsem megmászhattam volna őket. Kikerülni sem tudtam, egyik oldalon egy kidőlt fák alkotta torlasz állta utamat, a másikon meg egy alacsony szakadék. Mintha minden el akart volna téríteni a célomtól. De

kitartottam. Csúsztam és másztam, olyan tüskés bokrokon és sűrű aljnövényzeten vágtam keresztül, amelyet még sosem láttam. Aztán, mintha a gravitáció is ellenem fordult volna. Olyan érzésem támadt, mintha a föld remegni kezdett volna alattam, és megpróbált volna visszafelé lökdösni. Persze, semmi ilyesmi nem történt, de szörnyű érzés volt. Émelyegni és szédülni kezdtem, de még úgy is csak haladtam tovább.

- És aztán, váratlanul, elmúlt az a furcsa érzés. Az erdő egy csapásra visszaváltzott normálissá, vagy legalábbis olyanná, ami ezeknél a fáknál normálisnak számít. Keresztüljutottam. Tíz perccel később kiértem az erdő szélére, ahonnan már látszott ez a kastély. Gondolom, mondanom sem kell, ledöbbsentem. De ami még inkább elképesztett, hogy éppen a kastély volt a cél, ami felé tartottam.

- Nem egészen tíz méterre tőlem ott állt a legnagyobb ember, akit valaha láttam. Majdnem úgy festett, mint egy grizzli medve, amit megtanítottak két lábon járni. De aztán mellette... - Most először, mióta beszélni kezdett, Martin szünetet tartott. Nagyot nyelt, láthatóan megrázta ennek az emléknek a felidézése. - Mellette ott állt valami olyan szörnyen hatalmas, hogy először azt hittem, valamiféle dinoszaurusz. Négy lába volt, mindegyik mint egy-egy oszlop. Feljebb néztem, és megláttam, hogy valójában nem is egy, hanem két teremtmény az, mindkettő emberszabású. A magasabbik feje a fák koronáján felül ért, nem is láttam az arcát. Visszabújtam a bokrok közé, azt hittem, meghallottak, de úgy látszott, tévedtem. A legkisebb, amelyik olyan volt, mint egy két lábon járó medve, beszélt a másik kettőhöz, azok meg válaszoltak. Legalábbis olyasmi. A hangjukba beleremegett a föld. Aztán, legnagyobb rémületemre, sarkon fordultak, és megindultak felém, az erdőbe. A nagyobbik lába éppen mellettem ért földet, amitől megrázkódott a talaj, mintha bomba robbant volna, és mikor távozott, vagy hét centi mély nyom maradt utána.

Martin mély lélegzetet vett, ezzel mintegy elégedettségét fejezve ki mesemondói vénáját illetően.

- Ekkor jöttem rá, hogy végre megvan. Életem legnagyobb sztorija. Talán az *évszázad* legnagyobb sztorija. - Körbepillantott, mintha tapsra számítana.

- Van egy apró részlet, amiről még szeretnék hallani - mondta McGalagony igazgatónő hűvösen. - Ez a szerkezet, amit említett, valahogyan képes volt meghatározni magának az iskola pontos helyét. Tudni akarom, mi az, és hogyan működik.

Martin felvonta a szemöldökét, aztán kuncogva felállt.

- Ó, igen. Az. Kicsit megbolondult, mióta itt vagyok, de a lényeg, hogy a jel fennmaradt. Egy egyszerű GPS-ről van szó. Ööö, kérem, bocsássanak meg. A maguk számára talán ismeretlen ez a kifejezés. Globális helymeghatározó rendszer. Lehetővé teszi, hogy a világ bármely pontját méterre pontosan beazonosítsam. Nagyon hasznos kis... ööö... mugli mágia, ha tetszik.

James először szólalt meg azóta, hogy belépett a helyiségbe.

- De hogyan volt képes meghatározni az iskola helyét? Honnan tudta az a szerkezet, hogy hogyan találhatja meg? Feltérképezhetetlen. Egy térképen sincs rajta.

Martin összevont szemöldökkel fordult feléje, és láthatóan azon törte a fejét, hogy vegye-e a fáradságot, és feleljen-e Jamesnek. Végül, mikor észrevette, hogy az irodában mindenki merőn bámul rá, és várja a választ, Martin kihúzta magát.

- Ahogy mondtam, elküldték a koordinátákat. Valaki belülről sugározta őket. Nagyon egyszerű.

Martin a farmerja zsebébe nyúlt, és előhúzott belőle valamit. James már akkor tudta, mi az, mikor még nem is látta. Valahogy már akkor érezte, mi lesz a válasz a kérdésére, mikor feltette azt. Szíve nagyot dobbant.

Martin egy GameDecket tartott a kezében. Nem olyan volt a színe, mint Ralphé, de ettől eltekintve, annak tökéletes mása volt. A férfi mindenféle teketória nélkül az igazgatónő íróasztalára tette a játékot.

- Vezeték nélküli csatlakozó online versenyekhez, chat-funkcióval. Szabvány holmi. A jelenlévők közül valamelyikük „Austramaddux”?

- Nem tehetik ezt velem! – kiáltotta Martin, mikor Neville bevezette őt a Szükség szobájába, mely az alkalom tiszteletére egy régies kinézetű, tornyos mennyezetű börtöncella alakját vette fel, nem feledkezve meg a rácsos ablakról, a priccsról, egy korsó vízről, valamint egy darabka kenyérről egy tányéron. – Ez törvénytelen bebörtönzés! Gyalázat!

- Gondoljon rá úgy, mint terep kutatásra – javasolta Neville udvariasan. – Sok megbeszélőnivalónk van, és a rengetegben magát ért megpróbáltatások után, úgy gondoltuk, talán szusszanna egyet. Csak nyugalom, barátom.

James, aki Neville mögött állt a folyosón, nem tehetett róla, de kissé elmosolyodott. Martin észrevette, és dühösen felmordult, majd megpróbált átfurakodni Neville mellett. A varázsló olyan sebesen kapta elő a pálcáját, hogy James alig látta meglebbenni a talárját.

- Azt mondtam – ismételte Neville nyomatékosan, de a pálcáját nem kimondottan Martin felé fordítva –, csak nyugalom. Barátom.

James mosolya lehervadt. Még sosem látta ilyennek Neville Longbottomot. Persze ő is ismerte a történeteket, hogyan vágta le Neville Voldemort kígyójának, Nagininek a fejét, de ez még jóval azelőtt történt, hogy James megszületett volna. Az ő emlékeiben Neville mindig is kedves, halk szavú és kicsit kétbalkezes alak volt. Most azonban Neville olyan mozdulatlanul és céltudatosan nyújtotta előre pálcás kezét, mintha márványból lett volna kifaragva. Martin Neville-re pislogott, és megláthatott valamit a férfi testtartásában és ábrázatán, mivel hátrált pár lépést. Térdhajlata a priccs szélének ütközött, és ő nagyot zökkenve lehuppant az ágyra. Neville zsebre dugta a pálcáját, majd kilépett a folyosóra, és bezárta maga után a Szükség szobájának ajtaját. Martin, amint látta eltűnni a pálcát, azonnal talpra ugrott, és kiabálni kezdett, de hangját elvágta a becsukódó ajtó.

- Tudja, igazgatónő, vannak kimondott celláink is az alagsorban – szólalt meg Neville a megszokott hangján.

Ahogy az ajtó bezáródott, McGalagony professzor sarkon fordult, és fürgén megindult a folyosón, a többiek pedig követték.

- Akad pár antik kínzóeszközünk is, Longbottom professzor, de úgy hiszem, pillanatnyilag ez is megteszi. Csupán addig kell őt benn tartanunk, amíg megérkezik a válasz a Mágiaügyi Minisztériumból, amiben instrukciókat kapunk, hogy mitévők legyünk a Mr. Prescott által ránk szabadított vészhelyzet megoldása érdekében. Addig is azonban, Mr. Potter, meg kell kérdezniem: tud valamit arról a játékberendezésről, amely feltehetően ide vezette ezt a... személyt a birtokra?

James nagyot nyelt, s közben igyekezett lépést tartani az igazgatónővel. Válaszra nyitotta száját, de egy szót sem tudott kinyögni.

- Ööö, hát...

Neville menet közben James vállára tette a kezét.

- Mind láttuk, hogy elsápadtál, mikor Prescott elővette a GameDecket. Mintha számítottál volna rá. Tudsz netán valamit, ami a segítségünkre lehet, James?

James úgy döntött, nincs értelme Ralphot védeni, elvégre nem az ő hibája volt.

- A barátomnak is van egy. Ő is elsőéves, mint én, de mugli származású. Fogalma sem volt róla, hogy veszélyes lehet idehozni. Egyikünk sem tudta. Én azon is csodálkoztam, hogy egyáltalán működik itt.

- Használta arra, hogy kapcsolatba lépjen valakivel a muglik közül? – kérdezte gyorsan Neville.

- Soha! Amennyire tudom, egyáltalán nem használta! A háztársai meglátták nála, és bajba került miatta. Mardekárosok, így rögtön leszidták, hogy egy ilyen hamis mágiával működő berendezés sértés az aranyvér ellen, meg ilyenek.

Az igazgatónő ráfordult az irodájába vezető folyosóra.

- Felteszem, Mr. Deedle-ről beszél. Igen, biztos vagyok benne, hogy ő semmiképpen sem lehet része egy effajta összeesküvésnek, azonban a berendezése attól még igen. Kiküld netán valamiféle jelet?

James vállat vont.

- Erről jobb, ha Ralphot kérdezi, vagy a másik barátomat, Zane-t. Ő is nagyon ért az ilyen holmikhoz. De, ami engem illet, nem hiszem, hogy magától bármit is sugározna. Ralph szerint valaki elvette a GameDeckjét, és használta is. Úgy véljük, egy másik mardekáros. Zane kiderítette, hogy az a valaki jó ideig használta a berendezést, és hogy az Austramaddux nevet használta. Viszont nem játszottak a játékkal. Valószínűleg akkor küldték az információt. Talán a koordinátákat, amik segítségével aztán ez a fickó bemérete az iskolát a GPS izéjén.

- Ebben biztos vagy, ugye, James? – kérdezte Neville, miközben követte az igazgatónőt vissza, az irodájába. – Nem lehet, hogy Mr. Deedle használta a berendezést itt az iskolában, és akaratlanul is olyan információkat küldött ki, amelyeket nem szabadott volna? Nem lehet, hogy a mese az ellopott GameDeckről csupán egy csel?

James határozottan megrázta a fejét.

- Kizárt. Ralph sosem tenne ilyet. Eszébe sem jutott, ahogy egyikünknek sem, hogy azzal a holmival ide lehet vezetni másokat. Csak annyit tudott, hogy megharagudtak miatta a mardekáros haverjai.

- Egy fontos dologról mindannyian elfelejtkezünk – szólt McGalagony fáradtan leereszkedve a székébe. – Még ha Mr. Deedle, vagy ez az ismeretlen, aki kölcsönvette a berendezést, meg is kísérelt volna információkat közölni az iskolával kapcsolatban egy mugli felé, a titoktartási eskü megakadályozta volna.

Franklyn professzor, aki végig az irodában maradt, hogy szemügyre vegye a GameDecket, most az asztalra tette a berendezést, és úgy meredt rá, amiből világossá vált, hogy semmit nem tudott kiokoskodni belőle.

- Egészen pontosan hogyan is működik ez az eskü, igazgató asszony?

- Nagyon egyszerűen, professzor. Minden egyes diáknak alá kell írnia egy esküt, miszerint tudatosan sosem szolgáltat ki semmiféle információt a Roxfort létezéséről bármely mugli személynek vagy ügynökségnek. Ha mégis megtenné, az eskü mágikus természete megakadályoz bármiféle kommunikációt. Ezt elérheti nyelvragasztó rontással, vagy más rontással, ami lehetetlenné teszi az információcserét. Ez esetben feltételezhetjük, hogy a berendezés használójának ujjai összetapadtak, lebénult a keze, vagy bármi más, amely meggátolta, hogy valamiféle veszélyes információt osszon meg a berendezésen keresztül.

- Hasonló módszert alkalmazunk az Alma Aleronban – bólogatott Franklyn elgondolkodva. – Természetesen az eskü szövegének jól kidolgozottnak kell lennie. Nem engedhető meg semmiféle kiskapu. Ennek ellenére úgy tűnik, valaki sikerrel használta a berendezést, és fontos információkat osztott meg erről az iskoláról. Azt hiszem, mindegyik ilyen játékszer fel van szerelve olyan eszközzel, ami képes kapcsolatot teremteni azzal a globális helymeghatározó rendszerrel, amiről Mr. Prescott beszélt. Bárki is használta Mr. Deedle berendezését, láthatóan képes volt földrajzi koordinátákat küldeni egy másik GameDecknek. Mr. Prescottnak csak be kellett vinnie az információt a GPS-be, és követni a szerkezet által kiszabott utat. Habár Mr. Prescott nyilvánvalóan mugli, ez a módszer véletlen titokgazdává tette őt, így, ha akarja, bárki mással megoszthatja az iskola pontos helyzetét. Hogy aztán ez a másvalaki be tud-e jutni a feltérképezhetetlen zónába, az más kérdés. Nem mindenki olyan kitartó, mint Mr. Prescott. Ez talán magyarázatot ad arra, miért van szüksége a segítségünkre, hogy idehozza a kíséretét.

- Ilyesmit, természetesen, nem engedhetünk megtörténni – szólalt meg Neville az igazgatónőre pillantva.

- Nem egészen vagyok benne biztos, hogy meg tudjuk akadályozni – felelte a professzorasszony fáradtan. – Ez a Mr. Prescott valóban rendkívül állhatatos. Eleget tud, hogy jó nagy bajba keverjen bennünket. Még ha ki is derítjük a stábja hollétét, kitöröljük az emlékezetüket, és visszaküldjük őket oda, ahonnan jöttek, még mindig felfedezhetik a felvételeket, amiket Mr. Prescott idáig készített. Minden bizonnyal visszatérnének, és legközelebb talán Mr. Prescott élő közvetítéssel érkezik, nem pedig egy telefonnal. Nem látok más kiutat, mint hogy engedélyezzük neki a nyomozást, és

reménykedünk, hogy le tudjuk beszélni őt arról, hogy leadja az anyagot a tévében.

Neville megrázta a fejét.

- Több esélyt látok arra, hogy kibeszéljük a tóból a sellőket, mint arra, hogy meggyőzzük ezt a mocskos balfácánt, hogy mondjon le a díjnyertes sztorijáról.

Franklyn megigazította apró szemüvegét, aztán felnézett a plafonra.

- Természetesen vannak más, hmm, komolyabb módszerek is, hogy megoldjuk az efféle problémákat, igazgatónő asszony. Akár imperius átkot is szórhatunk Mr. Prescottra. Ezúton rávehetjük, hogy küldje haza a stábját, sőt, visszavihetne minket az irodájába, és segíthetne megsemmisíteni a látogatásról készült felvételeket. Amint ezt megoldottuk, már nyugodtan kitörölhetjük Mr. Prescott emlékeit, és nem kell félnünk attól, hogy ismét felbukkan.

McGalagony felsóhajtott.

- Nincs felhatalmazásunk ilyen döntést hozni, és ennek kimondottan örülök. Értesítettük a Mágiaügyi Minisztériumot a kialakult helyzetről, és biztos vagyok benne, hogy egy órán belül megkapjuk a szükséges utasításokat. Arra számítok, hogy az édesapja bármelyik pillanatban jelentkezhet, Mr. Potter.

Mintha csak végszóra várt volna, egy női hang szólalt meg a kandallóból.

- Üdvözlöm önöket! Hivatalos üzenet a Mágiaügyi Minisztériumból. Kérem, erősítse meg, hogy a jelenlevők nem jelentenek biztonsági kockázatot!

McGalagony felállt, és az íróasztalt megkerülve a kandalló elé sétált.

- Megerősítem. A körülöttem állók jelenleg az egyetlenek az iskola területén, akik teljes egészen tisztában vannak a történetekkel, habár mostanra valószínűleg az egész iskola tud róla, hogy egy mugli tartózkodik a kastélyban. A belépője meglehetősen hatásosra sikeredett.

Az igazgatónő kandallójában lévő, izzó szénből formálódó arc lassan végignézett Neville-en, Jamesen és Franklyn professzoron.

- A Nagyköveti Kapcsolatok Tanácsa elnökhelyettesének, Miss Brenda Sacarchinának a titkárnője vagyok. Kérem, tartsák fenn a kapcsolatot! - Ezzel az arc köddé vált.

James észrevette, hogy amikor a titkárnő megemlítette Miss Scarchina nevét, McGalagony arca mintha egy egészen kicsit megrándult volna. Pár másodperccel később a már említett nő feje is felbukkant a kandallóban.

- Madam McGalagony, Franklyn és Longbottom professzorok, üdvözlöm önöket! És az ifjú Mr. Potter is jelen van, természetesen. - Sacarchina arca megnyerő mosolyra húzódott, ahogy Jameshez beszélt. Egy pillanat múlva a mosoly olyan hirtelen tűnt el, mint ahogy felbukkant, mintha az valami olyasmi volna, amit a nő ki-be kapcsolhat, akár a világítást. - Megtárgyaltuk a helyzetet, amiről beszámoltak, és döntést hoztunk. Ahogy kitalálhatták, jó előre felkészültünk az ilyen eshetőségekre. Kérem, szóljanak Mr. Prescottnak, hogy kapcsolatba léphet az embereivel. Arra jutottunk, hogy nincs más mód, mint engedélyezni a nyomozást, azonban Mr. Prescotton kívül senki nem léphet a roxfordi birtokra, amíg egy minisztériumi küldöttség nem érkezik a

felügyeletükre. Holnap estig mindenképpen ott leszünk, és addigra készek leszünk tárgyalni Mr. Prescotttal és a stábjával.

- Miss Sacarchina - szólalt meg McGalagony. - Ezzel azt akarja mondani, hogy a minisztérium talán engedélyezi ennek az embernek a nyomozás elvégzését, és hogy az eredményt a mugli világ elé tárja?

- Sajnálom, Madam McGalagony - mondta Sacarchina mézes-mázosan. - Semmi ilyesmire nem kívántam utalni. Megnyugtathatom, hogy felkészültünk e szituációra, függetlenül attól, milyen módszert használunk majd. De nem szeretném további részletekkel fárasztani.

Az igazgatónő alig láthatóan elpirult.

- Fárasszon csak, Miss Sacarchina! Elárulhatom, hogy ennek az iskolának és diákjainak jövője nem tartozik azon részletek közé, amelyek megülnék a gyomromat.

Sacarchina könnyed hangon felnevetett.

- Drága Minerva, a Roxfort, a diákok és ön jövője legalább olyan biztonságban van, mint eddig. Ahogy már említettem, felkészültünk a hasonló helyzetekre. A minisztérium *mindenre* felkészült.

- Bocsásson meg, Miss Sacarchina - szólt közbe Franklyn, és valamivel előrébb lépett -, de azt akarja mondani, hogy a Mágiaügyi Minisztériumnak írott forgatókönyve van arra, ha egy mugli oknyomozó riporter sétál be az iskolába egy tévés stábbal az oldalán, és azzal fenyeget, hogy a mugli világ elé tárja a varázsvilág titkait?

Sacarchina elnéző mosolya kiszélesedett.

- Azt akarom mondani, Mr. Franklyn, hogy a minisztériumnak megvan a maga válasza számos fenyegetésre. A körülmények lényegtelenek.

- Sajnálom, de ellent kell mondanom, kisasszony. Jelen körülmények olyan szintű biztonsági résre mutatnak rá, melyet jóformán bárki kihasználhat. Ez az iskola többé nem tekinthető biztonságosnak, amíg ezt a rést be nem tömik.

- Egyszerre csak egy dologgal törődjünk, professzor. Értékeljük az aggodalmát, de biztosíthatom, hogy teljes egészében urai vagyunk a helyzetnek. De, amennyiben úgy érzi, az ön és személyzete biztonsága forog kockán, esetleg gondoskodhatunk a korai távozásukról. Ez, természetesen, hatalmas csalódás volna számunkra, és az iskola rendje is megbomlana...

- Ami miatt én aggódom, Miss Scarchina - szólt közbe ismét Franklyn hűvösen, levéve szemüvegét -, az e falak között élő minden egyes ember biztonsága, a varázs és mugli világ biztonságáról, úgy általában, már nem is beszélve.

- Már megint ez a túlzás - mosolygott Sacarchina. - Mindenki megnyugodhat. Jómagam, Mr. Recreant oldalán, holnap este érkezem. Találkozunk ezzel a Mr. Prescotttal, és egészen biztos vagyok benne, hogy kölcsönösen előnyös megállapodásra tudunk jutni. Ne zavartassák magukat tovább ezzel az üggyel.

- Mi lesz apával? - kérdezte James.

Sacarchina zavartan pislogott rá.

- Az apáddal, James? Mi lenne?

- Nem gondolja, hogy neki is itt kellene lennie önnel és Mr. Recreanttal?

Sacarchina ismét felvillantotta megnyerő mosolyát.

- Már miért kellene? Édesapád az Auror Főparancsnokság vezetője, James. Amennyire jelenleg meg tudjuk ítélni, a szóban forgó ügynek semmi köze a sötét varázslatokhoz. Nincs értelme ezzel zavarni.

- De korábban már meggyűlt a baja ezzel a férfival – mondta Neville. – Ő és James tavaly látták Prescottot a kviddicspályán, és Harry vezette a kutatást utána.

- És remek munkát végzett – felelte Sacarchina, s mosolya villámgyorsan tovatűnt. – Az, *akkor* az ő feladata volt. Most azonban, mint arra bizonyára maguk is rájöttek, egy követségi ügyről van szó. Harry Potter adottságai, meglehetősen sokrétűek, de a követségi tárgyalóképesség nem tartozik ezek közé. Emellett Mr. Potter éppen küldetésen van, és nem lehet zavarni. Azonban külön specialistáink vannak az ilyesfajta tárgyalásokra. Mr. Recreanten kívül még egy másik nagykövet is csatlakozni fog hozzám. Igazi kiválóságnak számít a mugli-mágus kapcsolatokat illetően. Arra számítunk, hogy ő úgy fogja levezetni a Mr. Prescotttal és stábjával folyó tárgyalásokat, hogy az mindkét fél számára kielégítő eredményt hoz majd.

McGalagony elutasítóan legyintett.

- Mit tegyünk Mr. Prescotttal az érkezésükig, Miss Sacarchina?

- Tegyenek róla, hogy otthon érezze magát! Engedjék neki a telefonhívást, de aztán minél kevesebb vizet kavar, annál jobb.

- Bizonyára nem úgy érti, hogy szabad járást hagyjunk neki az iskolában – szólt az igazgatónő, s a hangsúlyából egyértelművé vált, hogy ezt inkább kijelentésnek szánja, mint kérdésnek.

Sacarchina mintha vállat vont volna a kandallóban.

- Bármi bajt is okozhat a megfigyeléssel, az minden bizonnyal eltörpül amellett, amit egy mugli bűneljárás hozhatna a fejünkre. Per pillanat jobb, ha vendégként kezeljük őt. Ráadásul, úgy hallottam, már kedvére kinézegethette magát, mióta ott van.

McGalagony arca kiolvashatatlan maradt.

- Rendben. Jó napot, Miss Sacarchina! Alig várjuk a holnap esti érkezését.

Sacarchina ismét elmosolyodott.

- Hát persze. Az addigi viszontlátásra!

Az arc eltűnt a tűzből, mire az igazgatónő felkapta a piszkavasat, és pár másodpercig az izzó hamut turkálta vele, míg az arc utolsó maradványa is meg nem semmisült. Ekkor visszatette helyére a piszkavasat, hátat fordított a tűznek, és így szólt:

- Kibírhatatlan bürokratikus humbug.

- Szívesen elszállásolom Mr. Prescottot az Alma Aleron lakrészében – ajánlotta Franklyn visszabiggyesztve szemüvegét az orrára. – Jobb szeretném rajta tartani a szememet. Úgy vélem, le tudjuk foglalni annyira, hogy ne okozhasson több bajt.

- Ez nekem egyáltalán nem tetszik – mondta Neville még mindig a kandallóba bámulva. – Harrynek itt kéne lennie. Prescott maga tényleg nem sötét varázsló, de van valami gyanús abban, ahogy ide került. Valaki bevezette a birtokra, és annak a személynek valahogy sikerült megkerülnie a

titoktartási esküt. Nem érdekel, mit mondott Sacarchina, sokkal jobban érezném magam, ha egy rendes auror is jelen volna.

Az igazgatónő kitérte az ajtót.

- Pillanatnyilag nincs beleszólásunk ebbe. Franklyn professzor, az ötlete kiváló. Mr. Prescott az Alma Aleron körletében kerül elszállásolásra. És, függetlenül attól, amit Miss Sacarchina hisz, jobb volna, ha Mr. Prescott meglehetősen elfoglalt volna az elkövetkezendő huszonnégy órában. Minél kevesebb ideje jut az iskola felderítésére, annál jobb. Mr. Potter, nyugodtan visszatérhet az óráihoz, és, habár, felteszem, hiába is kérném, hogy ne meséljen erről Mr. Walkernek és Mr. Deedle-nek, annak azért örülnék, ha más nem tudna róla. *Főként* Ted Lupin vagy Noah Metzker.

Ahogy James az irodából kimasírozó felnőttek nyomába szegődött, a falról egy csendes hang szólította meg.

- Sűrű nap elé nézel holnap, Potter.

James megtorpant, és Perselus Piton portréjára pillantott, nem igazán tudván, hogy értette a férfi.

- Azt hiszem. De nem csak én, hanem az igazgatónő és mindenki más is.

Piton fekete szeme szinte átdöfte őt.

- Árulj el nekem valamit, Potter: még mindig abba a tévhitbe ringatod magad, hogy Merlin botja Tabitha Corsicánál van?

- Nézze, mondjon, amit akar, igenis van értelme. Így vagy úgy, de elszedjük tőle.

Piton sietve válaszolt.

- Ne légy bolond, Potter! Terítsd ki a lapjaidat! Mondj el mindent az igazgatónőnek! Te is biztosan megérted, milyen veszélyes magadnál tartani a köpenyt, *főként most*.

- Miért? – pislogott értetlenkedve James. – Mi történik *most*? Valami olyan, aminek köze van ehhez a Prescott fickóhoz?

Piton csüggedten mérte végig Jamest.

- Ezek szerint tényleg nem érted – sóhajtott. – Nagyon jó oka van annak, hogy az ostoba apád nem tart a holnap érkező delegációval. A Haladó elem a minisztériumba is beférkőzött, habár ők nem épp ezt a nevet használják. Sacarchina az egyikük. Talán Recreant is, de ő csupán egy paraszt a sakktáblán. Az a nőszemély kihasználhatja e roppant gyanús véletlen előnyeit, már ha nem kimondottan ez volt a terve az elejétől fogva.

- Tessék? Mi a terve? – kérdezte James lehalkítva hangját, és közelebb lépett a festményhez.

- A részletek nem fontosak. A lényeg, hogy ha holnap estig nem helyezed biztonságba Merlin köpenyét, mindennek vége.

- De hiszen biztonságban van – felelte James. – Azt már megszereztük, de ezt ön is tudja. Most Merlin botja van a soron.

- Felejtsd már el a botot! – sziszegte Piton dühösen. – Hagyod, hogy manipuláljanak téged! Ha a legkisebb remény volna rá, hogy jobbnak bizonyulsz benne, mint az apád, már rég megtanítottalak volna az okklumenciára. Mikor azt mondom, helyezd biztonságba a köpenyt, úgy értem, hogy add át olyasvalakiknek, akik tudják, hogyan kössék le, s nem

csak eldugni akarják. Az ellenségnél ott van a másik két relikvia. A köpeny ismét csatlakozni akar hozzájuk. Ez ellen nem tehetsz semmit, Potter. Ne légy olyan arrogáns idióta, mint az apád volt!

- Az apám sosem volt az az arrogáns idióta, akinek maga hitte, és én sem vagyok - vágta rá James. - Nem kell magára hallgatnom. Ráadásul nem is holnap lesz a bolygóegyüttállítás. Zane azt mondta, csak holnapután.

Piton arca kaján vigyorba rándult.

- Milyen hiszékenyek vagytok! És, mondd csak, honnan szerezte Mr. Walker ezt az információt?

- Benne van a Konstelláció klubban - felelte James mérgesen. - Madame Delacroix arra használta a klubtagokat, hogy kiszámítsák neki az együttállítás pontos idejét.

- És sosem ötlött fel benned, hogy az a nő szándékosan megmásította az adatokat, hogy félrevezesse a tudatlanokat? Tavaly óta tudja az együttállítás pontos napját. Csak a pontos óra kiderítéséhez volt szüksége segítségre. Arra még te is rájöttél, hogy ő is érintett a Merlin összeesküvésben. Gondolod, hogy azt akarná, csillagokat kukkoló kisdíákok rohángáljanak az udvaron aznap éjjel, miközben ő éppen minden idők legveszélyesebb varázslójának visszahozatalán ügyködik?

James hirtelen elszégyellte magát. Hát persze, hogy nem akarná. Ez eddig még eszébe sem jutott. Szólásra nyitotta a száját, de semmit nem tudott kinyögni. Piton folytatta.

- Pontosan egy nappal vezetett félre mindnyájukat. Az Ősök udvara nem csütörtökön, hanem szerda éjjel jelenik meg az égen. Holnap, Potter. Rászedtek téged. Már nincs idő a nagyzási hóbortodra. Át kell adnod valakinek a köpenyt. Ha nem teszed, elbuksz, és az ellenségeink bevégzik tervüket.

- James? - Neville dugta be fejét az igazgatói iroda ajtaján. - Azt hittük, elvesztél. Itt felejtettél valamit?

James agya teljes sebességen zakatolt. Pár másodpercig üres arckifejezéssel meredt Neville-re, de aztán összeszedte magát. - Ööö, nem. Nem, sajnálom, csak... hangosan gondolkodtam.

Neville Piton portréjára nézett. Piton nagyot sóhajtott, s közben keresztbe fonta karjait maga előtt.

- Rajta, Longbottom, vigye a fiút! Semmi hasznom belőle.

Neville bólintott.

- Gyere, James! Ha sietsz, még odaérsz a délutáni órára. Elkísérlek, és megmagyarázom, miért késtél.

James, Neville nyomában, kilépett a helyiségből, de még akkor is az járt a fejében, amit Piton mondott neki. Csak egy napjuk maradt; egy nap, hogy megszerezzék Tabithától Merlin botját. Egy nap múlva feltűnik az Ősök udvara, éppen ugyanazon a napon, amikor Sacarchina megérkezik, hogy tárgyaljon Prescotttal. Miközben leért a spirál alakú lépcsőn, és megindult a folyosón, James arra jutott, hogy egyvalamiben igaza volt Pitonnak: holnap valóban sűrű nap elé néznek.

16. A NAGY SEPRŰRABLÁS

Másnap reggel, mikor James, Ralph és Zane reggelizni érkeztek a nagyterembe, céltudatosan a griffendéles asztal távolabbi vége felé indultak.

- És ez biztos? - kérdezte Ralph, miközben átvágtak a termen. - Most már nem visszakozzhatunk, ugye tudod?

James összeszorította ajkait, és nem felelt. Csatlakoztak Noah-hoz, Tedhez meg a többi Bajkeverőhöz, akik nagy csoportba tömörültek.

- Á, itt a mi emberünk! - jelentette be Ted, ahogy James befurakodott közé és Sabrina közé. - Épp most fogadtunk rá, hogy vajon miért kérettél ide mindnyájunkat. Noah szerint hivatalosan is be akarsz lépni a Bajkeverők közé, mely esetben egy egész sor fárasztó feladatot találtunk ki a számodra. Nekem az a kedvencem, aminek keretében belebújsz Sabrina régi báli ruhájába, és végigrohansz a sulin, mialatt teli torokból énekled a Roxfort himnuszát. Van még pár lehetőség, habár Damien feladataiban az én ízlésemnek túl sok a csiga és a mustár.

James elfintorodott.

- Az igazat megvallva, azért hívtalak ide benneteket, mert Ralphnak, Zane-nek és nekem szükségünk van a segítségetekre. - A Bajkeverők becsületére legyen mondva, egyikük sem látszott meglepettnek. Egyszerűen csak közelebb hajoltak, s közben folytatták reggelijüket. James nem igazán tudta, hol kezdje. Aznap reggel úgy ébredt, hogy tudta, ő, Ralph és Zane

egymagukban semmiképpen sem volnának képesek megszerezni Merlin botját egyetlen nap alatt. Semmi tervük nem volt. Piton portréja eddig segített nekik, de ő nem hisz benne, hogy Tabitha Corsicánál van a bot. Így hát, kihez fordulhatnának? Aztán, egyszer csak, a fejébe villant: megkérhetné azt a csoportot, mely leginkább jártas volt az elterelő hadműveletek levezénylésében és a káoszteremtésben. Sokáig tart majd mindent elmagyarázni Tednek és a Bajkeverőknek, és még akkor is lesz némi esély, hogy nem segítenek nekik, de ez volt a legjobb és legutolsó reménye. James nagyot sóhajtott, és a tökleves poharára meredt. – Segítenetek kellene... kölcsönvenni valamit.

- Kölcsönvenni valamit? – ismételte Noah teli szájjal. – Mit? Pénzt? Egy kiló cukrot? Egy hajnyírót? Nem úgy hangzik, mintha rászorulnátok a segítségünkre.

- Csendet, Metzker – szólt rá Ted szelíden. – Mit akartok „kölcsönvenni”, James?

James mély levegőt vett, aztán kimondta.

- Tabitha Corsica seprűjét.

Damien beleprűszkölt a poharába, és a többi Bajkeverő is nagyra nyílt szemekkel meredt Jamesre. Mindegyikük, kivéve Tedet.

- Miért? – kérdezte Sabrina fojtott hangon. – Ma este lesz a Hollóhát-Mardekár döntő. Emiatt? Rombolni akarjátok a Mardekár esélyeit? Elismerem, hogy van valami gyanús abban a seprűben, de eddig azt hittem, a család nem igazán a te stílusod, James.

- Nem! Ennek semmi köze a meccshez – szólt James, majd bizonytalanul elhallgatott egy pillanatra. – Sok mindent el kéne magyaráznom. Ráadásul bizonyos részletekről nem is szabadna beszélnem. McGalagony megkért rá, hogy ne tegyem.

- Akkor mondd annyit, amennyit szabad – javasolta Petra.

- Jól van. Zane, Ralph, szóljatok, ha kihagynék valamit! Örültségnek fog hangozni, de legyen. – A három fiú teljes egészében beszámolt azokról a dolgokról, melyeket a Merlin összeesküvés felderítése közben tudtak meg, kezdve Madame Delacroix tavon megpillantott alakjával, egészen a Barlangmenedéknél megesett kalandjukig, ahol Ralph és James összeütközésbe került a Merlin köpenyét követelő, félelmetes driáddal. Aztán vissza kellett ugraniuk egy kicsit, hogy elmagyarázzák, hogyan sikerült megszerezniük a köpenyt Jackson professzortól. James attól tartott, hogy a sztori túl darabos lesz, és a Bajkeverők nem tudják majd követni. Ted egész idő alatt figyelmesen hallgatta a fiúkat, néha bekapott egy-egy falatot a reggelijéből, de egy pillanatra sem vette le szemét arról, aki éppen beszélt. A többi Bajkeverő időnként rákérdezett bizonyos homályosabb részletekre, s szkepticizmus, csodálat és izgalom furcsa egyvelegével arcukon hallgatták a választ.

- Egész évben ezen dolgoztatok, és még csak most szóltok róla nekünk? – hunyorgott rájuk Damien.

- Ahogy mondtam, McGalagony arra utasított, hogy senkinek ne szóljunk a Barlangmenedékről – felelte James. – És attól féltünk, a javát valószínűleg el

sem hinnétek. Nekünk is beletelt némi időbe, mire meggyőztük magunkat. Jó sok időbe. Szóval, mit gondoltok?

- Össze vagyok zavarodva – mondta Sabrina felvont szemöldökkel. – Az egész nagyon összetett. Egy dolog fellőni egy Weasley tűzijátékot a vita kellős közepén, de egészen más menni és ellopni az iskola legkiválóbb és legrémisztőbb boszorkányának seprűjét. Ez már tolvajlásnak számít.

- Csak akkor tolvajlás, ha mindaz, amit mondtunk, nem igaz – fejtegette Zane. – Ha Tabitha seprűje Merlin botja, akkor az igazából nem Tabitháé. Nem tudom, kié, de nem is számít, mert Tabitha maga is ellopta valakitől.

Damiant nem sikerült meggyőznie.

- Még ha igazad is van, erről egyedül mi tudunk. Ha mindnyájunkat felhurcol az igazgatónö irodájába, és megvádol, hogy elloptuk a seprűjét, mit mondanánk? Nem gond, mivel ő is lopta valakitől a seprűt, meg különben is, a seprű igazából a valaha élt leghatalmasabb varázsló holmija, így csak jót tettünk a világnak azzal, hogy megkaparintottuk Corsica markából? Annyit érne, mint dögölt bagoly lábán az üzenet.

- Miért ne mondhatnánk ezt? – vágott közbe Ralph. – Ha ez az igazság, hát ez az igazság.

- Sosem gondoltam, hogy valaha ilyet hallok egy mardekáros szájából – villantott fel Noah egy felemás vigyort.

- Ez, mégis, mit jelentsen? – fújta fel magát Ralph.

- Nyugi, Ralph – rázta a fejét James. – Csak cukkol. A lényeg, hogy igen, ha igaz is, nem tudjuk bizonyítani. Nem ígérhetem, hogy nem kerülünk bajba emiatt. Én csak azt mondhatom, hogy ha igazunk van, akkor az, hogy felhurcolnak McGalagonyhoz, és tolvajnak hívnak bennünket, a kisebbik rossz. Senkit sem kényszeríthetek rá, hogy részt vegyen ebben, ha nem akar. Kockázatos. Mindnyájan nagy bajba kerülhetünk. Akár még el is bukhatunk, tegyük bármit.

- Azért ne olyan sietősen – szólalt meg Noah. – Mégiscsak a Bajkeverőkről van szó.

Petra kiegyenesedett ültében, és körbenézett a társaságon.

- Amennyiben James, Zane és Ralph téved, holnapra megtudjuk. Ha „kölcönvesszük” Corsica seprűjét, később vissza is juttathatjuk hozzá. Akár névtelenül is. Nincs kár, nincs büntetés. Mindenki azt hiszi majd, a kviddicskupa miatt történt. Azonban, ha ez a sztori igaz, és a seprű tényleg Merlin botja, akkor senkit nem fognak az igazgatói irodába hurcolni.

- Miért nem? – érdeklődött Sabrina.

- Mert Tabithának kisebb gondja is nagyobb lesz nálunk – felelte Noah eltöprengve. – Ha valóban része valami nagy Merlin összeesküvésnek, és elveszti a botot, komoly fejmosást kap a haverjaitól. Az olyasfajta fickók nem túl megbocsátóak. Az is előfordulhat, hogy sosem látjuk őt többé.

- Reménykedjünk! – motyogta Petra.

Ted a magasba emelte kezét.

- Mindenki figyeljen! Ez mind szép és jó, de ami engem illet, csupán egyetlen dolgot kell eldöntenünk. Megbízhatunk Jamesben? Zane-t és Ralphot nem ismerem olyan jól, de Jamesszel együtt nőttem fel. Néha talán egy

ellenszenves kis görcs, azonban mindig őszinte. Emellett a keresztapám fia. Emlékeztek még a palira, igaz? Kész vagyok vállalni érte a kockázatot. Nem csak azért, mert családtag, hanem mert Potter. Ha ő azt mondja, ezért érdemes harcolni, én hiszek neki.

- Jól mondd, pajtás – szólt Noah komolyan, majd hátba csapta Tedet. – Ráadásul arról sem szabad elfelejtkeznünk, hogy ezzel Tabitha Corsicának is odavághatunk egyet.

- És talán a ma esti kviddicsmeccs is igazságosabb lesz – ismerte el Sabrina.

- Valahogy akkor kellene elcsórnunk a seprűjét, mikor jó magasan van! – vigyorgott Damien.

- Én is épp ezt mondtam! – rikkantotta Zane.

- Mindketten örültek vagytok – szólt Petra szemrehányóan. – Ti is olyan rosszak vagytok, mint ő.

- Nem akarjuk *megölni* – válaszolt Zane sértett hangon. – Csak meg akarjuk nézni, hogy ugrik fejest a többtíz méter mély semmibe. Ridcully úgyis elkapná az utolsó pillanatban, ahogy Ralphinator is elkapta Jamest. Most komolyan, tényleg efféle szörnyetegnek nézel bennünket?

- Akkor, mindenki benne van? – kérdezte Ted a csapatot, mire az összes fej biccentett, és innen-onnan beleegyező mormolás hallatszott.

- Ez csodálatos, meg minden – szólt Ralph –, de hogyan csináljuk?

Ted hátradőlt a széken, és az állát simogatva a nagyterem elvarázsolt mennyezetére meredt. Lassan elmosolyodott.

- Tudja valaki, milyen időt jósolnak estére?

Alig valamennyi előkészületre volt szükség. Ebéd után Sabrina és Noah az alagsor felé vették az irányt, hogy beszéljenek a házimanókkal. Mivel mindkettejüknek volt délután egy lyukasórájuk, James és Ted bevették magukat a könyvtárba, és tucatnyi hatalmas könyvet átvizsgáltak, hogy többet tudjanak az atmoszférikus ráolvasásokról és időjárásbűbájokról.

- Ez igazából Petra dolga lenne – siránkozott Ted. – Ha nem volna délután jóslástanja és rúnaismerete, jobban jártunk volna.

James szemügyre vette az általuk készített jegyzeteket.

- De úgy nézem, megvan, amit akartunk.

- Meg – felelte Ted könnyeden, majd zajosan lapozott párat az előtte heverő könyvben. Egy perccel később felpillantott Jamesre. – Nehezen vetted rá magad, hogy segítséget kérj, mi?

James Tedre pillantott, majd miután találkozott a tekintetük, kinézett a közeli ablakon.

- Kicsit, igen. Nem tudtam, képes leszek-e elmagyarázni. Nem voltam benne biztos, hogy egyáltalán hisztek-e majd nekem.

Ted összevonta a szemöldökét.

- Ennyi az egész? – puhatolózott.

- Hát... - kezdte James, aztán elhallgatott. A tollszárát babrálta. - Nem, azt hiszem, nem csak ennyi. Valamiért úgy éreztem... úgy éreztem, hogy egyedül kell boldogulnom. Persze, Zane-nel és Ralphfal. Ők már a kezdetek óta ott voltak mellettem. Úgy gondoltam, mi hárman sikerrel járhatunk. Mindenre rájöttünk. Kicsit olyan volt, mintha... - Hirtelen elhallgatott meglepetésében, ahogy rájött, mit is készült éppen mondani.

- Mintha? - kérdezte Ted.

James felsóhajtott.

- Mintha kudarcot vallanánk. Ha mi hárman képtelenek volnánk magunk végigcsinálni, valahogy elbuknánk.

- Ti hárman. Úgy érted, mint az édesapád, Ron és Hermione.

James Tedre kapta a tekintetét.

- Mi? Nem... nem - mondta, de váratlanul elbizonytalanodott.

- Én csak azt mondom - felelte Ted -, hogy ennek nagyon is van értelme. Apádék is így csinálták. Harry jó volt abban, hogyan vegye vállára a világ minden terhét, és aztán ne ossza meg senkivel. Csak ő volt, Ron és Hermione. Mindig ott téblábolt körülöttük egy-két ember, akik szívesen segítettek volna, és néha meg is tették, de csak azután, hogy valahogy maguk is belekeveredtek a dolgokba.

Ted vállat vont.

- Úgy beszélsz, mint Piton - szólt James valamivel halkabban. Hirtelen kényelmetlenül sebezhetőnek érezte magát.

- Néha Pitonnak is lehet igaza - mondta Ted szelíden -, még ha az esetek többségében csak egy zsíros hajú, vén szélhámos is.

- Persze, éltesd csak! - szólt James, és meglepve érezte, hogy a szemét könnyek lepik el. Zavartan kipislogta őket. - Mert tényleg rengeteget segített! Mindig rejtőzködött, mindkét oldalnak dolgozott, és sosem derült ki, kihez is hűséges igazán, csak amikor már késő volt. Nem lehet hibáztatni az apámat, amiért nem bízott benne. Így hát én sem bízom benne. Az apám talán tényleg mindent csak Hermione nénivel és Ron bácsival tett, ennyire volt szüksége. Nyertek. Talált két olyan embert, akikben feltétel nélkül megbízott. Én is megtaláltam őket. Nekem ott van Ralph és Zane. Lehet, hogy azt hittem, vagyok olyan jó, mint apa. De mégsem. Segítségre van szükségem. - Még több is kikíváncozott volna Jamesből, de megakadt, nem tudta, hogyan folytathatná.

Ted hosszan meredt Jamesre, aztán előre hajolt, és az asztalra könyökölt.

- Kemény dolog az apád árnyékában élni, igaz? - kérdezte. James nem felelt, így Ted folytatta. - Én sosem ismertem az apámat. Itt halt meg, az iskola udvarán. Ő és az anyám is. A roxfordi csatában harcoltak. Azt hihetnéd, nehéz haragudni olyanokra, akiket nem is ismersz, de lehet. Haragszom rájuk azért, mert meghaltak. Sokszor amiatt is haragszom, hogy egyáltalán itt voltak. Most komolyan, mégis hogy gondolták? Mindketten fejest ugranak valami nagy csatába, a kölyköt meg otthon hagyják? Ez volna a felelősségtudat? Nem hinném. - Ted kinézett az ablakon, csakúgy, mint egy perccel korábban James, aztán nagyot sóhajtott. - Máskor viszont, legtöbbször büszke vagyok rájuk. Egyszer valaki azt mondta, ha nincs olyanod, amiért

érdemes meghalni, akkor nem is élsz igazán. Anyának és apának volt miért meghalniuk, és meg is tették. Elvesztettem őket, de megkaptam az örökségüket. Márpedig ez a hagyaték nem semmi. – Az asztal fölött ismét Jamesre nézett, és sokáig fürkészte az arcát. James, nem tudván, mit mondjon, csak biccentett. Végül Ted megvonta a vállát. – Azért hoztam ezt fel, mert az apám mást is hagyott rám.

Ted majd egy percig néma csendben ült, láthatóan hatalmas harcok dúltak a belsejében. Végül újra megszólalt.

- Apám vérfarkas volt. Ilyen egyszerű. Ezt nem tudtad, igaz?

James igyekezett nem mutatni, de ez az információ mélységesen megdöbbenette. Tudta, hogy van valami titok Remus Lupin körül, olyasvalami, amiről sosem meséltek neki, vagy nyíltan nem is említették. James csak annyit tudott Lupinról, hogy közeli barátja volt Sirius Blacknek, az első James Potternek, és egy Peter Pettigrew nevű férfinak, aki végül mindannyiukat elárulta. James azt is tudta, hogy Lupin a Roxfortban tanított, mikor az apja ide járt, és hogy Lupin tanította meg neki, hogyan idézze meg a patrónusát. James úgy gondolkodott, bármi volt is Remus Lupin múltjának a titka, nem lehetett túl szörnyű. Azt hitte, Ted apja talán ült egy ideig az Azkabanban, vagy egyszer, fiatalkorában kacérkodott a sötét varázslatokkal. Jamesnek soha eszébe sem jutott, hogy Remus Lupin vérfarkas lehetett.

James igyekezete ellenére Ted észrevette arcán a megütközést, és bólintott.

- Ja, ez ám a titok. Az apád mondta el nekem az egész történetet pár éve, mikor elég idős lettem, hogy megérthessem. Nagyi még ma sem beszél erről sosem. Azt hiszem, fél. Nem is igazán attól, hogy mi volt, hanem... inkább, hogy mi lehetett volna.

James kissé félve tette fel a kérdést.

- Mi lehetett volna, Ted?

Ted ismét vállat vont.

- Tudod, mi a helyzet a vérfarkasokkal. Két módon válhatsz azzá. Vagy megharap egy, vagy annak születesz. Persze, senki sem tudja, akkor mi a helyzet, ha csak az egyik szülő vérfarkas. Az apád szerint az apám meglehetősen maga alatt volt, mikor kiderült, hogy anya babát vár. Megrémült. Nem akart olyan gyereket, mint ő, hogy számkivetettként, elátkozottként nőjön fel. Azt mondta, bárcsak sose vette volna el anyát, mert ő akart gyerekeket, de apa attól félt, átragasztja rájuk a kórt. Amikor megszülettem, azt hiszem, mindenki fellélegzett egy kicsit. Normális lettem. Még anya metamorfágusságát is örököltem. Állítólag kis koromban mindig változtattam a hajam színét. Nagyi szerint sokat nevettek rajta akkoriban. Még ma is képes vagyok rá, meg néhány más dologra is, de általában nem csinálom. Ha egyszer erről kezdenek felismerni, utána nehezebb mással bizonyítani, ha érted, hogy értem. Azt hiszem, apám úgy halt meg, hogy már jobban örült nekem. Tudta, hogy többé-kevésbé normális vagyok. Ennek örülök. – Ted ismét kinézett az ablakon. Mély levegőt vett, aztán visszafordult James felé. – Harry elmesélte, hogy annak idején James nagypapád, Sirius Black és Pettigrew állatalakban mindig vele maradtak telihold idején, és megvédték őt a világtól, csakúgy, mint a világot tőle. Az járt a fejemben,

milyen kalandos és regényes lehetett, épp mint azoknak a bamba mugliknak, akik azokat a könyveket olvasgatják, ahol a farkasemberek mind jóképűek, csábítóak és titokzatosak. Egy idő után azt kívántam, bárcsak örököltem volna a vérfarkasságot is. Aztán viszont... - Ted elhallgatott egy pillanatra, és úgy tűnt, nehezen veszi rá magát a folytatásra. Lehalkította hangját. - Az az igazság, hogy senki sem tudja, hogyan is működik igazán ez a vérfarkas kór. Nekem még csak eszembe sem jutott ezen gondolkodni. De tavaly... tavaly álmatlanság kezdett gyötörni. Nem olyan nagy ügy, igaz? Kivéve, hogy nem normális álmatlanság volt. Nem tudtam aludni, de nem éppen azért, mert nem voltam fáradt. Én... én... - Újra elhallgatott, és a székében hátradőlve az ablak melletti falra meredt.

- Hé - szólalt meg James. Idegesnek érezte magát, és zavarba jött, habár nem egészen értette, mitől. - Nem kell elmondanod. Felejtsd el! Nem baj.

- Nem - ingatta a fejét Ted, és ismét Jamesre nézett. - El kell mondanom. Nekem legalább annyira szükségem van rá, mint neked. Még soha, senkinek nem meséltem erről, még a nagyinak sem. Úgy érzem, ha nem mondom el valakinek, totál begolyózom. Nézd, azért nem tudtam aludni, mert éhes voltam. Éheztem! Az első alkalommal feküdtem az ágyamban, és csak azt hajtogattam magamban, hogy ez örülség. Jól bevacsoráztam, meg minden, épp mint máskor. De nem számított, mivel áltattam magam, a gyomrom egyre csak kaját akart. És nem is akármit. Húst akartam. Nyers húst, a csontjáról. Érted már, mit akarok kinyögni?

James értette.

- Akkor... - kezdte, de meg kellett köszörsülnie a torkát. - Akkor telehold volt?

Ted komor képpel, lassan bólintott.

- Végül sikerült elaludnom. De azóta csak egyre rosszabb lett. Az előző tanév végén rászoktam, hogy leszököm a nagyterem alatti konyhákba, ahol a házimanók dolgoznak. Van odalenn egy nagy húsraktárunk. Elkezdtem... nos, tudod. Ettem. Jó nagy rumlit hagytam magam után. - Ted összerázkódott, aztán mintha gondolatban vállat vont volna. - Mindegy, a lényeg, hogy nyilván mégsem sikerült teljes egészében kihagynom ezt a vérfarkas dolgot. Az én apám is itt hagyta a maga árnyékát, amiben boldogulnom kell. Nem hibáztatom őt ezért. Eddig, úgy tűnik, ez a legrosszabb, amit kaptam. Ráadásul nem is olyan vészes. Legalább segít tartani a formámat a kviddicsszezon alatt. De azért... egy kicsit ijesztő. Még nem igazán tudom, hogyan viseljem. Félek bárkinek is mesélni róla. Az emberek... - Ted nagyot nyelt, és kemény pillantást vetett Jamesre. - Az emberek nem jönnek ki túl jól a vérfarkasokkal.

James nem tudta, mit mondjon. Nem mintha kételkedett volna az állítás igazában, mindössze abban nem volt biztos, hogy Tednek szüksége van-e újabb megerősítésre.

- Az apám biztosan tudna neked segíteni - szólt James. - És én is. Nem félek tőled, Ted, még ha vérfarkas is vagy. Egész életemben ismertelek. Talán mi is meg tudnánk valahogy oldani, mint az apád és a haverjai. Neki is megvolt a maga James Pottere, és neked is megvan.

Ted hatalmas, őszinte mosolyt villantott fel.

- Nagy ötlet, James, de nem szívesen falnálak fel. Tanuld meg, hogyan változz óriási kutyává, mint Sirius, és a vérfarkas lét talán nem is lesz olyan szörnyű, ha te állandóan ott loholsz a sarkamban. De majdnem elfelejtettem, hogy miért is hoztam fel a témát. – Ted komolyan csillogó szemekkel előrébb hajolt. – Neked is az apád árnyékában kell felnőned, akárcsak nekem. Azonban én nem választhattam, hogy olyan leszek-e, mint az apám, vagy sem. Te igen. Ez nem átok, James. Az apád nagyszerű ember. Válogasd ki azokat a részeket a jelleméből, amiket érdemes átvenni, és válj olyanná, ha akarsz. A többi rész viszont csakis rajtad múlik. Vedd át, vagy hagyd el! Így akár még nála is jobb lehetsz. Az apád nem kért túl sokszor segítséget, igaz? De ez nem azért volt, mert nem lett volna rá szüksége. Az, hogy te segítséget kértél, számomra nem azt jelenti, hogy rosszabb vagy nála. Inkább azt, hogy te megtanultál valami olyat, amit ő sosem tudott. Ez tesz téged James Potterré, nem pedig egy egyszerű Harry Potter másolatá. Ez klassz dolog, ha engem kérdezel. És nem csak azért, mert így alkalmam adódik kibabrálni Tabitha Corsicával.

James nem jutott szóhoz. Egyszerűen csak bámult Tedre, nem tudta, mit érezzen vagy gondoljon, és hogy Ted szavai vajon igazak-e vagy sem. Csak annyit tudott, hogy amikor ezeket hallgatta Tedtől, meglepődött és elszégyellte magát, de jó értelemben. Ted nagy csattanással csukta be maga előtt a hatalmas könyvet.

- Gyerünk! – mondta, miközben felállt, és egymásra pakolta a könyveket. – Segíts felvinni ezeket a klubhelyiségbe, hogy Petra átnézhesse őket a meccs előtt. Segítenie kell, különben mindennek vége. Egy órán belül vacsora, utána meg elég elfoglaltak leszünk az este hátralévő részében, ha érted, mire gondolok.

A szezon utolsó kviddicsmeccsének estéje hűvös és ködös volt, az eget folytonosan kavargó szürke felhők takarták. A Bajkeverők csendben, és szokatlan komorsággal meneteltek végig az örökké eredményes Szent Lokimagus szobra mögül nyíló alagúton. Mikor elérték az aprócska bódé belsejébe vezető lépcsősort, Ted lelassított, és lábujjhegyen haladt tovább. Mostanra Ridcully valószínűleg kivitte a szertárból a labdákat tartalmazó ládát, de azért nem ártott az óvatosság. Ted körbekémlelt a szűk helyen, de csak néhány poros polcot és pár törött seprűt látott. Intett a többieknek, hogy kövessék.

- Tiszta a levegő. Itt biztonságban leszünk most, hogy Ridcully végzett. Egyedül ő használja a szertárat.

Ralph felmászott a lépcsőn, és szemügyre vette a környezetét. Jamesnek eszébe jutott, hogy a fiú nem volt itt velük aznap éjjel, mikor ő és a Bajkeverők ezt a titkos járatot használták, hogy Marsalkó röptetésre induljanak.

- Ez egy mágikus alagút. Csak egy irányba működik – magyarázta halkan Ralphnak. – Mi vissza tudunk rajta menni, mert ezen át érkeztünk, de mindenki más csupán a szertáros bódét találná itt.

- Király – jelentette ki Ralph fellélegezve. – Jó tudni.

James, Ralph és Sabrina a viskó hátuljába húzódtak, hogy killessenek az egyetlen, maszatos ablakon. A kviddicspályára láttak, és még a lelátók közül is ki tudtak venni hármat, melyek már majdnem teljesen megteltek zászlókat rázó diákokkal és tanárokkal, akik vastagon beöltöztek az évszakhoz nem illő hideg ellen. A mardekáros és hollóhátas csapat a pálya átellenes végén várakozott, és a kapitányukat figyelték, akik éppen kezét rázták, s közben Ridcully szokásos szabályismertetését hallgatták.

- Erről el is felejtkeztem – szólalt meg Sabrina csöndesen. – Mármint az egész kézfogásosdiról. Zane-nek aztán vág az esze.

James biccentett. Zane ötlete volt, hogy a seprút a meccs elején próbálják elcsenni, abban a pár percben, míg mindkét csapat kijön az öltözőjéből, hogy végignézze a nyitóceremóniát. Zseniális ötlet volt, mert ez az időszak volt az egyetlen, amikor a seprúk felügyelet nélkül maradtak az öltözőben, amíg a csapat vissza nem ment értük, hogy aztán kirepüljenek rajtuk a pályára.

- Itt az idő – mondta Ted, megérintve James vállát. – Corsica már ott van.

James lenyelt egy hatalmas, fél téglának tűnő csomót, mely szinte fojtogatta. Szíve majd kiugrott a helyéről. Előhúzta hátizsákjából a láthatatlanná tévő köpönyeget, kirázta, majd a saját és Ralph fejére terítette. Ahogy elindultak az ajtó felé, Petra harsányan utánuk súgta:

- Látom a lábatokat. Ralph, hajolj lejjebb egy kicsit! – Ralph összegörnyedt, és James látta, hogy a köpeny alsó szegélye a talajra ereszkedik a lába körül.

- Bukjatok le, és mozogjatok gyorsan! – utasította őket Ted, aztán megfordult, és kilesett az ajtó deszkái között. – Reméljük, mindenki a pályát figyeli, nem ezt a bódét. – Azzal kitérte az ajtót, és félreállt. James és Ralph elstetett mellette, és egy pillanattal később James hallotta, amint az ajtó becsukódik mögöttük.

A szél teljességgel kiszámíthatatlan volt. Átsüvített a pályán, és szüntelenül ide-oda csapkodta a láthatatlanná tévő köpönyet a fiúk lába körül.

- Valaki meg fogja látni a lábam – morgolódott Ralph.

- Már majdnem ott vagyunk – szólt vissza halkan James. – Csak maradj közvetlen mögöttem, és ne állj fel!

A köpönyeg áttetsző anyagán át James már látta a mardekáros öltöző bejáratának sötét négyszögét. A nagy ajtószárnyak tárva-nyitva álltak, és az oldalsó falakhoz rögzítették őket, nehogy becsapódjanak. A Mardekár játékosai a bejárat túlsó oldalán álltak egy sorban, épp elég közel, hogy egy óvatlan szó, vagy a cipőjük egyetlen villanása lebuktathatta volna Jamesüket. James visszatartotta a lélegzetét, és ellenállt a sürgető kísértésnek, hogy rohanni kezdjen. A két fiú lassan eloldalazott a szélen álló mardekáros játékos, Tom Squallus mellett, és besurrantak az ajtórés árnyékába. Odabent a szél már nem érte el őket, és nem kellett attól tartaniuk, hogy a köpönyeg egyszer csak fellebben róluk. James egy óvatos szusszantással kieresztette a tüdejében rekedt levegőt.

- Gyerünk – súgta csaknem hang nélkül. – Nincs sok időnk.

James tudta, mit terveznek a Bajkeverők, még ha látni nem is láthatta. Zane, aki a pálya túloldaláról, a Hollóhát játékosai közül figyelte az eseményeket, később mindenről részletesen beszámolt neki. Mikor Tabitha és Gennifer Tellus, a hollóhátas csapatkapitány a pálya kezdőkörébe sétált, hogy beszéljen Ridcullyval, különös hang szólalt meg felettük, ami egyre hangosabbá vált. Az égbolton egész nap sűrű, tömött, szürke felhők száguldoztak, legtöbbjük szinte súrolta a kastély legmagasabb tornyait. Most azonban, ahogy a nézők és a játékosok felpillantottak, a felhők körözni kezdtek. Éppen a kviddicspálya fölött a felhőréteg egyszer csak kitüremkedett, és a tömeg szeme láttára, spirális mozgással a fű felé nyújtózott. Az összegyűlteket okozta alapzaj elhallgatott, így a felhőkből áradó mély, vibráló morgás csak még hangsúlyosabb és fenyegetőbb lett. Zane, míg látszólag az eget fürkészte, óvatosan a pálya távoli sarkán álló szerszámos bódé felé kémlelt. A mocskos kis ablak mögött mintha látta volna Ted és Petra görnyedt körvonalait, amint kivont pálcáikkal a felhők körkörös mozgását utánozták. Elmosolyodott, aztán, tökéletes időzítéssel, éppen amikor az egész pályára síri csend telepedett, a kapitánya felé kiáltott.

- A kviddicsnél nem számít az időjárás, igaz, Gennifer?

Ideges nevetés hallatszott a közeli lelátók felől. Gennifer egy pillanatra Zane-re nézett, aztán visszafordult a fölötte kialakuló örvény felé. Mint Bajkeverőt, Ted természetesen őt is beavatta a tervbe, de Zane látta rajta, hogy nem nagyon kell megjátszania az idegességét. Úgy tűnt, se Ridcully, se Tabitha Corsica nem tud megmozdulni. Corsica arca körül verdeső hajjal bámulta a felhőket, pálcáját ott szorongatta a kezében. Ridcully arckifejezése egyfajta szilárd eltökéltséget sugárzott.

- Hölgyeim és uraim – visszhangzott végig Damien hangja a lelátók között.

- Úgy látszik, tanúi lehetünk egy elszigetelt időjárási jelenségnek. Kérem, mindenki maradjon a helyén. Ott talán biztonságban vagytok. A pályán levők se mozduljanak. A forgószelek nem látnak, ha nem mozogtok.

- Azok a dinoszauruszok, te ütődött! – kiabálta valaki a tömegben.

- Ugyanaz – hallatszott Damien kihangosított válasza.

Sabrina és Noah a süvítő szélnek feszülve kirentettek a szertáros bódéból. A hugrabugos lelátók alatt lévő kis büféhelyiség felé siettek. Habár a büfét magát hugrabugos diákok működtették, az ételt a hátsó konyhában ügyködő házimanók készítették. Noah és Sabrina egyenesen a lelátó oldalából nyíló ajtóhoz rohantak, és bekiáltottak rajta.

- Hé, látták, mi folyik idekint? – kiabálta túl Sabrina a forgószél egyre növekvő zúgását. – Elég bolond az időjárás.

Egy zsémbes kinézetű manó a konyha végében kivette szájából a pipáját.

- És mit akar, mit kezdünk vele, mi? Talán viharcsitító pixiport fújunk a fülünkből?

- Épp csak a Roxforti Manók Koalíciós Egyezménye ötvenötös bekezdésének, kilencedik paragrafusa járt a fejemben – kiáltotta Noah behajolva az ajtón –, amely kimondja, hogy zord időjárás esetén a manók felelősek a birtok védelméért. Szerintem eléggé zord idekint a helyzet. Talán

azt akarják, hogy én és Sabrina zárjuk be az öltözők ajtaját, amíg ennek itt vége lesz? Gyere, Sabrina!

A manó törölgető ruha kötényének csomója mellé dugta a pipáját, és felpattant.

- Sose fáradjanak! - Megfordult, és a konyha másik végébe kiáltott. - Hé! Peckle! Krung! Seedie! Munkánk van. Mozgás!

A négy házimanó elsietett Sabrina és Noah mellett. Rohantában a mogorva manó még hátrakiáltott a válla fölött.

- Leköteleztek, úrnőm és uram. Most már élvezzék a meccset!

Épp mikor a manók a széllel küzdve megindultak az öltözők ajtajai felé, a forgósél végül elérte a talajt. Keresztben keresztülvágott a kezdőkörön, alig hatméternyire Tabitha Corsicától jobbra, és a lány hosszú másodpercekig csak állt, és megigézve meredt a jelenségre. Később több szemtanú is úgy vélekedett, hogy habár kétségkívül látványosra sikeredett a belépője, ez volt a legkisebb forgósél, amit valaha láttak. Ahol földet ért, alaposan megtépázta a fűvet, de a tornádó ereje alig harminc méterre terjedt ki, így a lelátókon ülők gyakorlatilag már semmit nem éreztek belőle. Gennifer Tellus sarkon fordult, és az oldalvonalon ácsorgó csapatához futott. Ridcully látszólag észre sem vette. Mellette, a pálya kellős közepén, Tabitha Corsica a pálcáját szorongatva körbenézett, és ügyet sem vetett az előtte vonagló forgóséltre. Úgy tűnt, keres valamit.

A Mardekár lelátója alatt, az öltözőben, James és Ralph hallotta a forgósél zúgását, és a lelátó recsegését, amint az próbált ellenállni a nekifeszülő szélnek.

- Melyik az? - kérdezte Ralph, ahogy James lerántotta róluk a köpönyeget.
- Rengeteg van belőlük!

James elmutatott a szekrényeknek támasztott seprűk sora mellett, és a távoli sarok felé bökött, ahol egy seprű úgy lebegett a levegőben, mintha csak a lovasára várt volna.

- Annak kell lennie - mondta, és megindult feléje. A két fiú megállt a seprű két oldalán. Közelebről egészen olyan volt, mintha a seprű alig érezhetően vibrált vagy zümmögött volna. Halk, nyugtalanító zaj áradt belőle, mely még az odakint bömbölő szél és a lelátók recsegése ellenére is jól hallható volt.

- Akkor fogd meg, James! Rajta, tűnjünk innen!

James előre nyúlt, és megérintette a seprűt, de az nem moccant. Meghúzta, aztán mindkét kezével megmarkolta a nyelet, és rángatni kezdte. A seprű olyan mozdulatlan maradt, mintha lebetonozták volna.

- Mi a baj? - morogta Ralph, és idegesen az ajtó felé pillantott. - Ha még itt leszünk, mikor visszajönnek...

- Itt van nálunk a láthatatlanná tévő köpeny, Ralph. El tudunk bújni - mondta James, de biztos volt benne, hogy a barátjának igaza van. Az öltöző kicsi volt, és nem lett volna elég helyük, hogy ne legyenek útban, még ha nem is látnák őket. - A seprű valahogy beragadt. Nem tudom megmozdítani.

- Ez egy seprű - felelte bizonytalan képpel Ralph. - Talán fel kéne ülnöd rá. James gyomra összerándult.

- Nem ülhetek fel erre a micsodára, még ha meg is tudnám mozdítani, akkor sem.

- Miért nem?

- Mert nem az enyém! Ha még rémlik, nem repültem túl jól, mielőtt megkaptam volna a saját Mennykőcsapásomat. Meg akarjuk szerezni a seprűt, nem pedig porrá zúzni a legközelebbi falon, miközben én is rajta ülök.

- De azóta sokat fejlődöttél! – vágta rá Ralph. – Már azelőtt is sokkal jobban ment, hogy megkaptad volna a Mennykőcsapást. Majdnem olyan jól, mint Zane-nek. Rajta! Én majd... én majd felugrom mögéd, és magunkra terítem a köpönyeget!

James leeresztette a kezét, és megrázta a fejét.

- Ralph, ez örültség.

Hirtelen visszhangzó durranás hallatszott a pályára vezető folyosó irányából. Az egész helyiség beleremegett, a szarufákról por hullott a két fiúra. Ralph és James dermedten hallgatóztak. Ralph hangja cincogássá vékonyodott a félelemtől.

- Mi volt ez?

- Dunsztom sincs – felelte James sietve –, de azt hiszem, épp most fogytunk ki a lehetőségekből. Ralph, készülj, hogy felpattanhass mögém!

James átvette lábát a lebegő, lágyan zümmögő seprű nyelén, és mindkét kezével szorosan megmarkolta azt. Lassan ráereszkedett a seprűre, hogy lássa, hajlandó-e megmaradni alatta.

Egy perccel korábban, odakint, Tabitha Corsica kiszúrta valamit. Zane látta, hogy a pillantása a szertáros bódén állapodik meg. Valahogy rájött, hogy a forgószél gyanús, és arra jutott, hogy az az egyetlen hely, ahol valaki elrejtőzhetett, és képes lehet varázsolni a kviddicspályát körülvevő mágiahárító határvonal ellenére. Zane felkészült, hogy kirontson a pályára, amennyiben a lány megindulna a rozoga építmény felé. Már azt is kifőzte, hogy úgy tesz majd, mintha csak biztonságba akarná vinni őt. Tabitha azonban nem indult meg arrafelé. Zane látta ugyan, hogy tesz egy lépést a bódé irányába, de aztán oldalra pillantott, és észrevette az öltözők bejáratának lezárásán ügködő manókat. Tabitha sarkon fordult, és céltudatosan elindult a mardekáros lelátó alján nyíló ajtó felé. Zane rájött, ha teljes sebességgel rohanna, akkor sem érné el időben, így hát abban reménykedett, hogy a házimanók elég csökönyösek lesznek, és nem törődnek vele, akármit mond is a lány.

Noah és Sabrina követték a manókat a Mardekár öltözőjének ajtajához, és a távolból figyelték, amint az apró teremtmények becsukják a hatalmas ajtószárnyakat, és a helyükre rögzítik a zárógerendákat. Sabrina vette észre a kivont pálcával, komor ábrázattal közelítő Tabithát.

- Nyissátok ki azt az ajtót! – kiáltotta Tabitha kemény, de nyugodt hangon. Pálcáját a bezárt ajtószárnyakra szegezte.

- Nagyon sajnálom, kisasszony – válaszolta a zsémbes manó, és kissé meghajolt. – Koalíciós követelmény. Ezeknek az ajtóknak zárva kell

maradniuk mindaddig, amíg újra ki nem nyithatók anélkül, hogy fennállna veszély vagy sérülés lehetősége.

- Nyissátok ki, vagy álljatok félre! – kiabálta Tabitha. Mostanra alig tízméternyire volt a bejárattól, és Sabrina jól kivehette az arcán ülő gyilkos indulatot. Tabithán látszott, hogy kész a pálcájával kirobbantani azokat az ajtókat, és cseppet sem érdekelte volna az esetlegesen útjában álló szegény, szolgálatkész manók sorsa. Nyilvánvalóan rájött, mi történik, és tudta, hogy a seprűje veszélyben forog.

- Hé, Corsica! – kiáltotta Sabrina, és rohanni kezdett. Megkísérelt Tabitha és az ajtó közé kerülni. – Azért idézted ezt a forgószelet, mert túl büszke vagy ahhoz, hogy tisztességgel veszíts a Hollóhát ellen?

Tabitha tekintete szinte átdöfte Sabrinát, de még ez sem állította meg. Menet közben fürgén legyintett a pálcájával, és Sabrinára szegezte azt, aki ekkorra ért pont eléje. Noah előre vetette magát, hogy félrerántsa Sabrinát, de elkésett. Egyikük sem hallotta Tabitha átkát, de mindketten látták a pálcájából előtörő zöld fénysugarat. Az átok az arcán találta el Sabrinát, és Noahval együtt hátra taszította őt. Mindketten a földre rogytak, kiáltásukat elnyomta az üvöltő szél, és a mostanra zavarodottan kiabáló tömeg hangja.

- Hölgyeim és uraim – hallatszott Damien visszahangzó közvetítése. – Kérem, tapsolják meg Mr. Cabe Ridcullyt, hón szeretett kviddicsbírónkát, aki megkísérli lenyugtatni a forgószelet egy... nem is tudom, talán valami rituális tánc lehet, vagy ilyesmi.

Valóban úgy festett, mintha Ridcully körbetáncolná a tornádót, mely ide-oda vonaglott a pályán, vastag porfelhőt verve fel maga körül. A férfi a tölcsérre szegezte a pálcáját, de mindig, mikor úgy tűnt, hogy tökéletesen becélozta, a tölcsér egy nagy rándulással feléje kapott, tánclépésszerű kitérésre kényszerítve a tanárt. A tömeg valóban tapsolni kezdett neki, így alig pár ember vette észre, hogy mi történt a mardekáros lelátók alatt.

- Utolsó esély – kiáltott oda Tabitha az ajtót őrző házimanóknak. Azok mindannyian Sabrinára meredtek, aki még mindig Noah-n hevert, tenyerét az arcára szorítva.

- Figyeljen ide, úrnóm – kezdte volna a házsártos manó, de a bezárt ajtónak csapódó zöld fénysugár félbeszakította. Az összes manót félresöpörte a légnyomás, mikor az ajtószárnyak előtt keresztben átfutó vastag fagerenda fenyegető durranással szilánkjaira robbant. Tabitha azonban még ekkor sem torpant meg egy pillanatra sem. Pálcáját máris készen tartotta, hogy egyetlen bűbájjal kitárja az ajtót, ám ekkor, váratlanul, megállt. Félredöntötte fejét, mintha csak hallgatózna. A kába Sabrina alól előkászálódó Noah is hallotta. A forgószelet dübörgésén és a tömeg zúgolódásán túl volt még egy hang – egyetlen ember kiáltása, mely nagyon gyorsan egyre hangosabbá és hangosabbá vált.

A mardekáros öltöző ajtaja kivágódott, a szárnyak szó szerint letépték magukat zsanérjaikról, ahogy valami kiszáguldott közülük. Noah mintha egy mélyen seprűre hajoló alakot látott volna, aki olyan sebesen suhant el Tabitha Corsica mellett, hogy elsodorta őt. Három métert repült, és nagy zökkenéssel ért földet. A sikoltó seprűlovas hangja elvékonyodott, ahogy a seprű

átszáguldott a pálya fölött, keresztül a forgószeél tölcserén, hogy aztán a másik oldalon újra előbukkanjon.

James olyan erősen szorította a seprűnyelet, ahogy csak tudta. Maga mögött hagyta Ralphot, mikor a seprű, amint elhelyezkedett rajta, hirtelen kilótt előre. Érezte a viharos rémületet, mikor a seprű átsuhant a forgószeelen, aztán kinyitotta a szemét, és megpróbálta visszanyerni irányítását a vadul kanyargó seprű felett. A kviddicspálya émelyítő sebességgel megpördült alatta, ahogy a seprű, bár próbált ellenállni, végül mégis engedelmeskedett neki. A Hollóhát lelátója bukkant fel előtte, és James felrántotta a nyelet. Elszáguldott a nézők fölött, akik, miután ráébredtek, mi történik, sietve lebuktak. Mögötte kalapok és zászlók repültek a levegőbe. Damien kiabált valamit a közvetítópáholyból, de James egyetlen szavát sem tudta kivenni a füle mellett süvítő szél miatt. Megkockáztatott egy pillantást a válla fölött. Attól félt, talán megsebesített valakit, de amennyire meg tudta ítélni, nem látott sérültet. Mikor előre fordult, meglátta, hogy ismét a mardekáros lelátók felé tart, oda, ahonnan jött. Az ellenkező irányba dőlt, és olyan erővel rántotta félre a seprűt, ahogy csak tőle telt, mire a seprű egy éles hajtúkanyarral irányt váltott, és a Mardekár lelátói kisiklottak a látómezejéből. Vad diadal áradt szét James elméjében, mikor észrevette, hogy úgy ahogy irányítani tudja a seprűt. Előre pillantott, hogy lássa, merre tartanak, és a levegő benn akadt a tüdejében. Alig volt ideje a válla közé kapnia a nyakát, mielőtt beszáguldott volna a szertáros bódé nyitott ajtaján.

A seprű úgy mozgott, mintha saját akarata volna. Végigrepült a bódéból nyíló alagúton, a maguk előtt tolt légtömeg nyomása majd berepesztette James dobhártyáját. Mikor a seprű elérte a járat végét, olyan éles szögben kanyarodott ki Szent Lokimagus szobra mögül, hogy kis híján levetette magáról Jamest.

Mintha a sebesség egyre nőtt volna, miközben James a folyosókon száguldott. Szerencsére az iskola nagy része odakint volt a kviddicsmeccs döntőjének alkalmából, így a folyosók üresek maradtak. A seprű lebukott a lépcsőházban, s az ide-oda forgó és mozgó lépcsők között száguldott a talajszint felé. James úgy rásimult a seprűnyélre, ahogy csak tudott, azonban egyszer-kétszer így is csak egy hajszal választotta el az ütközéstől. James a szeme sarkából látta, hogy Hóborc a legalsó szinten éppen bajuszt rajzolgat pár szobor arcára, aztán a következő pillanatban a kopogószellem már ott ült a fiú előtt, a megbokrosodott seprű nyelének végén.

- Ez szemenszedett csalás, Potterka! - rikkantotta Hóborc vígan, miközben a seprű ráfordult egy keskeny folyosóra. - Versenyezni akarsz a jó öreg Hóborccal? Hee hee!

Hóborc megragadott egy fölöttük elsuhanó csillárt, és arra csimpaszkodva elmaradt James és a seprű mögött. James próbált kormányozni, de hasztalan. A seprű a saját örült feje után ment. Egy újabb éles kanyarral ismét lebukott, és elszáguldott a konyhák felé. Az iskola többi részétől eltérően, a konyha meglehetősen zsúfolt volt a vacsora után mosogató és takarító házimanóktól. A seprű hatalmas fazekak mellett suhant el, és a manók úgy buktak le előtte, mint megannyi tekebábu. Porcelán és ezüstnemű csörömpölése hallatszott, de

rémítő sebességgel hagyták maguk mögött a hangzavart, és szinte rögtön újra csend lett. A fullasztóan forró, zajos mosoda következett. A seprű vadul zakatoló mosógépek között, óriási fogaskerekek alatt száguldott el, és egy kitartóan pöfögő szelep óriási karja alatt. James rémulten látta, hogy a seprű megállás nélkül robog tovább a helyiség végében magasodó kőfal felé. Már éppen azon volt, hogy leveti magát a seprűről, és imádkozik, hogy az egyik szappanos vízzel teli réztartályba pottyanjon, mikor a seprű kissé balra fordult, és ereszkedni kezdett. Egy keskeny ablak felé száguldottak, ami mögött James a szennyescsúszdát sejtette. Összeszorította fogát, és ismét ráhajolt a seprűre, ami átsuhant az ablakon, és éles szögben emelkedni kezdett a koromfekete sötétségbe.

Félúton a csúszdán egy adag mosnivaló csapódott az arcába, és James köpködni kezdett, mikor a rengeteg holmi fojtogatni kezdte. Igyekezett megszabadulni a ruháktól, de nem merte elereszteni a seprűnyelet. A seprű ismét irányt váltott, és a nyomás megváltozásából meg a levegő lehűléséből James arra gyanakodott, hogy valamilyen módon ismét kikerültek az épületből. A fejére csavarodott szennyes ruhákon keresztül csak halovány fényfoltokat látott, ahogy a seprű folytatta ámokfutását. James vállalta a kockázatot, és egyik kezével eleresztette a seprűt. Megmarkolta a köré tekeredett ruhákat, és nagyot rántva rajta tépni, szaggatni kezdte őket. Végre kiszabadult, ám az arcába csapó hirtelen fény és szél teljesen elvakította. Épp csak annyit fogott fel, hogy a seprű valahogy, hihetetlen módon, visszaviszi őt a kviddicspályára. A lelátók egyre közelebb értek, s a legközelebbi lábánál kisebb csoport álldogált, mely feléje mutogatva kiáltozott. Aztán a seprű egyszer csak megállt. James végigcsusszant a nyelén, és végtelennek tűnő másodpercekig minden segédeszköz nélkül hasította a levegőt. Végül hosszú, tompa puffanással földet ért, valami kellemetlen hanggal megreccsent a karjában, és mikor végre megállapodott, James vagy egy tucat különböző arcot látott maga fölött.

- Úgy néz ki, nincs semmi baja - mondta az egyikük, felpillantva valaki másra.

- Pedig megérdemelné, hogy legyen - felelte egy másik személy dühösen lebámulva rá. - Megpróbálta elrontani a meccset úgy, hogy ellopja a csapatkapitány seprűjét. Sosem gondoltam volna róla.

- Most már aztán tényleg elég legyen - szólt egy újabb hang valamivel távolabbról. James felnyögött, és bal könyökével feltolta magát. Jobb karja szörnyen lüktetett. Tabitha Corsica alig hatméternyire állt, egy csapat elképedt néző körében. A seprűje mozdulatlanul lebegett mellette, pontosan ott, ahol az imént megállt. A lány egyik kezét könnyedén a nyelére helyezte. - Fogjuk ezt fel úgy, mint elsőéves lelkesedést, habár magam is elképesztőnek találom, mikre nem képesek egyesek a kviddics nevében. Igazán, James. Ez csak egy játék. - Széles mosoly ült ki az arcára.

James, jobb karját szorosan maga mellett tartva, visszahanyatlott a fűre. A tömeg szétnyílt, ahogy Ridcully előre furakodott. Az igazgató, Franklyn professzor és Jackson közvetlen mögötte jött. James hallotta, amint Tabitha Corsica fennhangon cseveg csapatársaival, miközben lassan távolodtak.

- Az emberek azt hiszik, csak mert mugli készítette, bizonyára kevesebbre képes. Azonban a benne lévő mágia sokkal erősebb, mint ami egy szabvány Mennykőcsapásban található; még a gesztuserősítőnél is jobb. Ez a seprű pontosan tudja, kihez tartozik. Csak egy egyszerű begyűjtőbűbáj kellett, hogy visszahívjam. Persze erről Mr. Potter nem tudhatott. Bizonyos értelemben még sajnálom is őt. Csak azt tette, amit kellett.

McGalagony leguggolt James mellé, arca mélységes megrökönyödést tükrözött.

- Potter, nem is tudom, mit mondhatnék.

- Eltört a singcsontja, asszonyom – mondta Franklyn egy különböző méretű lencséből és sárgaréz gyűrűkből álló különös szerkezeten keresztül vizsgálgatva James karját. Mikor végzett, óvatosan összehajtotta a szerkentyűt, és a talárja belső zsebébe dugta. – Azt javaslom, most vigyük a gyengélkedőbe, és később kérdezősködjünk. Jelenleg más dolgunk is akad.

- Való igaz – biccentett az igazgatónő le sem véve tekintetét Jamesről. – Főleg, mivel úgy számítom, Miss Sacarhina és Mr. Recreant néhány órán belül megérkeznek. Azt kell mondanom, Mr. Potter, hogy rendkívül meglepett a viselkedésével. Ilyen gyerekes kísérletet, éppen most... – Felállt, és lesöpörte talárját. – Rendben, Mr. Jackson, volna olyan kedves, és felkísérné Mr. Pottert a gyengélkedőbe? És, kérem, mondja meg Madam Curiónak, hogy Mr. Potter ma éjszakára ott marad. – Acélos tekintettel fürkészte Jamest, ahogy Jackson talpra segítette őt. – Pontosán tudni akarom, hol található, ha ki kívánom kérdezni. És nincsenek látogatók.

- Természetesen, igazgatónő asszony – válaszolta Jackson, és megindult Jamesszel a kastély irányába.

Az első öt perc során csendben lépkedtek, aztán, mikor elérték a parkot és a pályáról érkező zsvaj elhalt mögöttük, Jackson megszólalt.

- Még nem is igazán ismerlek téged, Potter.

A fájdalom James karjában tompa lüktetéssé csitult, azonban még mindig zavaróan hatott.

- Tessék, uram?

- Úgy értem, hogy még nem sikerült megfejtennem téged – felelte Jackson társalgási hangnemben. – Nyilvánvalóan többet tudsz, mint egy korodbeli fiúnak illene, és valahogy nem hinném, hogy ez csupán azért van, mert a minisztériumi főauror fia vagy. Először megpróbáltad ellopni a táskámat, aztán ma este megszervezted ezt az abszurd színjátékot, hogy megszerezd Miss Corsica seprűjét. És gondoljon bárki bármire, Potter – ahogy beléptek az előcsarnokba, Jamesre sandított, sötét szemöldöke összeszaladt a homlokán –, én tudom, hogy nem azért loptad el, hogy a Hollóhátnak nagyobb esélye legyen a döntőben.

James megköszönte a torkát.

- Fogalmam sincs, miről beszél.

Jackson mintha meg sem hallotta volna.

- Nem számít, Potter. Bármit is hiszel, mit tudsz, bármit is forralsz a fejedben, a ma éjszakát követően már egyáltalán nem számít majd.

James szíve kihagyott egy ütemet, aztán olyan erővel folytatta munkáját, hogy kis híján megroppantotta James bordáit.

- Miért? – kérdezte furcsán zsibbadt ajkakkal. – Mi lesz ma éjjel?

Jackson nem törődött vele. Kitárta a gyengélkedő egyik üvegezett ajtaját, és betessékelte rajta Jamest. A terem hosszú volt és magas, két oldalt takarosan előkészített ágyak sorakoztak. Madam Curio, aki nyilvánvaló okokból kifolyólag nem volt nagy kviddicsrajongó, a helyiség végében ült az asztalánál, és klasszikus zenét hallgatott a rádióban.

- Madam Curio, talán már ismeri Mr. Pottert – szólt Jackson előrébb tolva Jamest. – Valahogy sikerült eltörnie a karját a kviddicsmeccs során annak ellenére, hogy ő maga egyik csapatnak sem a tagja.

Madam Curio felállt, és fejét rázva indult meg James felé.

- Huligánok. Sosem fogom megérteni, miért alacsonyítja le a sport az egyébként rendes személyeket a neandervölgyiek szintjére. Na nézzük, mi van itt? – Óvatosan megemelte James karját, és kitapogatta a törést. A fiú felszisszent, mikor megtalálta. Az asszony tovább beszélt. – Csúnya törés, mondhatom. De rosszabb is lehetne. Se perc alatt rendbe teszem.

- Ó, igen – szólt Jackson. – Az igazgatónő azt mondta, kérem meg, hogy tartsa itt Mr. Pottert éjszakára, asszonyom.

Curio nem nézett fel a vizsgálódásából.

- A Pótcsontrapid egyébként is csak holnap reggelre végezne. De ha sínbe tenném addig a karját, visszaküldhetném a hálótermébe.

- Az igazgatónő ki kívánja kérdezni Mr. Pottert, asszonyom. Addig is azt szeretné, ha a fiú megfigyelés alatt maradna. Attól tartok, úgy néz ki, Mr. Pottert azzal gyanúsítják, hogy részt vett egy nagyon komoly összeesküvésben, mely az egész iskolát veszélybe sodorta. Többet nem mondhatok, de azt hiszem, jobb volna, ha öröket állítana az ajtó elé, hogy kint tartsa a látogatókat, és bent Mr. Pottert.

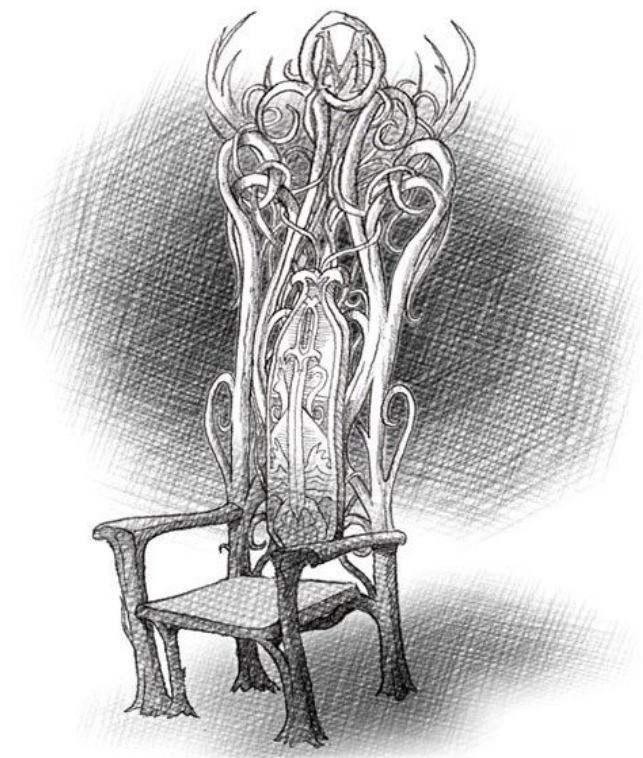
- Az igazgatónő nem is mondott semmi ilyesmit! – kiáltotta James, de tudta, hogy az ellenállás hasztalan. Valójában minél hangosabban ellenkezik, annál rosszabbul jöhet ki a helyzetből.

Curio a szája elé kapta kezét, és felegyenesedett.

- Van ennek valami köze ahhoz a szörnyű emberhez, aki tegnap betolakodott a kastélyba? Azt hallottam, valami mugli újságíró, és hogy még mindig itt van! Ez igaz, ugye? – Elképedve pislogott Jacksonról Jamesre, majd vissza.

- Amint azt már említettem, sajnos nem áll módomban többet mondani, asszonyom – felelte Jackson. – Ráadásul még az is előfordulhat, hogy Mr. Potter teljes egészében tisztázódik. Idővel kiderül. Addig is – Jackson lenézett Jamesre, és a szája sarkában mintha halovány mosoly játszott volna. – Holnap reggel találkozunk, James.

Sarkon fordult, távozott a teremből, s vigyázva becsukta maga mögött az ajtót.

17. A VISSZATÉRÉS ÉJSZAKÁJA

Madam Curio javára legyen mondva, Jackson professzor vádaskodása nem befolyásolta James ellátásának minőségét. Több percig vizsgálta a törést, nyomogatta, húzkodta, aztán óvatosan sínbe tette. Kíméletlen, de végletekig aprólékos panaszkodásba fogott a kviddicssérüléseket illetően, és James ebből a szóáradatból kihallotta, hogy az asszony legalább századszorra ismétli el ugyanazt. Ide-oda ugrándozott a témák között, és Jamesnek nem kellett találgatnia, jól tudta, mi jár a fejében. Martin Prescott felbukkanása az iskolában elméletek és aggályok mindent elsöprő hullámát indította el. A tények, hogy a férfi egy mugli újságíró, és az Alma Aleron körletében lett elszállásolva, temérdek pletykának szolgáltak táptalajul. Furcsa feszélyezettség telepedett az egész iskolára, és az igazgatónő bejelentése, miszerint minisztériumi küldöttség érkezik, hogy Mr. Prescotttal tárgyaljon, szemernyi sem könnyített a helyzeten. Ahogy Madam Curio kimérte a szükséges Pótcsontrapid adagot, James észrevette, hogy a javasasszony gyanakvóan tetőtől talpig végigméri őt. Elvégre valakinek csak be kellett vezetnie a betolakodót. Miért ne lehetett volna ez a valaki a főauror elsőéves fia? James biztosra vette, hogy egyesek – legfőképp azok, akik elhitték a Haladó elem hazugságait –, éppen ilyen húzásra számítottak tőle. Aznap, valamivel korábban a saját fülével hallotta, amint egy diák a következőket mondta a társainak:

- Egyértelmű, nem? Az aurorok éppen azt hangoztatják, hogy egyedül a titokvédelmi alaptörvény véd meg bennünket a feltételezett mugli boszorkányvadászoktól. Így hát, mit tesznek? Engedik, hogy ez a fickó beosonjon, és megrémítsen bennünket, hogy azt higgyük, odakint minden bokorban egy vasvillával és máglyával felszerelt mugli rejtőzik, készen rá, hogy ropogósra süssön minket. Ez marhaság! Én azt mondom, engedjék neki, hogy megírja a sztoriját. Az majd megmutatja azoknak a minisztériumi hazugsággyárosoknak!

- Tessék - mondta Madam Curio, és felegyenesedett. - Készen is vagyunk. Enyhe bizsergéssel és viszketéssel járhat, ahogy a csont összeforr. Ez teljesen normális. Ne piszkáld a sánt! Nem hiszem, hogy azt szeretnéd, hogy ferdén forrjon össze a csontod. Azt csak úgy lehet helyrehozni, ha újra eltörjük, és előlről kezdjük az egészet, az pedig nem volna szerencsés. - Végigmutatott az ágyak során. - Válassz, az a tied, amelyiket csak akarod. Intézkedem, hogy felhozzák a reggelidet. Akár kényelembe is helyezheted magadat.

James ledobta hátizsákját, és felmászott az egyik szokatlanul magas ágyra. Nagyon kényelmes volt, és nem is véletlenül, hiszen a gyengélkedő összes matracát speciális nyugtatóbúbájokkal kezelték. A búbájok azonban James elméjének nem hoztak megnyugvást, így gondolatai továbbra is aggodalmasak és csüggedtek maradtak. Jackson professzor elismerte, hogy a ma éjszaka különleges fontossággal bír. Többé már nem csupán holmi elméletről volt szó. És James éppen most ragadt éjszakára a gyengélkedőn, s Jackson professzor alaposan csőbe húzta az igazgatónő utasításainak elferdítésével. Mivel most először maradt magára azóta, hogy megkísérelte elcsenni a seprűt, még csak most gondolkozott el igazán azon, ami odakint történt, a kviddicspályán. Már kezdetek óta örült tervnek tűnt az egész, de nem jobban, mint az, amit Jackson professzor táskájának ellopásához ötlöttek ki, márpedig az működött. Egészen mostanáig minden ment, mint a karikacsapás. Most azonban mintha hirtelen egy láthatatlan téglafal állta volna el az útjukat, hogy az utolsó, legfontosabb pillanatban tartsa fel őket. Vitathatatlanul Merlin botja volt a legerősebb a három relikvia közül. Ebben a percben Corsica, Jackson és Delacroix talán éppen a relikviákat rendezgetik, és habár a két legfontosabb relikvia a birtokukban van, fogalmuk sincs, hogy a köpeny hiányzik.

Aggodalmi ellenére James lassan kezdett álomba szenderülni az elvárásolt matracok hatására. Hirtelen felült, szíve a torkában dobogott. Mi lesz, ha Jackson kinyitja a táskáját, és felfedezi Ralph dísztalárját Merlin köpenye helyén? Akkor a visum-ineptio búbáj megtörik, nem igaz? Jackson annak látja majd a táskáját, ami valójában, és fel fogja ismerni, eszébe jut, hogy az egyik technomancia órán James, Ralph és Zane ezzel a hamis táskával akarták átejtetni. Eddig azt hitte, nem sikerült nekik, még említette is Jamesnek a gyengélkedő felé menet, akkor viszont rá fog jönni, hogy mégis sikerrel jártak. Jackson okos. Tudni fogja, kinél van a valódi köpeny. Nem Zane-nél vagy Ralphnál, hanem Jamesnél. A fiúnál, akit még nem sikerült „megfejtene”. Vajon Jackson ide jönne a köpenyért? Nem, James biztos volt benne, hogy nem ezt tenné. Egyenesen a Griffendél hálótermeibe menne,

hogy megkeresse James ládáját. Talán azt állítaná, hogy bizonyítékokat keres arra vonatkozóan, hogy James valóban benne volt a Roxfort ellen irányuló szörnyű összeesküvésben. Minden, amiért James, Ralph és Zane, sőt, még a Bajkeverők is kockázatot vállaltak, hiábavalóvá válna. Akkor tényleg minden véget érne, és James semmit sem tehetne ellene.

James elkeseredetten az éjjeliszekrényre csapott öklével. Madam Curio, aki időközben visszatelepedett asztalához a sarokba, rémülten levegőért kapott, és egyik kezét a szívéhez emelte. Jamesre meredt, de nem szólt semmit, a fiú pedig úgy tett, mint aki nem látja. Mikor a szekrényre csapott, a nekitámasztott hátizsákja oldalra csúszva eldőlt. James eltökélten lehajolt, felvette és kinyitotta. Pergament vett elő, tintát és tollszárat. Tudta, hogy alapesetben Madam Curio sosem engedélyezné, hogy egy nyitott tintásüveg legyen a patyolat tiszta lepedői közelében, de amennyire tudta, egy potenciálisan veszélyes egyénnel ült egy helyiségben. Az a legokosabb, ha nem provokálja. James a pergamen felé hajolt, és kissé ügyetlenül, de sebesen írni kezdett, észre sem véve, hogy felkötött kezével itt-ott elmaszatolja a még nedves tintát.

Kedves apa!

Sajnálom, hogy elvettem a térképet és a köpönyeget. Tudom, hogy nem kellett volna, de szükségem volt rájuk, és úgy gondoltam, a helyemben te is ezt tennéd, így remélem, nem vagy túl dühös. Tudom, hogy ezt anyával kapcsolatban még csak nem is remélhetem, de szólj pár jó szót az érdekemben, ha lehet, rendben?

Azért vettem el őket, mert felfedeztem, hogy félelmetes dolgok folynak az iskolában. Pár amerikai tanár is benne van, kivéve Franklynt. Ő klassz. A HE is érintett. Nem akarom levélben elmondani, de még ha nagy bajban is vagyok a térkép és a köpeny miatt, ide kell jönnöd. Ide tudnál jönni holnap? Miss Sacarchina szerint fontos küldetésen vagy, és nem lehet zavarni, így talán nem tudod megoldani, de próbáld meg, oké? Tényleg nagyon fontos, és szükségem van a segítségedre.

Szeretettel: James

James feltekerte a pergament, és összekötözte egy darabka spárgával. Azt még nem tudta, hogyan tudná elküldeni a levelet, de jobban érezte magát most, hogy megírta. Eszébe jutott, hogy már akkor is értesíteni akarta az apját a Merlin összeesküvésről, mikor megszerezték a köpenyt, és gondolatban megszidta magát, amiért nem tett úgy. Akkor úgy vélte, jó okai vannak, hogy miért nem szól az apjának, de most, hogy csapdába esett a gyengélkedőn a Merlin összeesküvés legfontosabb éjjelén, és tudta, hogy Jacksonnak nagyon jó esélye van visszaszerezni tőle a köpenyrelikviát, hatalmas ostobaságnak és arroganciának tűnt nem megírni ezt a levelet már jóval korábban.

Hirtelen észébe jutott valami, és James ismét beletúrt a hátizsákjába. Egy másodperccel később már a Weasley-féle gumikacsát tartotta a kezében. Alján még mindig kivehető volt Zane kézírása: *mosoda!* James megmártotta a

pennáját, áthúzta azt az egy szót, aztán alá odaírta: *gyengélkedő; küldjétek Nobbyt a keleti ablakhoz!* Mikor végzett, megnyomta a kacsáját.

- Mihaszna majom! – hallatszott a hápogás.

A sarokban Madam Curio ismét figyelni kezdte, és vádlón meredt rá. Potenciális bűnöző vagy sem, úgy gondolta, a viselkedése elfogadhatatlan.

- Sajnálom, asszonyom – szólta James. Kissé megemelte a gumikacsát. – Nem én voltam, hanem a kacsám.

- Értem – felelte az asszony nyilvánvaló rosszallással. – Talán épp ideje volna, hogy nyugovóra térjek. Esetleg, ööö, szükséged lesz még valamire?

James megrázta a fejét.

- Nem, asszonyom. Köszönöm. Különben a karom már sokkal jobb.

- Ahogy mondtam, ne piszkáld, és reggelre rendbe jön. – Felállt, és elsietett James mellett az üvegezett ajtó felé. A homályos füstüvegen túl mintha alakok mozgolódtak volna, akikben James Philia Monstróra és Kevin Murdockra ismert. Nyilván mindkettejüket Jackson professzor küldte, hogy vigyázzanak az ajtóra. Madam Curio kinyitotta az ajtót, kilépett a folyosóra, és jó estét kívánt az öröknek. Az ajtó becsukódott a javasasszony mögött, és James hallotta, hogy a zár egy kattanással a helyére csusszan. Csüggedten felsóhajtott, aztán majd kiugrott a bőréből, mikor a kacsá harsány káromkodásba kezdett mellette. Felemelte, és megnézte az alját. A saját kézírása alatt új sor állt fekete betűkkel: *nyisd ki az ablakot; tíz perc.*

James valamivel jobban érezte magát. Nem volt benne biztos, hogy akár Ralphnak, akár Zane-nek alkalma lesz meghallani a kacsájukat, pláne nem válaszolni. Fogalma sem volt, mi történhetett a Bajkeverőkkel. Abban bízott, hogy egyiküket sem kapták el, habár Ralph különösen nehéz helyzetben lehetett, hiszen ő ott maradt a mardekáros öltöző közepén. Ennek ellenére úgy gondolta, Ralph is épségben kijutott, elvégre akkor mindenki azzal volt elfoglalva, hogy ő, James kirobogott az öltözőből Tabitha seprűjén, utána pedig, hogy Tabitha magához hívta a seprűjét, és rajta Jamest. Ralphnak valószínűleg volt alkalma kisurranni, és a Bajkeverőkkel visszatérni a bódéba.

James a Madam Curio asztala fölött lógó órát figyelte, amint a percek lassan vánszorogtak. Elnyomta a kényszert, hogy felálljon és kinyissa az ablakot, amíg le nem telik a tíz perc. Ha Madam Curio visszatérne, és azt látná, hogy James a nyitott ablak mellett áll, rögtön szökést gyanítana, habár az ablak legalább tíz méter magasan volt. Végül, ahogy elmúlt a tíz perc, és érkezett a negyed kilenc, James leugrott az ágyáról. Felkapta az éjjeliszekrényről a levelet, és fűgén a legtávolabbi ablakhoz szaladt. A zár könnyen fordult, James kitárta az ablakot, és beeresztette a terembe a hűvös, ködös éjszakát. Az ég végre kitisztult, látni engedte a csillagok ezüstporát, de Nobbynak nyoma sem volt. James kihajolt a párkány fölé, és ahogy végignézett az ablakpárkány szintjén, egy hatalmas, néma árny bukkant fel a szeme előtt, teljesen kitakarva a csillagokat. Súlyos árnyék zuhant rá, majd lassan körbeölelte valami, megragadta a testét, és még azelőtt kirántotta az ablakon, hogy segítségért kiálthatott volna.

Az alak olyan erővel szorította, hogy a tüdejéből minden levegő kiszaladt. Odalent valaki félhangosan suttogott.

- Ne olyan erősen! A többi csontját is eltöröd!

James ámulva ismerte fel Zane hangját. Az óriási kéz szorítása meglazult körülötte, és James egy nőnemű óriást látott maga mellett elsuhanni, ahogy a talaj felé ereszkedett.

- Szép munka, Prechka! - lapogatta meg Zane az óriás vádliját. Prechka boldogan felmordult, majd kinyitotta tenyerét, és a földre gurította Jamest.

- Azt hittem, csak Nobbyt külditek! - nyögte James, mialatt feltápászkodott.

- Ted ötlete volt - mondta Ralph, ahogy előlépett egy közeli sövény árnyékából. - Tudta, hogy ki akarnál jutni, hogy utánanézz ennek az egész Merlin ügynek, főleg most. Amint Jackson elindult veled a gyengélkedőre, ő Gróp keresésére indult. Gróp elment Prechkáért, aki már elég magas volt, hogy elérje a gyengélkedő ablakát, így aztán éppen azon gondolkodtunk, hogy hogyan csalhatnánk téged az ablakhoz, mikor ránk kacsáztál. Úgy véltük, az megteszi.

- Fogjuk rá - jegyezte meg James, és tenyere élével megmasszírozta a bordáit. - Még szerencse, hogy a nagylány balkezes, különben egy újabb adag Pótcsontrapidra lett volna szükségem. Jó erős marka van! Na és hol van Ted?

- Házi őrizetben a többi Bajkeverővel - vont vállat Zane. - McGalagony azonnal rájött, hogy ők is benne voltak a seprülőpó buliban, még ha bizonyítani nem is tudta. Ő maga talán nem is igen törődött volna velük - épp elég neki most Recreant és Sacarchina -, de Jackson azt javasolta, hogy holnapig tegyenek róla, hogy a Bajkeverők ne legyenek útban, legalább addig, amíg gondoskodnak arról a Prescott fickóról. Amint visszatért Gróppal az erdőből, Tedet felküldték a Griffendél klubhelyiségébe. Mindenki ott van, kivéve Sabrinát, akire Corsica csúnya óriásnövény átkot lőtt. Az orra akkora lett, mint egy focilabda. De semmi komoly, csak alvásra van szüksége. Szerintem mi is őrség alatt volnánk, ha Jackson nem hinné, hogy Ralphot a mardekárossága miatt kihagyták a seprűbalhéból, nekem meg, ugye, megdönthetetlen alibim van, hiszen egész idő alatt a pályán voltam. Így hát, itt vagyunk. Mi a terv, James?

James Zane-ről Ralphra, majd onnan Prechkára pillantott, aztán mély lélegzetet vett.

- Ugyanaz, mint eddig. El kell jutnunk a Barlangmenedékhez, hogy megállítsuk Jacksont, Delacroix-t, meg aki még benne van. Ha lehet, még mindig meg kell szereznünk Merlin botját, és ami a legfontosabb, meg kell menekülnünk, hogy tanúskodhassunk az összeesküvés résztvevői ellen.

- Támogatom - jegyezte meg Ralph.

- De mindenekelőtt - mondta James, és felemelte az apjának írt levelet -, ezt el kell küldenem. Már hetekkel ezelőtt el kellett volna, de jobb későn, mint soha. Tednek igaza volt. Segítségre van szükségünk. Ha nem kértük volna a Bajkeverők segítségét, még mindig odafent raboskodnék a gyengélkedőn.

- Ami azt illeti, ha nem kértük volna a Bajkeverők segítségét, valószínűleg nem is kerültél volna oda - motyogta Ralph, de hangjában nem volt semmi vádló, csupán a tényeket közölte.

- Zane – fordult James a barátjához, miközben a zsebébe gyúrta a levelet. – Pontosan mikor lesz teljes az együttállás?

- Kilenc ötvenötökor – felelte Zane. – Már csak másfél óránk maradt.

James bólintott.

- Negyed óra múlva találkozunk az erdő szélén, nem messze a tótól. Vigyétek Prechkát is, ha menni akar.

Zane felnézett az óriásnő sötét sziluettjére.

- Szerintem akkor sem tudnánk lerázni, ha akarnánk. Úgy látszik, szeret segíteni.

- Remek. Ralph, nálad a pálcád?

Ralph előhalászta farzsebéből neveltségesen nagy varázspálcáját, amelynek zöldre festett hegye hátborzongatóan ragyogott a sötétben.

- Egy lépést sem teszek nélküle – mondta.

- Jól van, tartsd kéznél. Te leszel őrségben. Próbálj felidézni minden átkot és rontást, amit SVK-n tanultunk, és készülj fel, hogy szükség esetén bármikor használni tudd őket. Nyomás!

James sietve haladt a folyosók árnyai között. Igyekezett minél gyorsabban menni, de úgy, hogy ne keltsen gyanút, ez elég kemény diónak bizonyult. Éppen akkor érte el a portrélyukat, mikor Steven Metzker lépett ki rajta.

- James! – pislogott Steven meglepetten. – Mit keresel te itt? Nem kellene...

- Hirtelen elhallgatott, és körbekémlt a sötét folyosókon. – Befelé, mielőtt valaki meglát.

- Kösz, Steven – vetette oda James, miközben bemászott a portrélyukon.

- Nincs mit – felelte Steven. – És ezt szó szerint értem. Sose láttalak, és te sem engem. Ne kelljen megbánnom a dolgot.

- Megbánni mit? Semmi sem történt.

Steven kilépett a folyosóra, és rácsukta Jamesre a Kövér Dáma portréját.

A Bajkeverők, Sabrina kivételével, mind a kandalló mellett ücsörögtek, arcukról durcás zavarodottság tükröződött. Noah vette először észre Jamest, és azonnal felpattant.

- Látom, Prechka megtalált, haver.

Erre a többiek is feléje fordultak, és úgy vigyorogtak, mint a fakutya.

- Mit keresel itt? – komolyodott el Ted. – Ralph és Zane az imént ment el, hogy begyűjtsenek téged. A fél éjszakába beletelt, hogy elrendezzük a dolgaidat az után a katasztrófa után a kviddicspályán, úgyhogy elég nagy késésben vagy. Már rég a Sziget felé kellene tartanod. Azt akarod, hogy elkísérjünk?

- Nem, már így is elég nagy bajba keveredtetek miattam. Csak azért jöttem, hogy ezt elküldjem – mutatta fel a levelet. Ted helyeslően rábólintott, érezte, hogy kinek lesz. – Tíz perc múlva találkozom Ralphfal és Zane-nel az erdő szélén.

- Én is jövök – állt fel Noah. – Corsica megátkozta Sabrinát. Viszonzni akarom a szívességét.

James megrázta a fejét.

- Nektek, hármatoknak más dolgatok lesz, de így is kilőhettek egy-két átkot. Ha Ralph, Zane és én elbukunk, Jackson vagy valaki más talán fel fog

itt tűnni, hogy megkeresse Merlin köpenyét. Meg kell védenetek. Ha bárki idejön érte, minden áron meg kell állítanotok. Nem szívesen kérek tőletek ilyesmit, de... megteszitek?

Petra biccentett, majd Noah-ra és Tedre sandított.

- Semmi gond. Azonban bármennyire is ellátnánk azoknak a fickóknak a baját, azért próbálj nem elbukni, megígéred?

James bólintott, aztán megfordult, és felszaladt a lépcsőn a hálótermükbe. A helyiség üres volt, és az apró fürdőszobába vezető ajtó mellett égő egyetlen gyertya fényétől eltekintve teljesen sötét. Nobby, aki nem igazán tudta megszokni a bagolyházat, és egyre-másra felbukkant James ablakában, most a kalitkájában szunyókált.

- Nobby – súgta James sürgetően. – Van itt egy levél apának. Tudom, hogy későre jár, de nagyon fontos. – A nagy madár kihúzta fejét a szárnya alól, és álmatagon összecsatintotta csőrét. James kitérte a kalitka ajtaját, és hagyta, hogy Nobby az asztal szélére ugorjon. Miután a bagoly lábához erősítette az összecsatolt pergament, James kinyitotta az ablakot. – És ez alkalommal, ha visszaérsz, a bagolyházba menj! Jó érzés tudni, hogy körülöttem vagy, de csak te is bajba fogsz keverni. Rendben?

A bagoly Jamesre meredt hatalmas, kifürkészhetetlen szemével, aztán az ablakpárkányra szökött, majd kitérte szárnyait, és belevetette magát a koromfekete éjszakába.

James már éppen megindult volna vissza, a lépcső felé, mikor a tekintete megakadt a ládájának sötét tömegén. Máskor is így szokott állni? Hirtelen jeges rémület töltötte el. Lehetséges volna, hogy Jackson már megszerezte a köpenyt? Talán – biztos, ami biztos – ellenőrizte a táskáját, mielőtt elindult volna a Barlangmenedékhez, és felfedezte a csalást. Nem, odalent a Bajkeverők biztos észrevették volna, hogy Jackson besétál, aztán szinte rögtön távozik... De mi van, ha mégsem? Ahogy James azt már korábban is megállapította, Jackson okos. Talán elrejtette magát, vagy megkérte Madame Delacroix-t, hogy a távoli fiziohoppnáló képességével egyszerűen csak bukkanjon fel a fiúk hálótermében, és hozza el a köpenyt. Viszont Ted említette, hogy Zane és Ralph itt voltak, hogy rendbe tegyék a dolgait a kviddicskataszrófa után. Jamesnek tudnia kellett. Térdre vetette magát a ládája mellett, és előhúzta a pálcáját. A zár könnyedén kipattant a parancsára, és ő rettegve túrt bele a láda tartalmába, míg az aljára temetve meg nem találta a táskát. Még mindig ott volt, de mintha kissé kinyílt volna. James lélegzetvisszafojtva nyúlt be a résen. Ujjai rátaláltak a selymes anyagra. Még a lehullott levelek, talaj és élet illatát is érezte, ahogy belélegezte a szelet. Hatalmas sóhaj szakadt fel belőle.

A nyitott láda előtt térdelve James még egyszer átgondolta, mire lehet még szüksége a Szigeten. Hosszú másodpercekig meredt a nagy halom gyűrött ruhára és egyéb iskolai holmikra. Rövid fontolgtatás után magához vette a Tekergők térképét és a láthatatlanná tévő köpönyeget. Lecsapta a láda fedelét, lezárta az alaposan begyakorolt bűbájjal, aztán, lévén a hátizsákját a gyengélkedően hagyta, felkapott egy bőr iskolatáskát, amit még év elején kapott az anyjától, és belegyúrta a térképet és a köpenyt. Megfordult, és

lerohant a lépcsőn, épp csak addig állt meg, hogy emlékeztesse Noah-t, Petrát és Tedet Delacroix képességeire.

- Ne aggódj – ugrott fel Noah, és máris megindult a lépcső felé. – Felváltva őrizzük a ládádat. Egyórás váltás jó lesz, Ted?

Ted biccentett. James elégedetten mászott ki a portrélyukon, és indult el, hogy találkozzon Ralphal és Zane-nel.

Öt perccel később, ahogy kiért a kastély mögötti parkba, rádöbbsent, hogy a benti fény után alig lát valamit az éjszakai sötétségben. Jóformán vakon ereszkedett le a tóhoz vezető lejtőn, míg meg nem hallotta Zane füttyögését, mellyel barátja feltehetően egy madárdalt próbált leutánozni. A hang bal felől jött, így James arra fordult, és végre már ki tudta venni az erdő szélén ácsorgó óriásnő körvonalait. Zane és Ralph a közelében kuporogtak.

- Nem volt rossz, mi? – vigyorgott Zane. – Egy James Bond filmben láttam. Gondoltam, hogy értékelni fogod.

- Szép volt – bólintott James. Az éjszakai hideg a csontjáig hatolt, és James bensőjét izgalom és rettegés kusza kavalkádja feszítette. Itt voltak hát! Innen már nincs visszaút. Mostanra valószínűleg felfedezték, hogy nincs a gyengélkedőn. Holnap bajba kerülhet miatta, de ha most elbuknak, mindenki még nagyobb bajba kerül. James felpillantott Prechkára. – Hagyni fogja, hogy a vállán utazzunk? Egyedül úgy érhetünk oda időben.

Prechka meghallotta, s válaszul lehajolt. A domboldal megrázkódott, mikor az óriásnő térdre rogyott.

- Prechka segít – mondta, és feltehetően megpróbált suttogni, mivel a hangjába nem remegtek bele a közeli fák levelei. – Prechka viszi pöttömöket.

Jamesre vigyorgott, s ahogy a szeme nagyjából egy szintre került a fiúval, kiderült, hogy csak a feje majdnem akkora, mint James teljes testmagassága. Zane, Ralph és James sorban felkapaszkodtak az óriásnő karján, és helyet foglaltak a széles vállakon. Jamesnek Ralph és Zane segítségére volt szüksége, mivel sínbe tett jobb karjának szinte semmi hasznát sem vette. Mikor Prechka felállt, olyan volt, mintha a három fiú egy a lombok közé tartó teherliftben lett volna. Az óriásnő minden további szó nélkül bevetette magát a rengetegbe. A fák felső ágai egyre-másra suhantak el mellettük, némelyik szörnyű recsegésbe kezdett, ahogy Prechka nádszálként hajtotta félre őket az útból.

- Honnan tudja, hová megyünk? – kérdezte James fojtott hangon.

Ralph vállat vont.

- Gróp mondta el neki. Fogalmam sincs, hogyan, de valószínűleg valami óriás-módszer lehet. Pontosan emlékeznek minden helyre, ahol megfordultak, és azt is tudják, hogyan jussanak vissza. Talán így találják meg egymást a hegyek barlangjaiban. Egyáltalán nem értettem, miről beszéltek, de a nagylány elég magabiztosnak tűnik.

Prechka vállán utazni egészen más élmény volt, mint Grópén. Míg az utóbbi óvatosan és vigyázva lépkedett, a nőnemű óriás ide-oda billegett, lépteibe egész teste belerázkódott, s a fiúk néha csak az utolsó pillanatban tudtak megkapaszkodni, hogy le ne pottyanjanak. James úgy vélte, egy óriási, sétáló metronómon ülni is ilyesmi érzés lehet. Az erdő lassan elúszott mellettük, s fentről még a szokottnál is hátborzongatóbb hatást keltett, mintha

a fák megállás nélkül az eget karmolászták volna torz ágaikkal. Egy idő után James megrángatta az óriásnő zsákvászon tunikáját.

- Itt állj meg, Prechka! Már közel vagyunk, és nem akarom, hogy meghalljanak bennünket.

Prechka kinyújtotta egyik kezét, és megtámaszkodott egy hatalmas, göcsörtös tölgyfa törzsén. Óvatosan leereszkedett, a fiúk pedig lemásztak a válláról, és a karján végigcsúszva földet értek.

- Várj itt, Prechka! – szólt James, és mikor az óriásnő nagy, durva vonású arcába nézett, Prechka lassan, komolyan bólintott egyet, aztán ismét feltápáskodott. James azt remélte, az óriásnő jobban megértette a kérését, mint annak idején Gróp, aki pár perc várakozás után úgy gondolta, hogy elmegy vacsorázni, őket pedig ott hagyja, ahol voltak.

- Erre – mutatott előre Zane. James megpillantotta a fák között a tó vizén csillogó holdfényt. Olyan halkán, ahogy csak tudott, a három fiú átgázolt a kidőlt fatörzseken és elburjándzott aljnövényzeten, és néhány perccel később megérkeztek a tópartra. A Barlangmenedék szigete valamivel arrébb volt, a nagy éjszaka tiszteletére teljes pompájában ragyogott, egyfajta szörnyűséges katedrálisként emelkedett ki a vízből. Onnan, ahol álltak, jól látszott a sárkányfej alakú híd is, mely egyszerre volt hívogató és fenyegető. James hallotta, hogy mögötte Ralph nagyot nyel. Halkan megindultak a híd irányába.

Ahogy elérték a bejáratot, a holdkorong kicsusszant lenge felhőfátyla mögül, s a Barlangmenedék teljesen kivirágzott az ezüstös fényben. Már egyáltalán nem látszott nyoma a sziget vad, fás természetének. A sárkányfej maga volt a gyönyörűen kifaragott borzalom, ahogy száját tátotta rájuk. Torkában az indákkal benőtt kapu olyan tömörnek és díszesnek hatott, mintha vasból kovácsolták volna, s James még a rá írt versikét is el tudta olvasni.

- Zárva van – súgta Zane, hangjában némi reménnyel. – Ez mit jelent?

James megrázta a fejét.

- Nem tudom. Gyerünk, nézzük meg, hogy be tudunk-e jutni.

A három fiú végigosont a hídon. Az elöl haladó James látta, amint közeledtükre a híd felső állkapcsa még tágabbra nyílik. Ez alkalommal nem nyikorgott, a mozdulat csendes volt, szinte észrevehetetlen. A kapu azonban továbbra is zárva maradt. James a pálcájáért nyúlt, aztán a fájdalomtól felszisszenve mozdulatlaná dermedt. Egészen elfeledkezett a törött jobb karján lévő sínről.

- Ralph, neked kell megtenned – mondta, és oldalra lépett, hogy előre engedje barátját. – Nem tudom használni a pálcás kezemet. Különb is, te vagy a bűbájszeni.

- És... és mégis mit tegyek? – hebegte Ralph, de azért előhúzta a pálcáját.

- Próbáld a zárnyitó bűbájt!

- Hé, hé, ácsi! – emelte magasba karját Zane. – Legutóbb, mikor azt próbáltuk, majdnem fakaja lett belőlünk, emlékszel?

- Az akkor volt - mondta James. - A sziget még nem állt készen. Azt hiszem, csakis a mai éjszakáért létezik. Most be fog engedni bennünket. Meg hát Ralphról van szó. Ha valaki képes rá, az ő.

Zane elfintorodott, de nem tudott felhozni semmilyen ellenérvet. Hátrébb lépett, hogy helyet adjon Ralphnak, aki idegesen a kapura szegezte pálcáját. Próbált nem odafigyelni remegő kezére, és megköszöri a torkát.

- Mi is az? Mindig elfelejtem!

- Alohomora - suttogta James bátorítón. - Hangsúly a második és negyedik szótagon. Már számtalanszor csináltad, ne aggódj!

Ralph megvetette lábát, és karjának remegésén is igyekezett úrrá lenni. Vett egy nagy levegőt, és reszkető hangon kimondta a varázsigét.

A kaput alkotó indák azonnal meglazultak. A vers betűit formáló kacsok és fürtök visszahúzódtak, láthatóvá téve az ajtó fás részeit. Pár másodperccel később az ajtószárnyak némán kitértek.

Ralph aggodalmas, tágra nyílt szemekkel pillantott vissza Jamesre és Zane-re.

- Azt hiszem, működött.

- Ahogy mondd, Ralph - felelte Zane, és előrébb lépett. A három fiú vigyázva besétált a kapu mögötti sötétségbe.

A Barlangmenedék belseje körkörös volt, és jóformán teljesen üres. Körben, oszlopként fák álltak, melyek együttes lombozata alkotta a helyiség boltozatos, ágakból és tavaszi levelekből álló mennyezetét. A Menedék köves padlózata lépcsőzetesen süllyedt egészen a közepéig, ahol egy kis, kör alakú rész a plafon közepén lévő lyukon beáradó holdfényben fürdött. Merlin trónja a holdfénynyalámban állt, az előtt pedig, nekik háttal, Madame Delacroix.

James érezte, hogy a félelemtől minden erő elhagyja. Dermedten ácsorgott, mintha odafagyott volna, s azt is alig érzékelte, mikor Ralph megragadta a karját, és berángatta őt az egyik fatörzs-oszlop árnyékába. Egy pillanatra elvesztette az egyensúlyát, és lerogyott a földre Ralph és Zane mellé. Óvatosan, lassan kilesett a faoszlop mögül, szeme tágra nyílt, szíve hevesen vert.

Delacroix nem mozdult. Még mindig háttal állt nekik, és mozdulatlanul meredt a trónra. Merlin trónja magas volt, háttámlája keskeny és egyenes. Gondosan kifényesített fából készült, valahogy mégis sokkal lágyabb kinézete volt, mint amilyenre James számított. Formáját különféle ide-oda futó, összegubancolódott indák és levelek faragványai alkották. Az egyetlen egységes, tömör része az ülőrész volt, és a háttámla közepe. A trón úgy festett, mint amit inkább növesztettek, mint kifaragtak, ahogy magát a Barlangmenedéket is. Senki más nem volt ott. Delacroix láthatóan korán érkezett. James éppen elgondolkodott rajta, hogy a nő vajon mióta állhat ott mozdulatlanul, a trónt figyelve, mikor mögülik, a sárkányfej hídról, valaki más lépteinek a zaja hallatszott. James visszatartotta a lélegzetét és érezte, hogy Ralph és Zane is olyan kicsire húzták össze magukat a Menedék alacsony, bozótos szigetelésében, amilyenre csak tudták.

Férfihang hallatszott, amint egy furcsa, James számára ismeretlen nyelven halk parancsszavakat kántál. Egyszerre volt gyönyörű és rémisztő. Ismét

felhangzott a széthúzódó indák surrogása, aztán tompa léptek koppantak a teraszos kőpadlón. Jackson professzor bukkant fel, és határozottan a Barlangmenedék közepére, Madame Delacroix mögé sétált.

- Jackson professzor - szólt Madame Delacroix, csengő hangja ide-oda pattogott a Menedék kőmedencéjében. - Sosem okoz csalódást. - Még mindig nem fordult meg.

- Ön sem nekem, asszonyom. Korábban érkezett.

- Kiélvezem a pillanatot, Theodore. Régóta vártam már rá. Úgy is fogalmazhatnék, hogy „túl régóta”, már ha hinnék a végzetben, ami, természetesen, nem így van. Ennek így kellett lennie. Megtettem, amit meg kellett tennem. Még ön is beteljesítette az önnek rendeltetett szerepet.

- Valóban ezt hiszi, asszonyom? - kérdezte Jackson, és egy-két méterrel Delacroix mögött megtorpant. James észrevette, hogy a férfinél ott van a diófa pálcája. - Kétlem. Ahogy azt ön is tudja, én nem hiszek sem a végzetben, sem a sorsban. A döntés erejében hiszek.

- Nem számít, miben hisz, Theodore, amíg a döntései a helyes végkifejlethez vezetnek.

- Nálam a köpeny - jelentette ki Jackson, és végre megtörte az udvarias beszélgetés látszatát. - Mindig is nálam volt. Nem szerzheti meg tőlem. Azért vagyok itt, hogy gondoskodom erről. Azért vagyok itt, hogy megállítsam magát, asszonyom, bármennyire is próbált távol tartani.

James kis híján felkiáltott, csak az mentette meg tőle, hogy villámgyorsan a szája elé kapta tenyerét. Jackson azért jött, hogy megállítsa a nőt! De ez hogy lehet? Jamesen jeges rémület lett úrrá. Mellette Ralph szinte némán azt tátogetta:

- Azt mondta, hogy...?

Zane lepisszegte.

- Hallgasd!

Delacroix különös, ritmikus hangot adott ki, s csak mikor a válla is belebelerázkódott, James akkor jött rá, hogy az asszony nevet.

- Drága, drága Theodore, sosem próbáltam az útjába állni. Ha nem tettem volna úgy, mintha tiltakoznék a jelenléte ellen, ön sosem jött volna el erre az útra. A makacssága és gyanakvó természete voltak a leghatásosabb eszközeim. Szükségem volt önre, professzor. Szükségem volt arra, ami önnél volt, és amelyről azt hitte, olyan buzgón védelmezi.

Jackson megmerevedett.

- Azt hiszi, olyan bolond voltam, hogy idehoztam magammal a köpenyt? Akkor még annál is arrogánsabb, mint azt hittem. Nem, a köpeny biztonságban van. A valaha létrehozott legjobb védőbűbájok védik, és a begyűjtőbűbájjal sem érdemes próbálkoznia. Tudom, hiszen minden bűbájt jómagam szórtam a köpenyre. Sosem találja meg, ebben biztos vagyok.

Delacroix nevetése hahotázásba csapott át, ő azonban még mindig nem fordult meg. A trónra vetülő fénysugár mintha egyre élesebb lett volna, és James rájött, hogy nem mást lát, mint a lassan a helyükre álló bolygók összegyűjtött fényét. Hamarosan felragyog az Ősök udvara.

- Ó, professzor, a magabiztossága mulattat. Olyan ellenfelekkel, mint ön, a sikerem több mint bizonyos. Gondolja, nem tudtam egész idő alatt, hogy a táskájában végig Merlinus köpenyét védte? Úgy véli, nem gondoskodtam róla már az első percben, ahogy megérkeztünk, hogy a köpeny végül hozzám kerüljön? Még a kisujjamat sem kellett megmozdítanom, a köpeny ma éjjel mégis idetalált.

Jamesen szörnyű gondolat lett úrrá. Eszébe jutott az a nap, a sötét varázslatok kivédése óra, mikor Jackson követte Franklyn professzort a terembe, és halkán beszélgettek. James lepillantott, és a táska titokzatos módon kinyílt. Lehetséges volna, hogy Madame Delacroix gondoskodott róla, hogy James beleláthasson a táskába? Valahogy megpróbálta volna kihasználni őt? Felrémlett neki, hogy Zane és Ralph még említették is, hogy a köpeny megszerzése nagyon könnyen ment. Túl könnyen. Megrázkódott.

- James - súgta oda neki Ralph sürgetően. - Ugye nem hoztad ide a köpenyt?

- Hát persze, hogy nem! - vágta rá James. - Nem örültem meg!
Zane közelebb hajolt, hogy minél halkabban tehesse fel kérdését.

- Akkor mi van az iskolatáskádban?

James gyomrát rémület és düh szorongatta.

- A Tekergők térképe és a láthatatlanná tévő köpönyeg!

Ralph előre nyúlt, megszorította James vállát, és olyan közel húzta őt magához, hogy az arcuk szinte összeért. Ralph arckifejezése iszonytató volt.

- James, nincs nálad a láthatatlanná tévő köpönyeg! - szólt rekedten. - Nálam van! Ott hagytad a mardekáros öltözőben, emlékszel? Azt használtam, hogy kiszökjem! Odalent van, a ládámban, az ágyam végénél!

James megkövülten meredt Ralphra. Odalent, a Barlangmenedék közepén, Madame Delacroix tovább vihogott.

- Mr. James Potter - kiáltotta nevetés közben. - Kérem, nyugodtan fáradjon ide hozzánk! Ha kívánja, a barátait is hozhatja.

Jamesnek a földbe gyökerezett a lába. Eszében sem volt lemenni, legszívesebben elrohant volna. Most már tudta, hogy a táskájában Merlinus köpenye van, nem pedig a láthatatlanná tévő köpönyeg, ahogy azt elhitették vele. Átverték, és a relikviát hozta magával. Itt volt a menekülés ideje, mégsem tudott megmozdulni. Ralph sürgetően taszított rajta egy kicsit, de James másik oldalán Zane lassan kiegyenesedett, és előhúzta a pálcáját.

- A vudukirálynő azt hiszi magáról, hogy okos - szólt hangosan, és a boszorkányra szegezve pálcáját előlépett az oszlop mögül. - Maga épp olyan ronda, mint amilyen gonosz. Stupor!

Jamesnek elakadt a lélegzete, mikor Zane varázspálcájából vörös fénysugár csapott ki. Az átok pontosan a háta közepén érte Madame Delacroix-t, és James lelki szemeivel már látta, ahogy az asszony eszméletlenül a földre rogy. Ő azonban még mindig nem moccant, és James legnagyobb rémületére a vörös fénysugár úgy repült át rajta, mintha ott sem lett volna. Az átok a tróntól nem messze a túlsó falba csapódott, aztán ártalmatlanul köddé vált. Delacroix még akkor is nevetett, mikor hátrafordult, hogy Zane szemébe nézzen.

- Hogy ronda volnék? – Nevetése szinte azonnal elhalt, ahogy pillantása találkozott Zane-ével. Többé már nem volt vak, sem öreg. Valójában csupán a kivetített képmása állt a Barlangmenedék közepén. – És gonosz? Igen, az talán igaz, de csak hobbiból. – Madame Delacroix másolata felemelte a kezét, mire Zane a levegőbe emelkedett, pálcája pedig kiröppent a markából, ahogy három méter magasban nekicsapódott az egyik faoszlopnak. Úgy ott ragadt, mintha valaki felakasztotta volna egy kampóra. – Ha valóban olyan gonosz volnék, ön már rég nem élne. – Rávigyorgott a fiúra, aztán megpördült, és karjával arrafelé intett, ahol James lapult. – Mr. Potter, kérem, bolondság volna ellenem fordulnia. Hiszen, végül is, majdhogynem mindvégig ön segédkezett nekem ebben az ügyben. Hozza Mr. Deedle-t is! Mindenki csatlakozzon a mulatsághoz!

Mikor Zane előlépett, Jackson elképedve fordult feléje. Pálcáját továbbra sem tette el, de hegye már a padlóra mutatott. Most némán figyelte, amint James és Ralph, mintha csak madzagon rángatnák őket, sorban előmasíroznak rejték helyükről, és megindulnak lefelé a lépcsőn, a Menedék közepe felé. Tekintete találkozott Jamesével, bozontos szemöldöke alatt dühösen szikrázott a szeme.

- Állj meg, Potter! – mondta halkán, és kissé megemelte pálcáját, hogy a hegye a padló James és Ralph cipőjének orra előtti részére szegeződjön. A két fiú olyan hirtelen torpant meg, mintha ragasztóba léptek volna.

- Ó, Theodore, muszáj ezt így elnyújtani? – sóhajtotta Delacroix. A férfi felé intett, s ujjaival bonyolult formákat rajzolt a levegőbe. Jackson hiába kapott utána, pálcája kiugrott kezéből, és magasra röppent. Delacroix ismét intett, mire a varázspálca könnyedén kettéroppant. Jackson arckifejezése nem változott, mindössze a kezét eresztette lejjebb, ahogy a diófa varázspálcája lába elé hulló két darabjára meredt. Aztán visszafordult Delacroix-hoz, és dühtől elsápadó arccal megindult feléje. Delacroix, akár a villám, belenyúlt a talárja redői közé, és mikor újra előhúzta kezét, abban már ott virított a boszorkány szörnyűséges szőlőpálcája.

- Lehet, hogy ez itt csupán a valós tárgy egy jelképes megjelenése – mondta játékosan –, mely e hely porából teremtett, ahogy jómagam e változata is, de biztosíthatom, Theodore, a hatalma épp olyan nagy, mint amilyenek én akarom. Ne kívánja, hogy elpusztítsam önt.

Jackson megállt, de az arckifejezése mit sem változott.

- Nem hagyhatom, hogy megtegye, Delacroix. Maga is tudja.

- Ó, dehogy nem, hisz már meg is történt! – kuncogott a nő. Jacksonra mutatott pálcájával, és megpöccintette azt. Narancsszín fénysugár szelte át kettejük között a levegőt, s durván hátrataszította a férfit, aki nagyot nyögve zuhant a felső lépcsőfokra, de szinte rögtön kezdett feltápáskodni. Delacroix a plafonra emelte tekintetét.

- Hősök – jegyezte meg lenézően, majd újra megpöccintette a varázspálcáját. Jackson a levegőbe emelkedett, és nekivágódott egy másik faoszlopnak, ahol, Zane-hez hasonlóan, ott ragadt, s teste látszólag öntudatlanul elernyed.

- Most pedig – szolt a boszorkány, és pálcája hegyét James és Ralph felé fordította –, kérem, csatlakozzanak hozzám!

A két fiú felemelkedett a földről, és lebegett a hátralévő lépcsőfokok felett. Esetlenül landoltak a Menedék közepének füves területén, közvetlenül Madame Delacroix hasonmása előtt. Annak szeme smaragdzölden szikrázott.

- Adja át a köpenyt! És, kérem, ne akarják, hogy bántsam önöket. Csak egyszer fogom kérni.

Az iskolatáska lecsúszott James válláról, és a lábaihoz esett. A fiú lenézett rá, s hirtelen kábult reménytelenség töltötte el.

- Kérem – mondta Delacroix, majd ismét megpöccintette a pálcáját. James térdre rogyott, mintha valami rendkívül nehéz zuhant volna a vállára. Keze benyúlt a táskába, megmarkolta a köpenyt, és előhúzta. Ralph feléje kapott, de mintha kővé dermedt volna, néhány centinél egyik irányba sem tudott többet elmozdulni.

- James, ne!

- Nem akarom – nyögte James elkeseredetten.

Delacroix szeme kapzsin csillogott. Előre nyúlt, és finoman átvette Jamestől a köpenyt.

- A szabad akaratot túlértékelik – dalolta könnyedén.

- Nem nyerhet – mordult fel James dühösen. – Nincs magánál az összes relikvia.

Delacroix elszakította tekintetét a köpenyről, és arcán udvarias meglepetéssel pislogott Jamesre.

- Valóban, Mr. Potter?

- Igen! – vágta rá James, és a fogát csikorgatta. – Nem tudtuk megszerezni a seprűt. Még mindig Tabithánál van. Nem tudom, egyáltalán van-e fogalma róla, mi is az, de különben sem látom, hogy elhozta volna magának. – Csak remélni tudta, hogy amit állít, az igaz. Sehol nem látta a seprűt, és Tabitha nyilvánvalóan nem volt jelen, hacsak nem rejtőzött ő is valahol, ahogy ők is tették.

Delacroix felnevetett, mintha csak egy partin volnának, és James épp most tett volna valami különösen szellemes megjegyzést.

- Tökéletes rejtekhely, igaz, Mr. Potter? Miss Corsica pedig a tökéletes személy, hogy elrejtse nekem. Olyannyira tökéletes, hogy sosem jöttek rá, mindez csupán egy okos hazugság. Bármennyire is érdekes, Miss Corsica seprűje nem más, mint egy megfelelő csel. Nem, bármit is remél, akárcsak a köpeny, Merlin botja is ide talált hozzám ma éjjel. Igazán jól vigyáztak rá.

Madame Delacroix gyönyörű hasonmása Ralphhoz fordult, és kinyújtotta feléje a kezét.

- Kérem a pálcáját, Mr. Deedle.

- Ne... nem – tiltakozott Ralph, de hangja alig volt több elhaló nyögésnél. Próbált elhárítani.

- Ne akard, hogy elvegyem, Ralph, kérlek! – szólt Delacroix, és a fiúra szegezte saját varázspálcáját.

Ralph keze megrándult, majd lassan a farzsebéhez nyúlt. Remegve húzta elő nevenségesen nagy varázspálcáját. James most először látta azt annak, ami. Nem csak egy szokatlanul vastag pálca volt, melynek kihegyezték a végét. Valami sokkal nagyobbak, megviseltebbnek a részét képezte, mely ettől

függetlenül, ahogy többször is megmutatkozott, megmagyarázhatatlan módon, erejéből semmit sem veszett. Delacroix előre nyújtotta kezét, és szinte finnyásan rántotta ki Merlin pálcáját Ralph markából.

- Nem kockáztathattam, hogy elkapjanak, miközben egy ilyen holmit próbálok becsempészni a birtokra. Valaki észlelhette volna. Így hát intézkedtem, hogy ön és a bájos apja megvásárolják, Mr. Deedle. Valójában én magam adtam el önöknek, egy másik formában. Remélem, élvezte, hogy a botot használhatta. Hatalmas az ereje, igaz? Ó, de most látom csak – tette hozzá, és arcán majdhogynem bocsánatkérő kifejezés jelent meg –, azt hitte, az ön ereje rendkívüli, ugye? Sajnálom, Mr. Deedle. Valóban azt hitte, hogy beléphetett volna a Menedékbe, ha nem lett volna önnél Merlin botja? Minden bizonnyal ön is látja, milyen nevetséges is ez. Ön mugli születésű. Már bocsánat. – Ismét könnyed, gonosz nevetésre fakadt.

Végül megfordult, és óvatosan rendezgetni kezdte a trónon a relikviákat. James és Ralph kétségbeesve pislogott egymásra, aztán James megpróbált hátrapillantani a faoszlopról lógó Zane felé, de túl sötét volt, és nem látott el odáig.

Madame Delacroix visszalépett a tróntól, majd elégedettségét kifejezendő nagyot sóhajtott. Ralph és James közé állt, mintha a fiúk a társai lettek volna.

- Itt is van. Úgy örülök. Nem szívesen kérkedem vele, de minden pontosan úgy alakult, ahogy elterveztem. Élvezzék a műsort, ifjú barátaim! Nem garantálhatom, hogy Merlinus nem végez önökkel, amint megérkezik, de biztosan egyetértünk abban, hogy ennyit mindenképpen megér ez a mesés látvány.

- Csak akkor éri meg, ha magával is végez – szúrta James összeszorított fogai között.

- Micsoda düh! – mosolygott Delacroix. – Nem csoda, hogy ilyen jó segítségemül szolgált.

A boszorkány úgy terítette a köpenyt a trónra, mintha az csak arra várna, hogy Merlin belebújjon. A varázsló botjának utolsó darabját Delacroix a trón elejének támasztotta. A hold és csillagok által sugárzott egyesített fénynyaláb egyre élesebb lett, halovány vonalként szelte át a boltozatos mennyezeten lévő lyuk és a Barlangmenedék közepét betérítő füves rész között húzódó sötétséget. A három relikvia ragyogni látszott a pislákoló, ezüstös fényben. Elérkezett az idő, az égen megjelent az Ősök udvara.

James fülét megütötte valami. Tudta, hogy Madame Delacroix és Ralph is hallotta, mert mindhárman ide-oda forgatták a fejüket, s próbálták beazonosítani a zaj forrását. Halk suttogásnak tűnt, mely egyszerre hallatszott mindenhol. Távoli és reszkető volt, mintha több száz furulyával tartották volna ki ugyanazt a hangot, s egyre növelték volna a hangerőt. Madame Delacroix átszellemült, boldog arccal nézelődött, de James meg mert volna esküdni, hogy akár egy hasonmásról van szó, akár nem, a boszorkány arcán némi félelem villant át. Delacroix hirtelen erősen megszorította a két fiú karját.

- Nézzék! – lehelte.

Füstindák szivárogtak be a Menedék oszlopai között, és magával hozták a hangot is. James körbepillantott. A csápok a mennyezet ágai közül is előfurakodtak. Ugyanolyan testetlenek voltak, akár a füst, de úgy mozogtak egyre növekvő tempóval, mintha saját intelligenciával rendelkeznének. A trón irányába kígyóztak, és ott kezdtek összefonódni. Mikor már teljesen körbefonták egymást, a furcsa füstmassza megvonaglott, majd magába roskadt, és kezdett egyre szilárdabb formát felvenni. Az alak körvonalai lassan kirajzolódtak, és minden fókuszba került. A trón közepe táján kissé görbe, vízszintes vonalak jelentek meg, és James önkéntelenül is összeresztett, ahogy tudatosult benne, hogy amiket lát, nem mások, mint egy csontváz bordái. Azokból mindkét irányba kinőtt a gerinc, és hozzácsatlakozott két másik, lassan kiformalódó alakhoz, a koponyához és a medencecsontozathoz. James rájött, hogy ez egy végletekig lelassított hoppanálás. Merlin atomjai ismét összeálltak, legyőzve a századok tehetetlenségét. A hoppanáláshoz társuló zaj hangereje és magassága egyaránt növekedett, míg végül majdhogynem emberi hanggá vált.

- Hé, vudukirálynő - hallatszott Jamesék háta mögül, mire mindhárman rémülten összerázkódtak. - Ezt véd ki!

Vastag faág csapódott Delacroix fejéhez, ami ettől milliónyi kis görönggyé és porszemmé robbant. A Jamest és Ralphot fogva tartó kötözőbúbáj hatása azonnal semmivé lett. James megpördült, és meglátta, hogy a husáng másik végét Zane szorongatja. A fiú kihúzta az ágat a Delacroix hasonmásának maradványaiból, mely rögtön kezdte újra felépíteni magát. Válltól felfele Delacroix csupán törött föld, vonagló gyökerek és férges kusza kavalkádjából állt. A hasonmás négykézlábra ereszkedve igyekezett összegyűjteni a lehullott göröngyöket, és visszatapasztani azokat a nyakára.

- Elfelejtkezett rólam, mikor Merlin kezdett megjelenni! - kiáltotta Zane, ahogy kiszabadította az ágat, és meglóbálta azt a válla fölött. - Lezuhantam az oszlopról, és felkaptam az első nehéz tárgyat, ami a kezembe akadt. Gyorsan, a köpenyt és a botot!

Zane baseballütőként suhogtatta meg az ágat, és egyetlen csapással vállból leszakította Delacroix egyik karját. Az a földre esett, és azonnal göröngyeire hullott. James előre vetette magát, és Merlin formálódó testén átnyúlva megragadta a varázsló köpenyét. Nagyot rántott rajta, de az nem engedett. James megvetette sarkát, és minden erejét megfeszítve húzni kezdte a köpenyt. Az lecsusszant a trón háttámlájáról, és James áthúzta a rajta ülő csontvázon. Az alak megragadta a trón karfáját, mintha sikoltana, és az eseményt kísérő zümmögés újabb oktávokkal ugrott feljebb. Ralph előrelendült, és elkapta a botot, ami a trónon ülő alakkal együtt növekedett. A fiú a feje fölé emelte, és hátraugrott vele.

Madame Delacroix hasonmása látszólag felhagyott önmaga újjáalakításával, és megpróbálta visszajuttatni a köpenyt és a botot a helyére. Megmaradt karjával vadul Ralph felé kapott, aztán megmarkolta a James kezében lévő köpenyt. Zane a másolat mögé szökkent, magasra emelte az ágat, majd újra lecsapott vele, s majdnem a derekáig kettészelte a széteső alakot. James Merlin trónja felé pillantott, és észrevette, hogy a teljes,

mostanra helyenként vékony izomkötegekkel borított csontváz lassan kezdett ismét köddé válni. Merlin hoppnalásának hangja fájdalmas sikollyá torzult.

Aztán, mintha csak a semmiből érkezett volna, újabb alak jelent meg közöttük. A Barlangmenedék árnyai közül lépett elő, és félelmetes sebességgel mozgott. A szörnyen hosszú, kék körmű driád volt az, de csak éppen hogy. Valami más is mozgott a driád alakján túl, azzal együtt, mintha az erdőszellem külseje csupán álca volna. Új hang csatlakozott a félig megformált Merlin szenvedő sikolyához.

Mester! Ne! Nem hagylak el! Végre eljött az idő!

Az alak valahogy kettéhasadt, teljesen ledobta a driád formáját, és két hatalmas, fekete karom lett belőle, melyek közül az egyik James, a másik Ralph irányába lendült, visszaszerezte a relikviákat, és a két fiút hátrataszította a kőlépcsőkre. A karmok megpördültek, és visszatették helyükre a köpenyt és a botot, aztán, mintha csak kimerültek volna, visszahúzódtak, és apró porszemekre hullottak.

A trónon ülő alak erőszakosan összerándult, a mostanra lebomlott füstcsápok visszacsapódtak a testre, ami szörnyű sebességgel kezdett ismét megszilárdulni. A csontok izmokat növesztettek, rétegről rétegre. Különbféle szervek virágoztak ki a mellkasban és hasban megjelenő érfák ágainak csúcán. A test kitöltötte a köpenyt, ami lassan teljesen körbeölelte azt. Halovány harmat folyt szét az izomkötegeken, és fátyolszerű membránként ölelte körbe az egyre szilárdabb formát öltő testet, de aztán megvastagodott, és napcserezte bőrré keményedett. Az ujjak rákulcsolódtak a botra, mely mostanra elérte a kétméteres hosszúságot, alján ki volt hegyezve, csúcsát pedig nagy, nehéz gomb díszítette, és teljes hosszán halványzölden pulzáló rúnák futottak végig. Merlin visszatérésének hangja egy hosszú kiáltásban csúcsosodott ki, míg végül a mágus végképp kifogyott a szuszából, és hátravetette fejét. Nyakában pattanásig feszültek az inak. Egy végtelennek tűnő másodpercet követően mellkasa megfeszült, ahogy a férfi ezer év után először töltötte meg tüdejét, majd a varázsló leeresztette fejét.

Mester! – sikoltotta egy szellemhang. James a trónon ülőről a szörnyűséges karmokból kialakult alak felé pillantott. Alacsony férfi volt, szinte láthatatlan. Erősen zihált, kopasz feje szinte szikrázott az éles holdfényben. – *Visszatértél! A munkám bevégeztetted! Szabad vagytok!*

- Visszatértem – hallatszott Merlin hangja. Arca, akár egy köszikla, szemét le sem vette a szellemről. – De milyen időbe hoztál engem vissza, Austramaddux?

A... a világ felkészült rád, mester! – hebegte a kísértet magas, rémült hangon. – *Én... én eddig vártam a tökéletes időre! A varázstudók és varázstalanok közötti egyensúly megérett az irányításodra, mester! Itt az... itt az idő!*

Merlin továbbra sem mozdult, csak merőn bámult a szellemre.

Kérlek, mester! – sikoltotta Austramaddux, és térdre rogyott. – *Évszázadokig vártam! A feladat... a feladatomban több volt, mint amit el tudtam viselni. Addig vártam, ameddig csak bírtam. Csupán egy kis lökést adtam! Találtam egy nőt, mester! A szíve megnyílt számomra! Osztozott a céljainkban, így... bátorítani kezdtem. Segítettem, de csak egy kicsit. Csak egy kicsit!*

Merlin tekintete elszakadt Austramadduxról, és Madame Delacroix hasonmására siklott, aki már majdnem teljesen újraalkotta magát, de most térdre esett, és mikor megszólalt, hangja mintha a síron túlról, a föld alól érkezett volna.

- Téged szolgállok, Merlinus. Azért idéztelek meg, hogy betöltsd a végzeted, és a mugli férgek ellen vezess bennünket. Felkészültünk. A világ megérett rád.

- Ez a mocskos báb volna a múzsám? – kérdezte Merlin halkán, de olyan erőteljesen, ami mennydörgésnek hatott. – Akkor az igazi valóját lássuk, ne azt, amit láttatni akar.

Delacroix kiegyenesedett, és beszélni kezdett, de egy hang sem hagyta el a torkát. Állkapcsa folyamatosan mozgott, szinte mintha gépek hajtánák meg, aztán vérfagyasztó, mélyről jövő öklendezés tört fel belőle. A hasonmás a levegőbe emelte karját, és megmarkolta a nyakát, aztán a hosszú körmök belemartak a sáros húsba, és tépni kezdték. Delacroix toroka megdagadt, akár egy kecskebékáé, majd a nő összegörnyedt, mintha csúnya hányingertől szenvedne. Merlin szeme a hasonmásra szegeződött, botja lágyan ragyogott, a rajta lévő rúnák belső fénye hullámzani látszott. Végül Madame Delacroix másolata megvonaglott, állkapcsa szélesre nyílt, jóval szélesebbre, mint az természetesen lehetséges. Valami kiszakadt az ásitó, rettenetes szájból, és a hasonmás lábai elé ömlött, s ahogy az az anyag kezdett kiürülni belőle, az eredeti test úgy zsugorodott. Mintha a másolat kifordult volna a saját száján keresztül, míg végén semmi nem maradt belőle, csak a földön vonagló szörnyűség. Madame Delacroix volt, önnön valójában, aki valahogy a bábu hasonmásában termett, amely aztán kihányta őt. A boszorkány a földön fetrengett, mintha hatalmas fájdalmai volnának, csontosabb volt, mint valaha, két szürke szeme vakon meredt a mennyezetre.

- Austramaddux, te holt időbe hoztál engem vissza – mondta Merlin. Halk hangja ezrek üvöltéseként töltötte be a Barlangmenedéket. Elfordult Madame Delacroix szánalmas alakjától, és tekintetét ismét a rettegve kucorgó kísértetre szegezte. – A fák felébredtek jöttömre, de hangjuk csaknem elnémult. Még a föld is évszázados álmát alussza. Csak és kizárólag azért hoztál vissza, hogy *neked* jó legyen. Hibáztam, mikor téged bíztalak meg a feladattal, és visszatértemmel ez a hiba csak még hangsúlyosabbá vált. Elbocsátalak szolgálatomból. Eredj innen!

Merlin megemelte szabad kezét, és kinyitott tenyerét Austramaddux szelleme felé tartotta. A kísértet tovább halványodott, és zsugorodni kezdett, közben kezeit védekezően az arca elé kapta.

Ne! Ne, hűségese voltam! Kérlek! Ne bocsáss el! Betöltöttem a feladatomat! Hűségese voltam! Neee!

Az utolsó szó elnyúlt, éles sikollyá torzult, s a hang magassága úgy emelkedett, ahogy a szellem zsugorodott. Egy pillanatra még felvette a kék driád külsejét, és kétségbeesve hajlongani kezdett, de aztán az alakja teljesen szertefoszlott. James látta, hogy a szellem ugyanabban a pillanatban enyészett el, mikor Merlin összezárta öklét, mintha a varázsló kinyújtott markában préselte volna össze Austramadduxot. A kísértet utolsó szava rettegéssel telt

meg, és ugyanakkor halt el, mikor a szellem egyetlen, apró fényponttá roppant össze. Merlin egy utolsót szorított a markán, aztán lassan, egyenként kinyitotta az ujjait. A szellemnek nyoma veszett, csupán utolsó sikoltásának visszhangja maradt utána.

Végül, mintha csak most venné észre őket, Merlin James, Ralph és Zane felé fordította figyelmét. James előrelépett, s habár nem igazán tudta, mihez kezdhetne, a szíve mélyén érezte, hogy tennie kell valamit. Merlin ismét kinyújtotta kezét, ezúttal James felé. James érezte, hogy a világ ellágyul, elsötétedik körülötte. Ellenállt, próbálta kikiáltani magából a ráereszkedő feledést, de nem járt sikerrel. Csak annyira tudott dacolni Merlin erejével, ahogy egy szúnyog a viharos széllel. A világ elé ködfüggöny hullt, s minden egy pontba látszott zsugorodni, Merlin kinyújtott kezébe, mely egyre húzta őt maga felé. Szem volt a tenyér közepén, egy jégkék szem. A szem becsukódott, és Merlin csak egyetlen szót mondott, mely azonban betöltötte a világot alkotó sötétséget. A szó ez volt: *aludj*.

18. GYŰLÉS A TORONYBAN

A hajnal már halovány, rózsaszín csík formájában jelezte közeledtét a távoli horizonton, mikor James kinyitotta a szemét. Kényelmetlen testhelyzetben, csonttá fagyva feküdt a Barlangmenedék padlóján. Felnyögött, ülő helyzetbe tornázta magát, aztán szemügyre vette a környezetét. Az első, amit észrevett, Merlin trónjának eltűnése volt. Még csak a nyoma sem látszott a fűben ott, ahol korábban állt. A második, ami feltűnt neki, hogy a Barlangmenedék már nem volt olyan varázslatos hely, mint korábban. Merlin trónjának hiányában a sziget gyorsan visszanyerte eredeti vad és természetes külsejét. Az ősi épület érzete tovaszállt. Madarak csiripeltek a feléje boruló fák koronájában.

Nem messze tőle valaki felnyögött.

- Hol... hol vagyok? Miért van olyan érzésem, hogy nem egy csésze kávé és egy kandallót fogok látni, ha kinyitom a szemem?

- Zane - szólalt meg James, miközben remegő tagokkal feltápászkodott. - Jól vagy? Hol van Ralph?

- Itt vagyok - mormolta Ralph. - Épp csak leltárt készítek, hogy minden csontom és testfunkcióm megvan-e még. Eddig semmi riasztót nem találtam, kivéve, hogy Szent Lokimagusnál is jobban ki kellene mennem.

James fellépdelt a barlang teraszos padlózatán, a bejárathoz. A kora reggeli halovány és szürke napfény épphogy csak át tudta törni magát a szigetet borító bokrok és fák sűrű ágai között. Zane és Ralph bizonytalanul talpra küzdötte magát.

- Merlin eltűnt - mondta James, miután körbenézett. - Jackson és Delacroix-t sem látom. - Megborzongva lépett át Jackson kettétört palcája felett.

- Szóval tévedtünk vele kapcsolatban, mi? - szólt Ralph.

- Elég sok mindenben tévedtünk - bólintott James.

Zane nagyokat nyögve masszírozta az oldalát.

- Mindent egybevetve nem is voltunk olyan rosszak. Majdnem sikerült megakadályozni Merlin visszatértét, hála egy jókora huságnak, meg a macskaszerű reflexeimnek. - Hangja furcsán élettelennek tűnt a barlang tompa visszhangjában, ezért inkább elhallgatott. A három fiú megtalálta a nyílást, amely visszavezetett a sárkányfej hídra, keresztültörték magukat pár jócskán elburjánzott futónövényen, melyek szinte teljesen elzárták a kijáratot, és kimásztak a pirkadatba. A híd nagy része összeomlott, és mostanra szinte semmi hasonlóságot nem mutatott a félelmetes sárkányfejjel. Az erdőt szegélyező tópart nyirkos volt a hajnali harmattól.

- Odanézzetek! - mutatott előre Ralph. Nyomok látszottak a friss, csúszós sárban.

- Két ember lehetett. Nem az iskola irányába mentek - mondta Zane, miután lehajolt, és közelebről is megvizsgálta a lábnyomokat. - Gondoljátok, hogy az egyikük Merlin lehetett?

James megrázta a fejét.

- Nem. Merlinen nem volt cipő. Szerintem ez Jackson és Delacroix nyoma. Valószínűleg Delacroix ment el először, aztán Jackson, amint tudta, követte. Ráadásul, van egy olyan érzésem, hogy Merlin nem hagy nyomot, hacsak nem készakarva.

- Remélem, Jackson felaprítja azt a szipirtyót, amint elkapja - szólt Zane, de hangja erőtlenül csengett.

- Én inkább azt remélem, hogy Delacroix *nem* aprítja fel *őt* - jegyezte meg Ralph zordan. - Ti is láttátok, mire volt képes a palcájával.

- Ne is emlékeztess rá! - motyogta James. - Gondolni sem akarok erre.

Lassan megindult befelé az erdőbe, nagyjából abba az irányba, ahol Prechkát hagyták, de valójából teljesen céltalanul. Volt egy elég konkrét elképzelése arról, hova mehetett Merlin. Erről csakis ő, James tehetett. Delacroix a segédjének nevezte, kihasználta őt, és ő semmit nem tett ez ellen. Sőt, a boszorkány kezére játszotta a köpenyt. Delacroix-nak igaza volt. Neki még a kisujját sem kellett megmozdítania. Való igaz, a végére nem épp a terveit alakultak a dolgok, de ez mit sem jelentett. Egy magányosan bolyongó Merlin veszélyesebb lehet, mint egy olyan, aki a Haladó elem tagjaihoz csapódott. Ők legalább a tisztelet látszata mögül megpróbálták

volna kordában tartani. Merlin más korból származott; egy sokkal egyenesebb és halálosabb korból. Majd összepréselte a ránehezedő büntudat és elkeseredettség, ahogy lassan baktatott. Zane és Ralph némán követte.

Prechkának nyoma veszett, habár James ezen nem lepődött meg túlságosan. Lábnyomai megkövesedett dinoszaurusz-csapásként rajzolódtak ki a harmatos talajon. A fiúk dideregve, átázott nadrágszárral, szó nélkül követték a kitaposott ösvényt. Az erdőre sűrű köd telepedett, alig pár fekete fatörzsre és bokorra korlátozva a környezetüket. Miközben sétáltak, a köd lassanként elvékonyodott, utat engedett a felkelő nap fényének, végül kezdett teljesen felszállni. Az ébredező rengeteget madárdal és láthatatlan teremtmények neszezése töltötte be. Aztán, váratlanul, őket szóló hangok csapták meg a fülüket.

- Hé! - torpant meg Zane, és hallgatózni kezdett. - Ez Ted!

- És Sabrina! - tette hozzá Ralph. - Mit keresnek itt? Hahó! Erre!

A három fiú megállt, és hívogatni kezdte a két Bajkeverőt, akik kiáltozással és huhogással válaszoltak. Hatalmas árny bontakozott ki a ködből, amint majdhogynem kecsesen tört egyre előrébb a fák között.

- Gróp! - nevetett fel Zane, és az óriás elé futott.

- Úgy festetek, mint egy rakás inferi maradék - kiáltott le Ted Gróp válláról. - Az egész éjszakát idekint töltöttétek?

- Hosszú történet, de igen - felelte Zane. - Tömören: Merlin visszatért, a vudukirálynő szökésben van, Jackson pedig végig a jófiúk közé tartozott. Delacroix után eredt, de hogy milyen sikerrel, azt nem tudni.

- Van még odafent három hely, Gróp? - szólt Ralph reszketve. - Ha még egy lépést meg kell tennem, itt esek össze holtan.

Gróp letérdelt, a három fiú pedig felmászott a hátára, és letelepedett Sabrina és Ted mellé. Mielőtt mászni kezdett volna, James kipróbálta a jobb karjának csuklóját és ujjait. A fájdalom elmúlt, és a csontok ismét szilárdnak és egyenesnek tűntek. Lefejtette magáról a sánt, és a gézt beletömökdötte a zsebébe.

- Hogy jutottatok ki? - kérdezte James Tedet, mikor Gróp szalmaszerű hajába kapaszkodva elhelyezkedett a fiú mellett. - Azt hittem, mind házi őrizet alatt álltok.

- Az este volt - vont vállat Ted. - Azóta kész káosz van a suliban. Merlin felbukkant az éjszaka közepén, és - komolyan mondom - az a fickó aztán tudja, milyen a hatásos belépő.

- Prechka hátán érkezett az udvarra, és berúgatta vele a bejárati ajtót - vette át a szót Sabrina. - Nyilván beszél óriásul, mert valahogy sikerült Prechkát nagyon feldühítenie. Aztán, mikor lemászott róla, Merlin egyszerűen elaltatta őt. Még most is ott hortyog a főbejárat mellett, mint valami gigantikus mosogatórongy.

- Mindnyájan felébredtünk, mikor hallottuk a beszakadó nagykapu hangját - folytatta Ted. - Utána a feje tetejére állt a világ. Pizsamás diákok rohagáltak ide-oda, és próbálták kitalálni, mi történt. Már addig is elég feszült volt a hangulat amiatt a Prescott miatt, mivel még mindig a birtokon volt, és senki nem tudta, mire készül. Erre beállít ez a nagydarab pasi, aki

akkora, mint egy hegy, úgy öltözik, mint egy druida és a Téalapó édes gyermeke, keresztül-kasul bejárja az iskolát, és menet közben egy pillantással mindenkit elaltat, a hatalmas botjával meg úgy kopácsol, hogy az egész környék beleremeg. De a legcifrább még csak eztán jött, mikor megpillantotta Hóborcot!

- Mi történt? - kapta fel a fejét Zane. - Hóborc megdobálta málnával, mire Merlin állólámpává változtatta, vagy mi?

- Nem - felelte Sabrina. - Hóborc csatlakozott hozzá! Nem úgy tűnt, mintha önszántából cselekedne, de ez nem számít. Merlin megállt, mikor észrevette Hóborcot, és beszélni kezdett hozzá. Senki nem tudja, mit mondott neki, valami nagyon furcsa virágnyelven beszélt. Attól féltünk, Hóborc ostobaságot követ el, és mindannyian kapunk azzal az óriási bottal, de Hóborc csak elvigyorodott, azonban nem a szokott vigyorával. Olyasfajta vigyorral, amit a házimanók arcán is látni, mikor a gazdájuk sűrűbben naspángolja el őket egy serpenyővel, mint ahányszor rájuk néz. Rengeteg fog, de semmi vidámság. Aztán Hóborc villámgyorsan lent termett a fickó mellett. Halkan beszélgettek még néhány másodpercig, azután Hóborc megindult, de épp csak olyan gyorsan, hogy Merlin követhesse. Gondolom, Merlin el akart jutni valahova, Hóborc pedig elvezette oda.

- Hóborc? - hitetlenkedett Ralph.

- Tudom - bólogatott Ted. - Ez nem természetes. Innen tudtuk, hogy nem akárkivel állunk szemben. Addigra a legtöbb Bajkeverő már kitalálta, hogy Merlin az, de csak ekkor lehettünk biztosak.

- Na és hová mentek? - kérdezte James halkan.

- A Sylvven toronyba - felelte Sabrina. - Legalábbis régen így hívták. Már régóta nem használta senki. Állítólag ott várja a „tárgyalást a pendragonnal”, bármit is jelentsen ez.

- Nem hangzik túl bizalomgerjesztőnek - jegyezte meg Zane.

- Szerintünk sem - mondta Ted. - Úgy látszik, azt hiszi, ez a *pendragon* valamiféle király vagy vezető. Ez valami középkori kihívás, vagy ilyesmi. McGalagony mindenesetre összehívta a tanári kart, hogy beszéljenek Merlinnel, akkor vette észre, hogy Jackson professzornak és Delacroix-nak nyoma veszett. Aztán megindult a szóbeszéd, hogy te is eltűntél a gyengélkedőről, James. A következő, amiről tudunk, hogy McGalagony utánatok küldött bennünket. Túl elfoglalt volt, hogy maga induljon a keresésekre, de biztos volt benne, hogy ha valaki elő tud keríteni benneteket, azok mi vagyunk. Úgy tűnt, gyanítja, hogy nektek, hármatoknak köze van ehhez a „pokoli zúrzavarhoz”, ahogy ő fogalmazott. Gyanakvó az öreglány, mi?

Épp mikor Ted elhallgatott, Gróp végre kilépett velük az erdőből. A kastély ragyogni látszott a felkelő nap fényében, ablakai, fittyet hányva a mögöttük zajló felfordulásra, vidáman szikráztak. Az Alma Aleron-iak garázsa némán álldogált az udvaron, ajtóit gondosan lezárták éjszakára. Jamesnek eszébe jutott a garázs roxfordi és philadelphiai oldala közti időkülönbség, és tudta, hogy az az oldal valószínűleg még javában alszik. Mikor Gróp a kastély bejárata felé vette az irányt, Ted megkérte, hogy eresse le őket a földre.

- Szép munka, Gróp! - lapogatta meg kedvesen Sabrina az óriás hatalmas vállát. - Menj csak, pihenj le Prechka mellé!

Gróp egyetértően morgott valamit, aztán az óriásnőhöz lépkedett, aki valóban hangosan horkolt a kastélyba vezető lépcsősor lábánál. A masszív, fából készült ajtószárnyak kiszakadtak helyükről, és egy-egy zsanérjukon lógva dőltek be a hátborzongatóan üres és néma előcsarnokba. Mikor beléptek, Ralph levegő után kapott, megragadta James karját, és előre mutatott. Nem messze az ajtótól Mr. Recreant és Miss Sacarhina hevert a padlón. Mindkettejük szeme üvegesen meredt a mennyezetre, szájuk kényszeres vigyorra húzódott. A szétvetett karokkal heverő Sacarhina bőre krétafehérségűnek látszott a reggeli fényben.

- Meg... meghaltak? - hebegte Ralph.

Ted könnyedén belerúgott Recreant lábába.

- Nem. A bőrük még meleg, és lélegeznek is, csak nagyon, nagyon lassan. Valószínűleg éppen itt voltak az előcsarnokban, amikor Merlin megérkezett. Úgy tűnik, üdvözölni akarták, de ő valahogy kiütötte őket. Több tucat diákot elaltatott, de ennek a kettőnek spéci fagyasztómódszert tartogatott. Mi csak arrébb húztuk őket, hogy az erre járóknak ne kelljen átmászniuk rajtuk. - Vállat vont, aztán ügyet sem vetett többé a mozdulatlanul fekvő alakokra, a lépcsők felé vezette a csapatot.

- Hol van ez a Sylven torony? - kérdezte James, miközben újabb és újabb folyosókon siettek végig.

- Az a legmagasabb torony a kastély legrégebbi szárnyában. És a legkeskenyebb is - felelte Ted, és hangja szokatlanul komoran csengett. - Mostanában nemigen használják, csak néha csillagvizsgáláshoz. Túl magas, és nehéz feljutni. Petra szerint valamikor nagyon régen fontos része volt a kastélynak. Minden kastélynak volt egy, ami semleges zónaként szolgált, mint valami általános nagykövetség. Itt tartották a háborúzó nemzetek és királyságok közötti tárgyalásokat. Az egyik király az egyik oldalon foglalt helyet, az ellenséges pedig a másikon. Négy-négy tanácsadó tarthatott velük, de a többieknek lent kellett várnia. Előfordult, hogy háborúk dőltek el azon a helyen, néha úgy, hogy az egyik király megölte a másikat, és mindenki szeme láttára ledobta a holttestet a mélybe.

James belső szervei mintha vad táncot jártak volna.

- Na és ki van odafent vele?

- Nem t'om - vont a vállát Ted. - Minket akkor küldtek ki értetek, mikor McGalagony még csak összegyűjtötte az embereket. Felteszem, maga akart szembenézni vele. Ha engem kérdeztek, eléggé be volt pörögve.

Az öt fiatal átsétált egy széles, alacsony boltív alatt, s ezzel beléptek a kastély legrégebbi és legritkábban használt szárnyába. Pár kanyargós, keskeny folyosóval később belefutottak az első emberekbe is. Diákok tolongtak a folyosón, felsorakoztak a fal mentén, és fojtott hangon beszélgettek. Végül Ted bevezette őket egy kerek alapterületű, nagyon magas terembe. A plafon olyan magasan volt, hogy beleveszett a teret betöltő, ködszerű félhomályba. A földszint zsúfolásig volt izgatottan pusmogó diákokkal. A fal mentén fából készült, roskadozó csigalépcső futott a plafon

irányába. Miután sebtében felpillantott, Ted rálépett a lépcsőre, és elindult felfelé. James, Zane, Ralph és Sabrina követték.

- McGalagony odafent van... *vele?* - kérdezte Ralph. - Na és, ööö, milyen jó?

- Ő az igazgatónő - felelte Sabrina komolyan. - Épp eléggé.

- Remélem is - szólt James halkán.

A hátralévő utat csendben tették meg. Elég sokáig tartott, és James a végletekig kimerült, minden tagja sajgott, mire felértek. Ralph erősen zihált mögötte, és két kézzel kapaszkodott a vastag, rozoga korlátba, úgy húzta magát egyre feljebb. Végül a lépcső egy nagy szobába vezetett, mely betöltötte a torony legfelső szintjét. Alacsony helyiség volt, levegője áporodott, és az évszázadok porától, valamint bagoly- és galambürüléktől nehéz. A falon minden irányba keskeny ablakok sorakoztak, beeresztve a reggeli napfény vékony szeleteit. Jó néhány ember jelen volt, habár egyikük sem az igazgatónőnek vagy Merlinnek bizonyult.

- James - hallatszott egy bizalmaskodó hang, majd egy kéz ereszkedett a fiú vállára. - Mit keresel te itt? Attól tartok, nincs most itt helyed.

- Kérették őt, Lumpsluck professzor - szólt Sabrina, amint ő is felért a lépcsőn. - Az igazgatónő maga kérte, hogy hozzuk ide őt, Ralphot és Zane-t. Azonnal fel kell menniük.

- Fel? - szuszogta Ralph. - Még van? Ez nem a teteje?

- Á, Mr. Deedle - mérte végig Ralphot Lumpsluck. - Igen, attól tartok, még van, de már csak egy kicsi. Éppen felettünk vannak. Egészen biztos ebben, Miss Hildegard? Az nem épp gyermekeknek való hely.

Jamesnek úgy tűnt, Lumpsluckot kissé kellemetlenül érinti, hogy ő, Ralph és Zane felmehetnek, míg Lumpslucknak, magának idelent kell maradnia.

- Ön is ott volt a szobában, mikor az igazgatónő a keresésükre küldött bennünket, professzor - mondta Ted, s hangjába némi szigorúságot csempészett.

- Valóban - nyugtázta Lumpsluck, mintha ez a tény vajmi keveset bizonyítana.

- Hagyja, hadd menjenek, Horatius - szólalt meg Flitwick professzor, aki az egyik ablak melletti padon gubbasztott. - Ha kérették őket, hát kérették őket. Nem hinném, hogy idelent velünk nagyobb biztonságban volnának, ha az a vadember egyszer győzedelmeskedik.

Lumpsluck Jamesre meredt, aztán, látható megerőltetéssel, ellágyította arckifejezését. Ralphhoz fordult, és mereven megveregette a vállát.

- Aztán ne hozzon ránk szégyent, Mr. Deedle.

Ted a fapadlóból kiemelkedő, és a plafonba vágott csapóajtóhoz vezető kőlépcső felé intett. James, Ralph és Zane tétován indultak meg a kopott lépcsőfokokon. A csapóajtó nem volt bezárva. James feltolta azt, majd mit sem törődve vele, hogy a rátörő éles napfény egy pillanatra elvakította, felkapaszkodott a torony tetejére.

Az majdnem pontosan olyan méretű és formájú volt, mint a Barlangmenedék, teljes egészében kőből készült, kivéve a közepén lévő fapadlót, amelyből a csapóajtó is nyílt. Körben márványoszlopok sorakoztak,

habár tetőnek nyoma sem volt. A reggeli napfény elárasztotta a torony tetejét, s vidáman szikrázott a fehér márványon és a kőbe faragott teraszokon. Merlin alig pár méterre ült, és onnan meredt a három fiúra, amint azok kimásztak a meleg napfényre és lenge szellőbe. Arcát mintha sziklából faragták volna, teste mozdulatlan volt, mindössze a szeme moccant, ahogy őket figyelte.

- Mr. Potter - csendült fel az igazgatónő hangja. - Mr. Walker és Mr. Deedle. Köszönjük, hogy csatlakoztak hozzánk. Kérem, foglaljanak helyet a balomon! Hamarosan önök is sorra kerülnek.

James megfordult, ahogy Zane a helyére eresztette a csapóajtót. McGalagony mögöttük ült, szemközt Merlinnel. Lángvörös talárt viselt, sokkal ünnepélyesebbet és kirívóbbat, mint amilyenben James valaha is látta. A ruhától egyszerre tűnt fiatalabbnak és ijesztőnek, akár egy zsarnok királynő. A székek, amelyekben ő és Merlin ültek, a legalsó terasz kövébe voltak ágyazva, így mindketten a középén lévő fa padló rész fölött nézhettek a másokra. McGalagony balján, a legmagasabb szint mentén négy másik, kevésbé díszesen faragott szék sorakozott. Azokon Neville Longbottom, Franklyn professzor és Harry Potter foglaltak helyet.

- Apa! - nyögte James, és egy megkönnyebbült, boldog mosoly jelent meg arcán. Felszaladt a lépcsőn az apjához.

- James - mondta Harry komor, halk hangon. - Azt mondták, elvesztél. Nagyon aggódtunk miattad. Magam indultam volna a keresésekre, de alig pár perccel a megérkezésem után kaptuk a hírt, hogy megtaláltak benneteket.

- Honnan tudták meg? - vont a össze szemöldökét Ralph.

Harry felvillantotta szokásos félmosolyát, és felmutatott egy Weasley gumikacsát. Annak alján Ted kézírásával a következő szöveg állt: *megvannak! Mindjárt ott leszünk!*

- Ez itt Petra Morgansterné, de azt mondta, az ötlet tőletek származik. Ügyes.

- Sajnálom, hogy elvettem a térképet és a köpönyegedet, apa - hadarta James. - Tudom, hogy nem szabadott volna. Jól összekutyultam a dolgokat. Merlin visszatért, és csakis az én hibámból.

Harry jelentőségteljesen a tér közepén álló két székre szegezte a pillantását.

- Ne légy túl kemény magadhoz, fiam! Rengeteg időnk lesz még ezt megbeszélni, most azonban vannak más ügyek is.

James visszafordult az igazgatónő és Merlin felé. A jelenlétük egészen kiment a fejéből az apja viszontlátása okozta izgalom és öröm közepette.

- Igaz. Bocsánat.

A három fiú a legfelső szinten maradt, Harry, Neville és Franklyn mellett. James még csak most vette észre, hogy a torony tetejének tulsó felét meglepően sok madár és kisállat töltötte be, melyek mindegyike Merlint bámulta. Voltak ott baglyok, galambok, hollók és még néhány sólyom is, mind ott ücsörögtek a tető peremén végigfutó alacsony falon, a négy faragott szék egyikén vagy a felső két teraszszint padlóján. Közöttük, szintén a szakállas férfira meredve további, oda nem illő állatok ültek, amelyekben James az iskola diákjainak kedvenceire ismert. Varangyok és patkányok lökdösődtek a madarak között, s még Zane macskája, Tappancs is jelen volt.

Az első sorok egyikében foglalt helyet, fekete-fehér orra meg-megrándult, ahogy a levegőbe szaglászott.

- Mit is kezdett mondani az előbb, Longbottom professzor? - szólt McGalagony, de pillantását még mindig nem vette le Merlin hatalmas, mozdulatlan alakjáról.

Neville összerezzen, majd felállt.

- Csupán az ellenvetésemet kívántam kifejezni azt illetően, hogy ön és ez a... beható, aki erőszakkal tört be ebbe az iskolába, ki tudja, milyen szörnyű célokkal fejében, egy olyan nyelven beszélnek, amit mi, az ön mindenkori segítői és barátai, nem értünk, s így nem tudunk követni. Ez, és az ön, el kell ismernem, *meglepő* ruházata... nos, bizonyára el tudja képzelni, hogyan is fest a mi szemünkben.

- Elnézését kérem, Mr. Longbottom, és az önökét is - felelte McGalagony, és végre elszakította tekintetét Merlinről, hogy végignézzen a balján sorakozókon. - Megfeledkeztem magamról. Ez az úriember a formalitások és rituálék korából érkezett hozzánk. Úgy járultam eléje, ahogy arra számított, a rangomnak megfelelő szertartási talárban. Attól tartok, mikor először találkozott velünk, azt feltételezte, mi mind, beleértve jómagamat és a tanári kar többi tagját, csupán jobbágyok vagyunk, akik valamilyen módon átvették a kastély irányítását. Az ő idejében felettébb illetlen dolog egy pendragontól, hogy olyan színtelen holmiban jelenjen meg, mint amilyennek a mi talárjainkat tartja. Ami a nyelvet illeti...

- Beszélhetek a szolgálai nyelvén, ha úgy kívánja, pendragon - vágott közbe Merlin mély, megnyerő hangján. - Habár, hogy miért szándékszik egyenlőként beszélni velük, holott vesszőzést érdemelnének az effajta szemtelenségért, nem igazán értem.

McGalagony felsóhajtott és behunyta szemét. James úgy vélte, az ilyen félreértések már jó ideje terítéken lehetnek.

- Ők a segítőim, nem az alattvalóim, uram. Félek, ismét emlékeztetnem kell önt rá, hogy ez itt más kor. Nem egy királyság pendragonja vagyok, hanem csupán egy kis területé, ameddig ebből a toronyból ellát. De igen, kérem, beszéljünk úgy, hogy mindenki megértse.

- Ahogy kívánja, asszonyom - felelte Merlin. - Akkor, felteszem, az összes tanácsadója jelen van, igaz?

- Igen. James Potter, Ralph Deedle, Zane Walker - szólt az igazgató, bemutatva a fiúkat. - Ez az ember azt állítja, hogy ő Merlinus Ambrosius, aki szellemszolgája és öt másik ember közreműködésével visszatért a nemlétből az emberek világába. Mit tudnak erről mondani?

James olyan részletesen és őszintén, ahogy tőle telt, elmesélte, hogyan egyesítették a három relikviát a Barlangmenedékben. Azt sem hagyta ki, hogy Jackson professzor meg akarta védeni a köpenyt, hogy távol tartsa a Menedéktől, és megghiúsítsa Madame Delacroix tervét, de James akaratlanul keresztbe tett neki.

- Az én hibám volt - fakadt ki. - Ralph és Zane csak azért segítettek, mert rábeszéltem őket. Meg akartam... azt hiszem, én csak meg akartam menteni a világot. De végül mindent tönkretettem. Sajnálom.

McGalagony arca nyugodt maradt, kiolvashatatlan, ahogy James befejezte mondókáját. A fiú lehajtotta fejét, de egy pillanattal később érezte, hogy az apja a vállára teszi kezét. Felsőhajtott.

Merlin végigfuttatta tekintetét a torony tetején összegyűlteken, aztán lassan megtöltötte tüdejét.

- Látom, Austramaddux terve sokak törekvésével visszaélt; jókéval és rosszakéval egyaránt. Azonban, úgy vélem, e fiú tanúvallomása után már nem férhet kétség a személyazonosságomhoz. Akkor hadd ismételjem el: úgy tűnik, szörnyű lejárató kampány és hazugságok áldozata lettem. Láthatóan elfogadott tényné lett, hogy a saját időmben önfejű és gyalázatos teremtmény voltam, öncélú szövetségek és végtelen alattomoság embere. Ezekben a leírásokban nincs több igazság, mint abban, hogy ez az önök által leírt Voldemort csak előnyére szolgált a történelemnek. Nem voltam gonoszabb, mint amilyen gonosz egy vihar lehet. Csak akkor öltem, ha nem volt lehetőség bűnbánatra vagy foglyok ejtésére. Csupán azoktól gyűjtettem be az adót, akik megérdemelték, hogy fizessenek, és még akkor is, kincseim harmada a szegényeké és templomoké lett. Nem rémít, hogy olyan szárnalmas teremtmények kutattak utánam, akiket önök „gonosznak” hívnak, noha a gonoszságuk, akár egy gyertya a fáklyához, úgy viszonyul az én koromban lévő gonoszokhoz.

- Ezt nem kétlem – szögezte le McGalagony –, de bizonyára tisztában van vele, hogy a valaha élt leghatalmasabb varázsló sötét szívéből szóló legendák már jóval azelőtt megszülettek, hogy ön kilépett volna a saját világából, míg ön ezen a földön járt. Sokan félték önt.

- Csakis azok, akiknek gonoszsága és tudatlansága ebbe a hibába vezette őket – dörögte Merlin. – És még őket is inkább vesszővel közelítettem, mint karddal.

- Talán így volt, Merlinus, de ön is jól tudja, hogy olyan témákban merült el, amelyek, bár a szó szoros értelmében elfogadottak voltak az ön idejében, valójában *nem annyira* elfogadottak. Olyasféle mágiát művelt, mely elválasztotta önt az emberiség többi részétől; olyasféle mágiát, melyet a legtöbb emberi lény ép ésszel nem képes felfogni. Ön megváltozott ettől a mágiától. Talán befolyásolta is önt. Időnként még maga is kételkedett önnön ítéleteiben. Jól ismert Merlinus Abrosius kétértelmű erkölce, ahogy fennhéjázó viselkedése is a varázstalanokkal szemben. Nem csoda hát, hogy ahhoz az oldalhoz számítják, amely a mugli világ megsemmisítésére és leigázására törekedett. Nem beszélhetek az ön koráról, de a miénkben azok, akik háborút szeretnének a muglik ellen, esküdt ellenségeink. Még azelőtt döntenünk kell, hová teszi le hűségét, mielőtt elhagyja ezt a birtokot.

- Kérdőre meri vonni a nemességemet? – kérdezte Merlin lágy, hűvös hangon. – És azt a látszatot kelteni, hogy nem volnék képes a karom egyetlen legyintésével mindenkit elsöpörni a föld felszínéről, ha úgy tartaná kedvem?

- Ahogy mondja, és jó okkal teszem – felelte McGalagony határozottan. – Az ön korában kétségtelenül hatalmas volt, ebben a legjobb történészek is egyetértének. Ez mit sem változott ebben a korban, ám az ereje, bármilyen félelmetes is volt, fogyatkozni kezdett, ahogy a föld lassacskán megszelídült.

Ne próbáljon úgy tenni, mintha nem ez lett volna a legnyomósabb oka, hogy kilépett saját korából. Azt remélte, olyan korba tér vissza, amelyben a föld áramlásai helyreálltak, mikor az ereje ismét zavartalan és teljes lehet. De ez nem az a kor. Az áramlatok zavarosabbak, mint valaha. Az ereje talán még mindig hatalmas, és talán valóban meg tudná semmisíteni az itt összegyűlteket, de többé nem megállíthatatlan. Gondosan válassza meg, melyik oldallal lép szövetségre, Merlinus.

Merlin arca továbbra is érzéketlen volt, akár egy kődarab, ahogy az igazgatónőre meredt.

- Kétségkívül sötét korba érkeztem, ha egy pendragon azt hiszi, hogy holmi fenyegetéssel megingathatja egy tiszteletre méltó varázsló meggyőződését. De azt látom, hogy ön hűséges az elveihez, még ha a módszerei kissé silányak is. Sosem csatlakoztam olyanokhoz, akik szívükben haragot tápláltak a varázstalanok ellen. Világéletemben azon igyekeztem, hogy fenntartsam a mugli és varázsvilág közötti kényes egyensúlyt, hogy egyikük felé se billenjen a mérleg súlya, habár valószínűleg senki sem értette valódi szándékaimat. Mindenkit szolgáltam, de mindenkor ezzel az egy céllal a szemem előtt. A becsület csak egy mítosz az elbukottak között, de az egyenlő küzdelem fenntartható, még ha az a valós becsületnek csupán egy halovány szelleme is.

- Jól beszél, Merlinus – biccentett az igazgatónő. – De még mindig nem foglalt állást. Azért van itt, hogy leigázzon bennünket, vagy hogy együttműködjön?

Merlin arcán most először suhant át valamiféle érzelem. Behunyta a szemét, és összeszorította száját. Hosszú szakálla olajtól csillogott. Időnként a különös olaj vad és fűszeres illata körbelengett a torony tetején.

- Austramaddux százszorosan is megérdemelte végzetét, melyet rá osztottam, amiért ebben a korba hozott vissza engem. – Ismét kinyitotta szemét, és körbejárta tekintetét az összegyűlteken. – Megérkeztem ebbe a kastélyba, mely a legszilárdabb építmény, melyet valaha láttam, és sehol egy őrszem, egy előørs, még csak egy szolga sem, hogy előkészítse a fürdővizemet, hogy lemoshassam a hosszú utam porát, ahogy azt a protokoll megköveteli. Mikor ön meglátott, nem ismerte fel rangomat, nem adta rám áldását, és olyan ruházatot viselt, akár az udvari bohócok és parasztlegények, mégis, asztala bőséges, és szépen terített. A pendragon itt nem nagyra becsült és kiszolgált, hanem alaktalan zsákruhát ölt, akár a talpnyalói. És végül, mindezek felett, becsületesem és hűségem próbára tétetik, míg én csupán azt szeretném, hogy ez az idegen kor mutassa a felém kijáró tiszteletet. Küldetésem kudarcba fúlt. Nincs oly kor, mely megérett rám.

- Austramaddux talán tényleg önző módon viselkedett – értett egyet McGalagony, és kissé előrébb dőlt. – De talán mégsem volt akkora hiba, hogy ebbe a korba tért vissza, Merlinus. Azt hitték, ön majd a mugli világ ellen induló forradalom élére áll, de ha az állításai igazak, akkor előfordulhat, hogy egy sokkal magasztosabb céllal sodorta hozzánk a végzet, hogy segítsen nekünk megállítani egy effajta tragédiát. Így is, a káosz erői már mozgásba lendültek, s talán ez a vég nem elkerülhető. A mai napon, ebben a szent pillanatban egy mugli férfi tartózkodik ezen a helyen. Zavarkeltés céljából

vezették ide, és egy úgynevezett „technológia” segítségével sikerült megkerülniük a legerősebb védelmünket is. A férfinak hozzáférése van egy „sajtó”-nak nevezett szervezethez, melynek útján elintézheti, hogy az egész emberiség tudomást szerezzen a varázsvilágról. Egyedül ez a titok tartotta fenn az erőegyensúlyt az elmúlt ezer évben. Ha ez az ember és ismeretlen segítői sikerrel járnak, hasznot húzhatnak a mágikus és mugli világ újraszerveződéséből. Megosztják a társadalmat, magukhoz kaparintják a hatalmat, és végül háborút kezdeményeznek. Ön mindenkinél jobban tudja, hogy mihez vezetne egy effajta cselszövés. Segítenie kell nekünk. Akik ezt a káoszt kitervelték, számítanak önre. Vesse rájuk a tüzet, amelyet *ők* szítottak a világ ellen, Melinus! Segítsen!

Merlin majd egy percig tökéletes mozdulatlanságban ücsörgött, szakálla fényesen ragyogott. Az állatok izegtek-mozogtak, orrok szimatoltak, szárnyak verdestek. Végül Merlin felállt, és ez olyan volt, mintha egy hegy emelkedett volna ki a semmiből. Lassan, mégis kecsesen egyenesedett ki, botját jobbával markolta, átható kék szeme az igazgatónőre szegeződött.

- Igaza van, asszonyom – szolt Merlin tompa, de határozott hangon. – Önzőség volt tőlem elhagyni saját koromat, hogy egy olyan időt találjak, amikor ismét erőm teljében lehetek. Ez az arrogancia az én bűnöm, amely tönkretett engem. Most visszatértem, de erőm jobban szétzilálódott, mint a saját koromban. Bocsánatáért esedezem, de nem tudok, és nem is akarok olyan rangra emelkedni, amelyet ön leírt nekem. Ez már nem az én világom. Talán nélkülem is győzedelmeskedhetnek, talán nem. Semmi bizonyosat nem jósolhatok e kornak azt leszámítva, hogy a nap holnap is felkél, és keresztülsiklik a mennyeken, ahogy a távollétemben eltelt ezer esztendőben is tette. Hogy háborúra vagy békére, igazságra vagy hazugságra süt le, nem tudom, de egyet biztos állíthatok: egy olyan világra vetül, mely nem ismer engem, és én sem azt. Most távozom, asszonyom. Annyit mondok önöknek: isten velük!

Merlin felemelte karját, és magasba tartotta a botját. Mintha csak erre a jelre vártak volna, a falon és a padokon ülő madarak tömege szinte egyszerre röppent fel a magasba. A több száz szárny mennydörgést idéző hangzavarral töltötte be a levegőt. Mikor a madarak szétváltak, és a torony tetejéről minden irányba szétrepültek, Merlinnek már nyoma sem volt.

James komoran meredt arra a pontra, ahogy egy másodperccel korábban még a nagy varázsló ácsorgott. Vége volt. Semmi nem maradt. Harry megfordította Jamest, és átölelte.

- Minden rendben, fiam – mondta.

James nem hitte, hogy minden rendben volna, de örült ezeknek a szavaknak. Visszaölelt.

- Kíváncsi vagyok, vajon tényleg most láttuk-e utoljára – tűnődött Neville hangosan.

- Nem kétkem, hogy azt várja, ezt higgyük - felelte az igazgatónő, ahogy felkelt a kőszékből. - De, ami azt illeti, nincs hova mennie. A szolgáját, Austramadduxot, úgy tűnik, száműzte a semmibe, így Merlinusnak nem maradt segédje, aki felügyelne az újbóli előbukkanására, ha úgy döntene, ebből a korból is kilép. Attól tartok, jóban vagy rosszban, de Merlinus velünk marad. Mr. Potter, elképzelhető, hogy minden lépését kövessük?

Harry elgondolkodott.

- Nehéz volna, de nem lehetetlen. Valószínűleg az erdők védelmébe vonul majd vissza, ahol a legnagyobb a hatalma. Nincs kétségem, hogy számtalan módszert tud a túlélésre és rejtőzésre, ha ismerős terepen mozog, de egy ilyen képességű varázsló mindig épp elég detektálható mágikus nyomot hagy maga után. Szerintem meg tudjuk találni, csak megfelelő számú aurorra és elég időre van szükség. A kérdés inkább az: mihez kezdünk vele, ha egyszer a nyomára bukkanunk?

- Biztosítanunk kell a szándékaiban - mondta Franklyn komoran, s közben ahhoz a székhez lépdelt, melyen egy perccel korábban még Merlin foglalt helyet. - Merlinus a titkok és zűrzavar embere. Bármit is mondott, érzem, hogy még ő maga sem biztos a *saját* hűségében. Az ő idejében minden sokkal tisztább volt. Önök is érezték? Bizonytalanul mozog ebben a korban. Nem tudja, kiben bízhat, kinek a céljai vágnak össze leginkább a sajátjaival. A bajokat csak tetőzi, hogy, ahogyan ön is kifejtette, igazgatónő, Merlin erkölce a legjobb esetben is kétértelmű. Most visszavonult, hogy magába nézzen, és tanulmányozza e kort.

- Valóban így hiszi, professzor? - kérdezte Harry.

Franklyn ismét előhúzza azt a rézműszert, amivel James törött karját is megvizsgálta a kviddicspályán, és rajta keresztül szemügyre vette Merlin székét. Lassan bólintott.

- Igen. Merlin elismerte nekünk, hogy a büszkeség a legnagyobb hibája. Nem hagyná, hogy lássuk, mindenféle felelősségvállalás hiányzik belőle. Azonban nincs kétségem ezt illetően. Fogalma sincs, hogy melyik oldalra álljon ebben a korban, mert azt sem tudja, hogy hová húz a szíve, és erre még csak most jött rá.

- De ez nem tart örökké - szólt Neville, s a felső szintről lelépdelt a toronytető legalsó, faburkolatú részére. - Nem ülhetünk és várhatunk karba tett kézzel, míg hajlandó eldönteni, melyik oldalhoz csatlakozik. Az ereje talán már korántsem a régi, de le merném fogadni, hogy még így is könnyedén felülmúl minden ma élő varázslót. Azt kell feltételeznünk, hogy az ellenségünk, amíg úgy nem határoz, hogy mellénk áll.

Harry megrázta a fejét.

- Egyetértek, hogy talán össze van zavarodva ebben a korban, de nem hinném, hogy gonosz volna. Legalábbis nem akarattal.

- Ezt hogy érti? - vágott közbe Zane. - Az elmúlt ezer évben a legtöbb sötét varázsló szerette volna megszerezni őt magának, nem?

- Nem a *legtöbb* sötét varázsló - nyomatékosította McGalagony.

- Így van - értett egyet Harry. - Csak azok, akik elég zavarodottak vagy hibbantak voltak azt hinni, hogy a céljaik a jót szolgálják. Azok, akik

tudatában voltak önnön gonoszáguknak, akik látták saját örületüket és elfogadták azt, sosem akarták visszahozni őt. Legalábbis, amennyire tudjuk.

- Most vonuljunk vissza az irodáinkba – sóhajtotta McGalagony. – A nap még alig kezdődött el, és máris jóval több gondunk akadt, mint amivel meg tudnánk birkózni. Emellett, szeretném magamról minél hamarabb levetni ezt a kiállhatatlan jelmezt.

Franklyn felnyitotta a csapóajtót, és a csapat lassan leereszkedett a lépcsőkön. A torony tetején maradt állatok csatlakoztak hozzájuk, és ott ugrándoztak, futkároztak az emberek lába körül.

Lumpsluck és a többi tanár aggodalmas arccal, kérdezősködve siettek eléjük. James, ügyet sem vetett rájuk, követte apját le, a fal mentén futó csigalépcsőn.

- Hogy kerültél ide ilyen gyorsan, apa? – kérdezte. – Merlin az éjszaka közepén érhetett csak ide. Hogyan ért utol McGalagony ilyen gyorsan?

- Nem az igazgatónő hívott ide, James – felelte Harry, és válla fölött a fiára pillantott. – Megkaptam a leveledet. Nobby reggel ért haza vele, és azonnal idejöttem, ahogy elolvastam. Az igazgatónő épp annyira meglepődött, hogy itt lát, mint bárki más, amikor felbukkantam az irodája kandallójában.

- De Sacarhina azt mondta, valami különleges megbízatáson dolgozol, és nem lehet zavarni.

Harry humortalanul felnevetett.

- A leveledben is írtad, és éppen emiatt voltam biztos benne, hogy ide *kell* jönnöm, James. Egész héten mást sem csináltam, mint papírmunkát. Ha Sacarhina azt állította, küldetésen vagyok, azt azért tette, mert nem akarta, hogy itt legyek.

- Igen – biccentett James. – Piton portréja is azt állította, hogy Sacarhina és Recreant rosszban sántikálnak. Ők is benne vannak abban a Haladó elemben.

Harry megtorpant a lépcsőn, és hátrafordult James, Ralph és Zane felé.

- Legyetek óvatosak, ki előtt említitek ezt – mondta, miután lehalkította hangját. – A minisztérium igyekszik kirostálni a Recreant és Sacarhina féléket, habár a legtöbbször csak azért van benne, mert így akar merésznek és divatosnak tűnni. Hermione minden tőle telhetőt megtesz, hogy legyűrje a propagandát és kigyomlálja a felbujtókat, de nincs túl könnyű dolga. Recreant csak eszköz, de Sacarhina veszélyes. Szerintem ő áll Merlin visszatérésének hátterében.

- Tessék? – hitetlenkedett James, és apjához hasonlóan visszafogta hangját.

- Az nem lehet. Tegnap éjjel Madame Delacroix volt ott a Menedékben.

- Igen, Sacarhina ma estig meg sem érkezett – tette hozzá Zane.

Harry komoly arccal megrázta a fejét.

- Sacarhina nem az a fajta ember, aki hajlandó bepiszkítani a kezét valódi munkával. Ezért kellett neki Delacroix, aki viszont nem lett volna képes kihozni Merlin trónját a minisztériumból anélkül, hogy Sacarhina belülről segítette volna. Recreant és Sacarhina csak azért vannak itt, mert állítólag a mugli-mágus kapcsolatok szakértőjét kísérik, aki intézkedik a Prescott ügyben. Csakhogy nincsen semmiféle szakértő. Arra számítottak, ha itt lesz Merlin, majd ő veszi át ezt a szerepet.

- Tehát soha nem is akarták megakadályozni, hogy Prescott lebuktassa a varázsvilágot a mugli sajtóban? – nyögte Ralph sápadtan. – Sacarhina és Merlin azon munkálkodtak volna, hogy Prescott lehozza a sztorit?

Harry bólintott.

- Úgy gondolom. Ez nem lehet véletlen. A Sacarhinához hasonlók éppen az ilyen dolgokban reménykednek. A mugli és varázsvilág újraszervezése elkerülhetetlen a végső céljuk, a nyílt háború érdekében.

- De végül is kiderült, hogy Merlin csakis a saját oldalán áll – mondta James. – Ez keresztbe tesz nekik?

- Fogalmam sincs – sóhajtott Harry. – Olyan dolgok jöttek mozgásba, amelyeket nagyon nehezen tudunk újra megállítani. Sacarhinának nincs többé szüksége Merlinre a terv ezen részéhez.

- Hogyan tervezi megállítani Prescottot? – kérdezte Zane.

- Megállítani? Elvileg itt sem kellene lennem, emlékszel? Ez itt Sacarhina megbízatása.

- De ő gonosz! – fakadt ki James. – Nem hagyhatod, hogy véghezvigye a tervét!

- Nem fogjuk, James – mondta keményen Harry, aztán fia vállára tette a kezét. – De óvatosnak kell lennünk. Sacarhinának nagy befolyása van a minisztériumban, nem szegülhetek szembe vele olyan egyszerűen. Csak azt várja, hogy valami túlkapáson érjen, amit fel tud használni ellenem. Teljes egészében meg akarja szüntetni az Auror Főparancsnokságot, és ennek a megakadályozása jelenleg a legfontosabb feladatunk. Emellett még a varázsvilág titokban tartása is eltörpül.

- Tehát Sacarhina és Delacroix győz? – kérdezte James, és mélyen apja szemébe nézett.

- Rövidtávon, talán. De ne veszítsétek el a reményt! Neville-nek, az igazgatónőnek és nekem még van pár trükk a tarsolyunkban. Túléljük ezt a napot, bármi történjék is Prescotttal. Most az a legfontosabb kérdés, hogy kiderítsük, ki vezette őt ide.

- Lehet, hogy Sacarhina – vélekedett Zane.

- Az nem lehet – sóhajtotta James. – Letette a titoktartási esküt, ahogy minden más boszorkány és varázsló is. Ha bármit is megpróbált volna mondani Prescottnak, akár levélben is, az eskü megállította volna valahogy. Ráadásul nem valószínű, hogy tudja, hogyan működik a GameDeck, és hogyan lehet vele idevezetni valakit a Roxfortba.

Beszélgés és léptek zaja hallatszott a fejük fölül. Az igazgatónő és a tanárok elindultak lefelé a csigalépcsőn. Harry intett a fiúknak, hogy kövessék, és tovább indult a földszint felé.

- Ezt az egy dolgot nem értem – ismerte be Harry menet közben. – Minden boszorkányt és varázslót köt a titoktartási eskü. Még a diákok mugli szüleit is a saját megegyezésük. Márpedig ez azt jelenti, hogy bárki, aki tud a varázsvilágról, képtelen azt elárulni. Valakinek nyilván mégis sikerült. Ki kell derítenem, hogy kinek.

Mire elérték a csigalépcső utolsó kanyarulatát, az igazgatónő, Neville és a többi tanár beérte őket. McGalagony leszólt az odalent várakozó diákoknak.

- Hölgyeim és uraim, ahogy látják, mindannyian épen és egészségesen tértünk vissza. – Megtorpant, és fentről végignézett az összegyűlteken. – Hogy elkerüljük a pletykákat és lecsillapítsuk a félelmeket, most azonnal beszámolok önöknek arról, ami történt, és ami még most is folyik. Az utóbbi két napban két férfi is felbukkant e falak között, teljesen váratlanul. Az első még mindig itt van. A neve Martin Prescott, és ő mugli. Szándékai elég megkérdőjelezhetők, de biztosíthatok mindenkit, hogy mi, a tanári kar, felkészültünk rá, hogy...

- Köszönöm, Minerva – vágott közbe egy magas, csengő hang. – Ami azt illeti, én már tájékoztattam a diákokat a ma történetéről, azonban méltányolom az alaposságát. Csatlakoznának hozzánk?

Sacrhina és Recreant lépett elő a diákok sorai közül, aztán megindultak a lépcső lábának irányába. Sacrhina mosolya széles és csillogó volt a torony porfelhők szűrte megvilágításában. McGalagony mereven bámult le rá pár másodpercig, aztán ismét a diákokhoz fordult.

- Ebben az esetben, úgy vélem, már elkezdődtek a mai első tanórák. Tanáraik szívesen elkísérik önöket a tantermekbe. Hozzuk ki a legjobbat a nap hátralévő részéből, rendben?

- Valóban azt hiszi, hogy meg szükséges tartani az órákat, Minerva? – szólta Sacrhina, mikor az igazgatónő és kísérete leért a földszintre. – Különleges nap ez a mai.

- A különleges napok a legjobbak a tanulásra, Miss Sacrhina – felelte McGalagony elsétálva a boszorkány mellett. – Legalább mindenkit emlékeztet rá, miért is vagyunk itt. Ha megbocsát.

- Harry – szólta Mr. Recreant, de mosolya mintha egy talán kicsit túl szívélyes lett volna. – Elismerem, Brenda és én nem is számítottunk rá, hogy ma itt látjuk. Családi okok, igaz? – Jamesre vigyorgott, majd a tekintete továbbsiklott Ralph és Zane felé.

Harry hűvösen mosolygott.

- Engem szintúgy meglepett, hogy itt látom önöket. Nem láttam nyomát a papírok között, hogy visszatérnek az Alma Aleron-iakhoz. Mint tudják, mostanság rengeteget papírmunkázom.

Sacrhina karon ragadta Harryt, aki engedte, hogy a nő az utolsóként elszállingózó diákok nyomában kivezesse őt a toronyból.

- Milyen váratlan, szörnyű helyzet – duruzsolta a boszorkány bizalmasan. – Minerva bizonyára már tájékoztatta, ugye? Martin Prescott, egy mugli riporter, itt a birtokon. Mégis, a minisztérium elkerülhetetlennek érezte ezt.

- Valóban? – torpant meg Harry az ajtó közelében, majd szembe fordult Sacrhinával. – Eszerint Loquatious Knapp tud erről?

- A miniszter tudomással bír bizonyos általános információkról az ügyet illetően – vágott közbe Recreant. – Úgy véltük, nem érdemes a részletekkel zavarni.

- Tehát valójában fogalma sincs, hogy önök itt vannak? – kérdezte Harry, s arcáról lehervadt amúgy is kissé erőtlen mosolya.

- Harry - szólt Sacarhina mézesmázosan. - Az az igazság, hogy jelen körülmények pontosan beletartoznak a Nagyköveti Kapcsolatok Hivatalának hatáskörébe. Ahogy önnek sem kell engedélyeztetni a miniszterrel az Auror Főparancsnokság minden egyes lépését, úgy mi sem szorulunk a beleegyezésére, amikor a napi ügyeinket intézzük. Az egész napra marad?

- Valószínűleg, Brenda - felelte Harry hűvösen. - Kíváncsi vagyok, hogyan intézi a Nagyköveti Kapcsolatok Hivatala a napi ügyeit egy efféle szituációban. Emellett, bizonyára egyetért velem, hasznos lehet egy objektív megfigyelő, ha... bármilyen történik.

- Ahogy gondolja, Mr. Potter - mondta Sacarhina, és mosolya olyan hirtelen tűnt el arcáról, mintha elvágták volna. - Délután négyre mindennek vége lesz. Prescott stábjába megérkezik, és körútra indulnak a kastélyban. Nemigen látok módot ennek megakadályozására, figyelembe véve Mr. Prescott nagyon ügyes óvintézkedéseit. Akár csatlakozhat is hozzánk, de, kérem, ne próbáljon keresztbe tenni. Nem járna jól vele. Azonban biztos vagyok benne, hogy ezt mondanom sem kell, igaz?

- Jót szundítottak odalent a bejáratnál? - kérdezte Zane könnyedén, ahogy Sacarhina elfordult. A boszorkány megdermedt, aztán nagyon lassan visszanezett Zane-re

- Mit értesz ez alatt, fiatalember? - kérdezte.

Harry kíváncsiság és ámulat keverékével pislogott a fiúra, aki folytatta.

- Maguk mindketten odalent voltak, hogy üdvözljék Merlint, mikor ő megejtette éjjel azt a látványos belépőt. De, úgy látszik, nagyobb halak után nézett, úgyhogy magukra meresztette gonosz szemeit, amitől maguk ott helyben lefagytak. Biztos fáj, mi?

Sacarhina arcára visszaköltözött a mosoly, mintha ez volna az általános arckifejezése, mikor a gondolatai épp valami más körül forognak. Visszapillantott Harryre.

- Ötletem sincs, mivel tömi ezeknek a szegény gyermekeknek a fejét, Mr. Potter, de elképeszt, hogy minisztériumi dolgozók ilyesfajta történeteket terjesztenek. Még hogy Merlin! - tétován megrázta a fejét, aztán sarkon fordult, és, nyomában az idegesen topogó Recreanttel, távozott a boltíven át.

- Neked aztán jó érzéked van az emberekhez, Zane - vigyorgott Harry, s összekócolta a fiú haját.

- Apám szerint ez egy adottság - bólintott Zane. - Anyám szerint viszont átok. Ki tudja?

- Úgy tűnt, Miss Sacarhina inkább összezavarodott, mint bedühödött - tűnődött Ralph, miközben ők is átléptek a boltív alatt, és elhagyták a Sylvven tornyot.

- Lehet - felelte Harry. - Talán azok, akiket Merlin elaltatott, nem is emlékeznek a történetekre. Talán Sacarhina elfelejtette, hogy az éjjel összefutott vele.

- Szóval még mindig arra számít, hogy Merlin feltűnik, mikor körútra indulnak a kastélyban Prescotttal és a stábjával?

- Megeshet. Habár nem hiszem, hogy sokáig bánkódna, ha végül mégsem jelenne meg. Merlin mostanra valószínűleg félúton van a tiltott rengeteg

belseje felé, és az erdőszellemektől kér útbaigazítást, akik, úgy látszik, vele együtt szintén felébredtek.

James megtorpant a folyosó közepén. Harry még párat lépett, utána ő is megállt, és hátrapillantott a fiára, aki tágra nyílt szemmel, mozdulatlanul töprengett. Végül pislogott egyet, és felnézett az apjára.

- A tiltott rengetegbe kell mennem - mondta. - Még nem késő. Apa, velem jössz? És ti, Ralph, Zane?

Harry semmit sem kérdezett a fiától. Pár másodpercig James arcát fürkészte, aztán Zane-re és Ralphra pillantott.

- Ti mit gondoltok? Kész vagytok egy kis iskolakerülésre?

James céltudatosan sétált be a fák közé, mögötte, kissé lemaradva, Harry, Zane és Ralph lépkedett. James lassítás nélkül elhaladt az erdősélt övező kisebb fák mellett, és egyenesen az erdő mélye felé tartott, ahol a fák hatalmasok, ős öregek, és a napfényt örökre kirekesztette a sűrű lombok alkotta mennyezet. Néhány percig a négyes néma csöndben menetelt, aztán végül James megállt, megfordult, majd a halkán susogó levelekre és lágyan recsegő ágakra emelte tekintetét. Nem hallatszott más hang. Harry, Zane és Ralph csaknem tíz méternyire állt, és csendben figyelt. James egy pillanatra behunyta a szemét, gondolkodott, majd ismét kinyitotta, és beszélni kezdett.

- Tudom, hogy a legtöbbetek nincs ébren - kezdte, felnézve a hatalmas fák homályba vesző csúcsa felé. - Azt is tudom, hogy néhányatok, akik ébren vannak, nem a mi oldalunkon állnak. De azok, akik igen, és hallanak engem, remélem, segíteni fognak. Merlin itt van valahol. Most talán messze, nagyon messze jár innen, de szerintem tudjátok, hol van. Ő beszél hozzátok, és le merném fogadni, hogy ti is beszéltek hozzá. Tudom, hogy az erdőszellemek tudnak beszélni, mert az egyikőtökkel már találkoztunk. Üzenetem van Merlin számára.

James elhallgatott, és vett egy mély lélegzetet. Nem egészen volt biztos benne, hogy mit is akar mondani, de egyszerűen úgy érezte, hogy muszáj megpróbálnia. Delacroix kihasználta őt, és a segítségével visszahozta Merlint ebbe a világba, dacára annak, hogy próbálták megállítani. A tudat, hogy hagyta magát manipulálni, borzalmas volt. Mindezidáig azt hitte, jót cselekszik, megvédi a világot a gonosztól, hős apja nyomdokaiba lép. Mégis, minden törekvése ellene fordult, a világ ellen, amelyet megvédeni remélt. Próbálta egyedül véghezvinni, ahogy az apja is, de elbukott. Előmozdította a gonoszt. És most a gonosz azt várja tőle, hogy feladja, azonban Jamesnek esze ágában sem volt. Talán más módon is segíthet. Valószínűleg reménytelen próbálkozás volt, de meg kellett próbálnia. Hiszen talán éppen ez az ő *másik módszere*.

- Merlin - szólt tétován. - Azt mondta, Austramaddux hibázott, hogy ebbe a korba hozta önt. Azt mondta, önző volt, hogy csak ki akart bújni a szolgálat alól, amelyre felesküdt. De McGalagony igazgatónő szerint ön téved.

Szerinte éppen ebbe a korba kellett visszatérnie, mert a világnak szüksége van valakire, aki megállíthatja a háborút, mely mindnyájunkat felemészthet. Én... én tudom, hogy csak egy gyerek vagyok, de úgy hiszem, hogy egyikőjüknek sincs igaza.

James hátrapillantott az apjára, aki alig láthatón megvonta a vállát, és biccentett.

- Hallottam mindent, amit ön mondott, és azt is, amit a távozása után önről mondtak, és arra jutottam, hogy azért került ebbe a korba, mert *önnek* van szüksége valamire. Nem tudja, cselekedett-e valaha igazán jót vagy rosszat. Nem tudja, hogy ön irányítja-e az erejét, vagy az ereje irányítja-e önt. Szerintem az igazság az, hogy a világnak valóban szüksége van önre, de önnek is szüksége van erre a világra. Itt egy esély – talán az utolsó esély –, hogy bizonyítsa, végül is ön jó varázsló. Évszázadokon keresztül tanakodtak róla, hogy ön rossz volt, vagy jó, de mit számít, mit mond önről a történelem? Ha a szíve mélyén tudja, hogy amikor igazán számított, akkor jól cselekedett, akkor kit érdekel, mit mondanak mások? Ezt nem azért mondom, mert én már megértettem ezt, de legalább próbálom megtanulni. Ön már ebben a korban van, Merlin, történjék bármi. Akárki hozta is ide, azt akarja, hogy mentse meg a világot, de... szerintem még azért is van itt, hogy megmeneküljön saját magától.

James elhallgatott, majd felsóhajtott. Felpillantott, és a nyakát tekergetve a fákat fürkészte valamiféle jel után kutatva, hogy hallották az üzenetet, és talán át is adják. A levelek egyszerűen tovább susogtak, és lengedeztek a szellőben. Az ágak halkán recsegték-ropogtak. Egy perc várakozást követően James zsebre dugta kezét, és búsan visszasétált apjához, Ralphhoz és Zane-hez.

Zane megveregette James vállát, ahogy megfordultak, és induláshoz készülődtek.

- Ez volt a legcsöpögősebb maszlag, amit valaha hallottam – jelentette ki derűsen. – De tudom, hogy értetted. Nekem tetszett, még ha Merlin füléig nem is jut el.

- Ezt egyedül találtad ki? – kérdezte Ralph, mire James szégyenlős mosollyal vállat vont.

Harry menet közben egy szót sem szólt, de karját James válla köré fonta, és az egész út alatt ott is tartotta. James úgy vélte, ez azt jelenti, hogy az apja helyesli, amit tett, még ha ő maga nem is így cselekedett volna. És James némi elégedettséggel szívében döbönt rá, hogy az apja éppen *amiatt* helyesli, mert ő maga másként tett volna. James elmosolyodott, és élvezte ezt a néma kinyilatkoztatást. Talán megtanulni ezt az igazságot – azt a fajta igazságot, melyre csak egyedül lehet rájönni, hiába akarják mások a szánkba rágni – mindent megért, ami eddig történt. Csak remélni tudta, hogy még annál is többet ér, ami ezután következik.

19. LEHULL A LEPEL

Harry csatlakozott Jameshez, Zane-hez és Ralphoz, és közösen elköltöztek egy kései reggelit a nagyterem alatti konyhában. James észrevette, hogy a hatalmas tűzhelynél szorgoskodó házimano ugyanaz, aki próbaidőre helyezte a fiúkat. A manó leplezetlen gyanakvással figyelte őket, de nem szólt semmit. Egy kis asztalnál zsúfolódtak össze, egy még kisebb ablak alatt, és lazacot meg pirítóst ettek süttőtöklével és feketeteával. Végül Harry azt javasolta a három fiúnak, hogy mosakodjanak meg, aztán pihenjenek le. Még mindig azokat a ruhákat viselték, amik előző nap, a balul elsült seprűlopási akció során volt rajtuk, márpedig azok meglehetősen piszkosak és viseltések voltak az erdőben töltött éjszaka után. James még soha nem érezte olyan kimerültnek magát, mint most, és elhatározta, iskolai válság ide vagy oda, de tíz percen belül ágyban lesz.

A klubhelyiség felé menet James úgy döntött, tesz egy kis kitérőt a gyengélkedő irányába, hogy visszaszerezze a hátizsákját. Philia Monstro és Murdock természetesen már nem őrizték az ajtót, de James meglepve látta, hogy Hagrid az egyik közeli padon kuporog, és egy vastag, *Távoli vidékek bestiái* című magazint lapozgatott. Mikor meghallotta Jamest, az óriás felnézett, és összehajtotta az újságot.

- James, örülök, hogy látlak – köszöntötte őt szívélyesen, s közben igyekezett visszafogni a hangját. – Hallottam, hogy épségben visszatértél. Gondolom, már találkoztál apáddal.

- Igen, épp az imént váltunk el – felelte James, majd a gyengélkedő ajtajára sandított. – Mit keresel itt, Hagrid?

- Nyilvánvaló, nem? Őrködöm. Az igazgatónő személyes engedélye nélkül se ki, se be. Pihenésre van szüksége, hogy rendbe jöjjön azok után, amiken keresztül ment.

- Kicsoda? - harapott rá a témára James, és közelebb hajolt a két ajtószárny közötti réshez. Az egyik ágyon egy alak hevert, de James nem tudott többet kivenni.

- Hát Jackson professzor, ki más? - felelte Hagrid, miközben feltápászkodott, és csatlakozott Jameshez az ajtó mellett. Egyik fekete szemével a fiúra meredt annak feje fölé. - Nem hallottad? Félórája egyszer csak felbukkant az udvaron. Elég csúnya állapotban volt, így azonnal idehoztuk, és azt az utasítást kaptam, hogy tartsam az ajtón a szememet, amíg Madam Curio ellátja.

James Hagridra nézett.

- Megsérült?

- Először azt hittük - vont vállat Hagrid, majd hátralépett. - De Madam Curio szerint pár törött bordától, néhány a karján lévő égéstől, egy csúnya zúzódástól a koponyáján és vagy egy milliárd vágástól és karcólásról eltekintve teljesen egészséges. Állítólag párbajozott, még hozzá nem is keveset. Odakint az erdőben, az éjszaka folyamán. Csak ennyit tudtunk kiszedni belőle, mielőtt elájult volna.

- Párbajozott? - ismételte James összevont szemöldökkel. - De hát Delacroix eltörte a pálcáját!

- Tényleg? - pislogott rá Hagrid leesett állal. - Na de miért tett volna olyat?

- Vele párbajozott, Hagrid - sóhajtott James fáradtan. - Jackson és Delacroix... nézd, majd később elmagyarázom. A lényeg, hogy a saját szememmel láttam, hogy a pálca kettétört. Láttam a darabjait. Otthagytá őket.

- Hááát... - mondta Hagrid, s visszatelepedett előző helyére, amitől a pad hosszan, panaszosan felnyikordult. - Elvégre amerikai. Azok a népek kettesével hordják a pálcát. Még a régi vadnyugat idején ragadhatott rájuk. A csizmájukba dugják, meg az ingujjukba, esetleg elrejtik a sétapálcájukban, meg ilyenek. De hiszen ezt mindenki tudja!

James ismét belesett az ajtórésen, de még mindig nem tudta kivenni a matracon heverő alak vonásait.

- Sajnálom, professzor - súgta halkan. - Azért, remélem, jól megmutatta neki.

- Tessék? - pillantott fel Hagrid.

- Csak a hátizsákomért jöttem - felelte gyorsan James. - Múlt éjjel itt maradt.

- Nem jönnél vissza érte valamivel később? - kérdezte Hagrid nyomatékosan. - Tudod, parancsba kaptam, hogy se ki, se be. Az igazgatónő szerint bárki is támadt Jacksonra, lehet, hogy visszajön. Nem lepődnék meg, ha kiderülne, hogy az a flúgos pasas tette, aki Merlinnek hiszi magát.

- Delacroix volt, Hagrid. De jól van, majd később visszajövök. További jó munkát!

Hagrid biccentett, majd egyetlen mozdulattal ismét kitérte az ölében heverő magazint. James sarkon fordult, és visszament arra, amerről jött.

A Griffendél klubhelyisége kihalt volt. Az egykor a tűzrostély mögött lobogó tűz mostanra izzó zsarátnokká szelídült, de épp eléggé felmelegedett odakint az idő, hogy egyébként sem volt szükség további fűtésre. Ahogy James megindult felfelé a lépcsőn, hűvös, friss szellő csapott az arcába. Valaki bizonyára nyitva hagyott odafent egy ablakot. James éppen azon töprengett, hogy becsukja-e vagy sem, mikor elérte a szobájuk ajtaját, és Merlint pillantotta meg, aki kényelmesen elhelyezkedett az ő ágyán.

- Hát itt az én kis tanácsadóm – szólta Merlin, és leeresztette James technomancia könyvét, amelyet eddig lapozgatott.

James tekintete az ágya melletti nyitott ablakra siklott, majd vissza Merlinre.

- Ön... - nyögte zavarodottan. - Ön az...? – tétován az ablakra mutatott.

- Hogy azon repültem-e be? – vont fel a szemöldökét Merlin, majd szinte tiszteletteljesen félrerakta a könyvet. - Felröppentem-e az ég szülőtte testvéreim szárnyán? Mit gondolsz, James Potter?

James becsukta a száját, mikor rájött, hogy ez egy teszt. Félretolta első gondolatát, és körbenézett.

- Nem – felelte. - Igazából, azt hiszem, csak azért nyitotta ki az ablakot, mert szereti a friss levegőt.

- Szeretem a levegő illatát, különösképp az év ennek a szakában – felelte a nagy varázsló az ablak felé pillantva. - A növekedés és élet illata kiszivárog a talajból, és betölti az eget. Még a varázstalanok is érzik. Ők úgy mondják, tavasszal teli a levegő „szerelemmel”. Elég közel vannak az igazsághoz, hogy ne számítsen, de ez nem a férfi és nő szerelme. Ez a talaj és a gyökér, a levél és a napfény, és igen, a szárnyak és a szellő szerelme.

- De azt akarta, hogy azt higgyem, az ablakon át érkezett, igaz? – kérdezte James felbátorodva.

Merlin kissé elmosolyodott, és végignézett Jamesen.

- A mágia kilencven százaléka az elmében történik, James Potter. A legnagyobb trükk, hogy tudd, mit akar a közönséged, és azt add nekik.

James egy másik ágyhoz ballagott, és leült.

- Azért van itt, hogy erről beszéljünk, vagy mert megkapta az üzenetemet?

- Sok mindent megtudtam, mióta utoljára láttál – felelte a varázsló. - Keresztül-kasul bejártam a környéket. Rengeteg régi barátommal beszélgettem, ismét megismertettem magam a földdel, a vadállatokkal és a levegővel. Sok különös dologgal találkoztam a rengetegben, e kor lenyomataival, és sokat megtudtam arról, hogyan is működik ez a világ manapság. Téged is tanulmányoztalak, és a többi embert is.

James szája lassan mosolyra húzódott, ahogy rájött valamire.

- Nem is ment el! Eltűnt a torony tetejéről, és hagyta, hogy azt higgyük, elszállt a madarakkal, de nem ment sehova, ugye? Csak láthatatlanná vált.

- Igazán nagy tehetséged van hozzá, hogy a tükör lapja mögé láss, James Potter – mondta halkan Merlin, de arca egykedvű maradt. - Elismerem, mindent hallottam, amit a te Franklyn és Longbottom professzorod, a pendragon és igen, azt is, amit az apád mondott rólam. Egyszerre mulattatott

és bosszantott, hogy ilyeneket képzelnek rólam. Aztán felülkerekedtem az arroganciámon, és megkérdeztem magamtól: mi van, ha mindaz, amit feltételeznek rólam, igaz? Ezt követően távoztam, és keresztül-kasul bejártam a régi helyeimet. Mélyen magamba néztem, ahogy Franklyn szerint tennem kellett, és arra jutottam, hogy talán van némi igazság a szavaikban. Egy árnyék...

Merlin elhallgatott. James úgy döntött, nem szól semmit, egyszerűen csak figyelte a varázslót. Annak arca tökéletes mozdulatlanságba dermedt, de szemei a távolba meredtek. Merlin két hosszú perccel később szólalt meg újra.

- De ez az árnyék nem volt elegendő, hogy visszarántson e tudatlan kor köntörfalazásának pocsolyájába és a harcvonalakat átlépő zavaros szövetségei közé. Távol jártam, felfedeztem, bejártam a földet, elmerültem a szél és eső mély nyelvébe, mikor a fák dala új hangot hozott. A te üzenetedet, James Potter.

James elképedve látta, amint a hatalmas arcot végre elöntik az érzelmek. Merlin leplezetlenül, könnyben úszó szemekkel meredt Jamesre, aki hirtelen elszégyellte magát a varázsló nyers gyötrelmének látványától. Kicsit bűntudata is volt önnön szavai miatt, a szavak miatt, melyek láthatóan, megdöbbenő módon, e a hatalmas ember elrejtett szívébe dőfték. Aztán, mintha a kín sosem lett volna, a szívós arc újra megmerevedett. James rájött, hogy ez nem az érzelmek elpalástolása. Egyszerűen csak egy olyan férfiban munkálkodó érzelmeknek volt a tanúja, akinek a kultúrája teljesen idegen az övétől, ahol a szív olyan közel dobog a felszínhez, hogy a mélyebb érzelmek mindenféle szégyen nélkül kirajzolódnak az arcra, ahogy a felhők is elfedik egy-egy pillanatra a ragyogó napkorongot.

- Így hát, James Potter - állt fel lassan a varázsló, amitől úgy tűnt, mintha az egész szobát betöltené -, visszatértem. Állok a szolgálatodra. A lelkemnek valóban szüksége van erre. Sok mindent tanultam erről a világról mai utazásaim során, és kevés része van kedvemre, de felütötte fejét a gonosz, habár a kétszínűség és etikett álcája mögé rejtőzik. Talán e gonosz megsemmisítése csupán másodlagos, s először is meg kell őt fosztanunk a tisztesség álarcától.

James elvigyorodott, és maga is felpattant a helyéről, nem igazán tudva, hogy megrázza Merlin kezét, megölelje, vagy meghajoljon előtte. Végül megelégedett annyival, hogy egyik öklével a levegőbe boksolt, és elkiáltotta magát:

- Igen! Ööö, köszönöm, Merlin. Ööö, Merlinus. Mr. Ambrosius?

A varázsló csillogó jégkék szemekkel mosolygott rá.

- Na és most? - kérdezte James. - Mi lesz? Úgy értem, alig pár óránk maradt, mielőtt Prescott és a stábja megérkezik, hogy lefilmezzék az iskolát, meg mindent. Azt hiszem, mindent el kell magyaráznom. Ajjaj, ez el fog tartani egy ideig.

- *Merlin* vagyok, James Potter - sóhajtott a varázsló. - Már mindent tudok eme világ működéséről, amit tudnom kell. Úgy vélem, meglepődnél, ha hallanád, mennyit tudnak a fák a kultúrátokról. Mr. Prescott nem a te

problémád. Csupán egy maréknyi szövetséges kell, akik a segítségünkre lesznek.

- Jól van - huppant le újra James az ágyra. - Milyen szövetségesek kellene?

Merlin szemei összeszűkültek.

- Szellem és ügyesség hőseire van szükség, akik magasabb cél érdekében hajlandók felrúgni bizonyos szabályokat. Harci jártasság nem szempont. Becsületes csibészek kellene, James Potter.

James biccentett.

- Ismerem a megfelelő csapatot. Becsületes csibészek. Megvan.

- Akkor induljunk, ifjú tanácsadóm - szólt Merlin, és felvillantott egy kissé rémisztő mosolyt. - Vezess!

Miután kivezette Merlint a portrélyukon, James a varázslóhoz fordult.

- Gondolja, hogy győzni fogunk?

- Mr. Potter - felelte élénken Merlin, csípőre téve öklét. - Abban a pillanatban győztetek, amint úgy döntöttem, hogy csatlakozom hozzátok.

- Ez volna a híres Merlin-büszkeség? - vigyorodott el James.

- Ahogy mondtam - válaszolta Merlin, s lassú, de óriási lépteivel James nyomába szegődött. - A mágia kilencven százaléka az elmében történik. Az utolsó tíz százalék, Mr. Potter, szintiszta és hamisítatlan játék a fényel és hanggal. Ha ezt megjegyzed, minden rendben lesz.

A ködös reggelt párás, az évszakhoz egyáltalán nem illő meleg követte. Habár McGalagony professzor elrendelte, hogy a tanórák még Martin J. Prescott és kíséretének körtúrája közben is folytatódjanak, az udvaron több tucat diák lézengett arra várva, hogy a mugli riporter stábjá végre megérkezzen. A csapat eleje táján James és Harry egymás mellett ácsorgott. Nem messze tőlük Tabitha Corsica és mardekáros társai egyre csak a távolt fürkészték. A bejáratú ajtóhoz vezető lépcső legfelső fokán McGalagony állt Miss Sacarhina és Mr. Recreant társaságában. A legalsó lépcsőn Martin Prescott az órájára pillantott.

- Biztos benne, hogy az önök által megadott útvonalon be tudnak jönni a járművekkel, Miss Sacarhina? - kérdezte, és a napfényben hunyorogva a boszorkányra sandított. - Kerekeken guruló járműveken érkeznek, ahogy mondtam. Tudja. Kerekeken. Nincsenek az úton semmiféle mocsarak vagy hidak, amik alatt trollok élnek, ugye?

Sacarhina éppen felelni akart, amikor a távolból autók zúgását sodorta feléjük a szél. Prescott megpördült, és nyakát nyújtogatva kutatta a láthatárt, hátha megpillantja a stábját. James úgy vélte, mindent összevetve, McGalagony igazgatónő egész jól viseli a helyzetet. Alig szorította össze ajkait, ahogy a hatalmas járművek berobogtak az udvarra. Kettő volt belőlük, és James azokat a nagy terepjárókat ismerte fel bennük, amit Zane „Landrover”-nek hívott. Az egyik éppen a lépcső lábánál állt meg, és szinte

rögtön felpattant mind a négy ajtaja. A kiszálló emberek kivétel nélkül szaporán pislogtak az éles fénytől, és egy-egy óriási bőrtáskát szorongattak a kezükben. Prescott lesietett az emberei közé, és a nevükön szólítva őket mutogatni kezdett, és utasításokat kiáltozni.

- A lépcső bal oldalára fényeket és reflektorokat akarok. Az ajtóra irányítsátok őket! Ott fogjuk felvenni a végső konklúziót és az interjúkat. Eddie, vannak székek? Nincsenek? Nem baj, majd állunk. Ha ülnénk, az úgyis túl merevnek látszana. Azt akarom, hogy egész idő alatt érződjön az expozé élő mivolta. Melyik kamerákat hoztad, Vince? Harmincöt millis handycamet akarok mindenre. Dupla felvételt mindenről, vetted? Itt-ott majd megvágjuk, hogy rejtett kamerás érzete legyen. Tökéletes. Hol van Greta a sminkkel?

A stáb ügyet sem vetett a tolongó diákokra, és a lépcsőn álldogáló igazgatónőre meg a minisztériumi tisztviselőkre. A terepjárók körül jól olajozott gépezetként, különös táncra emlékeztető koreográfiával sűrögtek-forogtak az emberek; kamerákat rendezgettek, vezetékeket csatlakoztattak a lámpákhoz, mikrofonokat szereltek hosszú botok végére, és egy kisebb mikrofont próbálgattak, ami majd Prescott ingére kerül. Jamesnek feltűnt, hogy az imént érkezett csapat pár tagja nem vesz részt a technikai előkészületekben. Ők jobb ruhát viseltek, és kíváncsian vizsgálgatták a kastélyt és a birtokot. Egyikük, egy idős, kopaszodó, világosszürke öltönyt viselő, barátságos képű férfi felbaktatott a lépcsőn az igazgatónőhöz.

- Micsoda felhajtás, igaz? - szólt a terepjárók irányába pillantva. Kissé meghajolt az igazgatónő felé. - Randolph Finney, a Brit Különleges Rendőrség nyomozója. Még nem nyugalmazott, de már nincs sok hátra. Mr. Prescott talán említett is engem. Úgy tűnik, elég nagy ügyet csinál az ittléteimből. Köztünk szólva, szerintem ő valaki sokkal, ööö, lelkesebbet remélt, ha érti, mire gondolok. Szóval, ez itt valamiféle... iskola, ha jól értettem, igaz?

- Valóban az, Mr. Finney - felelte Sacarhina, és előre nyújtotta a kezét. - A nevem Brenda Sacarhina, én vagyok a Mágiaügyi Minisztériumban a Nagyköveti Kapcsolatok Hivatalának vezetője. Gyanítom, nagyon érdekes napja lesz a mai.

- Mágiaügyi Minisztérium. Milyen érdekes - rázott kezét Finney Sacarhinával, de közben le sem vette szemét az igazgatónőről. - És önben kit tisztelhetek, asszonyom?

- Ő... - kezdte volna Sacarhina, de McGalagony, aki már jól hozzá volt szokva, hogy elnyomja a nemkívánatos hangokat, könnyedén belé fojtotta a szót.

- Minerva McGalagony, Mr. Finney. Örülök, hogy találkoztunk. Én vagyok ennek az iskolának az igazgatónője.

- Csodás, elbűvölő! - áradozott Finney áhítatosan elfogadva McGalagony kinyújtott kezét, majd ismét meghajolt. - McGalagony igazgatónő, el vagyok ragadtatva.

- Kérem, hívjon Minervának - szólt McGalagony, és James csak parányi bosszúságot látott átsuhanni az arcán.

- Rendben. Én pedig követelem, hogy Randolphnak szólítson! - Finney néhány másodpercig mosolyogva meredt az igazgatónőre, aztán megköszörülte a torkát, és megigazította a szemüvegét. Megfordult, és karjával körbeintett. - Az igazat megvallva, nem is tudtam, hogy errefelé van egy iskola. Különösképp egy olyan varázslatos, mint ez. Regisztráltatni kellene a történelmi helyek közé, Minerva. Mi az iskola neve?

- Roxfort, Randolph - felelte McGalagony óvatos mosollyal. - Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskola.

- Nem mondja? - pislogott rá Finney. - Milyen csodálatosan különös.

- Mi is így gondoljuk.

- Finney nyomozó! - kiáltotta hirtelen Prescott, és felszökött a lépcsőn. Arcán durván felkent alapozó foltjai éktelenkedtek, ingjének gallérjába pedig papírzsebkendőt tömködtek. - Látom, már megismerkedett az igazgatónővel. Azonban Miss Sacarhina és Mr. Recreant fogják vezetni a túrát, az igazgatónő csupán, ööö, színesítésképp tart velünk.

- És milyen remek munkát végez, nem igaz? - fordult vissza Finney McGalagonyhoz, és rávigyorgott. James látta, hogy az igazgatónő csak hősiesség árán tudta megállni, hogy ne emelje égnek a tekintetét.

- Miss Sacarhinával és Mr. Recreanttal találkozott már? - lépett Prescott Finney és McGalagony közé. - Miss Sacarhina, talán elmondhatná Finney nyomozónak, hogy egészen pontosan miért is van ön most itt.

Sacarhina elbűvölően mosolygott, majd előre lépett, és karját Finneyébe fonta, hogy elvezesse őt McGalagonytól. Szólásra nyitotta száját, majd kis idő múlva be is csukta, és megpróbált lenézni rá, ami meglehetősen furcsa arckifejezést eredményezett. Finney összevont szemöldökkel meredt rá.

- Jól van, kisasszony?

- Miss Sacarhina csak egy kissé kimerült ettől az időjárástól, Finney nyomozó - próbálkozott Recreant is egy megnyerő vigyorral, mely azonban közelébe sem ért Sacarhina begyakorolt mosolyának. - Engedje meg, hogy én folytassam. Ez itt a mágia iskolája, ahogy azt az igazgatónő már említette. Szó szerint boszorkányok és varázslók tanulnak benne. Mi... - Recreant következő szava mintha a torkán akadt volna. Kigúvadó szemekkel, tátogva pislogott Finneyre, akár egy fulladozó hal. Egy hosszú, kínos szünet után becsukta a száját, és újra mosolyogni próbált, talán kicsit túl sokat is mutatva egyenetlen fogai közül.

Finney szemöldöke még erősebben szaladt a homlokán. Lefejtette magáról Sacarhina karját, hátrébb lépett, és onnan fürkészte a nőt és Recreantet.

- Igen? Mi lesz, folytassa! Mindketten rosszul vannak?

Prescott majdhogynem szökdécselt igazgatottságában.

- Talán akkor kezdjük el a túrát, oké? Mostanra már én is kiismerem magam a kastély körül, úgy ahogy. Kezdhetnénk, amint... amint... - Rájött, hogy még mindig zsebkendődarabok vannak a gallérjába tömve. Letépte őket, és a nadrágzsebébe gyűrte. - Miss Sacarhina, ön azt említette, hogy talán lesz itt még valaki, aki elmagyarázza a dolgokat a beavatatlanoknak. Itt volna az ideje, hogy bemutassa ezt az embert.

Sacrhina a nyakát nyújtogatta, szeme kidülledt, szája némán tátogott. Néhány másodpercnyi feszült csendet követően az igazgatónő megköszönte a torkát, és az udvar felé intett.

- Úgy hiszem, már itt is van. Tudják, Mr. Hubert hajlamos néha késlekedni. Szegény ember egyszer még a saját fejét is elhagyja. Mégis, a maga módján valóságos zseni, igaz, Brenda?

Sacrhina, még mindig nyitott szájjal, abba az irányba nézett, amerre McGalagony mutatott. A távolban újabb jármű bukkant fel. Régi volt, motorja fel-felbőgött, és kék füstöt eregetett maga után. Finney dermedten figyelte, ahogy a kocsi átpöfögött az udvaron. Sacrhina és Recreant arca megrökönödést és ellenszenvet tükrözött. A lépcső közelében álldogáló diákok félrehúzódtak, mikor a jármű nyikorogva lefékezett az első Landrover előtt. A motor köhögni kezdett, kattogott, aztán lassan leállt.

- Ez egy Ford Anglia, ugye? - szólalt meg Finney. - Már évek óta nem láttam egyet sem! Csoda, hogy egyáltalán még megy.

- Ó, a mi Mr. Hubertunknak nagyon jó érzéke van a gépekhez, Randolph - felelte McGalagony. - Azt is mondhatnánk, igazi varázsló.

A vezető felőli ajtó hangos nyikorgással kitárult, és egy férfi mászott ki rajta. Nagydarab volt, a kocsi láthatóan megemelkedett, mikor az alak kiszállt belőle. A férfi a lépcsők felé pillantott, s közben kissé kifejezéstelen mosolyra húzta száját. Hosszú, ezüstszőke haja volt, és ugyanilyen szakáll, de mindkettőt könnyedén ellensúlyozta a hatalmas, fekete szarukeretes szemüveg. A férfi haja takaros, majdhogynem pedáns lófarokba volt fogva.

- Mr. Terrence Hubert - mutatta be McGalagony. - A Roxfort Boszorkány-és Varázslóképző Szakiskola kancellárja. Üdvözlöm, uram. Jöjjön, ismerje meg a vendégeinket.

Mr. Hubert elmosolyodott, aztán oldalra kapta pillantását, ahogy az Anglia utas felőli ajtaja is kinyílt.

- Remélem senki sem bánja - igazgatta Mr. Hubert a szemüvegét. - Magammal hoztam a feleségemet is. Köszönj a többieknek, drágám!

Jamesben bennakadt a lélegzet, mikor meglátta, hogy Madame Delacroix mászik elő a kocsiból. A nő lassan, határozottan elmosolyodott.

- Hello - mondta furcsán monoton hangon.

Hubert fátyolos képpel vigyorgott rá.

- Igazi tünemény, hát nem? Akkor tehát, kezdhetjük?

Sacrhina köhögött, és szeme már-már riasztó mértékben kigúvadt, ahogy azt figyelte, amint Dealcroix csatlakozik Mr. Huberthez az Anglia előtt. Könyökével megbökte Recreantet, de a férfi is ugyanolyan néma volt, mint ő.

- Kancellár? - rökönödött meg Prescott, s ide-oda járatta tekintetét Hubert és McGalagony között. - De hát nincs is kancellár! Mióta van kancellár?

- Elnézését kérem, uram - szólott Hubert, miközben oldalán a szélesen vigyorgó Delacroix-val fellépdelt a lépcsőn. - Távol maradtam a hét során. Üzleti úton voltam Montrealban, Kanadában. Találtam ott egy csodás kis lerakatot. Tudják, mi itt csakis a legmagasabb minőségű mágikus felszereléseket használjuk. A saját kezemmel ellenőrizzük minden egyes árut, mielőtt nagyobb tételt rendelnénk belőle. Ó, de többet nem szabad

mondanom. Hehehe! – Hubert mutatóujjával megtapogatta orra oldalát, és közben cinkosan Prescottra kacsintott.

Prescott gyanakodva vizsgálgatta Hubertet és Madame Delacroix-t, végül feltartotta a kezét, és behunyta a szemét.

- Jól van, kit érdekel? Mr. Hubert, ha ön lesz a vezetőnk, hát vezessen! – Válla fölött a kamerákat cipelő stábra pillantott, egy fejbiccentéssel jelzett nekik, majd követte Hubertet, át a hatalmas, nyitott ajtón. – Hubert kancellár, elárulná nekünk és a nézőknek, hogy mit csinálnak itt, a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskolában?

- Hogyne – felelte Hubert, s mikor elérte a bejárati csarnok közepét, megfordult. – Varázslást tanítunk! Valójában az európai mágusiskolák elitjéhez tartozunk. – Hubert mintha még csak most vette volna észre a kamerát, kissé félszegen elvigyorodott. – A kontinens távoli részeiből, és még annál messzebből is érkeznek hozzánk diákok, hogy, ööö, kitanulják eme ősi, titokzatos szakma minden csínját-bínját. Hogy szert tegyenek, hogy abszorbeálják, hogy, ööö, alámerüljenek a jóslástan, szemfényvesztés, bűvészet, ööö, satöbbi, satöbbi, szóval, e titkos ágak rejtelseibe.

Prescott kipirult arccal, keményen meredt Hubertre.

- Értem. Igen, tehát elismeri, hogy e falak között *valódi mágiát* tanítanak?

- Persze, fiatalember. Miért tagadnám?

- Szóval nem tagadja – csapott le Prescott –, hogy a festmények, melyek ennek a helyiségnek a falán is ott sorakoznak, mind mágikus, mozgó portrék? – Körbemutatott a teremben, mire az operatőr megpördült, és gyorsan, de vigyázva a bejárat melletti festmények felé sétált. A hangmérnök lejjebb eresztette a mikrofont, hogy biztosan rögzítsék Hubert minden egyes szavát.

- M-mozgó portrék? – ismételte Hubert döbbenten. – Ó! Ohó, igen! Nyilván rájuk lehet fogni, hogy mozognak. Valóban, például az a kép ott, nem számít, hol áll az ember a teremben, a festmény mindenhová követi őt a szemével. – Hubert, belemelegedve a témába, sejtelmesen megemelte a kezét. – Igen, le sem veszi az emberről a tekintetét!

Az operatőr kihajolt a kamera mögül, és összeráncolt homlokkal meredt az elboruló képű Prescottra.

- Nem erre gondoltam – rázta a fejét a riporter. – Csináljon velük valamit, hogy mozogjanak! Maga is tudja, hogy képesek rá! Maga! – Sarkon fordult, és McGalagonyra bökött. – Maga tegnap elbeszélgetett az egyik portréval az irodájában! Figyeltem magát! Hallottam, hogy a festmény beszélt!

McGalagony arca olyan komikus meglepettséget sugárzott, hogy James, aki a többi diák körében a bejárat előtt, odakint várakozott, alig tudta visszafojtani a nevetését.

- Elképzelni sem tudom, hogy érti, uram – felelte az igazgatónő.

- Miért nem hagyja ki ebből a hölgyet? – lépett Finney az igazgatónő elé, aki egy teljes fejjel magasabb volt nála. – Csak folytassa a mindenre kitérő tényfeltárást, Prescott, és fejezzük ezt be.

Prescott zavarodottan hebegett pár másodpercig, aztán összeszedte magát.

- Oké. Felejtjük el a festményeket! Butaság volt felhozni. – Huberthez fordult. – Felteszem, jelen pillanatban is folyik a tanítás, ugye, Mr. Hubert?

- Hm? – vonta fel a szemöldökét Hubert, s mintha kissé megriadt volna. – Jelen pillanatban? Nos... azt hiszem, igen, de nem számítottam...

- Nem számított rá, hogy kíváncsiak leszünk rá, igaz? – vágott közbe Prescott. – Hát azok vagyunk. A nézőknek joga van tudni, mi folyik itt... az orrunk... előtt.

- A nézőknek? – ismételte Hubert, és a kamerára pislogott. – Ez, ööö, élőben megy?

Prescott lehajtotta fejét, és kissé mintha leeresztett volna.

- Nem, Mr. Hubert. Senki nem mondta el önnek, hogy hogyan működik ez az egész? Felvesszük, megvágjuk, aztán sugározzuk. Miss Sacarhina, ugye ön megértett engem? – Sacarhinára sandított, aki elmosolyodott, majd széttárta a karját. Tátogott pár szót, és tétován a torkára mutogatott. Recreant eközben, ha lehet, tovább szélesítette vigyorát, homlokán verejtékcseppek csillogtak. – Nagyszerű – motyogta Prescott. – Értem. Bámulatos. Tovább! – Kiegyenesedett, és visszanézett Hubertre. – Igen, a nézőink rendkívüli módon kíváncsiak ezekre az úgy nevezett „tantermekre”, kancellár úr. Kérem, vezessen bennünket!

Hubert Delacroix-ra pillantott.

- Mit gondolsz, kedvesem? Jóslástan vagy levitáció?

- Mindkettő ugyanolyan lenyűgöző, drágám – szólalt meg Delacroix, ám kissé bizonytalanul formálta a szavakat. Úgy tűnt, még többet is mondana, de hiába mozgott tovább az állkapcsa, száját szorosan összezárva tartotta.

- Ahogy látják, a feleségem nincs túl jól – mosolygott Mr. Hubert bocsánatkérően. – De minden tőle telhetőt megtesz.

- Kérem, Mr. Hubert, a tantermeket – szólott Prescott nyomatékosan. – Nem tarthatja távol a sajtót, uram.

- Nem, nem, dehogy. Ami azt illeti, még örülünk is a hírverésnek – mondta Hubert, s nyomában a stábbal ráfordult az egyik folyosóra. – Egy olyan rangos intézménynek, mint amilyen mi is vagyunk, néha meglehetősen nehéz a felszínen maradnia. A varázslás elég, ööö, speciális tárgy. Az emberek csupán egy kis részének van hozzá elég türelme és tehetsége, hogy megtanulhassa. Á, itt is vagyunk. Jóslástan.

Prescott fürgén belépdelt a tanterem nyitott ajtaján, nyomában az operatőrökkel és a hangmérnökkel, akik próbáltak lépést tartani vele. Finney a csapat hátulsó részén ácsorgott, és igyekezett olyan közel maradni McGalagony igazgatónőhöz, amennyire csak tudott. Harry és James, a kíváncsiskodó diákok élén, közvetlenül az ajtóban találtak maguknak helyet.

- A diákjaink itt tanulják meg a jövődőlés ősi művészetét – jelentette be Hubert ünnepélyesen. A teremben itt-ott tucatnyi diák üldögélt elszórva, és komoran meredt az asztalon maga előtt heverő tárgyra. A helyiség elején, mint valami karmester, Trelawney professzor állt égnek emelt karokkal, a csuklóján lévő számtalan karperec dallamosan csilingelt.

- Figyelem, diákok! – kiáltotta a lehető legtitokzatosabb hangján. – Nézzetek mélyen, nagyon mélyen a mindentudó kozmosz arcába, tanulmányozzátok a végtelen örvénylő mintáját! Olvassátok ki a sorsotokat!

- Teafű! – rikkantotta Finney boldogan. – A mamám is teafűből olvasta ki a turisták jövőjét! Nehéz idők jártak ránk akkoriban. Milyen csodálatos, hogy egy ilyen hagyományt életben tartanak.

- Hagyomány, bah! – fújtatott Trelawney előre lépve, és színpadiasan lebegtetve talárját. – A teafűben meg vagyon írva a természet teljes igazsága, uram. Múlt, jelen, jövő, mind összefonódnak azok számára, akiknek megvan a szemük, hogy lássák!

- Épp ezt mondta a mamám is! – kuncogott Finney.

- Ebből jósolnak? – kérdezte Prescott, miután undorodva belebámult az egyik diák csészéjébe. – Ez nevetséges. Hol vannak a kristálygömbök? Hol maradnak az örvénylő füstnyalábok és kísérteties látomások?

- Nos, ööö, azok is vannak, Mr. Prescott – szólt Hubert. – Igaz, szívem?

- Haladó jóslástan. Második évfolyam. Kétszáz euró laborköltség – felelte Delacroix gépiesen.

- A kristálygömbök miatt – magyarázta Hubert. – Azok nem olcsó holmik. Egyenesen Kínából hozatjuk őket, valódi kristályból készülnek. Persze, az év végén a diákok hazavihetik a sajátjukat, afféle mementó gyanánt.

- Mintha levitációt említett volna – kiáltotta Prescott, és kimasírozott a teremből. Társai csörömpölve, elektromos vezetékot tekergetve követték.

- Igen, valóban. A varázslás legfontosabb ága – felelte Hubert, miközben Prescott után eredt, át a folyosó másik oldalán nyíló tanterembe. – Ezt a tantárgyat kombináljuk az alapszintű bűvészetrel. Igen, éppen láthatjuk is.

A helyiség közepén Zane állt, pálcával a kezében. A fal mentén további diákok sorakoztak, és elképedve figyelték, amint Griffendél Godrik mellszobra keresztülbeleg a szobán, láthatóan Zane varázspálcájának mozdulatait követve. Prescott stábja döbbsenten sóhajtozott és ámuldozott. Az operatőr leguggolt, és ráközelített a szoborra.

- Ahá! – szólt Prescott izgatottan. – Valódi mágia! Egy gyerek, amint varázsol!

- Ahogy ígértem – mosolygott Hubert büszkén. – Mr. Walker az egyik legjobb az osztályában. Hányadéves is, Mr. Walker?

- Elsőéves, uram – felelte Zane egy boldog vigyorral.

- Kiváló munka, fiam – bólogatott Hubert. – Most mutasson nekünk egy hurkot!

A diákok udvariasan megtapsolták, mikor a mellszobor felemelkedett, és lassan megpördült a levegőben. Aztán hirtelen lepottyant, egyenesen a padló közepére helyezett matracra.

- Ó, de kár, Mr. Walker. Már majdnem sikerült – sajnálkozott Hubert.

- Nem az én hibám volt! – kiáltotta Zane. – A háttérmunkásoké! Ted, te tökfilkó, felelőtlen, mikor engedned kellett volna! Hányszor magyarázom még el?

- Hé! – vágott vissza Ted, és zajosan kicsörtetett a hátsófalnál álló kétajtós szekrényből. Markában nagy köteg drótot tartott, melynek minden szála a szekrény tetején rögzített csigarendszerhez kapcsolódott. – Be akarsz jönni, hogy megnézd, milyen könnyű ezeket itt a sötétben kezelni? Hmm? Különben is, Noah-t hibáztasd! Lassú volt a keresztcsigákkal.

- Mi van? – kiabálta valaki a szekrény mélyéből. – Kész, vége! Legközelebb a színpadon akarok lenni. Tele a hócipóm az „asszisztens” szereppel! Én akarom viselni a kalapot!

- Senki nem visel kalapot, Noah – rázta a fejét Zane.

- Valakinek csak kell viselnie! – kiáltotta Noah, ahogy az arca felbukkant a szekrény sarkában. – Különben honnan tudnák, ki a varázsló és ki az asszisztens?

- Fiúk, fiúk – szólt békítőleg Hubert, és feltartotta a kezét. – Csak egy kalap jut tantermenként, és az itteni kellett Miss Morgansternnek, hogy a nyulas trükköt gyakorolja. Mr. Prescott, Mr. Finney, akarják látni a nyulas trükköt?

- Hát persze! – felelte Finney lelkesen.

- Nem! – kiáltotta Prescott.

Tabitha Corsica előre tolakodott a terem ajtajához. Arca elfojtott dühtől vöröslött.

- Mr. Prescott – kezdte. – Ön...

Hubert lassan Tabitha felé fordult.

- Ez nem megfelelő idő az autogramkéréshez, Miss Corsica.

- Nem autogramért jöttem, „kancellár”... – prüszkölte Tabitha, és felemelte karját, hogy Hubertre mutasson. Kezében egy apró jegyzetfüzetet és egy tollat szorongatott. A mozdulat közepén megdermedt, és a két tárgyra meredt. A jegyzetfüzet rózsaszín borítóján az „Autogramok” felirat díszelgett.

- Később rengeteg ideje lesz még ilyesmire, Miss Corsica. De biztos vagyok, hogy Mr. Prescottnak hízeleg az ön, öö, érdeklődése.

- Hubert kancellár? – vágott közbe Petra, aki egy nevetségesen felflitterezett asztalon heverő fekete cilinder belsejébe bámult. – Azt hiszem, valami baj van Tapsival. Szoktak a nyulak így a hátukon heverni?

- Ne most, Miss Morganstern – legyintett Hubert elutasítóan. – Mr. Prescott, felteszem, szívesen látnák a félbefűrészelő szobát is, ugye?

De Prescott addigra már nem volt ott. Átfurakodott a hirtelen megnémult Tabitha Corsica mellett, és elindult a folyosón. A stáb sietve utána iramodott, ahogy a férfi mindegyik terembe benézett, aztán továbbindult. A folyosó végén diadalmas kiáltást hallatott, és intett a stábnak, hogy csatlakozzanak hozzá a legutolsó teremben.

- Itt van! – kiáltotta Prescott vadul mutogatva. A tömeg beszivárgott utána a helyiségbe, mögöttük pedig ott tolakodtak a vigyorgó diákok. – A saját szemükkel láthatják! Egy szellemtanár! Vegyél fel mindent, Vince! Bizonyíték a halál utáni életre!

Ez alkalommal elmaradtak a meglepett sóhajok. Vince közelebb húzódott, és egyik kezével folyamatosan a kamera fókuszát állítgatta.

- Á, igen. Binns professzor – jelentette be Hubert boldogan. – Köszöntse a vendégeinket!

Binns professzor nagyokat pislogott bagolyszemeivel, s közben végigmérte az összegyűlteket.

- Üdvözlét! – szólt vékony, távoli hangján.

- Ez csak egy füstre kivetített kép – mondta Vince, az operatőr.

- Na, igen – ismerte be Hubert kissé védekezően. – Általában nem nézik olyan közlőről. A diákok itt hátul szoktak ülni. Nagyon titokzatos és természetfeletti érzetet kelt.

A tanteremben ücsörgő diákok közül Ralph szólalt meg panaszos hangon, szavait az operatőrhez intézte.

- Tisztára lerombolja a hatást. Ne rontsa már el más örömét!

- Üdvözlét! – ismételte Binns, és újra végignézett a társaságon.

- Lehetetlen! – ordította Prescott dühösen, és a terem elejébe rohant. – Ez egy szellem! Tudom, hogy az!

- Ez csak egy kivetített kép, Martin – eresztette le Vince a kamerát. – Már láttam ilyet. Még hozzá nem is a legjobb munka. Hallani a projektort. Ott van, az asztal alatt. Itt meg, látod ezt? A száraz jég, amivel a füstöt állítják elő.

Finney az ajtóban megköszöri a torkát.

- Ez egyre kínosabb, Mr. Prescott.

- Üdvözlét! – mondta Binns professzor.

Prescott szinte őrjöngve perdült meg, s nyilvánvalóvá vált, hogy kezdi elveszteni a józan eszét.

- Nem! – kiáltotta. – Ezt csak megrendezték! Az ő hibája! Mindnyájukat át akarja verni! – mutogatott Hubertre.

- De hát éppen ezt tesszük itt – felelte Hubert udvarias mosollyal. – Szemfényvesztésben utazunk. Habár, mi jobb szeretjük az „illúzió” kifejezést, ha nem bánja.

- Varáááázslat – mondta hirtelen Delacroix ostoba arckifejezéssel, s szörnyű vigyorra húzta a száját.

- Látom én, hogy miben sántikálnak – folytatta Prescott még mindig Hubertre mutatva, majd McGalagonyra bökött, azután pedig az egyre csak a fejét rázó Sacarhinára és Recreantre. – Örültnek akarnak beállítani! A közönségem jobban ismer engem annál, és a társaim is. Nem rejthettek el mindent! Mi van a mozgó lépcsőkkel? Vagy az óriásokkal? Hmm? Vagy a...?

Prescott hirtelen elhallgatott, ujja megdermedt a levegőben. Szemei egy pillanatra a távolba révedtek, majd alattomos vigyor terült szét az arcán. – Tudom már. Ez lesz az! Vince, Eddie, meg a többiek is, utánam!

Hubert sietve a nyomukba szegődött, ahogy a stáb csörögve és lökdösődve utat tört magának a diákok sorfalában.

- Hová megy, Mr. Prescott? Ha még emlékszik, én vagyok a túravezető. Bárhova elviszem, ahová csak akarja.

- Igen? – pördült meg Prescott. A kíváncsi diákok és a stáb rögtön kettéváltak, így a riporter szemtől szembe került Huberttel. – Megmutatná nekem... - hatásszünetet tartott, és közben felszegte állát – a garázst?

- A... - kezdte Hubert, majd nagyokat pislogva McGalagony professzorra sandított. James érezte, hogy Harry szorítása erősödik a vállán. Valami baj volt. – A... garázst? – ismételte Hubert, mintha valami számára ismeretlen szót ízelgetne.

Prescott vigyora vérszomjassá vált.

- Ahá! Erre nem készültek fel, igaz? Igen, hosszú sétát tettem a birtokon ma reggel, míg maguk idebent szorgoskodtak. Belestem ide-oda, és láttam ezt-

azt. Van egy garázsuk – fordult a kamera felé – amely átnyúlik téren és időn, és valamiféle mágikus kaput képez egy másik helyre, mely több ezer kilométerre található innen! Amerikába, ha találgathatok. A saját szememmel láttam. Odabent jártam, és éreztem annak a távoli helynek a levegőjét. Láttam odaát a napfelkeltét, míg ideát már magasan járt a nap az égen. Ott nem volt trükk, sem illúzió. Ezek az emberek megpróbálják elhitetni magukról, hogy egyszerű szemfényvesztők, ám én kitartok állításom mellett, hiszen a saját két szememmel láttam, hogy a mágia, amit itt művelnek, tisztán és egyszerűen *természetfeletti*. Most pedig bebizonyítom! – Prescott sarkon fordult, és céltudatosan megindult a bejárati csarnok irányába. Harrynek sikerült Hubert mellé sodródnia, de nem tudta felkelteni a férfi figyelmét.

- Mr. Prescott! – kiabálta túl Hubert a mostanra zavarodottan morajló tömeget. – Nagyon kérem, hagyja, hogy... Mr. Prescott! Ez felettébb szabályellenes!

Prescott kivezette stábját az előcsarnokból, majd keresztül az udvaron. A diákok egyre többen lettek, és már nem tudtak olyan csendben haladni, mint eddig. Kívülről már mindegyikük látta az Alma Aleron-iak garázsát, de még nagyon kevesen jártak benne, vagy látták, hogy mit rejt. A rengeteg aggodalmas és kíváncsi sugdolózás összeadódva tompa morajjá dagadt.

- Ez rosszul is elsülhet, James – mondta Harry halkán a fiának.

- Mit tehetnénk?

Harry csak a fejét rázta, és Prescottot figyelte, amint az befordult a sarkon, és célba vette a tópartra néző sátrat. Annak bejáratánál aztán megfordult, és türelmesen várta, hogy a stábja elhelyezkedjen, föléje lógassák a mikrofont, és egy hatalmas, fehér ernyővel megvilágítsák az árnyékos oldalát. Prescott is helyezkedett egy kicsit, hogy a legjobb szögéből vegye a kamera, s közben Vince leguggolt, és beállította a fókuszot. Jamesnek el kellett ismernie, hogy drámai perceket éltek meg.

- Hölgyeim és uraim – kezdte Prescott, és kissé megemelte természetes szónoke hangját. – Stábom és én, és persze önök is a készülék előtt, tanúi lehetünk egy gondosan kidolgozott átverés bukásának. Ez nem egy egyszerű iskola, mely bűvészmutatványokra és kártyatrükkökre okít. Nem, én tanúja voltam, hogy e falak között valódi varázslás folyik, annak is a legmeghökkenőbb, vérfagyasztó fajtája. Láttam kísérteteket és igazi, lebegő tárgyakat. Láttam olyan ajtókat, melyek egyszer csak, mágikus módon, előbukkantak az egy pillanattal korábban még teljesen szilárd kőfalból. Láttam szörnyeket és óriásokat, olyan dolgokat, melyeket ép ésszel alig lehet felfogni. Ma a bolondját járatják velünk, megtévesztett bennünket egy csapat boszorkány és varázsló – igen, jól hallották, valódi boszorkányok és varázslók –, akik azt hitték, holmi trükkökkel lóvá tehetnek minket. De most feltárom a kastély igazi természetét. E mögött a sátorlap mögött olyasfajta mágia lapul, mely megdöbbeneti és ámulatba ejti majd önöket. Miután lehull a lepel az igazságról, Mr. Randolph Finney, a Brit Különleges Rendőrség nyomozója teljes körű, hivatalos eljárást indít eme intézmény ellen, melybe több hivatalos szerv is beszáll, szerte Európából. A mai napot követően, hölgyeim és uraim, az életünk soha nem lesz olyan, amilyen volt. A mai napot követően egy

olyan világban fogunk élni, melyben minden kétséget kizáróan tudni fogjuk, hogy a boszorkányok és varázslók valóságosak, és köztünk járnak.

Prescott szünetet tartott, hagyta, hogy szavainak visszhangja a kábult tömeg legtávolabbi sarkába is eljuthasson, aztán arra fordult, ahol McGalagony, Hubert, Sacarhina és Recreant várakozott. Finney az igazgató mellett állt, szemöldökét összevonta tágra nyílt szeme felett.

- Mr. Hubert – kiáltotta Prescott. – Volna olyan szíves, és kinyitná nekünk az ajtót? Ez az utolsó esélye, hogy jót cselekedjen.

Hubert komolyan meredt Prescottra.

- Meg kell kérnem, hogy ne tegye ezt, Mr. Prescott!

- Nyissa ki, vagy én teszem!

- Mindent tönkre tesz, uram – mondta Hubert. Mellette Delacroix minden eddiginél eszementebben vigyorgott.

- Csakis a titkukat teszem tönkre, Mr. Hubert. A világnak tudnia kell, mi van a sátorlapok mögött.

Hubert mintha odafagyott volna a helyére. Úgy tűnt, nem teszi meg, de aztán előre lépett, és lehajtotta a fejét. A tömegben több helyen felhördültek és levegőért kapkodtak. Prescott félreállt, és közben diadalmasan a kamerába pillantott. Hubert a sátor elé sétált, és ott megállt. Nagyon sóhajtott, aztán felnyúlt a sátor bejáratának széles szárnyait összetartó csomóhoz. Prescott felé fordította a fejét, majd egy szörnyű pillanattal később meghúzta a kötelet. A csomó kioldódott, és a szárnyak, mint egy virág szirmai, szétnyíltak, majd a sátor két oldalán lévő merevítő rudakhoz csapódtak. A tömeg felzúdult, aztán hosszú, zavart csend támadt.

James belesett a sátorba. Először nem tudta kivenni, mi van bent, mert elég sötét volt a belső tér, de azt rögtön látta, hogy a repülő járművek eltűntek. A sátor belsejének nagy részét egyetlen, hosszúkás forma töltötte be. Pár ember, akik az első sorokban álltak, kuncogni kezdtek, majd mennydörgő kacagás szakadt ki a diákokból.

- Hát tessék! – mondta Hubert, aki még mindig Prescottra meredt. – Tönkretette a titkot. Ez lett volna a nagy finálé. Azt kell mondjam, uram, önnek semmi humorérzéke. – Hubert végre odébb lépett a sátor bejáratából, így az operatőrök is láthatták, mi van odabent. Kis, színes karácsonyi fények villogtak egy nagy, papírmáséból készült repülő csészealj körül. Az oldalára festett fekete betűk jól látszottak a villózó fényben.

- Nem szívesen mondom, Mr. Lupin – fordult Hubert Ted felé –, de elírta a „marslakó”-t. Milyen szörnyen kínos!

20. AZ ÁRULÓ MESÉJE

- De én láttam őket! - bizonygatta Prescott rekedten, ahogy követte Vincet a Landroverekhez. - Óriások! Az egyik olyan magas volt, mint a fák! Akkora lábnyomuk volt, mint egy... mint egy...! - Kétségbeesetten hadonászott a kezével, de Vince oda sem figyelt rá. Vigyázva eltette kameráját egy habszivaccsal bélelt bőröndbe.

- Már így is elég nagy bolondot csinált magából, Mr. Prescott - jegyezte meg Mr. Finney, s közben nyakkendőjével a szemüvegét tisztogatta. - Ne tetőzze!

Prescott az idősebb férfihoz fordult, szemében örült tűz égett.

- Le kell nyomoznia ezt az intézményt, nyomozó! Ez így nem jó! Mindenkit átverték!

- Ha nyomozást indítok valaki ellen, az maga lesz, és a módszerei. Volt egyáltalán engedélye, hogy a birtokra lépjen?

- Mi van? Megőrült? - prűszkölte Prescott, de aztán gyorsan összeszedte magát. - Jól van. Ahogy már mondtam, kaptam egy fülest arról, ami itt történik. Valaki belülről ide vezetett.

- És ellenőrizte ennek a személynek a hátterét?

- A csokibéka elég meggyőző volt - felelte Prescott. - Nem igazán...

- Bocsánat, de azt mondta: „csokibéka”? - kérdezte Finney felvont szemöldökkel.

- Én... ööö, igen. A lényeg, hogy a forrásom meglehetősen bizonyos volt, hogy itt furcsa dolgok folynak...

- Mármint, hogy varázslást tanítanak?
- Igen. Ööö, nem! Nem a trükköket! Valódi varázslást! Szörnyekkel, óriásokkal, meg... meg... eltűnő ajtókkal és repülő kocsikkal!

- És a csokibéka mindezt bizonyította?

Prescott válaszra nyitotta a száját, aztán megdermedt. Teljes magasságában kihúzta magát, arca felháborodottságot sugárzott.

- Maga viccet csinál belőlem.

- Nem túlságosan nehezíti meg a dolgomat, uram. Megengedné, hogy beszéljek ezzel a forrásával?

Prescott felderült.

- Persze! De még hogy! Megállapodtunk Miss Sacarhinával, hogy idehozzuk. Itt is van... - Összevont szemöldökkel körbenézett.

- Megállapodtak Miss Sacarhinával? - kérdezte Finney, és a bejárathoz vezető lépcső teteje felé pillantott. Több tanár és számtalan diák ácsorgott ott, és érdeklődve figyelték, amint a stáb sietve összepakolja a felszerelését, de Miss Sacarhinának és Mr. Recreantnek nyoma sem volt. - Ő is ismeri a forrását?

- Úgy van, ismeri - felelte Prescott oda sem figyelve, mivel még mindig a tömeget fürkészte. - Hol lehet?

- A stábbal érkezett? - érdeklődött Finney, maga is körbepillantva. - Nem emlékszem, hogy találkoztam volna vele.

- Pedig köztük volt. Csendes, ideges kis fickó. Egyfolytában tikkal a jobb szeme.

- Á, hát ő - biccentett Finney. - Meg is fordult a fejemben, hogy különös alak. Szívesen váltanék vele pár szót.

- Magam is - felelte Prescott borús képpel.

A lépcső tetején Mr. Hubert McGalagonyhoz, Neville-hez és Harry Potterhez fordult.

- Azt hiszem, a barátaink most már kitalálják a birtokról. Igazgató asszony, azt hiszem, van még pár elvarratlan szál ebben az ügyben.

McGalagony bólintott, majd sarkon fordult, és bevezette a csapatot a kastélyba. Harry lemosolygott Jamesre.

- Gyere, James. Ralph, Zane, ti is.

- Biztos benne? - kérdezte Ralph, és bizonytalanul az előcsarnokban eltűnő igazgatónő után pillantott.

- „Mr. Hubert” maga kérte, hogy ti is csatlakozzatok hozzánk - magyarázta Harry.

- Jó, ha az embernek magas helyeken vannak barátai, mi? - mondta Zane boldogan.

- Nos - szólt az igazgatónő, miután beléptek a kihalt nagyterembe. - Ez jobban ment, mint arra számítottunk, még ha Mr. Ambrosius kicsit bőkezűen bánt is a szerelmi bűbájjal. Mr. Finney meghívott vacsorázni, ha legközelebb Londonban járok.

- Ezt az ajánlatot, úgy hiszem, érdemes volna elfogadnia, asszonyom - felelte Merlin, miközben levette hatalmas, szarukeretes szemüvegét, és kirázta haját „Mr. Hubert” lófarkából. - A lehető leggyengébb bűbájt szórtam rá.

Honnan tudhattam volna, hogy Finney nyomozó valóban vonzódik a magas, erős és szépséges nőkhöz?

- Hát hogyne – legyintett McGalagony. – Ön tréfál velem, uram.

- De honnan tudott a garázsról, Merlin? – szólalt meg James. – Biztosra vettem, hogy lebukunk.

Merlin hátrapillantott a válla fölé.

- Nem tudtam a garázsról, James Potter. Az Anglia kocsiával és Madame Delacroix-val ellentétben ez túlnyúlt a fák tudásán. Azonban a rögtönzés mindig is az legnagyobb erősségeim közé tartozott.

- És hogyan került oda a Marsalkó? – értetlenkedett Ralph. – Briliáns húzás volt!

- Arról tudtak a fák, így hát én is – felelte Merlin. – Csak ki kellett cserélnem a környezetüket.

Zane elvigyorodott.

- Szóval az Alma Aleron autói most abban a régi viskóban vannak?

- Nem hiszem, hogy bajuk lenne tőle – bólintott Merlin.

A csapat keresztülvágott a nagytermen, és felkaptattak az emelvényre. McGalagony kitérte a hátsó falon nyíló ajtót, és bevezette a többieket egy nagy, kőpadlós várószobába. Sacarhina és Recreant nem messze ültek a sötétén ásitó kandallótól, köztük pedig egy harmadik személy foglalt helyet, akit James nem ismert.

- Ez gyalázat, igazgatónő – csattant fel Recreant, és talpra ugrott. – Először idehozza ezt a... személyt, és porba tiporja a tekintélyünket, aztán még van mersze nyelvragasztó rontást szórni ránk! A miniszter úr...

- Pofa be, Trenton – rivallt rá Sacarhina égnek emelt szemekkel. Recreant sértődötten pislogott, de becsukta a száját. Oda-vissza járatta tekintetét Sacarhina és az igazgatónő között.

- Bölcs tanács – lépett előrébb Harry. – És biztosíthatom, hogy a miniszter úr valóban hallani fog minderről.

- Semmi rosszat nem követtünk el, Mr. Potter, de ezt ön is tudja – mondta Sacarhina, s közben lustán nézegette a körmeit. – Mr. Ambrosius felbukkanása megóvta a varázsvilág biztonságát. Minden rendben van.

Harry biccentett.

- Örülök, hogy így érzi, Brenda, habár meglepő, hogy máris tudja „Mr. Hubert” igazi nevét. Biztos vagyok benne, hogy nem fogunk semmiféle kapcsolatot találni közte, önök és a szerencsétlen Madame Delacroix között. De mi lesz a kedves barátjuddal?

Minden figyelem a Sacarhina és Recreant közötti széken gubbasztó férfi felé fordult. Alacsony volt, köpcös, fekete haja már megritkult a feje tetején, és tikkelt a jobb szeme. Összetöpörödni látszott a helyiségben levők tekintetének súlyától.

Az utolsóként érkező Ralph átfurakodott Merlin és Longbottom professzor között, arcáról csak úgy sütött a megrökönyödés.

- Apa? – nyögte rekedten. – Mit keresel te itt?

A férfi a tenyerébe temette arcát, és látszott rajta, hogy legszívesebben most rögtön elsüllyedne szégyenében. Merlin komor képpel lenézett Ralphra, majd a fiú vállára tette egyik kezét.

- Ez az ember azt állítja, a neve Dennis Deedle. Féltém, hogy ön felismeri majd.

- Mit keres itt? - kérdezte Neville.

- Úgy vélem, a szerepe ebben az ügyben elég egyértelmű - sóhajtotta az igazgató. - Ő a felelős azért, hogy Mr. Prescott közénk került.

- Tessék? - fordult Ralph McGalagony ellen. - Miért mond róla ilyet? Ez szörnyűség!

- Mr. Prescott stábjával érkezett - mondta Harry csendesen. - Igyekezett nem kitűnni. Talán attól félt, hogy te felismernéd, Ralph. Később, mikor mindennek vége lett volna, már úgysem számított volna. Azonban a dolgok nem épp úgy alakultak, ahogy tervezte.

- Ez nevetséges - ellenkezett Ralph. - Apa mugli! Aláírta a mugli titoktartási szerződést, vagy nem? Még ha akarta volna, sem tehetette volna ő! Nem tudom, mit keres itt, de nem az van, amire gondolnak!

Merlin lassan megveregette Ralph vállát.

- Akkor talán kérdezze meg tőle maga, Mr. Deedle!

Ralph felpillantott a hatalmas varázslóra, arca kipirult a dühtől és zaklatottságtól. Ezután egyenként mindenkin végignézett, legutoljára az apját hagyta.

- Jól van. Apa, miért vagy itt?

Dennis Deedle még mindig eltakarta az arcát. Néhány másodpercig még nem mozdult, végül nagy levegőt vett, hátradőlt, és leejtette kezeit. Egy hosszú pillanatig mereven bámult a fiára, aztán végignézett a többiekén.

- Rendben. Igen - mondta, miután lehiggadt. - Én szóltam Prescottnak. Én küldtem neki a csokibékát és a GameDecket. Arra használtam, hogy kommunikáljak valakivel itt, az iskolában, aki az Austramaddux nevet használta. Amint ez megtörtént, rájöttem, hogy Prescott lokalizálni tudja az iskolát a GPS-ével.

Ralph arcára ráfagyott a hitetlen, szenvedő arckifejezés.

- De hát miért, apa? Miért tettél volna ilyet?

- Ó, Ralph, annyira sajnálom. Tudom, milyen szörnyűnek tűnhet ez a te szemedben - mondta Dennis. - Ez nagyon... nagyon bonyolult. Prescott műsora, a Betekintés, pénzt ajánlottak, ha valaki bizonyítékkal szolgál természetfeletti létezésére. Nem megy túl jól, fiam. Azóta próbálok munkát találni, mióta elvesztettem az állásom, de nem túl könnyű. Szükségünk van a pénzre. Azt hittem, a csokibéka elég lesz. Tényleg azt hittem! De Prescott többet akart. Tudtam, hogy valami igazán fantasztikusot kell neki mutatnom, szóval... - Fészkelődni kezdett, és ismét körbenézett.

- De sosem kapta meg a pénzét - mondta Merlin mély, dörgő hangján. - És nem is ez volt a lényeg, igaz?

Dennis szemének tikkélése tovább gyorsult, ahogy felnézett Merlinre; nyilván nem igazán tudta, mit mondjon. Mellette Sacarhina jelentőségteljesen

megköszöri a torkát. Dennis lekapta tekintetét Merlinről, és a boszorkányra pillantott.

- A pénz... - kezdte tétován. - Prescott azt mondta, a pénzt azután kapjuk meg, ha lement az anyag. Megígérte.

- Viszont most már nem lesz műsor - mondta Merlin csendesen.

- Te eladtad volna az egész varázsvilágot, csak hogy egy darabig ne legyenek pénzgondjaink, apa? - Ralph kérdése nem hangzott vádlón, csak érdeklődően. Jamesnek szívébe mart a barátja hangjából áradó csalódottság.

- Dehogy, fiam! - vágta rá Dennis, azonban nem mert Ralph szemébe nézni. - Nem gondoltam, hogy az egész varázsvilágot veszélybe sodrom. Hiszen ez csak egy bugyuta tévéműsor. Különben meg... - Elhallgatott, és alaposan megrágtta szavait. Látszott, hogy hatalmas harcok dúlnak a belsejében.

- Különben meg mi? - kérdezte Merlin hűvösen.

Dennis feszült arccal nézett vissza Merlinre, szemöldöke megállíthatatlanul rángatózott.

- Különben meg mit tett értem valaha is a varázsvilág? - bömbölte, majd ismét tenyerébe temette arcát. Vett egy mély, remegő lélegzetet. - Magamra hagyott, azt. Félretolt és elhagyott, mint valami... mint valami értéktelen *mutánst!* Megfosztottak a nevenemtől és a családomtól, a saját szüleim megszabadultak tőlem, csak mert én nem olyan lettem, mint ők! Megtiltották, hogy valaha kapcsolatba lépjek velük, vagy beszéljek róluk. Azt mondták, adoptálnak a mugli világba, ahova tartozom. Azt mondták, ott boldogabb leszek. Azt hiszem, megmutattam nekik, igaz? Nem akarták, hogy bemocskoljam a varázsvilágbeli hírnevüket. Engem miért kellene, hogy érdekeljen a varázsvilág titka?

Ralph arca boldogtalan döbbenetet tükrözött.

- Miről beszélsz, apa? Te nem vagy varázsló. Nagymama és nagypapa még a születésem előtt meghaltak. Téged is ugyanúgy meglepett, mint engem, mikor megkaptam a roxfordi levelet.

Dennis próbált a fiára mosolyogni.

- Mert már majdnem elfelejtkeztem a saját múltamról, Ralph. Olyan rég volt, és én mindent megtettem, hogy mélyen eltemessem magamban. Kivibli vagyok, fiam. A nagyszüleid és a nagybátyád boszorkány és varázslók voltak, de én nem örököltem a hatalmat. Addig neveltek, amíg tudtak, de gyűlöltek a természetemet. Mikor abba a korba léptem, és még mindig nem mutattam semmiféle mágikus képességet, nem bírták elviselni. Rejtegettek a varázsvilág elől, én voltam az ő mocskos kis titkuk. De nem dugdoshattak örökké, így végül, tizenkét éves koromban, elküldtek hazulról. Egy mugli árvaházba kerültem, a mese szerint a szüleim meghaltak egy balesetben. Megeskettek, hogy sosem említsem őket, és nem is próbálom megkeresni őket. Az anyám... szomorú volt. Ő sírt és elrejtette előlem az arcát. De az apám kemény maradt. Az anyám nem tudta lebeszélni. Fogadott egy mugli sofórt, hogy az árvaházhoz vigyen bennünket, s ő kísért be, míg az anyám a kocsiban maradt. Anya próbált megölelni és elbúcsúzni, de az apám nem engedte. Szerinte így volt a legjobb mindenkinek. Módosította az árvaházi dolgozók

emlékeit, elhitette velük, hogy az állam révén kerültem az intézetbe a szüleim halálát követően. Kaptam ágyat, ruhát, aztán az apám elment. Akkor láttam utoljára a szüleimet.

Dennis Deedle még akkor sem vette le a szemét a fiáról, mikor Merlin megszólalt.

- Nagyon csúnyán bántak önnel, Mr. Deedle. Felteszem, a Deedle nem az igazi neve, igazam van?

- Igen. Ezt a nevet az apám találta ki nekem – felelte Dennis kifejezéstelenül. – Utálom.

- Milyen névvel született, uram?

- Dolohov – válaszolta Ralph apja távoli, majdhogynem halott hangon. – A nevem Denniston Gilles Dolohov. Maximillion és Whilhelmina Dolohov fia. Antonin mostohaöccse.

Hideg csend telepedett a helyiségre, amelyet McGalagony tört meg.

- Mr. Dolohov, felfogta, hogy azért, amit tett, könnyedén az Azkabanba kerülhet?

Dennis álmatagon pislogott, mintha valamiféle transzból ébredne éppen fel.

- Tessék? Nem, nem, dehogy! Azt mondták, semmi törvényelleneset nem tettem.

Sacarhina halkán felköhintett.

- Azt javaslom, Mr. Deedle, hogy ne válaszoljon több kérdésre, amíg meg nem érkezik a jogi képviselője.

- Miért? – pislogott rá Dennis riadtan. – Bajban vagyok? Azt mondta...

- Ha jót akar, nem mond többet, uram – vágott közbe Sacarhina.

- Azt mondta, csak szívességet teszek a világnak! – kiáltotta Dennis, és felpattant a helyéről. Harryre pillantott. – Azt ígérte, gondoskodnak rólam, még ha Prescott nem is akarna fizetni! Azt mondta, ez különben is sokkal többről szól, mint a pénz! Mikor elmentem hozzájuk...

- Üljön le, Mr. Deedle! – szólt közbe Sacarhina fagyosan.

- Ne hívjon így! Gyűlölöm ezt a nevet! – Dennis elhátrált a boszorkánytól, és Harryre meredt. – Azt mondták, nem lesz baj, ha beszélek Prescotttal! Elmondtam nekik, mit tervezek. Tudtam, hogy utána kell néznie a minisztériumban. Azt mondták, a szerződés, amelyet aláírtam, engem nem köt, mivel nem vagyok mugli. És még azelőtt léptem ki a varázsvilágból, hogy letehettem volna a titoktartási esküt, szóval nem vonatkozott rám semmiféle megkötés. Ez a nő azt ígérte nekem, hogy nem lesz gond! Azt mondta, ez mindenki javát szolgálja, és hogy hős lehetek!

- Miss Sacarhina – mondta Harry, s közben előhúzta a pálcáját, de még csak céltalanul lógatta. – Mit szól ennek a férfinak a vádjaira?

- Nincs mit mondanom – felelte Sacarhina könnyedén. – Megháborodott. Senki sem hihet egy ilyen embernek.

- Mr. Recreant? – fordult Harry a döbrent férfihoz. – Egyetért Miss Sacarhina megállapításával?

Recreant tekintete úgy ugrált ide-oda Sacarhina és Harry között, mintha egy teniszmérkőzést nézett volna.

- Én... - kezdte, majd lesütötte a szemét, és olyan halkán folytatta, hogy szinte suttogott. – Én szeretném ezt Miss Sacarhina távollétében megbeszélni.

- Mr. Recreant, mint feljebbvalója, megtiltom, hogy...

- Nem tilt meg maga semmit, asszonyom – jegyezte meg Neville komoran, és lassan maga is elővette pálcáját a talárja ujjából.

- A követségi biztonság nevében meg kell kérnem... - kezdte Sacarhina, de elhallgatott, mikor Harry egyenesen rászegelte a pálcáját.

- A Mágiaügyi Minisztérium és az Auror Főparancsnokság nevében – mondta –, ezennel önt, Miss Brenda Sacarhina, letartóztatom a nemzetközi titokvédelmi törvény második szakaszának megsértése, és a Mágiaügyi Minisztérium kárára elkövetett tolvajlás vádjával.

Sacarhina mosolyogni próbált, de kísérlete vajmi kevés sikerrel járt.

- Semmit nem tud bizonyítani, Mr. Potter. Ostoba és veszélyes játékot játszik. Csak egyszer fogom figyelmeztetni, hogy álljon le.

- Kétszer is meg kellett volna gondolnia, mielőtt olyan emberekkel szövetkezett, akik semmibe sem veszik, Miss Sacarhina – szólalt meg Merlin bús mosollyal. – Elbűvölő és részletekbe menő beszélgetést folytattam Madame Delacroix-val, mikor felfedeztem őt a rengetegben. Temérdek mondanivalója volt önről, és attól tartok, ebből alig néhány olyan, melyet hízelgőnek hívhatunk.

Neville kivezette Mr. Recreantet a szobából, McGalagony követte őket. Harry pálcájával intett a kijárat felé.

- Jöjjön, Miss Scarhina! Titus Hardcastle már alig várja, hogy visszakísérje önt a minisztériumba, márpedig ő nem éppen a türelméről híres.

Sacarhina arca kifejezéstelen lett, mikor rájött, hogy pillanatnyilag nincs választása, sodródnia kell az árral, így hát, nyomában Harryvel, kísétált a teremből. James biztosra vette, hogy nagyon jó védelmet dolgozott ki az ilyen esetekre, hiszen a hozzá hasonlóknak mindig remek módszereik vannak, hogy eltüntessék a nyomaikat. Mégis, Brenda Sacarhina szénája nem állt túl jól. Mikor a nagyterembe vezető ajtó kitárult, James Titus Hardcastle-t pillantotta meg, aki zord vigyorral az arcán, előre szegezett pálcával ácsorgott odakint.

James egyedül maradt Merlinnel, Zane-nel, Ralphal és Dennis Dolohovval. Dennis végignézett fián, aztán a vállára tette a kezét.

- Sajnálom, Ralph. Tényleg. Én csak... összezavarodtam.

- El kellett volna mondanod, apa – szólt Ralph lesütött szemekkel.

Dennis biccentett, majd egy pillanattal később Merlinre emelte tekintetét.

- Varázslóbörtönbe küldenek? – kérdezte. Hangja kissé remegett, de tartotta magát. – Nem fogok... nem fogok ellenállni.

- Úgy vélem, ez nem szükséges, Mr. Dolohov – mondta Merlin, majd a kis csapat élén megindult a terem kijáratára felé, és kinyitotta a nagyterembe vezető ajtót. – Azonban a tettei nem kis fejtörést okoztak. Olybá tűnik, hogy az iskola védelmi rendszere, habár mit sem veszített erejéből, már nem kész ellenállni a modern mugli technológia nyújtotta veszélyeknek. Van netán ötlete, hogyan erősíthetnénk meg?

Dennis megdermedt.

- Mit mond? A segítségemet akarja?

Merlin vállat vont.

- Épp csak eszembe jutott ez a különös véletlen. Önnek állásra van szüksége, nekünk pedig arra, hogy valaki felülvizsgálja a biztonsági rendszerünket. Mugli technológiában is jártas varázslóként tökéletesen be tudná tölteni ezt a posztot.

Dennis megkönnyebbülten elvigyorodott.

- Magam is így vélem, uram.

- Persze, nem vagyok olyan pozícióban, hogy bármiféle ajánlatot tegyek az iskola nevében – tette hozzá Merlin, ahogy öles léptekkel átvágott a nagytermen –, de ismerem az igazgatónőt. Majd meglátom, mit tehetek.

- Szóval kiderült – szólalt meg Zane, mikor Ralph és James nyomában kilépett az előcsarnokba –, hogy mégiscsak csordogál benned némi varázsvér, Ralph, még ha felmenőid egy kegyetlen, szívtelen aranyvérű bagázs voltak is. Mondjuk, ez nem számít, de legalább megmagyarázza, hogy miért kerültél a Mardekárba.

- Talán – felelte Ralph csendesen. – Ez nekem túl sok volt egyetlen napra. Különb is, nem bennem volt a mágia, hanem a botban.

Merlin a lépcső közelében megállt, és lassan megfordult. Töprengve fürkészte Ralphot.

- Ön volt a botom hordozója?

- Igen – válaszolta Ralph leverten. – Azt hiszem, sikerült megakadályoznom, hogy kinyírjon valakit. De csak éppen hogy.

- Ne is hallgasson rá – legyintett Zane. – Fantasztikus volt vele. Egyszer még James életét is megmentette. Meg kinövesztett egy barackfát egy banánból! Ó, és egy SVK-n pedig kopasz csíkot égett Victoire hajába. Már mindenki fejében megfordult ilyesmi, ha azt akartuk, hogy fogja be végre.

Merlin közelebb lépett Ralphhoz. James meg mert volna esküdni, hogy egy perccel korábban még nem volt a varázslónál a botja, de ahogy Merlin térdre ereszkedett Ralph előtt, jobb kezében már ott tartotta. A felszínén végigfutó rúnák most sötétek voltak, de James még jól emlékezett az előző éjszakára, és a pulzáló, zöld fényükre.

- Mr. Deedle... vagy hívjam Mr. Dolohovnak? – kérdezte Merlin.

- Már megszoktam a Deedle-t – felelte Ralph, és felpillantott az apjára. – Még nem állok készen a Dolohovra. Bocs, apa.

Dennis megértően mosolygott.

- Akkor Mr. Deedle – biccentett Merlin. – Nem uralkodhat akármelyik varázsló a bot fölött. Talán már ön is hallotta, hogy a pálca választja a varázslót, és ez így igaz. Madame Delacroix csupán egy hordozónak hitte, aki elviszi hozzá a botot, de tévedett. A bot választott önt. Más varázsló még megtartani sem tudta volna a botot, nem hogy használni. De ön, anélkül, hogy tudatában lett volna, a hatalma alá vonta. Fogalma sem volt az igazi erejéről, mégis sikerült. Behódolt önnek, és ezt csak olyan varázslónak teszi, akiben nagyon nagy potenciál lakozik. A botom egy része már önhöz tartozik, Mr. Deedle. Éreztem. Tudtam, hogy egy darabja már nem az enyém, de nem tudtam, hogy akkor mégis kié. Eddig.

Merlin keresztülfektette botját a térdén, és behunyt szemmel, tenyerével alig érintve a fát, végigsimította azt a teljes hosszán. Halványzöld fénnel hullámoztak és szikráztak a rúnák. Merlin az alsó, elvékonyodó szakaszánál megmarkolta a botot, és egy könnyed csavarintással letörte az alsó harminc centit. Ekkor ismét kinyitotta a szemét, és a letört fadarabot átnyújtotta Ralphnak.

- Úgy hiszem, szüksége van egy pálcára, Mr. Deedle.

Ralph átvette a törött fadarabot Merlintől, és ahogy hozzáért, a fa átváltozott az ő nevetségesen vastag, egyik végén zöldre festett pálcájává. Ralph vigyorogva forgatta meg a tenyerén.

- Valószínűleg nem lesz már olyan erős, mint volt – mondta Merlin, s közben a maradék botjára támaszkodva feltápáskodott –, de azt gyanítom, még így is nevezetes bűbájokat hajthat vele végre.

- Köszönöm – mondta Ralph komoly képpel.

- Ne köszönje! – vont a szemöldökét Merlin. – Az öné, Mr. Deedle. Csakis az ön érdemed.

- Így hát a gyáva oroszlán megkapta a bátorságot a varázslótól – vigyorodott el Zane. – Mi lesz James agyával?

Merlin szemöldöke még feljebb szökkent, és Zane-ről Jamesre pislogott, majd vissza.

- Ne is figyeljen oda rá! – nevetett fel James, és a csapat vezetését átvéve megindult a lépcsők felé. – Mugli dolog. Mi úgysem értenénk.

- Gyertek! – kiáltotta Ralph, és felszaladt a lépcsőn. – Meg akarom mutatni Tednek, meg a többi Bajkeverőnek, hogy visszakaptam a pálcámat! Tabitha Corsica megtarthatja a hülye seprűjét!

A három fiú felrohant a mozgó lépcsőkön, mögöttük pedig, sokkal higgadtabban, ott lépegetett Merlin és az újjászületett Dennis Dolohov.

- Nem lesz gondja azzal az izével? – kérdezte Dennis összeráncolt homlokkal.

Merlin csak mosolygott, és menet közben lekoppintotta a botját. Habár senki nem látta, a bot hegyéből zöld szikrák pattantak ki, és úgy ragyogtak, kavarogtak, mint az álmukból ébredező szentjánosbogarak.

21. A ZÖLD DOBOZ

Az iskola utolsó hetei összemosódtak James emlékeiben. Most, hogy megszabadult az állandó kalandok és halálos veszedelem fenyegető rémétől, napjai megteltek az iskolai élet, évvizsgák és pálcagyakorlatok sokkal kevesebb stresszt ígérő mókuskerekével. Nem mintha James panaszkodott volna, kész felüdülésként élte meg ezeket a heteket az Ósök udvara kapcsán történtek után. Senki nem csodálkozott, mikor az évvizsga vacsorán a Hugarbug kapta a házkupát, tekintve, hogy ez volt az egyetlen ház, amely nem szenvedett nagyobb pontlevonást a Merlin összeesküvéssel kapcsolatos sötét ügyek miatt. Egyedül a seprű meglovasítása ötven-ötven pontban fájt a Hollóhátnak és a Griffendélnek.

Az utolsó nap James éppen a könyveit és tartalék iskolai talárjait tömkölte a ládájaiba, mikor Noah felkiáltott neki a lépcsőn.

- Ron Weasley a kandallóban! Vele akar beszélni.

James elviharozott.

- Remek! Mondd meg neki, hogy máris ott vagyok!

- Nézz csak magadra, James! – rikkantotta Ron, mikor James még mindig a nyakkendőjével vacakolva letrappolt a lépcsőn. – Hogy kicsípted magad! Hallom, jó éved volt.

James bólintott.

- Úgy valahogy. Egyelőre úgy néz ki, mindenből átmegyek. Egész hétfő éjjel Franklyn SVK gyakorlatára készültem, aztán öt perccel a vizsga előtt minden kiment a fejemből.

- Nem az iskolai évedre gondoltam, te tökfilkó – vigyorgott a parázsfej. – Apád mesélt erről a Merlin összeesküvésről, amit lelepleztél. Briliáns munka, semmi kétség.

- Hát, igen... - felelte James szégyenlősen. – Akkor és ott minden nagyon izgalmas volt, de valahogy olyan furcsa... Öt hét az iskolapadban, és mintha az egész valaki mással történt volna.

- Így szokott lenni – biccentett Ron. – Az unalmas emlékek lassan kiszorítják a fejedből az izgalmasakat, míg végül azokból csak apró kis villanások maradnak. Azt hiszem, az agy így dolgozza fel őket. Igaz is, hogy van Jackson professzor?

James a plafonra emelte a tekintetét.

- Semmi sem tarthatta vissza a jó öreg Kőfalat. Nem igazán sérült meg a Delacroix-val vívott párbajban, még ha a tartalékpálcája nem is volt olyan erős, mint az, amelyik eltört. Úgy néz ki, órákon át üldözte Delacroix-t a rengetegben, és végül egy tisztáson ütköztek meg. Állítólag könnyedén legyűrte volna, de a vudukirálynő csalt, és segítségül hívta az ellenséges naiádokat és driádokat. A fák hátulról támadtak Jacksonra, és a földre lökték. Emiatt van az a nagy horzsolás a homlokán. Ettől függetlenül már a Prescott távozása utáni napon megtartotta az óráját, és Zane meg én azóta is minden alkalommal megkapjuk a magunkét.

Ron felvonta az egyik szemöldökét.

- Ami azt illeti, nem nagyon hibáztathatod érte.

- Visszaadtuk a táskáját, bocsánatot kértünk, meg minden. Tudom, hogy keresztbetettünk neki, így nem teljesíthette be élete küldetését, hogy megóvja a köpenyrelikviát, és megakadályozza a valaha élt legveszélyesebb varázsló visszatértét, de most komolyan! Kiderült, hogy Merlin igazából jófiú, Delacroix-t pedig visszaküldték az Államokba, hogy az amerikai varázsbíróság elé állítsák. Végül minden jól sült el, nem?

- Én csak azt mondom, hogy ha a helyében volnék, megbűvölném az összes fiókot, hogy örökké hatalmas pókokat bőfögjenek fel magukból – mélázott Ron. – De, persze, ez én vagyok. Az agyam hajlandó így járni.

- Szeretnék jóvátenni mindent, Ron bácsi. Eredetileg kedveltem Jacksont.

- Hogy valami igazán felnőttet is mondjak, James, minden tettnek van következménye. Bocsánatot kérni nagyszerű, de a „sajnálom” nem varázsszó. Nem csak, hogy tönkretetted Jackson tervét, megsértetted a büszkeségét. Keresztbe tettél neki, de ő ezt úgy fogja fel, hogy bolondot csináltál belőle. Az olyan fazonok, mint ő, nehezen lépnek túl. De ezért nem hibáztathatod.

- Gondolom, nem – vont vállat James morcosan. – De legalább nem buktatott meg minket technomanciából. Habár nem sokon múlt.

- Jó fiú. De azért ne tanuld magad agyon! Van egy bizonyos hírnév, amihez fel kell nőned.

- Vagy le kell süllyedned – hallatszott Noah hangja valahonnan a közelből.

- Ezt hallottam, Metzker – jegyezte meg Ron komoran. – Büszke Potter-hagyomány elsunnyogni az iskolát. Az első James Potterrel kezdődött. Különbösen is, te beszélsz, Mr. Bajkeverő?

- Idén egész jó jegyeket kaptam – jelentette be Noah kimérten.

Ron ismét elvigyorodott.

- Hála Petra barátodnak, semmi kétség. Ő olyan a Bajkeverőknek, mint Hermione volt Harrynek és nekem. Egy pillanat. Ő is köszönni akar, James.

Az izzó zsarátnokból kirajzolódó arc eltűnt, majd egy pillanattal később Hermione kedves mosolya és örökké bozontos haja vette át a helyét.

- Milyen csinos vagy, James – mondta büszkén. – Ne hallgass a nagybátyádra, ő is rengeteget tanult, és ő is épp úgy aggódott a jegyei miatt, ahogy mindenki más.

- Ez nem igaz! – hallatszott Ron fojtott tiltakozása valahonnan a kandalló mélyéről. Hermione elfintorodott.

- Jó, talán nem pont úgy – hagyta rá a nő. – Édesanyád és édesapád nagyon büszkék lesznek rád, és a nagybátyád és én is azok vagyunk. Ó, el sem hiszem, milyen gyorsan szalad az idő. Mintha csak tegnap lett volna, hogy mi is ott ültünk, ahol most te – sóhajtotta, és körülnézett a klubhelyiségben. – Majdnem minden ugyanolyan. Jövőre mindenképpen meglátogatunk. Jó lesz újra látni a régi iskolát. – Még a parázs rajzolatán át is látszott, hogy Hermione néni szemében könnyek csillognak. Nagyokat pislogott, aztán visszanézett az unokaöccsére. – Igaz is, James. Talán tudod, hogy Ron beszélt az édesapáddal, és kérni szeretnének tőled valamit. Gondoltam, jobb, ha nem közvetlen ők hozzák fel a témát, mert amilyenek, még befolyásolnák a döntésedet.

- Mi az? – kérdezte James, és lekuporodott a kandalló elé.

- Ne térdelj le! – korholta meg Hermione automatikusan. – Tiszta hamu lesz a nadrágod. Az igazgatónőről van szó. Vissza akar vonulni.

James ezt eddig nem tudta.

- Tényleg? De... mihez kezdene magával?

Hermione olyan pillantást vetett Jamesre, mint akinek még csak most jut eszébe, milyen idős is a fiú.

- Minerva McGalagonynak a Roxforton kívül is van élete, James, bármilyen nehezen hiszed is el. Úgy értesültem, még Mr. Finney ajánlatát is elfogadta a londoni vacsorára.

- Tényleg? – ismételte James elképedve.

- Tényleg? – nézett fel a könyvből Noah a kanapén, szinte ugyanabban a pillanatban.

Hermione a szemét forgatta.

- Tisztán szakmai találkozó volt, biztosíthatlak benneteket. Végrehajtott pár emlékmódosító bűbájt Mr. Finneyn. A nyomozó nem teljesen felejtette el az iskolában tett látogatását, csupán máshogy emlékszik. Ez mind része Mr. Dolohov „pucoljuk ki a sulis biztonsági felvételeit” programjának. De azért – tette hozzá, miután kissé lehalkította a hangját – meglehetősen szépeket mondott Mr. Finneyről. Jó rágondolni, hogy végre ő is talált magának egy, ööö, társat. Végül is...

- Hermione! – csattant fel Ron hangja újra a kandalló mélyéről.

- Na, mindegy – váltott hirtelen Hermione komolyra. – Igen, az igazgatónő azt tervezi, hogy visszavonul, talán már a nyáron, feltéve, ha megfelelő utódot talál magának. Ettől függetlenül az iskolában marad, tovább tanítja az

átváltoztatást és segít az új igazgatónak, bárki lesz is. Páran Neville Longbottomot javasolták, de a minisztérium úgy véli ő túl fiatal a posztra. Véleményem szerint ez butaság, de a politika már csak ilyen...

- Merlin! - kiáltott fel James. - Őt akarjátok megkérni, hogy legyen az új igazgató!

A kandalló mélyéről diadalujjongás hallatszott, Hermione azonban összevonta a szemöldökét.

- Légy szíves, *engem* hagyj ki ebből! Ez az apád és a bácsikád ötlete volt, de ahogy látom, te is épp olyan bolond vagy, mint ők.

- De hogy lehetne ő az igazgató? - kérdezte Noah, majd leszökkent a kanapéról, és James mellé kuporodott. - Bocs - tette hozzá gyorsan. - Véletlenül meghallottam.

- Igen, persze - felelte Hermione huncut mosollyal. - És én még azt hittem, kellőképpen belemerültél a számmisztika könyvedbe. Milyen buta is voltam! Jól van, de ezt tartjátok titokban, rendben? Ó, de hol is kezdjem? Ron, a legjobb volna, ha te magyaráznád el nekik. - Felsóhajtott, és oda sem figyelve kifújta egy hajtincset az arcából. Jamesnek a nagynénjéről való első emlékei közé tartozott ez a mozdulatsor. A nő elmosolyodott. - Jó utat, James! Jövő héten találkozunk. Rose és Hugo is üdvözlöl, és azt üzenik, vegyél nekik kondéros kekszet a vonaton. Viszlát, Noah!

Hermione eltűnt a parázs közül, de nem sokkal később Ron arca bukkant fel újra.

- Remek ötlet, mi? - kérdezte lelkes képpel, s oda-vissza járatta tekintetét Noah és James között.

- De hogyan? - tette fel ismét a kérdést Noah. - Mármint, egy hete még ő volt a bolygó történelmének valószínűleg legveszélyesebb varázslója, nem? Most meg a minisztérium a gondjaira bíz egy rakás kölyköt?

- Felügyelet nélkül nem - vágta rá Ron. Látszott rajta, hogy már rengeteget gondolkodott ezen. - És itt jön a képbe McGalagony és Neville. Ők majd odafigyelnek rá, és kísérik, mint egyfajta igazgatói tanács. McGalagony már belement, habár csak egy kis ráhatással. Attól tart, hogy habár Merliné lesz a név, valójában ő fogja végrehajtani az összes munkát. Ezt persze nem lehet kizárni, de az apád és én nem hinnénk, hogy ez történik majd. Merlinben van valami, ami azt súgja, vezetésre termett.

- Igen - értett egyet James. - De ő olyan korból jött, mikor a vezetés annyiból állt, hogy megmondtad az embereknek, melyik guillotine-nál van a legkisebb sor. Nem tudom elképzelni, hogy a minisztérium a Roxfort élére állítaná.

- A te Merlined meglepően gyorsan tanul, James - mondta Ron komolyan. - Már keresztül-kasul bejárta a minisztériumot, és hosszas eszmecsereket folytatott arról, ahogyan a dolgok ebben a korban folynak. Azt kell mondjam, már bemelegít!

- Akkor miért nem helyezik el ott valahol? - kérdezte Noah. - Minden idők leghíresebb varázslója; már csak ezért a Mágiaügyi Minisztériumban volna a helye, ha másért nem is.

Ron szája kaján vigyorra húzódott.

- Azt hiszem, még túl fiatalok vagytok, hogy megértsétek a „túlképzett és tapasztalatlan” kifejezés jelentését. Hogy rövid legyek: egyetlen főosztály sem akarja őt. Egyrészt, a Merlinhez hasonlók nem túl jók az irodai munkában, másrészt, nem hiszem, hogy a főosztály feje, aki alkalmazná őt, még sokáig az osztály élén maradna.

- Úgy érted, hogy Merlin átvenné az irányítást?

- Az még hagyján, de olyan, mint egy elszabadult ágyúgolyó. Igen, valószínűleg ő a ma élő leghatalmasabb varázsló, de munka terén ezeréves lemaradása van. Amilyen gyorsan felzárkózik, nehezen illeszkedne be a minisztérium bürokratikus világába. Még az apád sem bírna vele, James. Gondolj csak bele, mihez kezdenének egy pasassal, aki egyetlen pillantással a semmibe száműzheti az ellenségeit. Az igazat megvallva, valami kevésbé szem előtt lévő helyre akarják beszuvasztani az öreget. Egy olyan helyre, ami illik a rangjához és szellemi kaliberéhez, de elég távol van, hogy ne jelentsen fenyegetést senkinek, persze, csak képletesen értve. Vagy mégsem képletesen. Ki tudja?

- Roxfortnak pedig véletlenül éppen új igazgatóra van szüksége – tette hozzá Noah vigyorogva.

- Na, igen – csatlakozott Ron is Noah vigyorához. – Kicsit túl tökéletes is, mi?

- Még ha a minisztérium belemegy is, gondoljátok, hogy ő vállalni fogja? – kérdezte James.

A kandallóban mintha Ron megvonta volna a vállát.

- Majd kiderül. Még senki nem kérdezte meg tőle. De menjünk sorjában. – Ron arca elkomolyodott, és alaposan szemügyre vette Jamest. – Te ismered őt a legjobban, öcsi. Ott voltál, mikor megérkezett a múltból, és te beszélted rá, hogy segítsen a Roxfortnak és a varázsvilágnak. Mit gondolsz? Szerinted jó igazgató lenne belőle? Szerinted meg kéne kérdeznünk?

Noah hátrahúzódott, és nekidőlt a kanapé karfájának, onnan figyelte Jamest, hogy mit felel. James tudta, hogy gondolkoznia kéne a dolgon, de már tudta a választ. Merlin bonyolult ember volt, és nem volt éppen az, amit a legtöbben „jó”-nak hívnak, legalábbis nem úgy, ahogy Albus Dumbledore vagy Minerva McGalagony jók voltak. Azonban James egy dolgot biztosan tudott: Merlin jóra törekedett. Nehéz lett volna megmondani, mi a jobb, egy olyan igazgató, aki eredendően jó, vagy egy olyan, akinek nap mint nap meg kell küzdenie a jóságért, de James elég idős volt, hogy megértse, ezt a kockázatot érdemes vállalni. *Emellett, súgta James bajkeverő része, nem is volna rossz egy olyan igazgató, aki egyetlen pillantással a semmibe száműzhetné a Tabitha Corsica féléket.*

- Kérdezzétek meg! – bólintott határozottan. – Ha a minisztérium belemegy, kérdezzétek meg! Remélem, elfogadja az ajánlatot.

- Juhé! – ujjongott Noah, és a levegőbe boksztolt.

- Egyelőre ez maradjon köztünk – figyelmeztette őket Ron komolyan. – Ha egy szó is kijut ebből a szobából, mielőtt az apád és Hermione elrendezné a dolgokat a minisztériumban, mindent tönkretehet. Értettétek?

Noah biccentett, James pedig beleegyezően mosolygott.

- Apád visszavette a köpönyeget és a térképet, mi? – váltott témát Ron.
 - Igen. Alighanem meg is kapom érte a büntetésemet. Két hét a seprűm nélkül.

Ron csettintett a nyelvével.

- Pedig azt hallottam, egyre jobb vagy rajta. Na, mindegy. Azt azért tudod, hogy az apád csupán a látszatot tartja fenn ezzel a büntetősdivel, de közben büszke rád, ugye? Nekem elhiheted.

James mosolya kiszélesedett, és arcát pír öntötte el.

- Nem mintha még egyszer ilyesmivel próbálkoznék a helyedben – tűnt el Ron vigyora. – Egy alkalom még elmegy, de ha még egyszer ilyesmit művelsz, Ginny bevág a pincébe, és magántanuló leszel. Higgy nekem, James, vele nem érdemes packáznod.

Később, aznap délután, James, Zane és Ralph az udvaron álldogáltak, és az induláshoz készülődő Alma Aleron-i küldöttséget figyelték. A három repülő kocsival kihajtottak a garázból, aztán a sátort összehajtották, és begyömöszölték a Dodge Hornet csomagtartójába.

- Van ebben valami mély titokzatosság, amit egész egyszerűen nem értek – mormolta Zane.

- Miben? Hogy a garázst bepakolták abba a járműbe, ami percekkel korábban még benne állt?

- Nem, hanem hogy Franklyn professzor percről percre népszerűbb a lányok körében, ahogy közeledik a távozás pillanata.

Való igaz, Franklyn professzor meglehetősen népszerű volt a hölgyek körében, kezdve az idősödő iskolai dolgozókkal, egészen az első éves lányokig, akik állandóan kuncogni kezdtek, mikor a professzor elhaladt mellettük, és üdvözlésképpen könnyedén végigsimította mindegyikük fejét. Egyedül két boszorkányra nem volt hatása: az igazgatónőre és Victoire-ra, aki szerint Franklyn egy nagyképű, hencegő vénember volt. Ted kifejtette, hogy az öregkor egyik nagy előnye, hogy az ember szabadon flörtölhet bármelyik lánnyal, akivel csak akar, mert egyik sem veszi elég komolyan ahhoz, hogy visszautasítsa. Zane ezt rendkívül tanulságosnak találta.

- Ha megöregszem, én is így fogok flörtölni – sóvárgott.

- De hát nem is flörtöl – vonta össze a szemöldökét James. – Csak mosolyog rájuk, és ugyanolyan tartózkodóan viselkedik, mint mindig.

- Ebből is látszik, hogy mit sem tudsz a flörtölésről.

Ralph az égnek emelte a tekintetét.

- Csoda, hogy nem jegyzetelsz.

- Ezt tanítania kéne – jegyezte meg Zane komolyan, ahogy Franklyn meghajolt, és búcsúzóul kezét csókolt Petra Morgansternnek. Petra mosolyogva lesütötte a pillantását, s kissé el is pirult. Mikor Franklyn felegyenesedett, a lány előre hajolt, és egy apró pusztit nyomott a férfi arcára.

- Hölgyeim és uraim, roxfordiak! - fordult a professzor a tömeg felé. - Külön öröm volt számunkra, hogy idén önöket szolgálhattuk, s az év, ahogy azt mindig is tudtam, nekünk is rendkívül tanulságosan telt. Az európai varázstársadalommal való együttműködés segített fenntartani az egyenlőséget és becsületességet az óceán két partja között, nem csak a varázsvilágban, de az egész emberiség szintjén is.

Végignézett a tömegen, majd levette a szemüvegét, és felsóhajtott.

- Attól tartok, nehéz idők következnek, a változás szele már elért bennünket. Az óceán mindkét oldalán olyan erőkkel kell szembenéznünk, melyek alapjukig megrázzák a kultúránkat. De most, hogy mi összebarátkoztunk, közösen mindent kibírunk, bármit hozzon is a jövő. Már régóta járom ezt a földet, és kétely nélkül állíthatom, hogy a változás mindig ott van a levegőben. A jó emberek igazi feladata nem a változás megakadályozása, hanem hogy úgy formálja azt, hogy inkább előnyökkel járjon, mint pusztulással. Ez után az év után bizton állíthatom, hogy sikerrel járhatunk ennek megvalósításában.

Az összegyűltek megtapsolták, habár James meglehetősen felületesnek érezte a lelkesedést. Nem mindenki értett egyet Franklyn szavaival, és nem mindenki ugyanazért. Ettől függetlenül remek beszéd volt, és James örült, hogy Franklyn elmondta. Még el sem halt a taps, Franklyn bemászott a Volkswagen Bogárba, egyet intett az ajtóból, aztán eltűnt.

Valaki megérintette James vállát. A fiú megfordult, és felnézett a föléje magasodó Jackson professzorra. A magas, fekete ruhát viselő Jackson imponansabban festett, mint valaha. Bozontos szemöldöke alatt megcsillant a szeme, ahogy végigmérte Jamest.

- Úgy véltem, talán szeretné ezt magánál tudni - mondta, majd lenézett a kezére, és átnyújtott valamit Jamesnek. A fiú egy pillanatra értetlenül meredt a kis fadobozra. - Madame Delacroix szobájában találtuk, és azt hiszem, önnél lesz a legjobb kezekben. Tegyen vele belátása szerint!

James átvette a dobozt, és meglepődött, hogy milyen könnyű. Különös, zöld színe volt, fedelét mély, vésett formák díszítették. Jamest a Barlangmenedék ajtaján látható indákra emlékeztette a minta. Felpillantott, hogy megkérdezze Jackson professzort, mire vélje ezt az egészet, de a férfi addigra már félúton járt a Stutz Dragonfly felé. Mikor elérte a járművet, megfordult, és egyik kezét üdvözlésképpen az összegyűltek felé emelte, azonban arca - gúnynevéhez méltón - olyan érzelemmentes maradt, akár egy kőfal. A tömeg még a Franklynnek bemutatottnál is nagyobb ujjongásba fogott. Meglepő módon, Jackson a Roxfort kedvenc tanárává vált, és nem a mogorva viselkedése ellenére, hanem éppen amiatt.

Amint Jackson bemászott a kocsiba, a küldöttség fennmaradó része gyorsan széteszlott a járművek között. Az Egyesült Államok Mágikus Közigazgatási Ügyosztályának szürkeruhás küldöttei előző nap érkeztek vissza Londonból, hogy csatlakozzanak honfitársaikhoz a hazafelé úton. Egyenként beszálltak az autókba, némelyik búcsúzóul oda-odaintett vagy bólintott az összegyűlteknek. A hordárok voltak az utolsók, ők először

elsüllyesztették a rengeteg poggyászt a feltehetően feneketlen csomagtartóban, aztán elhelyezkedtek a volán mögött.

A járművek szárnyai lágyan, kecsesen kitértek, és verdesni kezdtek. A Dodge Hornet volt az első, nyikorgó rugókkal és recsegő karosszériával a levegőbe emelkedett, majd lassan megfordult. Azt a Stutz Dragonfly, majd a Volkswagen Bogár követte, mélyen zúgó, verdeső szárnyuk felkavarta az udvar gyepét. Végül a három jármű a föld felé döntötte orrát, és növekvő sebességgel tovább emelkedett. Kevesebb, mint egy perccel később távozásuk zaját elnyomta az udvaron átszáguldó késő tavaszi szellő.

Ralph, Zane és James a bejáratnál nem messze keresett magának helyet, egy padon.

- Na és, mi van a dobozban, amit Jacksontól kaptál? - kérdezte Ralph, és kíváncsian az apró tárgyra pillantott.

- Én a helyedben nem nyitnám ki - figyelmeztette Zane a barátját. - Emlékszel, mit mondott arról, hogy „érdekessé” teheti az életünket? Ő kiköpött az a fajta pasas, aki a távozása utáni pillanatig vár, hogy bosszút állhasson. Mire megkezdődnek a bajok, ő már távol jár. - Bölcsen megkocogtatta a halántékát.

James összevonta a szemöldökét, aztán lassan megrázta a fejét. Lenézett az ölében heverő dobozra, és hosszan vizsgálta az elején lévő rézkapcsot, mely lezárva tartotta a fedelet. Végül, minden további szó nélkül felkattintotta a zárat, és kitérte a doboz fedelét. Zane és Ralph közelebb hajolt. A doboz lila bársonnyal volt kibélelve, és csak egyetlen tárgy volt benne, mely egy összehajtogatott pergamenlapon feküdt.

- Nem értem - dőlt hátra ismét Ralph. - Ez egy baba.

James kivette a zsákvászonból és spárgából készült kis alakot, melynek szemeit két össze nem illő gomb alkotta, és vizsgálgatni kezdte azt.

Zane komor képpel meredt le rá.

- Ez... ez te vagy, James.

Valóban, a figura elég nyilvánvaló hasonlóságokat mutatott Jamesszel. A fején lévő fekete fonál remek utánzata volt James rendetlen hajának, és még a fej és a száj formája, a gombszemek elhelyezkedése is mind-mind pontos másolatai voltak James vonásainak.

James összeresztette.

- Ez egy vudu baba - mondta. Eszébe jutott a dobozban maradt üzenet, és amikor széthajtogatta azt, két barátja újra közelebb hajolt, hogy ők is láthassák.

Mr. Potter!

Nyilván felismeri majd ezt a tárgyat. Idén már nem fért bele a technomancia tananyagba az ábrázoló uralkodás ősi művészete, de, úgy vélem, megérti majd. A bábút Madame Delacroix szobájában találtuk, és miután hosszan beszélgettünk erről az igazgatónővel, valamint Perselus Piton és Albus Dumbledore portréjával - akik meglehetősen érdeklődést mutatnak az ön irányába -, úgy döntöttünk, hogy talán hasznára válna, ha megtudná, hogyan használta azt Madame Delacroix ön ellen. A

manipuláció megvalósításának eleganciája lenyűgöző. Ezt a bábút egy nagyobb mellé helyezték, mely az édesapját, Harry Pottert reprezentálta. A másik oldalra egy gyertyát tettek, mely folyamatosan égett. Az eredmény, Mr. Potter, természetesen az volt, hogy az ön bábuja mindig az apja árnyékában maradt.

A vudu művészetben mindig van némi igazság. Delacroix tudta, hogy ön állandóan a legendás apjának nyomán jelentkező elvárásokkal küzd. Ebből azt kell megtanulnia, Mr. Potter, hogy az érzelmek sosem rosszak, de tudni kell kontrollálni őket. Az embernek ismernie kell önmagát. Az érzelmek mindig megalapozottnak tűnnek, de gyakran össze is zavarhatják az embert, s így, ahogy ön is látta, felhasználhatók ellene. Tanáraként és idősebbként azt tanácsolom önnek, ismerje meg saját érzéseit! Uralkodjon rajtuk, vagy azok fognak uralkodni önön.

Theodore Hirshall Jackson

- Húha! – lehelte Ralph. – Nem véletlenül hívtuk vudukirálynőnek!
- Mihez kezdesz vele, James? – kérdezte Zane. – Mármint, ha elpusztítod, te is elpusztulsz valahogy?

James az apró, csúnya utánzatára meredt.

- Nem hinném – felelte töprengve. – Nem hiszem, hogy Jackson ez esetben nekem adta volna. Szerintem, csak azt akarja, hogy emlékezzek arra, ami történt. És hogy gondoskodjam róla, soha többé nem történik ilyesmi.

- Tehát? – ismételte Zane. – Mihez kezdesz vele?

James felállt, és a zsebébe süllyesztette a babát.

- Dunsztom sincs. Gondolom, megtartom. Legalábbis egy ideig.

S azzal a három fiú besétált a kastélyba, és elhatározták, az utolsó napon olyan keveset tesznek, amilyen keveset csak tudnak.

Aznap éjjel James, mivel képtelen volt elaludni a hazaút izgalma miatt, kimászott az ágyából, és lement a klubhelyiségbe. Abban reménykedett, lesz még ott valaki, akivel lejátszhat egy parti varázslósakkot, vagy egy csiga és fúrót. A leégett tűz zsarátnokának derengő fényében a szoba üresnek tűnt. Sarkon fordult, de mikor így tett, a szeme sarkából észrevett valamit, és visszanézett. A tűz mellett Cedric Diggory szelleme üldögélt. Ezüstös alakja még mindig áttetsző volt, de észrevehetően szilárdabb, mint mikor James legutóbb látta.

- Éppen egy nevet próbálok magamnak kitalálni – mondta Cedric, mikor James helyet foglalt a közeli kanapén.

- De hiszen már van neved – értetlenkedett James.

- Igen, de nem igazi szellemnév. Nem olyan, mint a „Félig Fejnélküli Nick” vagy a „Véres Báró”. Valami olyasmi kell, ami magabiztosságot sugall.

James elgondolkodott.

- Mit szólnál ahhoz, hogy „Bosszantó Muglik Üldözője”?

- Kicsit hosszú.

- Van jobb ötleted?

- Ami azt illeti, van, de ne neved! – mondta a szellem komolyan. – Olyasmire gondoltam, mint a „Csendes Kísértet”.

- Nehezen ragad rád, ha állandóan elcsevegsz minden szembejövővel – jegyezte meg James kétkedően.

- Az idő nagy részében járhatnék elmélázva és csendesen – tűnődött Cedric. – Lebegnék körbe-körbe, szigorú pillantásokat vetnék az arra járókra, meg minden. Aztán, mikor én már elmentem, az emberek összesúgnának a hátam mögött: „hé, ott megy! Ő az, a Csendes Kísértet!”

James vállat vont.

- Mégér egy próbát. Elvégre ott lesz az egész nyár, hogy gyakorold a tűnődő némaságot.

- Úgy van.

James hirtelen felült.

- Gondolod, hogy te leszel a Griffendél új szelleme? – kérdezte. – Mióta Félig Fejnélküli Nick elment oda, ahova a szellemek szoktak, nincs kísértetünk.

Cedric elgondolkozott egy pillanatra, majd megrázta a fejét.

- Nem, nem hinném. Bocs. Én hugrabugos voltam, emlékszel?

James ismét hátradőlt.

- Igaz, ez kiment a fejemből.

Néhány percig csend volt, aztán Cedric szólalt meg újra.

- Nagy dolgot hajtottál végre, ugye tudod? Menni és visszahívni Merlint, hogy segítsen, mikor úgy tűnt, örökre távozott; nem semmi.

James megemelte a fejét, és a szellem arcát fürkészte.

- Tényleg? Valójában csak a sötétben tapogatóztam. Eleve az én hibámból került egyáltalán Merlin ebbe a korba. Azt hittem, nagy szívességet teszek a világnak azzal, ha Delacroix és Jackson gonosz tervének útjába állok. Végül kiderült, hogy a vudukirálynő végig kihasználta, Jackson meg egész idő alatt jófiú volt.

- És? – kérdezte Cedric. – Végül is tanultál belőle valamit, nem?

- Nem tudom – felelte James gépiesen, aztán elgondolkodott a dolgon. – Igen, azt hiszem, tanultam belőle.

- Bizonyos dolgokban ugyanolyan vagy, mint az apád, James – jegyezte meg Cedric.

James humortalanul felnevetett.

- És mégis mikben? Az év során egyvalamit biztosan megtanultam, méghozzá azt, hogy az én módszerem nem ugyanaz, mint apáé volt. Ha próbálok őt utánozni, csak mindent összekutyulok. Ha a saját fejem után megyek, egy jó nagy adag szerencsével talán segíthetek. Apa módszere egy hős módszere. Az enyém egy menedzseré. A legnagyobb tehetségem abban rejlik, hogy jól tudok segítséget kérni.

- Nem, James – felelte Cedric, és előrébb hajolt, hogy belenézhesen a fiú szemébe. – A te tehetséged abban rejlik, hogy arra ösztönzöl másokat, hogy *akarjanak* segíteni. Azt hiszed, ez nem számít? A világnak igenis szüksége van hozzád hasonlókra, mivel a legtöbb embernek odakint nincs elég bátorsága, szenvedélye vagy készletese, hogy hőssé váljon. Azok akarnak lenni, de szükségük van valakire, aki megmondja nekik, *miért*, és megmutassa, *hogyan*. Benned megvan ez az adottság, James. Az apád azért lett hős, mert ő volt a kis

túlélő. Ez volt a végzete. Nem volt könnyű dolga, de világos volt, mit kell tennie. Ott volt Harry, a másik oldalon meg Voldemort. Az apád tudta, melyik oldalra álljon, mit tegyen, még ha nem is tetszett neki. Te viszont... te azért vagy hős, mert azt választottad. És megvan a tehetséged, hogy arra bátoríts másokat, ők is azt válasszák.

James a kandallóban pislákoló parázsra meredt.

- Nem vagyok hős.

Cedric elmosolyodott, és ismét hátradőlt.

- Csak azért mondd ezt, mert azt hiszed, mindig a hősök nyernek. Elhiheted nekem, James, nem a győzelem teszi a hőst. Rengeteg hős bukik bele az erőfeszítésbe. Legtöbbjüket meg sem ismeri a világ. Nem, az igazi hős olyasvalaki, aki helyesen cselekszik még akkor is, ha sokkal, de sokkal könnyebb volna nem tenni semmit.

James a szellemre meredt, és száját furcsa félmosolyra húzta.

- Talán inkább „Csöpögős Kísértet”-nek kellene téged hívnunk.

- Ha-ha – fintorgott a szellem.

James feltápászkodott.

- Köszönöm, Cedric. Ez... segített.

Cedric biccentett. James a lépcső felé indult, de mikor az alsó fokra tette a lábát, megtorpant.

- Viszont van még valami, ami zavar, Cedric. Talán te tudsz róla valamit, lévén, hogy kísértet vagy, meg minden.

- Talán. Kérdezz!

- A driád az erdőben azt mondta, Voldemortnak van egy örököse. Azt mondta, hogy ez a személy valahol itt volt a közelben, az iskola területén.

Cedric lassan bólintott.

- Ott voltam, mikor említetted Pitonnak.

- Bárki is az, szerintem ő vette el Ralph GameDeckjét, és ő használta az Austramaddux nevet. Ha az nem történt volna meg, most nem tartanánk ott, ahol. Akárki is legyen, már a kezdetek óta együttműködött Sacarhinával.

Cedric kinézett a közeli ablakon.

- Azt hiszed, tudod, ki az, ugye?

- Tabitha Corsica – felelte James határozottan. – Azután jutott eszembe, hogy beszéltem Pitonnal, és még mindig őt gyanúsítom. Oké, kiderült, hogy a seprűje nem Merlin botja, de attól még van benne valami ijesztő. És, ami azt illeti, Tabithában is.

Cedric felállt, és átsétált a széken, bár láthatóan észre sem vette.

- Éreztem valamit, James. Elismerem. Volt egy olyan érzésem, hogy Ő, Akit Nem Nevezünk Nevén még mindig itt van. Itt, a Roxfort falai között. Olyan, akár egy illat, mint valami savas és nedves... és, valahogy, lila. Én talán érzékenyebb vagyok rá, mint a többi szellem, elvégre ő a felelős a halálomért,

- Igen – felelte James halkán. – Nem felejtettem el.

- De, James, a dolgok ritkán olyan egyértelműek, mint amilyenek gondoljuk őket. A való világban, legalábbis a mi időnkben, ha Merlinében nem is, a gonosz rengeteg álarcot viselhet. Óvatosnak kell lenned. Néha jó

emberek is tűnhetnek rossznak. Sokunk, köztük az apád is, elkövette ezt a hibát Piton professzorral kapcsolatban.

- Én is – ismerte be James. – Jackson professzorral.

Cedric biccentett.

- Meg mertem volna esküdni, hogy Tabitha benne van a Merlin összeesküvésben. Mit gondolsz, mi lehet Tabitha és a seprűje igazi története?

Cedric hosszan, fürkészően meredt Jamesre.

- Eszedbe jutott már, hogy a seprűje talán pontosan az, aminek mondja?

- Mi? – gúnyolódott James. – „Mugli műalkotás”? Azt csak kitalálta, nem?

Cedric vállat vont, de látszott rajta, hogy többet tud annál, mint amit elszándékozik mondani.

- Nem mindig azok a legfélelmetesebbek, akik gonosznak látszanak, James. Néha azok a legrémisztőbbek, akik összetévesztik az igazságot a saját hazugságaikkal.

James nagyokat pislogott.

- Úgy érted... Szerinted Tabitha Corsica tényleg elhiszi azt a maszlagot, amit a vitán mondott? Hogy Voldemort igazából jófiú volt, csak a minisztérium és a varázsló vezetők elnyomták, mert nem engedhették, hogy felrúgja a régi szabályokat? Ezt nem gondolhatja komolyan.

Cedric hosszan meredt Jamesre, aztán felsóhajtott.

- Őszintén szólva, fogalmam sincs. De azt tudom, hogy sok ember valóban hisz ebben, és ő is elég őszintének tűnt. Lehet, hogy a seprűjében tényleg van valami félelmetes, de az semmi azokhoz a sötét varázslatokhoz képest, amelyet olyasvalaki használna, aki elég aljas ahhoz, hogy egy kifacsart hazugságot igazságnak hisz.

James agya még akkor is járt, mikor halkan visszamászott az ágyába. Soha eszébe sem jutott, hogy Tabitha Corsica talán tényleg hisz azokban a dolgokban, amiket terjeszt. Azt feltételezte, a lány azért támogatja a Haladó elemet, mert teljességgel elfogadta és helyesli sötét céljaikat. Egy pillanatra megsajnálta őt. Szörnyű volt belegondolni, hogy egy Tabithához hasonló lány őszintén hisz abban, hogy a jó oldalon áll, és ő, James Potter, meg az apja a gonoszak. Szinte elképzelhetetlen volt, de nem egészen.

Odakint ragyogóan sugárzott a telihold. James úgy aludt el, hogy halovány, hűvös sugaraiban fürdött az arca, szemöldökét pedig még mindig összevonta kissé a töprengés maradványaként.

Másnap James, Zane és Ralph felszálltak a Roxfort Expresszre, és visszautaztak Londonba. A kilenc és háromnegyedik vágány peronján már ott voltak Zane szülei, és kishúga, Greer, aki leplezetlen csodálattal bámulta a karmazsinvörös mozdonyt. Nem messze tőlük James kiszúrta a saját szüleit is, köztük pedig Albust és Lilyt. Elvigyorodott, és odaintett nekik. Úgy érezte, mintha alig egy hete lett volna, mikor ugyanennek a vonatnak az ablakából nézte őket, és közben az első roxfordi évétől rettegett. Most pedig újból itthon van. Roxfort varázslatos hely, gondolta magában, de végül is örült neki, hogy hazatért. Jövőre már az elsős Albust kísérheti vissza az iskolába. Azt tervezte, egész nyáron azzal cukkolja majd Albust, hogy vajon melyik házba kerül, de igazából nem aggódott emiatt. Még ha Albus nem is

griffendéles lesz, hát legyen. James úgy sejtette, ha az öccse valóban másik házba kerül, egy része talán még egy kicsit irigyelni is fogja érte. De csak egy kicsit.

Ahogy csatlakozott a kocsijárata felé hömpölygő tömeghez, valahogy Ted mögé keveredett. Jamesnek feltűnt, hogy a fiú Victoire kezét szorongatja.

- Ebből rengeteg bajod lesz, ugye tudod? - vigyorgott.

- Kemény meló lesz, ez nem vitás - felelte Ted alázatosan -, de hát mindenki a maga keresztjét...

- A szüleim nem tudhadják meg, hogy együtt vágyunk - szögezte le Victoire. - Ted Lupin, ne ronts el mindent! Te is tudod, hogy nem helyeselnék. Te is tártsd a szádat, James!

- Ha dühöng, jobban kitűnik az akcentusa, nem? - kérdezte Ted James, mire a fiú elvigyorodott. Tednek igaza volt.

James megtorpant a vonat ajtajában, és körbenézett a peronon. A zsvajgó diákok, sürgő-forgó hordárok és kiáltozó családtagok erdejében látta, amint Zane eltűnik csinos, szőke anyja és büszkeségtől dagadó keblű apja ölelésében. A húga is ölelte, de csak amolyan tessék-lássék módon, szeme még mindig a vörös vonatra tapadt. Ralph és az apja ölelkezése már jóval tartózkodóbb volt, apa és fú szégyenlősen vigyorgott egymásra. Ralph visszanezett Jamesre, és odaintett neki.

- Apa azt mondja, a nyarat Londonban töltjük! Majd meglátogatlak!

- Remek! - kiáltotta vissza James boldogan.

James végre leszállt a vonatról, és észrevette, hogy a családja őt keresi. Mielőtt még meglátták volna őt, James kiélvezte a boldog pillanatot. Valóban hazaért. Odafutott hozzájuk, s közben ellenőrizte, hogy Madame Delacroix kis bábuja még mindig ott van-e a farmerja zsebében. Talán nem jelentett semmit, de a babának nem esett bántódása. Az égvilágon semmi.

- James! - kiáltotta Albus, aki először pillantotta meg őt. - Hoztál nekünk valamit? Megígérted!

- Mi vagyok én? A Téalapó? - nevetett James, ahogy Albus és Lily majd felborította őt.

- De megígérted! Azt mondtad, hozol nekünk varázspálca nyalókát a büfés boszorkánytól!

- Rose-nak és Hugónak pedig kondéros kekszet - tette hozzá Harry vigyorogva.

- Húha, gyorsan terjednek a hírek. Jól van, jól van, mindenkinek hoztam, amit ígértem! - ismerte be James, és Albus meg Lily kezeibe üritette a zsebeit. Utolsóként a vudu bábút húzta elő, és tétován pislogott rá.

- Hát az meg mi a szösz, James? - kérdezte Ginny, miután megölelte fiát, és észrevette a markában lévő tárgyat. - Egészen olyan... mint te.

James szája vigyorra húzódott.

- Neked hoztam, anya. Arra gondoltam, talán vigyáznál rá, amíg én jövőre az iskolában leszek. Tudod, hogy emlékeztessen rám.

Ginny kérdően meredt a babára, aztán felpillantott Harryre. A férje mosolyogva vállat vont.

- Nos, egy kicsit furcsa, de jól van - egyezett bele az asszony, és átvette fiától a bábut. - Ha megölelem, te érezni fogod?

Miközben a család megindult a vasútállomás kijárata felé, James vállat vont, mint aki már el is vesztette érdeklődését a téma iránt.

- Nem tudom. Mindegy. Azért... gondolom, megér egy próbát.

Ginny bólintott, majd elmosolyodott, és lopva Harry felé nézett. Kipróbálta.

V É G E